

Huyền của Ôn Noãn

Contents

Huyền của Ôn Noãn	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	11
3. Chương 03	22
4. Chương 04	32
5. Chương 05	43
6. Chương 06	52
7. Chương 07	63
8. Chương 08	72
9. Chương 09	83
10. Chương 10	95
11. Chương 11	104
12. Chương 12	114
13. Chương 13	124
14. Chương 14	136
15. Chương 15	146
16. Chương 16	155
17. Chương 17	168
18. Chương 18	178
19. Chương 19	187
20. Chương 20	198
21. Chương 21	209
22. Chương 22	227
23. Chương 23 (end + Phiên Ngoại)	244

Huyền của Ôn Noãn

Giới thiệu

Huyền của Ôn Noãn, Ôn Noãn và Chiêm Nam Huyền của cô, trong ánh nắng chan hòa nơi đây, dưới

1. Chương 01

Chương 1: Bắt đầu, gặp lại (1)

Câu chuyện xảy ra ở thành phố Y Lộ Thân.

Đây là một nơi hoàn toàn giống Hồng Kông, Đài Bắc, Thượng Hải, Tokyo và thậm chí cả New York, Zurich, Amsterdam, Vancouver, đều là những thành phố thái bình thịnh thế, khoa học kĩ thuật biến chuyển từng ngày, cuộc sống nâng cao từng giờ, tập hợp nhiều thương nhân, vô số nữ tử xinh đẹp cùng thanh niên tài tuấn xuất sắc, hơn nữa những nhà giàu thường sống ở các nơi như kiểu Beverly Hill ở Mỹ, Victoria Peak ở Hồng Kông, Dương Minh Sơn – Đài Loan. Bản thân thành thị giống như chuyện đồng thoại xưa, cho dù ngàn hồi trăm chuyển như thế nào, cuối cùng cũng vẫn có hình thức cố định như nhau.

Phồn hoa như Y Lộ Thân xinh đẹp, cũng không có ngoại lệ.

Sáng thứ hai, giám đốc cơ cấu nhân sự của Thiển Vũ Trì Bích Tạp nhận được một cú điện thoại.

Vừa nghe thấy giọng nói của đối phương, thần sắc cô lập tức trở nên kính cẩn.

Đáp lại vài câu, sau khi cúp điện thoại về kính cẩn trên gương mặt cô thoái lui, do dự cùng khó xử choán lấy toàn bộ.

Đang trong trầm tư, Lưu Đan Nhiên bộ phận thư kí gọi đến qua đường dây nội bộ.

“Bích Tạp, Dương Ảnh lúc nào thì nhậm chức?”

“Tôi đang muốn tìm cô nói chuyện này đây, Dương Ảnh nhiều nhất chỉ có thể làm được đến thứ năm tuần này, thứ hai tuần sau sẽ phải đến chi nhánh công ty ở New York báo danh chỗ Âu Dương rồi.”

“Việc chọn người thay thế vị trí của cô ấy tôi định đề cử Đỗ Tâm Đồng của bộ phận kỹ thuật và Trương Đoan Nghiên của bộ phận kế hoạch, ý cô thế nào?”

“Hai cô thư kí cấp cao này đều là sự lựa chọn hàng đầu.” Trì Bích Tạp trầm ngâm một lúc, “Ôn Noãn của bộ phận nghiệp vụ thì sao? Cô ấy thế nào?”

“Ôn Noãn cũng coi như là xuất sắc, tính cách ôn hòa, làm việc nhạy bén linh hoạt, hoàn thành công việc lưu loát, tôi vốn cũng có ý đề bạt cô ấy, nhưng mà công ty có quy định, vị trí này phải phục vụ Thiển Vũ trên ba năm, cô ấy mới vào được có hai năm, tư cách và kinh nghiệm còn ít, nếu cho cô ấy lên chỉ sợ người khác sẽ nói ra nói vào.”

Trì Bích Tạp cười nói: “Đan Nhiên, cô và tôi đều biết ưu điểm lớn nhất của Thiển Vũ chính là trọng nhân tài, nhớ Dương Ảnh năm đó cũng đặc cách được thăng chức, sự thật chứng minh Chiếm tổng đối với cô ta rất vừa lòng, nếu không sẽ không có chuyện mới chỉ hai năm đã thăng chức cho cô ta rồi điều đến New York làm phó giám đốc.”

Đã có kinh nghiệm làm việc ở nơi này nhiều năm, Lưu Đan Nhiên tự nhiên cũng là người thức thời, vừa nghe xong câu này của Trì Bích Tạp, liền đáp: “Cô nói cũng đúng, Chiếm tổng vốn không câu nệ mấy tiểu tiết phiền phức này, như vậy đi, tôi đề cử cả ba người đó cho cô, cô đánh giá một chút.”

“Vậy được, tôi sẽ nói chuyện với các cô ấy, nói trắng ra là chuyện lớn này tôi cũng không thể quyết định, chúng quý vẫn phải báo cáo với Chiếm tổng, để anh ta lựa chọn.” Cúp điện thoại, Trì Bích Tạp như trút được gánh nặng thở dài một hơi.

Ước chừng trong thời gian một chung trà nhỏ, mạng nội bộ của Thiển Vũ liền gửi thông báo đến hòm thư điện tử của mỗi nhân viên, bộ phận thư kí quyết định tiến cử Đỗ Tâm Đồng, Trương Đoan Nghiên và Ôn Noãn làm ứng cử viên cho vị trí thư kí tổng giám đốc, trong ba người kinh nghiệm ít nhất ứng cử viên ngoại lệ Ôn Noãn, ít nhiều cũng dẫn đến một số đề tài trong căn tin.

Trì Bích Tạp xem xét thành tích của ba người, sau khi xem xong định ngày hẹn với Đỗ Tâm Đồng và Trương Doan Nghiên.

Cuối cùng mới đến lượt Ôn Noãn.

Đây là lần thứ hai Trì Bích Tạp lật xem lý lịch của cô, lần đầu tiên là trước khi nhận cô vào làm.

Bản ghi chép lý lịch đơn giản hơn hai người kia rất nhiều, cô đi Anh từ 15 tuổi, ở đó liền bảy năm, mãi đến hai mươi hai tuổi năm tư đại học mới tham gia trao đổi học sinh về nước, sau khi tốt nghiệp thi đỗ vào làm trong bộ phận thư kí của Thiển Vũ, nhờ biểu hiện xuất sắc mà một năm trước được thăng chức làm trợ lý cao cấp của giám đốc bộ phận nghiệp vụ.

Trì Bích Tạp bình tĩnh đánh giá Ôn Noãn đang ngồi đối diện bàn làm việc, mái tóc dài đen mượt như những dải ngọc tôn lên gương mặt cô, màu mày thanh lệ, con ngươi tựa tiền thủy thu đồng, ánh mắt trong trẻo chuyên chú, trên vành tai là hai hạt trân châu tỏa sáng lấp lánh.

Chiều cao ước chừng một mét sáu lăm, trên người mặc chiếc áo khoác thời trang mùa xuân màu lam của Givenchy cùng chân váy cao đến đầu gối, hợp thời mà không mất đi vẻ đoan trang thanh lịch, đôi chân nhỏ đặt trong chiếc tất chân màu xanh ngọc, dưới cổ chân tinh tế là đôi giày cao ba phân đẹp như hài cung đình, khi đi vào bước chân nhẹ nhàng, thân hình duyên dáng nhanh nhẹn khiến tim ai ai cũng phải đập thình thịch.

So với lần gặp đầu tiên vào hai năm trước đã thiếu đi sự trẻ trung ngày nào, trầm tĩnh ôn hòa hơn, luận dung mạo mặc dù không bằng bạn gái xinh đẹp thiên hạ Bạc Nhất Tâm của Chiêm Nam Huyền, nhưng có cảm giác độc đáo rất khác biệt, khí chất lạnh đậm không gọn sóng.

Dù vậy, những người dựa vào quan hệ ô dù luôn luôn bị Trì Bích Tạp ghét, nếu không phải cô không thể không nể mặt người kia, hôm nay nhất định sẽ không gặp lại cô gái ngồi ở phía đối diện này.

Vì vậy cô lạnh giọng nói: "Thư kí trước của Chiêm tổng được điều sang Mĩ công tác, công ty cần đề cử một số người tiếp nhận vị trí của cô ấy, giám đốc Lưu của bộ phận thư kí tiến cử Đỗ Tâm Đồng, Trương Doan Nghiên và cô. Hãy nói cho tôi biết, cô có thích công việc này không? Có ý kiến gì với chức vị thư kí tổng giám đốc này không?"

Ôn Noãn không lập tức trả lời, mà im lặng một lát.

Sự im lặng ngắn ngủi này lại làm Trì Bích Tạp thoáng chốc có cái nhìn khác về cô.

Cho dù là Đỗ Tâm Đồng hay là Trương Doan Nghiên, đều đã sớm có dự tính trong đầu để có biểu hiện tốt nhất, phải biết vị trí thư kí tổng giám đốc là vị trí mơ ước tha thiết của tất cả chị em trong công ty, cho dù Ôn Noãn không có hứng thú với tổng giám đốc, nhưng chức thư kí tổng giám đốc đối với cô mà nói đâu chỉ tăng ba cấp so với hiện tại, quyền lực và tiền lương còn lấy giám đốc cấp cao làm chuẩn.

Nhưng biểu hiện của cô lại không giống mọi người, một chút cũng không có lấy cảm giác vui vẻ. Ngừ điệu Trì Bích Tạp chậm lại: "Có chuyện gì cô cứ nói thẳng."

Ôn Noãn khẽ cười: "Tôi tin mình có thể làm tốt công việc này, nhưng không biết.....tôi có phù hợp với cương vị này không."

"Tại sao cô lại băn khoăn như vậy?"

"Bởi vì bạn trai tôi đang làm việc ở Đại Trung, giám đốc Trì cũng biết Đại Trung cạnh tranh làm ăn với công ty chúng ta, nếu tôi làm việc bên cạnh tổng giám đốc, khó tránh khỏi sẽ phải tiếp xúc một số trường hợp quan trọng và cơ mật, nếu sau này có chuyện gì xảy ra, tôi sợ sẽ không thể nói rõ ràng được."

Trì Bích Tạp sững sốt, tình huống đã phát sinh quá lớn so với dự kiến của cô: "Bạn trai cô trong công ty Đại Trung chức vị rất cao?" Trong cơ cấu Đại trung có hơn chục nghìn nhân viên, một đôi yêu nhau nếu là viên chức bình thường cho dù có làm việc ở hai công ty đối địch nhau cũng không làm sao, trừ phi chức vị hai bên đều mẫn cảm mới có ảnh hưởng.

Ôn Noãn bình tĩnh nói: "Anh ấy là tổng giám đốc của Đại Trung."

Trì Bích Táp cơ hồ phải chùi một phen mồ hôi lạnh, thái tử gia của Đại Trung Chu Lâm Lộ? “Tôi hiểu rồi, cô cứ về làm việc trước đi, kết quả sẽ được công bố trước khi tan sở.”

Sau khi Ôn Noãn rời đi, Trì Bích Táp cuống quít gọi điện thoại, kêu khổ không thôi, “Cô giáo tốt của em à, người cô đề cử đừng nói sắp xếp ở vị trí bên cạnh Chiêm tổng, cô ta thậm chí còn không thích hợp tồn tại trong công ty, cô có biết không hả.....?” Không biết đối phương nói gì, làm cô ngây ngốc đứng tại chỗ, dường như khiếp sợ quá độ, cái miệng há to nửa ngày sau mới có thể khép lại, cuối cùng phun ra một tiếng thở dài:” Được rồi, cứ làm theo ý cô đi.”

Dựa vào cách thức làm việc trước nay Trì Bích Táp đã sớm gõ xong phương án quyết định, Chiêm Nam Huyền chưa bao giờ để ý những chuyện vụn vặt như vậy, anh ta chỉ cần cô đề cử người làm việc tốt, luôn mặc kệ người đó là ai, lần này cô lại cố ý viết một bức mail cho Chiêm Nam Huyền đang đi thị sát nước ngoài, thuyết minh tóm tắt bộ phận thư kí đề cử ba người, sau đó cô nói mình cảm thấy Ôn Noãn là thích hợp nhất, nhưng thân phận của cô ấy đặc thù, cho nên phải xin chỉ thị của anh ta.

Về chuyện Ôn Noãn là thích hợp nhất, điểm ấy thực sự Trì Bích Táp không nói dối, không luận về bối cảnh kinh nghiệm hay nói chuyện, bình tĩnh mà xem xét cô vẫn sẽ chọn Ôn Noãn, bởi vì tâm tư mưu đồ ý khác của Đỗ Tâm Đồng và Trương Đoan Nghiên không thể thoát khỏi cặp mắt đã quen nhìn chuyện đời của cô, người vẫn chưa được chọn thì chỉ là ứng cử mà thôi, qua mấy câu nói ba xạo của hai cô ta cũng không che dấu được cái tận đáy lòng bọn họ hướng tới, có thể thấy được vẫn chưa đủ thành thực lão luyện.

Trái lại, Ôn Noãn đối với chuyện này lại bình tâm đối mặt, hơn nữa điều kiện bạn trai cô cũng không thua kém Chiêm Nam Huyền là bao, sẽ không là kẻ địch của các chị em ôm mộng trong công ty, về sau chuyện đối nhân xử thế làm việc cũng có thể tránh được rất nhiều cảm xúc riêng tư, như vậy càng có thể trợ giúp Chiêm Nam Huyền triển khai công tác.

Trước khi tan tầm, câu trả lời được gửi đến, bảo Trì Bích Táp mấy loại chuyện này về sau không cần báo cáo có thể tự quyết định, cô liền phát thông báo lên mạng nội bộ của công ty, một giây sau cả Thiển vũ cao thấp đều biết, cô mỹ nhân ngư nhân viên bộ phận nghiệp vụ tên Ôn Noãn giành chiến thắng, nhảy vọt một bước đến long môn.

Mấy ngày liên tiếp, Ôn Noãn bận rộn trên tầng 66 bàn giao với Dương Ảnh sắp rời chức.

Mặc dù Dương Ảnh đã cẩn thận dặn dò những công việc hàng đầu cho Ôn Noãn, nhưng rất nhiều thư từ trong đêm qua lại như nước lũ, vẫn khiến cô bận tít tít.

Người sáng lập Thiển Vũ Chiêm Nam Huyền vẫn đang công tác chưa về, nhưng làm thư kí chính có quan hệ chặt chẽ nhất với anh ta, tất cả các email anh ta dùng để trao đổi với nhân viên cấp cao đều không ngoại lệ sẽ phải gửi một bản sao cho cô để cô thuận tiện tìm hiểu, theo dõi và giải quyết các chỉ thị của anh trên toàn thế giới.

Lần đầu tiên bàn giao, mỗi một bức email cô đều lúng túng, phải thỉnh giáo Dương Ảnh hoặc gọi điện cho người phụ trách của bộ phận có liên quan, hỏi rõ ngọn nguồn, sau đó cẩn thận tìm hiểu tình huống hiện tại và theo dõi sơ đồ bố trí.

Quản lý tài sản, dịch vụ tài chính và công nghệ thông tin là ba ngành trung tâm lớn của Thiển Vũ, từ nửa năm trước Chiêm Nam Huyền chuyển trọng tâm quản lý tài sản và dịch vụ tài chính sang Mỹ, sau đó cắt cử người bạn dốc sức làm việc cùng anh ta trước khi sáng lập Thiển Vũ làm tổng giám đốc, quyền lực từng bước được chuyển giao xuống cấp dưới.

Lần này điều Dương Ảnh đi, cũng là bởi vì cô ấy hiểu rõ công việc hai lĩnh vực này nhất.

Bởi vậy lĩnh vực Chiêm Nam Huyền tự mình nắm giữ chính quốc chuyển sang công nghệ thông tin, trước đây một số công việc không nhất thiết phải báo cáo với anh ta nhân viên cũng viết email, có lúc ngay cả Dương Ảnh cũng không biết là chuyện gì, vì vậy để chính lý công việc nặng nề một cách rõ ràng nhất, mỗi ngày Ôn Noãn đều ở tầng 66 một mình tăng ca đến tận khuya mới về.

Lúc mệt mỏi, bưng một chén nước sôi vào phòng họp, lặng lẽ theo quảng trường dưới đất nhìn ra xa.

Tòa nhà Thiển Vũ được xây từ ba năm trước, tọa lạc trên một con đường phồn hoa buôn bán bậc nhất, hai tòa lầu một chính một phụ cao 66 tầng, lầu chính dùng ục đích kinh doanh, hai tầng trên đó là đại sảnh

tiếp khách vô cùng rộng rãi, tầng 3, 4 là lịch sử quá trình phát triển của công ty và nơi trưng bày sản phẩm, tầng 5 trở lên là khu vực văn phòng.

Lầu chính và lầu phụ ngoài đường giao thông trên mặt đất ra, ở tầng 4 còn có một hoa viên khổng lồ phong cảnh xanh biếc nổi hai tòa kiến trúc hợp lại thành một.

Lầu phụ là nhà ăn của nhân viên, quán cà phê, phòng tập thể hình, bể bơi và sân bóng trong nhà, ăn uống nghỉ ngơi vận động trong trong một, tầng 15 đến tầng 60 theo hình thức khách sạn, dành cho nhân viên cao cấp độc thân, hoặc được dùng để giải quyết chỗ ở cho nhân viên hay đi công tác, từ tầng 61 trở lên không mở cửa cho người ngoài, mọi người đều đoán đó không gian riêng tư của tổng giám đốc.

Liên quan đến chuyện làm giàu của Chiêm Nam Huyền, đó mới là một kì tích thực sự.

Khi anh mười tám tuổi thi đỗ vào đại học, internet ở châu Á chỉ mới phát triển. Con người rất trẻ đó đã dùng 2 triệu để sáng lập Thông tin tốc độ cao Thiển Vũ, nửa năm sau thu được một món tiền đầu tư mạo hiểm 5 triệu. Sau đó vài năm, internet phát triển hừng hực như dầu sôi lửa bỏng, Thông tin tốc độ cao Thiển Vũ phát triển đến mức nhà nhà đều biết.

Nhưng không ai ngờ tới là, trước khi tốt nghiệp đại học anh ta bán công ty với giá 300 triệu.

Nhưng chuyện li kì nhất là, không lâu sau khi anh ta bán công ty, mạng internet như bong bóng bị chọc thủng, 80% công ty mạng phải đóng cửa, người giống anh ta trong thời kì đảo điên có thể toàn thân trở ra không có một ai, bắt đầu từ khi đó, cái tên Chiêm Nam Huyền này trở thành thần thoại trong nội ngành.

Khi người cùng ngành đang vì sinh tồn mà bị sút đầu mẻ trán, anh ta vừa tốt nghiệp đại học với số vốn hùng hậu dễ dàng tiến vào lĩnh vực quản lý tài sản và dịch vụ tài chính, các hoạt động kinh doanh không chỉ bao gồm quỹ vốn của chủ sở hữu doanh nghiệp tư nhân, vốn của các quỹ đầu tư tổ hợp, quỹ đầu tư bất động sản, quỹ đầu tư dạng kín và các luồng đầu tư khác, còn cung cấp dịch vụ tư vấn hỏi đáp xí nghiệp, dịch vụ tư vấn tái cơ cấu và tái thiết.

Nửa năm sau, khi Thông tin tốc độ cao Thiển Vũ không duy trì được sắp đóng cửa, anh ta bỏ ra 30 triệu mua lại công ty một lần nữa, đổi tên thành Công nghệ ánh sáng Thiển Vũ, sau khi tái niêm yết trên NASDAQ ở Mỹ, ngày bắt đầu lên sàn giá mua vào tăng mười lần so với mức niêm yết, trong hai giờ bắt đầu phiên giao dịch giá cổ phiếu từ 30 đô la tăng lên tận 90 đô la, lợi nhuận đạt đến 200%, như thế Thiển Vũ sôi nổi rầm rộ vượt qua kỳ vọng của đoàn cổ vấn.

Vài năm sau, Thiển Vũ thâm nhập vào đủ các ngành các nghề, cuối cùng trở thành một trong những tổ chức lớn hàng đầu, chi nhánh trải rộng toàn cầu, doanh thu hàng năm gần mấy trăm triệu đô la Mỹ.

Về sau, đến ngay cả tạp chí Forbes cũng không biết tài sản tư nhân của Chiêm Nam Huyền là bao nhiêu, hai năm gần đây, Thiển Vũ mua hai vệ tinh thương mại của công ty vệ tinh Mỹ và thành công phóng vào không gian.

Một người dị bẩm thiên phú tài hoa buôn bán lại có tiền như Chiêm Nam Huyền đã hiếm, nhưng anh ta ngoài tiền ra còn rất đẹp trai.

Anh ta, người đứng đầu trong mười người đàn ông hoàng kim độc thân năm nay 28 tuổi, thân hình tỉ lệ hoàn mỹ vừa đúng một mét tám mươi lăm, eo thon chân dài gợi cảm không gì so sánh được, ngũ quan tựa như được họa gia cổ đại tỉ mỉ vẽ phác thảo, hơn nữa trên gương mặt đẹp trai vĩnh viễn một mảnh lạnh lùng lãnh đạm không dính nhân gian khói lửa, khiến người ta không thể kháng cự được sự quyến rũ bí ẩn như xa như gần của anh.

Nữ nhân viên trong công ty thường hình dung anh như thế này “Tổng giám đốc đẹp đến mức tôi muốn té xỉu”, nó khuếch trương đến nỗi sau này cả cao ốc Thiển Vũ đều biết, nếu một nữ đồng bào nào đó nói với mọi người :”Xong rồi, hôm nay tôi lại ngất rồi.”, đó nghĩa là cô ta vừa mới gặp Chiêm Nam Huyền.

Cho dù đều biết chỉ có thể âm thầm ngưỡng mộ anh mà không bao giờ có thể với tới được, nhưng mỗi ngày đều có không ít nhân viên nữ lén lút giấu mình chờ đợi ở những chỗ anh phải đi qua, kẻ gan lớn thì làm bộ lơ đãng tình cờ gặp, kẻ nhút nhát thì đứng trông mong bị thương ở đằng xa, chỉ cần có thể nhìn thấy anh một lần đã cảm thấy mỹ mãn, chuyện này dường như đã trở thành khóa học bắt buộc của phụ nữ chưa kết hôn trong Thiển Vũ, vì thế trong cao ốc ngày ngày đều có kẻ ngất đến chết đi sống lại.

Có tiền đã khó, có sắc lại càng khó hơn. Tuy nhiên, đối tượng khiến hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ say mê đến chảy nước miếng Chiếm Nam Huyền, ngoài tài mạo song toàn ra còn rất có tình nghĩa- anh ta là người đàn ông có điều kiện ăn chơi nhất lại không ăn chơi trong thiên hạ, điểm ấy quả muốn giết người.

Anh với mối tình đầu – ngọc nữ minh tinh nổi tiếng toàn thành phố Bạc Nhất Tâm chung tình mười năm như một, từ hồi 18 tuổi quen biết cô ấy đến bây giờ, tuy rằng trên bàn làm ăn khi rảnh rỗi có dịp thì chơi, nhưng tình yêu lâu vậy vẫn thủy chung không hề thay đổi, bao nhiêu năm nay đôi kim đồng ngọc nữ này luôn là hình mẫu khen ngợi của mọi người – trên tất cả các mặt báo đều nói như vậy.

Trong thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc, người phụ trách bộ phận nghiệp vụ Cao Phóng hứng trí dạt dào xoay tờ tạp chí trong tay mình: “Đường như ngay cả những phân tử không khí trong thành phố này cũng đang kiêng chân chờ đợi hôn lễ của cậu với Nhất Tâm.”

Chiếm Nam Huyền dứt hai tay vào túi quần, hai mắt dừng trên màn hình biểu thị, thấy thang máy di chuyển nhanh qua từng tầng, đôi môi nhạt khê vẽ lên một độ cong hoàn mỹ, không đáp lại.

Tới tầng 66, đúng lúc cửa mở ra cả hai đều ngây ngẩn.

Đập vào mắt chỉ thấy bên cạnh cửa phòng Tổng giám đốc, trên trần hai bóng đèn dài vẫn đang bật sáng, ngoại trừ đồ trang trí và những bồn cây xanh lớn trên dãy hành lang, trong không gian rộng rãi không một bóng người, chỉ nghe thấy tiếng máy điều hòa trung tâm hoạt động, nhưng máy tính trên bàn thư kí vẫn đang sáng, văn kiện cũng mở ra chưa thu dọn.

Hiển nhiên có người vẫn chưa đi, chẳng qua là đang tạm thời rời khỏi chỗ ngồi.

Cao Phóng cười nói: “Ôn Noãn quả nhiên vẫn chăm chỉ như vậy.” Tiếng bước chân nhỏ vang lên không chân chữ, từ nơi nào đó trong không gian truyền đến, từ xa đến gần, cuối cùng dừng ở trước cửa phòng họp.

Chiếm Nam Huyền quay đầu lại, tầm mắt tao nhã lãnh đạm đón nhận một đôi mắt không gợn sóng.

Hai người nhìn nhau có ba giây.

Ôn Noãn lập tức mở miệng, “Chiếm tổng, giám đốc Cao.”

“Khuya như vậy cô còn chưa về?” Cao Phóng trêu ghẹo, “Nhân viên cao cấp không có phí tăng ca đâu.”

Cô cười cười: “Về bây giờ đây.”

Vì thân là lãnh đạo, Chiếm Nam Huyền chỉ gật đầu với cô, không nói gì, rút đôi tay từ trong túi quần ra, đẩy hai cánh cửa màu tối được chạm khắc tinh xảo, đi vào phòng làm việc của mình.

Sau khi đi thẳng đến bàn làm việc, lại không ngồi xuống, mà đi lên phía trước hai bước đứng trước lớp tường kính trong suốt, thành phố này nhiều năm trước đã mất đi ánh sao rồi, trong màn đêm vô tận chỉ còn những ánh đèn neon nhấp nháy, từng chiếc xe nhỏ như hộp lưu thông dưới những ngọn đèn đường cách đều nhau, phát ra những tia sáng như vòng cung lửa.

Nhìn từ trên cao xuống như vậy, cả người như đang chìm đắm trong đám mây của bầu trời đêm, chăm chú nhìn ngó nhân gian.

“Cao Phóng.” Khoanh hai tay trước ngực, anh gọi.

“Gì thế?” Cao Phóng đi tới bên cạnh anh.

“Nếu có người muốn đẩy cậu từ trên cao xuống dưới, cậu sẽ làm thế nào?”

Cao Phóng ngẩn ra.

“Cậu sẽ chọn liều chết không theo, hay là thả người nhảy xuống?”

Cao Phóng nghe không hiểu ra sao, “Cậu muốn nói gì?” Lời của cậu ta như đang ẩn chứa sự sắc bén nào đó.

Chiếm Nam Huyền theo bầu trời đêm xa xôi thu lại tầm mắt, quay đầu nhìn về phía anh ta, “Không có gì, vừa nãy cậu nhắc đến Nhất Tâm, ngấm lại tôi và cô ấy đã ở bên nhau mười năm, quả thật cũng là lúc nên kết hôn rồi.”

Cao Phóng ngạc nhiên, “Cậu nói thật hả?”

Anh gật đầu, trở lại chỗ ngồi, “Vụ của Lãnh thị chuẩn bị thế nào rồi?”

“Hiện tại vẫn thuận lợi.” Cao Phóng dừng một chút, “Đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng ta trong dự án này là Đại Trung.”

“Chuyện này tôi biết, làm sao vậy?”

“Thằng thần mà nói tôi không biết Trì Bích Tạp vì cái gì lại đề cử Ôn Noãn.”

Chiếm Nam Huyền thần nhiên cười cười, “Chuyện này Bích Tạp đã hỏi qua tôi.”

Cao Phóng lại ngạc nhiên, “Là cậu phê chuẩn à?”

“Trong ba người, Trì Bích Tạp lại chọn một người có kinh nghiệm ít nhất và cũng có bối cảnh đặc biệt nhất, tất có lý do.”

“Cuộc họp thứ nhất để cô ấy dự thính thôi chứ?”

“Không có lý do gì không cho cô ấy tham gia, trước khi cô ấy làm sai chuyện gì không cần coi là kẻ trộm phải đề phòng, nếu không sẽ chỉ gây trở ngại cho công việc của chúng ta.”

“Hiểu rồi, đối sự không đối nhân, tôi sẽ nói với Quản Dịch.”

Chiếm Nam Huyền không nói nữa, mâu quang u ám nhìn về phía ngoài cánh cửa văn phòng mở một nửa, nơi đó sớm đã mật mù không có bóng dáng con người.

Thứ bảy Ôn Noãn rời giường từ sáng sớm, tỉ mỉ chuẩn bị vài món ngon ăn sáng.

Mỗi trưa thứ bảy, trừ phi phải ra ngoài, nếu không chị cô Ôn Nhu nhất định sẽ đến.

Bởi vì ông nội đặt tên cho cha hai người là Ôn Hòa, vì vậy cha cô tùy tiện kéo dài truyền thống có điểm tùy hứng này – trưởng nữ tên Ôn Nhu, thứ nữ tên Ôn Noãn.

Tên tuy rằng hơi khác thường, nhưng đối với Ôn Noãn cũng không có nhiều ảnh hưởng cho lắm.

Nhưng đối với Ôn Nhu lại trái ngược tệ hại, bao năm nay từ nam sinh đến đàn ông bên cạnh đều ồn ào giống nhau, khi bọn họ cố ý kéo dài cái giọng the thé ngân nga gọi tên cô một tiếng “Ôn———Nhu”, người có tính cách không hề ôn nhu chút nào cấu tiết đến muốn giết người.

“Tao chịu đủ cái loại tàn phá này rồi!” Ôn Nhu nằm trên sofa thét lên, “Nếu tương lai tao sinh con trai, nhất định phải gọi nó là Ôn Độ Kế!” (nhiệt kế)

Ôn Noãn bật cười, Ôn đại mỹ nhân chịu đủ loại tàn phá này, cho nên không cam lòng, vô hình trung liền giống như bố muốn giá họa cho hậu thế, “Nếu con sinh ra là con gái thì sao?”

“Vậy gọi nó là Ôn Tuyền.” (suối nước nóng) Ôn Nhu hùng hồn nói.

“May quá, không phải là Ôn Tồn.” Cô đưa quả táo đã gọt sạch sẽ qua.

Ôn Nhu hếch đôi mắt xinh đẹp lên: “Xa như vậy tao lấy kiểu gì?” Rõ ràng chỉ cần vươn người ra là có thể chạm đến tay, đúng là lưỡi không có thuốc trị.

Ôn Noãn đứng dậy, đến bên cạnh trực tiếp nhét quả táo vào thẳng mồm chị: “Tại sao hồi trước bố không gọi chị là hoa trong nhà kính nhỉ?”

“Tao thềm vào! Mà còn gọi là nước ấm đấy.”

Ôn Noãn cười về phòng thay quần áo.

Tuy là thứ bảy, nhưng cô vẫn muốn đến công ty một chút, Dương Ảnh đã đi rồi, Chiếm Nam Huyền cũng đã về, tuần sau cô sẽ phải ra trận một mình, vẫn nên chuẩn bị chu toàn một chút thì tốt hơn kéo đến cuộc họp thường lệ vào thứ hai cấp trên hỏi một cô lại không biết ba.

Ôn Nhu nhìn thấy áo khoác màu tím nhạt và váy công sở trên người cô, không khỏi trở mình trợn trắng mắt: “Một tháng lương của mày còn không đủ để mua vài bộ quần áo, đi làm gì nữa?”

Ôn Noãn đặt chân vào chiếc giày cao năm phân màu ngọc trai, búi mái tóc dài lên, dùng cây trâm ắc trong tóc cố định lại. “Em không đi thì ở nhà làm gì?”

“Ôn Noãn.” Ánh mắt Ôn Nhu rất đáng thương, giống như một con chó nhỏ bị chủ quên cho ăn cơm chiều.

“Bà chị yêu dấu à, chiều này chỉ phù hợp sử dụng cho người yêu chị thôi.”

Ôn Nhu nhướn mày: “Một ngày nào đó tao sẽ lôi Chiêm Nam Huyền từ trong tà váy của Bạc Nhất Tâm ra rồi đâm chết hẳn.”

“Wow!” Ôn Noãn vì hành động của cô mà nhiệt tình than lên sợ hãi “Em mỗi mắt mong chờ, nhớ kỹ ngàn vạn lần không được làm em thất vọng đâu đấy.” Nói xong kéo cửa rời đi.

Mẹ qua đời từ khi hai người còn rất nhỏ, mười năm trước cha cũng mất, Ôn Nhu bán nhà cũ đổi lấy hai căn hộ, hai chị em mỗi người một căn, hơn nữa tài sản cha để lại, dù ít dù nhiều cũng đủ cho hai người cơm no áo ấm cả đời, bởi vì trên đời này chỉ còn hai chị em họ, vậy nên hai người vô cùng thân thiết.

Ôn Nhu làm quản lý đầu tư trong một công ty chứng khoán lớn, công việc rất thú vị, cũng có nhiều thành tích, trong nội thành khi nhắc tới Ôn Nhu có không ít người biết, Ôn Noãn tự đáy lòng mình vui cho chị.

Còn đối với bản thân, vốn dĩ chẳng có gì đáng để nói đến, không ngờ lại được đặc biệt điều đến tầng 66, gần đây lại có không dưới năm công ty muốn móc sừng với cô, dường như thoáng cái đã trở nên nổi tiếng ở nơi làm việc, đương nhiên cô sẽ không bài trừ những công ty có hứng thú với những dự án của Thiển Vũ cô đã tiếp xúc qua.

Vừa đỗ xe lại, Ôn Noãn liền nhìn thấy một chiếc Bugatti màu xanh sapphire đang tiến nhanh vào, thân xe đảo mạnh 90 độ, dừng lại trước vị trí đối diện chỗ chiếc xe của cô đang đỗ, người ngồi trên xe xuống cùng một lúc với cô.

“Chiêm tổng.” Cô mỉm cười chào hỏi.

Nhìn thấy cô Chiêm Nam Huyền có chút bất ngờ, nhưng anh chỉ gạt nhẹ đầu một cái, lập tức đi về hướng thang máy chuyên dụng, Ôn Noãn đi theo anh, sau khi anh dừng lại cô vẫn đi về phía trước, thang máy dành cho nhân viên cách đó 10 mét.

Chiêm Nam Huyền ngẩng đầu, nhìn theo bóng dáng cô hai giây, nhạt giọng nói: “Cô lại đây.”

Ôn Noãn dừng bước, sau khi do dự chốc lát bèn quay lại, cùng lúc đó tiếng thang máy mở ra, anh đi vào trước, thân hình cao ngất tùy ý đứng ở trung tâm, cô vào sau, nhẹ nhàng đứng ở góc tối phía bên trong.

Nhìn thẳng vào tấm gương cỡ cửa thang máy, ánh mắt sức bén lạnh lẽo của Chiêm Nam Huyền tập trung vào thân ảnh đáng yêu xinh đẹp ở phía sau, tầm mắt của cô vẫn luôn dừng lại phía sau vai anh, cho dù cô ột mét sáu lăm nhưng vẫn thấp hơn anh một cái đầu.

“Mật mã sử dụng thang máy là 0909.” Anh nói.

Đôi lông mi dài thông xuống vài giây, cô mới phản ứng lại: “Vâng, tôi nhớ rồi.”

“Ôn Nhu vừa gọi điện cho tôi.” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn trong gương ánh mắt không chút gằn gủi của anh.

Đôi môi mỏng cong lên một nụ cười nhạt: “Cậu ta cực lực kháng nghị bảo tôi dùng — số tiền lương không nuôi nổi một con cún để nó dịch cô.”

Cô cười cười: “Chị ấy không biết chế độ phúc lợi trong công ty chúng ta.” Đó là bộ phận quan trọng cấu thành nên tiền lương.

“Thực ra tôi cũng hiểu kì giống cậu ta.” Con người sâu không lường được của anh xuyên qua gương khúc xạ rơi vào trong ánh mắt nghi hoặc của cô, “Tại sao—cô lại ở đây?”

Nghĩ một lúc, cô thành thật nói: "Chuyện đã tới nước này rồi tôi cũng không gạt anh nữa, tôi nhận chi phiếu lớn của Đại Trung, đồng ý giúp bọn họ làm gián điệp thương mại."

Tiếng cửa thanh máy mở ra, hai người không thể nhìn thấy mặt đối phương, Chiêm Nam Huyền hơi nghiêng đầu về phía sau sườn, cuối cùng cũng không nói gì, cô vẫn nhìn theo bóng dáng đã đi xa của anh, sau đó mới ra khỏi thang máy.

Sống 25 năm, điều lớn nhất Ôn Noãn hiểu được chính là làm người không thể chấp nhất.

Cứ chấp nhất, cuộc đời sẽ chẳng còn hứng thú gì nữa.

Phần lớn ý thức chủ quan của mọi người đều là: "Tôi, tôi thế nào, tôi nghĩ thế nào, tôi muốn thế nào, thì tôi chính là thế đó....Cho dù bất cứ lúc nào đối diện với bất cứ ai, ý niệm đầu tiên trong đầu luôn là chắc chắn và kiên trì với bản thân mình, nếu có một người nghịch ý tôi hoặc không đồng ý với việc làm của tôi, lập tức sẽ vô cùng bực tức."

Cũng không biết rốt cục là từ năm nào, cô phát hiện ra điểm ấy.

Sau khi trưởng thành, tính cách cô rất ôn hòa và dịu dàng, có thể nói không có chuyện gì nhất định phải kiên trì, trong con mắt cô cũng chẳng có gì quan trọng, những người bên cạnh cô ví dụ như Ôn Nhu, chị ấy thích thế nào thì làm thế đó, chị ấy thích làm gì mình thì làm, cô một chút cũng không để ý.

Mọi chuyện trên thế giới nguyên bản 90% không cần để trong lòng, cho dù là đối với Chu Lâm Lộ phong lưu phóng khoáng, từ năm tư đại học đến bây giờ cô đã ba năm làm bạn gái anh cũng như vậy thôi.

Trong câu lạc bộ tư nhân, Chu Lâm Lộ cắt bớt tết thành từng miếng nhỏ đưa cho cô: "Có phải em không định nói cho anh biết em làm thư kí của Chiêm Nam Huyền đúng không?"

Cô giương mắt: "Em nói hay không quan trọng lắm à? Dù sao thì ngay từ đầu anh đã biết rồi. Hơn nữa, lúc nào anh cũng nói với em, người mà anh đang theo đuổi là con gái nhà ai."

Chu Lâm Lộ nghe xong lời cô buồn bã ngậm miệng, đôi mắt quyến rũ hiện lên ý cười, nói lần thứ 1001: "Theo anh về nhà gặp cha mẹ nhé."

Cô vô cùng thông cảm nhìn anh ta: "Mẹ anh lại ép anh kết hôn? Thật đáng thương."

Anh ta chán nản: "Em lúc nào cũng không quan tâm anh."

Nói cái quái gì thế, cô vỗ về trái tim bị thương: "Chu công tử, phiền anh đi đọc báo đi, cả thành phố đều biết tối qua anh kéo một nữ minh tinh lên trang bìa, hôm kia là người mẫu, trước trước nữa là danh môn khuê tú—em không quan tâm đến anh? Ba năm trước em hoàn toàn không biết gì về chuyện phong lưu của anh, chỉ biết chờ đợi lãng tử quay đầu." Cô đọc theo lời thoại trên báo.

Chu Lâm Lộ dường như tức đến nỗi muốn vứt cả khăn ăn lên bàn, "Ôn Noãn!"

"Có tiểu nhân." Cô cung kính nói.

Anh ta hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Ôn Noãn thở dài, đặt dao đĩa trên tay xuống, "Anh xem, anh bảo em đi em tuyệt không dám ở trong nhà, anh bảo em ăn bữa tối em tuyệt không dám ăn lợn dê, anh còn muốn đi đâu tìm một cô bạn gái tốt như em nữa?"

Chu Lâm Lộ tức đến bật cười, khoe miệng phanh ra rất lớn, cũng lúc đó cô nghe thấy một tiếng cười nhẹ cực khẽ, giống như nụ cười bị áp chế chỉ có thể phát ra thanh âm nhẹ nhàng, hơn nữa còn xuất ra một chút trào phúng, mặc dù chợt lóe qua, nhưng sự hơi hợt này cô đã quá quen thuộc—cô quay đầu lại.

Cách hai cái bàn không người, Chiêm Nam Huyền không hề lảng tránh đón nhận ánh mắt của cô, trầm tĩnh dựa vào ghế dựa mềm mại tản ra hơi thở biếng nhác, đôi mắt đen trong trẻo và lạnh lùng tựa như những ánh sao lấp lánh trong bầu trời đêm.

"Em đang nhìn gì thế?" Anh ta dịu dàng hỏi bạn gái mình, quay đầu lại.

Ôn Noãn vội vàng quay người lại, Chu Lâm Lộ bắt mắt gọi bồi bàn tính tiền, ký xong anh ta kéo cô đi, khi đi ngang qua bàn của Chiếm Nam Huyền, cô lễ phép nói: "Chiếm tổng."

Anh không nói gì, chỉ gật đầu với cô, nhưng lại cùng Chu Lâm Lộ vương không thấy vương, ai cũng không nhìn thêm ai một cái.

Vị tài nữ nổi danh toàn châu Á ngồi đối diện Chiếm Nam Huyền lại ngạc nhiên đến tột độ: "Ôn Noãn?!"

Cô mỉm cười: "Hi, Nhất Tâm, lâu rồi không gặp."

Chu Lâm Lộ hừ lạnh ra tiếng, nhanh chóng kéo tay cô ra khỏi hiện trường, đi xa rồi mới oán hận: "Trong Đại Trung có thừa vị trí phù hợp với em, em cần gì phải ở Thiển Vũ linh một phần lương rẻ mạt kia."

"Em đã làm việc ở Thiển Vũ hai năm, lúc trước cũng không thấy anh nói gì."

"Trước kia em ba trăm năm cũng không thể gặp hẳn ta một lần, đương nhiên anh không lo lắng, giống bây giờ thế nào được? Em và hẳn ta mỗi ngày gà chó giáp mặt nhau, nếu làm không tốt một ngày nào đó ngư tử ngư mã tầm mã cùng nhau thăng thiên cũng nên, chỉ còn lại một mình anh bơ vơ đau khổ, đành phải xuất gia làm hòa thượng."

Ôn Noãn phì cười: "Đừng quên năm đó chính anh là người đã phát hộ em mấy chục cái đơn xin việc đấy." Tuy có không ít công ty gọi cô đến phỏng vấn, nhưng cuối cùng chỉ có Thiển Vũ tuyển dụng cô.

Chu Lâm Lộ mở miệng, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?"

Anh ta nghiêng đầu nhìn cô: "Gần đây Ôn Nhu có quan hệ mật thiết với một người Singapore."

Cô gạt mình: "Em chưa thấy chị ấy nói qua."

"Có thể cậu ta vẫn còn chưa quyết định, cũng có thể không biết phải nói với em thế nào."

Cô gật đầu, không đáp lại.

Sau khi về nhà, buổi tối lần qua lần lại không ngủ được.

Nếu Chu Lâm Lộ đã nói ra, có thể thấy được quan hệ giữa Ôn Nhu và người kia có điểm không bình thường, ngay cả người ngoài không thân thích cũng đã biết, tại sao Ôn Nhu lại muốn gạt kẻ làm em gái này? Ngủ không được ngon, sáng hôm sau tỉnh lại thấy đầy mắt mình trong gương ẩn hiện một vầng xanh.

Sau khi đến công ty, Ôn Noãn giao cho trợ lý thư ký Đinh Tiểu Đại ôm số tài liệu cô đã sớm chuẩn bị tốt vào phòng họp, không lâu sau Cao Phóng và Quân Dịch của bộ phận kỹ thuật lần lượt tới, Chiếm Nam Huyền cũng đến đúng giờ, khi ba người nhìn thấy chỗ tài liệu đâu vào đấy đặt trên bàn đều có chút kinh ngạc.

Ôn Noãn phát từng cái: "Đây là hồ sơ giản lược của Thiển Vũ, chứng nhận chuyên môn, kết cấu vốn của công ty, lãi đầu tư vài năm gần đây, báo cáo kiểm toán của một trong bốn kế toán giỏi nhất thế giới, ý tưởng quy hoạch cho các dự án đầu thầu—vẫn còn thiếu bảng giá dự thầu, cái này cần bộ phận kỹ thuật đệ trình."

Cao Phóng kinh ngạc không thôi, "Mấy thứ đó đều là cô chuẩn bị?"

"Vâng, sao vậy, liệu có phải có chỗ nào không đúng không?"

"Không phải không đúng, tôi chỉ tò mò thôi, tốc độ của cô nhanh quá." Cao Phóng nhìn về phía vị chủ tịch đã vào chỗ Chiếm Nam Huyền, xem ra phán đoán của anh ta thật đúng là quá chuẩn, con mắt Trì Bích Tập quả nhiên hơn người.

Chiếm Nam Huyền mở tài liệu trước mặt ra, lật xem ước chừng một phút đồng hồ mới khép lại, ngẩng đầu nói: "Chúng ta bắt đầu thôi, lần này Lãnh thị muốn xây dựng khu nghỉ mát sang trọng nhất châu Á, kinh phí dự toán đầu tư lên đến hàng chục triệu, thông báo dự án đầu tư chục triệu của Lãnh thị không phải chỉ một công ty là có thể ăn được, phỏng chừng sẽ có từ 8 đến 10 công ty tham gia ký kết hợp đồng, nhưng mỗi quan tâm duy nhất của tôi là hệ thống điều khiển tự động thông minh trong toàn bộ dự án khu nghỉ dưỡng này."

Cao Phóng nói: “Theo những gì đã biết hiện tại, dự định đấu thầu phần kiểm soát thông minh của các công ty lớn ngoài chúng ta ra còn có Đại Trung, Nam Tường, Trường Hồng và Kính Tinh, ba cái sau không đủ cạnh tranh, đối thủ thực sự của chúng ta chính là Đại Trung.”

“Quản Dịch tổ của cậu trong một tuần phải đưa ra dự án kỹ thuật và bảng giá đấu thầu, Cao Phóng cậu phụ trách vật tư, chỉ cần nhà cung ứng có thể chiết khấu thấp hơn cho chúng ta so với các công ty khác thì có thể ký hợp đồng dài hạn với bọn họ, nói tóm lại——” Chiếm Nam Huyền nhìn ba người xung quanh, tầm mắt vô thanh vô thức dừng lại trên mặt Ôn Noãn, sau khi thu hồi tầm mắt, khóe miệng nhếch lên, “Dự án này, tôi quyết tâm phải dành bằng được.”

Kế tiếp trao đổi, sắp xếp toàn bộ các dự án đã được quyết định, sau khi tan họp Ôn Noãn đi vào toilet, vốc nước lên mặt, vài giọt nước văng vào tóc cô cũng không lau, chùi hết nước trên mặt, sấy khô tay rồi đi ra.

Khi trở lại chỗ ngồi Đinh Tiểu Đại nói với cô: “Chị Ôn, Chiếm tổng vừa tìm chị.”

Cô gõ cửa đi vào, đến trước chiếc bàn sang trọng màu tối được làm bằng gỗ nguyên khối.

“Ngồi đi.” Chiếm Nam Huyền không ngẩng đầu lên, chỉ chuyên chú nhìn màn hình chiếc laptop mỏng màu bạch kim, mười đầu ngón tay thon dài như ngọc gõ như bay trên bàn phím.

Cô nghe lời ngồi xuống.

Viết xong email gửi đi, đưa tay sang một bên, để lên mặt bàn. “Nhất Tâm nói muốn mời cô ăn cơm.”

Cô hiển nhiên có chút ngạc nhiên, cười đáp: “Vâng, chờ hôm nào tôi hẹn Ôn Nhu, mọi người cùng tụ tập.”

Con người lạnh nhạt trong veo của anh hiện lên chút chế giễu: “Liên quan gì tới Ôn Nhu?”

Cô lúng túng: “Mọi người đều biết nhau mà, mời cả chị tôi đi cùng cũng chẳng tiêu nổi của anh bao nhiêu tiền.”

Laptop báo có thư mới, tầm mắt của Chiếm Nam Huyền bị hấp dẫn qua đó, nhất thời không đáp lại.

Ôn Noãn cụp mắt xuống, thực sự, bắt đầu từ lúc nào, cô cũng học được cách nói xã giao? Thật ra cô không muốn tụ tập với bất kì người bạn cũ nào, từ Anh về lâu như vậy cô cũng không có bạn mới, bạn cũ cũng không, thứ gọi là tình bạn này, cô không hề cảm thấy hứng thú.

Anh bắt tay vào hồi âm, lơ đãng hỏi: “Bình thường thích làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ đọc sách, nấu ăn.”

Ngón tay đang gõ trên bàn phím dừng lại, anh nghiêng đầu nhìn cô: “Thật không đơn giản, biết cả nấu cơm?”

Cô cười cười: “Con người rồi cũng sẽ thay đổi.”

Khóe miệng khẽ nhếch, tầm mắt anh quay trở lại màn hình máy tính: “Nếu cô đã không muốn đi, chúng tôi cũng không ép, chỗ Nhất Tâm tôi sẽ nói hộ cô.”

“Không còn việc gì, tôi ra ngoài làm việc vậy.”

“Ừ.”

Khi đóng lại hai cánh cửa gỗ chạm khắc tinh xảo từ bên ngoài, nụ cười nhạt trên mặt Ôn Noãn không duy trì được hoàn toàn biến mất.

2. Chương 02

Chương 2: Cạnh đoạt, Lãnh thị (1)

Mỗi thứ bảy Ôn Nhu vẫn đến đây ăn cơm như cũ, sau khi ăn uống no nê nằm dài trên sofa đọc sách.

Ôn Noãn ngồi xuống chiếu, mở laptop ra làm việc.

“Sao hôm nay mày không về công ty nữa? Mấy tuần trước không phải nhiệt tình, cơm nước xong ngay cả trưa cũng không ngủ đã đi rồi à?” Ôn Nhu hỏi.

“Lúc đó mới nhậm chức, rất nhiều tài liệu cần kiểm tra không tiện mang về nhà, bây giờ đã vào quỹ đạo nên có thể giải quyết ở nhà, cũng lười chạy đi chạy lại.”

Ôn Nhu liếc nhìn cô một cái: “Không phải là Chiêm Nam Huyền chọc mày đấy chứ?”

Ôn Noãn cười: “Chị nghĩ đi đâu thế? Em bây giờ là người làm công ăn lương, ông chủ bắt em 5 giờ 45 phút chết, em không dám kéo dài 5 giờ 45 phút hơn một giây.” Làm gì có kiểu nói thủ trưởng chọc cấp dưới, anh ta không biết mớ lỗi sai cô đã muốn cười trộm đến chết rồi.

“Nhưng tao nhìn thế nào cũng thấy mày giống hệt trước kia, một khi không vui thì buồn bực ở trong phòng, rõ ràng tức giận một chữ cũng không nói, thờ ơ lãnh đạm vứt người khác tội mày sang một bên, thế nào cũng phải để đối phương lừa mày một vạn ba nghìn lần mới chịu hồi tâm chuyển ý.”

“Chị cũng nói đó là hồi trước, chị xem bây giờ Lâm Lộ có lừa em không?” Trong tháng rưỡi gần đây cũng không có mấy lần nhìn thấy bóng dáng anh ta.

“Mày với Chu Lâm Lộ thế nào rồi?”

“Giống như trước đây thôi.”

“Định khi nào thì kết hôn?”

“Khi nước chảy thành sông.”

Ôn Nhu không chịu được trêu chọc: “Sao không nước chảy đá mòn luôn đi.”

Cô mỉm cười: “Nước chảy đá mòn cũng đúng.”

“Cái gì nên là thì làm đi, tao ghét nhất cái gì thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông, thật là, có cần tao đục một lỗ lên cái ống nước trong phòng bếp nhà mày không, sau đó để nó chảy đầy nước, như thế liền trở thành nước chảy thành sông.”

Ôn Noãn bật cười đứng dậy.

“Mày làm gì đấy?”

“Đi tìm dụng cụ đục ống nước cho chị.” Quvern sách trên tay Ôn Nhu như ám khí phóng nhanh đến, Ôn Noãn vội vàng nắp đi, vào phòng bếp bưng đĩa xoài đã gọt sạch ra, sau đó tiếp tục vui đùa làm việc.

Ôn Nhu trợn trắng mắt, “Tao đã đưa số tiền gấp ba lần số bố để lại ày rồi còn gì, tội gì phải vất vả dậy từ sáng sớm đi kiếm tí tiền lương.”

“Không đi làm cũng chẳng có việc gì làm, chẳng nhẽ lại ở nhà tự làm bà nội trợ ỉn à?” Kỳ thực tiền lương của cô cũng không thấp như Ôn Nhu và Chu Lâm Lộ đả kích, bởi vì cấp bậc cao, chi tiêu hàng ngày bao gồm cả phí trang điểm ăn mặc có thể đặt vào hóa đơn của công ty, cuộc sống hiện nay cô rất vừa lòng, sống không phải lo, còn mong gì nữa?

“Thật không biết phải nói mày thế nào, ngoại trừ Chu Lâm Lộ ra bất kể nam nữ đến gần đều một mực bài xích, nếu thích cậu ta như vậy không bằng gả sớm đi cho xong chuyện, đừng suốt ngày thả trâu đi ăn cỏ, thả không cẩn thận cậu ta lại bị người khác dắt mất.”

“Hả? Chị đã nghe thấy gì? Còn nhìn thấy gì nữa?”

“Mất và lỗ tai tao đều không tốt, không nghe được cũng chẳng thấy gì, nhưng hy vọng mày tốt hơn một chút, đừng chỉ toàn tâm toàn ý làm công ở Thiên Vũ, hai tai không nghe thấy chuyện của bạn trai mình.”

“Cảm ơn chị già đã nhắc nhở, đừng nói em nữa, nói chị đi.”

Ôn Nhu miễn cưỡng cầm quả xoài lên: “Tao? Tao thì có gì mà nói? Mỗi ngày ngoài muốn kiếm tiền ra chính là muốn kiếm thật nhiều tiền.”

Nghe vậy lòng mi Ôn Noãn cup xuống một nửa, cười cười: "Đôi khi chị cũng nên quan tâm đến mình một chút."

Bàn tay Ôn Nhu cầm quả xoài khựng lại giữa không trung, "Có ý gì?"

Cô ngẩng đầu, con ngươi bình thản: "Thật ra thứ bảy nào chị cũng không cần phải bớt thời gian đến chỗ em."

Ôn Nhu giật giật khoe miệng: "Tao đã nói gì sai khiến mày không vui à? Có phải là những lời vừa nãy về Chu lâm Lộ không?"

"Chị hiểu lắm rồi, em không có ý đó, em biết cuộc sống của mình đơn điệu nên khiến chị không thể yên tâm được, nhưng bây giờ em đã 25 tuổi, chị có thể đến với cuộc sống của chính bản thân mình.....Cho dù là trước kia, em cũng không phải trách nhiệm của chị, chị chưa bao giờ nợ em cái gì."

Ôn Nhu im lặng không lên tiếng, ăn từng miếng từng miếng xoài, sau đó đứng dậy, "Tao còn có việc, hôm nào lại tán chuyện nhé."

Ôn Noãn cũng không mở miệng giữ lại, chỉ lặng lẽ nhìn chị rời đi.

Nếu chuyện đời có thể quay lại từ đầu, mọi thứ của hôm nay, hết thấy liệu có thay đổi không? May mà trong chuỗi ngày không có kết thúc này, trên thế giới vẫn còn một thứ có thể mang lại niềm vui cho cô, đó chính là âm nhạc.

Cô nằm trên sofa, cầm điều khiển từ xa mở máy nghe nhạc, làm tiếng đàn tựa nước chảy xuống cả căn phòng.

Đây là thói quen từ hồi trẻ, chuyện thứ nhất phải làm sau khi mở mắt chính là mở âm hưởng, sau đó trong căn phòng tràn ngập tiếng nhạc rời giường, mặc quần áo, rửa mặt, ăn sáng, từ biển ảo khôn lường New Age đến những bài pop trong bảng xếp hạng không bài nào không nghe.

Bao nhiêu năm rồi, mỗi một đêm, cũng là điệu nhạc trong bóng đêm bầu bạn đưa cô vào giấc ngủ.

Bên ngoài cách một lớp rèm cửa sổ sát đất, sau 12 giờ ánh nắng buông tỏa khắp không gian, thời tiết tháng tư lờ lững, bị tiếng nhạc vui vẻ lặng yên mang tới tư vị hồi ức, có chút ngọt ngào dư lại không đuổi đi được, càng nhiều cũng không thể khóa lấp sự chua xót ẩn nấp đâu đó.

Thật vậy, nếu tất cả mọi thứ có thể quay lại từ đầu.

Ba giờ chiều, chiếc BUGATTI màu xanh ngọc đứng giờ tiến vào chỗ để xe chuyên dụng trong bãi gara ngầm của Thiên Vũ, nhìn vị trí đối diện trống rỗng qua lớp kính thủy tinh, đôi môi nhạt của Chiêm Nam Huyền cong nhẹ.

Ngồi ở ghế phó lái Bạc Nhất Tâm kinh ngạc hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Hôm nay cô ấy không tới, em không gặp được rồi."

Bạc Nhất Tâm thất vọng: "Sao lại khéo như vậy. Ngày đó gặp cô ấy.....dường như đã thay đổi rất nhiều."

Hình cung nhạt bên môi vẫn như cũ, đỗ xe lại, con ngươi lướt qua vị trí đỗ xe để trống kia, Chiêm Nam Huyền không lên tiếng trả lời, thay đổi rất nhiều sao? Nhìn qua quả thật từ trong tới ngoài như một người khác, nhưng một số thứ trong lòng vẫn thủy chung không sửa, tính tình vẫn như vậy, chí khí vẫn cao như vậy.

Bạc Nhất Tâm kéo tay anh lên lầu: "Anh biết không? Trong lòng em cô ấy từng là một lá cờ không bao giờ có thể chạm đến."

Chiêm Nam Huyền cười nhìn cô: "Em nói gì buồn cười thế? Ba lần liên tiếp đoạt giải vàng Kim Tượng và Kim Mã cho nữ diễn viên, ra mắt mười năm chẳng những thu tóm khu vực Châu Á Thái Bình Dương và Liên Hoan Phim Cannes, thậm chí có hai bộ phim được đề cử giải Oscar, ngoài danh lợi thành đạt ra còn có một người bạn trai tuyệt thế như anh, đưa mắt tìm khắp Châu Á cũng không có người phụ nữ thứ hai có thể địch nổi em, vẫn chưa hài lòng?" Ôn Noãn có gì? Chẳng qua chỉ là một tiểu thư kí không tiếng tăm,

chiếm giữ một vị trí nhỏ nhoi trước cửa văn phòng của anh, một cái bàn một cái ghế một dàn máy vi tính cộng với tư liệu và dự án, mỗi giờ mỗi phút đều phải xem sắc mặt ông chủ mà làm việc.

Bạc Nhất Tâm tiện tay lấy ra một tập văn kiện lẫn trên bàn Ôn Noãn, thấy bên trong dán nhãn phân loại hạng nhất, trật tự rõ ràng, kiểm tra tiện lợi, khép lại thả vào chỗ cũ, cô khẽ thở dài.

“Anh có cảm giác này không? Càng thành công lại càng cảm thấy đó không phải là thứ mình muốn, ngược lại lại hoài niệm những tháng ngày chưa bị lòng tham làm ô uế, có đôi khi đêm khuya mơ quay về, khi tỉnh lại thấy ngực như có một lỗ hổng, bắt đầu không biết là cái gì, từng tháng từng năm qua đi, rốt cục cũng có một ngày hiểu được, thì ra dưới tận đáy lòng vẫn có một sự áy náy rất sâu sắc.” Cô quay đầu lại nhìn anh, “Nếu không phải là anh không cho phép, hai năm trước em đã muốn liên lạc với cô ấy rồi.”

“Anh làm vậy cũng là muốn tốt cho em, em tự tìm tới cửa chỉ tổ làm mình mất mặt thôi.”

“Không đến mức đó chứ? Ngày hôm ấy không phải Ôn Noãn cũng chào hỏi em ư? Không cự tuyệt người đến hàng dặm mà. Em chỉ thấy kì lạ, trước kia tính cách cô ấy cởi mở như vậy, bây giờ thế nào lại phiêu dật như một tiên tử, thật người ta khó có thể tưởng tượng.”

Một lát sau Chiêm Nam Huyền mới nói: “Cô ấy quả thật đã thay đổi rất nhiều, tự phong bế chính mình lại.”

Bạc Nhất Tâm kinh ngạc, “Em chẳng thấy thế tí nào.”

“Cô ấy làm việc ở Thiên Vũ hai năm, không kết giao một người bạn.”

Thần sắc Bạc Nhất Tâm trở nên hơi ảm đạm, nửa ngày không nói nên lời, cuối cùng mới khẽ cười khổ.

“Có lẽ đều là tại em.”

Chiêm Nam Huyền lắc đầu: “Không liên quan đến em, năm đó.....có thể đã xảy ra một số chuyện ngay cả anh cũng không biết.”

“Ngay cả anh cũng không biết?”

“Ừ, nhưng nó không quan trọng.”

Chiêm Nam Huyền kéo eo cô, “Hiện tại anh chỉ có một tâm niệm chưa làm xong, chờ anh chấm dứt chuyện này sẽ kết hôn với em.”

Bạc Nhất Tâm không lên tiếng, tựa trán lên hõm vai anh, lông mi phất qua bóng tối trong áo sơ mi của anh, có chút xuất thần.

Ánh đèn màu lam hắt xuống đất đối diện với ánh sáng bên ngoài, con người anh ngưng tụ thành vẽ trầm mịch, giống như lạnh lùng vô tình ngang ngạnh của sắt đá, lại giống như nước mềm mại như vạn sợi tơ lụa, giống như hồ nước sâu thẳm nuốt đi sự tự do mỗi tác đang ngập ngừng lay động, lại giống như vạn mã mang tâm niệm lao nhanh như mây bay, rối rắm đến cực điểm.

Chung quy phức tạp tới mức e rằng không ai có thể hiểu.

Thời gian như mũi tên thoáng cái thoi đưa.

Cổ nhân lịch sự tao nhã, có thể nghĩ ra những từ tuyệt vời này để hình dung một ngày bình thường, chuẩn xác lại thần thức.

Trong khoảng thời gian như bóng câu qua khe cửa này, chuyện Ôn Noãn hy vọng không xảy ra cuối cùng cũng đến.

Chiêm Nam Huyền tự mình chủ trì Tốc độ thông tin Thiên Vũ, bởi vì cùng thuộc một loại hình xí nghiệp với Đại Trung, cả hai đều là số một số hai trong giới, cho nên cạnh tranh vô cùng gay gắt.

Những thứ đó kỳ thật đều không liên quan đến Ôn Noãn, thứ liên quan đến cô chính là, cô phải theo Chiêm Nam Huyền đi dự cuộc hội thẩm cạnh tranh của Lãnh thị, tức là cô và Chu lâm Lộ phải gặp nhau trên vị trí đối địch.

Bên cạnh chiếc bàn hình bầu dục rất lớn trong phòng đại hội nghị của Lãnh thị, ngồi đầy đại diện của các công ty, chủ trì hội nghị chính là Lãnh Như Phong và trợ lý tổng giám đốc thứ nhất Ân Thừa Liệt, ngồi bên cạnh bọn họ và nắm vị cố vấn đứng đầu thế giới.

Mỗi công ty tham dự hội nghị có mười phút tự giới thiệu, sau đó trả lời các vấn đề gần như bị Lãnh thị làm khó dễ.

Công ty thứ nhất vừa mới bắt đầu được vài phút đã bị Ân Thừa Liệt chặn ngang, “Ngài chỉ cần nói cho tôi biết, trong kế hoạch của công ty các vị, chúng tôi không dựa vào bất kì điều gì khác, chỉ dựa vào bộ hệ thống này, khu du lịch có thể thu hút được một lượng khách cố định không?”

Vấn đề này vừa được đưa ra phần lớn mọi người đều sửng sốt, kiểm soát thông minh là để du khách cảm thấy thoải mái hơn, bình thường đây là công cụ phục vụ khách chứ không phải là thủ đoạn trực tiếp đánh vào doanh thu, nhưng rõ ràng yêu cầu của Lãnh thị so với tầm nhìn “bình thường” xa rộng và ngặt nghèo hơn rất nhiều.

Vị phụ trách cảm ngay tại chỗ, có thể thấy vẫn chưa chuẩn bị tí nào trước vấn đề này, sau vài giây im lặng khép lại văn kiện kế hoạch trước mặt, dẫn đoàn rời đi.

Quy tắc của trò chơi này là, nếu không thể trả lời một vấn đề nào đó trong vòng mười giây, mời tự động rời khỏi cuộc chơi.

Ôn Noãn nhẹ nhàng lắc đầu, cả công ty có thể chuẩn bị tỉ mỉ trong hai, ba tháng, kết quả ngay cả giới thiệu cũng chưa nói xong đã bị bức dẹp đường hồi phủ, tập hợp sự dày công cố gắng của bao nhiêu người ngày đêm tăng ca, nhưng trong nháy mắt đã thành nước chảy, chuyện làm ăn như chiến tranh, gần như là ác độc đến mức phi nghĩa.

Chiếm Nam Huyền cúi đầu thấp giọng nói bên tai cô: “Điều tra kĩ tên cố vấn ngồi bên tay phải Lãnh Như Phong.” Hơi thở riêng biệt của anh nhẹ nhàng lướt quanh vành tai cô, hơn nữa khi anh nói xong quay lại, đôi môi mỏng như cánh hoa dường như khê cọ vào bên tai cô, Ôn Noãn chỉ cảm thấy nửa bên mặt và phần da thịt trên cổ tất cả đều trở nên nóng rất, cho dù là một vị tiên đã đầu thai làm người trần, giờ phút này cũng không thể khống chế được trái tim đập thình thịch càng lúc càng nhanh.

Lặng lẽ hít sâu trấn định lại nhịp tim, cô nhanh chóng mở chiếc Pocket PC ra một nửa, dùng mạng không dây kết nối với cơ sở dữ liệu khổng lồ của Thiển Vũ, nhập danh hiệu của vị cố vấn kia vào mục tìm kiếm, duyệt phân loại trong một phút, chỉnh lý lại tóm tắt đơn giản rõ ràng đáp án Chiếm Nam Huyền yêu cầu, sau đó gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn.

Anh quay đầu lại nhìn cô, rồi lại nhìn về phía tư liệu trong tay cô, cô thông minh lập tức rút ra phương án kĩ thuật, đưa phần lắp đặt hệ thống nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt anh, anh cong nhẹ khóe môi, nhìn cô một cái, con ngươi thoáng di chuyển, dừng lại trên đôi bông tai tinh tế màu hồng nhạt của cô, lại nâng mắt nhìn cô một cái.

Ôn Noãn giật mình, không biết tại sao trong ánh mắt lãnh đạm của anh có chút hàm ý gì đó cô nói không nên lời, còn chưa kịp nghĩ lại xem có phải mình đã làm sai chỗ nào rồi hay không, ý thức bị quấy nhiễu không tự giác ngẩng đầu lên, Chu Lâm Lộ ngồi đối diện chiếc bàn dài không vui nhìn cô chằm chằm.

Cô xém tí nữa cười theo bản năng, tức khắc tỉnh giấc tình huống không phù hợp mà nhịn xuống, dùng ánh mắt hướng về phía anh ta biểu đạt khẩn cầu, hy vọng anh ta rộng lượng, ngay sau đó cảm giác tồn tại của người bên cạnh khiến cô phải đảo mắt lại, ánh mắt Chiếm Nam Huyền đã trở nên lạnh lùng, giống như đang cảnh cáo cô giờ phút này thái độ làm việc tốt nhất nên chuyên nghiệp một chút.

Ôn Noãn như muốn nâng cao tay lau sạch mồ hôi trên trán mình.

“Cô nhớ kĩ, mấy chỗ này cần phải sửa.” Chiếm Nam Huyền nói, ngữ khí lạnh lẽo vạn phần.

Cô vội vàng lấy giấy bút, ghi tất cả những gì anh nói vào hồ sơ.

Khi hội nghị buổi sáng kết thúc, cả Đại Trung và Thiển Vũ đều thuận lợi qua cửa, bảy công ty còn lại bốn, cuối cùng do ai giành được thì phải đến chiều mới có kết quả cuối cùng.

Khi Ôn Noãn thu dọn mọi thứ trên mặt bàn Chu Lâm Lộ đi tới, bất kể tình huống có phù hợp hay không, cũng giống như không thèm nhìn Chiếm Nam Huyền và Cao Phóng vẫn còn ngồi bên cạnh, anh ta không hề cố kị hôn lên mặt cô: “Ăn cơm trưa với anh nhé?”

Cô có chút xấu hổ đẩy anh ta ra: “Không được, em vẫn còn việc phải làm.”

“Vậy anh sẽ gọi điện thoại cho em.” Chu Lâm Lộ yêu chiều xoa xoa đầu cô.

Sau khi anh ta đi khỏi Chiếm Nam Huyền mới thông thả đứng lên từ ghế dựa, ánh mắt so với trước càng xa cách ba phần, dường như đối với cô có một chút khinh bạc công tư bất phân, “Những thứ lúc trước tôi nói phải sửa, cô tốt nhất đừng làm sai tí gì.”

“Vâng.” Cô đáp, không nói hơn một chữ.

Anh mang theo Cao Phóng rời đi.

Bạn trai cô là đối thủ một mắt một còn với công ty, có thể thấy thân phận của cô có bao nhiêu miễn cưỡng, thông thường mà nói Chiếm Nam Huyền không nên cho cô tiếp xúc dự án này, cô không biết tại sao anh lại tin tưởng cô như vậy, tất cả hồ sơ đều do một tay cô chuẩn bị.

Trên máy tính rất nhanh sửa những những chỗ cần sửa, dùng máy in di động in ra, mở tất cả các bản sao tài liệu, sau khi gỡ bỏ những trang liên quan liền thay cái mới vào, vừa làm xong, điện thoại của Chu Lâm Lộ đến.

“Có nhớ anh không?”

“Lúc này là anh cố ý?”

Anh ta ngoác miệng cười to: “Quả nhiên baby thông minh, thảo nào Chiếm Nam Huyền trọng dụng em.”

“Chu công tử, hủy bát cơm của người khác cẩn thận bị trời trách phạt.”

“Anh bồi thường cho em một cái bát vàng là được chứ gì?”

“Thần thiếp không dám.”

Công việc của cô hiện tại vẫn tương đối thuận lợi, anh ta không được đá bát cơm của cô rồi trộm cười, thấy đồng hồ đã là một rưỡi, cách lúc hội nghị bắt đầu chỉ còn nửa giờ, Ôn Noãn lúc này mới nhớ tới mình còn chưa ăn cơm trưa: “Không nói chuyện với anh nữa.”

“Vậy cho anh một cái Goodbye kiss.” Chu Lâm Lộ nói, lẳng nhăng khiến cô phải bật cười.

Vừa quay đầu lại đã thấy Chiếm Nam Huyền và Cao Phóng đã tiến vào cửa, “Như vậy trước đã.” Cô vội vã cúp điện thoại.

Cao Phóng đưa cho cô một phần sandwich, nhưng bởi vì lo lắng cả buổi sáng nay khiến cô không ăn được cái gì, sau khi cắn hơn một nửa rốt cục ăn không vào, thảo nào trong sách nói những ngày này con người không thể qua được, thêm vài lần nữa nói không chừng không phải là loét dạ dày thì cũng là viêm dạ dày cấp tính.

Chiếm Nam Huyền sau khi ngồi xuống lật xem số tài liệu cô đã sửa, không nói gì, tiếp theo tầm mắt dừng lại trên chiếc bánh sandwich cô không đụng đến để trên bàn, sau đó liền chuyển đi.

Đến khi Chu Lâm Lộ cùng cấp dưới tiến vào, chỉ có người từng làm việc bên người Chiếm Nam Huyền như Cao Phóng và Ôn Noãn mới cảm nhận được, anh nhìn qua thần sắc vẫn lãnh đạm như bình thường, nhưng trên thực tế đã nổi lên rất nhiều biến hóa nhỏ, mày ngài khẽ chau lại, khóe môi cũng hơi hơi nhếch lên.

“Làm sao vậy?” Cao Phóng hạ giọng hỏi.

“Bìa hồ sơ dự thầu của bọn họ đổi rồi, không phải là cái hồi sáng.”

Cao Phóng và Ôn Noãn nhìn nhau, đều không rõ vì sao.

Chiếm Nam Huyền hạ đôi mi dài, tập trung suy nghĩ, một lát sau anh nhìn đồng hồ, nói với Ôn Noãn: “Đưa hồ sơ dự thầu cho tôi.”

Cô đưa đến, anh lật đến chỗ số lượng thiết bị và phụ tùng, không chút do dự sửa nhanh thông số trong đây, cuối cùng gạch bỏ tổng giá, lấy bút viết một con số khác.

Không cần sai bảo, cùng lúc anh động thủ sửa chữa hồ sơ cô cũng nhập vào máy tính, anh sửa một hàng cô lại sửa một hàng, đợi đến khi anh sửa xong tổng giá, cô cũng hoàn thành việc in tài liệu đã thay đổi, hai người không nói một tiếng, lại ăn ý như đã cộng sự nhiều năm, làm Cao Phóng đang ngồi một bên cực kì kinh ngạc.

Ngay sau đó Ôn Noãn mở hồ sơ dự thầu đã sửa xong ra, nhóm Lãnh Như Phong đứng giờ tiến vào.

Đó là một huyền thoại sống trong giới thương nghiệp, bức tranh tuần mã vô song sau khi kết hôn nhiều năm vẫn không thay đổi, đôi đồng tử đen tỏa sáng lấp lánh như kim cương, cho dù ánh sáng trong nó đã hơi mờ nhưng vẫn khiến người ta phải khiếp sợ, tùy tiện ngồi xuống ghế da lớn, nhưng cử chỉ vẫn mang theo khí độ ung dung đẹp đẽ, trận này nghiêm nhiên không đánh mà thắng, duy nhất vẫn là sự tao nhã tuyệt đối trong lòng bàn tay ông ta, một lời khuyh đảo cả thiên hạ.

Bốn công ty còn lại đem hồ sơ dự thầu đệ trình lần thứ hai.

Hai công ty khác biện luận chưa đến một giờ cũng bị Lãnh Như Phong phủ quyết đuổi đi, sau đó Ân Thừa Liệt kinh ngạc đưa hồ sơ dự thầu của Thiển Vũ cho Lãnh Như Phong, ông ta buông tài liệu của Đại Trung ra, cầm lấy nhìn lướt qua, con người đen hiện lên sự quỷ dị, lưỡi biếng dựa lưng vào ghế: "Tổng giám đốc Chiếm, cậu báo giá này không sợ bị lỗ vốn sao?"

Chiếm Nam Huyền cười nhạt, trả lời: "Giá này được tổng hợp từ sự cố gắng của mấy phòng ban trong Thiển Vũ mới có được, tôi rất tin tưởng nhân viên của mình, làm ăn lỗ vốn chúng tôi sẽ không làm. Đương nhiên, nếu thứ ngài ám chỉ chính là báo cáo lợi nhuận của tôi thấp hơn mức ngài mong muốn, vậy tôi có thể nói thẳng, vì đạt được hạng mục này tôi quả thật đã giảm lợi nhuận đến một mức nhất định. Cũng giống Tổng giám đốc Lãnh ngài muốn dùng hệ thống thông minh để hấp dẫn du khách, chỉ cần công trình này thành công, hệ thống thông minh sẽ trở thành minh chứng kĩ thuật của Thiển Vũ đứng đầu thế giới, mọi người đều biết, loại tài sản vô hình này trong tương lai sẽ mang đến lợi nhuận thực không thể lường được, vậy nên nói tôi đâu có lỗ gì?"

Có cố vấn nghi ngờ: "Nhưng thời gian đầu tư dài như vậy, cậu có chắc chắn mình có đủ vốn để quay vòng và không xuất hiện lỗ hổng tài chính không?"

"Báo cáo kiểm toán quý này đang nằm ở trên bàn các vị, không cần phải nghi ngờ về thực lực của chúng tôi."

Lãnh Như Phong mỉm cười: "Không tồi, tuổi trẻ hứa hẹn." Nói xong đứng dậy, Ân Thừa Liệt cũng đứng dậy theo.

Ôn Noãn còn chưa hiểu thế nào đã thấy sắc mặt Chu Lâm Lộ không bình thường, sau đó Lãnh Như Phong đi đến trước mặt anh ta, vươn tay ra bắt tay với anh ta: "Chu tiên sinh, tôi thật xin lỗi, bởi vì giá cạnh tranh của Thiển Vũ gần sát với dự toán của chúng tôi nhất, phương án cũng phù hợp với yêu cầu của chúng tôi hơn, cho nên hợp đồng này đoàn cổ vấn quyết định cho bọn họ, hy vọng lần sau lại có cơ hội hợp tác với Đại Trung." Cứ như một lời hòa âm, mùi khói súng của chiến trường vô hình rốt cuộc cũng kết thúc, Chiếm Nam Huyền dựa vào sự quả quyết và năng lực dự toán chuẩn xác giành được chiến thắng, mãi cho đến khi Chu Lâm Lộ mang người rời đi, Ôn Noãn từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn về phía anh ta.

Cao Phóng lưu lại xử lý hợp đồng, Chiếm Nam Huyền cùng Ôn Noãn về trước.

Trong thang máy, anh hỏi: "Thắng dự án này cô nghĩ thế nào?" Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn bị sương mù bao phủ như cũ.

Ôn Noãn cười: "Thắng thần mà nói, tôi không có suy nghĩ gì." Không vì Thiển Vũ thắng trận mà vui, cũng không vì Chu Lâm Lộ thua trận mà buồn, đối với cô mà nói, chỉ làm tốt công việc của bản thân, cho dù giữa hai công ty hay giữa hai người họ tranh cái gì, đều chẳng liên quan đến cô.

Vốn dĩ mọi thứ trên đời này thắng làm vua thua làm giặc, bao gồm cả vị lãnh đạo trực tiếp quyết định thành công thất bại của bất cứ ai trong công ty này, cũng chẳng liên quan gì đến một cô gái nhỏ bé như cô.

Chiếm Nam Huyền nhìn chằm chằm vào hình ảnh cô trong kính: "Nghĩ cũng đúng, cho dù là bạn trai có mỹ mạo, tiền tài, thân phận tương xứng, hay là thể diện công việc, cô đều đã có rồi." Khóe môi phỉếm ra ý giễu cợt, "Trên đời này chắc chẳng còn gì có thể làm cô có hứng thú nữa? Hoặc là——có thể làm rung động trái tim làm bằng sắt đá của cô?"

Cô nghĩ một lúc: "Vẫn có." Cũng chỉ có cái này thôi.

Hình như là sau khi thắng trận tâm trạng rất tốt, anh ít khi bị gọi lên chút hứng thú, chậm rãi xoay người lại, "Ồ?"

"Ngủ, mỗi ngày tôi đều hận không thể ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao." Từ khi bị điều lên tầng 66, công việc chiếm hết toàn bộ thời gian của cô, bận đến mức một ngày ngủ không đến năm giờ, cô đã cảm thấy giấc ngủ của mình bị thiếu trầm trọng.

Đột nhiên một cánh tay dài đập vào vách tường cạnh vành tai cô, cô hoàn toàn bị bao phủ trong hơi thở tức giận lạ lùng của anh, giọng nói gần trong gang tấc trầm thấp vang lên lần thứ hai bên tai cô: "Cô——đùa tôi?"

"Ty chức không dám." Cô cung kính đáp, thân mình lùi ra phía sau, sau lưng áp lên tấm tường thép muốn trốn cũng không thể trốn được.

Hơi thở của anh quanh quẩn bên tai cô.

Phút chốc cánh cửa sau lưng anh mở ra, anh không động đậy, cô cũng không dám động, sợ chỉ cần cô cử động chỗ da gần cổ sẽ chạm vào làn môi mỏng của anh, gò má lần thứ hai vì thứ hơi thở nhẹ nhàng như hương lan của anh mà tê dại ngứa ngáy, Chiếm Nam Huyền nhìn thấy mặt hồng nhợt hiện lên dưới đáy đôi mắt kia, quả nhiên là do mình đến gần gây nên, trong nháy mắt con người biến ảo khôn lường thành trăm nghìn màu sắc.

Cuối cùng anh không làm gì, chỉ có khóe môi từ từ gợn sóng, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ôn Ôn lấy tay che miệng, khẽ thở phào một tiếng, cảm thấy tinh thần mỗi mết.

Rõ ràng người đàn ông đã có vị hôn thê cô không cần phải phòng bị cái gì, nhưng mỗi lần ở một mình với anh lòng không không chế được treo lơ lửng giữa không trung, chỉ sợ nói không đúng một câu anh lại bất chợt dùng ngôn ngữ châm chọc cô, ví dụ như cái câu nhẹ nhàng băng quơ kia: "Chúng tôi cũng không ép cô.", lại sợ ngộ nhỡ có gì sơ xuất, có lẽ sẽ phải gánh chịu một hậu quả rất rất không mong muốn.

Uể oải quay về chỗ ngồi, trả lời tất cả email chưa đọc, xử lý hết tất cả những công việc chưa hoàn thành, gửi email hành trình ngày mai của Chiếm Nam Huyền nhắc nhở anh, khi làm xong hết thấy đã sớm qua thời gian tan tầm, trong lúc thu dọn đồ đạc thì gặp Cao Phóng đến, chào hỏi lẫn nhau rồi anh ta đi vào phòng Tổng giám đốc, còn cô thì tắt máy tính đi vào thang máy.

Đến chỗ đỗ xe, lục túi nửa ngày cũng không tìm thấy chìa khóa xe, không còn cách nào khác cô đành phải lên lầu.

Tầm thăm rất dày tiêu trừ tiếng cô đi đường, cho nên khi cô đến gần bàn làm việc, nghe thấy tiếng Cao Phóng nói chuyện phát ra từ sau cánh cửa gỗ tinh xảo khép hờ.

"Hôm nay Chu Lâm Lộ bao một phòng họp nhỏ ở khách sạn ngay sát Lãnh thị, bên trong an trí một tổ nhân viên, bây giờ có thể điều tra được là, hẳn ta đúng giờ nghỉ ngơi giữa trưa tiếp một cú điện thoại, sau đó phân phó nhân viên túc trực ở khách sạn sửa chữa hồ sơ dự thầu."

Chiếm Nam Huyền không lên tiếng, Cao Phóng tiếp tục báo cáo.

"Báo giá Chu Lâm Lộ nộp lại thấp hơn giá ban đầu của chúng ta là 1 triệu 500 nghìn đô la Mỹ, dường như đã nhất trí với giá của Lãnh thị rồi, vốn dĩ dự án này chắc chắn sẽ nằm gọn trong tay hẳn, chính là không ai ngờ tới, sau khi nội bộ Lãnh thị tổng hợp lại các kế hoạch và đề nghị của các công ty khác, giữa trưa

cũng sửa lại một ít dự toán của vài hạng mục, kết quả biến thành hồ sơ dự thầu và bảng báo giá của chúng ta lại phù hợp với yêu cầu sau khi đã chỉnh sửa của bọn họ hơn.”

Người nghe lặng im như cũ không tiếng động.

“Tất cả chuyện này chỉ có hai khả năng, giữa trưa Chu Lâm Lộ đã biết tất cả, một khả năng là giá niêm yết của Lãnh thị, vậy nên hắn điều chỉnh lại giá của mình, hai là giá niêm yết của chúng ta, cho nên hắn hạ thấp giá một mức thích hợp so với giá của chúng ta. Chuyện bây giờ chưa thể xác định chính là, tin tức của hắn ta đến từ khả năng thứ nhất hay là thứ hai.” Nói đến đây Cao Phóng lưỡng lự một lúc: “Hình như giữa trưa Ôn Noãn có nói chuyện điện thoại với hắn...”

Ôn Noãn trầm ngâm, bốn phía im lặng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng “Ừ ừ” trong tai.

Chiêm Nam Huyền từ đầu đến cuối không nói gì, sau đó bên trong truyền ra một tiếng vang kèm theo động tác, cô vội vã yên lặng thối lui, vào trong thang máy nhân viên, trong lòng chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, Chu Lâm Lộ muốn đập bát cơm của cô quả thực đập đến hết sức, cuối cùng lại đặt cô trong hoàn cảnh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể nói rõ.

Một lát sau, rốt cục Chiêm Nam Huyền mới mở miệng, “Không phải là cô ấy.”

“Vậy tin tức của hắn làm sao mà có?”

“Chuyện hôm nay cậu không cảm thấy có một số chỗ rất kì lạ sao?”

“Chỗ nào?”

“Thứ nhất, Lãnh Như Phong đến giữa trưa mới bảo nội bộ thay đổi giá dự thầu, chuyện này trong trí nhớ của tôi là trước nay chưa từng có.”

“Đúng vậy, theo thông thường chuyện này không thể xảy ra.”

“Thứ hai, Lãnh thị đối với người tham dự yêu cầu vô cùng hà khắc, nhưng khi đến lúc cuối chỉ còn chúng ta và Đại Trung, bọn họ đúng ra càng phải thận trọng, hắn là phải vặn hỏi chúng ta cẩn thận, nhưng Lãnh Như Phong lại kì lạ không bàn bạc với đoàn cổ vấn, trực tiếp quyết định giao dự án cho chúng ta.”

“Đây cũng là chỗ tôi không rõ, ông ta tại sao lại làm vậy?”

“Tôi nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một khả năng.”

“Là gì?”

“Chính là phía Lãnh thị xảy ra vấn đề, có người đem giá niêm yết tiết lộ ra ngoài, mà điều này có thể không phải là lần đầu tiên, cho nên Lãnh Như Phong mới lợi dụng cơ hội này giăng một cái bẫy, ông ta vốn dĩ không vào gần giờ mới đổi giá, mà là vẫn im lặng dùng bảng giá giả đối nội chu toàn, cho đến phút cuối cùng mới tung bản giá thật ra, vì giá cạnh tranh của Đại Trung gần với bảng giá quy định giả của bọn họ, cho nên mới bị Lãnh Như Phong lập tức phủ quyết, tôi tin chắc bây giờ ông ta đã tìm ra người tiết lộ bí mật rồi.”

Cao Phóng cực kì kinh ngạc: “Vậy tất cả mọi người hôm nay chẳng phải là theo Lãnh Như Phong diễn một tuồng kịch sao?”

Chiêm Nam Huyền cười nhạt: “Nghe nói bà vợ yêu là trùm trong giới bất động sản của ông ta có câu khuê phòng mật ngữ, gọi ông ta là con lợn miệng nam mô bụng một bồ dao găm.”

“Không thể nào, ông ta còn dùng thủ đoạn để chơi chính vợ của mình?”

“Người ta đồn thủ đoạn ông ta dùng để chơi đàn bà so với thủ đoạn trên thương trường còn lợi hại hơn, nhưng hôm nay người thực sự làm tôi nghi ngờ, lại không phải là ông ta.”

“Đó là ai?”

Chiêm Nam Huyền trầm tư một lúc, chậm rãi nói: “Chu Lâm Lộ. Tôi vẫn không thể hiểu, tại sao hắn ta lại phải đối bìa hồ sơ dự thầu? Hắn hoàn toàn có thể làm hồ sơ đã sửa chưa giống y đúc hoàn toàn cái cũ.”

Cao Phóng nhướn mày: “Ý cậu là——hắn ta cố tình gây chú ý với mọi người.”

“Chính xác mà nói, là gây chú ý với tôi.”

“Tại sao hẳn lại phải làm như vậy?”

“Đây là chỗ tôi khó hiểu.”

Chu Lâm Lộ tại sao lại vạch đường cho hươu, cố ý vô tình đem vụ làm ăn này tặng cho Thiển Vũ?

Mấy ngày liên tiếp Ôn Noãn đều không tìm thấy Chu Lâm Lộ.

Di động của anh ta tắt máy, gọi đến văn phòng thư kí nói anh ta đi xa nhưng không nói là đi đâu, gọi đến nhà cũng không có người nhắc máy, cô hết đường xoay sở.

Nhàm chán cảm di động giờ xem danh bạ, lúc lật đến Ôn Nhu cô ngừng một chút, lúc ấy sau khi đi Ôn Nhu cũng không tới nữa, vài lần tình cờ cô gọi điện thoại đến, trong ống nghe truyền đến tiếng ồn ào nên cô biết không phải Ôn Nhu đang trốn tránh, mà quả thật là bận đến nỗi không có thời gian đến chỗ cô tán chuyện.

Sau đó mới thấy trên kênh kinh tế tài chính, thì ra thị trường rất tốt, chỉ số mỗi ngày không ngừng nhảy vọt, cho dù một người không biết gì tiến vào thị trường chứng khoán, ít nhất cũng phải thu được 20-30% tiền lời, chẳng trách thân là giám đốc đầu tư Ôn Nhu bận đến rối tinh rối mù.

Ôn Noãn không hiểu mấy thứ đó, cũng rất ít quan tâm.

Ánh mắt dừng lại trên dãy số hồi lâu, cuối cùng vẫn không gọi.

Giữa người với người, cho dù là chị em ruột cũng có khoảng cách nhất định, cho dù đã cố gắng thật cẩn thận, cũng không thể tránh động chạm đến tâm sự của Ôn Nhu, sau đó hỏi lại chính mình, là vô tình hay là cố ý? Là thật lòng hy vọng chị buông mình ra, hay là kỳ thật vẫn có một chút buồn bực ẩn dấu kéo dài, cho nên mới có ý định xua đuổi chị ấy? Đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, đã trở nên tệ liệt, không muốn đi so bì ai đau hơn ai nữa.

Cái gọi là người thân, rốt cuộc chỉ còn lại bà chị này thôi, tương lai gần ngủ chớp mắt mười chín hai mươi năm sinh lão bệnh tử, còn cái gì phải tranh chấp đây? Không nói thì không nói nữa, nếu thuận theo chị ấy, chỉ cần quanh quẩn bên người là có thể khiến chị ấy vui vẻ, vậy thì cứ làm như thế đi.

“Chị Ôn.”

Ôn Noãn giật mình, nhìn về phía tiếng nói phát ra.

Tiểu Đại híp mắt cười: “Điện thoại của chị đang kêu.”

Ôn Noãn vội vàng tiếp cuộc điện thoại nội bộ, tầng 66 rất ít người, khi anh ở đây nhân viên các ngành còn thỉnh thoảng đi lại, nếu anh không ở đây thì không gian rộng lớn này yên tĩnh đến kinh ngạc, cho nên cô chỉnh tiếng chuông điện thoại xuống mức thấp nhất, không ngờ trong lúc xuất thần lại không nghe thấy.

“Ôn Noãn, tôi là Trì Bích Tạp ở bộ phận nhân sự.”

“Chào giám đốc Trì.”

“Cô gần đây có phải thường đến công ty vào buổi chiều thứ bảy không?”

Cô ngẩn ra: “Trước mắt có rất nhiều việc phải làm, tôi cảm thấy thời gian không đủ, cho nên———”

Trì Bích Tạp nở nụ cười: “Đừng lo lắng, không phải tôi truy vấn cô gì đâu, cả Thiển Vũ ngoài Chiêm tổng chắc cũng chỉ có mình cô cuối tuần chủ động đến làm việc, tiền cử một người chăm chỉ như cô tôi cũng được thơm lây, đúng rồi, Chiêm tổng bảo tôi tính tiền làm thêm giờ cho cô, tăng gấp ba ngày lương bình thường, tôi là muốn nói chuyện này với cô.”

Ôn Noãn đang định giải thích thì ngừng lại, đột nhiên hiểu ra, đành phải đáp: “Tôi biết rồi, cảm ơn giám đốc Trì.”

Chiếm Nam Huyền cái này nào phải là khen thưởng, rõ ràng là muốn cô bán đứt buổi chiều thứ bảy của mình, cầm số lương gấp ba lần ngày thường, sau này cuối tuần cô không muốn đến cũng không được.

“Chị Ôn, lúc này chị nghĩ cái gì mà đến nỗi thờ thần như thế?” Đinh Tiểu Đại cầm táo đi tới.

Mười tám tuổi tốt nghiệp trung học Đinh Tiểu Đại là trợ lý thư kí của Ôn Noãn, phụ trách pha trà rót nước photo đánh máy, tuy vào đời chưa lâu nhưng rất thông minh, bởi vì tầng 66 ngoài Chiếm Nam Huyền chỉ còn hai cô, cho nên khi nghỉ trưa cô rất thích quần quít lấy Ôn Noãn nói chuyện phiếm.

Nhoài nửa người lên bàn làm việc của Ôn Noãn, Đinh Tiểu Đại một bên cắn táo một bên nháy mắt ra hiệu với cô: “Không phải là nhớ tới Chiếm tổng của chúng ta đấy chứ? Chẳng lẽ ngay cả chị cũng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của anh ta gia nhập bộ tộc ngất xỉu?”

“Nghe em nói như vậy, trong công ty có rất nhiều bộ tộc ngất xỉu?”

Đinh Tiểu Đại trợn tròn mắt, nhìn cô như nhìn người từ trên trời rơi xuống: “Chị, chị thật không hiểu dân sinh gì cả.”

Ôn Noãn che miệng, tiếng cười theo khe hở phát ra.

“Em nói cho chị biết nhé, bộ tộc ngất xỉu này có ba loại ngất, ngất bình thường, ngất tương đối, và ngất nặng.”

Ôn Noãn không nhịn được cười, cả mặt cũng nhoài lên bàn.

Đinh Tiểu Đại thuận tay đưa quả táo đến trước mặt cô: “Chị có muốn cắn một miếng không?”

Cô kinh hoảng lắc đầu, tiếp theo nhảy vọt ra khỏi chỗ ngồi, trước cửa văn phòng tổng giám đốc có một bóng hình im lặng đang đứng, sự vui vẻ nở rộ như hoa trên mặt cô không kịp thu hồi, nụ cười vô cùng rực rỡ ấy cứ như vậy hất vào đáy mắt không thể nói rõ cảm xúc của Chiếm Nam Huyền.

Đinh Tiểu Đại buồn chuyện bị bắt cực kì thông minh nhìn không chớp mắt, làm bộ như hoàn toàn không thấy Chiếm Nam Huyền, chỉ cười hì hì nói với Ôn Noãn: “Chị Ôn, em đi pha cho chị một tách cà phê.” Chạy nhanh như chớp thoát ly khỏi hiện trường.

Chiếm Nam Huyền đi tới đưa cho cô một số tài liệu: “Cô chuẩn bị một chút, tối nay cùng tôi đi tham dự tiệc rượu.”

“Không phải Cao Phóng đi cùng với anh sao?”

“Phía Nhật Bản có chuyện, chiều nay cậu ta bay qua đây. Cô nhân cơ hội này nhận biết ông chủ của các công ty khác để sau này tiện liên lạc. Bớt thời gian học thuộc tư liệu của khách, đến lúc đó tôi sẽ cần cô giúp đỡ.”

“Vâng.”

Anh không nói gì nữa, nhắc chân đi về phía trước, đi được một nửa bỗng nhiên quay đầu lại, quả nhiên bắt gặp ánh mắt có chút đăm chiêu của cô, không ngờ bị tóm, Ôn Noãn vội chuyển dời tầm mắt, anh cười nhạt, một mình đi vào trong thang máy.

Mãi cho đến khi tan tầm Chiếm Nam Huyền cũng chưa về, Ôn Noãn đành phải lái ô tô đến khách sạn Quân Khải trước.

Đi vào đại sảnh, tìm được một chỗ ngồi phía đàn dương cầm, cô lấy di động ra gọi cho anh, đúng lúc trong tai vang lên tiếng nhạc Still loving you, tai trái lại mơ hồ nghe thấy giai điệu quen thuộc của Tears Over Shetland, bóng người đi qua phía cửa kính tự động của khách sạn, Ôn Noãn nhìn thấy anh.

“Hello?” Chiếm Nam Huyền nhú mày nhìn di động, sao lại tắt máy rồi?

“Ai thế?” Bạc Nhất Tâm đang khoác tay anh hỏi.

“Ôn Noãn, tối nay có một bữa tiệc.” Khi nói chuyện ánh mắt lơ đãng đảo quanh, sau đó dừng ở chỗ đàn dương cầm, tiếp đó rơi xuống mặt Bạc Nhất Tâm: “Cuộc họp báo của em ở tầng mấy?”

“Tầng 3, còn anh?”

“Tầng một, đi thôi, anh đưa em đến cầu thang.” Anh nắm tay cô đi về hướng cầu thang cuốn, dịu dàng hôn lên bàn tay cô, “Khi nào kết thúc gọi điện thoại cho anh.”

Bạc Nhất Tâm chần chừ một chút, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn chỉ cười xoay người đi lên, trợ lý và vệ sĩ của cô vẫn luôn duy trì khoảng cách với họ chạy nhanh theo sau cô.

Đến tầng hai, Bạc nhất Tâm quay đầu lại vẫy vẫy tay với Chiêm Nam Huyền vẫn đứng yên tại chỗ nhìn theo cô, anh mỉm cười cũng vẫy tay với cô, khi cô bước đến chỗ ngoặt, nhìn thấy Chiêm Nam Huyền xoay người, mới gọn sóng liếc qua bóng dáng xinh đẹp cô không hề xa lạ ở chỗ đàn dương cầm tầng một, sau đó giữa sự vây quanh của mọi người bước lên thang cuốn nối với tầng ba.

Xác định bóng hình càng lúc càng gần là đi về phía mình, Ôn Noãn đứng dậy.

Hai người đều không nói gì, Chiêm Nam Huyền đưa cô đến hội trường.

3. Chương 03

Chương 3: Chọn ai, manh mối (1)

Chiếc đèn chùm pha lê lớn rủ xuống từ trần tầng hai, tầng trên tầng dưới nối liền với nhau bởi một cái cầu thang hình xoắn ốc, cả phòng tiệc bố trí theo phong cách sân vườn màu trắng, phía ngoài còn có một hoa viên nhỏ, đồ trang trí trong phòng xa hoa, dụng cụ dùng bữa làm bằng bạc dưới ngọn đèn lung linh càng tôn thêm vẻ quý giá.

Ôn Noãn mỉm cười bước theo sau Chiêm Nam Huyền, mỗi khi nhìn thấy gió trong mắt anh mới sóng vai tiến lên, Lưu Vân bước đến nhẹ giọng nhắc nhở, những người bắt tay với anh là ai ở công ty nào, thỉnh thoảng Chiêm Nam Huyền cũng giới thiệu một số thành viên hội đồng quản trị hay tổng giám đốc nào anh quen thân cho cô biết.

Một đường hỏi thăm cho đến trung tâm căn phòng, hai người đàn ông tướng mạo giống nhau đi về phía bọn họ, mới đi được hơn ba bước chợt gặp vị nào đó khoảng hơn bốn mươi tuổi đang cười ha hả: “Chiêm tổng, cửa hàng mới của chúng tôi sắp khai trương, đến lúc đó không biết có thể mời phu nhân của ngài đến cắt băng không?”

Chiêm Nam Huyền cười nhẹ: “Phan tổng để mắt như vậy, tôi thay Nhất Tâm xin cảm ơn trước, lại đây, tôi giới thiệu với mọi người, vị này chính là tân thư kí Ôn Noãn của tôi.”

Quay đầu nói với Ôn Noãn: “Hai vị này là tổng giám đốc Phan Duy An và phó tổng giám đốc Phan Duy Ninh của Ích Chúng, Ích Chúng phát triển rất mạnh, gần đây dự tính trình làng hệ thống quản lý kinh doanh và tiêu dùng mới nhất, vụ làm ăn này có thể giúp đỡ chúng ta.”

Ôn Noãn cười duyên rũ: “Sau này mong hai vị Phan tổng chỉ bảo nhiều.”

Phan Duy Ninh khá trẻ khoảng trên dưới 30 tuổi, đôi mắt hoa đào dừng trên khuôn mặt Ôn Noãn, nắm lấy tay cô nửa đùa nửa thật nói: “Tên của Ôn tiểu thư thực đặc biệt, Chiêm tổng ngài quả nhiên kiếp trước tu luyện được phúc khí, chẳng những bạn gái dung mạo tựa thiên tiên, ngay cả thư kí cũng đẹp như Điều Thuyền.”

Ôn Noãn mỉm cười rút tay lại: “Phan phó tổng thật biết nói đùa, một người dong chi tục phấn như tôi sao có thể so sánh được.”

Chiêm Nam Huyền cười cười, ánh mắt xẹt qua gương mặt cô, nhìn vào hai người khác: "Xin lỗi hai vị không thể tiếp chuyện, tôi phải ra chào hỏi Đỗ tổng một tiếng."

Phan Duy An nói: "Đi đi, cậu cũng vội mà, lát nữa chúng ta bớt thời giờ nói chuyện về dự án kia được chứ?"

"Không thành vấn đề, một giờ sau tôi tới tìm ngài."

Sau khi gật đầu với hai người kia anh đưa Ôn Noãn đi, đi xa rồi mới hờ hững nói: "Cách tên tiểu nhân đó ra xa một chút."

Ôn Noãn cười cười, không nói lời nào.

Vất vả mãi mới đi hết một vòng xã giao hơn trăm vị nhân sĩ đứng đầu giới thượng lưu, thừa dịp Chiêm Nam Huyền bị vị thiên kim tiểu thư nào đó cuốn lấy, cô lui về phía cửa sổ không người, chậm rãi uống nước trái cây trong tay, sau đó nhìn thấy Chu Lâm Lộ mang theo bạn gái từ cửa tiến vào.

Gần như là cùng lúc anh ta cũng nhìn thấy cô, xa xa nhếch miệng cười về phía cô, cô nhấc cái ly trên tay với anh ta.

Sau khi Chu Lâm Lộ nói nhỏ với bạn gái vài câu bèn đi tới chỗ cô, đến khi anh ta đứng trước mặt cô, cô vẫn dựa bên cửa sổ không nhúc nhích, chỉ mỉm cười: "Hi"

Chu Lâm Lộ quen thuộc gẩy gẩy tóc mai của cô.

"Anh thích dáng vẻ chúng khi buông thả."

Cô ung dung làm bộ lơ đãng đảo qua bạn gái của tất cả mọi người trong phòng, nói: "Sao anh may mắn thế? Còn đẹp và kiêu ngạo hơn cả Bạc Nhất Tâm."

Chu Lâm Lộ cười hì hì: "Còn đẹp cũng không bằng em, nếu anh mà biết em tới, cho dù có là tiên nữ cũng không mang."

"Nói còn hay hơn cả hát, làm khó em không thể nào tìm thấy anh."

"Anh đi Florida đàm phán một hạng mục đầu tư, mới về lúc trưa." Anh ta liếc mắt nhìn Chiêm Nam Huyền đằng xa, "Chuyện Lãnh thị lần trước hẳn ta không gây phiền toái gì cho em chứ?"

Ôn Noãn thở dài: "Quả nhiên là anh cố ý, sao lại vội vã đẩy em vào nước sôi lửa bỏng thế hả?"

Anh ta nhướn mày: "Đương nhiên, trước kia mấy vụ này anh nói thế nào em cũng không chịu tới, thế mà bây giờ lại đi dự cùng hẳn."

Ôn Noãn cười, cũng không để ý đến lời anh ta, hỏi: "Vụ làm ăn với Lãnh thị bị mất có ảnh hưởng lớn tới Đại Trung không?"

"Chắc chắn lớn."

Cô nhún mày: "Vậy tại sao rõ ràng là anh biết anh ấy thận trọng như thần thế mà lại đổi bìa hồ sơ dự thầu?"

Đôi mắt đen điều luyện của Chu Lâm Lộ hiện lên sự đắc ý: "Bởi vì anh cố ý vứt con mồi này ra để dụ hẳn, cái anh thả là lâu dài, chỉ chờ hẳn ta mắc câu."

Cô ngẩn ra: "Anh bẫy anh ấy?"

"Đó là đương nhiên, nếu không sao anh phải lao tâm khổ tứ theo Lãnh Như Phong diễn trò?"

Anh cầm tay cô khẽ vuốt ve chiếc nhẫn một năm trước anh đeo cho cô, "Lâu rồi không khiêu vũ với em." Ý niệm cùng lúc, liền vươn tay tháo trâm cài tóc sau đầu cô xuống.

Không ngờ anh ta lại có động tác này, Ôn Noãn khẽ "Ai" một tiếng, sợi tơ đen mềm mại như nước chảy xuống, lại giống như tấm lụa đen tinh khiết như ngọc sáng không tiếng động lướt nhẹ ở trên không trung, đưa tới ánh mắt chăm chú xung quanh.

Chu Lâm Lộ nhìn bộ âu phục chỉnh tề trên người cô ngao ngán lắc đầu: "Sớm biết thế này anh đã bảo người mang một bộ lễ phục đến."

Trong đại sảnh không có tiếng nhạc khiêu vũ, chỉ có vài nhóm người tụm năm tụm ba nói chuyện nhỏ, đột nhiên thấy anh ta phát tay về hướng nào đó, sau đó điệu nhạc waltz vang lên thay thế cho khung cảnh thanh tĩnh, anh khom người chìa tay về phía cô tạo thành một dáng mời.

Người bên cạnh lập tức tránh ra, mỉm cười cổ vũ hai người họ.

Anh mặc dù bị mất đi một vụ làm ăn, nhưng trước mặt mọi người lại biến thư kí của Chiếm Nam Huyền trở thành của mình, cũng coi như hấp dẫn ánh nhìn mọi người, trong cái vòng lẩn quẩn này ai thắng ai thua? Còn quá sớm để luận bàn cao thấp.

Đây là tình cảnh Ôn Noãn thích sao? Không thấy như thế.

Đây là tình cảnh cô ghét sao? Cũng chưa chắc.

Đối với cô mà nói cũng không có gì quan trọng, giàu có và hoa lệ thế này cô cũng không muốn, cho dù là Ôn Nhu hay là Chu Lâm Lộ, chỉ cần bọn họ thích thì thế nào cũng được.

Cô phối hợp với Chu Lâm Lộ tạo ra vô vàn kiểu dáng tuyệt đẹp, ngón chân chuyển dời như nước chảy mây trôi biến ảo hàng vạn hàng nghìn, hấp dẫn người xem vây quanh và những tiếng vỗ tay như sấm, vũ khúc vừa kết thúc, Chu Lâm Lộ kéo cô ra phía sau trong dư âm tiếng nhạc chưa dứt.

Trong hoa viên anh liên tục hôn lên mặt cô.

“Đi theo anh.” Anh ta nói.

Cô không nhịn được cười: “Trước bỏ trốn đến chân trời góc bể, sau tình đến chết không thay đổi.”

Anh thất vọng bóp cổ cô: “Nói! Em có yêu anh không?”

Cô kinh ngạc tròn tròn mắt, cái này còn cần hỏi sao? Cô giơ tay trái của mình lên lần thứ 1001 lần tình đáp: “Em thề, đến khi sông cạn đá mòn.”

Trong mắt anh bốc lên mấy ngọn lửa nhỏ, suýt nữa muốn giật tay cô xuống, hận nghiêng rằng: “Anh và Chiếm Nam Huyền, nếu nhất định phải chọn một người, em chọn ai?”

“Điều kiện tiên quyết là gì?”

“Điều kiện tiên quyết anh thực sự, không, thích, không muốn em lại ở bên cạnh hắn.”

“Em cũng không thích mỗi ngày anh đều thay đổi bạn gái, em muốn anh ở bên cạnh em, anh muốn không?”

“Nằm mơ.” Anh ta trực tiếp cự tuyệt, vênh mặt lên nhìn cô bằng nửa con mắt: “Ngu mới vì một cái cây mà buông tha cả khu rừng rậm.”

Nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp đứng nép phía sau cánh cửa, cô mỉm cười như cũ: “Này, rừng rậm của anh đang đợi anh kia.”

Thở dài một tiếng, môi anh dừng lại thật lâu trên trán cô, sau đó xoay người rời đi, khi đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thẳng tay vào cô, trong mắt dường như hiện lên một lời cảnh báo lạnh lùng: “Về sau đừng tùy tiện hỏi vấn đề ngu xuẩn này kéo có một ngày anh gật đầu, đến lúc đó em hối hận cũng không kịp đâu.”

Cô không nói, mỉm cười nhìn anh ta đi vào thân mật ôm cô gái kia, cho đến khi bọn họ biến mất khỏi tầm mắt cô.

Hoa viên trong bầu trời đêm mùa hè im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng con trùng thì thầm với nước, một giọng nam nhỏ lúc này khẽ rơi xuống chỗ không khí cô đang đứng, “Cô chọn ai?”

Cô ngẩng đầu, Chiếm Nam Huyền đứng trên ban công tầng hai hai tay nắm chặt vào nhau, cúi người xuống thành lan can chạm khắc tinh xảo nhìn cô.

“Điều kiện tiên quyết là gì?”

Tia sáng trong đôi mắt đen thẳm vô tận của anh như chột lóe: “Không có điều kiện tiên quyết.”

“Không có điều kiện tiên quyết thì chọn thế nào?”

“Nhất định phải có điều kiện tiên quyết?”

“Đương nhiên, ví dụ như nói chọn huynh đệ hiển nhiên sẽ là Chu Lâm Lộ, chọn bạn bè anh lại hơn, nếu chọn người yêu thì cả hai người đều là hạng nhất, nếu chọn chồng——” Cô cười yếu ớt, đồng tử trong suốt như gương, “Hai người đều không thích hợp.” Cần, hay không; buông, hay không....bất cứ sự lựa chọn nào đều có điều kiện tiên quyết.

“Người cô muốn lấy——” Bàn tay bỗng nhiên chống lên lan can, dùng khí lực lớn nhảy vọt mấy mét xuống dưới, khi lời nói còn đang phấp phới giữa không trung, thân ảnh như ma quỷ của anh đã chặn đường cô đi: “Là ai cũng có thể, hay là chỉ với Chu Lâm Lộ?”

Động tác lố mãng của một đứa bé hơn mười tuổi thật không giống hành động một người đàn ông chín chắn như anh làm ra, nhưng anh vẫn làm, trong chớp mắt nhảy xuống không hề lo lắng, hành vi không tương xứng với thân phận này của anh khiến trong lòng cô dâng lên một cảm giác kì lạ, nghĩ muốn nhẹ nhàng thoái lui, lại bị anh nắm chặt đằng chuôi.

Cô đành phải chống chế: “Lâm Lộ là bạn trai tôi.” Thân phận này biểu thị một sự đặc biệt, chính là anh ta và cô thân mật là chuyện đương nhiên.

“Tôi là ông chủ của cô——cho nên thế này trở thành——quấy rối?” Anh giấu cột, ngón tay khi nói chuyện luôn quần quanh lọn tóc đen của cô đột nhiên giật lại.

Trên đầu đầu nhiên truyền đến một trận đau đớn khiến cô không thể không dựa vào người anh, mắt sụp lại trước sau chỉ nhìn vào cổ áo anh, thật ra cô không nên biết, nhưng trong lòng lại hiểu rõ, sự tức giận của anh là từ chính sự lựa chọn của cô mà ra, Chu Lâm Lộ là bạn trai cô, mà anh, đến tận lúc này cô vẫn cung kính coi anh như thần thánh.

Anh rất lâu không lên tiếng, lâu đến mức cô đành ngẩng đầu lên.

Con người lọt vào trong tầm mắt cô như một mặt hồ đang gợn sóng lăn tăn, có một sự mông lung mê hoặc lòng người, tựa như nhiều năm biệt ly cách trở sông dài biển rộng chưa từng tồn tại, cô cuối cùng vẫn đứng trước mặt anh, là thời gian tốt cực vẫn kéo hai người lại gần, nhưng cũng là thời gian kéo hai người ra xa hai bờ đại dương, ngoảnh đầu lại trong 2500 đêm tối, anh cho tới bây giờ cũng chưa nhìn rõ diện mạo của cô, ngay đến cả hình bóng để hoài niệm cũng không có.

Cô cúi đầu xem giờ: “Qua 5 phút nữa anh nên đi gặp Phan tổng của Ích Chúng.”

Anh chậm rãi buông tóc cô ra, cảm xúc đã khôi phục như cũ: “Cô quả là một thư kí tận tâm tận trách.” Ngữ khí lạnh nhạt như bình thường, làm người ta nghe không ra anh đang ca ngợi hay là đang châm chọc.

Cô cười cười lướt qua anh, đẩy cửa đi vào, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi trong sự vây quanh của những ánh đèn rực rỡ, trong đầu lần đầu tiên hiện lên một ý nghĩ muốn bỏ về giữa chừng.

Một bóng người lẻ loi vẫn đứng trong hoa viên, đầu ngón tay lơ đãng sờ lên chóp mũi, có một vài mùi thơm như có như không, giống như thái độ ôn hòa của cô đối với anh, giống như mơ hồ có chút gì đó, nhưng anh lại không thể nắm lấy, bởi vì tốc độ lẩn trốn của cô còn nhanh hơn cả dự đoán của anh.

Chẳng qua, đây lần cuối cùng.

Ngẩng đầu nhìn vòm trời xa trong màn đêm tối, thật lâu sau, đôi môi anh mới nhếch lên một nụ cười nhạt rét lạnh kinh người.

Hai năm, mất hai năm anh mới chuẩn bị xong cho cô một bình đựng di cốt, lớn đến mức——đủ để kiếp này cô vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Liên tục mấy ngày nay Phan Duy Ninh của Ích Chúng đều gửi hoa tới tầng 66 của Thiên Vũ.

Buổi sáng là một bó hoa Bách Hợp lớn, trưa là hoa Thiên Điểu cao nửa người, chiều là hoa Tulip màu xanh, mỗi ngày đều như thế, nhờ cái miệng nhỏ chu ra của mấy cô tiểu thư khu lễ tân tận tình phát thanh, chẳng mấy chốc mọi người trong tòa nhà lớn đều biết, đến ngay cả bác lao công tầng 66 cũng cười mờ ám nhìn Ôn Noãn, ánh mắt dường như có thâm ý khác.

Có ngày nhân viên đưa hoa đến trở về vừa vặn bị Chiêm Nam Huyền nhìn thấy, anh chỉ mĩa mai nhếch miệng, dường như tình hình này đã sớm nằm trong dự tính của anh, không nói gì đi vào văn phòng của mình.

Phan Duy Ninh ra tay tặng hoa vô cùng kiêu ngạo, nhưng ngoại trừ bỏ thiệp vào hoa ra, người chưa từng xuất hiện, ngay cả điện thoại cũng không gọi một cú, điều này làm cho Đinh Tiểu Đại suốt ngày ép hỏi Ôn Noãn cũng không tìm ra nguyên do vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ có Ôn Noãn thầm than trong lòng, vị Phan phó tổng kia chắc không hiểu, loại người chết bởi tấn công lãng mạn bằng hoa, chỉ có những nữ sinh ngây thơ mới vào đời cõi lòng khao khát tình yêu mới có tác dụng, còn trong mắt bà cô già như cô đây chỉ là một trò đùa nực cười, không hơn.

Lúc nghỉ trưa, thừa dịp Chiêm Nam Huyền không ở Đinh Tiểu Đại lại ôm mì tôm tiếp tục cạy miệng Ôn Noãn.

“Ngất bình thường, như em đây này, cho dù đáy lòng tràn ngập ngưỡng mộ nhưng tự biết phân lượng của mình, cho nên chỉ nhìn từ đằng xa không dám lại gần. Còn ngất tương đối, chính là Trương Đoan Nghiên của bộ phận kế hoạch, nữ sinh khắp thiên hạ có ai không hâm mộ Vương Tử (một ca sĩ trẻ nổi tiếng ở Đài Loan)? Biết rõ là mộng nhưng vẫn không thể khống chế được mà cuồng dại, nhưng lại không hề có một chút dũng khí nào, cho nên cũng chỉ có thể thầm thương trộm nhớ.”

“Nói đã hay mà còn sâu sắc, thể ngất nặng là thể nào?”

Đinh Tiểu Đại bĩu môi: “Ngất nặng là loại em không thích nhất, ý mình có vài phần tự sắc mà đã tâm cao ngất, mơ tưởng có một ngày trèo cao hoặc Kim Ô Tàng Kiều, cũng không tự đếm xem mình có bao nhiêu phân lượng, chỉ biết si tâm vọng tưởng, Đỗ Tâm Đồng bộ phận kỹ thuật chính là điển hình.”

Ôn Noãn cười: “Chỉ cần Chiêm tổng một ngày chưa lập gia đình, cô ta muốn tham gia cạnh tranh cũng không thể bị chỉ trích nặng nề.”

Đinh Tiểu Đại mắt nhanh như chớp liếc nhìn tứ phía, chắc chắn tầng 66 không còn ai, mới thấp giọng nói: “Chị Ôn, chị đừng nói giúp con mụ ấy, em nói cho chị, mụ ta từng nói xấu chị ở bộ phận kỹ thuật đấy.”

“Ồ.”

Đinh Tiểu Đại vô cùng đặc ý nói một nửa giữ một nửa, chỉ còn chờ Ôn Noãn mở miệng hỏi, ai ngờ cô chỉ “Ồ” một tiếng rồi không nói gì nữa, dường như thích thú bị khoét đi, cô không khỏi có chút thất vọng: “Chị không muốn biết mụ ta đã nói gì sao?”

Ôn Noãn làm bộ trầm tư: “Nói chị không biết xấu hổ?”

Đinh Tiểu Đại cười khúc khích: “Đoán đúng rồi! Mụ ta nói chị chẳng qua là dựa vào mối quan hệ giữa Chiêm tổng và chị gái mới ngồi lên được vị trí này.”

Ôn Noãn cực kì kinh ngạc: “Cô ta lợi hại như vậy? Biết cả mối quan hệ của chị chị và Chiêm tổng?”

Đinh Tiểu Đại ngạc nhiên: “Thì ra chị gái chị thực sự quen Chiêm tổng?”

Ôn Noãn nghiêng đầu, có chút oan ức: “Quen là quen, nhưng ngay cả chị cũng không biết chị ấy và Chiêm tổng rốt cuộc có quan hệ gì.”

Đinh Tiểu Đại tức giận vươn tay đánh cô: “Uổng em đối với chị moi tìm rút phổi, chị lại trêu em.”

Cô cười khanh khách né tránh, Đinh Tiểu Đại càng tức liên tục đánh tới, cô sợ vội vã chạy ra khỏi bàn, kết quả bị truy đuổi chạy loạn khắp tầng 66, vừa trốn vừa cầu xin tha thứ: “Bà cô nhỏ à, chị sai rồi, đại nhân em có phao cứu sinh cỡ lớn có thể chống thuyền.”

Đinh Tiểu Đại hét chói tai: “Cái eo ong 24 tắc vô cùng chuẩn của em chị dám nói là phao cứu sinh, hãy xem đòn mông giáng 18 chương của ta đây.”

“Trời ơi! Chị xin em, em trẻ con đừng giận chị người lớn——Á! Chị sai rồi, em không phải là trẻ con, em là phụ nữ. Em là nữ đại hiệp lãnh đạm tiêu hồn có đòn Như Lai Thần Chưởng sét đánh vô địch thiên hạ, em tha cho chị đi!”

“Không được! Chờ bản hiệp nữ phát xong liên hoàn chưởng cùng cái mông tôn quý rồi nói sau.” Đinh Tiểu Đại hưng phấn máu bốc phừng phừng, bàn tay nóng lòng muốn tỷ thí giờ lên cao, mắt thấy hiểm họa từng bước tiến đến, Ôn Noãn kiên tục hét lên sợ hãi: “Cứu mạng! Mọi người ơi! Tôi không sống được nữa rồi!” Dưới tình thế nguy cấp, cô hoảng sợ không biết đầu mà lần chui tọt vào thang máy mới mở ra.

Chiêm Nam Huyền chỉ thấy bóng dáng xinh đẹp thoáng qua, không kịp suy nghĩ theo bản năng kéo cô bảo vệ trong lồng ngực, đồng thời vội vàng bắt chặt lấy cổ tay không thể thu lại được của Đinh Tiểu Đại.

Đinh Tiểu Đại lập tức kêu thảm thiết: “Đau quá!”

Ôn Noãn lúc này mới phản ứng, hoảng loạn kéo ống tay áo anh: “Nam Huyền, bọn em chỉ đùa thôi.”

Trong nháy mắt anh ngẩn ra, không biết là bởi vì lời của cô hay là vì cách xưng hô của cô đối với anh, bình tĩnh nhìn gương mặt như hoa đào của cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt anh không hề che dấu như thế, giống như lốc xoáy nước sâu, hút lấy cô không hề buông ra như lo lắng, như sợ hãi.

Đứng ở bên cạnh Chiêm Nam Huyền Đỗ Tâm Đồng trong hỗn loạn và khiếp sợ phản ứng đầu tiên, quát chói tai thành tiếng: “Các cô đang làm gì? Đây là công ty không phải khu vui chơi! Muốn đánh muốn ồn ào thì về nhà đi, thật không ra gì!” Khi nói chuyện dường như nảy sinh tâm địa độc ác kéo tay Ôn Noãn lôi ra khỏi lòng Chiêm Nam Huyền.

Ôn Noãn không hề phòng bị nên bị cô ta túm làm cho lảo đảo, Chiêm Nam Huyền nhanh chóng buông Đinh Tiểu Đại ra, giờ tay đỡ lấy cô, nhưng mà cô còn chưa đứng vững đã bị Đinh Tiểu Đại nhanh tay nhanh mắt kéo ra khỏi thang máy.

Đinh Tiểu Đại liên tục cúi người trước thang máy: “Thật xin lỗi, Chiêm tổng thật xin lỗi, đều là tại tôi đuổi chị Ôn chạy tới chạy lui nên mới va vào ngài.” Nói xong vội nắm lấy tay Ôn Noãn đang choáng váng hoa đầu chạy đi.

Thấy Ôn Noãn bị kéo đến ngã một cái, anh không tự giác nhíu mày.

Đỗ Tâm Đồng hừ lạnh: “Một kẻ không trên không dưới không biết xấu hổ, một kẻ ôm ấp yêu thương....thảo nào có tặng hoa thôi mà cũng rêu rao như vậy.” Nói đến đây cô ta cố ý dừng lại, người thông minh bình thường nên biết dừng đúng lúc, tất yếu vẫn phải để ý mặt cấp trên mà duy trì chút phong độ và rụt rè.

Chiêm Nam Huyền thản nhiên cười cười, không đáp lại lời của cô ta, anh ở lầu phụ dùng cơm chưa xong trở về, khi chờ thang máy tình cờ gặp Đỗ Tâm Đồng, cô ta cầm tập văn kiện do dự mà kiên quyết đi thẳng về phía anh, nói Quản Dịch không ở đây, cô đối với dự án của Ích Chúng có chỗ không hiểu, hỏi có thể thỉnh giáo anh không, thang máy vừa vận đến còn không chờ anh trả lời, cô ta không nói gì lập tức tiến vào, một người hỏi một người trả lời thẳng đến tầng 66.

Đẩy cửa lớn văn phòng ra, anh quay đầu hỏi người vẫn nhắm mắt theo đuôi phía sau: “Thư kí Đỗ còn chỗ nào không rõ?”

“A, vâng—” tâm ý hoảng loạn vội thu lại ánh nhìn chăm chú trên người anh, Đỗ Tâm Đồng vội vàng mở ra tập văn kiện, “Còn chỗ này—.”

Sau khi quét mắt anh giải thích cho cô ta, Đỗ Tâm Đồng lại tìm thêm mấy chỗ nữa, anh đều giải thích rõ ràng từng cái, cho đến khi cô ta hết lời, rốt cuộc không tìm được cứ tiếp tục ở lại trong văn phòng, cuối cùng đành phải nói: “Cảm ơn Chiêm tổng, hôm nay thực phiền anh rồi, tôi về làm việc trước.”

Chiêm Nam Huyền nhếch miệng: “Không sao, thái độ chăm chỉ học tập làm việc thật đáng khen ngợi, nếu các nhân viên khác đều có đức tính này giống cô, tôi tin chắc Thiên Vũ nhất định sẽ phát triển rất tốt.”

Đỗ Tâm Đồng được khen tươi cười ra mặt: “Chiêm tổng anh quá khen rồi, tôi cũng chỉ là vì muốn làm việc thật tốt, tận lực vì công ty, thể hiện giá trị của Thiên Vũ chúng ta.”

Chiêm Nam Huyền chăm chú nghe: “Ừm, tinh thần rất đáng khen ngợi.” Vừa gật đầu vừa giống như đang suy nghĩ gì đó, “Nhưng mà lúc này tôi thấy ngay cả một tí nguyên lý cơ bản cô cũng không nắm được, xem ra Quản Dịch đã không hướng dẫn tốt cho cô, phải biết rằng bộ phận kĩ thuật không như những ngành khác,

kiến thức lý thuyết phải chắc, cậu ta như vậy chẳng những thất trách, mà cũng trói chặt sự phát triển của cô.” Nói xong cầm lấy bút viết nhanh, “Như vậy đi, công ty có kế hoạch bồi dưỡng nhân tài, cô giao lại công việc, đi tham gia ba tháng huấn luyện trước, chờ huấn luyện xong trở về để Bích Tạp sắp xếp công việc phù hợp với sở trường và các ưu thế khác cho cô.”

Tình thế biến đổi quá nhanh, Đỗ Tâm Đồng khó khăn lắm mới hiểu ra, sắc mặt lập tức trắng bệch, “Chiếm tổng, tôi...”

“Đây.” Chiếm Nam Huyền dịu dàng chặn ngang cô ta, đưa tờ ghi chú ra, “Cầm cái này đưa cho Trì Bích Tạp, nói là tôi tự sắp xếp, cố gắng nhiều nhé, tôi tin dựa vào tinh thần ham học hỏi của cô, sau này nhất định sẽ vì Thiên vụ lập thành tích tốt.” Anh nhìn đồng hồ, “Khi ra ngoài bảo Ôn Noãn vào đây.”

Đỗ Tâm Đồng không thể không đưa tay ra tiếp nhận tờ giấy, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, thấy Chiếm Nam Huyền đã cúi đầu xử lý công việc, hiểu được sự tình đã không còn khả năng cứu vớt, cô ta cũng không dám “hừ”, hai cái đùi giống như bị rút ruột nặng nề lại như không dám lơ mãng nên đi ra ngoài, tờ giấy trong tay bị móng tay dùng hết sức bình sinh cạy lên.

Cô khổ sở làm việc ba năm rưỡi mới có được vị trí hôm nay, không ngờ thông minh bị thông minh hại, biến khéo thành vụng, bị bắt trở lại thành một người mới cần huấn luyện, cái đó so với trực tiếp răn cô còn khó chịu hơn.

Ngoài cửa Ôn Noãn và Đinh Tiểu Đại đã sớm trở về, Đỗ Tâm Đồng tràn đầy oán giận không chỗ phát tác, nhìn thấy các cô trong mắt dường như muốn phun hỏa, nhưng bởi vì giờ phút này người cô ta e ngại nhất đang ngồi đằng sau cánh cửa, vì thế cũng không dám làm càn quá đáng, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Ôn Noãn một cái, “Chiếm tổng gọi cô vào.” Loạt xoạt loạt xoạt đi đến trước mặt Đinh Tiểu Đại, ngón tay chỉ đi chỉ lại trên mũi cô, Đỗ Tâm Đồng ép giọng quát: “Thân là nhóc con mà không biết an phận thủ mình! Ở trong văn phòng chạy cái gì mà chạy! Muốn chơi thì cũng phải nhìn địa điểm! Nhìn cái dạng ngu ngốc này của cô——”

“Đỗ tiểu thư.” Ôn Noãn lạnh lùng chen vào, người đã đứng dậy, lưng dựa vào bàn khoanh hai tay trước ngực, con ngươi trầm tĩnh lúc trước không thấy đâu nữa, thần thái lúc đó có đến ba phần giống Chiếm Nam Huyền: “Ở đây cho dù Tiểu Đại có làm sai cái gì, cũng không tới lượt cô giáo huấn?” Cô không nhúng tay vào chỉ bao quát chuyện, khiến Đỗ Tâm Đồng vốn đang chửi gà mắng chó tức giận suýt nữa nổ phổi, ngón tay nhọn bỗng nhiên chỉ thẳng về phía cô: “Đừng tưởng rằng cô bây giờ ngồi trên vị trí này là giỏi, ai chẳng biết là——”

“Tôi đương nhiên rất giỏi.” Ôn Noãn mỉm cười, cô đã từng trốn tránh, không có hứng thú kết bạn hay kết thù với người khác, nhưng điều này cũng không có nghĩa là người khác có thể tùy ý giương oai trong phạm vi quản lý của cô, “Có bản lĩnh cô thử hạ tôi rồi tự mình ngồi vào chỗ đó thử xem, tôi lúc nào cũng đợi.”

Một câu nói khiến Đỗ Tâm Đồng á khẩu không trả lời được, cắn môi dưới đến thâm tím, cô ta nhanh chóng rời đi.

Ôn Noãn xua tay với Đinh Tiểu Đại, ý bảo đừng có phóng vệ mặt sùng bái của cô nhóc lại đây, xoay người gõ cửa đi vào văn phòng của Chiếm Nam Huyền.

Chiếm Nam Huyền đứng trước tường, một tay chống trên bàn, ánh mắt xuyên qua lớp kính thủy tinh dày màu lam không biết dừng phía chân trời nào, sắc trời u ám phía ngoài tường càng tôn thêm bóng dáng có vẻ ngạo nghễ cô độc, tựa như lẻ loi một mình trong thế giới.

Nghe thấy tiếng cửa văn phòng mở anh cũng không quay đầu, chỉ nói, “Lại đây.”

Cô đi đến bên cạnh anh, anh nghiêng đầu nhìn cô, không hề lên tiếng, chỉ tùy ý nâng tay lên bóp lấy tay cô, làm cô phải bật kêu đau “Á”, thần sắc anh bởi vậy mà thấy có chút không vui, Đỗ Tâm Đồng xuống tay quả nhiên nặng, chỉ sợ trên da thịt non mịn kia đã lưu lại dấu tay.

“Chiếm tổng tìm tôi có việc?” Cô không thể quan sát hơi hơi lui về phía sau.

“Cô và Đinh Tiểu Đại rất hợp nhau?”

Cô cười cười: “Tầng 66 cũng chỉ có cô bé ấy và tôi, qua lại nhiều tự nhiên sẽ quen thân thôi.”

“Cô bé đó là tôi yêu cầu Bích Tạp đưa lên.”

Cô kinh ngạc nhìn về phía anh, phải biết rằng có rất nhiều lần bổ nhiệm nhân viên cấp cao anh cũng không hỏi đến, bình thường là tổng hợp ba phương diện phiếu bầu của mọi người, cấp trên đề cử và bộ phận nhân sự sát hạch mới quyết định được, thế nhưng lại để ý đến một cô nhóc, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Rất kinh ngạc?”

Cô gật đầu.

“Có một lần tôi đi tìm Bích Tạp, tình cờ thấy cô nhóc đó hồn dỗi lay qua lay lại tay Bích Tạp, không biết đang cầu xin chuyện gì, cái vẻ mặt nghịch ngợm xấu xa ấy...” Khóe môi không nhận được lộ ra một nụ cười, quay đầu nhìn cô, “Thật giống cô năm đó.”

Thái độ tự nhiên trên mặt anh không chút biến đổi, mí mắt hơi chớp rồi cụp xuống khoảng mười giây, sau đó cô cười cười: “Tôi cũng như vậy à?”

“Gì cơ?”

“Tôi cũng được anh cho đi lên như vậy?”

“Cô không phải. Thẳng thắn mà nói thấy Bích Tạp đề cử cô tôi cũng rất ngạc nhiên.” Nhưng, anh chưa từng can thiệp vào quyền hạn của cấp dưới nên cô biết điều anh nói là sự thật, bởi vì cô làm việc ở Thiển Vũ đã hai năm, nếu anh thực sự vì Ôn Nhu hay nguyên nhân khác mà muốn điều cô lên tầng 66, không cần thiết phải đợi đến tận hai năm.

“Vậy nếu không phải giám đốc Trì đề bạt, anh căn bản không biết đến sự tồn tại của tôi?” Cô nửa đùa hỏi.

Phạm vi hoạt động và tầng lớp tiếp xúc là sự khác biệt lớn nhất của nhân viên cấp cao cấp thấp, cho dù cùng làm việc trong một tòa nhà, rất nhiều người có thể chết già không gặp, hai năm này cô chỉ ngồi phía xa trong bữa tiệc liên hoan cuối năm nhìn anh oai phong ngồi ở bàn chủ tịch.

Anh khẽ cười: “Tôi biết cô ở Thiển Vũ.”

“Hả?” Con người cao cao tại thượng bận bịu lại biết loại việc bé nhỏ không đáng kể như thế này?

“Nhất Tâm nói cho tôi biết, ngày đầu tiên cô đến Thiển Vũ cô ấy đã biết rồi.”

Đáp án giống như không ai ngờ đến, lại giống như có thể đoán được, có phải từ lúc cô trở về Bạc Nhất Tâm đã bắt đầu chú ý hành tung của cô rồi hay không? Cô không hỏi, vấn đề này cô thực sự không muốn nói tiếp, chỉ cười nói: “A, quên mất tôi còn tư liệu phải đưa cho Cao Phóng.”

Đối với cái cố trốn chạy của cô anh làm lơ, trong con người nhìn về phía không trung ẩn chứa một tia sâu thẳm khó lường: “Còn cô? Tại sao lại muốn vào Thiển Vũ?”

“Hồ sơ là Lâm Lộ giúp tôi gửi, khi giám đốc Trì hẹn tôi tới phỏng vấn tôi cũng rất ngạc nhiên.”

“Không phải là ý của cô?” Anh thờ ơ hỏi, giống như đang muốn xác định gì đó.

Ôn Noãn ngừng một chút, mới đáp: “Khi tốt nghiệp anh ấy giúp tôi chuẩn bị tất cả mọi thứ.” Đối với cô mà nói chỉ là một công việc mà thôi, đi công ty nào cũng chẳng sao cả, cho nên hết thấy đều tùy Chu Lâm Lộ sắp xếp, chính là không ngờ cuối cùng lại tới nơi này.

Anh gật đầu, không đáp lại, thần sắc có chút lạnh lùng xa cách.

“Tôi ra ngoài trước.”

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Chiêm Nam Huyền mới quay người lại, đôi môi cánh hoa mỏng không biết từ lúc nào đã hằn thành một đường, con người như nổi lên một làn khói rét buốt.

Hôm sau, Quản Dịch của bộ phận kĩ thuật đến tìm Chiêm Nam Huyền.

“Thực sự đích thân động thủ ra tay đuổi một kẻ bình thường như Đỗ Tâm Đồng về lớp huấn luyện sao?”

Anh không đáp hồi lại: “Nhanh như vậy đã có người nhờ cậu đến cầu tình?”

Quản Dịch nhún vai: “Quách học đệ dưới chúng ta hai khóa trước nay cuồng dại vì cô ta, điều cô đi ta tôi chẳng sao cả, nhưng học đệ kia là một nhân tài, có thể cho cậu ta một cái ơn.”

“Cô ta ba lần bốn lượt mượn cơ hội xuất hiện trước mặt tôi, cho nên tôi mới muốn dạy cho cô ta một bài học.” Nếu tinh lực dư thừa đến mức hoang phí vào chuyện nhảm chán, chỉ bằng đến lớp huấn luyện bồi dưỡng thật tốt còn hơn.

“Chuyện này cậu xử lý đi.”

“Cảm ơn.” Nói xong công chuyện, Quản Dịch có dụng ý khác nói: “Đỗ Tâm Đồng nói cô ta vì phá hủy bí mật nào đó nên mới bị hãm hại sau lưng, lão đại, có phải đúng lúc đang ôm mùi nephrite của họ Ôn thì bị cô ta không thức thời ngăn cản, cho nên mới khiến anh cực kì khó chịu?”

Chiếm Nam Huyền lạnh lùng liếc anh ta một cái: “Hình như cậu không đợi được lớp huấn luyện, bây giờ muốn đi luôn hả?”

“Gi? Phản ứng gay gắt thế, chẳng lẽ anh thật sự đứng núi này trông núi nọ? Vậy Bạc ngọc nữ phải làm sao bây giờ?”

Bỗng nhiên Chiếm Nam Huyền nở nụ cười: “Có gì khó, tôi một thê một thiếp không thể cùng hưởng hạnh phúc à?”

Quản Dịch há hốc miệng, họ Chiếm đó——hoàn toàn không phủ nhận chuyện “ngoại tình”.

“Không thể nào, anh quen cô ta mới được mấy tháng? Không được, nói thế nào chúng ta và Nhất Tâm cũng có mười năm giao tình, vì hạnh phúc của cô ấy tôi cái gì cũng không đếm xỉa tới, ngày mai tôi phải theo đuổi Ôn Noãn.”

Chiếm Nam Huyền cong môi: “Nếu cậu muốn nửa đời sau đều phải ở căn cứ huấn luyện, cứ việc theo đuổi.”

“Oc, mẹ kiếp! Anh quả nhiên là thật lòng?!” Quản Dịch đau xót kêu gào không thôi.

Chiếm Nam Huyền mỉm cười: “Xem ra cậu lại thua rồi, lần này ai thắng?”

“Cao Phóng.” Khuôn mặt Quản Dịch hoàn toàn suy sụp, “Cậu ta nói giữa anh và cô thư kí mới có gì đó, bọn em không tin, kết quả là cả nhà cái chết.”

“Ha ha ha, đúng là thảm kịch nhân gian.”

“Hảo huynh đệ, cho em một tin tức độc môn đi——Ôn tiểu muội kia có ý với anh không?”

“Sao cậu không hỏi cô ấy xem?”

“A ha, có phải anh cũng muốn biết không?” Quản Dịch lập tức đứng dậy, “Bây giờ em đi móc tim cô ấy, xem xem trên mặt viết Yes or No.”

Thấy bóng dáng cậu ta chạy nhanh như bay, trên mặt Chiếm Nam Huyền chậm rãi lộ ra nụ cười nhạt nhem hiem.

Một gương mặt đẹp trai lại có phần trẻ con không báo trước đột nhiên xuất hiện trước mắt, cho dù là ai cũng sẽ bị dọa shock chết, Ôn Noãn đang vui đầu làm việc chính là như vậy, bị cái đầu to của Quản Dịch đột nhiên đập xuống trước mắt làm hoa dung kinh hải thất sắc.

Cô hồn phách chưa hoàn vũ vũ ngực, nửa người trên làm ghế dựa đằng sau nghiêng đến giới hạn cực độ, đưa mắt mình ra xa khỏi mắt Quản Dịch, đề phòng cẩn thận hỏi: “Giám đốc Quản, anh——có việc gì?”

Cúi người chống hai khuỷu tay lên mặt bàn nâng cằm mình, Quản Dịch chăm chú nhìn cô từ trán xuống dưới: “Làn da nõn nà, miễn cưỡng qua cửa, ngũ quan tinh tế, miễn cưỡng qua cửa, khí chất lịch sự tao nhã, miễn cưỡng qua cửa, quả thật là một mỹ nhân bại hoại, nhưng mà loại thượng thừa giống cô tìm trong công ty cũng được cả đấy, đừng nói là so sánh với Bạc Nhất Tâm, thật không hiểu Chiếm mỹ nam nhìn trúng cô điểm nào.”

Ôn Noãn trợn tròn hai con ngươi đen, giống như quá kinh hãi, thấy thế anh ta nói không ra lời.

Bên cạnh, cái tai thính của Đinh Tiểu Đại dựng đứng lên, trời ạ! Lão đại thực sự nhìn trúng chị Ôn? Tin tức này thật kinh người, lực nổ mạnh đến nỗi chắc chắn có thể oanh tạc hai tòa nhà Thiển Vũ!

Quản Dịch đi thẳng vào vấn đề, "Tiểu Ôn muối muối, Chiếm mĩ nam nói hẳn thích cô? Còn cô thì sao? Cô có thích hẳn không?"

Ôn Noãn xém chút nữa ngã khỏi cái ghế xoay đã nghiêng quá độ, tay chân luống cuống vịn vào mép bàn, đứng vững phũ phũ mấy hạt bụi nhỏ trên vạt áo, cô cố gắng trấn định, "Giám đốc Quản, yêu cầu Ích Chúng mới tăng thêm cậu đã đưa vào phương án chưa? Trước buổi trưa Chiếm tổng phải xem qua."

Quản Dịch thất vọng nhìn cô, thử dụ dỗ ngon ngọt: "Tiểu Ôn muối muối, em không cần thẹn thùng, chỉ cần trộm nói cho anh biết có hay là không thôi." Tiếng cậu ta chưa dứt điện thoại trên bàn cô đã vang lên.

Ôn Noãn như được đại xá, nói với cậu ta: "Ngại quá." Quay đầu cầm lấy ống nghe, cho dù là ai đầu tiên đều cười dịu dàng hợp lòng người: "Xin chào, văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Thiển Vũ.....Vâng, được.....tôi hiểu rồi..." Bị cô cố ý gạt sang một bên Quản Dịch không vui chu chu cái miệng ra, đứng thẳng dậy rồi đi.

Đi đi lại lại anh ta mới chợt nhớ ra một chi tiết, khi Ôn Noãn nghe thấy Chiếm Nam Huyền thích cô ấy, cảm xúc chợt lướt qua có chút mơ hồ, có chút ngạc nhiên, có chút bi thương không rõ tại sao, một chút khiếp nhược, và một chút nhu tình nồng sâu đan cài, giống như hàng vạn hàng nghìn ý tứ đột nhiên tụ hợp đầy đủ, khiến con người tinh tế của cô chợt mất hết ánh sáng, đôi mi dài nhanh chóng không tiếng động đè ép phản ứng xuống, chỉ để lại thứ cô cho rằng không quan trọng là khuôn mặt ngạc nhiên không che dấu.

Sự ngạc nhiên nghi ngờ rõ ràng như vậy, không giống đột nhiên biết người nào đó thích mình, mà giống như có chút kinh ngạc—tại sao lại là do anh——Quản Dịch, từ chính miệng nói ra, giống như cô cảm thấy nó có ý gì đó, nhưng bởi vì không quen thân với anh nên mới giữ lại, không mở miệng truy hỏi nữa câu.

Quản Dịch sờ sờ cằm, tình huống này quả thật có chút kì quái, không tự giác quay đầu nhìn Ôn Noãn một cái, dường như tâm trạng cô có chút hoảng hốt——Quản Dịch tát bụp một cái lên mặt mình, sau khi đánh mới giật mình xuống tay quá nặng mà trắng bệch kêu đau.

Ngu quá! Anh từ năm 16 tuổi nhập Đại Học đến nay đã phát minh ra 5 mục sáng chế độc quyền kĩ thuật quốc tế, thiên tài nhì đồng hồi trước bây giờ đã trở thành thiên tài trẻ tuổi 23 xuân xanh chỉ số thông minh không gì sánh bằng, thế nhưng lại bị người ta lợi dụng! Thảo nào Chiếm mĩ nam nói chuyện dễ nghe như vậy! Mười năm nay có khi nào anh ta từng tán gẫu với bạn bè về Bạc Nhất Tâm đâu? Vừa rồi chỉ nói dăm ba câu đã dễ dàng thừa nhận có ý với Tiểu Ôn muối muối, đơn giản chỉ muốn mượn mồm Quản Dịch anh để reo rắc mầm mống bán tín bán nghi lo được lo mất trong lòng tiểu Ôn muối muối thôi.

Cái tên vô sỉ âm hiểm kia vốn dĩ không để ý đến câu trả lời của cô ấy, anh ta rõ ràng muốn trêu chọc tình cảm của cô, nhưng lại không muốn tự thân xuất chinh, mà phái người như thực như giả thử cô, vì vậy, ám muội giữa anh ta và cô ấy càng trở nên khó giải thích, mà điều này càng khiến con tim của phụ nữ thêm phần hoảng loạn.

Loại người thành thạo mọi chuyện như Cao Phóng khẳng định sẽ không nhúng tay vào, cho nên ma trảo của Chiếm Nam Huyền mới có thể hướng về phía kẻ tự động dâng đến tận cửa là anh, thật sự là gặp người không tốt, vào đời chưa lâu đã phải chịu một phen chua xót rồi.

Nhưng mà, tại sao Chiếm mĩ nam lại dùng thủ đoạn tình trường trước nay chưa từng xuất hiện để đối phó với một tiểu muội muội chứ? Điều này thật quá không bình thường.

Sau khi Quản Dịch trầm bệ ngón ngang không giải thích được đi vào thang máy, Đinh Tiểu Đại kêu một tiếng lên đến trước bàn Ôn Noãn, về mặt sùng bái kêu lên: "Chị, chị thực sự quá được! Từ lần trước chị chém mẹ kế Đỗ giúp tiểu Mộc thở phào một hơi, em cũng coi chị làm thần tượng mà không phải là ngất bình thường nữa——"

"Tiểu Mộc là ai? Sao chị lại giúp được cô ta thở phào một hơi?"

"Là tiểu muội của bộ phận kĩ thuật, người vô cùng lương thiện, rất thích giúp đỡ người khác, nhưng tính cách lại rất yếu đuối, bởi vậy trong ngành bị Đỗ mẹ kế bắt nạt, chị không biết Đỗ mẹ kế vô cùng thiếu nhân tính, không vui liền bởi móc lỗi của nó, tiểu Mộc bị mắng phải khóc mấy lần rồi."

Ôn Noãn kinh ngạc: “Không quá đáng như vậy chứ?” Chế hành chức vụ của Thiển Vũ luôn được thực thi rất tốt, cho dù nhân viên chức vị cao đến đâu cũng không thể một tay che trời, huống chi Đỗ Tâm Đồng chỉ là một viên chức hạng trung mà thôi.

“Là thật đấy, Đỗ mẹ kế không phải động tay động chân đánh nó, bình thường chỉ khi không có ai mới quát nó, hoặc là nói một số câu mỉa mai chì chiết, nói tóm lại chính là ngược đãi tinh thần! Liên minh tiểu muối chúng em đều rất muốn bênh vực kẻ yếu, chính là địa vị thấp lực lượng mỏng, hơn nữa phó giám đốc bộ phận kỹ thuật lại có ý với Đỗ mẹ kế, lão ta che chở mụ, cho nên ai cũng không làm gì được mụ. May mà chúng ta không thuộc bộ phận kỹ thuật, nếu không đắc tội mụ như lần trước, về sau khẳng định sẽ nếm mùi đau khổ.”

Ôn Noãn nghiêng đầu nhìn cô: “Không phải là em chỉ nghe mỗi lời của tiểu Mộc thôi đấy chứ?” Nếu cái cô tiểu Mộc kia từng bị bắt nạt một hai lần, có thể chắc chắn là người khác ỷ vào chức quyền, nhưng nếu bị bắt nạt hết lần này tới lần khác, thì lại minh chứng bản thân cô ta cũng tồn tại vấn đề nào đó.

“Dù sao Đỗ mẹ kế đối xử không tốt với nó là chắc chắn, he he, lại nói tiếp, các tiểu muối khác rất hâm mộ em, chẳng những mỗi ngày đều có cơ hội ngắt, công việc nhàn nhã mà còn không bị áp bức tí nào, may mắn nhất của em chính là có một vị sếp tốt như chị Ôn.” Trước kia tiểu muối bộ phận nghiệp vụ kể cho cô nghe đồng nghiệp nam sau lưng đều nói Ôn Noãn thanh cao, nói chị ấy ngay cả trong lòng cũng toát ra hương vị lạnh lùng, cho nên ngay từ đầu cô có chút sợ, ở chung mới biết lời đồn đãi quả nhiên không thể tin! “Chị, kỳ thật chị và giám đốc Trì của bộ phận nhân sự giống nhau đều rất tốt, tuy rằng em là tiểu muối nhưng chưa bao giờ bắt nạt em cả.”

Ôn Noãn thét lên: “Trời ạ, chị mà dám bắt nạt em?! Chị cũng không có cái móng dự phòng nào ở nhà để cho em tùy ý lúc nào muốn luyện tập Thiết Sa Chưởng đâu.”

Đinh Tiểu Đại cười to khanh khách, cười xong lui về phía sau vài bước, vẻ mặt hư hỏng nhìn trái nhìn phải Ôn Noãn: “Chị, hê hê, hê hê, em vừa nghe được một chuyện, giám đốc Quản bảo lão đại thích chị!”

“Cậu ta nói gì em cũng tin?”

“Ừ, em cũng cảm thấy lão Đại đối với chị có chút khác thường.” Đinh Tiểu Đại dường như đang cẩn thận suy nghĩ gì đó, vẻ mặt chợt bừng tỉnh đại ngộ: “Em đã nói rồi! Cứ cảm thấy từ sau khi chị lên đây có gì đó không hợp, thì ra là cái này! Chị, chị không nhận ra sao? Chiếm lão đại chưa bao giờ bảo chị làm việc gì giúp Bạc tiểu thư!”

Ôn Noãn ngắt ra: “Các người trước kia làm việc giúp Nhất Tâm?”

“Trước kia lúc chị Dương Ảnh còn ở đây, lão Đại thường bảo bọn em đặt nhà hàng, đặt hoa, ngày lễ chị Dương còn giúp Chiếm tổng đi mua quà, còn nữa còn nữa, thật sự rất kì quái! Hồi trước Bạc tiểu thư thỉnh thoảng sẽ đến công ty tìm lão đại, em còn giúp chị em khác xin chữ kí của cô ấy, nhưng dường như từ sau khi chị đến, cô ấy cũng không xuất hiện nữa... Chẳng lẽ —— “Đinh Tiểu Đại kinh hãi chỉ vào cô, “Lão đại sẽ không vì chị mà chia tay với cô ấy chứ?!”

Ôn Noãn liếc mắt nhìn cô nhóc: “Chị có thể nói rõ cho em biết tình cảm của bọn họ thật sự rất tốt. Cái nào bé tí kia đừng nghĩ lệch đoán mò nữa. Đã hơn 2 rưỡi, còn không đi làm, chị sẽ cho em biết tay, không đúng, là bắt nạt.”

Đinh Tiểu Đại mặc dù vẫn muốn nói tiếp, nhưng thấy Ôn Noãn không muốn tiếp tục tán gẫu, cũng không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn quay về ngồi.

Sau khi đuổi cô nhóc đi Ôn Noãn lại không có lòng dạ nào làm việc, cả một buổi chiều ngồi ngẩn người trước màn hình vi tính, dường như có tâm sự ngàn năm không thể hóa giải được.

4. Chương 04

Chương 4: Sát khí, Ích Chúng (1)

Chiếm Nam Huyền khá coi trọng dự án của Ích Chúng, giao cho Quản Dịch và Ôn Noãn tiến hành đồng bộ, một người phụ trách kế hoạch một người phụ trách hợp đồng, đồng thời cũng thương thảo với người phụ trách có bên quan bên kia về các thủ tục, hồi trước Ích Chúng cũng yêu cầu các công ty khác đệ trình kế hoạch và báo giá, so sánh đi so sánh lại vẫn cảm thấy Thiển Vũ là làm tốt nhất, về cơ bản xem như đã quyết định, chỉ còn mỗi việc ký kết.

Phan Duy Ninh sau hai tuần tặng hoa cuối cùng cũng thông dong gọi điện tới, hỏi có hân hạnh được mời Ôn Noãn đi ăn cơm chiều với hần không, sau khi nghe Ôn Noãn cười đáp đã hẹn bạn trai trước rồi, hần cũng rất phong độ nói chữa lần sau có cơ hội lại hẹn.

Sau khi tan làm Ôn Noãn đến câu lạc bộ tư nhân gặp Chu Lâm Lộ.

Chu Lâm Lộ vẫn như thường lệ cắt miếng thịt bò ra làm nhiều miếng nhỏ đẩy tới chỗ cô, “Em và Ôn Nhu làm sao vậy?”

Ôn Noãn không lên tiếng, chỉ cúi đầu dùng cơm.

“Mấy hôm trước anh gặp cậu ta, cậu ta lại hỏi anh em có khỏe không, hai người cãi nhau à?”

“Chị ấy gần đây thế nào?”

Chu Lâm Lộ bật cười: “Hai người các em, đều là người trưởng thành rồi mà cứ như trẻ con ý, cậu ta không nên giấu em, nhưng em nghĩ xem, cậu ta làm như vậy kỳ thật cũng không nên trách nặng, em không cần phải phản ứng mạnh mẽ, hay——em cảm thấy cậu ta cực kì thận trọng như vậy, có thể thấy người kia trong lòng cậu ta còn quan trọng hơn em, cho nên mới không vui? Từ trước tới nay bọn anh luôn đặt em ở vị trí đầu tiên, bỗng nhiên em phát hiện ra bây giờ không còn như thế nữa, cảm thấy mất mát?”

Ôn Noãn bực mình, ném khăn ăn xuống: “Anh để ý ít thôi! Đừng tưởng em không biết anh lại đổi tình yêu mới, quần tốt thân anh rồi hăng nói.”

“Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa.” Cô rõ ràng giận chó đánh mèo làm Chu Lâm Lộ muốn cười lại không dám cười, “Phan Duy Ninh của Ích Chúng đang theo đuổi em?”

“Tặng hoa và theo đuổi nhất định phải giống nhau à?”

Chu Lâm Lộ chân thành nói: “Mặc kệ thế nào, không được đáp ứng hần.”

“Tại sao các anh đều nói như vậy? Hần ta làm sao——“

“Cái gì mà các anh đều nói như vậy?” Chu Lâm Lộ miễn cưỡng ngắt lời cô, “Còn ai nói với em nữa? Chiếm Nam Huyền?”

“Ừ.”

“Hần ta nói gì với em?”

“Không có gì, chỉ là buổi tiệc lần đầu tiên em gặp hai anh em Ích Chúng, anh ấy bảo cách tên trẻ hơn ra xa một chút.”

“Anh bảo em đừng đáp ứng hần bởi vì Phan Duy Ninh có tiếng là playboy, Chiếm Nam Huyền thế nào lại——“ Chu Lâm Lộ nghĩ: “Anh hiểu rồi, vì bọn em có quan hệ làm ăn với Ích Chúng, hần ta là đang nhắc nhở em.”

“Sao lại thế? Dự án kia là do Phan tổng phụ trách, phó tổng đâu có chuyện gì.”

“Phan Duy An và Phan Duy Ninh không phải là cùng mẹ sinh ra, bè phái trong Ích Chúng nghiêm minh, ngoài mặt hai anh em chung sống hòa thuận, sau lưng lại thủy hỏa bất dung, nếu dự án lần này là do Phan Duy An phụ trách, thì có thể thấy hiện tại hần có ưu thế hơn, bọn em có ra giá cao hơn công ty khác thì hần chắc chắn cũng sẽ giao dự án này cho Chiếm Nam Huyền, hần là nhìn trúng kĩ thuật và thực lực của Thiển Vũ, hy vọng làm được không chút sai sót.”

Ôn Noãn lúc này mới hiểu được, vì sao Chiếm Nam Huyền lại đích thân giám sát cô và Quản Dịch.

Nếu đã định hưởng lợi từ người khác, đương nhiên phải coi trọng danh dự, lần ký hợp đồng này có quan hệ vô cùng chặt chẽ tới việc củng cố vị trí của Phan tổng, vậy nên tuyệt đối chỉ được thành công không được thất bại, không chấp nhận một chút sai lầm, bởi vì nếu có sơ hở gì, Phan nhỏ như hổ rình mồi tất sẽ tranh thủ thời cơ đá bay Phan lớn đi.

Quan hệ lợi hại trong đó không nói cũng hiểu.

“Vậy nên em hiểu rồi chứ? Phan Duy Ninh là có mục đích, em thông minh đừng động vào hấn ta, tính đa nghi của Phan Duy An rất nặng, dự án của bọn em thuận lợi thì tốt, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì, em có rửa cũng không sạch đâu.”

“Ừ, em biết rồi.” Tuy rằng trước nay chưa từng tiếp xúc với Phan Duy Ninh, bây giờ Ôn Noãn cũng cảm thấy hơi sợ, bản thân không hay không biết trở thành quân cờ của người khác, Phan Duy Ninh có lẽ cũng biết tương lai có thể khai thác từ cô thứ gì đó, nhưng cố ý công khai mình có ý với cô, khó bảo đảm trong lòng Phan Duy An trong lòng sẽ không nảy sinh nghi ngờ ám muội, chỉ cần có thể khiến Phan Duy An nghi thần nghi quỷ, mục đích của hấn xem như đã đạt được.

Hôm sau đi làm, Ôn Noãn không chịu được than thở với Đinh Tiểu Đại.

“May mà chúng ta ở Thiên Vũ, bên ngoài lục đục anh lừa tôi tôi lừa anh thực sự rất đáng sợ!” Người không đi gây chuyện, chuyện tự quần lấy người, quả thực khó lòng phòng bị.

“Chị Ôn làm sao thế? Chị gặp phải chuyện gì à?”

“Không có gì, đồng hoa này toàn là thuốc độc thủng ruột, em chạy nhanh đi nói hộ chị, bảo quầy lễ tân đừng để người đưa hoa đến đây nữa, còn nữa, những cuộc gọi ngoại tuyến hôm nay em lọc giúp chị, chỉ cần là điện thoại của Phan Duy Ninh thì cứ nói chị không có ở đây.”

“Hiểu rồi.” Đinh Tiểu Đại xoa tay, vẻ mặt tà ác, “Sở trường của em chính là chuyện này mà.”

Ôn Noãn gọi điện thoại cho Quản Dịch: “Kế hoạch của Ích Chúng đã xong chưa?”

“Chiều qua đã đàm phán ổn thỏa hết rồi, tôi đang sửa lại, tí nữa sẽ mang lên cho cô.” Khi nói chuyện Chiếm Nam Huyền vừa vặn trở về, ánh mắt lơ đãng xẹt qua góc bàn, không nhìn thấy dấu vết của bông hoa nào, khóe miệng không nhìn được cong lên, gõ gõ lên bàn Ôn Noãn bảo cô đi vào.

Theo sau anh, cô vừa đi vừa báo cáo.

“Nội dung hợp đồng của Ích Chúng không còn vấn đề gì nữa, bộ phận tư pháp cũng đã duyệt xong điều khoản, bản mới nhất tôi đã gửi đến hòm thư cho anh. Còn về kế hoạch hệ thống tôi mới hỏi qua Quản Dịch, Ích Chúng đã đồng ý toàn bộ, tí nữa cậu ta sẽ mang lên. Dựa theo nhật trình của anh, chiều ngày kia có thể rút ra một giờ, chúng ta có nên hẹn Ích Chúng ngày kia ký hợp đồng không?”

“Nếu đã đàm phán ổn thỏa rồi, hẹn bọn họ đến đây đi.” Anh ngồi vào ghế da, mở laptop, ngẩng đầu liếc cô một cái rồi lại cúi xuống, “Phan Duy Ninh không hẹn cô?”

“Tôi từ chối rồi.”

Anh giống như nửa đùa nói: “Chu Lâm Lộ lăng nhăng như vậy, cho dù cô có kết thêm một hai người bạn cũng là bình thường.”

Ôn Noãn cười cười: “Lâm Lộ không chung tình như anh với Nhất Tâm, nhưng mà anh ấy là người đối xử tốt với tôi nhất trên thế giới này.”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào cô: “Cô đang cãi tôi đấy à?” Con người nổi lên vẻ lạnh lùng, âm điệu lại giống như cảm thấy hứng trí, vô cùng nhẹ nhàng: “Lại đây, nói xem hấn tốt với cô nhiều thế nào.”

“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là những việc nhỏ nhặt đời thường thôi. Giám đốc Quản buổi chiều phải đi tiếp khách, không bằng để tôi lấy kế hoạch cho anh xem trước?”

Chiếm Nam Huyền cũng không làm khó cô, cười nhạt, “Được, cô đi đi.” Nhìn cô đi tới cửa, anh bỗng nhiên chậm rãi gọi lại: “Ôn Noãn.”

Cô quay đầu, con người tối tăm của anh lộ vẻ xa lạ khó dò.

“Cô cũng cách xa Chu Lâm Lộ ra cho tôi.”

Khi Quân Dịch đi lên, nhìn thấy tiểu Ôn muội muội đang ngồi xuất thần ở vị trí, cho tới khi anh đến gần cô mới giật mình nhận ra tầng 66 có người đến, cái thần sắc mờ mịt này trên mặt cô không khỏi làm anh khóc than trong lòng, thấy mình nghiệp chướng nặng nề, tự nhiên trở thành đồng lõa của Chiếm mã nam vô sỉ.

Đầu lại đột ngột xuất hiện trước mắt cô, trùng to mắt với cô, cậu nghiêm trang nói: “Tiểu Ôn muội muội, em đang thần du vào vũ trụ à? Đi sao nào thế? Người ngoài hành tinh hình dáng thế nào? Có thân thiện với em không? Có tặng quà cho em không?”

Ôn Noãn bật cười: “Anh——kế hoạch của Ích Chúng đâu?”

Quân Dịch đưa một cái USB cho cô: “Đều ở trong này, anh đi tìm Chiếm mã nam trước, em in ra rồi vào là được.”

Ôn Noãn cắm USB vào ổ máy tính, sửa xong tài liệu, in ra đóng thành quyển rồi đưa vào trong phòng tổng giám đốc, Chiếm Nam Huyền và Quân Dịch đang thảo luận cái gì đó, thấy cô bước vào anh nói được một nửa rồi lại thu về.

Ánh mắt kinh ngạc của Quân Dịch vẫn dừng lại trên Chiếm Nam Huyền đằng sau mình, rồi lại quay đầu nhìn về phía Ôn Noãn, cô lễ độ nhẹ nhàng đến gần, sau khi đặt tài liệu xuống kính cẩn lui ra, cử chỉ động tác không thể hoàn hảo hơn, chỉ trừ từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Sau khi cô đi khỏi, Quân Dịch không nhịn được cười to thành tiếng: “Quá khủng! Dám bày bộ mặt mẹ kế với Chiếm mã nam của chúng ta, có phải cô ấy vẫn thường như vậy không hả?”

Khóe môi Chiếm Nam Huyền nhàn nhã phỉếm ra một nụ cười: “Đã tốt hơn trước nhiều rồi đấy. Cậu còn chưa nhìn thấy bộ dạng hồi trước của cô ấy đâu.” Ngang bướng, ương ngạnh, độc đoán, được chiều đến mức coi trời bằng vung.

“Thì ra là anh đã sớm quen tiểu Ôn muội muội.”

Chiếm Nam Huyền lúc này mới nhận ra mình lỡ lời, cũng không che dấu: “Tôi và chị gái Ôn Nhu của cô ấy là bạn học thời cấp ba. Không nói chuyện này nữa, hồi trước cậu nói Phan Duy Ninh và em họ Chu Lâm Lộ Chu Lệnh Hồng có qua lại với nhau?”

“Đúng vậy, anh có cảm thấy kì quái không? Phan Duy Ninh tại sao không tìm Chu Lâm Lộ mà lại tìm Chu Lệnh Hồng? Nếu hắn muốn liên thủ với Đại Trung chen ép Thiển Vũ và giẫm chết anh cả Phan Duy An của hắn, thấy thế nào cũng nên tìm đối thủ một mất một còn của anh, nắm giữ thực quyền kinh doanh – Chu Lâm Lộ mới đúng.”

Chiếm Nam Huyền trầm tư, sau đó lắc đầu: “Không phải là Phan Duy Ninh tìm Chu Lệnh Hồng, mà hắn là Chu Lệnh Hồng tới tìm Phan Duy Ninh.”

“Tại sao——” Quân Dịch bị tiếng gõ cửa ngắt lời.

Chiếm Nam Huyền cao giọng: “Vào đi.”

Cửa mở ra, Đinh Tiểu Đại ngó đầu vào thăm dò trước, đôi mắt linh hoạt chuyển động nhanh như chớp: “Cái kia, lão đại, chắc tôi không phải đang mách leo đầu nhỉ?”

Quân Dịch bật cười thành tiếng, ngay cả Chiếm Nam Huyền cũng không nhịn được khẽ cười: “Nói đi.”

“Vừa nãy tiểu thư quây lễ tân gọi điện lên, nói dưới lầu có vị Phan tiên sinh muốn gặp chị Ôn.”

“Ôn Noãn đâu?”

“Chị ấy nhờ lễ tân mời vị kia ra phòng khách, sau đó xuống lầu rồi.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Chiếm Nam Huyền đứng dậy.

Quân Dịch theo sau Chiếm Nam Huyền, khi đi qua Đinh Tiểu Đại không nhịn được cười khúc khích, vươn tay vỗ vỗ đầu cô, Đinh Tiểu Đại thè cái mặt quỷ nhìn anh.

Thấy bọn họ đi xuống Đình Tiểu Đại mới yên tâm đi về chỗ ngồi, buổi sáng chị Ôn vừa mới từ chối nhận hoa, người kia nhanh như vậy đã mò đến cửa, không xem báo chí TV sao? Trên thế giới này có rất nhiều người yêu quá hóa hận, ngộ nhờ tên Phan tiên sinh kia giấu một lọ axit sunfuric tới tìm chị Ôn báo thù——Đình Tiểu Đại cả người run rẩy, thật khủng khiếp! Ngoài ban công đại sảnh tầng một có một bóng người đang đứng, Phan Duy Ninh không vào phòng khách, mà phong thái đàng hoàng đứng dựa vào cột đá cẩm thạch lớn của Thiển Vũ hút thuốc, nhìn thấy Ôn Noãn đang vội vàng đi ra từ phía cửa xoay tròn, dưới mặt trời ánh mắt hắn hiện lên một sắc màu kì dị.

“Phan tổng, vô cùng xin lỗi, lẽ nào không biết thân phận của anh cho nên sơ suất, vô cùng xin lỗi.”

Phan Duy Ninh cười rộ lên: “Đừng khách khí như vậy, bây giờ là thời gian tan tầm, không biết Ôn tiểu thư có đồng ý đi ăn trưa với tôi không?”

Ôn Noãn mặt như gặp nạn: “Phan tổng mời ăn trưa nói thế nào cũng phải đi rồi, nhưng tôi còn một số tài liệu chưa làm xong, cuộc họp buổi chiều lại phải dùng, cho nên bây giờ không thể đi được. Nếu không thể này đi? Đúng lúc hôm nay Chiếm tổng cũng ở văn phòng, không bằng hôm nay tôi tự tiện làm chủ một lần, Phan tổng cùng dùng cơm với Chiếm tổng của chúng tôi được không? Có thể thử một chút đồ ăn nhất ở phòng ăn cơm Tay trong tòa nhà phụ chúng tôi, nghe nói mùi vị cũng không tồi.”

Vẻ tươi cười trên mặt Phan Duy Ninh không thay đổi, tắt thuốc, ném mẩu thuốc lá vào trong cái thùng rác được khảm trong tường, chi tiết nhỏ bé này làm Ôn Noãn mở to hai mắt.

“Ôn Noãn, tôi sẽ không nói với em về lời nói dối kia, tiệm hoa nói cho tôi biết em không chịu nhận hoa tôi tặng——em đừng nói, tôi biết nguyên nhân là gì, đối với thời điểm miễn cảm hiện tại mà nói, hành động của tôi quả thực sẽ làm em cảm thấy xấu hổ, em muốn duy trì khoảng cách với tôi cũng là bình thường, tôi có thể hiểu được lập trường và sự kiêng dè của em.”

Không ngờ gã đàn ông xấu xa này trong miệng Chu Lâm Lộ lại thẳng thắn như thế, Ôn Noãn có chút ngượng ngùng: “Cảm ơn Phan tổng đã hiểu, anh cũng biết, tôi chỉ cần tiền lương mà thôi.”

“Đúng vậy, rất nhiều lúc chúng ta thân bất do kỉ.”

Hắn nhìn vào mắt cô: “Không phải em cho rằng tôi tặng hoa lâu như vậy bây giờ mới vác mặt đến, là giả trò lạt mềm buộc chặt với em đấy chứ?” Sự lợi hại và trực tiếp của hắn làm Ôn Noãn nhất thời không biết phải xử lý thế nào, không biết nói gì cho phải, vì thế chỉ nở một nụ cười.

“Hôm nay tôi đến chính là muốn nói cho em, tất cả những gì tôi làm không hề liên quan đến anh tôi, Thiển Vũ và dự án đang tiến triển, tôi chậm chạp không hỏi em là vì mấy ngày nay tôi đều hỏi chính mình, lần này có phải là thật lòng hay không, hay là cũng giống như lúc trước chỉ muốn chơi thôi.”

Ôn Noãn có chút khó xử: “Tôi đã có bạn trai ba năm rồi.”

“Tôi biết, là Chu Lâm Lộ phải không? Buổi tối hôm đó tôi đã xem hai người khiêu vũ.” Hắn khẽ thở dài.

Trong tiếng thở dài kia mơ hồ có tiếc hận và tiếc nuối khiến Ôn Noãn phải ngẩng đầu lên, sắc trời không biết từ lúc nào đã trở nên âm u, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, một hạt bụi sắc lẹm bay vào mắt cô, cô lập tức kêu lên thất thanh “A”, mắt đau đến mất ngay cả lông mi cũng không nâng lên được, nước mắt lập tức trào ra.

Phan Duy Ninh dịu khuỷu tay cô, cúi đầu nhìn: “Đừng lấy tay cọ, mắt đỏ hết rồi, tôi đưa em đi khám bác sĩ.”

Hai mắt đầm nước cô cuống quýt khoát tay: “Không có gì không có gì, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, chỉ là kính sát tròng của tôi bị rách thôi.”

“Kính rơi? Phiền quá, không cần thận bị tôi giẫm lên rồi, nhà em còn cái nào không? Tôi đưa em về nhà lấy.”

Ôn Noãn lưỡng lự một lúc, hắn đã vô cùng tự ái thu cánh tay đang đỡ khuỷu tay cô về, tự giấu nói: “Em yên tâm, tôi sẽ không lấy cớ uống chén cà phê hay đại loại mà đi thăm nơi riêng tư của em đâu, khi đến tôi chờ dưới lầu là được.”

Ôn Noãn kinh hãi: “Phan tổng nói quá lời, tôi không có ý đó.”

“Vậy đi thôi, xe của tôi ở bên kia.”

Đối mặt với sự thẳng thắn và thịnh tình của hắn, lại bắn khoản dù sao Ích Chúng hiện tại cũng là khách hàng của Thiển Vũ, Ôn Noãn ngượng ngùng đẩy ra, chỉ đi phía sau hắn.

Bầu trời âm u dường như sắp sửa có một trận bão lớn, một làn gió lại thổi tới, những hạt bụi mù mịt sắc lẹm đầy trời bị kính thủy tinh chắn phía ngoài rơi xuống đất, xuyên qua lớp kính thủy tinh dày không khó để nhận thấy bên trong có hai bóng người, Quân Dịch than thở: “Tiểu Ôn muội muội vẫn còn ngây thơ quá!”

Chiếm Nam Huyền không nói một tiếng, chỉ thản nhiên nhìn Ôn Noãn lên xe Phan Duy Ninh.

Phan Duy Ninh nói được làm được, đứng dưới lầu đợi Ôn Noãn đổi kính xong đưa cô quay về công ty, Ôn Noãn nói cảm ơn không thôi.

Cả ngày hôm sau không xảy ra chuyện gì, chỉ ngoài máy tính của Ôn Noãn phát sinh một số vấn đề nhỏ ra, chuột không dây thỉnh thoảng sử dụng không tốt lắm.

Thoát khỏi đầu môi chót lưỡi của mọi người, không hoảng sợ không nguy hiểm, lại qua một ngày.

Đến ngày Thiển Vũ kí hợp đồng với Ích Chúng đã là ngày trước lễ Đoan Ngọ, Ôn Noãn đến từ sớm, cùng Đinh Tiểu Đại chia tài liệu đã chuẩn bị làm bốn phần, ngoài ra còn làm xen kẽ một vài chuyện cần khác, miệt mài đến giữa trưa, Chiếm Nam Huyền người còn chưa thấy xuất hiện, Chu Lâm Lộ đã gọi điện tới.

“Tí nữa anh sẽ đi qua công ty em, ăn cơm trưa cùng nhau nhé?”

“Hôm nay không được, chiều phải kí hợp đồng với Ích Chúng, em phải chờ ông chủ về, đưa tất cả mọi thứ cho anh ấy xem.”

Chu Lâm Lộ giận dỗi: “Anh ghét em bán mạng vì hắn ta như vậy! Em có biết cứ như thế có thể sẽ hại chết em không?”

Ôn Noãn cười: “Anh đang ở đâu?”

“Trên xe, qua một con đường nữa là đến công ty em.”

Ôn Noãn nhìn đồng hồ: “Vậy anh lại đây đi.” Lời còn chưa dứt trong ống nghe đã truyền đến tiếng phanh chói tai và tiếng thét của Chu Lâm Lộ, cô vội gọi: “Lâm Lộ? Lâm Lộ?!” Đường truyền điện thoại dứt hẳn chỉ còn nghe thấy tiếng “Tu...tu...tu...tu...”

Trán toát mồ hôi lạnh, cô cầm lấy túi phi thăng về phía thang máy, “Tiểu Đại, chị ra ngoài một chuyến, Chiếm tổng về thì đưa tất cả tài liệu cho anh ấy! Có chuyện gì gọi điện thoại cho chị!” Phóng xe nhanh như bay, bàn tay nắm vô lăng của Ôn Noãn hơi hơi run run, một con đường, còn cách một con đường nữa, chắc là ngay gần đây, cô nhìn sang phía Đông trước, bên đó đèn xanh đèn đỏ giao thông thông thuận, bắt chấp trái luật an toàn giao thông, cô quay đầu xe đi về hướng nam.

Không tới một phút sau liền cảm giác xe chạy chậm lại, xe chuyển động với tốc độ như ốc sên, Ôn Noãn lòng như lửa đốt, bắt chấp xe phía sau sẽ bị chặn, cô tắt máy xuống xe chạy như điên về phía trước, khi hình ảnh hai chiếc xe chồng lên nhau ở giữa ngã tư đường và viên cảnh sát mặc bộ đồng phục đập vào mắt, trái tim cô như nghẹn lên tận cổ, kinh hoàng kêu to: “Lâm Lộ! Lâm Lộ! Anh ở đâu?!”

Chu Lâm Lộ đang ở phía sau xe đâm phán với cảnh sát nghe thấy tiếng kêu ngăn ra, sau đó xoay người lại, một bóng áo trắng đã phóng vụt đến trước mặt anh ta, nắm chặt hai tay anh, tiếng Ôn Noãn phát run nói năng lộn xộn: “Trời ơi! Trời ơi! Sao lại như thế này? Anh không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?”

Chu Lâm Lộ im lặng một lát, sau đó ôm cô vào trong lòng, dịu dàng nói: “Đừng lo, anh không sao, đối phương uống rượu vượt đèn đỏ, anh nói chuyện điện thoại với em cho nên không chú ý, chỉ có xe bị trầy thôi, anh không sao, đừng lo lắng.”

Ôn Noãn lắc lắc tay anh, rồi kiểm tra chân anh, cẩn thận đánh giá anh từ cao xuống thấp, mới chịu tin anh không bị thương chỗ nào là thật, tim chậm rãi trở về vị trí cũ.

“Hai vị nhường một chút, mời trở lại lề đường.” Cảnh sát ghi chép sự cố lên tiếng thúc giục.

Một vị cảnh sát mặc chế phục khác đang bắt tay làm thế chỉ huy lại giao thông ở giữa đường, nhưng cho dù ông ta vậy thế nào, một chiếc xe thể thao màu xanh sapphire vẫn đỗ ở lối qua lại mãi không chịu nhúc nhích, đi đến gần Chu Lâm Lộ và Ôn Noãn, kính xe hạ dần xuống dưới sự kinh ngạc của cô, Chiêm Nam Huyền chậm rãi thu lại ánh mắt lạnh như băng 0 độ, khúc cong trên sườn mặt lạnh lùng vô tình, thắt chặt như một con dao chạm khắc, bờ môi mím sâu mỏng đến mức không thể nhìn thấy.

Nhấn mạnh chân ga, xe của anh dường như phóng vút đi ngay sát mũi chân hai người, Chu Lâm Lộ tức giận kéo Ôn Noãn về phía sau, bản năng muốn chửi ầm lên, nhưng trong giây lát lại lộ ra nụ cười nghiền ngẫm đắc ý.

Sau khi cảnh sát hỏi xong hai người đi về chỗ cái xe đang đỗ của Ôn Noãn, cho dù Chu Lâm Lộ nhiều lần nhấn mạnh mình không có việc gì, cô vẫn kiên quyết muốn anh ta vào bệnh viện kiểm tra tổng thể.

Nhưng mà vẫn chưa đi được xa, Đinh Tiểu Đại đã gọi điện tới.

“Chị Ôn.” Trong giọng cô nhóc có sự nức nở trước nay chưa từng có, “Chị về nhanh lên!”

“Sao thế?”

“Xảy ra chuyện rồi! Người Ích Chúng không đến ký kết! Còn phái người đưa tới một tập tài liệu, Chiêm tổng xem xong rất tức giận, em sợ lắm, trước nay chưa từng thấy anh ấy cáu kỉnh như vậy! Ngay cả giám đốc Cao và giám đốc Quản cũng vội vội vàng vàng lên đây, bảo chị lập tức quay về!”

Ôn Noãn chỉ cảm thấy đầu óc ù ù, lấp tức đỗ xe sát bên đường, “Lâm Lộ, em đưa xe cho anh, anh tự đi bệnh viện nhé.”

Mặt Chu Lâm Lộ có chút trầm, “Chuyện gì?”

“Em cũng không biết, chỉ thấy bảo Ích Chúng không đến ký kết, công ty bảo em phải về ngay.”

Chu Lâm Lộ giật nhẹ khóe miệng châm chọc: “Bản hợp đồng quan trọng như vậy sao? Hay là em vội trở về như vậy là để gặp hấn ta?”

Ôn Noãn bình tĩnh nhìn vô lăng, một lát sau bình tâm lại, thần sắc cũng phục hồi sự bình thản, “Anh nói đúng.” Thiển Vũ cho dù không có bản hợp đồng này cũng chẳng ảnh hưởng gì, sức khỏe của Chu Lâm Lộ quan trọng hơn: “Em đi bệnh viện cùng anh.”

Di động lại vang lên, cô không tiếp, ngay cả nhìn cũng không thèm, chỉ kệ tiếng chuông cứ một lần lại một lần ngân vang trong thùng xe, dịu dàng mà bi thương vô hạn.

Khi xe đang dừng đèn đỏ, Chu Lâm Lộ bỗng nhiên vươn tay đẩy cửa ra, đôi chân dài sải bước đi ra khỏi xe.

“Lâm Lộ.” Cô gọi.

Anh ta cúi người nhìn cô trong vị trí điều khiển xe: “Noãn Noãn, em không phải là chọn đi theo anh, mà là chọn hy sinh hẳn để đến thành toàn anh, trong lòng em bên trọng bên khinh đã phân biệt rõ ràng.” Anh ta bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt sâu đến mức cô không tài nào hiểu được, “Còn nhớ Ý Thiên Đồ Long Kí không? Trong truyện Trương Vô Kị đồng ý làm một việc cho Chu Chỉ Nhược, bây giờ anh cũng muốn một chuyện của em, sau này, cho dù là lúc nào ở đâu, chỉ cần anh bảo em làm chuyện gì, dù là giết người phóng hỏa em cũng phải đồng ý, nhớ kĩ cho anh.” Không đợi cô trả lời, anh ta đã khép cửa xe lại, băng qua dòng xe cộ đi tới đi lui biến mất ở lối đi bộ.

Ôn Noãn một tay tiếp tục lái xe, một tay bịt chặt miệng, cố gắng bức tán hơi nước trong mắt.

Cô chưa bao giờ khóc, trước kia không, sau này cũng không.

Về Thiển Vũ, lên đến tầng 66 đã là nửa giờ sau.

Đinh Tiểu Đại ủ rũ gục đầu ở chỗ ngồi, hai mắt đỏ bừng, nhìn thấy cô ai oán trào ra, một câu cũng không nói, chỉ chỉ vào văn phòng tổng giám đốc, sau đó lại cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ôn Noãn đại khái cũng đoán được, có thể là vì mình không tiếp điện thoại mà làm cô nhóc bị liên lụy, thoáng cười khổ, vỗ vỗ bả vai Đinh Tiểu Đại, cô nhẹ giọng nói: "Lát nữa chị sẽ còn thăm hại hơn cả em, không tin em tới nghe lên xem." Đinh Tiểu Đại đang khóc rầm rức bị cô đùa đến bật cười, kết quả sắc cuống phổi, ho khù khụ.

Ôn Noãn thu sự vui vẻ lại, gõ cửa đi vào.

Cao Phóng và Quân Dịch thần sắc đông cứng ngồi trên sofa, Chiêm Nam Huyền gồi trên ghế da sau chiếc bàn màu tối được chạm trổ công phu mặt không chút thay đổi, ngũ quan như được phủ một lớp băng mỏng, mỗi tắc đều tỏa ra khí lạnh, nhìn thấy cô con người sắc bén như dao bỗng lột khỏi vỏ, dường như muốn đâm lên ngực cô mười ba lỗ máu rồi sau đó mới quyết định xử trí thế nào.

"Đi đâu?" Anh hỏi, ngữ khí mềm nhẹ khiến người ta khó có thể tin.

"Đưa Lâm Lộ đi bệnh viện."

"Hắn ta bị gãy xương? Hay não bị chấn động? Hay là ung thư giai đoạn cuối? Muốn tôi cho cô một kì nghỉ dài để chuẩn bị lễ truy điệu cho hắn không? Tôi nhất định sẽ tới cúi đầu ba lần mừng hắn còn trẻ đã đi sớm như thế."

Ôn Noãn mím môi, không nói gì.

Anh ném đồng ảnh lớn chồng chất trên bàn xuống trước mặt cô, có vài tấm rơi xuống đất.

Cô cầm lên, càng xem càng hoảng sợ, một tập là ảnh chụp cô ăn cơm với Chu Lâm Lộ ở câu lạc bộ tư nhân, một tập khác chụp cô và Phan Duy Ninh, chính là khi hắn đỡ tay cô và khi cô lên xe của hắn ta, một luồng khí nóng xộc lên, cô lạnh nhạt nói: "Anh tìm người theo dõi tôi?!"

Anh bật ra một tiếng cười khinh thường và giễu cợt đến cực điểm: "Cô cho rằng mình xứng để tôi làm vậy sao?"

Cao Phóng nói chen vào: "Ảnh là Phan Duy An cho người đưa tới."

"Ông ta vì nguyên nhân này mà không chịu kí hợp đồng với chúng ta?"

Chiêm Nam Huyền lạnh lùng cười nhạt: "Ngu xuẩn."

Ôn Noãn bị anh châm chọc đến nổi mặt trắng bệch, cắn môi, một chữ cũng không nói.

Chỉ thấy Cao Phóng nói: "Mười một giờ sáng nay, Phan Duy Ninh triệu tập cuộc họp ban giám đốc khẩn cấp, không đồng ý Phan Duy An hợp tác với chúng ta, bởi vì trong tay hắn có một bộ kế hoạch và báo giá do Đại Trung cung cấp, kế hoạch của Đại Trung dường như không khác gì của chúng ta, nhưng giá cả lại rẻ hơn 15%, vì vậy ban giám đốc Ích Chúng quyết định loại Thiển Vũ thay thế bằng Đại Trung. Phan Duy An sai người đưa những tấm ảnh này đến, là muốn chúng ta cho công ty bọn họ một lời giải thích, ông ta cho rằng cô thông đồng với Phan Duy Ninh và Đại Trung đâm ông ta một dao."

Ôn Noãn ngẩng đầu lên: "Tôi chưa từng làm vậy."

Cao Phóng và Quân Dịch hai người bốn mắt cùng nhìn về phía cô, nhưng không hề nói gì, Chiêm Nam Huyền ngay cả nhìn cũng không thèm liếc cô một cái, chỉ liên tục gõ bàn phím laptop.

Ôn Noãn chỉ cảm thấy góc sâu nhất dưới lòng mình toát lên một luồng khí vô cùng lạnh lẽo.

Lúc này Quân Dịch mới mở miệng: "Ôn Noãn, chỉ bằng mấy tấm ảnh đó đương nhiên không thể nói rõ điều gì, vấn đề mấu chốt là tại sao kế hoạch của chúng ta tại sao lại rơi vào tay Đại Trung, kế hoạch này là bộ phận kĩ thuật ba người một tổ cùng làm, mỗi tổ phụ trách một kế hoạch con, cuối cùng là tôi tổng hợp các kế hoạch con đó làm thành bản kế hoạch đầy đủ, nói cách khác trong công ty chỉ có tôi, cô, Nam Huyền là ba người từng chạm qua bản kế hoạch kia, những người còn lại không hề biết."

"Không phải anh đã đưa kế hoạch cho Phan Duy An thẩm định sao? Liệu có phải là người của ông ta truyền ra ngoài không?"

"Tôi có thể khẳng định không phải là ông ta, bởi vì sự thành công của dự án kia Phan Duy An còn coi trọng hơn cả chúng ta, cho nên đối với việc thẩm định kế hoạch ông ta sẽ không cho người của Ích Chúng tham

dự vào, mà là bí mật mời cổ vấn, vậy nên vấn đề nhất định nằm ở phía chúng ta, cô cũng biết để lộ ra bí mật như vậy công ty nhất định phải sắp xếp điều tra.”

Ôn Noãn cắn môi dưới:”Tôi thật sự không làm.”

Quản Dịch có chút thương xót nhìn cô:”Công năng quản lý hệ thống internet của chúng ta rất mạnh, mỗi một máy tính ở trong tòa nhà xảy ra thao tác gì, hậu đài đều có bản nhật kí ghi chép, trong đó hòm thư và điện thoại nội bộ cũng có hệ thống riêng theo dõi, nhưng bởi vì có liên quan đến vấn đề cá nhân vậy nên trong suốt mười năm công ty chưa từng điều tra ai, vì chuyện hôm nay là đặc biệt, tôi sẽ kiểm tra hòm thư của cô.”

Ôn Noãn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, ngay cả cảm xúc trên mặt cũng không có.

”Hành động này không có nghĩa là chúng tôi nghi ngờ cô, nếu muốn chứng minh sự trong sạch của cô, nhất định phải tiến hành cẩn thận từng bước loại bỏ hết những nghi ngờ. Thế nhưng, cùm dữ liệu máy chủ sao lưu lại hiển thị, trưa qua 12 giờ 25 phút, từ máy tính cá nhân của cô, hòm thư công ty của cô gửi ra bên ngoài một bức email, người nhận thư là Chu Lâm Lộ, mà tập đính kèm trong đó chính là bản kế hoạch của nhóm tôi.”

Ôn Noãn vươn tay dựa người lên ghế dựa, không thể tin:”Anh nói cái gì?”

Chiếm Nam Huyền ấn đường điện thoại nội bộ:”Tiểu Đại, đem laptop của thư kí Ôn vào đây.”

Đinh Tiểu Đại đi nhanh như bay đưa laptop cho Quản Dịch.

Bởi vì đã lâu không thao tác, màn hình máy tính đã bị hệ thống tự động đưa vào chế độ bảo mật, Quản Dịch hỏi:”Mật mã mở máy là gì?”

Ôn Noãn cắn môi dưới tới thâm tím hơi giật giật khóe mi, không lên tiếng.

”Sao vậy? Không thể nói à? Vậy cô tự nhập đi.”

Chiếm Nam Huyền bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn, nói với Quản Dịch:”Thử 1399 xem.”

Quản Dịch kinh ngạc nhìn anh, lại nhìn Ôn Noãn cả người cứng ngắc, nghe lời nhập vào, mật mã chính xác màn bảo vệ được gỡ bỏ, Chiếm Nam Huyền buông thông đôi mắt bình thản đang hiện lên một cảm xúc mong manh mà phức tạp xuống.

Quản Dịch mở hòm thư OUTLOOK của cô ra, click vào thư đã gửi, ”Cô xem đi.”

Ôn Noãn đi tới, trong hòm thư rõ ràng có một hàng, hiển thị giống hệt như những gì Quản Dịch nói, thời gian là giữa trưa hôm qua, người nhận là Chu Lâm Lộ trên danh thiếp có ghi địa chỉ email, tập đính kèm đúng là kế hoạch Thiển Vũ làm cho Ích Chúng.

Lúc này cô không còn sợ hãi gì nữa, cô đã hiểu hết, có người muốn đẩy mình vào chỗ chết, kế hoạch thực hiện không chệ vào đâu được, làm cô có trăm miệng cũng không thể biện minh.

”Tôi chỉ có thể nói tôi không làm, bức thư này cũng không phải tôi gửi, tôi không biết gì hết.”

Chiếm Nam Huyền cong cong khóe miệng, không chút nào che dấu ý mỉa mai.

”Để cái đầu nhỏ bé của cô tự suy nghĩ về vấn đề này quả thực có chút làm khó cô, cho nên cô không biết cũng có thể tha thứ, nhưng chẳng qua người trong lòng làm cô trưa nay lo lắng đến chết đi sống lại, hôm qua lại nhận được email của cô.”

Dựa vào thủ đoạn và quyết đoán của Chu Lâm Lộ không khó để hiểu được đã xảy ra chuyện gì, hẳn đã sớm đoán ra kết cục như thế này, không chút nhắc nhở mà chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô bước vào cái bẫy tàn sát khốc liệt.

Chiếm Nam Huyền tiếp tục nhẹ nhàng nói:”Tôi thực sự không thể không chúc mừng cô từ tận đáy lòng, trời đất nhiều đàn ông mà cô lại có thể tìm được một người như vậy, đối với người có tình có nghĩa như cô quả là thần ban hôn, cô mà không lấy hắn ngay thì thật có lỗi với chính bản thân mình.”

Ôn Noãn chỉ cảm thấy từ mi đến sau tai đều đau nhức giống như đang bị hỏa thiêu, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, bị anh lạnh lùng châm biếm không phản bác được, khó chịu đến cực điểm đứng yên tại chỗ, cắn chặt môi dưới.

Thấy cô bộ dáng chật vật lâm vào thế bí, Chiêm Nam Huyền lạnh lùng cười nhạo một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn ôn tồn nói: "Cô ra ngoài trước đi."

Vào trong tai Ôn Noãn, nó có nghĩa anh đã ghét cô đến mức không muốn nói với cô thêm một câu nào nữa, cô không nói gì, khoanh khắc xoay người trong hốc mắt đều nhạt nhòa, mạnh mẽ cắn môi nhịn xuống, đôi mi dài cũng không chớp, đi nhanh ra ngoài.

Chiêm Nam Huyền ngừng công việc trong tay, nhìn chằm chằm thật lâu vào cánh cửa phân tách bóng dáng cô ở bên ngoài, cho đến khi Quản Dịch mở miệng nói chuyện, anh mới giật mình nhận ra mình lơ đãng, ngồi dậy đứng cạnh tấm thủy tinh dày, nhìn về không gian xa xa qua lớp màng trong suốt.

Quản Dịch nói: "Phía hợp đồng thật sự không còn cách nào cứu vãn?"

Cao Phóng lắc đầu: "Cho dù chúng ta có đồng ý hạ giá 10% cũng rất khó, bởi vì giá cả hơn kém 5% là chuyện thường, chào giá của chúng ta vẫn luôn cao hơn các công ty khác, điều này trong nghề đều biết. Nhưng Phan Duy Ninh và Chu Lệnh Hồng cố ý liên thủ hạ giá thấp hơn 15%, cứ như vậy Phan Duy Ninh không gió mà có thể tạo sóng, một mực khẳng định anh hẳn hưởng 10% tiền hoa của chúng ta, Phan Duy An trăm miệng cũng không thể giải thích với ban giám đốc, sẽ không được mọi người tin tưởng nữa."

Quản Dịch không nhịn được hỏi: "Chu Lâm Lộ chẳng lẽ không biết Chu Lệnh Hồng gạt hẳn giờ trò quỷ sao? Tại sao hẳn bỏ mặc không thèm để ý tới? Chu Lệnh Hồng lập được công này cũng không phải sẽ tạo thành uy hiếp với hẳn à?"

Chiêm Nam Huyền cong miệng: "Hắn mắt nhắm mắt mở làm bộ không biết gì, đơn giản chính là muốn Chu Lệnh Hồng xuất đầu."

"Tại sao hẳn lại làm như vậy?"

"Bởi vì Chu Lệnh Hồng đi càng nhanh, sẽ ngã càng đau."

Cao Phóng hơi lo lắng nói: "Chuyện này Chu Lệnh Hồng làm thật bí ẩn, Phan Duy An không biết Chu Lâm Lộ không tham dự vào chuyện này, còn tưởng hẳn sai Chu Lệnh Hồng đi làm, cho nên mới nghi ngờ Ôn Noãn."

Quản Dịch sờ sờ cằm: "Người hãm hại tiểu Ôn muội muội thủ đoạn quả thực tài tình, dùng cách ngu ngốc nhất nhưng cũng là phương pháp có hiệu quả nhất."

Nếu Ôn Noãn muốn tiết lộ bí mật cho Chu Lâm Lộ, dù ngu ngốc đến đâu cũng sẽ không dùng hòm mail công ty để gửi, mang laptop về nhà thao tác vài cái là xong, cho nên thật rõ ràng là có người vu oan giá họa, nhưng nó cũng khiến cô khó mở miệng trả lời.

Tầng 66 phải soát thẻ mới có thể lên, bất kỳ ai vào máy tính đều ghi chép lại, hơn nữa cả tầng 24 giờ 7 ngày một năm không lúc nào không có camera theo dõi, cho dù là một con ruồi bay qua bay lại lúc mười hai giờ đêm cũng bị chụp được, cho nên không có khả năng có người động vào máy tính của cô.

Cô căn bản không thể giải thích, tại sao trong hòm mail của mình lại gửi một bức thư đi như vậy.

Chiêm Nam Huyền nói: "Đối phương đoán chắc, chuyện này đối với Thiển Vũ là danh dự quan trọng, cho dù thế nào ta cũng phải cho Phan Duy An một lời giải thích, hiện tại tất cả các chứng cứ mặt ngoài đều chỉ Ôn Noãn, chỉ cần chúng ta biết thời biết thế tuyên bố giết cô ấy không tha, cho dù là vấn đề danh dự hay giải thích, đều có thể hạ xuống một tấm màn che tương đối vừa lòng mọi người."

"Nhưng nếu như thế, nghề nghiệp kiếm sống của tiểu Ôn muội muội cũng xong rồi, sau này chắc chắn không có công ty nào mời cô ấy nữa, cái này không chỉ là đuổi cô ấy ra khỏi Thiển Vũ, về sau cô ấy cũng khó sống yên trong cái thành phố này."

Cao Phóng nhíu mày: "Không chỉ đơn giản như vậy đâu."

"Vẫn còn chưa đủ?"

“Cậu nghĩ đi, nếu đối phương chỉ tính toán muốn hủy hoại sự nghiệp của cô ấy thì chỉ cần gán cái tội danh bán đứng công ty là đã hoàn toàn khiến cô ấy không thể phát triển nghiệp vụ được nữa, cần gì phải gọi Phan Duy Ninh ra diễn thêm trò khổ tình.”

Quản Dịch sắc mặt khê biến.

Trong con người Chiêm Nam Huyền hiện lên sát khí sáng lạnh: “Phan Duy Ninh xuất hiện trước mặt Ôn Noãn chỉ có một mục đích, chính là muốn Phan Duy An chú ý đến cô ấy, bây giờ Phan Duy An đã cho rằng Ôn Noãn thông đồng với em mình làm chuyện xấu, cậu nghĩ ông ta sẽ dễ dàng buông tha cho Ôn Noãn?”

Quản Dịch kinh ngạc há hốc mồm, mặt cứng lại: “Tiểu Ôn muội muội rốt cuộc đã đắc tội với ai?” mà lại làm đối phương vừa ra tay đã muốn đuổi cùng giết tận cô ấy.

Cao Phóng cười cười: “Cho dù là ai, thủ đoạn của người này, nghĩ chu đáo đến mấy cũng có chỗ sơ hở.”

Quản Dịch tò mò: “Là gì?”

Chỉ thấy Cao Phóng cố ý vô tình liếc Chiêm Nam Huyền, cậu ta lập tức khom xuống.

“Aha, đúng rồi! Ha ha ha, bọn họ đã tính sai chỗ quan trọng nhất — Chiêm mĩ nam! Bọn họ hẳn là đánh cuộc, nếu chúng ta không tìm ra chủ mưu thật sự, cuối cùng Chiêm mĩ nam tất nhiên sẽ vì danh dự của Thiển Vũ mà hy sinh tiểu Ôn muội muội, nhưng mà bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được, Chiêm mĩ nam ngay từ đầu đã không nghi ngờ tiểu Ôn muội muội, sao lại có thể đưa chú cừu vô tội lên đoạn đầu đài được.”

Khoanh hai tay lại, Chiêm Nam Huyền theo thói quen cong môi, không nói gì.

Bên ngoài cánh cửa tối chập chập khắc tinh xảo, Ôn Noãn lẳng lặng ngồi ở vị trí, sau khi bình ổn được cảm xúc, cô gọi điện cho Chu Lâm Lộ, “Tại sao?”

“Gì mà tại sao?”

“Tại sao anh không nói sớm cho em biết, anh nhận được một bức thư kì lạ em gửi cho anh.”

Chu Lâm Lộ bốn cọt cười rộ lên: “Khách quan mà nói, kế hoạch kia Quản Dịch làm được lắm. Nguyên nhân rất đơn giản, anh thích như thế, nếu Chiêm Nam Huyền đuổi em đi không phải quá hợp ý anh à? Vậy nên anh sao có thể phá hủy chuyện tốt này được.”

“Cái bấy lần trước anh nói chính là chuyện này?”

“Đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy, sau này em sẽ hiểu. Nếu hẳn thật sự không tin em, cũng không đáng để em tiếp tục làm ở Thiển Vũ, không bằng đơn giản em cứ đâm lao theo lao, đến Đại Trung với anh đi.”

“Lâm Lộ.” Cô thở dài ra tiếng, cả ngày nay người đã bị lao lực quá mức, không chịu nổi úp mặt vào lòng bàn tay, sự mệt mỏi tang thương ẩn dấu nhiều năm theo kẽ hở lộ ra, giọng cô khàn khàn: “Đừng làm đến mức có một ngày, thực sự ép em phải chọn một giữa anh và anh ấy——”

Chu Lâm Lộ vô cùng chắc chắn khê cười: “Ngày đó khẳng định sẽ đến, nhưng mà em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em, về phần Chiêm Nam Huyền——he he, hẳn cả đời này có thể sẽ hận anh đến tận xương tủy.”

“Lâm Lộ, anh ấy có thể phát triển Thiển Vũ như ngày hôm nay chắc chắn có chỗ hơn người, anh đừng đùa nữa, cẩn thận có ngày nhóm lửa tự thiêu.”

“Cho nên em đừng quan tâm, ngoan ngoãn ngồi ở ghế bên cạnh, xem xem anh và hẳn rốt cục là ma cao hay là đạo cao.”

Ôn Noãn xoa xoa ấn đường: “Em có điện thoại, hôm nào lại tán gẫu với anh.”

Chuyển sang đường dây khác, nghe được giọng nói đối phương cô suýt nữa không nói nên lời: “Ôn.....Nhu?”

“Mai là lễ Đoan Ngọ, tối chị đến ăn cơm nhé?”

“Ừ, chị đến đi.”

“Mày làm sao vậy? Thế nào mà giống như là đang mệt chết thế, công việc bận lắm à?”

“Ừm, có một chút.”

Ôn Nhu tức giận: “Chiếm Nam Huyền sao lại như thế, một tí tiền lương mà muốn sai chết người à? Không bằng mày đừng làm nữa, hừ, không phải tao thổi phồng đâu, doanh thu đầu tư của Ôn đại mỹ nhân tao lúc nào cũng là số một trong ngành, tài sản của bố bây giờ cho dù nuôi mày ba đời cũng không thành vấn đề gì.”

Nghe mấy câu này, cả ngày hôm nay trên mặt Ôn Noãn cuối cùng cũng nở ra một nụ cười nhẹ, trong lòng không phải là không có ý nghĩ chua xót, nếu không tốt cô sẽ rất nhanh bị đuổi, đến lúc đó thực sự chỉ có thể về nhà ăn chính mình thôi.

5. Chương 05

Chương 5: Điều tra, chân tướng (1)

Chạng tối lễ Đoan Ngọ, Ôn Noãn đã sớm làm xong cơm, đợi mãi cuối cùng thứ đợi được lại là lời xin lỗi rên xiết của Ôn Nhu, cô tạm thời phải tiếp một vị khách lớn không thể đến ăn tối, một mình ngồi trước cái bàn đầy thức ăn, Ôn Noãn không có khẩu vị, lấy cái đĩa “Piano của thiên sứ” cho vào máy nghe nhạc.

Trong các trường phái âm nhạc trên thế giới đều có thể tìm thấy bóng dáng của người dân Ireland, văn hóa Celtic vốn là nguồn cội của âm nhạc thế giới.

Ireland là đất nước thích hợp nhất để dàn dựng bộ phim Wizard of Oz (1), không gian mê mông, núi cao cuộn cuộn, nước biển xanh thẳm, nữ phù thủy xinh đẹp tinh thông ma pháp sống trong một tòa lâu đài lớn u ám sâu trong rừng, mái tóc dài bồng bềnh thả xuống đất, đàn hạc bên cạnh lò sưởi, khi ngoảnh đầu nhìn lại, con người như ngọc lục bảo tinh khiết.

Scotland và Ireland thế kỷ mười hai mười ba, không biết đã lưu truyền bao nhiêu tiểu thuyết lãng mạn bị thương, trong yến hội người hát rong xướng lên những ca khúc dân gian, những chiếc váy xoay tròn dưới ánh nến bạc lay động, những vị quý tộc thân vương và những dũng sĩ được phong hàm sau chiến tranh, tất cả lãnh chúa, được ban thành đất ngựa nô lệ, ngay cả những người bình dân cũng là tài sản được sở hữu trọn đời.

Đối với cái nơi sâu sắc nửa còn nửa không dai dẳng tựa như một ấn tượng còn dang dở, lần đầu tiên đọc tiểu thuyết lãng mạn cổ đại châu Âu, đủ loại chế độ, phong tục tập quán, quần áo phụ kiện, sau khi đọc xong các cuốn sách gốc biết được tri thức lịch sử, cô tự đáy lòng yêu cái nơi cho dù kiếp trước mình chưa từng đến, yêu những thanh kiếm của kị sĩ thuở cổ đại.

Cuối cùng, cô tự mình trèo lên cao, lắng nghe khúc ca động lòng người này.

MV bài này đơn giản đến mức từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc chỉ hiện lên hình ảnh một gương mặt, đôi mắt tựa ngọc lục bảo dường như hồn nhiên mà ngây thơ, mỗi lần hát một câu nối tiếp nhẹ nhàng, đôi mắt nhắm hờ trên gương mặt mang theo nỗi buồn không nói ra được.....Nothing Compares to You, không gì sánh bằng em.

Ngoài bài ca du dương cổ đại xuyên rừng sâu thẳm đến nay, trong dòng chảy lịch sử dài của Ireland còn có vô số các văn hào, thần bí, Yeats (2) đã dùng câu như thế này để nói về Raphaelite Pre (3): Nếu tôi có thiên đường quần áo dệt màu vàng, ánh sáng màu bạc, vải dệt màu xám và đen dành ăn đêm, buổi sớm và ban mai tôi sẽ phô nó ở trước mặt bạn.

Trong mơ hồ Ôn Noãn nghe thấy một tiếng sột soạt không hài hòa với tiếng đàn phát ra từ ổ khóa, cửa bỗng nhiên bị mở ra, ánh đèn dịu nhẹ ngoài hành lang chiếu xiên vào khoảng không gian bên trong toàn màu đen, trong khoảnh khắc cô cuống quýt nhảy lên, phòng khách chợt bật sáng, chói mắt khiến cô phải lập tức vươn tay che mắt.

Ôn Nhu đứng ở cửa ngáy người: "Mày thế nào—" "

Ôn Noãn không rên một tiếng, tắt nhạc đi về phòng: "Hai người tự nhiên."

Ôn Nhu vẫn mất phản ứng, chỉ nói với người bên cạnh: "Đây là lần đầu tiên tôi thấy nó khóc đấy."

Chiêm Nam Huyền nhìn cánh cửa phòng đóng chặt không có một khe hở, ngay giây phút bật đèn lên anh cũng thấy đôi lông mi dài của cô ươn ướt, con ngươi hồng hồng, trên mặt hai hàng nước mắt ưu thương im lặng chảy xuống.

Ôn Nhu nghiêng đầu hỏi: "Hôm nay là ngày gì à?"

"Hả?"

"Tại sao cậu lại ở dưới nhà nó? Tại sao nó lại khóc?"

Anh không đáp, vài giây sau, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt đầy thâm ý: "Chúng ta đi thôi."

Ôn Nhu có chút lưỡng lự, không biết mình nên gõ cửa đi vào, hay là cứ như vậy rời đi, nghĩ lại nói bây giờ hỏi tại sao sẽ khiến Ôn Noãn khó xử miễn cưỡng tìm cách bào chữa, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cô đi theo Chiêm Nam Huyền ra ngoài.

Sau khi xuống lầu cô nói: "Tôi rất lo cho nó."

Chiêm Nam Huyền cười cười: "Lo cái gì? Tôi thấy cô ấy rất hài lòng với cuộc sống hiện tại."

"Chuyện sau này cậu không biết."

Anh không mấy hứng thú lắm: "Ồ?"

"Ngày đó biết bố gặp chuyện không may, nó và tôi đều giống nhau đứng im như phỗng, nhưng gần 10 phút, 10 phút sau dường như nó đã chấp nhận được sự thật rồi, tôi vĩnh viễn cũng không thể nào quên cảnh tượng lúc đó, mặt nó không chút thay đổi nói "Chúng ta có phải chuẩn bị lễ truy điệu không? Phải chọn tấm ảnh bố thích nhất."

Chiêm Nam Huyền im lặng rất lâu, sau đó khẽ cong môi: "Tính cô ấy không phải vẫn luôn như vậy sao?" Có đôi khi khờ dại nghe lời đến khó tin, nhưng mà cũng có lúc lại lí trí đến mức khiến người khác giật sột, tuyệt tình đến mức khiến cả thượng đế cũng phải sờn tóc gáy.

"Không chỉ thế đâu, cậu không biết...." Ôn Nhu nâng tay vén tóc mai lên, nhẹ giọng nói: "Hôm đó tôi đã làm chuyện khiến tôi hối hận nhất đời này."

Ánh mắt Chiêm Nam Huyền lơ đãng bị chiếc vòng bạc Nepal trên tay trái cô hấp dẫn, mặt chiếc vòng tay rộng 5 cm được trang trí bằng các họa tiết vô cùng tinh xảo độc đáo, khi cô buông thông tay xuống, trong khoảnh khắc chiếc vòng bạc trượt từ cánh tay xuống cổ tay, thần sắc luôn bình tĩnh lạnh lùng của anh cũng không nhận được khe biến.

Ôn Nhu cười khổ.

"Ngày đó nó dường như bỗng dưng trưởng thành, một giây trước còn là công chúa được yêu thương đến mức ngay cả nồi cơm điện cũng không biết sử dụng thế nào, trong nháy mắt lại trở thành một người đầu trời có sụp xuống cũng có thể vác lên vai, cậu có tưởng tượng ra được cảnh ấy không?"

Chiêm Nam Huyền không nói, khóe môi mỏng không biết từ lúc nào đã mím chặt.

"Tôi thà để nó đánh tôi mắng tôi oán tôi hận tôi, đó là tôi nợ nó, nhưng nó không, nó bình tĩnh bảo tôi về nghỉ ngơi, nói chuyện còn lại nó sẽ xử lý, nhưng thái độ của nó càng lạnh càng bình tĩnh như thế, lòng tôi lại càng bị ép đến không thở nổi, áy náy quá sâu không biết làm thế nào cho phải, chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nào đối mặt với nó, trong nhất thời mất hết can đảm, tôi về phòng đóng cửa lại." Cô dừng một lát.

“Có lẽ là người thân có huyết mạch tương thông thực sự có thần giao cách cảm, tôi vừa cắt tĩnh mạch nó đã lên lầu gõ cửa, tôi không mở, một bên nghe nó kinh hoàng đập cửa, một bên nhìn máu của mình chảy ào ạt từ cổ tay xuống đất, trong lòng có một loại khoái cảm trả thù khác thường, thầm nghĩ, tôi cho nó, cho nó hết, trả lại tất cả cho nó, trả lại tất cả cho nó.....Sau đó Chu Lâm Lộ tới, bọn họ cùng phá cửa phòng.”

Chu Lâm Lộ bỏ nhào về phía trước giúp cô băng bó, mà Ôn noãn....vẫn yên lặng đứng ở cửa, không hề nhúc nhích, cứ như vậy nhìn cô, giống như không quen biết cô.

“Khi tôi nằm trong bệnh viện nó không tới một lần, ngày tôi xuất viện Chu Lâm Lộ đến đón đưa tôi đi linh đường của bố, lễ truy điệu nó một tay xử lý, chờ tôi ra khỏi bệnh viện, đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy nó, nó trông coi linh đường suốt một đêm, sáng sớm hôm sau khi tôi tỉnh lại trong cơn buồn ngủ thì đã không thấy nó nữa, Chu Lâm Lộ nói với tôi nó đã đi Anh.”

“Cô ấy đi rồi hai người có liên lạc không?”

“Lúc đầu không có, không thư, không điện thoại, không email, nó tựa như đã biến mất khỏi thế giới này, mỗi lần tôi ép hỏi Chu Lâm Lộ, cậu ta đều nói nó cần thời gian, ngoài ra cái gì cũng không chịu nói, cho tới một năm sau, nó mới đồng ý liên lạc với tôi.”

Chiêm Nam Huyền chậm rãi quay đầu lại: “Ý của cậu là, năm đầu tiên cô ấy xuất ngoại——chỉ có Chu Lâm Lộ biết cô ấy ở đâu?”

“Chắc là vậy.”

Anh theo thói quen nhếch miệng cong lên nửa vòng cung, cuối cùng cũng không nói gì.

“Bảy năm sau nó rốt cục cũng về, nhưng mà dường như đã trở thành một người.....tôi chưa bao giờ quen.” Ở trên người nó đã không còn một chút bóng dáng của thời thiếu niên nữa, cư xử thành thực khéo léo kinh người, cứ như trước đây chưa từng xảy ra chuyện gì, không lúc nào là không nhã nhặn lịch sự, giống như chuyện biển xanh hóa nường dâu trên thế giới, nó đã luyện thành bản lĩnh tĩnh tâm thanh thần, luôn đặt mình ở bên ngoài, mỉm cười không vương một hạt bụi.

Nhưng rõ ràng không nên như vậy, cho dù thời gian đủ dài, cũng không thể xóa hết toàn bộ đau thương.

Nhưng mà, dòng thời gian đã chia cắt hai chị em 7 năm dài như vậy, cô không thể biết em gái mình trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Từng chiếc đèn rực rỡ chiếu rọi xuống màn đêm, như gần như xa, có gió thổi đến, suy nghĩ giống sợi tóc khẽ bay lên.

Chiêm Nam Huyền dừng bước, đưa một bàn tay về phía Ôn Nhu, “Cậu về trước đi, đưa chìa khóa cho tôi, tôi lên xem cô ấy.”

Ôn Nhu muốn nói gì đó, thấy sắc mặt anh ôn hòa mà kiên định, cuối cùng vẫn im lặng tháo một chiếc chìa khóa ra đưa cho anh.

Lên lầu, anh mở cửa vào nhà, bật đèn.

Phòng khách lấy màu tím đậm và nhạt làm chủ đạo, trong đơn giản mang theo lộng lẫy, ban công 4 mét rộng rãi theo phong cách La Mã treo mấy tấm sa dài rơi xuống đất, vừa mỏng vừa nhẹ, gió thổi qua vô cùng đẹp.

Trong một góc phòng ăn bình lam nhạt cắm một bó cúc hoang Châu Phi màu cam, trên bàn bày đủ năm món một canh và hai bộ đồ ăn sáng lấp lánh, màu ánh sáng tuyệt đẹp của dụng cụ ăn làm từ nước Anh, xem ra người đang đóng cửa ở trong phòng kia cũng chưa ăn tối.

Anh kéo ghế ra ngồi xuống, cầm lấy đĩa, gấp đồ ăn đã lạnh, ăn từng miếng từng miếng một.

Tiếng động bên ngoài lúc lâu sau cũng không biến mất, Ôn Noãn rốt cục mở cửa ra, trong khoảnh khắc nhìn thấy anh cô theo bản năng muốn đóng cửa lại một lần nữa, nhưng mà khi anh ngẩng đầu lên lờm cò một cái làm cô suýt không không chế được hành động trẻ con của mình.

Chiêm Nam Huyền làm như không có chuyện gì tiếp tục cúi đầu ăn, thái độ tự nhiên như ở nhà mình, mà cô lại giống như một quỷ hồn trong suốt anh không nhìn thấy.

Cô chuyển bước, nằm xuống sofa, cầm điều khiển từ xa mở đầu đĩa, âm nhạc vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Ăn cơm xong, anh chậm rãi rót ỉnh một cốc nước, dựa vào cửa ban công nhìn bầu trời đêm.

Đợi chừng 15 phút, sau khi uống xong nước, thuận tay để cái chén lên, anh đi ra ngoài phòng khách.

Tiếng bước chân bước đến càng lúc càng gần, Ôn Noãn cắn môi, giữ vững tư thế ban đầu, ánh mắt dừng lại trên cơ thể và bàn tay vịn lên thành sofa như định rõ là sẽ không cử động.

Đi đến bên cạnh bàn trà được phủ một lớp sa màu tím, Chiêm Nam Huyền cách cô có một cánh tay cười đến gập cả lưng, cô vẫn như cũ không chịu quay đầu liếc nhìn anh một cái, chỉ là hai mũi trên bạch ngọc nín chặt xếp chồng lên nhau, đã tiết lộ sự lo lắng nhỏ bé trong lòng cô, mỗi đường cong toàn thân đều im lặng đề phòng, trong lòng quyết định cho dù anh có nói gì cô cũng sẽ không quan tâm.

Chiêm Nam Huyền im hơi lặng tiếng cầm quyển báo trên bàn trà lên, đứng thẳng dậy, vừa lật xem vừa đi về phía cửa.

Ôn Noãn trừng lớn mắt ngạc nhiên nhìn theo bóng anh, tay cầm tay nắm cửa anh quay đầu, ánh sáng trong mắt như chợt lóe, giống như kim nén hứng thú, giống như kiên cố, giống như dắc ý, giống như yêu thương, giống như muốn âm ỉ cười to, cũng giống như mềm mại nhập tâm, chỉ tóm lấy ánh mắt bay tới của cô đột nhiên liếc mắt một cái, anh xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Điều khiển từ xa trong tay Ôn Noãn không khống chế được ném mạnh về phía cửa, sau khi rần chắc vang lên một tiếng “bốp” rồi rơi xuống mặt đất, cả bảng nối đa năng và pin đều văng ra ngoài.

(1) The Wizard of Oz (Tạm dịch: Phù thủy xứ Oz) là một bộ phim Mỹ năm 1939, thuộc thể loại phim thần thoại.

(2) William Butler Yeats (13 tháng 6 năm 1865 – 28 tháng 1 năm 1939) là nhà thơ, nhà soạn kịch người Ireland đoạt giải Nobel Văn học năm 1923. Ông sinh ra giữa thời đại mà Ireland bắt đầu thức dậy một phong trào yêu nước, đỉnh cao là cuộc cách mạng giải phóng dân tộc 1919-1923. Thời đại này đã mang lại một xung lực cho sáng tác của ông.

(3) Raphaelites Pre (còn được gọi là Pre-Raphaelite) là một nhóm các họa sĩ tiếng Anh, nhà thơ, và các nhà phê bình, được thành lập năm 1848 bởi William Holman Hunt, John Everett Millais và Dante Gabriel Rossetti. Sau đó là William Michael Rossetti, James Collinson, Frederic George Stephens và Thomas Woolner để thành lập nhóm bảy thành viên “tình huynh đệ”.

Lúc sáng, Quân Dịch lại chạy lên tầng 66, khi đi qua Đình Tiểu Đại, thuận tay vỗ vỗ đầu cô nhóc.

Đình Tiểu Đại bất ngờ bị tập kích, muốn hét lên lại thấy người ta đã đi xa, chỉ có thể phùng má bặm đầu, hàm oan trừng mắt nhìn theo bóng dáng anh.

Ôn Noãn không chút để ý thu màn này vào trong mắt, cúi đầu làm việc tiếp.

Đình Tiểu Đại liếc cô một cái, dường như muốn đứng dậy đi tới, lưỡng lự một lúc, cuối cùng vẫn quay đầu đi.

Trong phòng tổng giám đốc Chiêm Nam Huyền hỏi: “Thế nào?”

Quân Dịch vỗ vỗ túi tài liệu trong tay: “Tất cả đều ở trong này, chứng cứ vô cùng xác thực, không thể che giấu.”

“Gọi hẩn đến, bảo Cao Phóng cũng lên đây.”

Khi phó giám đốc bộ phận kỹ thuật Quách Như Khiêm nhận được điện thoại của Đình Tiểu Đại mời đi lên, Chiêm Nam Huyền, Cao Phóng và Quân Dịch đã ngồi chờ ở trong phòng hội nghị.

Quản Dịch mở miệng trước.

“Bởi vì hệ thống bảo vệ an toàn internet của công ty sử dụng các kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới, cho tới nay vẫn chưa có ai làm được, từ bên ngoài hay là bên trong cũng không thể phá được tường lửa của Thiên Vũ, khi có ý đồ thao túng đường dài một máy tính nào đó của công ty, có thể không kích động đến cảnh báo theo dõi đã được lắp đặt trước.” Mà cảnh báo một khi đã bị kích động, sẽ ngay lập tức gửi SMS đến di động của anh, mấy ngày nay di động anh hầu như không thu được tin nhắn cảnh báo nào, vì vậy có thể kết luận, máy tính của Ôn Noãn bị động vào không phải là do hacker phá công kích tường lửa từ bên ngoài, mà nhất định là nhân viên trong công ty làm.

“Muốn thao túng máy tính của Ôn Noãn từ xa mà không kích động hệ thống bảo vệ, chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là phải cài Trojan (1) vào trong máy tính của cô ấy, điểm ấy từng khiến tôi rất nghi ngờ và khó hiểu, bởi vì trong công ty ở tầng 66 không thể có ai động vào máy tính của cô ấy mà không bị phát hiện.” Chỉ trừ phi——là Ôn Noãn tự tay cài hoặc lắp đặt phần mềm virus Trojan, hơn nữa Trojan này phải là dạng mới mà phần mềm diệt virus của cô ấy không thể tìm diệt được.

“Lúc đầu tôi không hiểu cậu đã làm như thế nào, mãi cho đến hôm qua Nam Huyền hỏi tôi, bản kế hoạch Ích Chúng mới nhất tại sao không gửi email qua cho anh ấy, tôi mới giật mình nhận ra, ngày đó tôi không gửi email mà dùng USB đưa cho Ôn Noãn, chương trình Trojan hẳn là ở trong cái USB đó.” Cái USB kia anh luôn thuận tay vứt lung tung trên bàn làm việc, có thể hôm đó Quách Như Khiêm vô tình nghe thấy anh nói chuyện với Ôn Noãn, biết cậu phải đưa tài liệu lên, cho nên thừa lúc anh không có ở đó đưa chương trình Trojan ẩn do hắn viết vào USB của anh. Khi Ôn Noãn sao chép các dữ liệu bên trong USB thì Trojan đã nhiễm vào máy tính của cô rồi.

“Buổi trưa ba hôm trước 12 giờ 15 phút, nhân lúc thời gian nghỉ ngơi cậu sang quán coffee internet lên mạng, kích hoạt Trojan từ xa thao túng máy tính của Ôn Noãn, vào hòm thư gửi kế hoạch của Ích Chúng cho Chu Lâm Lộ, sau khi làm xong cậu diệt hết Trojan, trước khi rời khỏi xóa toàn bộ lịch sử thao tác mà cậu để lại trong máy tính cô ấy, không để lại bất kỳ dấu vết nào.” Vốn dĩ Quách Như Khiêm làm được thần không biết quỷ không hay, Trojan trong USB cũng đã sớm bị hắn xóa, vậy nên cho dù ba người các cậu có nghi ngờ hắn như thế nào, nhưng nếu không có bằng chứng xác thực mà chỉ dựa theo phỏng đoán thì ai cũng không thể chứng minh được chuyện này là do hắn làm.

“Đáng tiếc cậu cẩn thận mấy cũng có sai sót, tuy đã xóa hết ghi chép trong máy tính Ôn Noãn, lại vì vội vã bỏ đi mà khinh suất không xóa ghi chép ở coffee internet, tài liệu trong tay tôi chính là bản ghi chép thao tác máy tính số 18 tại coffee internet Thiên Đường mà cậu dùng cùng ngày từ 12 giờ 15 phút đến 12 giờ 35 phút. Ngoài ra còn có 1 đĩa CD-ROM, từ lúc cậu bước vào coffee internet đến lúc cuối vì nhận được một cuộc điện thoại mà vội vã rời đi, tất cả quá trình đều được camera vốn dùng để theo dõi kẻ trộm của quán ghi lại.” Quản Dịch nói hết một hơi, Quách Như Khiêm từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Cao Phóng nói: “Đỗ Tâm Đồng không thích Ôn Noãn, cho nên cậu muốn giúp cô ta một chút, điều này tôi có thể hiểu, nhưng lấy tổn hại lợi ích công ty làm điều kiện để giải quyết ân oán cá nhân, tôi nghĩ bất cứ công ty nào cũng không cho phép loại hành vi này tồn tại, chúng tôi có thể đề nghị Chiếm Nam Huyền không tiến thêm một bước truy cứu trách nhiệm của cậu trước pháp luật, nhưng cậu phải nói cho chúng tôi biết, cậu đã đưa bản kế hoạch cho ai chưa?”

Quách Như Khiêm cuống quýt lắc đầu: “Không có, tôi chỉ vào hòm thư của thư kí Ôn gửi bức thư kia thôi, không hề sao chép dữ liệu, Quản học trưởng anh có thể tra, nếu tôi đã sao chép dữ liệu, trên tập ghi chép thao tác nhất định sẽ có nhật kí.”

Quản Dịch nhìn về phía Chiếm Nam Huyền: “Cậu ta không nói dối, quả thật chỉ gửi thư đi thôi.”

Chiếm Nam Huyền nghĩ ngợi: “Phó giám đốc Quách, cậu về trước đi, xử lý thế nào Quản Dịch sẽ thông báo cho cậu.”

Sau khi Quách Như Khiêm đi, Quản Dịch có chút trầm tư: “Chẳng lẽ lại là trùng hợp? Cậu ta hãm hại Ôn Noãn trùng hợp Chu Lệnh Hồng và Phan Duy Ninh làm chuyện này?”

Cao Phóng lắc đầu: "Trực giác nói cho tôi biết không phải như thế, không có khả năng trùng hợp ngẫu nhiên như vậy."

Chiếm Nam Huyền gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn: "Các cậu đã sơ suất bỏ qua một người, Đỗ Tâm Đồng, cô ta mới là mấu chốt."

Cao Phóng chợt bừng tỉnh: "Không sai, nếu Đỗ Tâm Đồng là nút thắt thì chuyện này đã rõ ràng phân nửa—Quách Như Khiêm cũng không biết nội tình bên trong, cậu ta đơn thuần chỉ là bị lợi dụng—nhưng, dựa vào trình độ của Đỗ Tâm Đồng không thể bày ra được kế hoạch này, chủ mưu sau lưng cô ta rốt cục là ai? Hơn nữa Đỗ Tâm Đồng cũng không thể lấy được bản kế hoạch, nó thế nào lại lưu lạc vào tay Chu Lệnh Hồng?"

"Liệu có phải sau khi nhận được thư Chu Lâm Lộ đưa cho em họ của mình không?" Quản Dịch hỏi.

"Không phải." Chiếm Nam Huyền lập tức phủ định khả năng này: "Hắn nhận được thư không nói cho Ôn Noãn có thể hiểu được, bởi vì hắn không muốn tham gia vào, nhưng nếu hắn đưa kế hoạch cho Chu Lệnh Hồng thì tính chất sẽ không còn giống nhau nữa, đó sẽ là phản bội, hắn sẽ không làm chuyện gì có lỗi với Ôn Noãn, trong cả chuyện này điều hắn mong muốn chính là khoanh tay đứng nhìn, ngồi như ngư ông đắc lợi."

Cao Phóng vừa suy nghĩ vừa tổng kết, "Người này chẳng những có thể khống chế được Đỗ Tâm Đồng, hơn nữa lay động được Phan Duy Ninh, đồng thời còn có khả năng làm giao dịch với Chu Lệnh Hồng—" Anh ta vừa nói những lời này, nhìn Chiếm Nam Huyền dù cho núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng luôn lạnh lùng chống đỡ, bỗng nhiên sắc mặt khê biến, Cao Phóng và Quản Dịch cùng nhìn về phía anh.

Một ý niệm hiện lên, Quản Dịch đứng dậy: "Nếu kế hoạch không phải là Ôn Noãn và người của chúng ta tiết lộ ra ngoài, vậy chỉ có một khả năng."

Cao Phóng cũng kinh hãi nhảy dựng lên: "Tại sao lại là cô ấy??"

Chiếm Nam Huyền thần sắc có vẻ bất đắc dĩ, cười khổ nói: "Là tôi mang bản kế hoạch kia về."

"Tôi hiểu hết rồi." Quản Dịch nhìn về phía Cao Phóng, "Phan Duy Ninh từng đau khổ yêu Nhất Tâm, tuy rằng theo đuổi không thành nhưng hai người lại trở thành bạn, tuy hắn khó chịu Phan Duy An hợp tác với chúng ta, nhưng ngại Nhất Tâm nên hắn không chủ động phá hoại cái gì."

Cao Phóng gật đầu: "Tất cả mọi chuyện hẳn là như thế này? Đầu tiên Chu Lệnh Hồng đánh bậy đánh bạ đi tìm Phan Duy Ninh hỏi hắn có hứng thú muốn hợp tác không, Phan Duy Ninh lại đem chuyện này nói cho Nhất Tâm, vốn ý của hắn chắc là muốn nhắc nhở cô ấy bảo Nam Huyền chú ý Chu Lệnh Hồng, nhưng Nhất Tâm sau khi nhìn thấy bản kế hoạch Nam Huyền mang về nhà lại nảy sinh ý tưởng khác, cô vừa giật dây Phan Duy Ninh làm giao dịch với Chu Lệnh Hồng, vừa sai khiến Đỗ Tâm Đồng đi hãm hại Ôn Noãn, đồng thời bảo Phan Duy Ninh theo đuổi Ôn Noãn, cả kế hoạch chia thành ba mũi chính."

"Xem ra Nhất Tâm rất hiểu rõ động thái trong công ty, chẳng những biết quan hệ của Đỗ Tâm Đồng và Quách Như Khiêm, mà ngay cả chuyện của Ôn Noãn và Đỗ Tâm Đồng cũng biết, khi cô ấy tìm tới Đỗ Tâm Đồng, Đỗ Tâm Đồng vừa mới bị Chiếm Mỹ Nam giáo huấn một trận, trong tình huống tiền đồ không chắc chắn mất trên khớp xương đương nhiên sẽ phải cuống quýt chạy đến nịnh bợ phu nhân tổng giám đốc tương lai."

Hai người nhìn về phía Chiếm Nam Huyền.

Anh thả lỏng tay thở dài: "Các cậu còn chưa nói hết, nhưng cũng được 8, 9 phần."

"Cậu định kết thúc thế nào?"

Chiếm Nam Huyền giống như đầu đau không chịu nổi, cong môi: "Còn có thể làm sao bây giờ?" Chỉ có thể tự nhận số khổ, bắt tay vào thu dọn cục diện rối rắm, anh cầm lấy điện thoại nội bộ trong phòng hội nghị: "Ôn Noãn, cô vào đây một lát."

Khi Ôn Noãn tiến vào đã thấy ba người vẽ mặt khác nhau, cô giật mình, cup đôi mi dài xuống.

Chiêm Nam Huyền nhìn cô: “Đã làm rõ rồi, không liên quan đến cô. Nhưng có vài người liên lụy, tôi sẽ xử lý sau.”

Cô chỉ gật đầu, có chút khác thường không nói chuyện, không hỏi chuyện gì xảy ra, cũng không hỏi người hãm hại cô là ai.

Cao Phóng và Quản Dịch liếc nhìn nhau, khi Cao Phóng không kịp ngăn cản Quản Dịch đã nhin không được hỏi: “Cô không muốn biết—” nói ra mới giật mình bản thân lỡ lời, anh ta cuống quýt lấy tay che miệng, cúi đầu né tránh ánh mắt hình viên đạn của Chiêm Nam Huyền và sự coi thường không chịu nổi của Cao Phóng.

Ba người giấu đầu hở đuôi ngược lại lại khiến Ôn Noãn nói, con người trong suốt, vẻ mặt bình tĩnh: “Tôi rời đi 7 năm, trong ba năm trở về không quan hệ với ai, bây giờ những người quen có thể đếm trên mười đầu ngón tay, tôi không nghĩ ra—là ai có động cơ nhất muốn đưa tôi vào chỗ chết.”

Chiêm Nam Huyền có chút chật vật: “Cô đã biết?”

“Tôi không biết gì cả, chẳng qua phụ nữ trời sinh đều nhạy cảm. Nghe anh nói vậy, xem ra trực giác của tôi chính xác rồi?”

Chiêm Nam Huyền nói với Quản Dịch và Cao Phóng: “Các cậu ra ngoài trước đi.”

“Không cần.” Ôn Noãn lạnh nhạt nói, cho dù anh muốn giúp Bạc Nhất tâm giải thích hay là che giấu cô cũng không có hứng thú, “Không còn chuyện gì khác tôi xin đi ra ngoài.”

Chiêm Nam Huyền nhìn cô rời đi, hơi khó chịu thở ra một hơi, nhẩn nhẩn ăn đường.

Quản Dịch tấm tắc luôn miệng: “Chiêm mĩ nam, không phải là tôi nói cậu, tiểu Ôn muội muội phong độ còn hơn cả cậu, nghĩ lại ngày hôm đó cậu đối xử với cô ấy như thế nào? Đường như mắng cô ấy đến tổn thương khắp mình, tôi thật không đành lòng, nhưng cậu xem lòng dạ tiểu Ôn muội muội người ta quang minh chính đại thế cơ mà.”

Chiêm Nam Huyền liếc xéo cậu một cái: “Cậu hiểu cô ấy hơn tôi? Cậu thực sự cho rằng nói chuyện với cô ấy dễ lắm à?” Càng là chó không sữa, mới càng có khả năng cắn trộm người, chuyện không vui cô ấy bình thường đều để ở trong lòng, giống như vừa nãy, đến nhìn cũng không muốn nhìn anh.

Cao Phóng nhú mày: “Nam Huyền, rốt cuộc sao lại thế này? Tại sao Nhất Tâm lại phải nhằm vào Ôn Noãn?”

“Sự tình phức tạp, không thể nói rõ trong thời gian ngắn. Tóm lại chuyện này các cậu cứ coi như không biết gì, đừng nhắc tới trước mặt Nhất Tâm.”

Thấy anh không muốn nói nhiều, Cao Phóng và Quản Dịch sau khi liếc nhau một cái cũng không hỏi nữa.

“Đại Trung và Ích Chúng hiện tại gần như đã đàm phán ổn thỏa các khâu cần thiết, không lâu sau sẽ ký hợp đồng. Quản Dịch, cậu tìm cách lấy bản kế hoạch của bọn họ đưa cho tôi.”

“Cậu định làm thế nào?”

“Đợi tôi xem kế hoạch của bọn họ rồi nói sau. Chỗ Phan Duy An tôi sẽ nói chuyện với ông ta, tôi có cách khiến ông ta đồng ý dừng mọi chuyện tại đây. Cao Phóng, cậu sắp xếp một chút, bảo phòng kinh doanh đi thầu tóm chuyện làm ăn của Đại Trung.”

Cao Phóng ngăn ra: “Tại sao?” Như vậy rất có thể đả thương đối phương tám trăm mà tự tổn hại ba nghìn.

Chiêm Nam Huyền lạnh nhạt nhếch môi thành hình vòng cung, giống như đã định liệu trước: “Tôi muốn thu mua Đại Trung, thời cơ bây giờ đã thích hợp, có thể bắt tay vào sắp xếp.”

(1) Trojan horse, tiếng Anh của Ngựa Troia, là một loại phần mềm ác tính. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus. Một trong những thứ giăng bẫy của Ngựa Troia là nó tự nhận là giúp ích của thân chủ chống lại các virus nhưng thay vì làm vậy nó quay ra đem virus vào máy.

Ngoài dự liệu, sau mấy ngày gián đoạn Phan Duy Ninh lại tiếp tục cho người mang hoa đến, điểm khác là mỗi ngày chỉ có một bó tặng buổi sáng, tất cả đều là những lọ lớn đầy hoa bách hợp màu trắng, trên thiệp không viết gì.

Đinh Tiểu Đại thân thiện chạy đến trước mặt Ôn Noãn: "Chị Ôn, có cần trả lại không? Em gọi điện thoại cho tiệm hoa và tổng đài giúp chị."

Ôn Noãn không ngẩng đầu lên, chỉ lắc lắc: "Không cần, đặt ở đó đi." Tiếp tục xem báo cáo trong tay.

Áp mặt vào vách tường mềm, Đinh Tiểu Đại hơi cúi đầu, cuối cùng rốt cục cũng không nhịn được hỏi: "Chị Ôn, có phải em đã làm sai chuyện gì khiến chị không hài lòng không? Nếu đúng vậy chị có thể nói cho em biết, cho dù chị nói gì em nhất định sẽ sửa...." Đinh Tiểu Đại càng nói giọng càng thấp, gục đầu xuống, "Chị Ôn, chị có thể nói cho em biết không, rốt cuộc là vì cái gì, chị không còn vui vẻ cười đùa với em như trước nữa, em đã làm sai chỗ nào sao?"

Giữa hai người dường như đã quay trở lại lần gặp đầu tiên, Ôn Noãn lễ độ, khách khí với cô, cho dù bảo cô làm gì đều nói "xin" và "cảm ơn", khoảng thời gian đã từng thân thiết không hiểu tại sao lại biến mất không còn chút gì, cô giống như bị Ôn Noãn cự tuyệt ở bên ngoài bức tường chắn Thập Vạn Đại Sơn vậy, không thể lại gần chị ấy.

Ôn Noãn im lặng áy náy nở nụ cười: "Dạo này nhiều chuyện, chị bận quá, áp lực lại lớn cho nên tâm trạng không được tốt lắm."

Đinh Tiểu Đại ngưng lại con mắt đã hơi phấp hờng: "Thật sự không phải tại em làm sai cái gì sao?"

"Sao lại thế được." Cô cười nhìn đồng hồ: "12 giờ rồi, em đi ăn cơm sớm một chút đi, ăn xong đến nhà hàng cơm Tây mua hộ một phần Spaghetti về cho Chiêm tổng."

"Chị ăn gì? Em cũng mang về cho chị?"

"Không cần, một lúc nữa chị xem xong bản báo cáo này rồi sẽ xuống dưới, ngồi từ sáng đến trưa thất lưng mỏi nhừ cả rồi."

"Vâng, em đi đây."

Ôn Noãn gạt đầu, tầm mắt trở về trên bản báo cáo, cho đến khi Đinh Tiểu Đại đi xa cô mới ngẩng đầu lên, sau đó bị một tiếng kéo kẹt rất nhỏ làm quay đầu lại, cánh cửa vốn khép hờ mở ra, Chiêm Nam Huyền đi ra từ phía sau cửa, con người anh rất tối, nhìn thấy cô hình như có chút bất đắc dĩ, còn có một chút yêu thương khó có thể hình dung.

Chưa bao giờ như thế này, anh nhẹ nhàng thở dài: "Quách Như Khiêm và Đỗ Tâm Đồng trong vòng một tuần sẽ phải từ chức, Đinh Tiểu Đại sẽ được điều đến bộ phận thư kí."

Ôn Noãn buông bản báo cáo, cầm di động và ví tiền trên bàn, không nói một tiếng đứng dậy rời đi.

Chiêm Nam Huyền đành phải đi lên trước, "OK, hôm đó ở nhà em—là tôi không đúng."

Cô vẫn im lặng như cũ không lên tiếng, vươn tay nhấn vào mũi tên xuống, đứng yên chờ, trực tiếp coi anh trong suốt như không khí.

Chiêm Nam Huyền cong môi, giống như đã quyết định gì đó, thở dài thườn thượt: "Được rồi, nếu em nhất định phải như vậy." Anh bỗng chốc xoay người cô lại, đôi môi phủ lên trên cánh hoa đầy đặn của cô.

Cơ thể cường tráng ép chặt thân mình mảnh mai hoạt bát của cô vào tường, lần lượt gạt bỏ tấn công của cô, đôi tay tóm lấy eo cô, môi lưỡi cuốn bay tất cả sự kinh hãi và giận dữ của cô, tiến thẳng vào trong khoang miệng ngọt ngào, tùy ý treu chọc cuốn lấy hương vị đỉnh hương của cô.

Nụ hôn của anh dần dần càng lúc càng sâu, càng lúc càng chuyên chú, càng lúc càng dục dõ.

Không cách nào hình dung được dòng nước ngọt ngào tê dại đang từng chút từng chút một tuôn chảy quanh quẩn trong trái tim, vừa mỏng manh lại vừa kích động, tình cảm chôn dấu trở nên rõ ràng đến nỗi làm cô mềm nhũn vô lực, ở trong lồng ngực nóng như lửa của anh không thể phát ra một chút sức lực kháng cự, quay cuồng cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể cô đang tràn đầy sung sướng khó có thể diễn tả bằng lời, không tự chủ được hy vọng anh vĩnh viễn dừng dừng dòng nước ấm trong cơ thể cô lại, cho dù là tra tấn cũng muốn anh cho cô càng nhiều, càng nhiều.....

Tiếng “Ting” yếu ớt như vách ngăn ma ám xuyên qua tình triều mê hoặc tâm trí truyền vào trong đại não của hai người, dường như là tín hiệu đó làm anh ngừng động tác của mình trong một giây, phản ứng nhanh chóng bỏ qua, vẫn ôm chặt thân thể cô như cũ trong khoang miệng của cô hôn càng kịch liệt.

Sự kháng cự trong lồng ngực càng ngày càng mãnh liệt biểu thị ý thức của cô càng lúc càng thanh tỉnh, anh im lặng không thể phát hiện được than nhẹ vài lần, đáy lòng đầy tiếc nuối, quyến luyến, cố ý thong thả liếm thêm một lần lên môi cô, sau đó thả lỏng khuỷu tay dựa vào sức của cô tự đẩy chính mình ra.

Anh quay đầu nhìn về phía người trước thang máy, không nhìn được cong môi lên: “Nhất Tâm, tại sao em lại đến đây?”

Bạc Nhất Tâm âm thầm cười: “Đi ngang qua, cho nên vào thăm anh.” Về mặt âm trầm mang theo bình tĩnh, giống như chưa từng nhìn thấy một màn vừa mới đập vào mắt.

Ôn Noãn lập tức đi vào thang máy nhấn nút đóng cửa, trước nay cô chưa từng bao giờ cảm thấy cửa thang máy đóng lại lâu như vậy, chậm đến mức cô như muốn chui vào vách tường trốn đi, để tránh có hơn bốn con mắt nhìn chăm chú lên người cô.

Khi thang máy rốt cục cũng đi xuống tầng hầm, cô không nhìn nổi lấy hai tay che mặt, không hiểu tại sao mình lại cho phép chuyện như vậy xảy ra, gọi điện thoại cho Đinh Tiểu Đại nói chiều nay có việc không thể về công ty, cô đến thẳng bãi đỗ xe ngầm lái xe rời đi.

Đi chậm chậm trên đường không mục đích.

Trong lòng thực rối loạn, nơi kín đáo nhất trong ngực giống như bị kim châm xuyên thủng, chua xót đến buồn bực, không hiểu anh rốt cục vì cái gì, cũng không biết mình rốt cục muốn làm sao, chỉ biết giờ phút này thực sự không muốn trở về.

Bất tri bất giác, cả buổi chiều bánh xe cứ như vậy lăn tròn.

Thời gian một đi không trở lại, mãi cho đến lúc trời dần dần ngã về hoàng hôn.

Khi đang bị đèn đỏ ngăn lại ở đoạn đường nào đó, trong lúc chán cô bật radio, không gian nhỏ hẹp lập tức phảng phất một giọng nam trầm thấp bị thương, cô thoáng cái giật mình, giọng nói dường như đã từng quen biết giống như một chiếc chìa khóa mở hòm kí ức của cô, cho dù cô đã cố gắng khống chế như vậy, chuyện cũ vẫn hiện ra trước mắt.

Gần như đã quên, nhiều năm trước cô đã từng thích nghe một người hát.

Khi tình yêu không còn cách nào giữ lại

Khi em đã quyết ý rời đi

Em muốn anh tìm lí do để em quay đầu

Nhưng cuối cùng anh lại để em đi

Em nói không muốn chia tay, nước mắt rơi xuống

Đến phút cuối cùng em đã quyết ý quên tất cả

Anh cũng tìm ra được một lí do để thay đổi kết cục, nhưng cuối cùng vẫn buông tay

Em nói sau khi chia tay rồi sẽ không để mình phải đau khổ nữa.

Đã rất lâu rồi cô không nghe thể loại nhạc này, bởi vì nó từ lâu đã không còn hợp với cô.

Có một số bài hát, chỉ thích hợp cô độc nghe trong đêm, cảm giác buồn bã nhẹ nhàng quay về, hoặc dừng lại ở thời trẻ, trước khi thành thực che dấu đã từng dao động, năm tháng cô độc, giai điệu u buồn như một sự an ủi vô hình, từng câu từng câu như tiếng khóc ai oán, giống như bản thân không thể che dấu trái tim cay đắng với người khác.

Mà những điều này với cô, cùng với kí ức đã sớm chôn vùi từ năm đó.

Đèn xanh bật sáng, khi cô đi nhanh qua ngã tư đường cảm thấy kì quái, tại sao radio kênh ca nhạc tiếng hán lại có cả bài hát tiếng anh? Khi nghe thấy tiếng Lien Matthew hát đến “I must go the other way” cô mới giật mình nhận ra, bài hát ly biệt đau thương nhất cô từng được nghe trên đài, không phải phát ra từ radio, mà là tiếng di động đang kêu.

Cô vội vàng cầm tai nghe vào:”Hello?” Tiếng hát Bressanone ngừng lại, bài hát tiếng hoa lại rõ ràng trong thùng xe nhỏ hẹp.

Nếu em thật sự cần lý do, một vụn cái có đủ hay không?

Sớm biết em quá xem trọng tình cảm này

Lúc trước nói thế nào cũng không để em đi

Nếu anh thực sự phải viện cớ, một vụn cái cũng không đủ.

Sớm biết anh khó có thể buông tay tình cảm này

Lúc trước nói gì cũng sẽ không để mình buông tay.

Trong điện thoại nhất thời không phát ra tiếng nào, cô cầm lấy di động nhìn màn hình, là Chiếm Nam Huyền.

Cô tắt radio, không lên tiếng, bên kia cũng im lặng như cũ.

Thật lâu sau, vành môi cô u ám cong cong châm chọc,”Chiếm tổng?”

“Đến câu lạc bộ Đằng Mạt.” Anh cuối cùng cũng mở miệng, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ, “Bây giờ tôi phải chiêu đãi một vị khách quan trọng.”

Im lặng năm giây, cô thu hồi tất cả cảm xúc, nhẹ giọng đáp,”Hai mươi phút nữa tôi sẽ đến.”

Sau khi cúp điện thoại, trong dòng xe cô đang chạy thông thả, cô gục đầu lên tay lái.

Có lẽ, đã đến lúc nên từ bỏ công việc này rồi.

6. Chương 06

Chương 6: Đánh cược, quân cờ (1)

Đi đến câu lạc bộ Đằng Mạt, Ôn Noãn tìm bộ đồ trang điểm trên xe, buông mái tóc dài xuống, đeo một đôi khuyên tai sáng lấp lánh lên, vốn dĩ những trường hợp này không dùng đến cô, bộ phận quan hệ xã hội có hẳn một bảy mĩ nữ có mảnh khảnh nổi tiếng hạng nhất chịu trách nhiệm các quan hệ chính thức hoặc không

chính thức của Chiêm Nam Huyền, nhưng lần này ông chủ Chiêm chỉ đích danh muốn Ôn Noãn tiếp khách, vẫn nên tận tâm tận trách vậy.

Cô nhìn mình trong gương, hiệu quả xem ra cũng không tệ lắm, nếu thay chiếc áo sơ mi tháo cúc đến xương quai xanh này bằng một chiếc váy gợi cảm tây phương hơi lộ một chút, phỏng chừng lại càng hoàn mỹ.

Xem máy tính xách tay, vị khách này thì ra là người lần trước Cao Phóng đi Nhật Bản thăm hỏi, im lặng ghi nhớ thông tin, sau khi báo tên Chiêm Nam Huyền ở ngoài cửa, nhân viên phục vụ đưa cô đến trước một căn phòng.

Cô căn dặn: "Tìm bốn vị tiểu thư Chiêm tổng quen thuộc đến đây."

Bồi bàn đáp ứng rồi đi.

Hít một hơi, cầm tay nắm cửa, cô nhẹ nhàng đẩy cửa vào, nhìn vào bên trong đồng thời cười quyến rũ với hai người: "Lũng Bản tiên sinh, Chiêm tổng."

Ngoài ba mươi tuổi được coi là tài năng xuất chúng Lũng Bản Thứ Sơn nhìn chằm chằm vào mỹ nhân trước mắt, mái tóc mềm như tơ của cô theo bước chân nhẹ nhàng phát phơ bên mai, chỉ cần một cái liếc mắt đã làm người ta cảm thấy cử chỉ thanh nhã vô hạn, càng đừng nói đến mày liễu tự nhiên và đôi đồng tử xuất thế trong vắt như nước sớm mai, dường như rung động lòng người.

Sự thanh nhã như vậy tựa những bông hồng trân quý ở trong vườn bóng trắng tung bay, cô một thân quần áo gọn nhẹ tinh tế lại không mất đi tính thời trang của Givenchy, cẩn thận hóa trang chính mình thành nữ tính thanh cao, nhưng mà nhìn quanh cũng không thể phát hiện ra nửa điểm ngạo khí sắc bén của phụ nữ, thần sắc chỉ lưu động sự thanh thoi và bình yên, nhất là cả bộ y phục hợp thời trang kia càng tôn thêm vẻ cao quý thanh lịch của cô.

Những ngón tay ngọc nhỏ bé cô đang vươn lại đây dường như đang nói, khí chất nhã nhặn lịch sự bình tĩnh này giống như vừa sinh ra đã có, căn bản không thích hợp xuất hiện trong tình huống đèn mờ rượu đỏ nơi đây, nhưng dáng người yếu điệu thích hợp nhất để hôn môi, lại là lướt mềm mại khiến người ta phải liên tục nghĩ vẩn vơ, hơn nữa nụ cười rạng rỡ và giọng nói nhẹ nhàng của cô, một lần gặp mặt ngắn ngủi, đã làm rung động trái tim Lũng Bản Thứ Sơn.

Hắn không chút do dự nắm lấy tay cô: "Vị tiểu thư này là——"

Chiêm Nam Huyền ngồi trên chiếc ghế sofa sang trọng tám người cong khóe môi, áo khoác tây phục để sang một bên, cúc áo sơ mi màu trắng đã cởi, cà vạt cũng đã kéo xuống, đàn ông luôn gợi cảm nhất trong lúc lười biếng, ngẩng nửa mặt, ánh mắt cũng lười nhác y hệt dáng vẻ của anh, sau khi nhìn thấy cô không dời đi: "Thư kí riêng mới của tôi, Ôn Noãn."

Tiếng cửa lại vang lên, bốn cô gái xinh đẹp như hoa tươi cười cùng bước vào: "Chào các sếp, em là Oanh Oanh, đây là Yến Yến, Hoan Hoan và Hỉ Hỉ." Trong phút chốc tiếng nũng nịu nổi lên khắp bốn phía, vô cùng náo nhiệt.

Tránh đi ánh mắt hơi kinh ngạc của Chiêm Nam Huyền sau đó quay đầu lại con người đã trở nên trở nên lãnh đạm, Ôn Noãn cup mắt dấu đi khóe môi hơi cong giống như anh đã từng làm.

Anh bắt cô đến, ăn bổng lộc của vua sao có thể không theo? Chỉ là, căn phòng lớn như vậy chỉ có một mình cô tiếp khách không phải quá mức đơn điệu nhàm chán đi.

Bốn cô gái xinh đẹp nhanh chóng đi đến ngồi xuống bên cạnh hai vị tuấn nam, bộ ngực sữa cao vút nửa hở cố ý vô tình cọ vào cánh tay bọn họ, Oanh Oanh cầm bình rượu trên bàn, không nhịn được kêu lên: "Woa, Chiêm tổng ngài gọi rượu vang Beatrice Fort ủ 78 năm."

Ôn Noãn thừa dịp nói: "Vây các cô còn không mau kính hai ông chủ một ly."

Yến Yến làm nũng: "Kính cách nào tuyệt hơn miệng? Hoan Hoan cô nói có đúng không?"

Hoan Hoan đôi mắt quyến rũ như tơ, dán cả thân mình vào lòng Chiêm Nam Huyền: "Nếu Yến Yến nói miệng là tốt, Hỉ Hỉ chúng ta thử một lần với Chiêm tổng đi."

Gương mặt Chiêm Nam Huyền lần thứ hai nở nụ cười nhạt lười biếng, cũng không đẩy ra, hai tay ôm lấy Hoan Hoan và Hỉ Hỉ, lòng bàn tay dừng lại trên vòng eo lỏng lẻo của các cô, uống cạn ly rượu thủy tinh Hỉ Hỉ đưa đến bên môi, làm Oanh Oanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Yến Yến bắt chước theo cũng mời Lũng Bản Thứ Sơn một ly.

“Đến nữa, đến nữa.” Ôn Noãn đầy lòng đầy vui vẻ giúp đỡ: “Là mỹ nữ thì kính mỗi ông chủ ba chén.”

Hoan Hoan cười nói: “Chỉ sợ các sếp không chịu nổi mặt thôi.”

Ôn Noãn phát tay lên: “Sợ cái gì, nếu bọn họ không chịu nổi mặt, các cô cứ quay lại ép họ nổi mặt.”

Mọi người cùng cười to, trong thoáng chốc ăn uống linh đình, cốc chén khê kêu.

Các cô gái sau khi vui vẻ cười đùa uống hết mấy lần rượu bắt đầu đi lại, Yến Yến giúp Lũng Bản Thứ Sơn châm thuốc, Hoan Hoan đứng dậy hát, Hỉ Hỉ rung chuông gọi người mang thêm rượu đến.

Thấy bản hợp đồng bị Chiêm Nam Huyền tùy tay vứt ở một bên, Ôn Noãn rút dây ly, uyển chuyển không xương nhìn về phía đối diện, “Lũng Bản tiên sinh, tôi kính ngài một ly?”

Lũng Bản Thứ Sơn nhìn chằm chằm vào mắt cô, giống như đang xác định cô có ý gì, sau một lúc anh ta buông Oanh Oanh ở khuỷu tay ra, lộ ra vẻ tươi cười mê người: “Chỉ một ly? Tôi còn tưởng Ôn tiểu thư sẽ kính tôi ba ly cơ.”

“Nếu Lũng Bản tiên sinh đã phân phó, tôi đây cung kính không bằng tuân lệnh.” Cô cười đáp, mắt không chớp, uống liên tục ba chén xuống họng.

Các cô gái cao giọng trầm trồ khen ngợi, Oanh Oanh thông minh nói: “Đến đây đến đây, em sẽ thỏa mãn Lũng Bản tiên sinh.”

Lũng Bản Thứ Sơn vô cùng vui vẻ cũng uống cạn ba ly.

Khi bọn họ vui vẻ náo nhiệt Chiêm Nam Huyền vẫn làm ngơ như trước, giống như hoàn toàn không liên quan đến anh, chỉ chuyên tâm đưa bàn tay thon dài tiến vào vạt áo Hỉ Hỉ, cái miệng nhỏ nhắn của Hỉ Hỉ uống đầy rượu rồi sau đó chuyển hết toàn bộ vào trong môi lưỡi của anh, hai người đang chìm đắm trong không gian dịu dàng.

Mọi người ngồi đây đều đã quen nhìn cảnh phong nguyệt này, tự nhiên sẽ làm như không thấy gì, Oanh Oanh bỏ đi hát cùng Hoan Hoan, Ôn Noãn đứng dậy đi qua giúp Lũng Bản Thứ Sơn rót rượu, khi xoay người sợi tóc như nước thả trên má, trong nháy mắt bất thành linh bị anh ta bắt lấy cổ tay, cô chóng mặt ngã vào trong vòng tay anh ta.

Trong đôi mắt ưng hẹp dài của Lũng Bản Thứ Sơn nổi lên mờ ám: “Không bằng tôi cũng giúp Ôn tiểu thư uống rượu?” Nói xong liền bưng ly rượu định uống vào trong miệng.

Nằm trong vòng tay anh ta vẫn không nhúc nhích, Ôn Noãn lẳng lặng nhìn anh ta, cuộc tụ họp hoa nguyệt của tuần nam mỹ nữ dạy người ta xa hoa đồi trụy như thế này ư? Tại sao giờ phút này nội tâm cô lại bình tĩnh như vậy, như biển rộng ngày không gió, lại giống như cả thế gian đã mất đi, mười năm trước đây đã sớm sống mà không thể yêu.

Lũng Bản Thứ Sơn giật mình, không hiểu tại sao cô gái một phút trước vừa cố ý tiếp cận hắn, tại sao trong nháy mắt đôi đồng tử lại trở nên vô cùng bi thương, giống như nỗi đau đã ẩn dấu rất lâu, khiến người ta không đành lòng nhìn chăm chú, hắn theo bản năng chuyển dời tầm mắt, nhưng khi ngẩng đầu lại bắt gặp ánh mắt âm trầm tựa tiểu phi tiểu của Chiêm Nam Huyền.

Trực giác một chút không thích hợp chong chóng trong lòng Lũng Bản Thứ Sơn tạo thành một dòng suy nghĩ, mà trong nháy mắt hắn mê muội Ôn Noãn đã thoát thân không chút dấu vết, lấy ly rượu trong tay hắn một hơi cạn sạch.

Ánh mắt lãnh lẽo của Chiêm Nam Huyền đảo qua mặt cô, sau đó nghe những lời nói đùa nhỏ nhẹ của mỹ nhân trong lòng cúi đầu cười nhạt.

Dường như không nhận ra sự cảnh cáo vô hình như có như không của anh, cô ngồi lại chỗ, cười như cũ nói: “Lũng Bản tiên sinh, không bằng chúng ta chơi trò phạt rượu đi.”

Lũng Bần Thứ Sơn không thể suy nghĩ ra sự cảnh cáo mơ hồ kia rốt cục có ý gì, nhưng ngay cả như vậy, sự khôn khéo của người làm ăn vẫn không biến mất: "Ôn tiểu thư muốn cược cái gì?"

Ôn Noãn mỉm cười: "Nếu tôi thua, tôi đến giúp Lũng Bần tiên sinh uống rượu, thế nào?" Trong hai mươi lăm năm tuy rằng đàn ông hôn qua không nhiều lắm, nhưng cũng chỉ là một nụ hôn mà thôi, cô không để ý nhiều đến việc này, ít nhất bộ dáng hần cũng không làm cô ghét, cô vẫn luôn thích ngắm các anh nam tính đẹp trai, man, tuấn tú, dịu dàng, mạnh mẽ, nói thẳng ra là, cô thích trai đẹp.

"Vậy nếu tôi thua? Có phải bây giờ ngay lập tức kí hợp đồng Chiếm tổng mang tới không?" Phải biết rằng Chiếm Nam Huyền mang bản hợp đồng này đến chỉ cho hần xem qua, định ngày mai sẽ bàn bạc với hần, đêm nay đơn giản là chạm mặt giải trí một chút thôi, hần thậm chí còn không biết các điều kiện Thiển Vũ.

"Đúng, ngài và tôi, thua hay thắng, tỉ lệ 50%, vô cùng công bằng. Cá cược không?"

Lũng Bần Thứ Sơn nở nụ cười: "Ôn Noãn tiểu thư, cô đang dùng kế khích tướng sao?"

"No, no, no." Ôn Noãn đóng đưa đầu, nói nghiêm túc: "Tôi dùng mĩ nhân kế."

Lũng Bần Thứ Sơn cười rộ lên: "Hay ỉ nhân kế, được! Tôi đánh cược với cô một phen."

"Lũng Bần tiên sinh quả nhiên có khí phách." Cô càng thêm tán thưởng.

Trong lòng lại khẽ thở dài, đây là thiên tính của đàn ông sao? Biết rõ là cô đang khích tướng, hần vẫn không kiềm chế được muốn tỏ vẻ anh hùng ở trước mặt cô.

Thật ra đàn ông hay phụ nữ cũng đều giống nhau, càng xinh đẹp càng kiêu ngạo, càng thích xòe đuôi khổng tước.

Cho dù sau chuyện này hần tất nhiên sẽ cảm thấy được, cách làm muốn lưu lại một ấn tượng tốt cho cô thật ra hoàn toàn không cần thiết, nhưng trong bầu không khí này, trong giờ phút đối mặt với cô này, chủ nghĩa anh hùng làm hần không thoát khỏi tâm ma của nam giới, khát vọng muốn đoạt được sự kính ngưỡng của một phụ nữ như cô.

Hai người mở bát xúc xắc ra, Lũng Bần Thứ Sơn là 335, Ôn Noãn là 462.

Chỉ kém một chút, thật may mắn, Ôn Noãn thắng.

Lũng Bần Thứ Sơn sáng khoái lập tức hạ bút kí vào bản hợp đồng, mục đích của cô đến đây là đã hoàn thành.

Nhưng ánh mắt ám chỉ càng lúc càng dày giống như một lời tuyên cáo, đây mới là bắt đầu, màn đêm, còn lâu mới kết thúc, trong lòng cô hiểu rõ, nếu không thể tìm cách đá bay ý định với cô trong đầu hần, thứ nhanh sẽ đến là lời mời của hần với cô.

Nếu như đợi hần mở miệng, có lẽ, cô sẽ không còn cách nào quay lại nữa.

Vì trò chơi này là cô khơi mào, là cô trêu chọc trước, cho nên sau này không thể từ chối, nếu không sự phô trương và hợp đồng mới kí kia cho dù có thể thực thi đúng hạn cũng sẽ gặp khó khăn rất lớn.

Ôn Noãn miệng cười không đổi tiếp tục kính Lũng Bần Thứ Sơn mấy ly, sau đó gọi Oanh Oanh Yến Yến về hầu hạ hần.

Sau khi khử bỏ không khí ái muội, Hỉ Hỉ ánh mắt phong tình vẫn dán chặt vào Chiếm Nam Huyền rốt cục cũng đứng dậy hát, cô miễn cưỡng đứng lên, dời bước đến bên cạnh anh, ngồi xuống, đầu hơi ngửa ra đằng sau, thoải mái gối lên cánh tay anh vắt ngang qua sofa, làm bộ hoàn toàn không phát hiện ra sự kinh ngạc chột lóe lướt qua gương mặt Lũng Bần.

Chiếm Nam Huyền nghiêng đầu qua, bắt đầu từ khi cô bước vào gian phòng xa hoa này, cuối cùng cũng nhìn cô lần thứ hai.

Con người anh màu rất tối rất sâu, sâu không thấy đáy làm cô khiếp sợ trong lòng.

Cô sử dụng một ít thủ đoạn ngoài dự đoán của anh, hoàn thành bằng tốc độ cực nhanh, có lẽ đây không phải là việc anh muốn cô làm trong đêm nay, cô không biết nó có làm anh vừa lòng không, anh vốn dĩ cũng

không yêu cầu cô làm vậy, cô vốn cũng không việc gì phải làm như thế, nhưng cô vẫn cứ làm như vậy, bởi vì đêm nay cô hiếm khi không có tâm trạng giữ vẻ mặt tươi cười.

Trước khi đến cô đã có một chút chán ghét buồn bực, mà muốn đợi tình huống này kết thúc cũng giống như phải đợi trời hoang đất già. Cô chỉ muốn nhanh chóng giải quyết xong để anh không có cách nào giữ cô lại, sau đó thừa dịp rời đi.

Cầm lấy tờ giấy trên bàn, cô lau từng chút từng chút son dính trên viền môi anh, trong mắt người ngoài động tác của cô vô cùng tự nhiên mà thân thiết, giống như trước kia đã từng làm trăm ngàn lần, các cô gái lặng lẽ trao đổi ánh mắt, vô cùng thông minh không ai chạy đến ngồi bên cạnh anh, làm bộ như không chú ý tới, chỉ dụ dỗ Lũng Bần Thứ Sơn uống rượu.

Chiếm Nam Huyền vẫn không nhúc nhích, thái độ từ đầu đến cuối không hề thay đổi, cứ vô cùng lạnh lùng như vậy nhìn cô, màu sắc con người dưới ánh đèn neon lúc đậm lúc nhạt, cái gì cũng không nói.

Trái tim Ôn Noãn bắt đầu chùng xuống, lại giống như pháp phông hướng lên trên, ứ đến cổ họng.

Cô biết, Lũng Bần Thứ Sơn ngồi đối diện tựa như không chút để ý cũng giống cô, đều đang đợi, đợi một câu hoặc một động tác của Chiếm Nam Huyền, đợi anh ngầm thừa nhận cô là người của anh, hay là sẽ nhẹ nhàng băng quơ đẩy cô ra, thành toàn tâm nguyện của Lũng Bần Thứ Sơn.

Trước khi bắt đầu cá cược với Lũng Bần Thứ Sơn, cô đã ép mình phải đánh cược.

Cô cược cho dù mình làm cần như thế nào, Chiếm Nam Huyền cũng sẽ không đưa cô cho người đàn ông khác.

Nhưng giờ phút này, cô không dám khẳng định.

Đôi mắt lạnh lùng vô tình của anh như đang nói, anh không có hứng thú giúp cô thu dọn cục diện rối rắm, cô thích đùa với lửa thì chờ tự thiêu đi.

Ôn Noãn thầm đếm trong lòng, ba, hai—khi cô đang nghĩ Chiếm Nam Huyền đột nhiên kéo vai cô, cố định lại vị trí cho cô, cuối cùng cũng mở miệng nhưng không phải là nói với cô:”Oanh Oanh, chọn một bài.”

“Chọn bài gì?”

“Nothing pares to you.” Ánh mắt anh từ đầu đến cuối tập trung vào cô, “Hát cho tôi nghe.”

Trong tức khắc Ôn Noãn chỉ cảm thấy tim thắt chặt đến không thể thở nổi.

Đây là điều kiện của anh, cô muốn anh giúp thì phải làm theo lời anh nói, hơn nữa bây giờ cô không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ trừ phi cô có thể rời khỏi anh, nếu không cô không có cơ hội giữ tay bỏ đi không quan tâm, tuy rằng giờ đây cô không có tâm trạng chơi loại trò chơi này, nhưng cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai, sự tàn nhẫn mờ mờ ảo ảo dưới lớp vỏ mỏng manh của anh một khi đã kích động sẽ trở nên dữ dội như thế nào, vì đạt được mục đích anh sẽ không tiếc phá hủy bất cứ thứ gì.

Hít sâu điều chỉnh lại tâm trạng, gương mặt giãn ra nụ cười trong sự bất lực mới biết, cuộc đời có chuyện gì mãi mãi giữ nguyên? Cô đầu hàng, cô phục tùng, nếu anh muốn nghe, cô hát, cái gì cũng hát.

“Tôi không mang kính, không thể nhìn rõ màn hình.” Cô chợt nhớ ra.

Cánh tay cô bị cầm chặt không thể cử động, anh hạ mắt nhìn vào cổ áo viền ren của cô, “Cô không nghe rõ à? Tôi nói là hát cho tôi nghe.”

Không biểu lộ bất cứ thứ gì, đối với cô như gần như xa, thái độ của Chiếm Nam Huyền với cô càng khiến Lũng Bần Thứ Sơn ở một bên hồ nghi, cũng càng thêm cẩn thận, hắn không thể nhận biết rõ ràng, cô gái xinh đẹp này đối với Chiếm Nam Huyền mà nói rốt cục cũng giống như mấy cô gái có thể tùy ý vui đùa, hay là khác hẳn họ, hắn không thể xác định anh gọi cô ấy tới là để chiêu đãi vị khách là hắn đây, hay là vì để cô ở bên cạnh anh.

Bởi vậy, hắn sẽ không bao giờ cư xử tùy tiện trong tình huống này, hợp đồng có thực thi hay không không quan trọng, điều quan trọng là, nếu Chiếm Nam Huyền vì nể mặt hắn mà mở chai rượu vang Beatrice Fort 78 năm, hắn cũng không muốn mình dễ dàng mắc sai lầm đắc tội với Chiếm Nam Huyền.

Lũng Bẩn Thứ Sơn đối với Ôn Noãn mà nói đã trở về an toàn, ngược lại, thứ cấu thành nguy hiểm cho cô lại là người cô cứ tưởng rằng là an toàn nhất, cái gọi là thể sự như bàn cờ, đại khái là như vậy, chỉ trong phút chốc đã trở nên rối rắm.

Gia điệu tâm hồn quen thuộc vang lên trong căn phòng, Chiêm Nam Huyền chỉ phun ra một chữ: "Hát." Nếu cô không làm, anh sẽ xé áo cô ngay tại đây rồi ném cho Lũng Bẩn Thứ Sơn, ánh mắt anh đã biểu thị rõ ràng, nếu cô không theo anh nhất định sẽ làm được.

Lúc chiều anh dùng cô làm mồi để diễn một trò không rõ dụng ý ở trước mặt Bạc Nhất Tâm, vì thế cô lòi bốn vị tiểu thư kia ra làm khoảng cách với anh, cũng thành công dùng người đàn ông khác làm anh tức giận, rõ ràng đã đúng như ý muốn, tại sao nội tâm lại càng bị thương đau buồn, cô rốt cuộc đang làm cái gì? Tấn công và phòng thủ như vậy ngoài trừ thể hiện rõ ràng sự yếu kém của bản thân còn có ý nghĩa gì khác? Ôn Noãn nhắm mắt lại, nhớ lại cặp mắt xanh thuần khiết của Sinead O'Connor, nghĩ mãi không hiểu rốt cuộc là ở trong tâm trạng như thế nào, cô ca sĩ đó lại cạo trọc đầu mình, không micro, cô nhẹ nhàng hát bên cạnh vai anh.

Đã mười lăm ngày và bảy tiếng trôi qua

Kể từ khi em mang tình yêu đi xa

Anh lang thang suốt đêm và ngủ vùi ban ngày

Kể từ khi em ra đi

Từ khi em ra đi, anh có thể làm bất cứ điều gì anh thích

Anh có thể ngắm nhìn bất cứ người nào anh muốn.

Anh có thể ăn tối trong một tiệm ăn sang trọng

Nhưng không có gì.....

Anh nói rằng không có gì có thể mang những nỗi buồn đi xa

Bởi vì không có gì có thể sánh được....

Không gì có thể sánh được với em. (*)

Cô đã rất nhiều năm không hát, lại biết rõ bài hát này như mỗi ngày đều hát nó, nó cứ khắc chặt vào óc cô như thế, có lẽ cả đời này không thể thoát được, hát xong cô cúi đầu, hy vọng mái tóc dài có thể che đi tất cả những cảm xúc không nên có vào lúc này.

"Tôi muốn đi toilet một lát."

Thật lâu sau, anh mới buông lỏng tay ra.

Cô đi ra ngoài cửa, từng bước không ngừng đi ra khỏi câu lạc bộ, lên xe nhanh như chớp rời đi.

(*) Bài hát "Nothing Compares To U" được Sinead hát để tưởng nhớ người mẹ đã mất. Đây cũng là bài hát đã gây sốc cho nhiều khán giả khi Sinead quyết định cắt mái tóc của mình. Để phù hợp với cốt truyện nana đã chuyển nó thành một bản tình ca.

Ngày qua yên ả như dòng nước, nhưng công ty lại xảy ra chuyện kì lạ.

Ôn Noãn nhìn bản hợp đồng và kế hoạch trên tay mình, không thể hiểu nổi tại sao mấy ngày liên tiếp đều là như thế, gần trưa rốt cục cũng có thời gian rảnh, cô đi tìm Cao Phóng hỏi thẳng vào vấn đề: "Tại sao Thiển Vũ lại tranh dự án với Đại Trung?" Trùng hợp một hai lần cô có thể hiểu, nhưng dạo này đây đã là cái thứ năm.

“Lần trước Đại Trung cướp dự án của Ích Chúng vốn đã nằm gọn trong tay chúng ta, các đồng nghiệp ở bộ phận kinh doanh vất vả một tháng kết quả lại bị Chu Lệnh Hồng nâng tay trên, trong lòng mọi người vô cùng tức giận, cũng bắt tay vào phá hoại hợp đồng của Đại Trung, Đại Trung lại qua tranh, đi đi lại lại cứ tranh nhau như vậy thôi.”

Ôn Noãn nhíu mày, cũng không phải là trẻ con đánh nhau giận dỗi, mỗi vụ làm ăn đều phải hao tổn rất nhiều sức người sức của, không tiếc vốn gốc tranh đi đoạt lại như vậy, chỉ sợ cuối cùng cả hai đều bị thua thiệt.

“Tổng giám đốc biết không?” Cô hỏi.

Cao Phóng nở nụ cười: “Cô cho rằng cậu ta không biết?”

Ôn Noãn cụt hứng im lặng, thì ra vốn không liên quan đến bộ phận kinh doanh, chiến tranh là một tay Chiếm Nam Huyền khởi xướng, chỉ không biết là nhằm vào Chu Lệnh Hồng hay Chu Lâm Lộ mà thôi, nhưng kết quả cuối cùng cũng giống nhau, thứ anh dựa vào tài lực hùng hậu muốn công kích chính là cả công ty Đại Trung.

“Ôn Noãn, có thể hỏi cô một chuyện không?”

“Xin cứ nói.”

Cao Phóng lơ đãng nói: “Thời gian cô ở tầng 66 ngắn như vậy, sao lại có thể làm việc ăn ý kinh người với Chiếm Nam Huyền đến thế?” Phải biết rằng bất cứ thư kí nào của cậu ta ít nhất cũng phải mất nửa năm mới có thể tạm quen tính nết của cậu ta.

Ôn Noãn ngẩn người, chuyện này nên trả lời thế nào đây? Nói mình thông minh tuyệt đỉnh? Hay là nói mình giỏi hiểu ý người khác?

Cao Phóng cười: “Cô không trả lời cũng không sao, tôi đơn giản chỉ tò mò thôi.”

Nghĩ một lúc, cô nói: “Tôi quen anh ấy từ trước. Tôi đi đưa bản hợp đồng này cho bộ phận tư pháp, tí nữa nói chuyện với anh.” Không muốn nói tiếp, đành phải tìm cớ bỏ chạy lấy người.

Cao Phóng cười nhìn cô rời đi.

Khi đi ra khỏi bộ phận tư pháp còn 10 phút nữa là tan tầm, Ôn Noãn không lên lầu nữa mà trực tiếp đi đến cantin, trên đường đi qua chiếc cầu hành lang tầng 4, cô đi vào vườn hoa trên không ở ngoài cây cầu, tìm một chỗ yên tĩnh, ngồi xuống một cái ghế sắt nghỉ ngơi, nhìn những bông hoa xa gần không biết tên.

Cho dù Cao Phóng không nói ra Ôn Noãn cũng biết trong lòng anh ta đã suy nghĩ cái gì, thứ anh ta tò mò chính là tại sao Chiếm Nam Huyền biết rõ quan hệ của cô và Chu Lâm Lộ mà vẫn bổ nhiệm cô không chút phòng vệ, tại sao trong vụ làm ăn lần trước, cho dù xảy ra chuyện gì từ đầu đến cuối anh vẫn không hề nghi ngờ cô.

Cái đó đương nhiên là có ngọn nguồn.

Mỗi một việc xảy ra trên người chúng ta, kỳ thật tất cả đều đã được định sẵn.

Ví dụ như nói, vận mệnh an bài một người nào đó quen biết A, có thể là vì để anh ta thông qua A để quen được B, sở dĩ để anh ta quen B, có thể là vì thông qua B anh ta có thể có được một công việc nào đó, hoặc có thể trợ giúp anh ta chuyện gì, hoặc đạt được ý muốn của anh ta, sau đó anh ta lại quen C, mà C này có thể mang đến bất hạnh cho anh ta, mà bất hạnh này có thể chính là kiếp nợ của anh ta.

Hoặc là, người nào đó vừa quen A, lại vừa quen B, sau đó nhờ anh ta mà A, B quen nhau, sự quen biết này từ nay về sau sẽ làm thay đổi vận mệnh của A và B—giống như cô, Chiếm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm.

Cô hỏi trước qua Ôn Nhu quen với Chiếm Nam Huyền, sau đó Chiếm Nam Huyền lại qua cô mà biết Bạc Nhất Tâm, có lẽ ông trời để cô, Chiếm Nam Huyền, Bạc Nhất Tâm ở những nơi khác nhau lại gặp gỡ trong vòng tròn luân quần, đúng là muốn qua cô để thành toàn tình duyên cho hai người kia?

Quan hệ giữa người với người cứ ảnh hưởng đến nhau như vậy, một móc cài một móc, cuối cùng tạo nên một vòng không ai có thể chạy thoát.

Khi đang suy nghĩ ngẩn ngơ, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nói thấp vọng lại từ gần đây.

“Thật sự không phải là em cố ý, em không biết là sẽ như vậy.” Một tiếng khóc nức nở mang theo hối hận và sợ hãi, dường như đến từ người cô quen.

Cô nhìn xung quanh, xác định tiếng nói chuyện phát ra từ phía sau vách hòn non bộ xanh biếc liên miên hoa nở rực rỡ.

“Đừng lo, nói rõ ràng thì sẽ không sao.” Giọng nam đáp lại hòa nhã này dường như cũng không xa lạ.

“Bạc tiểu thư nói muốn tìm em uống chén trà tâm sự, em nghĩ cô ấy là bạn gái Chiêm lão đại dù sao cũng không thể đắc tội được, hơn nữa trong lòng em nghĩ có thể là cô ấy muốn biết trong công ty còn ai thích Chiêm lão đại, hơn nữa khi cô ấy đi tới cũng giống về chỉ tiện miệng hỏi thôi, cho nên em liền nói chuyện của Đỗ Tâm Đồng cho cô ấy, em còn cố ý không nói gì về chị Ôn, thật đấy, không phải em cố ý đâm chọc đâu!”

“Đừng lo, Ôn Noãn không phải là người hẹp hòi, chỉ cần thẳng thắn nói cho cô ấy là sẽ không có việc gì.”

“Nhưng mà....chị ấy không để ý đến em, em có vài chuyện muốn nói với chị ấy, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng khách khí của chị ấy trong lòng lại cảm thấy sợ hãi, không dám nói gì....em thực sự rất khó chịu, cho nên mới...mới tìm anh...”

Ôn Noãn lặng lẽ đứng dậy, im lặng rời đi, trở về hành lang cây cầu trên không.

Nhìn qua lớp kính thủy tinh màu xanh, bầu trời quang đặng ánh mặt trời chiếu khắp nơi, tâm trạng mờ mịt ngày nay cũng bị phá ra một cái khe, vốn tưởng rằng mỗi một người bị người bên cạnh phản bội từ khi sinh ra đã là số mệnh, nhưng thì ra, ít nhiều vẫn còn ngoại lệ.

Thời gian ăn cơm trưa đã muộn, trong nhà ăn lịch sự sạch sẽ của công nhân viên chức chỉ còn lác đác vài bóng người, cô chọn một chỗ cạnh cửa sổ, phục vụ lập tức đưa món ăn tới, cô vừa mới ngồi xuống, đã thấy Đỗ Tâm Đồng chạy tới đón ở một góc phòng không ai chú ý, tựa như đã đợi cô rất lâu.

“Có thể nói chuyện với cô không?” Đỗ Tâm Đồng hỏi.

Thời thế tạo con người cũng đã thương con người, bây giờ khuôn mặt cô ta tiêu tụy, sự kiêu ngạo đã sớm mất hết, trong giọng nói mang theo sự khẩn cầu khép nép, Ôn Noãn bình thản nói: “Cô tìm nhầm người rồi.” Người cô ta nên tìm là Bạc Nhất Tâm mới đúng.

Đỗ Tâm Đồng không chờ cô mời ngồi xuống chỗ đối diện cô.

“Bạc Nhất Tâm vốn đồng ý với tôi nếu gặp chuyện không may cô ấy sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ, nhưng mấy hôm nay tôi không thể gọi được cho cô ấy, hôm nay là thời hạn cuối cùng tôi và Như Khiêm phải rời đi, tôi thật sự hết cách mới phải tìm đến cô....Chiêm tổng muốn đuổi việc tôi, tôi không có gì oán hận, nhưng là tôi ngu ngốc cam tâm bị người ta lợi dụng, tôi biết, nhưng Như Khiêm vì tôi mà bị liên lụy, anh ấy cần bản không biết gì hết, tôi xin cô hãy tha thứ cho anh ấy.”

“Cô nói quá rồi. Cho dù cô tin hay không, chuyện này tôi không để ở trong lòng.” Tha thứ hay không tha thứ không quan trọng, cho dù là với Đỗ Tâm Đồng hay Quách Như Khiêm cô hoàn toàn đều không có cảm giác, trước kia là đồng nghiệp trong công ty, hôm nay cũng vậy, không hơn, hận một người phải trả giá tinh thần quá lớn, cô hà tất phải làm chuyện mất nhiều hơn được.

“Vậy cô có thể cầu xin Chiêm tổng giúp không, để Như Khiêm được tiếp tục ở lại trong công ty? Anh ấy là nòng cốt của bộ phận kỹ thuật, cho dù anh ấy không có công lao nhưng cũng có khổ lao, cho dù giáng chức hay điều đến vùng sâu vùng xa cũng được, chỉ cần đừng đuổi anh ấy.”

Thiền Vũ thành lập mười năm chưa từng đuổi một nhân viên nào, cho dù Quản Dịch có cho bọn họ cách từ chức để chạy lấy người, nhưng sau này khi đi xin việc ở các công ty khác bọn họ cũng rất khó tự bào chữa, hơn nữa Quách Như Khiêm là làm về kỹ thuật, nếu cứ rời khỏi Thiền Vũ như vậy, chẳng khác nào không thể sống yên ở nơi này.

“Coi như là tôi cầu xin cô.” Thái độ quật cường của Đỗ Tâm Đồng khiến cô phải chú ý, giống như bây giờ Ôn Noãn có bắt cô phải ba quỳ chín lạy, cô ta cũng sẽ không do dự.

Ôn Noãn nhẹ nhàng thở dài, trước khi bọn họ làm việc này tại sao không nghĩ tới tiền đồ của mình sẽ bị mất, mất bỏ mới lo làm chuồng không phải lúc nào cũng có thể sửa được, cô bình tĩnh nói: "Không phải là tôi không muốn giúp cô, mà là chuyện tới nước này nhất định phải có người đứng ra chịu trách nhiệm."

Ngoài cách này ra, không còn cách nào khác có thể hạ hỏa trong lòng Phan Duy An của Ích Chúng.

Cho dù tổn thất của Thiển Vũ không phải tất cả đều do bọn họ gây ra, nhưng Chiếm Nam Huyền ở trên cương vị một doanh nhân, đừng nói chỉ là hai người bọn họ, nếu cần phải đuổi việc tất cả mọi người trong bộ phận kỹ thuật, để bảo vệ danh dự của công ty anh cũng sẽ quyết đoán hành sự, hậu quả như vậy khôn khéo như Đỗ Tâm Đồng tại sao trước đó không đoán ra? Mà vẫn cố tình ôm may mắn đi lấy thân thử nghiệm.

Đỗ Tâm Đồng mặt trắng bệch, sự thật đã bày rõ ràng trước mắt, cho dù là cô ta hay là Quách Như Khiêm, đã chắc chắn không còn khả năng tiếp tục ở lại Thiển Vũ, cô ta nắm chặt tay không nói gì, thần sắc tuyệt vọng và bất lực, một lát sau cô ta đứng dậy, hơi cúi đầu trước Ôn Noãn: "Thật xin lỗi."

Cũng không nói nhiều, nói xong ba chữ này liền xoay người rời đi.

Ôn Noãn tiếp tục ăn cơm, tốc độ chậm tựa như đang suy nghĩ gì đó, ăn xong cô buông đũa xuống, lấy khăn lau miệng và đầu ngón tay, cô cầm lấy điện thoại.

"Lâm Lộ? Có chuyện muốn thương lượng với anh một chút."

Đỗ Tâm Đồng và Quách Như Khiêm buồn bã đứng hạn biến mất khỏi Thiển Vũ.

Đình Tiểu Đại cuối cùng cũng không bị điều đi, nhưng không khí tầng 66 đã không thể so nổi với hồi trước, tuy rằng Ôn Noãn vẫn ôn hòa khách khí lễ độ nhưng khi Đình Tiểu Đại nói chuyện với cô không tự chủ được mang theo một chút cẩn thận.

Cho dù là tình yêu tình bạn hay tình thân, đều là những thứ dễ vỡ, một khi đã xuất hiện vết nứt sẽ rất khó khôi phục lại nguyên trạng.

Cho dù là ai có lỗi với ai, vết nứt kia như một con dao hai lưỡi, một lưỡi đã thương người, một lưỡi làm thương mình.

Mọi ngày vẫn như lúc trước, chỉ ngoại trừ Đỗ Tâm Đồng gửi cho cô một tấm thiệp cảm ơn từ nơi khác.

Còn Ôn Nhu, đã rất lâu rồi không xuất hiện.

Ôn Noãn gọi điện thoại cho cô: "Vẫn bận lắm à?"

Ôn Nhu liên tục tổ khổ: "Thị trường chứng khoán mỗi ngày đều tăng giá, cảnh như vậy vạn năm khó gặp, ngày đêm làm việc vất vả khiến tao chỉ còn lại nửa cái mạng tàn tạ, mày nói tao có bận không?"

"Cũng được, ít ra còn nửa cái mạng để mỗi ngày nhìn tiền lên như thuyền gặp lũ. Cuối tuần tới ăn cơm chứ?"

Ôn Nhu bỗng nhiên hỏi lại: "Tại sao mày không bao giờ đến chỗ của chị?"

Ôn Noãn giật mình, vội đáp: "Bởi vì chị có bao giờ nấu cơm đâu, em đến ăn gió Tây Bắc à?"

Ôn Nhu im lặng, gọi sang chuyện khác: "Tối hôm lễ Đoan Ngọ, Chiếm Nam Huyền ở dưới nhà mày."

"Anh ấy năm nay đã hai mươi tám tuổi tuổi." Không phải mười tám tuổi.

"Tin hay không tùy mày. Không phải là tao dẫn cậu ta đến." Lúc cô tới xe cậu ta đã đỗ ở đấy rồi.

"Đừng nói về anh ấy nữa, lúc này em tìm được vài món ngon, chị muốn ăn trai vani chanh hay là bò bít tết?"

Ôn Nhu đột nhiên nổi giận: "Nếu cho đến tận lúc này rồi mà mày vẫn không muốn nói, vậy cứ như thế đi." Trực tiếp cúp điện thoại luôn.

Ôn Noãn ngây người rất lâu, mới đặt ống nghe trở lại chỗ cũ.

Ba năm trước, từ khi cô trở về học thậm chí đến bây giờ đã đi làm, Ôn Nhu đã từng trói buộc cả trái tim mình vào cùng một chỗ với cô, có lẽ dù rằng thời gian trả giá chưa từng ngừng lại, nhưng từ đầu đến cuối

vẫn không đạt được khát vọng cô đáp lại như mong muốn, Ôn Nhu hết lòng giúp đỡ rất cục cù cũng cảm thấy vất vả và chán chường, không còn lòng dạ nào quan tâm, không hợp liền tỏ rõ thái độ.

Cuối tuần Ôn Noãn vẫn dậy sớm như trước, đi vào thư phòng rồi không đi ra nữa.

Cô từ nhỏ đã học tranh truyền thống Trung Quốc, hoa điều ngư trùng, lối vẽ công bút tỉ mỉ chau chuốt, không gì không biết.

Lót tờ giấy Tuyên Thành xuống, rót lọ mực ra, chuẩn bị tốt màu vẽ và một ít nước, lấy cây bút mềm trên giá bút xuống, lôi một tập báo từ trong ngăn kéo ra, cô rất ít khi tạo cấu tứ cho tác phẩm của mình, phần lớn mọi khi đều như bây giờ, xem sách tranh hoặc vẽ theo mẫu, đơn giản đến mức không cần tốn một chút suy nghĩ, trong cuộc sống hàng ngày, chút thú vui nho nhỏ ấy đối với cô có ít còn hơn không.

Vẽ xong tranh đặt bút xuống, sau đó lấy ra một con dấu bằng đá vàng hình chữ nhật, mặt đá nhẵn bóng thể hiện con dấu bằng đá này đã được ngắm ngía không biết bao nhiêu năm, trên mặt khắc bốn chữ triện, sau khi ấn xong cô chăm chú nhìn vài chữ kia, ước chừng nhìn lâu hơn nửa giờ.

Sau khi làm khô bức tranh, cô úp ngược tờ giấy lại, trộn hồ đặc với nước tạo thành một hỗn hợp loãng, lấy chổi lông quét hồ dính, phết nhiều ở mặt sau bức tranh, nhìn từng vết thấm ướt trên tờ giấy Tuyên Thành, giống như đang ngâm trong biển ý tưởng.

Sau khi quét đều toàn bộ lại mang ra hong khô, sau đó lấy tranh cuộn có hai đầu ấn, lấy tề trung gian bức tranh quét ướt mặt sau, tỉ mỉ từng chút từng chút một phết lên.

Lấy cái chổi khô ra, nhẹ nhàng chậm rãi quét từ trên xuống dưới, từ đường trung tuyến sang hai bên, chỉ có làm như vậy mới có thể làm bức tranh sau khi đã hong khô mặt ngoài trơn nhẵn không dấu tích, không làm xuất hiện bọt khí.

Treo đến giữa trưa thì đã khô hết.

Gỡ một đầu bức tranh chậm rãi thu xuống, sau khi cuộn xong lấy giấy dầu quấn vài vòng, đóng kín, để vào cái bình Thanh Hoa Mai cao nửa người cạnh bàn học, bên cạnh còn có hai bình đựng tranh to giống nhau như đúc, bên trong đã có hơn trăm bức tranh cuộn cô trước nay chưa bao giờ bỏ đi.

Sau khi ăn xong cơm trưa cô như thường vẫn đến Thiển Vũ, lần này đến trước 10 phút, không chờ Chiếm Nam Huyền, tự mình vào thang máy nhân viên lên văn phòng.

15 phút sau Chiếm Nam Huyền cũng đến, vừa nói chuyện điện thoại vừa đi về phía phòng làm việc của mình, sắc mặt dịu dàng hiếm thấy, chú tâm đến mức khi đi qua bàn cô cũng không để ý cô đã ở đây, cho đến khi đẩy cửa vào văn phòng một lúc mới nhận ra điều gì, đi vòng lại, gõ gõ lên mặt bàn cô.

Ôn Noãn im lặng theo sát phía sau anh đi vào, nghe thấy tiếng anh nói hơi tức giận: "Cô giúp việc nói hôm qua khuỷu tay em bị trầy da, tại sao lại không cẩn thận như vậy?"

Dường như bên kia đáp lại gì đó, anh nhíu mày: "Về sau những động tác nguy hiểm như vậy bảo đóng thế làm, đừng để anh lo lắng."

Giọng điệu trách cứ nhưng lại mang theo sự xót xa lộ ra một chút yêu thương.

Ôn Noãn bước chậm lại, nhìn anh đi đến phía sau bàn làm việc, trước khi anh quay người lại cô cup mắt xuống.

Anh ngồi vào chiếc ghế da, không biết bên kia còn nói cái gì, tâm trạng anh vô cùng tốt cười cười: "Vây được rồi, ngoan một chút, hai ngày nữa anh đến Rome đón em."

Cứ ôn tồn như vậy một lúc, anh cuối cùng mới cúp điện thoại.

Ôn Noãn lúc này mới đi đến trước bàn, cách chiếc bàn gỗ thô rộng rãi hai mét, tầm mắt của cô dừng lại trên mép bàn đối diện.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi.

“Hả?” Cô khó hiểu ngẩng đầu lên, đột nhiên bắt gặp con người chưa hết ý cười của anh, thái độ kia thân thiết như có như không, lại giống như đôi mắt lạnh cách muôn ngàn núi trở chăm chú nhìn cô, không muốn xác định, con người cô lập tức dời đi chỗ khác.

Khóe miệng khẽ cong, anh nói: “Cô không sao chứ, thế nào lại giống như đang hốt hoảng vậy?”

“Anh tìm tôi có việc?” Cô hỏi lại.

Anh không lên tiếng, một lúc sau, đột nhiên nói: “Cô đã khóc mấy lần?”

“Tại sao lại hỏi cái này?”

“Trả lời tôi.”

Cô lưỡng lự một chút: “Một hai lần đi, tôi cũng không nhớ rõ.”

“Lúc nào?”

Cô nhíu mày, giọng nói có chút khàn khàn: “Tôi không muốn nói.”

“Ôn Nhu nói, tối hôm đó là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy cô khóc.”

Đáy lòng kia do tất cả những dây thần kinh trong cơ thể quần quít tạo thành, sợi dây cung đau đớn mười năm cũng không thể bị chạm đến, tại thời khắc này, bỗng nhiên bị chặt đứt.

Cô mở mắt ra, lạnh nhạt nhìn anh, sự xa cách đến mức khoảng cách xa lạ hai mét giữa cô và anh giống như hai thế âm dương không thể vượt qua, con người ẩn chứa sự khó chịu, trên mặt dường như lộ ra một nụ cười lạnh hoàn toàn không hợp với hình tượng thanh nhã nhiều năm: “Anh cho rằng tôi khóc là vì anh?”

Miệng anh cong lên thành một vòng cung: “Chẳng lẽ—không phải?”

“Tin tôi đi, dù cho có xếp hàng đến hệ ngân hà cũng không đến lượt anh.”

Chiêm Nam Huyền không tức giận trái lại còn cười, chỉ là nụ cười sáng lạn trên môi kia không hợp chút nào với con người lạnh băng: “Điều ấy tôi tin là thật, vị trí đầu tiên trong lòng cô mãi mãi là Chu Lâm Lộ? Vì thế cho nên dù thế nào cô cũng sẽ không mở miệng với tôi? Cho dù có chuyện gì cô mãi mãi vẫn chỉ đi tìm hắn, có đúng như vậy không?”

Cô ghen cứng lại: “Tôi không hiểu ý anh.”

“Cô không hiểu, anh lạnh lùng cười nhạo: “Không phải là cô bảo Chu Lâm Lộ thu nhận Quách Như Khiêm sao? Ôn Noãn, cô càng ngày càng giỏi.”

Cô mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác: “Quách Như Khiêm có phần tham gia vào dự án kia, sau này khi Đại Trung thực hiện cũng cần nhân công, chuyện của bọn họ đâu liên quan gì tới tôi?”

“Cô còn nói dối tôi? Cô thông cảm cho bọn họ, cô không muốn đuổi cùng giết tận, có thể! Nhưng tại sao không nói trực tiếp với tôi? Cô còn chưa mở miệng đã chắc chắn tôi không đồng ý? Hay là cô thù đối địch với tôi còn hơn thiếu tôi nửa điểm ân tình? Cô cứ như vậy không muốn có bất kì gút mắc gì với tôi?”

Cô cắn môi, không nói một tiếng.

Nhìn gương mặt trốn tránh của cô không có bất kì một ý định giải thích nào, sự cău giận lạnh lẽo phút chốc từ ngực lan lên tận trên, anh cắn chặt môi chuyển dời tầm mắt, hai người vẫn không nhúc nhích, trong không gian rộng rãi yên lặng không tiếng động, vài phút sau anh đứng dậy khỏi ghế da, đột nhiên cầm lấy tập hồ sơ to đùng trên mặt bàn ném thẳng về phía cửa kính, trong tiếng “Bốp” vang lên anh cầm lấy chìa khóa xe bỏ đi.

7. Chương 07

Chương 7: Cuộc gặp lúc nửa đêm, mối tình đầu (1)

Chủ nhật Ôn Noãn vẫn như thường lệ ở nhà, đi ngang qua phòng ăn, tỉ mỉ chuẩn bị làm năm sáu món, đặt tất cả vào cái đĩa sứ trắng men hoa xanh tinh xảo, bày trên bàn ăn trong cực kì đẹp mắt, lúc làm xong đã là giữa trưa.

Đột nhiên, Ôn Nhu không gọi bất chợt đến.

Dưới sự kinh ngạc của cô, Ôn Nhu trừng to hai mắt: "Tại sao có một mình mà làm nhiều đồ ăn vậy, hôm nay là ngày gì thế? Hay là mày hiểu lòng tao biết tao sẽ đến?"

Ôn Noãn gấp thêm đồ ăn cho chị, trước sau vẫn là chị em, có gì mà phải oán hận?

Ôn Nhu lại nhìn đồ ăn trên mặt bàn, liếc cô: "Không phải là tại mày cô đơn đấy chứ?"

Ôn Noãn cười: "Đúng vậy, sao lại không, chị không đến em nhất định sẽ cô đơn, phụ nữ nấu cơm cũng như nhàn mai thời xưa, đều cần người thưởng thức, nếu không một canh bị bỏ, trên trời dưới đất không ai che chở, quả thật cô đơn đến chết già."

"Nếu là tao, tao nhất định không làm người ngắt mai, chỉ làm người thưởng mai, ví dụ như lấy bạc mua 1, 2, 3, 4, 5 mĩ nam về, bắt bọn họ mỗi ngày nấu cơm cho tao, nhà này không tốt thì đi nhà khác, thế nào cũng không cô đơn được."

Ôn Noãn vui vẻ: "Xem ra gần đây kiếm được không ít?" Có thể nuôi được 1, 2, 3, 4, 5 mĩ nam.

"Thời điểm tốt chưa từng thấy, cho dù khi bắt đầu phiên giao dịch có giảm mấy trăm điểm thì cũng sẽ tăng lên thôi."

"Nghe nói không chỉ có các chị, ngay cả 100% các hộ lẻ cũng thắng tiền."

"Trong xu thế chung còn có người thua, đời này nhất định không nên dựa vào cổ phiếu."

"Nếu mỗi người đều thắng, vậy người thua là ai?"

"Đương nhiên là người nhận stick cuối cùng."

"Ai, hiểu rồi." Người thua đương nhiên là người mua vào với mức giá cao nhất.

"Cho dù là Mĩ, Nhật Bản hay là Hong Kong, Đài Loan, Singapore, toàn cầu đều đã tạo thành thần thoại trong thị trường chứng khoán, chỉ số trong một khoảng thời gian tăng đến mức không ai tin nổi, quá trình này chính là no chết gan lớn, đói chết nhất gan, chết tránh xa thương trường, chết vì lòng tham không đáy."

Ai cũng không biết số điểm ngày càng tăng cao đến khi nào dừng lại, có lẽ sẽ qua mấy ngàn điểm, có lẽ sẽ qua chục nghìn điểm, có lẽ chỉ hơn mấy trăm điểm, hoặc có lẽ là ngay ngày mai.

Luôn có một sự kết thúc, luôn luôn như vậy, khi một người nào đó mua vào với giá cao nhất, đột nhiên lúc ấy, có khi chỉ là trong vài nháy mắt mà thôi, sắc phong vân biến đổi đảo giá điên cuồng.

Tất cả cổ phiếu trong tay cho dù có hạ giá tới mức thấp nhất cũng không cản nổi tốc độ ngã xuống của nó, hệ thống cũng sẽ vì sử dụng quá mức bởi bị giáng đòn nặng mà hỏng, trên màn hình giao dịch điện tử con số thay đổi cực nhanh làm người ta không thể thấy rõ, chỉ cần do dự một giây giá cả đã không còn như phút trước muốn vớt cũng không vớt được, trong khoảng thời gian ngắn đã ngã xuống.

Phần lớn mọi người đều tồn tại ảo tưởng, hy vọng sau vài ngày giá sẽ đảo ngược tăng trở lại, nhưng mà đợi hai ba ngày trôi qua, không thể không chấp nhận ngày càng xuống giá, khi trách tình hình thực tế của thị trường, tài sản cá nhân đã lỗ đến xấp xỉ vốn gốc, dòng số âm làm người đau lòng đến học máu tiếp tục chiếm giữ cũng đã không còn quan trọng nữa.

Giá trị thị trường vốn dĩ hàng tỉ hàng triệu, trở nên không bằng mẩu rác trong tay nhóm dân du cư đường phố hay ngủ dưới gầm cầu.

Có người trong một đêm phát đạt, cũng có người trong một đêm nhảy lầu tự tử, Đài Loan từng có một vị kỳ nữ, trong kỳ hạn chỉ số chứng khoán từ 500 nghìn có được 80 triệu, sau đó thua sạch trong vài ngày, đó là sức quyến rũ lớn nhất của thị trường chứng khoán, đồng thời cũng là vòng xoáy giết người kinh khủng nhất thế giới.

Ôn Noãn dường như nhớ ra chuyện gì đó, trầm ngâm một chút, nói với Ôn Nhu: "Gần đây có một nữ đồng nghiệp rời khỏi công ty, chỗ chị có thiếu người không? Cô ấy rất thông minh, chị mang theo cô ấy, nói không chừng còn có thể làm ra chút thành tích."

Ôn Nhu đầu cũng không nâng lên: "Chính là đứa bị Chiếm Nam Huyền đuổi ấy hả?"

Ôn Noãn kinh ngạc: "Sao chị biết?"

"Mày xem, mày cũng không phải chuyện gì cũng nói cho tao." Bị người hâm hại đến mức đó còn không kêu một tiếng, "Có phải tao chỉ có thể kiếm tiền cùng hưởng phú quý với mày không, khi mày có việc không thể cùng chung hoạn nạn với mày?" Cho dù chị có thể không giúp được gì, nhưng nói cho chị một tiếng cũng có làm sao.

Ôn Noãn im lặng, thì ra chị ấy là vì chuyện này mà tức giận, nội tâm bỗng nhiên có chút thoải mái.

Ôn Nhu tiếp tục nói: "Vốn dĩ tao cũng không biết, chỉ là trên thế giới có bức tường nào qua nổi gió, mới đây Phan Duy An nói với mọi người những lời không hay về Thiển Vũ, trong vòng luẩn quẩn như vậy lại có người quen tao, vừa nghe tới mày biết mày là em tao nên nói cho tao, sau đó tao để ý quan sát, phát hiện Chiếm Nam Huyền cũng không ngu lắm, cho nên mới không lên tiếng."

"Chị đã biết rồi, vậy không cần giải thích nữa, nếu tiện thì giúp cô ấy một lần."

"Đừng nói cô ta ta từng có ý xấu với mày, cho dù không có chuyện này thì mày cũng chẳng thể nói là có quan hệ với cô ta, tao thật không hiểu tại sao mày lại phải làm bồ tát sống, nhưng mà hiếm khi thấy mày động phạm tâm quản chuyện thế sự, bảo cô ta ngày mai gọi điện thoại cho tao đi. Còn nữa, không phải là tao nói mày, sau này ngày nghỉ ra ngoài nhiều một chút, cuối tuần nào cũng ở nhà nấu cơm, cẩn thận chưa lập gia đình đã bước vào thời mãn kinh."

"Được, chờ tới khi chị tìm được 1,2,3,4,5 mỹ nam, nhất định đừng quên bảo em vào quý phủ cùng hưởng phú quý."

Ôn Nhu cười.

Bữa cơm này hai người ăn hơn một tiếng, thật ra Ôn Noãn cũng muốn hỏi chuyện người Singapore kia tốt cục là chuyện gì, cuối cùng vẫn nhịn xuống, không còn là thiếu niên lỗ mãng không hiểu chuyện nữa, chẳng lẽ Ôn Nhu thực sự nghĩ cô không biết tí gì sao? Nếu chị ấy vẫn không muốn đề cập tới trước mặt cô, chắc là có lý do của chị ấy.

Ăn xong không lâu Ôn Nhu rời đi, Ôn Noãn thu dọn sạch sẽ.

Dựa vào ca từ trong trí nhớ, cô lên mạng tìm bài hát ngày đó nghe được trên xe, thì ra tên bài hát là "Một vạn lý do".....giọng hát như có từ tính nam châm kia....cực kì giống một người.

Khi đó, mỗi bài hát cô thích đều bắt anh học, khi bắt đầu anh phải mất cả buổi sáng hoặc cả ngày mới đạt được yêu cầu hà khắc của cô, sau đó anh thành thạo đến nỗi đối với bất kì bài hát nào chỉ cần thử mấy lần là có thể đọc thuộc lòng.

Cô không nhớ rõ anh đã từng hát bao nhiêu bài bên tai cô, chỉ nhớ rõ mỗi câu đều truyền cảm vô cùng, từ đầu đến cuối làm rung động con tim cô, tiếng nói quyến rũ đó cũng như con người anh, không ai có thể so sánh được.

Màn đêm bắt tri bắt giác buông xuống, nằm lên trên ghế sofa, cô lan man xem tin tức.

Trong báo văn nghệ một vị đạo diễn nào đó chuẩn bị khởi quay, nghe nói là đầu tư lớn nhất trong giới điện ảnh Hoa Ngữ, báo Quốc Tế nói về sự kiện bắt con tin ở Philippines, vụ va chạm thuyền ở Australia, Iran bắt giam binh lính Anh, Anh thực hiện cấm vận với Iran, sau đó quân sự Mỹ – Hàn diễn tập, báo khoa học kĩ thuật nói toàn thế giới làm mặt trăng nóng lên, báo đời sống lại nói LIFE ngừng xuất bản.

Sau đó khoa học khí tượng tính ra được, khí hậu đến năm 2100 biến đổi cực khác, băng sẽ biến mất, vùng Amazon nhiệt đới cận xích đạo sẽ có loại hình khí hậu mới.

Cô suy nghĩ, khí hậu trái đất xưa kia có biến đổi khôn lường như vậy hay không? Trong thời chi sơ hỗn độn, chỉ có một số sinh vật ít ỏi.

Sinh vật sinh sôi nảy nở, phát triển, biến dạng, trong giới động vật chậm rãi phát triển thành một chủng loại chiếm chủ đạo, ví dụ như người—thật ra, con người là loại động vật trời sinh tà ác nhất và có lực sát thương mạnh nhất trên thế giới, chỉ có con người mới có thể làm ra tất cả mọi chuyện.

Ngay sau đó loại động vật không có thiên địch trong tự nhiên này nhanh chóng sinh sôi nảy nở, phá hoại bề mặt trái đất, tàn phá đại dương, phá hủy khí hậu, khai thác quá mức, bắt giết quá độ, chiến tranh quá nhiều, trong một thời gian ngắn tiêu tốn quá nhiều tài nguyên tự nhiên, nghiền cừu ra vũ khí mang tính hủy diệt.

Nếu sinh thái tự nhiên không thể tiêu hủy những hành vi phá hoại xấu xa của con người sẽ tạo thành hậu quả xấu, cả dân số này, cuối cùng năm nghìn năm sau rồi sẽ quay trở lại bản thể, các bệnh như cảm cúm, đậu mùa, dịch cúm gia cầm, SARS, HIV, ung thư, mỗi cái đều hung dữ không có thuốc trị, thiên tai như hạn hán, lũ lụt, động đất núi lửa và sóng thần, mỗi lần đến phá hủy và càn quét.

....Here I stand in Bressanone with the stars up in the sky

Are they shining over Brenner and upon the other side.

(Đây tôi đứng giữa Bressanone, với những vì sao trên trời

phải chăng chúng sáng hơn cả Brenner và đang theo một hướng khác.)

Ôn Noãn mệt mỏi mở mắt ra, hoa tuyết trong TV nhẹ nhàng tung bay, chỉ trừ bỏ đầu óc đang hỗn độn nào có tiếng hát nào, khi cô bưng tỉnh tiếng nhạc vẫn vang lên bên tai, Bressanone, bàn tay sờ soạn tìm xung quanh, di động của cô đâu rồi? Cuối cùng nhìn thấy di động đang lóe sáng trên mặt bàn, cô cầm lên, “Hello?”

“Mở cửa.”

Ôn Noãn mới mở hé cửa ra, Chu Lâm Lộ đã xông vào.

Cô xem di động, ba giờ sáng: “Em nghĩ chỉ có đầu trâu mặt ngựa mới xuất hiện lúc nửa đêm canh ba thế này thôi.” Đây đúng là lúc lấy mạng người tốt nhất, bởi vì ngay cả linh hồn cũng sẽ ngáp liên tục, dễ dàng bị câu đi, cô quay lại nằm lên sofa.

Chu Lâm Lộ nhéo mặt cô: “Tĩnh tĩnh.”

Gạt tay anh ta ra vùi đầu vào trong gối mềm, “Chuyện gì?”

“Không có gì, vừa khéo đi ngang qua đây, cho nên vào thăm em.”

“Thăm xong rồi mời đẹp đường hồi phủ, nhớ kỹ tiện tay đóng cửa.”

Anh dùng lực kéo gối mềm ra, không chịu cho cô tiếp tục chìm vào mộng, “Nếu em không dậy, anh cũng nằm xuống vậy.”

Cô đành phải thanh tỉnh lại đầu óc: “Rốt cục là chuyện gì?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Cô trợn tròn mắt, tất cả sâu ngủ bị anh ta hù chết, lấy tay sờ sờ trán anh: “Không sốt mà.”

Cho dù có sốt cũng không sao, tuy rằng hơi sớm, nhưng bệnh viện luôn có khám gấp.

Anh ta buồn bực: “Em có giả không?!” Tóc mái lòa xòa buông xuống trước mắt, trong con người có chút suy sụp.

Kéo anh ta ngồi lên sofa, cô gối đầu lên đùi anh: “Cô nương nhà ai làm anh ghen thế này?”

Anh ta không lên tiếng.

Cô mở mắt ra nhìn anh, "Anh còn muốn chơi bao lâu nữa mới chịu thu tay?"

"Thu hay không thu có gì khác nhau?" Anh dùng hai tay nâng mặt cô lên, mềm giọng cầu xin: "Noãn Noãn, gả cho anh đi."

Ôn Noãn chưa từng thấy Chu Lâm Lộ như vậy, tính cách hoàn toàn giống thời tiết nắng mưa thất thường, nghĩ đến anh ta lúc mặt trời chiếu sáng khắp nơi lại đột nhiên trút mưa xuống, nghĩ đến lúc anh bị màn sương mù dày đặc bao phủ lại bỗng nhiên quang đăng trời mây, mãi mãi không biết một khắc sau anh sẽ làm ra những chuyện gì.

Cô thản nhiên cười: "Đừng nhập vai quá sâu, cẩn thận có một ngày em sẽ không cho anh quay đầu lại."

Anh ta không làm gì, cụp mắt nhìn cô: "Có chuyện không vui?"

"Con mắt nào của anh thấy em không vui?"

Anh kéo tay cô đặt lên ngực mình: "Không phải mắt, là tim."

Cô chăm chú nhìn anh ta, bỗng nhiên nói: "Lâm Lộ."

"Hả?"

"Chúng ta kết hôn đi."

Anh ta ngạc nhiên, trong nháy mắt nhìn thấy sự tinh nghịch trên mặt cô, bực đến nỗi lấy tay hai kẹp cổ cô, "Anh bóp chết em."

Cô ho khù khụ cầu xin tha thứ.

Anh ta không chịu buông tay, trong mắt bay lên ý cười: "Có yêu anh không?!"

"Yêu." Cô cười thành tiếng, ai sợ ai chứ? "Trên thế giới này em duy nhất chỉ yêu anh."

Lời còn chưa dứt đã thấy cánh cửa chưa đóng cẩn thận từ từ bị đẩy ra, ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô là có phải hôm nay là lễ ma quỷ không nhỉ, tại sao khách nào cũng thích xuất hiện lúc nửa đêm? Giấy tiếp theo mới phản ứng lại được—Chiếm Nam Huyền đang đứng ở cửa nhìn cô và Chu Lâm Lộ âm ỉ thành một chỗ trên sofa.

Ôn Noãn cả người sững sốt, đèn hành lang sau lưng làm gương mặt Chiếm Nam Huyền tối hơn nữa, cô không nhìn rõ sắc mặt anh.

Chu Lâm Lộ bỗng chốc ôm cô vào trong ngực, khẩu khí vô cùng khoa trương nói: "Chiếm tổng sao lại sớm thế này? Sẽ không phải giống tôi vừa vụng đi ngang qua chứ—"

"Lâm Lộ." Ôn Noãn ngăn anh ta lại, "Buông ra."

Cho dù không tình nguyện, nhưng dưới sự nghiêm túc khó thấy của cô Chu Lâm Lộ đành thả lỏng tay ra.

Đứng dậy đi ra ngoài, đóng cửa lại, cô cười với Chiếm Nam Huyền, "Có việc?"

Đôi môi anh đã hằn lên một đường hơi trắng, cảm căng thẳng tạo thành một đường cong cứng ngắc, cho dù đèn hành lang là màu da cam cũng không thể làm ánh mắt lạnh lùng trong con ngươi anh trở nên ấm áp hơn một chút.

Cô biết rõ đây là dấu hiệu trước khi anh phát giận, nhưng nửa đêm vô duyên vô cớ chạy đến nhà thư kí phát giận? Nghe có vẻ không hợp lý lắm.

" Bao nhiêu năm rồi?" Anh đột nhiên hỏi.

"Cái gì?"

"Chúng ta đã chia tay bao nhiêu năm rồi?" Cô kinh ngạc, không nói được gì.

Cuối cùng nhớ lại, Ôn Nhu nói đêm chị ấy gặp anh ở dưới nhà, đêm anh bắt gặp cô khóc khi nghe Nothing pares to you, đêm anh rời đi rồi quay lại, rồi lại bỏ đi không nói một câu với cô.....là ngày kỷ niệm hai người

chia tay, lễ Đoan Ngọ mười năm trước, năm cô 15 tuổi anh 18 tuổi, hai người chia tay ở dưới tầng nhà cô ở trước kia.

Cô như cười trống rỗng: "Anh nửa đêm chạy tới tìm tôi ôn chuyện?" Nhưng mà, cô đã sớm không còn nhớ rõ chuyện trước kia.

"Đương nhiên là không." Khóe môi anh cong lên thành hình một mảnh trăng lạnh lẽo: "Tôi đến đây đơn thuần chỉ muốn làm rõ một việc."

"Việc gì?"

"Tôi không hiểu được, lần trước ở câu lạc bộ Đằng Mạt, thủ đoạn cô dùng để quyến rũ Lũng Bản Thứ Sơn tại sao lại thành thực như vậy? Cho nên muốn tự mình đến học tập kỹ xảo của cô một chút, hy vọng có thể tìm được đáp án cởi bỏ mối băn khoăn trong lòng, chỉ là không ngờ tối nay cô lại có khách rồi."

Từ ngữ khinh miệt châm biếm làm cô không giữ nổi nụ cười yếu ớt, im lặng tự hỏi chính mình, cảm thấy đau lòng không? Đáp án là, không, có gì mà phải đau chứ, anh muốn nói thì cứ để anh nói là được.

"Đã quá rầy cô, ngại quá, nhưng tôi vốn cho rằng, người cô thực sự muốn quyến rũ không phải Lũng Bản Thứ Sơn mà chắc hẳn là tôi." Mỗi một câu nói ra từ miệng anh đều hung dữ dọa người, "Cho nên tôi còn một nghi vấn, tại sao cô còn chưa quyến rũ được tôi, đã ở trong này đấu hiệp mới? Chẳng lẽ thật sự đúng như lời cô nói, tôi và hẳn đều là tình nhân hạng nhất? Cho nên khi không có hẳn thì còn tôi, khi không có tôi thì còn hẳn?"

Cô cụp mắt xuống, "Tôi quyến rũ anh khi nào?"

Đột nhiên anh vươn tay ra, nắm cầm cô ép cô nhìn anh, lực mạnh khiến cô cảm thấy đau đớn, đôi mắt giống như lưỡi dao lạnh sắc bén, miệng anh nói nhấn mạnh từng chữ lạnh như băng.

"Cô không phải rất biết cách che giấu mình sao? Không phải cô luôn bình yên tự tại sao? Nhưng vì cái gì lại lộ ra cảm xúc lơ đãng ở trước mặt tôi? Cô cố gắng thể hiện bản thân tài năng xuất chúng trong công ty, bài hát cô nghe, nước mắt của cô, cô gối lên tay tôi, cô như có như không trêu chọc tôi, toàn bộ những điều đó là để tôi cảm thấy cô vẫn nhớ chưa quên, chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp? Một chút cũng không phải là do cô cố ý?"

Ôn Noãn nhìn anh chăm chú, chỉ cảm thấy không còn lời nào để nói, tội danh đã bị anh dính lạnh ở trên lưng.

"Chính là đáng vẻ diễm đạm đáng yêu như vậy, đây chính là vũ khí của cô với đàn ông để mọi việc thuận lợi? Lại đây, bảo bối, chính miệng nói cho anh nghe, em vào Thiên Vũ cho tới nay không phải là vì anh, tâm cơ trêu đùa này của em đối với anh không phải là vì muốn anh lần thứ hai để ý đến em, em từ trước tới nay chưa từng có một biểu hiện nào không thể bỏ chuyện trong lòng xuống, càng chưa từng ám chỉ rằng em vẫn âm thầm chờ anh, em chắc chắn chưa từng một lần hy vọng anh sẽ trở về bên em, đến đây, tự mình nói cho anh biết, tất cả những điều đó, em toàn bộ đều chưa làm."

Cô suýt quên anh có lối tư duy nhất quán kín đáo bao nhiêu và tài ăn nói giỏi hùng biện thế nào, trong chớp mắt cô bị anh thuyết phục, tí nữa thừa nhận những điều anh chỉ trích cô là hành vi phạm tội, mỗi điều mỗi tội đều là trong lúc cô không để tâm hoặc vô ý phạm phải anh.

Anh nắm chặt lấy cằm cô, chất vấn sắc bén như vạn mũi tên đâm vào ngực cô.

"Tại sao không nói lời nào? Hay là em không thể phủ nhận? Nói cho anh biết, em rõ ràng gần đây đã phát ra ám chỉ mời anh, tại sao trong phòng lại có thằng đàn ông khác? Chẳng lẽ em thật sự thích ba người? Thật sự muốn hai người bọn anh đồng thời hầu hạ em? Không như vậy thì không thể thỏa mãn trái tim phóng đảng của em?"

Cô dùng hết toàn lực gạt tay anh ra, khung xương đau nhức như bị bóp nát, cảm có lẽ đã lưu lại vết máu ngừng, nhưng mà không sao, vết thương sâu rồi sẽ lành, vết sẹo rồi sẽ phai, mọi chuyện rồi sẽ qua đi, ký ức rồi sẽ biến mất.

Cho dù trái tim rõ ràng đã bị xé nát rồi xát muối, cuối cùng nhất định cũng sẽ khỏe lại.

Chỉ cần thời gian thôi, cô đã sớm thử qua rồi.

Cố gắng làm nguỵ khí bình ổn, cô hỏi: "Anh nói xong chưa?"

Lửa giận trong mắt anh vẫn xoáy dữ dội cuồng loạn như trước, nhiều chỗ ánh sáng đã biến thành lửa cháy thiêu đốt, áp bức khiến cô không thở nổi: "Chính miệng nói cho anh một lần, trên thế giới này, em duy nhất chỉ yêu hân ta?!"

Cô cố gắng lại mỉm cười, chỉ vì câu nói này, mà anh đem cô ra xúc phạm từ đỉnh đầu đến ngón chân.

"Nam Huyền." Đã bao nhiêu năm, cô không gọi cái tên này, một giây kia trái tim xót xa: "Em và Lâm Lộ đã bàn chuyện cưới xin."

Anh không nói gì, xoay người bỏ đi.

Cô bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn cánh cửa thang máy tự động khép lại và bóng dáng cứng ngắc của anh, cách biệt hai người.

Chu Lâm Lộ mở cửa kéo cô vào nhà, hai mắt nheo lại nhìn kĩ cô: "Nói cho anh biết hân nhìn thấy nước mắt của em khi nào? Anh hầu như cho tới bây giờ chỉ nhìn thấy em cười, chưa thấy em khóc."

Cô cầm lấy tay anh ta, "Lâm Lộ, chúng ta kết hôn đi." Không có cách nào có thể dễ dàng giải quyết mọi chuyện hơn cách này.

Trên gương mặt tuần tú của Chu Lâm Lộ mang theo sự hậm hực cùng giọng điệu mỉa mai: "Hân chuẩn xác không nhầm nói trúng lòng em, căn bản em không quên được hân, phải không? Cho nên em mới thẹn quá hóa giận?"

"Chúng ta kết hôn nhé, được không?" Cô thành tâm cầu xin, "Để em gả cho anh." Trên thế giới này không ai hợp kết duyên vợ chồng hơn bọn họ, bởi vì anh ta và cô không ai làm tổn thương ai, ở cùng nhau chỉ có vui vẻ, vĩnh viễn không có ghen tuông, cãi cọ, đau khổ, hoặc lâu dài trở thành hai người tách biệt xa lạ.

Chu Lâm Lộ bắt lấy tay cô hôn thật sâu.

"Chờ đến một ngày em vì anh mà khóc nhớ nói cho anh biết, có lẽ đến lúc đó anh sẽ cân nhắc lấy em, còn nữa, tốt nhất là em nên bảo trì khoảng cách cần thiết với sếp của em, nếu không anh sẽ—vô cùng, vô cùng tức giận." Anh ta lẳng lặng mở cửa rời đi.

Ôn Noãn trở về phòng nằm úp sấp ngã lên giường, nhắm mắt lại rơi vào bóng tối, không hiểu tại sao mình làm người lại thất bại như thế, hai người đàn ông hạng nhất đều không chút do dự bỏ cô đi.

Quen biết Chiếm Nam Huyền là khi cô mới bắt đầu trở thành thiếu nữ năm 13 tuổi, anh 16 tuổi, học cùng lớp 10 với Ôn Nhu.

Đó là một ngày cuối tuần, cô đi theo Ôn Nhu đến trường xem bóng rổ, Chiếm Nam Huyền là chủ lực của đội, một mình nhận được một nửa số học bổng của toàn trường, chỉ bằng một mình anh đã đánh cho đối phương tan rã hết cả.

Bảng bóng rổ bị vây chặt như nêm, anh ở chỗ chói lóa hấp dẫn tất cả ánh mắt, bắt chấp chạy nhanh đến chi viện, đột phá mạnh mẽ trước sự bao vây vô cùng chuẩn xác ném bóng vào rổ, động tác liên tục lưu loát tự nhiên, mỗi lần ném trúng đều dẫn đến tiếng hét chói tai của các nữ sinh.

Thắng bại rõ ràng, sau khi hết trận nhóm thiếu niên đẹp trai mồ hôi đầm đìa ngồi luôn xuống sân bóng uống nước nghỉ ngơi, bị các nữ sinh không chịu rời đi chen chúc vây xung quanh.

Lúc này cô mới nhận ra không biết Ôn Nhu đã đi chỗ nào rồi, một quả bóng rổ vô tình bị người ta đá đến bên chân cô, cô thuận tay cầm lên, ôm bóng nhìn xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng Ôn Nhu đâu, nghĩ đi nghĩ lại cô quyết định ở yên tại chỗ, ngộ nhỡ Ôn Nhu về mà không tìm thấy cô sẽ càng rắc rối hơn.

Đơn giản một mình chơi bóng.

Ba bước lên rổ, đến đường biên xoay người vươn tay ném bóng, không trúng! Bay người đập vào bảng rổ, quả bóng bắn xa khỏi phía ngoài đường biên, mẹ kiếp! Nhặt lại quả bóng nhìn khoảng không làm một động tác giả, lần thứ hai giương tay ném vào khung rổ, quả bóng vẽ một đường cong hoàn mỹ trong không trung,

khi sắp đạt đến điểm cao nhất của đường parabol đột nhiên lại bị một cánh tay vươn lên không tóm xuống dưới.

Cô sửng sốt, thân ảnh anh tuần kia đã từ giữa không trung nhảy xuống mặt đất, một đôi mắt sơn đen vênh vào kiều ngạo sáng quắc nhìn chằm chằm vào cô, dưới cái giỏ giống như trong thiên hạ chỉ có anh lớn nhất.

Nhận ra anh chính là anh chàng đẹp trai hô phong hoán vũ nhất trong trận đấu, cô bĩu môi, nghĩ thầm cần cái gì mà cần.

Tựa như hiểu được cô đang nghĩ gì, anh cong môi: "Đến đây, qua được anh, mời em ăn kem." Ném bóng lại cho cô.

Sự hiểu thắng trong lòng bị sự kiêu ngạo của anh khơi mào, nhớ khi cô 7 tuổi đã từng chơi bóng rổ với bác huấn luyện viên nhà bên, cũng coi như là đồ đệ danh sư, nửa sân bóng lớn như vậy, không tin trong tình huống một chọi một ở trước mặt anh cô không làm gì được.

Hiệp thứ nhất cô khinh địch, khi đang chuyển động trên không bị bàn tay nhanh như chớp của anh trộm bóng đi, dẫn đến trận cười to vô ý của các nữ sinh đứng xem bên ngoài, suýt nữa khiến cô tức chết, lại đến khi cô cảnh giác không để anh lại gần, từ bên phải đột nhiên đổi hướng sang trái nhanh nhẹn đẩy tay ra, ai ngờ anh dùng sức bật cả người ra đằng sau, nhảy vút lên cao như con chim ưng bay liệng giữa hoang dã, nháy mắt bóng đã bị tóm xuống dưới.

Sức bật và lực nhảy làm ngay cả những nam sinh đang vây xem cũng phải thét chói tai.

Lại ném quả bóng về phía cô, đôi môi mỏng của anh khê nhếch, giống như cô là trò đùa chọc cười cho anh.

@#%&*, cô dưới đáy lòng ân cần thăm hỏi tổ tông nhà anh.

Đứng yên tại chỗ chậm rãi đập bóng xuống đất, cô kéo dài khoảng nửa phút, đường cong thân thể dễ phòng của anh cuối cùng cũng hơi lơ lửng, khoan hai tay trước ngực có chút hứng thú lại có chút dễ phòng nhìn cô, ngay tại một giây kia cô đột nhiên làm một cái mặt quỷ với anh, anh ngẩn ra, cô lập tức ném thẳng quả bóng về phía anh, anh theo trực giác vươn cao hai tay chặn lấy, trong nháy mắt cô hăm chân lại, bóng rổ trong tay lượn sau lưng chuyển sang tay trái, tay anh theo quán tính bị lạc đi hơn nửa, cô nghiêng về phía sau nửa bước mượn lực nhảy lấy đà, tay trái trực tiếp ném bóng vào giỏ. Tiếng còi vang dội và tiếng trầm trầm khen ngợi lan tỏa khắp sân.

Đắc ý nhìn về mặt kính ngạc của anh thè thêm một cái mặt quỷ, cô để lại một tràng cười vui vẻ khanh khách như một chuỗi chuông bạc, chạy như bay về phía Ôn Nhu đang quay lại.

Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, một tuần sau anh xuất hiện trong nhà cô.

Một bên làm quen với con gái lớn học cùng lớp, một mặt thu phục được cha già hiền lành đáng yêu của cô.

Cô khi đó trẻ con ngây thơ hoa tình còn chưa nở, nhưng vô cùng hoạt bát hiếu động, cái gì cũng thích, cuối tuần theo cũng vui vẻ phấn chấn đi theo anh tham gia các hoạt động, anh dạy cô tennis, cầu lông, bóng quần, thậm chí cả bóng đá, đưa cô đi nghe nhạc jazz, đi xem phim mới chiếu, theo cô đi học tranh truyền thống và piano.

Hơn nữa cô còn bắt anh đi học mỗi một bài hát mà cô thích nghe, thỉnh thoảng chiều cuối tuần kéo anh đi thuê phòng karaoke, cô phụ trách chọn, anh phụ trách hát, chưa được nghe thỏa thích cô sẽ không chịu về nhà ăn cơm tối.

Cứ như vậy hơn nửa năm, đến ngày sinh nhật 14 tuổi của cô vừa vặn là thứ 7.

Cô có thói quen tắm ngay sau khi dậy, vừa mới tắm xong, dưới tầng đã vang lên tiếng Ôn Hòa gọi to: "Tiểu Ôn Noãn! Tiểu Nam Huyền đến đây!"

Phủ chiếc khăn mặt lên mái tóc ngắn ướt sũng, cô chạy xuống cầu thang: "Sao đến sớm thế?" Không phải đã nói với anh trưa nay đi ăn cơm dạo phố cùng bạn học, buổi tối mới có thể ở nhà thoải mái cùng bố và Ôn Nhu sao? "Không phải bố nói mời anh ấy đến ăn cơm tối à?"

Ôn Hòa vô tội nhún vai: "Bố đi mua thức ăn, tự con hỏi Nam Huyền đi."

Đôi mắt to lạnh lợi của cô chuyển về phía anh, nhận ra anh lại cao hơn, đôi mắt trong trẻo như ngọc đen khiến người ta thất thần.

“Lại tắm buổi sáng?” Chiêm Nam Huyền đi đến trước mặt cô, lấy khăn mặt trong tay cô.

Cô vội cúi thấp đầu xuống trước ngực anh, thích nhất anh lau tóc giúp cô, đầu được bàn tay ấm áp của anh bao gọn vuốt nhẹ, mỗi lần thoải mái đến mức không muốn anh dừng lại, tiếc là hôm nay không thể lâu lâu: “Tí nữa em phải ra ngoài rồi.”

“Em hẹn bọn họ mấy giờ?”

“Mười một giờ.”

“Bây giờ mới 10 giờ thôi, còn sớm.”

Nói xong ngồi xuống sofa, bày bàn cờ vua ra: “Chơi với anh, lát nữa anh đưa em đi.”

Cô ngồi đối diện anh, lấy luôn con mã của anh, anh không nhịn được cười.

Cô gơ tay lên, ma đạo lóe sáng: “Pháo!”

“Lên mã.”

“Dí tốt!”

“Bay tượng.”

“Ra xe.”

Anh ngẩn đầu nhìn cô chăm chú, dường như muốn cười mà lại không cười ra.

“Làm gì thế?” Cô hỏi.

“Sao em đơn giản thế nhỉ.”

Cô trừng mắt nhìn anh, “Có ý gì?”

Anh cong khóe môi: “Lần nào cũng là mấy chiêu này.” Còn vừa nói vừa lắc đầu, cái vẻ mặt trách trời thương dân kia giống như cô là tiểu ngu ngốc nhất thế giới.

Cô nhào người ra đánh anh: “Đó có nghĩa là em chuyên tâm! Hiểu không?!”

Anh bắt lấy tay cô, màu sắc con người có chút kì quái, “Thật chứ?”

“Cái gì thật?”

Anh chậm rãi nói, “Em chuyên tâm?”

Không biết tại sao trong một giây kia cô lại cảm thấy trong lòng như đang bị cái gì đụng phải, cảm giác rất kì lạ, có chút mê mẩn tê dại, rõ ràng là mới tắm xong, tai lại tự động khô nóng, theo bản năng gạt tay anh ra, nhưng một người luôn luôn không sợ trời không sợ đất như cô lại không dám quay mắt nhìn anh.

Anh không nói gì nữa, đầu ngón tay đẩy quân cờ.

Cô đi nước đáp lại, vội liếc nhanh anh một cái, đôi lông mi đang buông rủ của anh đột nhiên nâng lên, bắt gặp ánh mắt định lướt qua của cô, cô chỉ cảm thấy khắp cổ đều nóng bừng.

Anh vẫn như cũ không nói gì, cô lại càng đứng ngồi không yên, đáy lòng có loại khát vọng kì lạ không biết tới từ đâu, muốn nhanh đứng dậy bỏ đi, lại muốn nán lại với anh, tâm trạng quái dị và mâu thuẫn cứ điên loạn đan vào nhau.

“Ôn Noãn.” Anh miễn cưỡng mở miệng.

Tim tức khắc bị dọa nảy lên một cái, cô có chút mong chờ không hiểu: “Gì?”

“Em chưa đánh.”

Cô ngẩn người, nhìn về phía bàn cờ, anh giữ xe bên trái, mã, hậu, pháo bên phải, con vua của cô hoàn toàn đã bị giết chết.

Cô buồn bực đẩy quân cờ, “Không chơi nữa!”

“Tiếp đi.”

“Không!” Cô trừng anh.

Anh mỉm cười, dọn xong bàn cờ: “Ngoan, chỉ cần em chống đỡ được hơn 15 phút, anh tặng em quà sinh nhật.”

Cánh tay đang muốn phá cờ của cô dừng lại giữa không trung, nửa tin nửa ngờ: “Thật không?”

“Ừ.”

Cô liếc xéo anh, con lợn này ngay cả khoe miệng và ánh mắt đều đang cười, cô chạy nhanh đến đoạt lấy mã và pháo của anh ném ra xa.

Anh cực kì vui vẻ, tay vươn ra như muốn bắt cô: “Nhóc con xấu xa này!”

Cô tránh tay anh, cười to khanh khách: “Đi pháo!”

“Lên mã.”

“Em cũng lên mã!”

“Anh dí tốt.”

Cô bắt đầu cố gắng đối phó, mỗi bước tiếp theo sau khi suy nghĩ kĩ mới đi, nhưng mà dù vậy, cũng nhất nhanh bị anh mai phục ăn luôn một xe, cô nhìn bàn cờ, mình vẫn nhiều hơn một con ngựa và một con pháo, không bằng ép anh liều mạng chết, làm như vậy cho dù không thể thắng nhưng cũng chắc chắn không thua.

Sau khi đi vài nước nhìn anh ý cười dần dần càng sâu, cô biết mình đã đi đúng hướng, lập tức tiểu nhân đắc ý: “Ai bảo anh bắt nạt em!”

“Không tồi, cờ hòa.”

“Không biết, em thắng chứ!” Cô hét to, “Đưa quà cho em mau!”

“Hay là để đến tối đi, bây giờ mà tặng em sẽ không còn thần bí nữa.”

“Không muốn không muốn!” Cô lập tức nhào về phía bàn lật sang đối diện, vươn tay lục túi áo anh.

Anh bắt hai tay cô, trong con ngươi giống như có chút lưỡng lự, lại có chút hấp dẫn, “Em muốn lắm hả?”

“Nhanh lên!”

“Được, em nhắm mắt lại.”

Cô vui vẻ nhắm mắt lại, một bàn tay ấm áp xoa xoa sau đầu cô, cô trực giác nói: “Tóc em đã khô—” có cái gì đó nóng bỏng và mềm mại mút lên môi cô, trả câu nói của cô trở về.

Tư duy lập tức dừng lại, cô tròn tròn mắt, đối diện với con ngươi đen dẹt dẹt nồng cháy.

Tim trong lồng ngực không không chế được đập loạn nhịp thành thịch, dường như có thể nghe thấy tiếng nhảy rộn liên hồi của nó, muốn đẩy anh ra lại bị anh ôm chặt lấy, hương thơm vô cùng dễ chịu trên người anh không ngừng ùn ùn kéo đến bao phủ toàn thân cô, tự nhiên dựa vào ngực anh, sự sung sướng không cách nào hình dung được từ môi anh nhẹ nhàng truyền dần vào trong miệng cô, kì diệu vô cùng, cô nhắm mắt lại, cả người dạt dào ấm áp thoải mái giống như muốn nhanh hòa an.

“Reng reng reng...”

“Điện thoại...” Cô lăm bầm yếu ớt.

“Phải chuyển tâm...” Anh đưa tiếng thở dốc trở lại trong miệng cô, làm cô nhập cuộc cắn mút.

“Khụ, khụ khụ—”

“Có người...”

“Đã nói phải chuyên tâm...”

Hai người đồng thời nhảy dựng lên khỏi sofa.

Ôn Hòa trong tay mang hết đồ này đến đồ khác nhú mào nghiêm mặt đứng ở cửa.

“Tiểu Nam Huyền”

“Khụ—vâng.” Khuôn mặt tuần tú trẻ tuổi so với quả cà chua Ôn Hòa vừa mua về còn đỏ hơn.

“Lần sau tuyệt đối không thể để bác bắt gặp.” Ôn Hòa nghiêng đầu, hình như có chút hoang mang: “Bác sẽ rất khó xử—hai đứa sao không lên phòng Ôn Noãn đi?”

“Bố!” Ôn Noãn thét chói tai, cầm lấy một quân cờ suýt nữa ném qua.

Ôn Hòa vội xoay người chạy vào bếp: “Tiểu Nam Huyền, nhớ kỹ không thể chà súng, nếu không bác sẽ thiên tiểu tử nhà mi ninh canh cho Ôn Noãn uống!”

“Bố chết tiệt! Đứng lại!” Ôn Noãn tiếp tục chạy, già mà không kính! Thật quá đáng!

“Hu hu! Tiểu Ôn Noãn, chuyện này không liên quan đến bố mà. Oái! Người con nên tính sổ phải là tiểu Nam Huyền mới đúng, nó mới là kẻ nham hiểm nhất!”

Cô dừng lại, trợn mắt nhìn: “Bố nói vậy!”

Ôn Hòa vẻ mặt oan ức: “Cha già thông minh như bố sao lại sinh ra đứa con gái ngu ngốc như con chứ, tiểu Ôn Noãn, con có đúng là do cha sinh ra không đấy?”

“Ông già chết tiệt!” Cô tức đến nỗi mười ngón chín ngón trở nên trắng bệch, nói vớ vẫn có thể làm giông bão nổi lên đấy!

“Aiz, ngốc ơi là ngốc, tiểu Nam Huyền cố ý dạy con cờ vua, cuối tuần nào con có hẹn nó đều đến trước bảo con chơi với nó, cứ như thế con sẽ quên mình phải ra ngoài, đúng không?”

Cô sững sốt, tại sao những lời bố nói lại ăn khớp kì lạ với tình cảnh trong trí nhớ thế, hình như...đúng là có chuyện này thật.

Ôn Hòa khoanh hai tay lại: “Sau đó tiểu Nam Huyền hợp lý giúp con chặn hết tất cả các cuộc điện đòi mạng của nhóm bạn con, sau đó thời gian còn lại cả ngày sẽ bị nó chiếm lấy, aiz, bố thật không hiểu nổi, mỗi lần đều là kẻ sách không có tí thú vị gì, đứa con ngốc chết này tại sao lại không nhìn ra, tiểu Ôn Noãn, con thật sự chắc chắn con là do bố sinh ra chứ hả?”

Reng reng reng...cô quay đầu lại.

Chiêm Nam Huyền dựa vào cửa phòng bếp, trong tay cầm điện thoại không dây nhà cô, anh nghiêm túc: “Bố Ôn, bác không hiểu rồi, Ôn Noãn cái này gọi là chuyên tâm.”

Nói xong cầm điện thoại lên, nhẹ nhàng nói với đầu dây bên kia: “Ôn Noãn hơi khó chịu, cô ấy không ra ngoài được, mọi người cứ đi chơi đi, đi chơi về đến đây ăn cơm tối luôn nhé, bố Ôn đã mua rất nhiều đồ ăn chờ mọi người—”

Cô đoạt ngay cái dao phay trong tay Ôn Hòa, “Chiêm Nam Huyền, anh đừng chạy!”

8. Chương 08

Chương 8: Tình yêu, tại sao? (1)

Đây là đâu? Ôn Noãn khẽ mở mắt ra, nhìn lên trần nhà, bên ngoài phòng dường như vẫn còn sót lại tiếng nói tiếng cười đầu đây, miệng hoang mang muốn kêu lên, nhưng hai tiếng” Bô ơ” còn chưa phát ra tầm mắt đã tự động chuyển về phía lớp rèm dày, một tia sáng mỏng manh lùa vào theo khe hở, khi gió ngừng tấm rèm quay lại chỗ cũ hoàn toàn bị biến mất, bóng tối vô biên lan tràn trong đêm.

Cô lau nước mắt ngủ mơ đi, sờ soạn tìm di động, 3 giờ 45 phút sáng, cầm lấy điều khiển từ xa mở CD, bài ca nhẹ nhàng xoay chuyển vần vương.

Một lát sau, chất lỏng ấm áp chảy dọc theo khóe mắt xuống, chậm chậm lặn vào hai hàng tóc mai, thấm ướt sợi tóc.

Buồn vì sự vui vẻ lúc trước như mộng, khi tỉnh rồi không thể tìm lại.

Không có cách nào có thể quét sạch ngày xưa, cho nên những kí ức vui vẻ như mộng kia là một lỗ hổng động vào liền đau, tê xương buốt thịt.

Những thứ quá tốt đẹp trước nay chưa từng thích hợp để trải qua, bởi vì một khi đã trải qua thì không bao giờ có thể quên được.

Cho dù đã sớm trở thành quá khứ cũng sẽ không ngừng dây dưa suốt kiếp, không khống chế được đau khổ hoài niệm làm con tim quanh năm sa vào trong hồi ức, không chịu trôi lên đối mặt với sự thật.

Thiên đường từng đến hoàn mỹ đến mức không thể hình dung được, vì thế ở trong bụi trần mãi mãi canh cánh trong lòng, quá khứ sâu sắc như vậy chẳng những làm con người ta khó dứt bỏ, ngược lại còn khao khát tiếp tục kiếm tìm, nhưng mà thứ trên đời này trôi qua nhanh nhất vĩnh viễn là khoảng thời gian đẹp nhất, một đi không trở lại chỉ về trong cõi mộng đêm khuya, khi tỉnh lại làm người ta đứt từng khúc ruột.

Cuối cùng không còn muốn gì nữa, chỉ muốn đổi tất cả những gì mình có để quay về quá khứ.

Bài hát không ngừng phát đi phát lại, giống như vĩnh viễn không chịu thừa nhận, con người vốn dĩ không thể dừng thời gian.

Khi những tia nắng ban mai buông xuống, cô rời giường.

Đúng giờ đến công ty, nhưng cho đến khi Cao Phóng gọi điện cô mới biết, trong tình huống không có kế hoạch không thông báo cho cô, Chiêm Nam Huyền đột nhiên đi công tác.

Kinh ngạc đặt ống nghe xuống, tay chân luống cuống mở nhật trình đã sắp xếp của anh ra, gọi điện cáo lỗi lùi ngày hẹn, cô bịa một cái lý do anh rời đi, nhưng cũng căn cứ theo thực tế trả lời, không, cô không biết khi nào anh về.

Cô thậm chí còn không biết anh đi đâu, ngay cả email chỉ thị công việc cũng không có, anh hoàn toàn không liên lạc với cô.

Hai ngày sau, dường như tất cả các báo đều đăng một bức ảnh lớn, lấy:”Rome tay trong tay, bí mật đến Paris” làm tiêu đề, lúc ấy cô mới biết, thì ra Chiêm Nam Huyền im lặng đi Rome du lịch, trên ảnh anh trước sau như một vẫn cười nhạt tự nhiên, cùng Bạc Nhất Tâm tay trong tay đi dạo Trevi Fountain.

Báo còn nói sau khi anh đón Bạc Nhất Tâm bí mật đi Paris hai người không còn rõ tung tích, tất cả các phỏng đoán ùn ùn kéo đến đều ám chỉ liệu bọn họ có phải đang chuẩn bị đám cưới hay không.

Trong thanh nhàn khó có được, cô nhận được thiệp cảm ơn của Đỗ Tâm Đồng gửi đến, nói công việc mới rất hợp với mình.

Sau đó cô rất nhanh phát hiện ra, mấy ngày Chiêm Nam Huyền không ở đây héo nhanh nhất không phải là bồn hoa ở góc phòng mà là Đinh Tiểu Đại, bộ dạng ủ rũ đáng thương của cô nhóc như hoa không được tưới nước, trên mặt không có chút tươi tắn nào.

Tối ngày thứ tư, Ôn Noãn thấy cô nhóc lại không có tinh thần bò nhào lên mặt bàn, rốt cục không nhịn được hỏi:”Em không khỏe à?”

Đinh Tiểu Đại nghiêng đầu, chu miệng nhìn cô:”Chị Ôn, chắc em mắc bệnh tương tư rồi.”

Ôn Noãn vỗ vỗ ngực, giống như trong lòng bỏ xuống được cục đá nặng: "May quá, chỉ là tương tư thôi à, chị thấy cái dáng vẻ uể oải thiếu sức sống này của em cứ sợ em sẽ nói mình mang thái."

Đinh Tiểu Đại lập tức nhảy dựng lên khỏi chỗ, nhào vào véo tay cô: "Hu hu hu! Chị Ôn, em thật sự rất nhớ cái kiểu đáng chết này của chị nha! Em xin chị, chị mắng em thêm vài câu nữa đi!"

Ôn Noãn bật cười: "Chỉ thấy người đòi thưởng, chưa từng thấy ai đòi mắng như em cả."

Đinh Tiểu Đại dăm chiêu ủ dột: "Chị nói Chiêm lão đại khi nào mới về?"

Ôn Noãn liếc cô nhóc một cái: "Em tương tư anh ấy?"

Đinh Tiểu Đại lắc đầu: "Em sớm đã không phải là người của hội ngắt, chẳng qua là một ngày anh ấy không trở lại, thì em một ngày không được nhìn thấy ý trung nhân, haizz..."

Nhìn cô nhóc đáng thương như vậy, Ôn Noãn quyết định làm nguyệt lão một lần: "Ở đây có một tập tài liệu, em giúp chị đưa cho Quản Dịch được không?"

Mắt Đinh Tiểu Đại sáng ngời: "Chị Ôn, em biết quả nhiên không ai hơn chị mà! Đại ân đại đức không lời nào cảm tạ hết được, kiếp sau em sẽ lại làm thân trâu ngựa làm tiểu muội cho chị!"

"Dù sao cũng chẳng có việc gì, em thu dọn đồ đạc rồi về luôn đi, không cần quay lại nữa đâu."

"Vâng! Nô tỳ xin vui vẻ cáo lui!" Đinh Tiểu Đại dồi dào sức sống chạy đi, Ôn Noãn một mình ở lại tầng 66.

Tất cả đèn tiết kiệm điện trong văn phòng phong cách thanh lịch mà quyền uy luôn luôn không thay đổi, mỗi ngày từ sáng đến tầm chiều ra về, đều rất ổn định, nhiệt độ ấm áp, gió lưu thông, ngay cả nước trong vòi phòng vệ sinh hai mươi tư giờ cũng là nước ấm, sự thoải mái điều khiển trong con người kì thực không giống phòng thí nghiệm, lấy vách làm vách ngăn cách, mỗi một chỗ đều có mức trị số riêng.

Ở trong không gian bịt kín cũng không có lợi, không cảm giác được bên ngoài, ở trong đây không mưa gió cũng cũng không khô hanh, cứ yên lặng như vậy, trước kia sẽ kéo dài đến tận khi Đinh Tiểu Đại hô to: "Tan tầm rồi!", mới ngẩng đầu phản ứng lại, ngày ngày trôi qua trong im lặng không tiếng nói không màu sắc.

Đôi khi bận rộn, bưng cốc nước vào phòng họp, đứng trước cửa kính thủy tinh trông ra đằng xa, sau khi ánh tà dương biến mất là vầng trăng sáng nhạt như một cái mâm tròn, làm cô không khỏi nhớ đến một đoạn thơ.

Hành Lang nhất thốn tương tư địa, lạc nguyệt thành cô ý.

Bối đăng hòa nguyệt tựu hoa tâm, dĩ thập niên tung tích thập niên tâm.

Hành lang từng tác nhớ thương, bóng trăng lạc lõng cô đơn.

Lưng đèn và trăng thành hoa, mười năm tung tích mười năm tâm. (*)

Mười năm tung tích mười năm tâm.

Dưới tòa nhà cao, bên lề đường, những cột đèn xa gần trong hoàng hôn giống như những đóm diêm đỏ lửa, cây thông noel ở một góc nhỏ dường như đã bị lãng quên, điều khác duy nhất là có vọng mà không thể thành, giống như ở sâu trong nội tâm, về những người nào đó, cảm xúc nào đó...lại cách xa như vậy.

Trước khi về thấy có nhắc thư mới, vội vàng mở ra, là chủ nhiệm nào đó gửi đến, cô ngồi im lặng trên ghế, thật lâu sau mới đứng dậy rời đi.

Hai hàng cây bên đườn, những cành cây lá xanh biếc bị gió chiều thổi qua lạo xạo đong đưa, sau khi đi xa mới giật mình nhận ra mình quên không lấy xe, lười quay lại, lững thững bước về phía trước, gió thổi, phả vào người nhưng vẫn cảm thấy có chút oi bức cuối cùng của mùa hè, cô bất giác kéo cao cổ áo.

Một chiếc xe tốc độ cao đột nhiên lướt qua người, bay tới một tiếng thét rít gào.

Đi bộ qua ngã tư đường, cửa hàng sang trọng, tiệm cà phê, nhà ga, cửa hàng tiện lợi, trên con đường quen thuộc như vậy, tựa như lần hôm qua là đầu tiên bước trên con đường Thanh Chuyên này, trong hoang mang tất cả tất cả mọi thứ dường như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Khi bị đám đông qua đường chạm vào mới hoàn hồn đột nhiên nhận ra, thì ra không gian đã thay đổi quá nhiều năm rồi.

Có một số người không đợi được, chỉ có thể bỏ đi, có một số thứ không thể nào có được, chỉ có thể từ bỏ, có một số chuyện đã qua, hạnh phúc hay đau xót, chỉ có thể chôn xuống đáy lòng, có chút hy vọng về thực tại hay tương lai, chỉ có thể lựa chọn quên đi.

Có một số tâm sự, bất lực, chỉ có thể tự mình tiêu tan, có một số nhớ nhung không thể nào giải tỏa, nói ra chỉ bằng không nói.....nhưng mà, khi đã nhớ không chịu đựng nổi, lại im lặng giống như vô dụng, sẽ dùng một ít lời nói trong ký ức xa xôi đưa đến bên miệng, làm người khác không nhận được muốn nghe thêm một lần nữa.

Bởi vì không có ai xứng đáng để trao gửi, cho nên chỉ có thể mượn một đôi tai...nói cho chính mình nghe.

Trong năm tháng dài lâu có loại gửi gắm hư ảo này, mới có thể trò chuyện an ủi nỗi tương tư đã đi vào nơi sâu thẳm.

Chiều thứ sáu, Ôn Noãn vẫn 2 rưỡi ra khỏi nhà, đúng giờ đến Thiển Vũ.

Bãi đỗ xe ngầm, cho đến khi cửa thang máy mở ra rồi tự động đóng lại, Chiêm Nam Huyền vẫn không xuất hiện.

Cô không lên tầng, đứng ở trước thang máy đóng chặt, hà hơi thổi vào tấm kính dày, nóng lạnh đan xen tạo nên một lớp khí mỏng, cô nâng tay phải lên, dùng ngón trỏ vẽ một đường cong, ven theo điểm bắt đầu xuống thêm một đường cong nữa đi đến điểm kết thúc, ở giữa hai vòng cung có một con người, rực rỡ như ánh sao.

Đó là đôi mắt độc nhất vô nhị trên thế giới, hoàn mỹ mà lạnh lẽo không chút tì vết.

Lúc vui, khóe mắt sẽ hơi cong lên trên, đôi lông mi dày tuyệt đẹp làm người ta chỉ muốn chạm đầu ngón tay vào. Khi giận dữ, hai tròng mắt sẽ mở ra hoàn toàn, con người đen hơi co rụt lại tựa như những ngôi sao xa trên bầu trời kia ngưng tụ, biến thành hai ánh sáng lạnh nghiêm túc vô tình vô cùng, làm người ta không thể trốn ở trước mặt anh. Khi yên lặng, lúc cười, lúc chăm chú, lúc trầm tư suy nghĩ, khi tức giận,...không gì có thể đẹp như vậy, giống như trên đời này, Nothing pares to you, không ai sánh bằng anh.

Đến 6 giờ tối, lúc tan làm, cô rời đi, đôi mắt thản nhiên trên mặt kính sau khi cô xoay người liền tiêu biến, không lưu lại chút dấu vết.

Khi tình yêu không còn cách nào giữ lại

Khi em đã quyết ý rời đi

Em muốn anh tìm lí do để em quay đầu

Nhưng cuối cùng anh lại để em đi

Em nói không muốn chia tay, nước mắt rơi xuống

Đến phút cuối cùng em đã quyết ý quên tất cả

Anh cũng tìm ra được một lí do để thay đổi kết cục, nhưng cuối cùng vẫn buông tay

Em nói sau khi chia tay rồi sẽ không để mình phải đau khổ nữa.

Xe không mục đích lai vãng trên đường, một lần lại một lần nghe ca khúc này. Trong lúc say sưa di động bỗng nhiên vang lên, tay chân luống cuống kết nối tai nghe.

“Chị Ôn, bây giờ chị có rảnh không?” Tiếng Đinh Tiểu Đại không kìm được hớn hở truyền đến.

Cô ngăn người:”Sao thế?”

“Em vốn muốn hẹn Quân đại ca xem phim, nhưng anh ấy lại nói đã hẹn giám đốc Cao đi Kim Bích Vương Triều uống rượu rồi, bảo em cùng đi, nhưng mà em—hồi hộp lắm, chị có thể đến đây không? Dù sao chị cũng thân với bọn họ mà.”

Ôn Noãn đang chần chừ, Đinh Tiểu Đại đã nói vội: “Cứ quyết định như vậy nhé! Chị mau đến đây đi, tầng 5 phòng hoa hồng.”

Cô nháy mắt chưa kịp giải thích Đinh Tiểu Đại đã cúp điện thoại, lắc đầu, đành phải đảo vô lăng chuyển làn đường đi đến Kim Bích Vương Triều, bây giờ cô quả thực rất khâm phục Đinh Tiểu Đại, không sợ tối tăm luôn tiến về phía trước, thứ quý giá này cũng chỉ những người trẻ tuổi mới có thể có được.

Khi đi vào Kim Bích Vương Triều, bất ngờ lại gặp một người.

Phan Duy Ninh nhìn thấy cô rõ ràng cũng ngăn ra, lập tức lại gần: “Lâu rồi không gặp.”

Cô mỉm cười gật đầu, cất bước đi lên.

“He he!” Anh ta rất nhanh ngăn cô lại, “Không thể tán gẫu đôi câu à?”

“Không thể.” Cô lễ phép đáp ngắn gọn, nói xong lướt qua anh ta.

Anh ta nắm lấy tay cô: “Tôi không hiểu, nếu cô có thể không tính toán với Quách Như Khiêm và Đỗ Tâm Đồng từng bày mưu hại cô, tại sao lại chỉ ghét mình tôi?”

“Bởi vì bọn họ chưa từng giả nhân giả nghĩa ở trước mặt tôi, khác hẳn anh.” Dùng tình cảm nguy trang để đi lừa gạt, tuy rằng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng anh ta đã từng làm cô tin tưởng anh ta, Ôn Noãn nghĩ một lúc: “Tôi bình sinh chuyện không muốn trải qua nhất, chính là sụp đổ lòng tin.”

Phan Duy Ninh im lặng, buông tay cô ra: “Xin lỗi.”

“Tôi nhận, nhưng mà mong anh đừng tặng hoa nữa, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể làm bạn được.”

Phan Duy Ninh không nói gì nhìn cô đi xa, đến bây giờ mới thật sự hiểu, cô gái nhìn qua hiền hòa ôn nhã này vốn ngoài mềm trong cứng, thế giới nội tâm giấu dưới lớp vỏ ngoài lại giống như trắng đen đơn thuần tách biệt rõ ràng, khi cần thiết tính cách càng mạnh mẽ hơn ai hết.

Ôn Noãn vào thang máy lên tầng năm, thầm nghĩ đã qua rồi, cho dù có giới trá năm lần bảy lượt cũng được, cuối cùng cũng sẽ vụt qua như mây trôi, chuyện cũ chẳng qua đều là như thế, tới một ngày nào đó, tất cả mọi chuyện sẽ chỉ còn lại một dấu chấm nhỏ.

Ra khỏi thang máy cô đi vào toilet, có thể là vì không ăn cơm trưa tử tế, dạ dày có chút khó chịu, súc miệng, rửa mặt, sấy khô tay, ngồi xuống ghế trong toilet, lẳng lặng cô đọc một mình.

Cho đến khi tiếng di động vang lên, Đinh Tiểu Đại thúc giục nói mọi người đông đủ cả rồi chỉ còn chờ cô thôi, ngắt điện thoại, cô buộc phải đứng dậy, nhìn vào gương nhếch miệng: “Cười xấu thật.” Vừa nói ra không nhịn được cười, cầm lấy túi đi ra ngoài.

Mới đưa một chân ra đã thoáng nhìn thấy phía bên kia có hai bóng người đang đi tới, cô phản xạ có điều kiện lập tức rút lại, dựa lưng vào vách tường, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Đinh Tiểu Đại chết tiệt! Không nói cho cô Chiêm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm sẽ đến, may mà cô vào toilet, nếu không bất ngờ gặp trong phòng, đến lúc đó sẽ khổ sở vô cùng, hận không thể chạy một vòng quanh công ty rồi ném kẻ chết tiệt kia từ trên tầng 66 xuống!

Đợi khoảng mười phút, chắc chắn đôi tai đang dựng thẳng không nghe thấy bất kì một tiếng động nào, cô lặng lẽ nhìn trộm phía ngoài.

Chiêm Nam Huyền một tay đút vào túi, tay kia cầm điều thuốc đang hút dở, dựa vào cửa phòng đóng chặt, thấy cô lộ đầu ra, thần nhiên nhìn cô một cái sau đó thu lại ánh mắt, cánh môi khẽ nhếch, thở ra một làn khói thuốc mỏng trong suốt.

Không ngờ bị anh tóm được, cố gắng kiềm nén nội tâm rối loạn và lúng túng, khó khăn đi ra ngoài, dừng lại trước mặt anh, cười nói: “Chiêm tổng.”

Thở ra một làn khói mỏng, anh không nói gì.

Bụng rỗng cộng thêm vừa rồi bị dọa gần chết, sau khi thần kinh thả lỏng sự đau đớn trong dạ dày dần trở nên rõ ràng, cô bắt giác ôm bụng lại.

Liếc nhìn cô một cái, anh lạnh nhạt hỏi: "Trưa ăn gì?"

Một lát sau cô mới đáp: "Không ăn."

Trong hành lang chợt im lặng không tiếng nói, chỉ có hai bóng đèn thủy tinh phản chiếu bóng dáng hai người vào tường, đôi mắt lạnh nhạt dừng lại trên gương mặt ngọc của cô, từ vầng trán tinh tế xuống dưới ấn đường, cái mũi xinh xắn cùng đôi mắt gợn sóng nửa sáng nửa tối, đôi lông mi dài mỗi lần chớp mắt đều tạo thành một bóng mờ trước mắt.

Dáng vẻ kia, khiến người ta vô cùng thương xót.

Bàn tay kẹp thuốc lá của anh không nhịn được chạm vào gò má cô, cô nghiêng đầu đi, để mình thoát khỏi hơi thở của anh, cảm giác dạ dày như bị dằn xéo, không tự chủ nhú mào.

Anh thu cánh tay thất bại về, ánh mắt dừng lại trên đôi môi đang tự cắn của cô, có chút nhẹ nhàng trách cứ: "Đau dạ dày?"

Trong lòng bỗng nhiên chua xót không lí do, đôi mắt vốn đang sụp trước ngực anh dần dần nâng lên, cái cảm theo động tác này mà hơi ghéch lên giống như một sự dụ hoặc im lặng, tư vị trong trí nhớ đang chuyển động trong ngực, đôi môi anh được đại não chỉ thị dán lên cánh hoa của cô, cô giấy dựa, lập tức bị anh ép vào tường không thể động đậy, một tay nhanh chóng luồn vào tóc mai nâng mặt cô lên, anh cứng rắn ép cô thừa nhận khao khát của mình.

Chuyển vào cắn mút đôi môi mọng nước mềm mại của cô, đầu lưỡi linh hoạt nóng bỏng vô cùng kiên nhẫn dụ dỗ hàm răng trắng bóc của cô mở ra, sau đó tiến vào chiếm lấy hoàn toàn, làm cô phải bật ra tiếng rên rỉ trong sự cuồng nhiệt độc đoán của anh.

Tiếng "ưm" nhẹ giống như thỏa mãn, giống như đang ngâm ca truyền vào trong tai, tức khắc cả lòng tràn ngập cảm giác xấu hổ vô cùng, cô giang tay đẩy anh ra, lực mạnh đến nỗi suýt nữa làm chính mình bị thương.

Không chút suy nghĩ cô chạy vụt đi.

Chương 8: Từng yêu, tại sao? (2)

Ôn Noãn chưa đi được xa, xuống tầng 1 gặp Phan Duy Ninh, anh ta đang ngồi ở ghế cao cạnh quầy bar nói chuyện với thợ pha chế rượu, dáng vẻ vội vàng chạy trời chết của cô làm anh ta kinh ngạc lần thứ hai, đảo mắt thấy Chiêm Nam Huyền bước nhanh theo kịp phía sau, ý tưởng chợt lóe, anh ta đứng dậy xen vào giữa hai người, chắn trước mặt Chiêm Nam Huyền.

Vài bước sau Ôn Noãn dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn hai người.

Chiêm Nam Huyền sắc mặt không đổi, hơi hợt nhếch miệng, "Cảm phiền."

Phan Duy Ninh cười híp mắt: "Không phải Chiêm tổng đi Paris thử áo cưới ư? Sao về nhanh thế?"

"Nhất Tâm không thích phong cách của Paris, chúng tôi định một thời gian sau đến Milan xem thử."

Ôn Noãn xoay người muốn chạy tiếp, Chiêm Nam Huyền lập tức vươn tay ra chụp lấy cổ tay cô.

Ngay lúc đó Phan Duy Ninh đột ngột đánh úp vào cánh tay đang ở trên không của anh, anh nhấc tay lên tránh công kích của Phan Duy Ninh, Ôn Noãn còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo vào trong ngực, một lực nhu hòa làm hai bả vai cô chớp mắt xoay 180 độ, cô chấn ở trước mặt anh đối mặt với nắm đấm rắn chắc của Phan Duy Ninh chỉ cách chóp mũi cô 1 cm.

Phan Duy Ninh vừa sợ vừa giận, "Anh là đàn ông kiêu gì thế hả?!"

Chiêm Nam Huyền cong môi tạo thành một vòng cung chói mắt, giống như vừa khen vừa mỉa: "Cậu đúng là đàn ông đích thực." Cậu nói nhẹ nhàng bằng giọng nhưng không biết vì sao lại làm Phan Duy Ninh ngậm miệng ngay lập tức, đơ tại chỗ không nói được gì, trơ mắt nhìn anh lỏm Ôn Noãn ra khỏi quán.

Nhét cô vào xe thể thao, sau khi phóng đi Chiêm Nam Huyền mới cầm điện thoại: "Nhất Tâm? Anh đi một lúc, tối về đón em."

Cúp điện thoại anh lạnh lùng mở miệng: "Cô quen thói coi lời tôi nói như gió thổi bên tai thì phải?"

Một lúc lâu sau Ôn Noãn mới nhận ra anh đang nói với cô, "Gì mà gió thổi bên tai?"

Đường xá bên ngoài cũng coi như quen thuộc, dù không biết anh sẽ mang cô đi đâu, nhưng hình như không phải là định đem đi bán, cô im lặng ngồi yên tại chỗ.

"Tôi từng bảo cô tránh xa Phan Duy Ninh ra đúng không?"

Cô lập tức phản bác: "Tôi chưa bao giờ gần gũi anh ta."

Anh tức nghẹn: "Ngoài cái bướng ra cô còn biết gì nữa?"

"Tôi chẳng biết gì cả, hơn nữa cũng sẽ không kéo phụ nữ ra đường trước để tránh cú đâm ỳnh."

Anh cười nhạo thành tiếng: "Chỉ có kẻ ngu không có ý chí mới có thể vì phụ nữ đánh nhau nơi công cộng."

"À, tôi quên, các hạ có tiếng mặt người dạ thú——ngại quá, nhầm, là lãnh diện trí tâm."

Anh há hốc miệng, rốt cục vẫn nhịn xuống, khuỷu tay gác lên thành cửa xe, không quay mặt lại, bên môi chậm rãi cong lên thành một nụ cười nhạt, cứ tưởng rằng cô thật sự đã tu luyện được thân kim cương không còn nóng tính, thì ra chỉ cần thân thể yếu ớt, ý chí dao động thì cũng giống như trước dễ dàng bị chọc ghẹo.

Dường như ở nơi sâu nhất trong lòng lóe lên một chút sung sướng, làm dịu đi ngũ quan cực kì tuần mĩ của anh, gương mặt tự nhiên mà giống như đang cố nhịn cười, vẻ mặt hấp dẫn chết người, phần lớn phụ nữ lúc này nhìn thấy anh tuyệt đối không thể kháng cự lại sức quyến rũ đặc biệt kia, cho đến khi dạ dày Ôn Noãn hơi dịu đi, ngăn ngại không dời mắt.

Xe quay lại Thiển Vũ, tiến vào bãi ngầm hai tầng của tòa nhà phụ, cô ngạc nhiên, không nhịn được hỏi: "Cuối tuần cantin không mở mà?" Hơn nữa bây giờ đã mấy giờ rồi? Cho dù có là ngày thường thì cũng tan làm từ lâu rồi.

"Cantin không mở còn có phòng bếp riêng." Thấy cô đứng hình, anh cong môi: "Dạ dày không đau à?"

"Có đau tôi cũng không dám lên." Cô liếc anh một cái, tránh tai bay vạ gió lại bị đổ cái tội quyến rũ Chiêm đại tổng giám đốc lên đầu, tội lớn như vậy một thư kí nhỏ nhoi như cô không đảm đương nổi.

Anh đóng sầm cửa xe lại, lập tức đi về phía thang máy, không quay đầu lại nhả ra một câu: "Ôn Noãn, tốt nhất lúc này cô đừng có thừa dịp nhõm nhõm với tôi."

Mặt lúc đỏ lúc trắng, cô cắn cắn môi, tiến thoái lưỡng nan đứng yên tại chỗ.

Đứng trước thang máy, anh nghiêng đầu nhìn qua: "Tôi cho cô hai sự lựa chọn, một là cô tự đi tới đây, hai là tôi đến lột vấy đánh cô một trận rồi cô tự đi tới."

Cô bị chọc suýt cười ra tiếng, cố gắng nhịn xuống mới không phá đổ hết công sức của mình, cuối cùng chậm chạp lê bước đi lên.

Tới tầng 66, vừa ra khỏi thang máy di động của anh vang lên, thuận miệng nói với cô: "Mở cửa,"

Cô ngẩn ra, anh đã đi đến bên cửa sổ nói chuyện điện thoại, cô nhìn về phía khóa mật mã điện tử, lưỡng lự một lúc, cô ấn số 0909, nghe thấy một tiếng "ting" rất nhỏ, cô thử đẩy vào, cánh cửa theo tay mở ra, phía bên trong vô cùng trống trải, cảm giác giống như liếc mắt một cái không nhìn thấy cuối.

Nhìn kĩ mới nhận ra cảm giác kia thì ra là do thiết kế. Trong không gian thoải mái không có gì để ngăn cách ngoài bức tường trắng, cho dù là tường TV, phòng khách, thư phòng hay là nhà ăn cùng phòng bếp, tất cả đều là dùng thủy tinh nghệ thuật sáng lấp lánh tách thành từng khu vực riêng biệt, cánh cửa phòng ngủ nửa mở hé ra chiếc giường lớn dựa vào tường thủy tinh, khi vào cửa tầm mắt nhìn xuyên qua tấm kính

hòa vào màn trời đêm, tấm kính sau ánh đèn trong như gương, chiết xạ nguyên hình làm không gian mở rộng hơn gấp đôi, ảo ảnh lay động làm người ta có cảm giác không nhìn thấy cuối.

Chiếm Nam Huyền đưa cho cô một cốc chocolate nóng: "Làm ấm dạ dày trước, tôi làm cơm rang trứng cho cô."

Trên bàn nước báo chí và điều khiển TV để loạn xạ. Trong thư phòng thấp thoáng có thể thấy được bản nổi xách tay của Bluray firefly (*), rất nhiều chi tiết cho thấy căn phòng này không phải là để đó, mà có hơi thở con người, cô muốn hỏi anh có phải ở đây không, nhưng khi lời đến miệng lại cảm thấy vấn đề này quá riêng tư, cuối cùng vẫn không nói ra.

Vài phút sau anh bê cơm rang trứng ra, bởi vì bụng quá rỗng, cô cũng không ăn nhiều, chỉ ăn no sáu bảy phần rồi bỏ thìa xuống, nhân lúc anh ngồi ở sofa xem báo, cô cầm đồ uống tùy ý đi thăm quan, khi vào thư phòng cô choáng toàn tập.

Một chiếc giá kim loại màu bạc dựa vào tường, nhìn qua có khoảng mấy nghìn cái CD.

Cô tiện tay rút ra, "Ngã tư đường nơi gió ở", lại rút ra, "If I could tell you" của Yanni, "Nếu như anh có thể nói cho em", "Matsuri" và "Taiko" của Kitaro, sau đó là "Indescribable night" của tiếng Pháp, "Bóng đêm mập mờ", "Ngâm vịnh nhẹ như tơ".

Tiếp theo là các album Pacific Moon ánh trăng hòa bình.

Bài Bamboo Dance, vũ điệu của trúc, tiếng nước rơi từng giọt trong hồ nhập tâm xuất trần. Còn có Exodus, di tản, nghe về truyền thuyết ai ai cũng biết của Maxim, trong chiến trường khói lửa tứ tung, bị nhốt trong tù ông ta mỗi ngày vẫn luyện đàn bảy giờ.

Ánh mắt tra xét dừng lại trước một cái tên, Trịnh Nguyên, cô chậm rãi rút CD ra, tên album là Người đã từng yêu.

"Album này không tồi." Sau lưng vang lên một tiếng nói.

Cô thuận miệng hỏi: "Bài nào hay nhất?"

"Vì yêu ở lại." Ngừng một lúc, "Nhưng bài tôi thường nghe lại là..." "Đã từng yêu em?"

Khi anh không nhìn thấy, đầu ngón tay cô khẽ run lên, nhẹ nhàng mở bìa đĩa trong suốt ra, tìm thấy "Đã từng yêu em", vài dòng chữ liền lọt vào tầm mắt.

Ngây ngốc suy nghĩ rất lâu

Nhưng vẫn không nghĩ ra lý do khiến chúng ta chia xa

Em lặng lẽ ra đi thay cho lời chia tay

Là em quá tàn nhẫn hay là anh quá nghiêm túc.

Nếu như tình yêu có thể lãng quên trong phút chốc

Thì anh đâu cần phải đau khổ đến thế.

Cô cuống quýt đóng lại thả vào chỗ cũ, lúc xoay người lại đụng vào trong vòm ngực anh đã chờ lâu, tiếng thở nhẹ quần quanh bên tai cô, một tiếng nói thấp đến mức cô gần như không nghe thấy: "Tại sao?"

Cô vươn tay để ở giữa hai người, quay đầu đi không dám nhìn anh.

"Nói cho tôi biết, tại sao?"

Cô im lặng, sau đó thấp giọng nói: "Em cứ tưởng anh đã biết rồi."

"Trừ phi chính miệng em nói cho tôi biết, nếu không trong lòng tôi, năm đó mãi mãi là một câu đố không giải được."

"Bây giờ nói những điều đó còn có tác dụng sao?" Vật đã đổi, sao đã dời, thân phận hai người từ lâu đã khác.

“Đến nay tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến em tàn nhẫn như vậy, là có người khác quan trọng hơn tôi? Hay là tình cảm của em đối với tôi không đủ sâu nặng? Nói cho tôi biết đáp án là gì?”

“Anh đừng như vậy...”

“Vậy em hy vọng tôi thế nào?”

Sự thất bại và tự giễu trong tiếng anh khiến cô vô cùng khổ sở, cô khó khăn nói: “Xin lỗi, hồi trước là em sai, nếu có thể quay lại quá khứ nhất định em sẽ không làm vậy. Mười năm nay không lúc nào em không tình nguyện người chết là em, mà không phải là.....Nếu có thể quay đầu, nếu có thể bắt đầu lại, nếu có thể sửa chữa lại tất cả, cho dù có bị róc thịt tróc xương vạn kiếp bất phục em cũng đồng ý...”

Cô biết mình đã sai, nhưng anh cũng không biết....bao năm nay cô đã phải đeo trên lưng thứ gì.

Im lặng hồi lâu, anh dịu dàng nói: “Đã quá muộn rồi, tôi sẽ không tha thứ cho em, mãi mãi không.”

Một làn sương mờ nhanh chóng ngưng lại trong mắt, cô nghiêng đầu, môi anh cọ qua miệng cô.

“Cho nên tới bây giờ em cũng chưa từng nghĩ sẽ xin anh tha thứ.” Cô nói.

“Đúng vậy, em chưa từng nghĩ...Có biết bởi vì em không nghĩ, không làm gì, mọi chuyện mới có thể phát triển đến ngày hôm nay không?”

Cố gắng xua tan đám sương trong mắt, cô cười nhẹ: “Vậy anh muốn em làm thế nào? Anh nói đi, chỉ cần em làm được, cho dù là gì em cũng sẽ đồng ý với anh.” Nếu anh muốn mạng sống của cô cũng chẳng sao, dù gì cô sống đến bây giờ đã là một kì tích.

“Thật?”

“Ừ.”

Anh cởi cúc áo cô, “Vậy cho tôi trước.”

Cô không biết làm sao, nắm chặt tay anh: “Không bao gồm cái này.”

“Không bao gồm? Nói cho tôi biết, ngoài bản thân mình ra em còn có thể trả tôi cái gì?”

Cô ngược mắt lên: “Em không định trả nợ anh, món nợ em nợ anh không thể trả hết, cho nên kiếp này không định trả.”

Anh chăm chú nhìn cô rất lâu: “Đều thế cơ à?”

Đột nhiên nhớ đến lần Chu Lâm Lộ nói về Chu Chỉ Nhược và Trương Vô Kỵ, cô buột miệng: “Hay là em đồng ý anh ba chuyện, được không?”

“Chơi trò gì thế!” Anh nhìn cô chằm chằm, thấy vẻ mặt cô chân thành, anh cười cười: “Được rồi, vậy chuyện thứ nhất, tôi nhấn mạnh lại cho em, tuyệt đối không được qua lại với Phan Duy Ninh, đừng hỏi tại sao, chỉ cần làm theo lời tôi.”

“Được.”

“Chuyện thứ hai, đi chia tay Chu lâm Lộ.”

Cô kinh ngạc ngậm miệng, ảo não nói: “Anh không thể như vậy.”

“Tôi có thể.”

Khẩu khí ngang ngạnh của anh làm cô bức mình: “Vậy anh cũng sẽ chia tay Bạc Nhất Tâm chứ?”

Nhếch miệng, anh cười cực kì xảo trá: “Là em nợ tôi, tôi có nợ em à?”

Cô khẳng khái: “Chuyện gì cũng được, nhưng riêng chuyện ấy thì không.”

“Tôi cảnh cáo em đừng vì kẻ nào nhất là hần làm chúng ta đi mà không vui.”

“Nam Huyền!”

Anh không nói gì xem đồng hồ: “Bọn họ chắc đã xong rồi, tôi đưa em về lấy xe.”

Cô thở phào,

Bỗng nhiên anh giữ chặt lấy cô, trong lúc cô bất ngờ không phòng bị hôn xuống, có chút cấp bách lại có chút cuồng nhiệt, một lúc lâu sau, ôm cô vào lòng, nhẹ giọng thủ thỉ: “Nhớ anh không?”

Dựa trán vào ngực anh, cô muốn nói, mỗi một ngày, mười năm mỗi một ngày đều nhớ, nhưng mà sự chua xót tự đáy lòng trào ra, tràn đầy đến nỗi khiến cô không thể phát ra tiếng.

Đinh Tiểu Đại lại nhào người lên bàn Ôn Noãn.

“Chị Ôn! Tại sao hôm qua chị không tới? Còn tắt cả máy!”

Ôn Noãn xem thường liếc cô nhóc một cái: “Chị tới, nhưng đến cửa lại thấy người mình không muốn gặp cho nên không vào, lần này em chết chắc rồi.”

“Không liên quan đến em! Em cũng không biết Chiếm lão đại và người phụ nữ kia sẽ tới! Sau khi đến mới nghe thấy giám đốc Cao nói chuyện điện thoại, hình như là đang nói cho ai đó chỗ chúng ta, em cứ tưởng là bạn của anh ta muốn tới, ai dè lại là Chiếm lão đại xuất quỷ nhập thần, không phải báo chí đang nói bọn họ ở Paris sao? Ngờ đâu đã về rồi!”

“Mặc kệ! Em đánh hết chỗ tài liệu này cho chị, 100 năm nữa cũng đừng mong xuống gặp Quản Dịch!”

“Một trăm năm? Em không muốn sống nữa, chị bóp chết em đi!” Đinh Tiểu Đại lớn tiếng gào thét, cho đến khi tiếng thang máy vang lên. Vừa quay đầu lại đã thấy Quản Dịch, cô nhóc nói nhỏ vào tai Ôn Noãn: “Hahaha, người tính không bằng trời tính, ngay cả ông trời cũng bị rung động trước mối tình si của em mà phá hoại quỷ kế của chị.”

Ôn Noãn che miệng, cao giọng nói với Quản Dịch, “Cậu đã gặp sắc nữ bao giờ chưa?”

Đinh Tiểu Đại lập tức bị dọa ngu, tay ở dưới bàn liều mạng véo chân cô.

Quản Dịch cười hì hì: “Tiểu Ôn muội muội, ai là sắc nữ?”

Ôn Noãn chỉ chỉ vào Đinh Tiểu Đại, “Nó—Oái—mê Chiếm tổng.” Lén lút xoa đùi, nhóc con này xuống tay độc ác quá.

Đinh Tiểu Đại đỏ mặt, ngượng ngùng đối diện với ánh mắt nghiền ngẫm của Quản Dịch: “Chị Ôn đùa em đấy, em không mê Chiếm lão đại đâu.”

Ôn Noãn tiếp lời: “Aha, không phải Chiếm tổng thì là ai? Chẳng lẽ—a,aa—“ Một bàn tay vội bịt miệng cô lại không cho cô nói.

Quản Dịch cúi người, cùng Đinh Tiểu Đại nhào người lên bàn, nhìn vào đôi mắt to của Ôn Noãn: “Tiểu Ôn muội muội, thẳng thắn mà nói tôi lại cảm thấy cô thích Chiếm Lão Đại hơn.”

Ôn Noãn tròn tròn mắt.

Quản Dịch nhìn máy tính cô bĩu môi: “Mật khẩu bảo vệ là 1399, tiểu Ôn muội muội muốn bên nhau trọn đời với ai?”

Đinh Tiểu Đại tò mò hỏi: “Cái gì mà bên nhau trọn đời?”

Quản Dịch lấy tài liệu đập vào đầu cô nhóc: “Sinh nhật Chiếm lão đại là mừng 3 tháng 1, chị Ôn nhà em là mừng 9 tháng 9, em nói còn cái gì trọn đời nữa?”

Mặt Ôn Noãn đột nhiên đỏ lên, lập tức đứng dậy, hừ lạnh ra tiếng: “Có bản lĩnh Quản Dịch cậu chuyển lên tầng 66 làm đi, tôi xem cậu bảo vệ nha đầu kia được bao lần?”

“Hu! Hu hu hu!” Đinh Tiểu Đại ôm tài liệu chạy nhanh về phía trước, vừa quay đầu lại cười với Quản Dịch đang nhăn mặt đi theo, vừa hét to: “Chị yêu! Chị đừng giận chó đánh mèo nhé, không liên quan đến em!!! Ha ha, sắc nữ vô tội! Tiểu muội vô tội! Oh yeah!”

Chiếm Nam Huyền và Cao Phóng ngồi trên sofa, khi Ôn Noãn đẩy cửa vào nghe thấy tiếng Đinh Tiểu Đại thét to, Cao Phóng cười rộ lên: “Cái gì vô tội thế?”

Đinh Tiểu Đại đặt tài liệu xuống, lè lưỡi: "Không có gì. Đúng rồi, giám đốc Cao, sau này anh sẽ bên nhau trọn đời với ai?"

Quản Dịch cười khúc khích, Ôn Noãn mặt đỏ bừng, xấu hổ mang theo hận ý trừng mắt nhìn Đinh Tiểu Đại. Chiếm Nam Huyền hơi biến sắc, đôi mi dài run rẩy.

Chỉ có Cao Phóng không hiểu: "Trọn đời gì cơ—"

"Được rồi, hợp đi." Chiếm Nam Huyền chặn ngang anh ta, khi ánh mắt lướt qua mặt Ôn Noãn bên môi không nhịn được lại khẽ mỉm cười, anh cầm lấy một tập hồ sơ trên bàn, "Tối hôm qua Dương Văn Trung của Viễn thông Đại Hoa hẹn tôi ăn tối, kế hoạch của Đại Hoa là nửa năm nữa tiến hành chuyển đổi hệ thống kinh doanh, công trình này rất quan trọng với bọn họ, ý Dương Văn Trung là hy vọng chúng ta có thể tham gia."

Cao Phóng ngạc nhiên nói: "Dự án này đầu năm Đại Hoa cũng đã xin phê chuẩn lập hồ sơ, nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại chậm chạp không tiến hành, trong ngành đều biết Viễn Thông Đại Hoa là khách hàng lâu năm rất thân thiết với Đại Trung, tôi vốn nghĩ Đại Trung sẽ điều người hợp tác với bọn họ cho nên mới không theo, tại sao bây giờ Dương Văn Trung lại tìm đến chúng ta?"

"Cho dù ông ta xuất phát từ nguyên nhân gì, nếu đã chủ động tìm tới, tôi không có lí do không nhận bát canh này." Thấy Ôn Noãn vẫn cúi đầu, ngừng một lúc, anh hỏi: "Sao không nói gì, có ý tưởng gì phải không?"

Cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói ra: "Nhất định phải nhắm vào Đại Trung sao?"

Nụ cười bên môi anh lặng lẽ biến mất: "Cô mới vào Thiển Vũ ngày đầu tiên?"

"Tôi chỉ cảm thấy đây không phải là phương pháp kinh doanh đúng đắn."

Anh lạnh nhạt nói: "Đừng dễ dàng kết luận như vậy, đúng hay không không phải nhìn vào quá trình mà là kết quả. Nếu cô cảm thấy bất tiện có thể không tham gia dự án này."

Cao Phóng và Quản Dịch hai mặt nhìn nhau.

Ôn Noãn thả tài liệu đang cầm trong tay xuống mặt bàn: "Tốt, vốn dĩ tôi cũng thiếu kinh nghiệm."

Trước khi cô đứng lên, Chiếm Nam Huyền nắm chặt lấy cổ tay cô, nhìn chằm chằm vào cô mười giây, giọng nói vốn lạnh lùng trầm lắng của anh trở nên mềm mỏng khác thường: "Cô nghĩ kĩ rồi chứ?"

Cô cúi đầu nhìn anh, một lúc sau, bình tĩnh nói: "Gần đây chúng ta đã cướp không ít mối làm ăn của Đại Trung, cho dù anh có chỗ nào bất mãn với bọn họ cũng nên nguôi giận, cần gì phải đuổi cùng giết tận?"

Anh hừ lạnh một tiếng: "Chỉ bằng những lời này của cô, tôi cam đoan Đại Trung sẽ chết không toàn thây."

Cảm xúc ần ứ nhiều năm rốt cuộc thoát khỏi bóng tối tràn ra theo sự ngán ngán của anh, cô muốn rút tay lại, nhưng mà sự giãy dụa yếu ớt ấy rất nhanh bị thất bại trong bàn tay anh, cô mím môi, đè giọng nói: "Buông ra."

Trận giằng co căng thẳng này hoàn toàn chọc anh nổi điên, tay vung mạnh ra, cô lập tức ngã xuống sofa, anh đột nhiên đè người lên, hoàn toàn không để ý đến sự im lặng bất chợt trong phòng, tất cả mọi người ở đây đều là râu ria ngoài lề, ánh mắt lạnh lẽo như tảng băng trôi, anh khóa chặt hai mắt cô: "Hôm qua tôi đã nói với em những gì? Mới thế mà đã quên không còn một mảnh?"

Cô vói tay chống mạnh trong ngực anh, nhưng cố thế nào thất lưng cùng đôi chân dài cũng không thể thoát khỏi thân hình đang áp xuống của anh, sự kháng cự mỏng manh cuối cùng trở nên xấu hổ và uể oải.

"Anh đứng lên mau!"

Đáy mắt thu hết sự bất lực của cô, hai con ngươi như hai tảng băng rất lâu sau mới thoáng tan đi.

Anh đứng dậy đồng thời cũng cầm cổ tay kéo cô lên, tựa như không có việc gì nhếch miệng nói với Cao Phóng và Quản Dịch: "Làm phiền, cho chúng tôi xin vài phút."

Hai người vô cùng xấu hổ nhanh chóng rời khỏi hiện trường ác liệt, đóng chặt cửa lại.

Sau khi Chiêm Nam Huyền quay về bàn làm việc, con người phiếm ra ý cười: "Tôi nghĩ có chuyện nên vẫn nói cho em thì tốt hơn."

"Anh nói đi."

"Có người nhìn thấy Chu lâm Lộ quan hệ với một cô gái ở Ma Cao."

Cô cười cười: "Anh ấy luôn có rất nhiều bạn gái."

"Lần này có lẽ khác."

Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hô hấp, mở ra, không hề lảng tránh anh: "Cảm ơn anh, tôi biết rồi."

Miệng anh nhếch lên: "Đừng ngại."

"Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh."

"Ồ?" Anh không hứng thú đáp lại, cúi đầu mở hồ sơ ra.

"Nếu anh không phản đối, tôi muốn xin từ chức." Tập hồ sơ vừa mở ra chậm rãi khép lại, đặt sang một bên, anh ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt yên lặng của cô, "Về chuyện dự án của Đại Hoa, tôi vốn đang định nhường cho Đại Trung, em đã từ chức, càng tiện cho tôi, mặt tăng mặt phật không cần phải nhìn nữa."

Cô mỉm cười: "Tôi chúc Chiêm tổng thành công, việc làm ăn của Thiển Vũ không ngừng phát triển,"

Anh cũng cười: "Tôi còn chưa kịp nói cho em, dự án cải tạo lần này của Đại Hoa bao gồm đổi mới thiết bị, bởi vì Dương Văn Trung và Ôn Nhu có chút quan hệ riêng, cho nên bọn họ đã định sẽ nhập hàng từ một doanh nghiệp Singapore có lượng tiêu thụ đứng thứ 5 toàn cầu—công ty Singapore kia có mối liên hệ sâu sắc với Ôn Nhu, nhưng mà cùng một dạng phân phối tôi có thể hợp tác với No. ONE cung ứng chiết khấu có lợi nhất cho bọn họ, vậy nên mong em nói với Ôn Nhu một tiếng, lần này tôi thật xin lỗi."

Ôn Noãn kinh ngạc cắn môi, không nhịn được có chút oán hận, tính cách lại vô cùng cứng rắn: "Anh yên tâm, nhất định tôi sẽ nói giúp anh."

Nói xong định xoay người đi, đã thấy một bóng xanh bay đến, cô kinh hoảng đứng tại chỗ, bất chợt vô số trang giấy tung bay trong không trung, tập hồ sơ bằng da màu xanh bị Chiêm Nam Huyền ném sượt qua vai cô 1 cm rơi xuống mặt đất, âm thanh va chạm vang lên.

Hai người oán giận nhìn nhau qua những trang giấy lững lờ bay.

Anh mở miệng trước, ngữ điệu càng nhẹ và càng lạnh hơn lúc trước: "Đại Trung tôi đã hủy ý định rồi, còn em, tự cầu phúc đi."

Giấy còn chưa rơi xuống mặt đất, cô không nói một tiếng xoay người đi ra ngoài.

9. Chương 09

Chương 9: Chiến tranh lạnh, khoảng cách ưu thương (1)

Trương Đoan Nghiên hiện tại được điều lên tầng 66 trợ giúp dự án Viễn thông Đại Hoa, Phan Duy Ninh không còn tặng hoa nữa.

Chiêm Nam Huyền và Ôn Noãn ngoài mặt làm như chẳng có chuyện gì, thi thoảng không thể tránh được, cô trước sau như một chỉ lễ độ chào: "Chiêm tổng.", mà Chiêm Nam Huyền cũng như vậy, chỉ hơi gật đầu đáp lại cô, sau đó hai người lướt qua nhau, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Đinh Tiểu Đại rất nhanh phát hiện ra, Chiêm Nam Huyền có chuyện gì sẽ chỉ gọi cho Trương Đoan Nghiên, không tìm Ôn Noãn nữa, mà Ôn Noãn có chuyện cũng sẽ chỉ bảo tiểu muội này chạy chân, không bao giờ gõ cửa phòng tổng giám đốc, năm lần bảy lượt như vậy cô có thể khẳng định, 13 và 99 đang chiến tranh lạnh.

Ý thức được tình thế bất lợi, không muốn phải trở thành vật hy sinh, cô nhóc thông minh tức thì, không dám tùy tiện cợt nhả nữa.

Kể duy nhất không thông minh là Trương Đoan Nghiên tự nhiên bị kéo vào vòng chiến tranh, mắt thấy chuyện gì tổng giám đốc cũng giao ình làm, dường như Ôn Noãn mất quyền lực coi cô như một cái bình hoa gạt sang một bên, nội tâm thầm ngạc nhiên không biết Ôn Noãn đã đắc tội gì với ông chủ, loáng thoáng có chút vui vẻ.

Nhưng mà điều làm cô không hiểu là, hai người kia dường như không hề nói lời nào với nhau, rõ ràng ai cũng không thèm nhìn ai lấy một cái, nhưng Chiêm Nam Huyền cũng không nói sẽ thôi chuyển Ôn Noãn đi, Ôn Noãn cũng không từ chức, mỗi ngày đều giằng co như vậy, tựa như nơi này không phải công ty, bọn họ cũng không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Nháy mắt đến thứ 7, trong lúc tương đối nhàn rỗi bỗng nhiên có khách đến.

Trương Đoan Nghiên vội vàng đứng dậy, Đinh Tiểu Đại lưỡng lự một lúc, mặc dù có chút không muốn cũng chậm chậm đứng lên, duy chỉ có Ôn Noãn đang úp mặt xuống bàn chộp mắt là không ngẩng đầu lên, làm Đinh Tiểu Đại thật muốn vo một tờ giấy ném cô.

“Bạc tiểu thư.” Trương Đoan Nghiên vội vàng chào, “Tổng giám đốc đang ở trong văn phòng, cô muốn uống gì? Tôi đi pha cho cô.”

Bạc Nhất Tâm cười cười: “Cám ơn cô, cho tôi một tách cà phê được không?”

Khi đi qua bàn Ôn Noãn, ánh mắt lơ đãng lướt qua thân hình đang nằm úp xuống bàn của cô, nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc Chiêm Nam Huyền, không đợi tiếng trả lời vang lên đã đẩy cửa vào.

Chiêm Nam Huyền ngồi sau bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn thấy cô, cười nhạt buông công việc trong tay: “Hôm nay sao không gọi?”

Bạc Nhất Tâm miễn cưỡng ngồi xuống sofa: “Không muốn.”

“Không khỏe?”

“Không, chỉ cảm thấy không vui thôi.”

“Bác sĩ nói ba tháng đầu phải đặc biệt chú ý, anh nghĩ em nên nghỉ ngơi một thời gian.”

Bạc Nhất Tâm sờ sờ bụng mình, trên mặt ẩn hiện một nụ cười: “Anh bảo tên gì thì hay?”

Tiếng cửa vang lên, Trương Đoan Nghiên bưng cà phê tiến vào, trong chớp mắt ánh mắt Chiêm Nam Huyền quét ra phía ngoài, chỗ thư kí trống vắng không bóng người, thu lại ánh mắt anh nhú mày nhìn Bạc Nhất Tâm: “Tại sao còn uống thứ này?”

Khẽ nhấp một ngụm, Bạc Nhất Tâm đặt tách cà phê xuống: “Quen rồi, không đổi được.” Nói xong, lườm anh một cái: “Anh lúc đó không phải cũng thế à?”

Chiêm Nam Huyền mỉm cười, không nói gì.

“Đôi khi em rất phục anh.”

“Rất nhiều người cũng nói vậy.”

“Chuyện Đại Trung, anh có thể im lặng đến tận giờ.” Trước mặt cô anh vẫn không hề nói một chữ.

“Việc nhỏ mà, nói làm gì?”

Cô khẽ châm chọc: “Ngay cả Ôn Noãn cũng nghĩ là việc nhỏ?”

Chiêm Nam Huyền cười yếu ớt: “Chắc thế”

Bạc Nhất Tâm giắtt mình, rất lâu cũng không nói lời nào, qua một lúc, mới khẽ thở dài, "Trước kia em không hiểu tại sao anh lại yêu cô ấy như vậy, bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra, anh và cô ấy, hai người các anh trong mắt chỉ nhìn thấy đối phương, trong lòng chỉ chứa đối phương, ngoài đối phương tất cả mọi thứ bên ngoài đều không quan trọng, phải vậy không?"

"Ai nói? Đứa bé trong bụng em cũng rất quan trọng với anh."

"Phải rồi." Bạc Nhất Tâm bật cười, "Quan trọng đến mức anh muốn kết hôn với em." Cô nhìn chăm chú vào người mỉm cười đã cúi đầu làm việc.

Một người cho dù có đánh mất mỗi làm ăn mấy triệu cũng chẳng hề để ý, một người cho dù có lọt vào bẫy trí mạng cũng không sao cả, bọn họ chỉ cần đối phương ở cạnh bên mình, hơn nữa sau khi trải qua dòng thời gian chia lìa quá dài, lại càng trở nên quý trọng. Rốt cuộc là tình yêu thế nào linh hồn mới đạt tới mức lưu luyến chung tình như vậy? Quấn quít cùng một chỗ không bao giờ tách xa, cũng không chấp nhận người ngoài tiến vào.

Lại cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, cô gọi: "Nam Huyền."

"Ừ?"

"Sau khi suy nghĩ rất lâu, hôm đó anh về ăn tối, biết rõ hôm sau Duy Ninh sẽ tới, tại sao——anh vừa khéo quên mang kế hoạch đi, hơn nữa còn vứt lung tung trên bàn làm việc?"

Chiếm Nam Huyền nhếch miệng, nụ cười nhạt mang theo chút quyến rũ: "Chu Lâm Lộ đã đưa anh một phần lợi nhuận của Lãnh thị, anh dù sao cũng phải biểu lộ chút lòng biết ơn." Anh vô cùng thành tâm tặng Đại Trung một quả bom hẹn giờ.

Bạc Nhất Tâm thở dài: "Bọn em đều tự động tự nguyện nhảy vào bẫy của anh phải không?"

"Nếu Phan Duy Ninh dám theo đuổi em, nên sớm chuẩn bị tâm lý sẽ bị Phan gia đuổi khỏi nhà, về phần Chu Lâm Lộ, nếu Ôn Noãn không chịu tách hẳn ra, vậy anh đành phải tự mình động thủ." Anh nhìn về phía cô, khóe môi nhếch lên cực cao, ẩn trong đó một chút chế nhạo: "Nhưng, anh cũng không ngờ em lại nhảy vào."

Chủ nhật Ôn Noãn vẫn tự nhốt mình trong thư phòng vẽ tranh, đến trưa Ôn Nhu đến.

Cô nói: "Chị đang ở dưới nhà rồi, hôm nay mày nhường chị nhé. Ra ngoài ăn đi."

Cô lắc đầu.

"Nhanh thôi." Ôn Nhu đi theo cô vào bếp.

"Mày thật sự nên đi ra ngoài một chút, quen vài người bạn."

"Chị biết em thích ở nhà."

Ôn Nhu tức giận, "Cuộc sống 25 tuổi mà đã giống ao tù nước đọng, chẳng lẽ mày định cứ sống như thế tới 50 tuổi à?" Cô bắt lấy cánh tay Ôn Noãn đang mở tủ lạnh: "Đi theo tao!"

Kéo cô ra ngoài mạnh mẽ đóng sầm cửa lại, khi đến thang máy vội vàng đẩy cô vào.

Ôn Noãn nhìn lại mình, tóc tai bù xù, chiếc áo sơ mi cổ trễ lộ ra cả sợi dây bra màu đen, quần soóc denim và dép lê, mặc như thế ra ngoài kết bạn? Bảo cô đi cùng một nhóm học sinh 15, 18 tuổi chắc còn được, nếu như bọn họ đứng là bạn mới trong lời Ôn Nhu.

Ôn Nhu cười: "Làm sao chứ, mày mặc thế này bảo đảm đẹp hơn mặc đồ công sở rất nhiều."

Cô không biết làm thế nào: "Không bằng chị cam đoan với em lát nữa không có ai nói em không mặc quần áo tử tế."

Ôn Nhu đưa cô đi uống trà chiều, mới ngồi xuống đã thấy Ôn Nhu mở điện thoại ra, Ôn Nhu là một người bận rộn, bận có nghĩa là cô có rất nhiều cuộc điện thoại, bận đến nỗi Ôn Noãn không thể hẹn với chị, thỉnh thoảng ở nhà phải bảo Ôn Nhu tắt điện thoại.

Vừa mở máy được vài phút đã có ba cuộc điện thoại, Ôn Nhu chú tâm nói, còn cô chú tâm ăn.

Nhân viên các khu vực mua sắm xung quanh chậm chậm vào nghỉ trưa, trong nhà ăn người dần đông hơn, Ôn Nhu lại có điện thoại, không biết là quá ồn hay là tín hiệu không tốt, cô phải gọi vài tiếng rồi đứng dậy tìm một chỗ yên tĩnh.

Ôn Noãn ăn uống no say, chán không có ai tán gẫu, chờ cả buổi cũng không thấy Ôn Nhu về, cô đảo mắt nhìn xung quanh, xa gần cũng không thấy bóng dáng chị đâu, chỉ thấy nhân viên phục vụ đang đi tới chỗ mình.

“Xin hỏi cô là Ôn Noãn tiểu thư phải không ạ?”

“Vâng, có chuyện gì thế?”

“Vừa rồi có một vị Ôn tiểu thư nói có việc gấp phải đi trước, nhờ tôi đến nói cho cô một tiếng.”

Ôn Noãn lập tức nhảy dựng lên, nén sự sợ hãi trong lòng, hỏi: “Bàn này đã thanh toán chưa?”

“Cô ấy đã trả tiền rồi.”

Cô an tâm: “Cám ơn.”

Đây chính là lí do tại sao cô rất ít khi đi ăn cơm với Ôn Nhu, mười lần thì luôn có tám lần Ôn Nhu bỏ cô giữa chừng, những lúc ấy cô ngồi ăn một mình mà vô vị, nhưng không thắm như lần này——hai bàn tay trắng, không tiền, chìa khóa hay điện thoại.

Mượn điện thoại nhà hàng gọi cho Ôn Nhu, nhưng vẫn là tiếng tút bận, lại gọi cho Chu Lâm Lộ, ngoài vùng phủ sóng.

Cô cố gắng nhớ lại mình còn nhớ số điện thoại của ai không, Cao Phóng, Quản Dịch, Đinh Tiểu Đại, Đỗ Tâm Đồng, ...15 phút sau cô không thể không thừa nhận một chuyện khiến người ta phải học máu, phương thức liên lạc của vài người cô quên tất cả đều lưu trong PDA. (*)

Điện thoại Ôn Nhu trong nửa giờ vẫn bận, đến cuối cùng thì tắt máy, cô đành phải từ bỏ đi.

Đi về phía đường đi bộ được mô phỏng theo kiểu cổ, trong cửa kính thủy tinh rực rỡ muôn màu, nếu không phải bày những ma nơ canh mặc những bộ trang phục và trang sức hợp mode theo mùa, thì là những viên kim cương 3 carats trong suốt lấp lánh.

Phía ngoài hàng rào sắt của đường đi bộ, từ chiếc xe thể thao đời mới nhất đến chiếc xe bus cũ kĩ đều dừng trước đèn đỏ, hai bên đường là những bụi cây thấp không biết tên, trên những dây phố căng chặt biển hiệu muôn màu muôn vẻ, có to có nhỏ, một tấm lại một tấm, khẩu hiệu có cái rực rỡ có cái giản đơn.

Đây là thành phố cô sống ư? Tại sao nhìn qua lại giống như nơi đất khách quê người.

Tất cả đối với cô đều rất xa lạ, xa lạ tới mức làm cô cảm thấy có chút mới mẻ, cho đến bây giờ mới biết Ôn Nhu nói đúng mức nào, cô đã rất lâu rồi không ra ngoài, thói quen cuộc sống không bao giờ thay đổi, đối với thế giới bên ngoài đã lơ là rồi thờ ơ, hoàn toàn không biết trời đất bên ngoài biến đổi từng ngày như thế nào.

Con đường chật hẹp càng lúc càng hỗn loạn, đi đến cuối đường cô rốt cục mới thở ra.

Trước mắt là quảng trường vừa trống trải vừa đông người, trước tòa nhà thương mại lớn có một đài phun nước âm nhạc ba tầng, ngồi xuống bệ đá cẩm thạch cạnh đài nước, cô nghĩ mình đã lạc đường, không biết phải làm sao, sau đó bắt đầu ngăn người, nếu không tìm được Ôn Nhu đêm nay cô sẽ không có chỗ nào để về.

“Ôn.....Noãn?” Một tiếng gọi dò xét giống như từng quen vang lên phía sau, cô quay đầu lại, chỉ thấy cách vài bước một người phụ nữ tuổi tầm 50 ăn mặc đoan trang, khuôn mặt quen thuộc mang theo ý cười, cô sững sốt: “Bác.....Chiếm?!”

“Bác nhìn cháu rất lâu rồi, còn sợ nhận nhầm người.”

Mẹ Chiêm Nam Huyền, Châu Tương Linh vui sướng bước lên, :”Nhiều năm rồi vậy mà cháu vẫn giống hồi trước, nhìn qua không thay đổi chút nào.”

“Đã lâu không gặp, bác Chiêm.” Cảm giác sung sướng từ đáy lòng dâng lên, cả mặt cô hầu như đều cười, trước khi chia tay Chiêm Nam Huyền cô thường đến nhà anh chơi, Châu Tương Linh rất thích cô, sau khi chia tay cô đi Anh, không hề liên lạc, hai người đã rất nhiều năm không gặp.

“Tại sao cháu lại ngồi đây?” Châu Tương Linh hỏi.

Ôn Noãn đang định trả lời, một giọng nói đã vang lên phía sau cô.

“Mẹ, sao mẹ lại chạy tới đây? Con tìm mẹ khắp nơi.” Tiếng nói quen thuộc như một lưỡi dao lạnh cứa vào tim, cô không nói gì, cũng không dám quay đầu lại, đang tưởng rằng anh không nhận ra mình, ngay sau đó vai bị nhéo một cái rất mạnh, cô đau hét ra tiếng, đối diện với gương mặt giật mình khê biến của anh.

“Mẹ, mẹ vào trong xe chờ con.” Anh nói, tiếng lạnh lẽo trầm đặc.

Châu Tương Linh nhìn anh, lại nhìn Ôn Noãn, chần chừ đứng lên.

Nhìn thấy sự nghi ngờ và bất an của mẹ, nụ cười hiếm thấy lộ ra trên mặt Chiêm Nam Huyền, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa bả vai Ôn Noãn, dịu dàng nói với Châu Tương Linh,:”Chúng con có chút chuyện cần nói.”

“À, được.” Châu Tương Linh cười rồi rời đi.

Nụ cười trên mặt anh nhanh chóng lạnh băng, sau khi thu tay lại ánh mắt nhìn từ mặt cô thẳng xuống dưới, dừng ở ngón chân nhỏ nhỏ lộ ra khỏi dép lê, không nói một câu, xoay người bỏ đi.

Giữa anh và cô, dường như chắc chắn đã không còn lời nào để nói.

Ôn Noãn ngồi trên thềm đá nhẵn nhụi, trong đầu có hai dấu hỏi như sợi tơ quấn quanh không đi.

Thái độ cảnh giác của của anh đối với cô cũng giống như đang nói không muốn nhìn thấy cô ở cạnh mẹ anh, nhưng mà tại sao anh lại cố ý ôm cô, diễn trò thân mật trước mặt mẹ anh? Hai hành động mâu thuẫn này thật khó giải thích.

Cúi đầu nhúng ngón tay vào nước, cô vẽ lên mặt đá cẩm thạch màu đen một đường cong mềm mại, sau đó lại thêm một vòng.

Ánh mặt trời qua khe hở tòa cao ốc dần ngả về phía tây, phía chân trời xuất hiện một vàng rắng màu tím.

Hoàng hôn dần tắt, ánh đèn nối tiếp sáng lên rực rỡ.

Trên đá cẩm thạch đã có một mảng ướt, trước mặt không có chỗ nào khô, người đến người đi xung quanh cô không để ý nhiều, vẫn nghịch nước trong bể, dựa vào cảm giác vẽ từng vòng lên mặt đá ướt thành một bức tranh đã không còn nhìn ra hình dạng.

“Cô ăn mặc lôi thôi thế này đến đây để viết nguệch ngoạc đấy à?” Đột nhiên có người châm chọc.

Cô vội quay đầu lại, đầu cúi đã lâu bỗng đứng quay cuồng, chỉ cảm thấy eo, chân mềm nhũn, mất cân bằng cả người ngã vào trong bể, trong giây phút nước chưa dính vào mặt, cô thực sự đã được mở mang hiểu biết về sự tuyệt tình của Chiêm Nam Huyền.

Chỉ cần anh vươn tay ra nắm lấy bả vai cô thì nhất định sẽ chẳng xảy ra chuyện này, nhưng không, anh không giúp cô, đôi mắt đẹp đến tận cùng kia mang theo ánh sáng sắc lẹm tựa như muốn nói chẳng liên quan đến anh, anh cứ thờ ơ đứng yên như vậy, như là ác ý nhìn cô ngã xuống trước mặt anh.

Khi cô chật vật bò lên khỏi bể cả người đã ướt đẫm, kéo theo ánh mắt chú ý của mọi người xung quanh.

Một phút sau, cô cuối cùng cũng buông tha chiếc dép lê không biết đã rơi xuống chỗ nào, đi chân trần ra đường cái, vẫy tay bắt taxi, cô không biết mình muốn đi đâu, cô không có chìa khóa nhà, thậm chí cũng không có tiền xe, nhưng tất cả những vấn đề này đều có thể chờ sau khi cô lên xe rồi tính tiếp.

Cuối cùng cũng có xe đi đến, cô mở cửa xe ra, ngay lập tức lại bị ai đóng sầm lại, lái xe mắng một câu:”Mẹ kiếp!” rồi lái xe bỏ đi.

Cô im lặng, giọt nước chảy từng hàng từ mái tóc dài đến quần áo rơi xuống đường.

Không lâu sau, một chiếc xe dừng lại, cô quay đầu, bình tĩnh nói: "Hãy để tôi đi."

Chiếm Nam Huyền nghiêng đầu vểnh khóe miệng: "Tôi tò mò không biết cô như vậy thì đi kiểu gì?"

Anh sở dĩ quay lại chính là vì muốn thấy tình thế không có chỗ nào để đi của cô? Ôn Noãn cười nhạt, cả thành phố to như vậy, hay là về chung cư mượn chìa khóa phòng quản lý, trên đời này hẳn vẫn còn một nơi cô có thể dung thân.

Cô vươn tay ra mở cửa xe, nội tâm đang muốn cảm tạ anh không đóng sầm cửa lại, nào ngờ anh lại theo sau cô chui tọt vào xe.

"Sự kiêu ngạo của cô đến khi nào mới sửa được?" Câu hỏi lạnh lẽo của anh vang lên trong không gian chật hẹp. Ra là thế? Thà lưu lạc đầu đường cũng không muốn xin anh giúp đỡ?

"Còn tiêu chuẩn của anh, bao giờ mới có thể rõ ràng hơn đây?"

"Ý cô là gì?"

"Chuyện Quách Như Khiêm và Đỗ Tâm Đồng, anh trách tôi không mở miệng với anh, còn chuyện Đại Trung...chẳng phải tôi đã mở miệng rồi sao?" Kết quả như thế nào? Ngực cô bị anh đâm thủng một lỗ.

Chiếm Nam Huyền khẽ cười giễu cợt: "Tôi thật không biết nên nói cô ngây thơ hay là ngu xuẩn, tại sao cô dám khẳng định Chu Lâm Lộ muốn cô làm người phát ngôn cho hắn ta?"

Cô nghiêng đầu nhìn về phía anh: "Anh muốn nói gì?"

"Sao cô không hỏi người trong lòng cô đi?"

"Nếu anh chịu cho tôi mượn điện thoại gọi cho anh ấy, tôi sẽ cảm động đến rơi nước mắt."

Đôi môi mỏng của Chiếm Nam Huyền khẽ nhếch.

Cô biết, bình thường những lúc này Chu Lâm Lộ rất muốn bóp chết cô ngay lập tức.

Trên người ẩm ướt làm cô cực kì khó chịu muốn tắm ngay, không để ý nhiều, cô thò tay vào áo khoác anh móc điện thoại ra, bấm số của Ôn Nhu lần thứ 1001.

Cám ơn trời đất, lần này rốt cục cũng thông, trong tiếng ồn ào nghe thấy tiếng Ôn Nhu nói: "Chiếm Nam Huyền?"

"Là em, Ôn Noãn! Chị đến nhà em ngay, không có chìa khóa em không vào nhà được."

"Ồi trời ơi!" Đường như mồm miệng Ôn Nhu cứng hết cả, "Tao đang ở Singapore, phải mấy ngày nữa mới về được."

Ôn Noãn ngây người, nếu có thể, cô thề đời này sẽ không để ý tới con người kia nữa.

Cô không nói gì cắt luôn điện thoại, sửa lại gọi vào số Chu Lâm Lộ, vẫn đang ngoài vùng phủ sóng, cô nản đến nổi—hy vọng ngay lúc này xảy ra tai nạn giao thông—hoặc có thể dựa vào một vị cứu tinh nào đó giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này.

Cô chậm rãi trả điện thoại lại cho Chiếm Nam Huyền, anh hoàn toàn biết rõ những gì vừa xảy ra, ánh sáng lạnh nhạt trong con người không mấy may có chút nhân từ, khóe miệng khẽ nhếch mang theo ý mỉa mai, ý tứ vô cùng rõ ràng, cô đừng mơ mộng hão huyền anh sẽ vươn tay ra giúp đỡ.

Chỉ trừ phi—anh đang đợi cô mở miệng với anh.

Anh muốn cô thần phục, anh muốn chính cô nói, anh muốn cô chủ động yêu cầu, anh muốn cô phải dẹp hết ương bướng và kiêu ngạo quý gối trước gấu quần anh.

Trong sự giằng co của hai người, tiếng chuông điện thoại vang lên, sau khi nghe thấy giọng đối phương, anh không nhịn được mỉm cười: "Ừ...tôi biết rồi...cậu yên tâm."

Không lâu sau xe đến nơi, lái xe nói: "Tiểu thư, đến rồi."

Ôn Noãn không lên tiếng.

Khóe miệng Chiêm Nam Huyền càn cong: "Cô còn không trả tiền xuống xe đi?"

"Tôi có thể—lĩnh trước một tháng tiền lương không?"

"Đương nhiên." Anh nói.

Cô thở dài, làm gì có chuyện tốt như thế, "Điều kiện là gì?"

"Chia tay Chu Lâm Lộ."

Biết thế bị tai nạn giao thông còn tốt hơn, cô nghĩ thầm.

Lái xe ngồi ghế trước bắt đầu mất kiên nhẫn: "Hai người rốt cục có xuống không?"

"Bình tĩnh đừng nóng." Chiêm Nam Huyền thông thả nói: "Vị tiểu thư này sẽ trả ông gấp đôi tiền xe"

Lái xe lập tức im lặng, liếc nhìn hai người qua gương chiếu hậu.

Ôn Noãn bị buộc đến vách núi không còn cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể thử nói: "Có thể có một lần ngoại lệ được không, cho tôi một cơ hội mặc cả?"

"Nếu cái giá của cô có thể làm tôi thấy hứng thú."

Cô nhú mồm, cái gì có thể làm anh thấy hứng thú, hay là hôm sau trả gấp ba tiền cho anh? Nhưng cô biết có gấp 10 lần anh cũng không cảm thấy hứng thú, hay lấy thân báo đáp? Nhưng bên người Chiêm tổng đã có một cô bạn gái 10 năm, sao có thể chen chân vào tình cảm của người khác.

Nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn không nghĩ ra, nghèo khổ như cô có gì có thể làm anh hứng thú.

"Loạt xoạt loạt xoạt", cô không nói lời nào, tay lần thứ hai thò vào trong túi anh móc ví tiền, lấy một xấp tiền mặt dày đưa cho lái xe rồi thả lại ví vào túi áo anh.

"Tôi nợ anh một lần." Cô vươn tay ra mở cửa xe.

Anh lập tức túm chặt tay cô, nói thẳng: "Người khác có thể, nhưng cô không thể."

Cô mặt mày không chịu nổi: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Thật sự muốn diệt tận không để lại đường sống ư?

Đôi mắt sáng như sao của anh khẽ chớp, cô không biết anh đang suy nghĩ điều gì, bây giờ cũng chẳng còn lòng dạ nào mà phỏng đoán, cô thật sự muốn chết, một chết đi được.

Anh quay đầu nói với lái xe: "Đến số 1 Lạc Dương."

"Không!" Cô phản đối ngay lập tức, "Tôi muốn ở khách sạn!"

Anh ngẩn ra: "Cô làm trò gì kỳ quặc thế?"

Cô quay mặt nhìn ra phía cửa sổ: "Tôi muốn ở khách sạn."

Anh kéo cô lại: "Nhìn tôi."

Sương mù phủ đầy trong mắt, mặt cô không chút thay đổi nhìn về phía anh, thật phiền phức, rất mệt, rất khó chịu, tủi thân vô cùng, muốn hét to lên, muốn tắm rửa, muốn thoát khỏi anh, cô muốn quay về nhà mình, muốn ở một mình....tại sao nhất định phải ép cô như vậy?

Anh suy tư một lúc, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào cô: "Em cho rằng tôi ở đó?"

Không thể che dấu suy nghĩ của mình lần nữa làm cô cảm thấy nhục nhã, phải, cô không muốn gặp người bạn gái sống cùng anh, thế thì sao nào? Cô cắn chặt môi giật anh ra, tay còn chưa chạm vào cửa xe đã nghe thấy anh nói: "Số 1 đường Lạc Dương, gấp ba giá."

Tiếng "cách" khóa cửa xe vang lên, xe chạy ra ngoài.

Bị một xung lực kéo về chỗ cũ, nước mắt cổ nén hồi lâu, từng giọt từng giọt một rơi xuống trước mặt anh.

Khi xe đi lên đỉnh núi Ôn Noãn mới nhớ ra, bên ngoài nói bạn gái Chiếm Nam Huyền ở đường Lạc Nham, không phải đường Lạc Dương bây giờ bọn họ đang đi, trong lòng bất tri bất giác nhẹ nhàng thở ra, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Sau khi xe taxi đi vào cánh cổng sắt màu bạc thấp thoáng bóng hoa cây cảnh xanh um, lại đi tiếp 15 phút, dọc theo đường xe đi, dưới ngọn đèn mờ là vườn cây xanh được cắt tỉa tinh xảo, thảm cỏ xanh ngút ngát tầm mắt, xa xa là hoa viên sum suê tươi tốt, đài phun nước lộ thiên, sân tennis và bãi đỗ trực thăng, tất cả đều thu vào ánh mắt càng lúc càng kinh ngạc của cô.

Thật không biết thành phố này lại có một nơi có thể xây mười tòa nhà cao ốc lại kín tiếng đến mức hoàn toàn không bị truyền thông dòm ngó như thế này.

Xe dừng lại trước tòa nhà chính cao năm tầng khổng lồ mà yên lặng, cánh cửa lớn màu trắng được điêu khắc hình hoa tinh tế theo phong cách cung điện phương Tây, có nhiều chỗ được dát đá quý sang trọng, mà cái tay nắm cửa Chiếm Nam Huyền đang nắm cô mới nhìn thấy trên báo mấy hôm trước, đó là thiết bị nhận dạng vân tay tiên tiến nhất thế giới.

Cánh cửa mở ra, cô đầy nghi hoặc bước vào theo anh, không biết đây rốt cuộc là đâu.

Trong đại sảnh có người đi đến, nhìn thấy dáng vẻ chật vật của cô kinh ngạc không thôi: "Tiểu Noãn, cháu làm sao vậy?"

Cô không không chế được há hốc mồm: "Bác—Chiếm?!"

Cô vô cùng sửng sốt nhìn Chiếm Nam Huyền bên cạnh, anh thản nhiên cong miệng: "Đây là nhà tôi."

Sau đó nói với người hầu bên cạnh: "Chị Hoan, đưa cô ấy đến phòng tắm." Không thèm liếc cô một cái, anh lập tức đi đến sofa ngồi xuống ôm mẹ.

Ôn Noãn vẫn không thể phản ứng lại trước thông tin khó có thể tiêu hóa này, chân như dẫm lên mây, cô chờ dần đi theo chị Hoan lên lầu.

Từ mặt sàn đá cẩm thạch sáng bóng đến vật dụng trong nhà được làm từ da, lông, thủy tinh, và các kim loại hiếm thấy, các loại đá quý lớn nhỏ được trang trí cùng với bức bích họa màu sắc kì lạ trên tường, đều tôn quý hợp thời, khéo léo tinh xảo và hoa mỹ, mà rõ ràng là phong cách an nhàn tao nhã, rồi trong cách sắp xếp hài hòa lại lộ ra vẻ hấp dẫn mãnh liệt mê đầy mê hoặc, mỗi một chỗ nhỏ đều mang lại một cảm giác vô cùng độc đáo.

Giống như, giống như là.....Trong trí nhớ dường như cô đã từng trải qua sự đặc biệt này rồi....Đẩy cửa phòng tắm ra. Cạnh chốt cửa màu bạc là kiểm soát hệ thống sưởi ấm sàn của Na Uy Nexans, nhìn xung quanh không gian rộng hơn trăm mét vuông, không biết sàn đá cẩm thạch và bồn rửa tay là nhập khẩu từ Châu Âu hay Nam Mỹ.

Ở giữa là bể mát xa sóng siêu âm chìm của Teuco Ý, góc bên cạnh là vòi hoa sen Hansgrohe Đức, ở khắp mọi nơi trong phòng đều là vật dụng Cappellini và các đồ được làm bằng gỗ sồi vô cùng quý giá, phụ tùng và đồ dùng phòng tắm tinh xảo.

Ôn Noãn ngâm cả người vào dòng nước xanh trong suốt như nước biển, cùng lông mày và mỗi một sợi tóc đang trôi nổi, khuỷu chân, ngụp xuống, cho đến khi không thể thở được mới trồi lên mặt nước thở phì phò.

Thần trí mơ hồ nhìn vào trong phòng, trên giá gỗ chạm khắc thủ công tinh xảo và sáng bóng màu tự nhiên xếp hơn 30 chiếc khăn bông trắng to nhỏ khác nhau, cô cố gắng nhớ lại, cảm giác tôn quý mộng ảo giống như cung điện hiện đại này, rốt cuộc là đã từng nhìn thấy ở đâu?

Ở trong phòng tắm hơn một giờ, quần khăn tắm đi ra, ngoài cửa đã bày một bộ quần áo sạch sẽ.

Châu Tương Linh đứng cạnh cầu thang tầng 1 đợi cô, "Bé ngoan, lại đây ăn chút bánh ngọt." Trong căn phòng to rộng đã không còn bóng người Chiếm Nam Huyền.

Dường như nhìn ra nghi vấn của cô, Châu Tương Linh nói: "Nam Huyền đi rồi, chỗ này bình thường chỉ có mình bác ở, ngoài cuối tuần ra nó rất ít khi về."

Sự nghi kị trong lòng càng sâu, lúc trước không phải anh không muốn cô tiếp xúc với mẹ anh sao? Tại sao lại đưa cô đến đây, còn mình lại vội vàng bỏ đi, chỉ để cô một mình ở lại? Cô uống ngụm trà nóng: "Bác Chiêm, chỗ này xây khi nào thế ạ?"

"Để bác nghĩ lại đã...khoảng hai năm trước, nghe Nam Huyền nói có rất nhiều thứ phải vận chuyển từ các nơi trên thế giới, cho nên phải mất rất nhiều thời gian mới xây xong, bác mới chuyển vào chưa được bao lâu."

Hai năm trước...khi đó cô mới vào Thiên Vũ.

"Tại sao bên ngoài không ai biết?"

Châu Tương Linh cười: "Nam Huyền không muốn truyền ra, nơi này tất cả đều đứng tên bác, đương nhiên sẽ không có ai biết."

Ôn Noãn cuối cùng cũng nhớ ra, dường như trên một tờ báo nào đó từng đưa tin vắn, nói có một đại gia thần bí nào đó xây một tòa nhà lộng lẫy trên đỉnh núi, nhưng bởi vì canh gác nghiêm ngặt nên không ai có thể vào xem diện mạo thật, sau đó không nhắc lại nữa.

Cho tới bây giờ cũng không ngờ tới, đó lại là anh.

"Tiểu Noãn." Châu Tương Linh lơ đãng hỏi, "Cháu và Nam Huyền làm việc cùng nhau?"

"Vâng, cháu là thư kí của anh ấy."

"Hai đứa ổn không?"

Ôn Noãn lau miệng, mỉm cười ôm bà, "Cháu và Nam Huyền thuần túy chỉ là cộng sự." Anh là cấp trên của cô, cô là cấp dưới của anh, không hơn.

Châu Tương Linh nhìn cô: "Cháu thật sự nghĩ như vậy?"

Cô hơi quay mặt đi, nụ cười vẫn không đổi: "Chúng cháu đều đã trưởng thành."

"Tiểu Noãn, cháu là người đầu tiên nó mang về đây."

Cô giật mình, trong một giây mơ hồ không hiểu cảm giác trong lòng khẽ run lên là gì...Tại sao anh không đưa cô đến khách sạn mà lại mang cô tới nơi này? Tại sao...lại đi nhanh như vậy?

"Suýt quên." Châu Tương Linh vỗ đầu, "Nam Huyền bảo bác nói cho cháu, tầng ba có rạp chiếu phim ba mươi chỗ ngồi, bên trong có thiết bị nghe nhìn rất tốt, trước khi ngủ cháu có thể vào đây nghe nhạc."

Ôn Noãn kinh ngạc, ngẩng đầu lên, trong con người như đang nổi gió kéo mây.

Lời nói không chút để ý của Châu Tương Linh giống như gậy dây đàn, vô tình chạm vào sợi dây ký ức mỏng manh nhất trong tim cô, cảm giác quen thuộc và mê hoặc không thể giải thích, những lời ấy đã mở toang khu rừng rậm bịt kín bao năm qua, tất cả dần dần trở nên rõ ràng.

"Có phải còn có sân tennis và sân bóng rổ trong nhà không?" Cô khẽ hỏi.

"Có, cháu có thể đi chơi."

"Còn có thư viện, phòng vẽ tranh và phòng đàn?"

"Nam Huyền nói với cháu rồi à?"

"Có phải..." Giọng cô không thể không chế được run nhẹ, "Còn có ba phòng trẻ con?"

"A? Cháu biết hết?" Châu Tương Linh kinh ngạc nhìn cô.

Ôn Noãn không thể lên tiếng.

Trong tòa nhà này có thể có hơn 20 phòng tắm, nhưng nhất định chỉ có ba phòng trẻ con, hơn nữa phải bố trí thành hai nam một nữ, trong phòng vẽ tranh sẽ có đủ các tập tranh của các doanh họa từ cổ chí kim trong ngoài nước, trên bàn sẽ bày đủ bút mực giấy nghiên, trong thư viện thu thập các tác phẩm cô yêu thích, trong hoa viên nhất định sẽ có đủ loại tường vi kiêu diễm.

Tất cả cô đều biết.

Sự chua xót không ngừng tràn ra từ tận đáy lòng, tất cả đều là những thứ khi còn nhỏ Chiêm Nam Huyền từng đồng ý với cô, sau mười năm biến chuyển xoay vần, giờ khắc này, như từng cơn sóng vỗ mạnh vào trái tim khóc không ra nước mắt.

“Bà xã, em đừng mê mấy nhà triển lãm tranh này nữa, sau này anh sẽ xây cho em một gian còn đẹp hơn nó gấp bội.”

“Bà xã, sau này chúng ta ở nhà chơi bóng nghe nhạc, trời nóng như vậy em không cần phải chạy đến nữa.”

“Bà xã, mẹ anh nói anh chỉ đưa em về nhà, hỏi anh khi nào mới lấy em về làm con dâu mẹ.”

“Bà xã, anh muốn có ba đứa con, hai nam một nữ, thập toàn thập mỹ.”

“Bà xã, trên thế giới này, anh duy nhất chỉ yêu mình em.”

Tốc độ tăng nhanh đẩy anh vào ghế dựa, thành phố mơ hồ chậm chậm bay khỏi tầm mắt, hơi thở nhấc nhở anh rằng mình vẫn sống, máy bay đang chống lại trái đất, anh đang chống lại em.

Sắp đến khoảng cách ba mươi nghìn feet, nỗi nhớ như lực hút bám dính cơ thể, càng kéo nước mắt càng chảy xuống không ngừng.

Trốn tránh em, anh tránh ở ba mươi nghìn feet dưới mây, mỗi lần vượt qua giông bão bất ngờ, anh dựa lưng vào ghế, tưởng rằng vẫn đang ôm em trong lòng.

Khoang hạp nhất bay đi New York, trong không gian tương đối lớn bay vờn quanh bài hát “30 nghìn feet” của Dikeniuizi.

Có lẽ là bởi vì nghe loại nhạc này trong không gian đặc biệt, có lẽ là bởi vì cuối cùng cũng cất cánh, sắc thái lạnh nhạt trước sau như một trên mặt Chiêm Nam Huyền không biết đã biến mất từ khi nào, anh thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ tựa như linh hồn đang lạc vào một thế giới hư ảo nào đó, suy tư mông lung xa xăm không trở lại, hình bóng có vẻ hơi cô đơn, có chút mệt mỏi, có chút sa sút, còn có chút bi thương.

Quản Dịch đã quen anh mười năm lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của anh, cõi lòng đầy tâm sự khó có thể hình dung, cô quanh như khói, và tựa như muốn tách khỏi thế giới.

Vô cùng ngạc nhiên, Quản Dịch không nhịn được hỏi: “Anh làm sao thế? Đang suy nghĩ gì?”

Mạch suy tưởng chuyện cũ bỗng dừng bị cắt đứt giữa chừng, vừa nhanh chóng rút ra khỏi quỹ đạo ức dãi, vừa quay nhanh trở lại thực tế, Chiêm Nam Huyền cong miệng: “Nghĩ về mối tình đầu.”

“Nhất Tâm? Hai người làm sao?”

“Không phải cô ấy.” Dừng một lát, trong đôi mắt anh ẩn hiện một chút dịu dàng, “Ôn Noãn.”

Quản Dịch tròn tròn mắt, dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng không tính là chấn động, sớm đã biết giữa hai người này có gì đó, cứ tưởng rằng là sớm chiều ở chung ám muội nảy sinh tình cảm, không nghĩ tới là tình cũ bén gót.

Khi mới nhập Đại Học chỉ biết anh có bạn gái, nhưng trong phòng chưa ai gặp qua, cho đến trước khi học kì chấm dứt anh đưa Bạc Nhất Tâm đến làm quen với mọi người, cứ như vậy tất cả mọi người đều cho rằng mối tình đầu của anh là Bạc Nhất Tâm.

“Nói như vậy thì Ôn Noãn là cô bạn gái nhỏ của anh? Hai người là thanh mai trúc mã?”

“Tôi quen cô ấy khi cô ấy mới 13 tuổi.” Thật ngây thơ, bướng bỉnh, kiêu ngạo, nhưng cũng rất tốt bụng.

Mỗi tuần anh đều dành thời gian ở bên cô, một năm trôi qua cô vẫn khờ khạo không hề nhận ra ý anh, mà vẫn xem anh là bạn học của Ôn Nhu, chẳng qua là làm bạn với cô vui hơn Ôn Nhu thôi.

Sau đó, sự kiên nhẫn của anh cuối cùng cũng thành công, ở sinh nhật 14 tuổi năm đó anh lấy được nụ hôn đầu của cô, đó cũng là nụ hôn đầu của anh, trái tim cô rất cực cũng bị anh làm rung động, hai người cùng giao ra trái tim hồn nhiên.

“Hai người hồi ấy còn nhỏ như vậy, cha mẹ hai bên không phản đối?”

”Sau sinh nhật 14 tuổi của Ôn Noãn tôi liền đưa cô ấy về nhà, bố mẹ tôi tuy kinh ngạc cô ấy không phải là nữ sinh trung học như trong tưởng tượng của họ, nhưng họ rất tiến bộ, phạm là chuyện của tôi từ nhỏ đều do tôi quyết định, cho nên cũng không can thiệp.”

Lúc ấy bố bị công ty điều động đi Thụy Sĩ, ba tháng mới có thể về một lần, anh là con trai độc, mẹ anh bình thường tan tằm về nhà, ngay cả một người nói chuyện cũng không có, khó tránh khỏi cô đơn, vừa thấy anh mang Ôn Noãn hoạt bát đáng yêu về, trong lòng cực kì vui vẻ, thường hay nói đùa bảo anh sớm cưới cô về nhà.

Bố Ôn Noãn, Ôn Hòa thì càng không phải nói.

Dưới sự ngầm đồng ý của cha mẹ hai bên cho đôi nam nữ vô tư, khoảng thời gian trẻ con đó là những ngày tháng hạnh phúc nhất của hai người.

Quản Dịch nhẩm tính:”Nói như vậy hai người ở bên nhau 3 năm?”

“Phải, khi đó tôi vô cùng vô cùng yêu cô ấy.” Yêu đến mức ngay cả suy nghĩ muốn moi tim ra cho cô cũng có.....bây giờ nhớ lại, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Tình cảm của cô đối với anh cũng không kém anh, điểm ấy anh có thể cảm nhận được, tư chất của cô cực kì cao, ở trường cảm phục được rất nhiều bạn bè, bọn họ ủng hộ cô, đi theo cô, mà cô cho dù là ai cũng đều rất nhiệt tình, thân thiện, vui vẻ giúp đỡ, khi tức giận cùng lắm chỉ là hờ hững mà thôi.

Nhưng chỉ có ở trước mặt bố cô và anh lại bất thường ngang bướng ương anh, chỉ cần cô muốn làm gì sẽ không cho phép bọn họ quản đầu quản chân, nếu không cô sẽ chu cái miệng nhỏ nhắn ra nhốt anh ở ngoài phòng, anh không nở làm cô không vui, cho nên chỉ cần cô đi cùng anh, cho dù là chuyện gì hầu như đều nghe theo cô.

Khi đó anh yêu cô tận tâm, cũng yêu đến vô pháp vô thiên, thế nên cô đối với hai chữ “quý trọng” hoàn toàn không có khái niệm, dễ dàng....

“Sau đó tại sao hai người lại chia tay?” Quản Dịch tò mò hỏi.

Nụ cười ảm áp nháy mắt biến mất, anh nhíu mày, tạo thành một nụ cười lạnh nhạt xa cách:”Chia tay là cô ấy đề nghị, chính là lúc tôi học Đại Học. Khi đó cô ấy vừa mới vào lớp 10, được phân vào một lớp cùng Nhất Tâm, hai người ngồi cùng bàn, ngày đầu tiên khai giảng đã trở thành bạn tốt.”

Sau này biết được, thì ra hôm đó anh đưa Ôn Noãn nhập học bị Bạc Nhất Tâm nhìn thấy, cô ở rất xa nhất kiến chung tình với anh, bởi vì gia cảnh không tốt, từ nhỏ cô đã biết nói dối, khi biết ngồi cùng bàn Ôn Noãn liền cố ý tiếp cận cô.

“Hai người chia tay là vì Nhất Tâm?”

Chiêm Nam Huyền lắc đầu:”Không phải, không liên quan đến Nhất Tâm.” Chỉ có Ôn Noãn ngây thơ mới mới không thể tưởng tượng ra được Nhất Tâm như hình với bóng với mình lại là vì muốn gặp bạn trai cô, lần đầu tiên gặp Nhất Tâm anh đã nhận ra tâm tư của cô ấy, chính là vì Ôn Noãn luôn tin tưởng cô, anh cũng không nói gì, nhưng cố tình tạo khoảng cách với Nhất Tâm, rồi cảm Ôn Noãn tuyệt đối không được cho cô tham dự vào thời gian cuối tuần của hai người họ.

Có thể nói lúc ấy Nhất Tâm hao tổn tâm cơ, nhưng luôn đứng phải tường vách anh cố ý dựng nên, Ôn Noãn lại không biết gì, mà Bạc Nhất Tâm kỳ thật không phải hoàn toàn không có tình cảm với cô, nhưng nhìn thấy cô như trắng sáng giữa ngàn sao trong trường học, ở nhà lại như công chúa được cha và bạn trai che chở trong lòng bàn tay, ao ước đố kị khó tránh khiến cảm giác của cô bắt đầu phức tạp.

“Tôi không hiểu, nếu không phải là vì Nhất Tâm, hai người tại sao lại chia tay?”

Chiêm Nam Huyền hơi co lại: "Mới đầu tôi cũng không biết." Cô đưa ra lời chia tay khi anh hoàn toàn không biết nguyên nhân, còn tưởng rằng cô biết chuyện Bạc Nhất Tâm, sau đó ngẫm lại cảm thấy không phải. Cô tuy rằng ngây thơ, nhưng cũng không yếu đuối, từ khi quen nhau, cô đã biết anh luôn không ngừng nhận được thư của nữ sinh, có người còn tạo vài biểu hiện giả dối để cô hiểu lầm, cho dù thỉnh thoảng cô có ghen, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ sẽ vì mấy người đó mà chia tay anh, vậy nên cho dù cô biết Bạc Nhất Tâm có ý với anh, cũng sẽ không vì lý do vớ vẩn này mà chấm dứt tình cảm ba năm của mình.

"Không thể nào, ý của anh là, cô ấy muốn chia tay, nhưng không nói cho anh nguyên nhân."

"Phải, lúc ấy tôi còn hoang mang hơn cậu, bởi vì tình cảm của chúng tôi—có thể hình dung—không thể đứt ra nổi, cho dù chết cũng muốn chết cùng nhau." Vì vậy anh nghĩ thế nào cũng không ra.

Thứ 7 anh ở nhà cô tất cả vẫn còn tốt đẹp, chủ nhật bọn họ hẹn đi đánh tennis, nhưng khi anh đến đón cô, không hề dự báo trước, cô đột nhiên nói sau này đừng gặp nhau nữa, anh vô cùng ngạc nhiên, vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, nhưng mà tính cách cô bướng bỉnh như vậy, cho dù anh ép hỏi hay dụ dỗ thế nào, cô trước sau vẫn không chịu nói, kiên quyết không muốn gặp lại anh.

Quản Dịch không hiểu chút nào: "Sao lại thế? Anh biết nguyên nhân không?"

"Sau đó tôi biết, nhưng mà trong quá trình có vài khúc mắc."

Quản Dịch không lên tiếng, chờ anh nói tiếp.

"Tôi và cô ấy nhiều chỗ rất giống nhau, một trong số đó là chúng tôi sẽ vô cùng kiên trì khi muốn làm rõ một chuyện, vậy nên mặc kệ cô ấy cự tuyệt không muốn gặp tôi như thế nào, tôi vẫn không đồng ý chia tay, sau đó có một ngày, khi tôi đến trường tìm cô ấy, thấy cô ấy lên xe Chu Lâm Lộ."

Quản Dịch kinh ngạc: "Chu Lâm Lộ?!" Thảo nào anh muốn đả kích Đại Trung như thế, thì ra là oán hận đã chất chứa từ lâu.

Trước khi Thiển Vũ thành lập, Đại Trung đã là công ty lớn số 1 số 2, dạng người thái tử gia có tiền như Chu Lâm Lộ, không phải bàn cãi chính là bạch mã hoàng tử trong mơ của tất cả nữ sinh trung học.

"Kỳ thật, cho dù là cô ấy hay tình cảm tôi đều rất tin tưởng, cô ấy không phải là loại con gái có mới nới cũ, tham vọng tiền tài, tôi không tin cô ấy thay lòng đổi dạ, nhưng cô ấy sống chết không chịu nói nguyên nhân chia tay, bởi vậy lòng tôi không khỏi nảy sinh chút hoài nghi."

Đêm đó anh đợi rất lâu trước nhà cô, cuối cùng cũng đợi được cô về, anh bắt lấy cô hỏi có phải vì Chu Lâm Lộ nên mới muốn chia tay không, cô không khẳng định, cũng không phủ định, cắn môi không nói một tiếng, chỉ muốn chạy nhanh khỏi anh lên tầng, đáng vẻ từ nay về sau không bao giờ muốn nói chuyện cùng anh nữa.

Anh rốt cục cũng bị chọc giận, vì cô anh đã mất ngủ suốt một tuần, sự im lặng và muốn thoát khỏi anh của cô làm anh bỗng nhiên cảm thấy chán ghét chính mình, không hiểu mình tại sao lại trở nên sa đọa như thế, vì cô trốn học, cái gì cũng không quan tâm để ý, cuối cùng lại trở mặt đứng nhìn cô dẫm nát chân tình của mình.

Tôn nghiêm như rác bị quét đi, cô vì vướng mắc không hiểu, không chịu, không muốn quý trọng tình cảm ba năm của bọn họ, giây phút kia anh đau khổ muốn chết, quyết định buông tay.

Nếu anh biết trước đó là lần cuối cùng nói chuyện riêng với cô, có lẽ những chuyện sau sẽ phát triển hoàn toàn khác, nhưng anh không phải là tiên tri, hơn nữa anh vô cùng phần nộ đau khổ, trước khi bỏ đi anh đã chỉ vào mũi cô và thề.

Một ngày nào đó, anh sẽ giàu hơn cả Chu Lâm Lộ.

Một ngày nào đó, anh sẽ khiến cô phải tự mình trở lại bên cạnh anh.

10. Chương 10

Chương 10: Đại Hoa, lưu luyến (1)

Hai ngày liên tiếp đều là lái xe nhà họ Chiêm đưa Ôn Noãn đi làm, vốn dĩ lộ trình chỉ có mình Quản Dịch đi Mĩ hai ngày, nhưng đêm đó Chiêm Nam Huyền lại gửi email thông báo cho cô, sáng sớm hôm sau người đã biến mất.

Trong lòng chồng chất vô số vấn đề không thể nói ra.

Thời điểm giữa trưa yên tĩnh không người, chỉ có bồn cây trong căn phòng xa hoa là có chút sức sống, gục đầu xuống tay, Ôn Noãn không nhúc nhích ngoài người lên bàn.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi mặt bàn bị ai đó gõ hai tiếng, cô ngẩng đầu lên.

Cao Phóng quan tâm hỏi: "Không khỏe?"

Giấu đi tâm trạng thất vọng, cô lắc đầu, nhìn thấy tư liệu Viễn Thông Đại Hoa trong tay anh ta.

"Sao lại đến giờ này? Trương Đoan Nghiên đi ăn cơm rồi."

"Cô đưa cô ấy giúp tôi là được."

Ôn Noãn nghĩ một lúc, muốn nói lại thôi.

Thấy vẻ mặt cô, Cao Phóng thông minh không nhịn được cười: "Cô hiểu lầm Nam Huyền, lần này thực sự không phải là chúng ta gây phiền toái cho Đại Trung, mà là Đại Hoa đến tìm chúng ta."

Một lúc lâu sau cô mới nói: "Sao lại thế?"

Anh ta kéo ghế ngồi xuống: "Cô cũng biết quan hệ bên trong Đại Trung rất phức tạp."

Cô gật đầu.

Ân oán tình cừu có lẽ là những thứ không thể thiếu trong nhà giàu có, giống như Phan gia, gia tộc nhà Chu Lâm Lộ cũng có rất nhiều điểm vướng víu không rõ.

Mười năm trước, khi cụ Chu mất vốn dĩ giao việc buôn bán cho người con trai cả trung hậu cũng chính là cha của Chu Lâm Lộ chủ trì, nhưng không biết tại sao cuối cùng lại rơi vào trong tay chú hai của anh tức cha Chu Lệnh Hồng, em trai hạ knock out anh cả, chỉ chia hoa hồng hằng năm cho bọn họ mà hoàn toàn không cho nhúng tay vào chuyện trong công ty.

Tình hình này mãi cho đến khi Chu Lâm Lộ tốt nghiệp đại học vào Đại Trung làm việc mới thay đổi.

Trong khoảng thời gian ngắn anh tạo dựng thế lực ỳnh, dựng một cái bẫy tỉ mỉ đoạt quyền từ tay chú anh và đá một số cự đầu từ ra ngoài, từ đó về nhau mọi nhân viên trong Đại Trung, thậm chí cả người trong ngành đều lên gọi anh là thái tử gia, người đi theo anh gọi là phe thái tử.

Mấy năm qua, anh từng bước loại bỏ phe bảo hoàng của chú mình ra khỏi công ty, cho dù chú anh vẫn là chủ tịch của Đại Trung, nhưng hai năm trước anh nắm trong tay quyết định của ban quản trị, thuận lợi đưa mình lên làm tổng giám đốc.

"Đầu năm nay sở dĩ Chu Lệnh Hồng còn chưa lấy bằng y khoa đã bị cha gọi về, chính là vì muốn kiểm chế Chu Lâm Lộ. Lần trước Chu Lâm Lộ đánh mất dự án của Lãnh thị, trong Đại Trung có người cố ý lấy chuyện của cô và hấn thù dệt, sau đó Chu Lệnh Hồng cướp Ích Chúng trong tay chúng ta lập công, cho nên qua sắp xếp sau lưng của cha, ban quản trị Đại Trung đồng ý lần này chuyển khách hàng Chu Lâm Lộ vốn quản lý, cũng chính là Viễn Thông Đại Hoa cho Chu Lệnh Hồng."

"Ý của anh là, Lâm Lộ bị chú anh ấy và em họ đoạt mất quyền lực?" Anh chưa bao giờ nói chuyện công ty cho cô, cô lại rất ít khi ra ngoài, cho nên về mặt này cô cũng chỉ hiểu anh như bao người khác.

Cao Phóng nghĩ ngợi, "Bên ngoài đồn đại là như thế, nhưng một lần tôi nghe thấy Nam Huyền tình cờ nói, Chu Lâm Lộ chỉ là thuận tay đẩy thuyền thôi, ý là dường như chính hấn thả Đại Hoa cho Chu Lệnh Hồng."

Ôn Noãn khó hiểu nhú mày, không lên tiếng, im lặng nghe anh ta nói tiếp.

“Vốn Đại Hoa đã quyết định nội bộ sẽ giao cho Đại Trung, nhưng là bởi vì người phụ trách bỗng nhiên biến thành Chu Lệnh Hồng, điều này khiến Dương Văn Trung có giao dịch hoa hồng với phe thái tử trở nên lo lắng. Mặt khác, vì Chu Lệnh Hồng muốn không chế chặt chẽ Đại Hoa trong tay, cũng muốn thoát khỏi Dương Văn Trung có thâm giao với phe thái tử.”

“Tôi hiểu rồi, có phải Chu Lệnh Hồng đã làm gì khiến Dương Văn Trung tìm đến chúng ta phải không?”

“Không sai. Chu Lệnh Hồng cậy hệ thống của Đại Hoa là do bọn họ làm, chỉ có nhân viên kĩ thuật của bọn họ mới nắm bắt được hết công trình, muốn làm lại trò cũ cấu kết với trợ lý của Dương Văn Trung bày kế ném ông ta ra ngoài, vì thế Chu Lệnh Hồng chỉ thị bộ phận kinh doanh nói với Dương Văn Trung, 15% tiền hoa hồng hồi trước Chu Lâm Lộ đồng ý cho Dương Văn Trung, về sau sẽ giảm xuống 5%.”

“Khó trách Dương Văn Trung không vui, muốn bỏ Đại Trung tìm Thiển Vũ.”

“Trong mối quan hệ này còn có sự phức tạp, Dương Văn Trung không có khả năng bỏ hoàn toàn Đại Trung, bởi vì ông ta lo lắng, ngộ nhỡ Đại Trung bất chấp đâm chọc chuyện ông ta ăn bớt thì sao? Nhưng ông ta lại có bất mãn rất lớn với Chu Lệnh Hồng, vậy nên cho dù chúng ta không cho ông ta hoa hồng, ông ta cũng muốn mượn lực công ty chúng ta để bảo vệ vị trí, hứa hẹn chúng ta có thể sẽ đánh đổ được một nửa cái bát của Đại Trung.”

“Dương Văn Trung làm như vậy, Đại Trung không phải cũng có thể dùng cách vạch mặt để áp chế ông ta, yêu cầu ông ta không được hợp tác với chúng ta hoặc các công ty khác sao?”

“Không thể, đầu tiên, tuy hoa hồng của Đại Trung ít đi, nhưng bên trong vẫn còn một số lợi ích khác, cho dù Chu Lệnh Hồng không cam lòng nhưng cũng không dám làm gì mờ ám, bởi vì thứ nhất ban quản trị sẽ không đồng ý xé rách mặt Đại Hoa, Đại Hoa là khách hàng lớn do một tay Chu Lâm Lộ nuôi trồng nên, thứ hai, nếu Chu Lệnh Hồng âm thầm tố giác Dương Văn Trung, sau này nếu bị lộ thì Đại Trung chết chắc, sẽ không còn công ty nào dám buôn bán với bọn họ nữa.”

Ôn Noãn giật mình tỉnh ngộ, “Thì ra là thế.”

Trên thương trường, người làm ăn sạch sẽ căn bản không nhiều, tiền hoa hồng là ước định bất thành giao, cho nên trừ phi sự tình thực sự rơi vào ngõ cụt, trong tất cả mọi tình huống không ai muốn rút củi xuống đáy nồi, cá chết lưới rách, đồng quy vu tận.

Hai người đang trò chuyện thấy Trương Doan Nghiên và Đinh Tiểu Đại một trước một sau trở về, liền ngừng lại, Cao Phóng đưa tư liệu cho Trương Doan Nghiên xong thì đi.

Sau đó tiếng di động của Ôn Noãn vang lên, Chu Lâm Lộ cười hì hì nói: “Có nhớ anh không?”

Cô không nhận được mỉm cười, cầm điện thoại di động vào phòng họp, “Anh đang ở đâu?”

“Ma Cao.”

Ma Cao? Ngừng lại một lúc, cô hỏi: “Dự án Viễn Thông Đại Hoa anh thực sự bỏ mặc?”

Chu Lâm Lộ ảo não nói: “Thất vọng quá, anh còn tưởng em sẽ hỏi tại sao lại đến Ma Cao.”

Cô cười: “Tại sao?”

Anh hừ lạnh một tiếng, “Anh không muốn nói cho em.”

Ý cười trên miệng cô càng sâu: “OK, vậy anh nói cho em biết chuyện của Đại Hoa.”

Anh rú lên: “Tức chết mất! Tại sao em không truy hỏi?!”

“Em đang truy hỏi đây còn gì, không phải em hỏi anh tận hai lần chuyện Đại Hoa à?”

Chu Lâm Lộ cực kì bức bối rồi bật cười: “Chờ anh về không bóp chết em không được. Thật ra không có gì, anh nuôi con cá bự lòng tham không đáy Dương Văn Trung lâu như vậy chính là vì ngày này.”

“Anh không sợ em họ anh triệt để đánh mất Đại Hoa à?” Cô không quên những lời trong lúc cãi nhau Nam Huyền tức giận đã nói ra, mà cô hiểu hơn bất cứ ai, nếu anh đã nói phải đá bay Đại Trung, anh nhất định

sẽ làm được...Từ trước đến nay anh nói là làm, có lẽ chính là vì điểm này, mới khiến cô trong lòng chất chứa một loại khủng hoảng không thể tiêu tan.

“Trước mắt mà nói vẫn chưa đến mức ấy, hệ thống của Đại Hoa là do Đại Trung sáng tạo, phục vụ ngoài cũng giao cho bọn anh, hợp tác nhiều năm, rất nhiều tư liệu kỹ thuật nằm trong tay bọn anh, Dương Văn Trung có khó chịu thế nào cũng không có cách đánh bật gốc Đại Trung bây giờ, còn sau này thì khó nói.” Cười cực kì vui vẻ, anh tiếp tục giải thích: “Cách làm của Dương Văn Trung rất rõ ràng, kéo cả Chiếm Nam Huyền vào trong cuộc, mặt khác tìm một công ty Singapore không liên quan làm đệm lót, cứ như vậy đã khiến hai công ty và Đại Trung hình thành cục diện kiềng ba chân đối kháng, hơn nữa cũng không khiến cấp cao Đại Hoa nảy sinh nghi ngờ khi ông ta đột nhiên thay đổi phía hợp tác.”

Ôn Noãn thở dài: “Các anh thật đúng là phức tạp.”

Chu Lâm Lộ cười: “Tại sao lại hỏi cái này? Chiếm Nam Huyền bắt em tham gia dự án?”

“Không, em cứ tưởng anh ấy nhằm vào anh, nên đề nghị từ chức với anh ấy.” Chẳng qua là anh không phê chuẩn, cô cũng không nhắc lại nữa.

Chu Lâm Lộ không nhịn được thích chí cười to: “Ha ha, không uống công anh thương em, ngoan lắm. Nhưng mà Noãn Noãn, bây giờ em không thể từ chức được.”

Ôn Noãn phất chốc không nói nên lời, sự mỉa mai châm biếm của anh lại tái hiện trong đầu cô—Cô cho rằng Chu Lâm Lộ muốn cô làm người phát ngôn cho hắn ta? Trên mặt nóng rần, cô kiên trì hỏi: “Tại sao?”

“Lệnh Hồng chỉ vì cái trước mắt, kinh nghiệm không đủ, hơn nữa lo liệu không chu toàn, cho nên mới khiến sự tình thành ra như bây giờ, ban quản trị đã rất không hài lòng với cậu ta, nếu bây giờ em từ chức, cấp cao công ty sẽ thuận tiện hạ đài, nhất định sẽ ném cục diện rối rắm này cho tổng giám đốc anh đây, anh xử lý được thì tốt, nếu xử lý không tốt, bọn phe chú hai sẽ lại lấy em để công kích anh.”

Nghe đến đó, Ôn Noãn cuối cùng cũng hiểu được: “Cho nên anh mới chạy đến Ma Cao, ngay cả di động cũng tắt máy?”

“Đúng một nửa, anh dùng danh nghĩa nghỉ ngơi để bọn họ không tìm ra, một nguyên nhân khác là anh và tập đoàn tài chính Florida đã thỏa thuận xong chuyện đầu tư, chuẩn bị khởi công lấp biển ở Ma Cao, he he, anh phải xây một sông bạc xa hoa nhất châu Á.”

Ôn Noãn chú ý nghe xong xuôi, chậm rãi hỏi: “Cô gái kia là ai?”

Chu Lâm Lộ lại cười to: “Anh còn tưởng rằng em vĩnh viễn cũng sẽ không hỏi.”

“Vì cô ta nên anh mới đi Ma Cao?”

“Sau khi đến Ma Cao anh mới quen cô ấy.”

Nghe thấy giọng nói anh dịu dàng khác thường, Ôn Noãn có chút bực bội, không nhịn được nói: “Mấy người coi tôi là cái gì!”

“Cộp” một tiếng cúp máy lại, ngắt điện thoại.

Ở New York hai ngày bận tới mất tới mũi, cho đến khi trên đường trở về, ngồi trong khoang hành khách, Quản Dịch mới có thời gian tiếp tục hỏi Nam Huyền: “Sau này tại sao anh lại ở cùng Nhất Tâm? Là vì trả thù Ôn Noãn?”

Chiếm Nam Huyền thản nhiên cong môi: “Ừ.” Khoảng thời gian kia...bất kể khi nào nghĩ lại cũng thấy sợ.

Cả người rơi vào trạng thái tuyệt vọng điên cuồng, vô cùng uể oải, phần hận, lòng tự trọng và tự tin bị đả kích đập nát, nhân sinh quan và lý tưởng 18 năm hoàn toàn sụp đổ, tan vỡ như bụi trần, trong bóng tối u ám kéo dài không thể hợp lại, linh hồn thoát ly hình hài thể xác kinh hoàng bị vấy trong vực sâu cuồng đau không ngừng.

Đã bao nhiêu lần, anh muốn chết mà không thể.

“Khoảng thời gian kia tôi chịu đủ loại giày vò, suýt nữa phát điên.”

“Em nhớ trong suốt một tuần cũng không nhìn thấy anh, còn tưởng là anh bị bệnh hay xảy ra chuyện.”

“Tôi ở nhà, mỗi ngày đều tự nhốt mình trong phòng...Rõ ràng biết mình không buông được, nhưng lại không dám đi tìm cô ấy, một chút tự tôn và kiêu ngạo còn sót lại không cho phép tôi làm vậy, đồng thời cũng không tin mình có thể chịu được cự tuyệt một lần nữa, nếu như thế tôi nhất định sẽ điên mất.”

Nhưng mà sự nhung nhớt mãnh liệt của con tim xương cốt làm anh không thể khống chế được, vào đêm khuya anh thường sẽ chạy đến dưới lầu nhà cô, tìm một góc tối, thức trắng đêm nhìn cửa sổ phòng cô.

Có đôi khi cửa sổ tối đen, tối giống như trái tim không còn một tia sáng của anh, đôi khi, trong song cửa sổ kia đến tận hai ba giờ sáng vẫn còn phát ra một làn sáng nhạt, tựa như chủ nhân không thể đi vào giấc ngủ, khi đó lòng anh sẽ đau đớn không chịu nổi, tưởng tượng cô có giống anh không, đều đang đau khổ nhớ đối phương.

Mỗi một ngày đều là như thế, ban ngày nhốt trong phòng cơm không ăn, buổi tối ra ngoài hầu như suốt đêm, rạng sáng về nhà mê muội ngủ vùi.

Khi con tim anh bị thương nặng, suy sụp nhất, bất lực nhất, vốn dĩ không thể ngờ được, Bạc Nhất Tâm đuổi cũng không đi ở bên cạnh anh.

Ma xui quỷ khiến, anh chấp nhận cô.

“Nhất Tâm bỏ ngang tai tất cả những lời đồn đãi ở bên tôi, đối với cô ấy mà nói như vậy cũng không dễ dàng, bởi vì cô ấy là bạn cùng bàn của Ôn Noãn, bạn học đều biết tôi và Ôn Noãn là một đôi, lại bất ngờ chia tay, còn tôi và cô ấy lại rất tốt đẹp.”

Cho đến lúc đó Ôn Noãn mới hiểu, thì ra người bạn cùng bàn cô vô cùng tin tưởng, mọi việc làm lúc trước đều là có trù tính sẵn, tuy rằng hai người chia tay không liên quan đến Bạc Nhất Tâm, nhưng giữa cô và Bạc Nhất Tâm cũng không thể cứu vãn, dừng lại tại đó.

Mọi người không biết nội tình tưởng Bạc Nhất Tâm cướp bạn trai Ôn Noãn, bởi vì trong trường Ôn Noãn có rất nhiều fan, cô ấy hoàn toàn bị cô lập, mỗi ngày bước vào phòng học phải đối mặt với đủ loại từ ngữ ác độc châm biếm, thỉnh thoảng còn bị đánh.

“Tôi rất áy náy với Nhất Tâm, cho dù nói thế nào tất cả oan ức cô ấy phải chịu đựng đều do tôi gây nên, sau đó tôi đi tìm những người bắt nạt cô ấy giận dữ dạy bảo.” Bên đôi môi u buồn của Chiêm Nam Huyền hiện lên ý chua chát lạnh nhạt: “Trong phòng học của bọn họ, tôi cảnh cáo Ôn Noãn đừng làm mọi việc quá tuyệt tình...Cô ấy liền đứng dậy, công khai nói là cô ấy thay lòng đổi dạ thích người khác trước, tất cả mọi chuyện không liên quan đến Nhất Tâm.”

Quản Dịch đồng cảm lắc đầu, những lời đó nghe vào tai Chiêm Nam Huyền, anh làm sao có thể chịu đựng nổi?

“Tôi rời khỏi phòng học của bọn họ, ngồi cô độc ở sân thể dục, đợi cho đến khi tan học, tôi lại quay vào đón Nhất Tâm...Tôi hôn cô ấy.” Trước đó, đến tay Bạc Nhất Tâm anh cũng chưa nắm qua, nhưng mà một giây kia, trái tim đau đớn chết lặng khiến anh làm trò hôn Nhất Tâm trước mặt cô và tất cả bạn học trong lớp, Ôn Noãn đỡ đỡ ngồi tại chỗ, anh chính là muốn cho cô xem, mãi cho đến khi anh và Bạc Nhất Tâm hôn nồng nhiệt xong tay trong tay rời đi, cô này giờ chỉ dựa lưng vào vách tường mới có thể đứng dậy.

“Sau khi về nhà tỉnh táo lại, tôi rất hối hận...tình cảm ba năm, không phải lạnh lẽo kết thúc, mà là tuyệt tình cắt đứt trong khi nồng nàn nhất, trong lòng tôi rất khổ sở, tôi nghĩ, chắc cô ấy cũng thế...” Tuy rằng không còn nói chuyện với nhau, nhưng mỗi lần anh lấy cớ đi đón Bạc Nhất Tâm thực tế cũng không nhận được muốn liếc cô một cái, không khó nhận ra tâm trạng cô vô cùng ứ rữ.

Khi bọn họ ở bên nhau, cô vui vẻ năng động, lúc nào cũng muốn chơi muốn náo nhiệt, nhưng mà từ sau khi chia tay, Bạc Nhất Tâm nói cho anh cô không còn tham gia bất kỳ hoạt động nào nữa, mỗi ngày chỉ đi học, tan học, khi ra chơi nhào người lên mặt bàn, ngay cả cửa phòng học cũng không ra.

“Tôi thực sự rất hối hận, lại vô cùng...lo lắng cho cô ấy, không ăn cơm tự nhốt mình trong phòng. Lúc ấy bố tôi bị điều đến Thụy Sĩ làm việc, mẹ không còn cách nào khác, đành phải gọi điện báo bố xin phép về...”

Nói đến đây Chiêm Nam Huyền cụp đôi mi dài xuống, vẻ mặt dị thường đau buồn.

Quản Dịch trong lòng rung mình, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Anh quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bên mặt u tối, đôi mi dài giống như không thể khổng chế khẽ run, thật lâu sau cũng không lên tiếng.

Phòng nghe nhìn do FM Acoustic tùy chỉnh vô cùng chính xác, dùng kĩ thuật tiên tiến đặt những cái đĩa ở nơi tốt nhất, loại bàn nghe nhạc nổi LP có thể làm máy phát nhạc chống nhiễu đến mức thấp nhất và phát ra các âm thanh vô cùng tự nhiên, tất cả những âm thanh rất nhỏ của thể loại Acoustic, đều phát ra những âm thanh vô cùng chân thực.

Nhưng cho dù hiệu quả thính giác có rung động như vậy, cũng không cách nào dẹp yên sự bất an trong lòng Ôn Noãn.

Cô tăng âm thanh lên vài nấc, Should it matter của Sissel vang vọng trong không gian rộng lớn, lấp đi giọng nói đối thoại trên màn hình cách đó 10 mét, cô ngẩng đầu lên liếc một cái, hoàn toàn không hiểu được bộ phim điện ảnh không biết tên đang nói về cái gì, cô theo thói quen cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh.

Khi mọi thứ vượt qua giới hạn sẽ khiến người ta khó có thể tiếp nhận, âm thanh cũng như thế, tiếng nhạc vốn dĩ êm tai hòa lẫn với tiếng đối thoại sẽ biến thành một hỗn hợp không hài hòa, trở thành tạp âm chói tai, cô uể oải và khó chịu, tất cả hai cái đi.

Kỳ thật thứ làm người ta tâm phiền ý loạn không phải là âm nhạc, mà là chính mình.

Con tim bao năm trôi qua trong yên lặng đã lâu chưa thử qua sự xao động lớn như thế, lâu đến nỗi cô cũng không nhớ lần cuối cùng mình khó chịu là vào năm nào, tất cả mọi góc ngách trong trái tim từ nhiều năm trước đã già cỗi mất cảm giác, khi đó chỉ mong từ giờ cho đến trăm năm về già thế giới của mình vĩnh viễn tĩnh lặng như mặt nước, cuộc đời này đừng nổi sóng một lần nữa.

Mấy đêm bao mỗi phiên muộn lại rủ nhau tới, làm cô khó thể kháng cự.

Ra khỏi phòng nghe nhìn, xuống tầng, đi ra ngoài, bước chậm trong bầu trời đêm mùa hạ mênh mông rộng lớn.

Rất cực vẫn không thể áp chế tâm trạng lắng lại, cô phải tự nói với chính bản thân mình, Ôn Noãn, không được rung động, nhất định phải khổng chế, đừng hỗn loạn, đừng để suy nghĩ đó lại một lần nữa trở thành sự thật, đừng tồn tại khát khao với hiện tại hay tương lai, không được đánh cuộc, một trái tim chiếm một nửa là những vết sẹo lỗi lôm, thật sự không thể trả giá được.

Cô ngồi xuống đất, gầy gầy từng chân cỏ non.

Cô đã từng muốn tăng cân, nhưng mà cho đến nay vẫn giống y hời trước, so ra có thể còn kém hơn cả đứa bé học sinh mười mấy tuổi, trước đây cô cho rằng chỉ cần cố gắng là có thể làm được nhiều thứ, sau đó cuối cùng mới hiểu ra, có nhiều lúc, cố gắng chỉ là phí công vô ích.

Giọt sương dính trên đầu ngọn cỏ chạm vào tay cô, cô thả tay ra, đứng dậy quay về.

Bắt đầu từ khi nào? Cô hiểu được làm người không thể cố chấp, bắt đầu từ khi nào, cô chọn buông tha tất cả, ngay cả ca khúc cô thích nhất...và cả người cô yêu nhất.

Cho dù là tỉnh hay đang ngủ, bài hát cô thích đến mức bật suốt 24 giờ, mỗi ngày ngủ dậy điều đầu tiên phải làm là mở đĩa nghe nó, bởi vì nó chỉ thuộc về anh và cô, tình yêu và tình cảm bao nhiêu năm tất cả đều dồn vào trong nó, sau khi buông nó ra cô không còn thích bài hát nào nữa.

Lúc đó, một con người vốn chuyên nhất như cô lại đi lùng tìm các loại CD mới ra, nhưng trong trí nhớ lại giống như vách tường phế thải của một thành phố phần hoa thịnh vượng, chỉ cần nghĩ lại hốc mắt liền chua xót.

Mỗi năm trôi qua, cho dù khi nào nhớ lại, cô cuối cùng cũng chỉ tìm thấy chỉ một chút âm nhạc chìm chìm dưới đáy nước đã không còn trọn vẹn...thứ quen thuộc trong linh hồn, hình ảnh đã từng ôm hôn nhau.

Rất cực, vẫn là không khổng chế được, nhớ về quá khứ.

Rốt cục vẫn là, làm người ta không không chế được, muốn nhào vào lồng ngực anh khóc một trận thỏa thuê. Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa hình mảnh trăng lưỡi liềm màu trắng, khoanh khắc nhắc chân bước vào cả người biến thành một pho tượng.

Trong bóng đêm, trên chiếc sofa cách đó không xa rõ ràng lóe lên một ánh lửa, không biết là ai đang nằm ở đó yên lặng hút thuốc.

Thật lâu sau, cô mò mẫm trong bóng đêm đi tới.

Có lẽ, đây là cơ hội duy nhất trong cuộc đời cô.

Cô ngồi xuống tấm thảm trước mặt anh, cho dù gần trong gang tấc cũng không thấy rõ gương mặt anh, cũng không thấy rõ vẻ mặt của anh, bóng tối không biên giới khiến lòng cô hơi thả lỏng, cho cô chút dũng khí.

“Tại sao?” Cô hỏi.

Anh không đáp, ngón tay kẹp điều thuốc vươn lên bàn trà, im lặng nhả ra một làn khói.

Cô không hiểu, tại sao ngày thường cô hiếm khi ra ngoài một chuyến, lại tình cờ gặp anh? Tại sao đêm hôm khuya khoắt Chu Lâm Lộ chạy tới nhà cô, anh sau đó cũng tới? Tại sao khi hai năm trước cô vào Thiển Vũ, anh lại bắt đầu xây tòa nhà này? Tại sao sau khi nhà xây xong, cô lại bị điều đến tầng 66? Tại sao mỗi chiều thứ 7, chỉ duy nhất một mình cô phải quay về theo bên anh? Tại sao khi cô tới nơi này, anh lại cố ý rời đi? Tại sao, tại sao, tối nay anh lại trở về? Cô tựa đầu lên đầu gối, rất nhỏ mà đau đớn gọi, “Nam Huyền, xin anh.” Xin anh hãy trả lời em, rốt cuộc là tại sao? Tất cả những cái đó, tất cả, cuối cùng là vì sao?

Im lặng bất tận.

Tiếng dụi thuốc vang lên, trong bóng tối, giọng anh khàn khàn, “Tại sao em không tránh xa tôi ra một chút?” Luồn tay vào hõm cổ nâng đầu cô lên, anh nghiêng người, đôi mắt chỉ cách cô vài cm vẫn lóe lên ánh sáng nhạt của sao đêm, mang theo một chút mệt mỏi đấu tranh đã qua, cùng với sự bao dung ưu thương cô không hiểu được.

Anh vươn cánh tay dài kéo cô vào lòng, anh xoay người đè cô lên sofa, đầu môi anh bắt đầu hạ xuống, đen sẫm như vực sâu vô hạn, trái tim bị lí trí trói buộc mang theo những vết thương kim nén rỉ máu lại dần dần chìm xuống, bọn họ đã quên đối phương bao nhiêu năm, bọn họ đã đợi đối phương bao nhiêu năm, trái tim thiếu thốn không đầy đủ của họ cần nửa bù đắp còn lại đã bao nhiêu năm.

Cánh môi non mềm vì sự vội vàng cuồng liệt của anh mà bị hao tổn, trong miệng đột nhiên có một mùi tanh ngọt.

Anh cởi cúc áo cô ra, cô vừa mới muốn ngăn lại đã bị anh bắt lấy, cánh tay không ngừng một giây tiếp tục thực hiện ý đồ cũ.

“Đừng như vậy.” Cô giãy dụa.

Cơ thể lớn áp chặt lấy người cô, “Tại sao?” Anh hỏi, tiếp tục cởi phanh áo cô ra.

“Nam Huyền—” Tiếng kêu của cô bị anh chặn ngay tại miệng.

Tại sao lại chia tay? Tại sao lại rời đi? Tại sao lại có người khác? Tiếng thở dốc mang theo cuồng loạn của anh vang lên bên tai cô, “Tại sao anh không được?”

Cô sợ hãi không nói nên lời, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh.

Anh lại tiếp tục phủ lên môi cô, cắn nuốt tất cả những suy nghĩ hỗn loạn khôn cùng của cô, động tác cuồng nhiệt không ngừng một giây, hoàn toàn mất kiên nhẫn trực tiếp xé rách lớp vải mỏng che đầy giữa hai chân cô, bàn tay to tiện dả mạnh mẽ nhắc hai chân cô lên, người anh nóng vô cùng, giọng nói vì cố nén mà khàn khàn: “Anh không nhịn được.” Lời còn chưa dứt vật cứng rắn để giữa hai chân cô đột nhiên mạnh mẽ đâm vào.

Cô đầu đến mức toàn thân co rút, một hơi cắn lên vai anh.

Anh lấp tức đáp lại, cắn mút vành tai non mềm của cô.

Hàm răng bén nhọn của cô dùng hết toàn lực.

Cuối cùng anh không động nữa, cả người xiết chặt như sắt đá.

Mùi tanh ngọt từ chân răng thấm vào lưỡi như một tiếng chuông làm cô chợt tỉnh, cô nhả miệng ra, máu trên vai anh tràn đầy ra mờ nhoẹt một mảng, mắt cô có thể nhìn thấy rõ ràng.

Anh vẫn thờ dốc, đối diện nhìn khuôn mặt nước mắt tuôn dài của cô trong bóng đêm, hai người giống như những con sói đầu đàn giáng cho đối phương vết thương trí mạng, trong mắt đối phương đều thấy được chút nhớ nhung, khát vọng, đau khổ, cuồng nhiệt cùng lưu luyến.

Anh cắn răng rút ra, tiếp theo nháy mắt ôm lấy bả vai cô đi về phía cầu thang, đứng ngả không biết bao nhiêu là bình hoa và vật dụng trang trí, trong không gian đen sẫm thấy tiếng bang bang liên tiếp vang lên, không đến một phút sau cô đã bị ném lên một chiếc giường lớn, bị cơ thể đồ ồng của anh ép chặt xuống.

Không còn đường lui, trong dòng nước mắt đang dâng lên mãnh liệt cô nhắm mắt lại hoàn toàn tuân theo, anh bỗng nhiên lại im lặng.

Cơ thể to lớn cực nóng như mỗi lửa dán lên thân thể đã lộ ra trọn vẹn của cô, nóng bỏng như thiêu cháy làm cô tâm trí hoảng loạn không nhìn được khe run. Thật lâu sau, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt cô, ngón tay dính nước mắt, nhẹ nhàng đi xuống thông thả mơn trớn từng tấc da thịt của cô, cổ ý trêu chọc chỗ tư mật chưa bao giờ lộ ra trước người khác.

Sự khắc chế rõ ràng dường như có thêm chút dịu dàng, từng chút từng chút một trấn an cô, bất giác nhúc nhích chớp mũi cọ vào cổ anh, cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc trước giờ nay đã có thêm mùi đàn ông trưởng thành và cứng rắn, chỉ có hương thơm độc đáo của anh mới có thể làm cô an tâm ý lại.

Ngừng khóc, hai tay giống như có ý thức lặng lẽ vòng qua lưng anh, trong bóng đêm nhẹ nhàng kéo anh ôm vào lòng.

Toàn thân anh cứng đờ, nắm tay cô lật sang bên cạnh, trong nháy mắt cơn đau xé rách đánh úp vào trong cô, anh một tắc một tắc cương quyết đẩy vào, không chút lưu tình đột nhiên xuyên qua cô, sự tấn công không mục đích kia phẳng phất giống như từ mười năm trước cho đến tận bây giờ anh mới chân chính tìm được một nơi đặt mình vào.

Ngay cả bóng đêm ngoài cửa sổ cũng không phân rõ yêu hận, vô số cảm xúc điên cuồng đan xen, anh quên hết tất cả rong ruổi trong cơ thể cô, giống như muốn kết hợp với cô đến thiên trường địa cửu, từ nay về sau đến chết cũng không buông.

Ôn Noãn hầu như cả đêm không ngủ, khi tỉnh lại đã là sáng sớm.

Phút chốc mở to mắt cứ tưởng rằng mình đang đi đến một không gian xa lạ trong mộng, phải mất một hồi lâu tâm hồn lơ lửng mới bằng lòng nhập xác, cô cuống quýt đứng lên, sự vội vã này cũng khiến Chiêm Nam Huyền đang mơ ngủ tỉnh dậy, anh nghiêng người, tay ôm lấy đầu, im lặng nhìn cô ra ra vào vào cánh cửa trong phòng, giống như hơi hoang mang bối rối, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn thân hình tuần mĩ lộ ra trọn vẹn trên chiếc giường lớn, đôi chân dài mị người của anh nửa cuốn nửa hở trên tấm drap trắng tinh, dính trên đó một vệt máu hồng rực rỡ chói mắt.

Thẳng cho đến lúc cô thu dọn sạch sẽ, sẵn sàng bắt đầu một ngày mới bình thường, khoe môi anh mới lặng lẽ nhếch lên thành một vòng cung ngắn, chậm rãi rời giường.

Dùng xong bữa sáng anh đưa cô đến Thiên Vũ, sau đó cùng Cao Phóng sang Viễn Thông Đại Hoa.

Khoảng hai tiếng sau Ôn Noãn nhận được một gói bưu kiện chuyển phát nhanh, trong túi giấy dày là chìa khóa nhà cô, giây phút nhìn thấy nó, trong lòng cô nổi lên trăm ngàn tư vị, chùm chìa khóa này sớm không đến muộn không đến, lại sau đêm qua mới đến.

Cô gọi điện cho Ôn Nhu, lại thấy đối phương tắt máy.

Cơm trưa xong, Chiêm Nam Huyền cùng Cao Phóng trở về, hai người ngồi trong phòng tổng giám đốc nói chuyện hơn một giờ, Cao Phóng vừa đi, điện thoại nội tuyến trên bàn cô vang lên.

“Vào đây.” Chiêm Nam Huyền nói.

Quyết tâm không chế bối rối trong lòng, cô gõ cửa đi vào.

Anh ngồi sau chiếc bàn lớn không ngừng đầu lên, chỉ chỉ về phía bản hợp đồng: “Thiếu một tờ ở giữa.”

Cô lập tức nói: “Xin lỗi, tôi xử lý ngay.” Một giờ trước khi trở về anh nói muốn xem hợp đồng, cô đi in tài liệu không cẩn thận kiểm tra đã đưa vào.

Lỗi sai ngớ ngẩn này cô lần đầu tiên phạm phải.

Chức vụ của cô là thư kí tổng giám đốc, trên thực tế quyền lực còn cao hơn cả giám đốc, tất cả văn kiện trình lên Chiêm Nam Huyền đều phải do cô xem qua trước, tìm những chỗ sai, thiếu trả về cho người ta sửa lại, hoặc nếu còn điều nghi vấn nào, cô sẽ ghi thêm ghi chú rồi mới chuyển cho anh xét duyệt.

Đóng thêm trang thiếu vào, sau khi kiểm tra không còn nhầm nữa cô kẹp lại vào trong bìa cứng rồi mang vào.

“Không tồi.” Anh gật đầu, vẻ mặt như thường, tầm mắt vẫn như cũ chăm chú trên văn kiện đang phê duyệt, giống như không hề cảm thấy có người đang chần chừ đứng trước bàn, trên mặt cô lập tức hiện lên chút xấu hổ, thấy anh đang chuyên tâm làm việc không chú ý, cô cúi đầu, không nói gì cần môi xoay người ra ngoài, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cho đến khi chiều tối tan tầm Chiêm Nam Huyền cũng chưa đi ra, cũng không tìm cô, thời gian tan ca vừa đến Ôn Noãn lập tức chạy lấy người, bắt taxi chạy về cái tổ bao năm của mình, ngã lên sofa, vùi đầu vào gối mềm, không chịu nhúc nhích cho đến tận khuya.

Sau khi chuyện xảy ra, nếu đương sự không hề nhắc tới, đó cũng có nghĩa là chưa từng có gì.

Suốt một tuần, giữa Chiêm Nam Huyền và Ôn Noãn chính là như vậy, một người vẫn là lãnh đạo bận rộn quyết định cho cả công ty, thỉnh thoảng bay tới bay lui, một người vẫn tận tâm làm thư kí tổng giám đốc, đi đi vào vào trên tầng 66, hai người không ai cần ai, đôi khi ngồi cùng bàn hội nghị cũng chỉ là nhẹ nhàng lãnh đạm.

Trong thế giới người trưởng thành, làm gì có nhiều câu hỏi và giải thích? Điều duy nhất thay đổi có lẽ là đề nghị của Cao Phóng, dự án của Viện Thông Đại Hoa cuối cùng vẫn trở về tay Ôn Noãn, Trương Đoàn Nghiên thất vọng chuyển xuống.

Thoát cái đến thứ 6, giữa trưa cô mang một tập tài liệu vào cho anh kí tên. Nhưng đúng vào lúc này bên ngoài cánh cửa không đóng chặt vang lên tiếng chuông điện thoại, anh ngẩng đầu đồng thời cô cũng cụp mi xuống, mắt nhìn hai cái lỗ mũi, đợi đến khi anh nhấn mạnh bút kí vào, cô cầm lấy tài liệu, lạnh nhạt bằng bằng nói: “Không có chuyện gì khác tôi xin ra ngoài.”

Tiếng nhạc Bressanone vẫn đang vang trên bàn cô, cầm lên nhìn, người gọi là kẻ bốc hơi trăm năm Chu Lâm Lộ.”

“Hi, em yêu!” Anh cường điệu kêu lên.

Cô không nhận được mỉm cười, “Anh về rồi à?”

“Có thời gian không?”

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn giữa trưa: “Chỉ có nửa giờ.”

“Vậy xuống đi, anh ở quán cà phê bên đường đối diện công ty em.”

“Được, anh chờ em nhé.”

Gập lại điện thoại đáy lòng cô tràn đầy vui vẻ, nhưng khi xoay người lại bị một bóng người chặn lại trong bàn.

“Vội như thế?” Chiêm Nam Huyền cong khóe môi.

Vẻ mặt lạnh nhạt kia cũng không khác bình thường, nhưng mà không biết vì sao, trong mắt anh lại có thêm một ý lạnh không hề che dấu, khiến cô cảm thấy áp lực.

“Chiếm tổng, không phải là tôi vội.” Cô vui vẻ giải thích, Mà là phải tranh thủ trước khi vào làm đi ăn trưa, như vậy buổi chiều mới tiếp tục tan xương nát thịt xông pha khói lửa cho ông chủ anh được.”

Anh nở nụ cười hiếm thấy: “Nếu em muốn khoe trí thông minh với tôi, không bằng sử dụng trí thông minh đó đi chia tay Chu Lâm Lộ thì hơn.” Sự lãnh đạm lạnh lùng khác thường làm cô ngơ ngẩn, anh dịu dàng nói: “Cùng một lời tôi sẽ không nói lần thứ ba, còn em, tuyệt đối không được rút lời tôi nói từ tai này sang tai kia.”

Nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng sáng quắc như sao của anh, trong lòng cô bỗng nhiên muốn bật cười, nhưng trên mặt lại không nói tiếng nào, gạt tay anh ra chạy như bay xuống tầng.

Phụ nữ đối với tình cảm luôn luôn mẫn cảm, cô không tự ti, nhưng tuyệt cũng không tự mình đa tình, anh đối với cô thế nào, cô hiện tại, so với trước kia đã hiểu hơn nhiều lắm.

Một tuần này thái độ của anh với cô hoàn toàn giống như lúc trước, chỉ nói việc công không nói chuyện tư, trong sự không thay đổi đó đã biểu thị rõ ràng ý của anh—nếu giữa anh và cô có chút gì đó, thì đây không phải là vấn vương tơ lòng không dứt, mà chẳng qua đó chỉ qua quan hệ nam nữ bình thường thôi.

Đối với anh mà nói, đêm đó giống như chỉ là ngoài ý muốn, thậm chí ngay cả ngoài ý muốn cũng không phải, đó là loại yêu đương tầm thường đến không thể tầm hơn của nam nữ, mà loại chuyện này mỗi giây mỗi phút đều xảy ra trong thành phố, không hơn.

Cho nên cô không hiểu, rõ ràng giữa cô và anh không hề có gì, anh lại năm lần bảy lượt yêu cầu cô chia tay Chu Lâm Lộ, phải biết rằng dựa vào biểu hiện lạnh nhạt trong khoảng thời gian sau đêm đó của anh, đáng ra cô và Chu Lâm Lộ hay người đàn ông có quan hệ đối với anh mà nói phải chẳng là gì mới đúng.

Nhìn thấy Chu Lâm Lộ đã là 15 phút sau, cô cười chế nhạo: “Anh về thật đúng lúc quá.” Viễn Thông Đại Hoa và Thiển Vũ, Đại Trung, công ty Singapore, bốn bên hợp tác thông qua sự đồng ý của ban quản trị mà thành kết cục đã định, gần đây đã tiến triển đến thảo luận thể lệ chi tiết các bước, rất nhanh sẽ ký kết.

“Đương nhiên, bốn thiếu gia không rảnh rồi giúp người khác thu dọn cục diện rồi rảnh.”

“Chuyện sông bạc thế nào?”

“Rất thuận lợi, sang năm là anh có thể cho em thẻ VIP của sông bạc xa hoa nhất thế giới.”

“Còn bên Đại Trung? Anh định sau này thế nào?”

Chu Lâm Lộ cười nhạo ra tiếng: “Nếu không phải vì chơi 2 chiêu với Chiếm Nam Huyền thì anh đã sớm bứt ra rồi.” Khi nói chuyện đôi mắt lóe lên ánh hào quang tà ác, “Anh nhất định sẽ cho chú hai một câu trả lời thật hoàn mỹ.”

Ôn Noãn mỉm cười, cúi đầu ăn cơm, không phát hiện ra anh đang nhìn chằm chằm vào cô.

Cô sờ mặt trái, không dính cơm, sờ má phải, cũng không có gì.

Chu Lâm Lộ buồn cười, cuối cùng nói: “Lúc này trong điện thoại em rõ ràng không sao, nhưng bây giờ hình như lại không mấy vui vẻ?”

Muỗng cơm rang hải sản nghẹn ứ trong miệng, cô trợn mắt nhìn anh, vất vả mãi mới nuốt xuống hết được, cô nói: “Bạn Chu, xin hỏi trên người bạn có phải được cài đặt cảm ứng tình cảm không?”

Anh hừ lạnh: “Trên thế giới này còn ai quan tâm em hơn anh nữa? Anh van em đấy, dù bạn cũng phải quý trọng sức khỏe chứ.”

Cô liếc anh một cái, cúi đầu ăn cơm.

“Chuyện gì?” Anh ép hỏi.

Lương lự một lúc, ánh mắt cô dừng trước đĩa cơm rang, khẽ cắn môi dưới: “Lâm Lộ...”

Đột nhiên anh vươn tay ra nâng cằm cô lên, con ngươi đối diện với cô từ từ trở nên nghiêm túc: “Noãn Noãn, nếu là thứ anh đang nghĩ...em ngàn vạn lần đừng nói cho anh biết.”

Cô không lên tiếng, cũng giống như ngầm thừa nhận.

“Bốp” Anh đánh vào đầu cô, lực mạnh đến nỗi làm chóp mũi cô dính vào hạt cơm, môi dưới cũng bị răng nanh cắn đến trầy da, cô đau đến choáng váng đầu óc, muốn khóc nhưng không dám, chưa bao giờ thấy Chu Lâm Lộ tức giận như vậy, toàn bộ nhà hàng đều có thể nghe thấy tiếng anh mắng cô.

“Em là đồ ngốc!”

“Đó chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Cô cố gắng giải thích, nhưng tiếng lại yếu đến mức ngay cả cô cũng cảm thấy không có chút sức lực nào.

“Em có biết Bạc Nhất Tâm đã ám chỉ với phóng viên hôn kỳ sắp tới không hả?”

Ôn Noãn ngẩn ngơ, cô rất ít khi xem tin tức giải trí, đối với các tin tức này đều không quan tâm.

Mắt Chu Lâm Lộ sém chút nữa phì ra lửa.

“Anh chịu đồ ngốc không phân biệt được quá khứ hiện tại em đây! Sếp đương nhiệm của em! Gã đàn ông tên là Chiêm Nam Huyền! Hắn ta tuyệt đối không còn là thanh niên thiếu hiểu biết nữa! Anh xin em đừng lấy hình ảnh trong trí nhớ đắp lên người hắn, em đối với con người hiện tại của hắn hoàn toàn không biết gì cả! Tâm cơ thâm trầm của hắn không phải loại ngốc nghếch cố chấp như em có thể chơi được! Em mà gần hắn thêm lần nữa 90% kết cục là giẫm vào vết xe đổ! Rốt cục em có hiểu không hả?!”

Cô cúi đầu không dám nhìn anh, bởi vì cô biết mỗi câu trách cứ của anh đều vô cùng chính xác.

Bỗng nhiên anh đứng bật dậy: “Mẹ nó chứ—” Anh cố gắng kìm chế cơn tức giận của mình nhưng ngữ điệu không tự chủ được: “Bực chết mất! Em về từ chức ngay cho anh! Trước khi rời xa thang đó thì đừng có đến tìm anh!”

11. Chương 11

Chương 11: Chìa khóa, từ chức (1)

Cao hứng mà đến, mất hứng mà về, Ôn Noãn buồn bã quay lại Thiển Vũ.

Nhoài người lên bàn cô cảm thấy mình thật bất lực, một người bảo cô chia tay, một người lại bảo cô từ chức, cuối cùng nên chọn con đường nào đây? Chỉ hy vọng bỗng dưng có người chạy đến mách cho cô chọn thể nào mới chính xác, cô rất sợ, sợ mình mơ màng khó có thể tỉnh táo lựa chọn.

Có người gõ lên mặt bàn, cô ngẩng đầu.

“Gọi điện thoại cho Đại Hoa, hẹn bọn họ 10 giờ sáng thứ 2 đến đây kí hợp đồng.” Chiêm Nam Huyền nói, ánh mắt dừng lại trên cánh môi hồng phấn bị thương tổn của cô, vẻ mặt vốn lạnh nhạt rõ ràng chùng xuống.

Cô bắt giác sờ môi, tự nói ra lời: “Là tôi tự cắn.” Một giây này cô đã quên thân phận cấp trên của anh, cũng quên giới hạn nội tâm, khóe miệng không nhịn được muốn nở một nụ cười, nhưng nụ cười đó lại có vẻ cực kì miễn cưỡng, từng chút từng chút co rúm lại: “Lâm Lộ nói không sai chút nào.”

Anh không cho là đúng con môi: “Hắn ta đã nói gì khiến cô tôn sùng như chân lý thế?”

“Anh ấy nói tôi không còn hiểu anh nữa.” Nhớ bắt từ lúc lên tầng 66 đến nay, làm việc bên người anh, càng ngày càng nhận ra anh không còn là chàng thiếu niên từng giao phó tất cả trái tim mình cho cô.

Trong công việc rất nhiều lúc cô và anh vẫn tâm ý tương thông, ăn ý đến nỗi chỉ cần một vẻ mặt là cô biết ngay anh đang nghĩ gì, nhưng mà cũng chỉ giới hạn trong công việc mà thôi, ngoài ra thái độ và tâm tư sâu sắc khó lường của anh cô hoàn toàn không thể nắm bắt.

Người đàn ông trẻ tuổi lại lý trí kinh người, vô cùng quyết đoán, dũng cảm dứt khoát, lạnh lùng cay độc và có số tài sản kếch sù này chắc chắn đã không còn là chàng trai từng thề mãi mãi không rời xa cô trong trí nhớ nữa, ý thức được điểm ấy ngực chợt đau xót, nước trong mắt cô suýt chút nữa chảy xuống: "Tôi dường như... đã không nhận ra anh."

Anh cúi người bắt lấy tay cô: "Có biết nguyên nhân là gì không?"

Cổ tay bị nắm đau nhói, cô giãy dụa, nhưng anh lại nắm càng chặt, cô chỉ có thể hỏi: "Là gì?"

"Em không hiểu suy nghĩ của tôi, dành quá ít thời gian cho tôi."

Cô cụp mắt, khổ sở không biết nên nói gì.

Trên tay sớm trống không, hạnh phúc toàn bộ đã trả hết cho vụ tai nạn không nên xảy ra kia rồi, người phải chịu tội cô đây có thể lấy cái gì đổi mặt với anh? Ký ức và quá khứ đau đớn không chịu nổi, cô làm sao dám tương tư anh trong sự sợ hãi chưa qua và thê lương còn xót.

Sự im lặng không đáp của cô làm khóe miệng anh khê cong lên, bỗng chốc lòi cô đang im lặng chống đỡ kéo vào trong văn phòng của anh, khoanh khắc đóng sầm cửa lại anh đè ép cô lên ván cửa, đôi môi phủ xuống, yêu cầu của anh mãnh liệt mà thẳng thắn, còn loáng thoáng chứa một chút tức giận buồn bực.

Trong khủng hoảng mê loạn lời của Chu Lâm Lộ từng câu từng câu vang lên trong tai cô, cô biết những gì anh nói đều đúng cả, cô biết bản thân mình đã muốn đi vào con đường cô sợ nhất kia.

Nhưng mà, chỉ có thể xin ông trời tha thứ thôi.

Cô một mình cô độc lưỡng lự giữa con đường tối tăm đã nhiều năm, vất vả lắm mới xuất hiện một tia sáng, có lẽ đó là ảo ảnh hư vô, có lẽ đó là ảo giác cô lừa mình dối người, có lẽ khi cô tới nó đã sớm tắt hoặc trôi đi—chỉ xin ông trời tha thứ, xin cho cô làm thiêu thân lao vào lửa một lần, nếu kết cục thật sự là từ từ hóa thành tro tan trong ngọn lửa bùng cháy, cô có chết cũng cam tâm.

Anh bỗng nhiên lấy đầu lưỡi lưu luyến liếm vùng da thịt mẫn cảm sau cổ cô, khiến cô không khống chế được rên thành tiếng, chỉ cô mới có thể nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng kéo dài mang theo chút lạnh lùng châm biếm: "Tôi còn tưởng rằng em thực sự không quen biết tôi, nhưng trái tim em vẫn thành thực hơn cái miệng nhỏ nài của em."

Đúng vào lúc này điện thoại trong túi áo anh bỗng vang lên.

Cái răng nanh vẫn cắn vành tai cô không chịu nhả ra, anh lấy điện thoại, đang muốn ném xuống thì nhìn thấy dãy số trên màn hình, trong chớp mắt dường như anh thay đổi chủ ý, nhấn nút nhận cuộc gọi, cánh hoa mềm mại không chút để ý khê cọ bên tai cô, "Nhất Tâm?"

Toàn thân cô cứng đờ, người cử động, nhưng anh còn hơn cô một bước, nhanh chóng kẹp cô đang muốn chạy trốn vào giữa anh và cánh cửa, khiến cô không thể nhúc nhích.

"Ừm bây giờ hơi bận." Anh nói với đầu dây bên kia, một câu hai dụng ý, cánh tay rảnh rang bắt lấy đôi tay giãy dụa của cô ép ra sau lưng cô, "Đang ở trong phòng làm việc." Ngữ khí dịu dàng khó có thể tưởng tượng của anh càng làm cô cố hết sức giãy dụa, bật thốt lên tiếng: "Anh buông ra!"

Dường như thực sự sợ làm thương cô, anh cuống quýt buông tay tóm lấy eo cô, đồng thời cười với điện thoại: "Phải, anh đang ở cùng cô ấy." Cho dù cô có đánh anh thế nào tiếng nói mềm nhẹ vẫn không thay đổi, "Được, lát nữa anh sẽ tới."

Anh ném điện thoại đi, bắt hai tay cô đè lên cánh cửa, nhìn xuống con mắt cách mình 1cm, sắc mặt ẩn hiện sự giận dữ làm anh nhếch khóe miệng, cực kì dịu dàng nói: "Bảo bối, bây giờ đã hiểu anh chưa?"

Cô đột nhiên nghiêng đầu, tránh đi cánh hoa của anh phủ xuống lần thứ hai: "Tôi sớm nên nghe lời Lâm Lộ."

Anh hơi cứng người, đầu ngón tay mạnh mẽ xoay cầm cô lại, trong gang tấc con người anh nẩy lên hàn băng: "Đừng để tôi lại nghe thấy cái tên kia phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của em. Tuyệt đối, đừng có lần sau."

Ngày nghỉ Ôn Noãn ở nhà nghe nhạc, “Mộng tưởng hảo huyền”, bản độc tấu dương cầm của một thiên tài người Hàn Quốc.

Mỗi một nốt nhạc trong từng ca khúc, tựa như tình cảm của người nghệ sĩ lắng đọng nhấm nháp ngón tay đánh xuống đều dồn vào trong đó, sắc đàn như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, khúc Tears mà cô thích nhất càng chuyên chú đượm buồn, như lông chim phất cái nhẹ nhàng chạm vào lòng cô.

Cô không biết khúc nhạc này muốn nói điều gì, cũng không biết cô cảm nhận được gì, chỉ biết âm nhạc như một bàn tay vô hình, xuyên qua không gian thời gian cùng trái tim cô đáp xuống chiếc cầu cảm ứng, khiến cô từ phế phũ đến trái tim cũng tràn ngập sự u buồn tinh tế của nó, thở dài, nước mắt và mất hết can đảm.

Trước đây từng có quyển sách của một nữ thi sĩ, trong đó có câu thơ cô đã đọc không biết bao nhiêu lần: Nhiều năm sau, nếu như em gặp lại anh, em sẽ dùng tất cả những gì có thể, có lặng im và nước mắt.

Khi cô nghe đi nghe lại ca khúc Tears này, Ôn Nhu đến.

Mở cửa, chị không nói không rằng, lười biếng nằm lên cái ghế dài.

Ôn Nhu đá giày, ngồi phịch xuống than thở: “Bây giờ cuối cùng tao cũng biết, thì ra việc buôn bán còn khó hơn cả đầu tư cổ phiếu.”

Cô nâng mắt: “Chị bán gì?”

Ôn Nhu cười: “Không có gì, chỉ chạy theo người khác chạy chợ kiếm sống thôi, quan sát thế sự.”

Cô không lên tiếng.

Lúc này Ôn Nhu mới phát giác ra cô không bình thường: “Mày sao thế? Ồm à? Sao sắc mặt lại kém như vậy, ngay cả vành mắt cũng thâm quầng.”

Cô cười: “Chị quan tâm em thật đấy.”

Ôn Nhu ngẩn người, ngồi thẳng dậy: “Rốt cuộc là làm sao, vô duyên vô cớ giận dỗi, tao chọn mày chỗ nào?”

Im lặng một lúc, cô nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Cho dù lần trước tao bỏ mày lại nhà hàng là tao không đúng, nhưng mày cũng có bị lưu lạc đầu đường đâu.”

Cô chậm rãi nghiêng đầu: “Em không—lưu lạc đầu đường?”

“Chẳng nhẽ không đúng à? Hôm đấy tao vốn muốn nói ày, chìa khóa nhà mày ở chỗ Chiêm Nam Huyền, lúc ấy không phải mày đang ở cùng cậu ta đấy thôi? Nhưng mày không chịu để tao nói hết đã cúp rồi—”

Cô nhảy dựng ra khỏi chỗ ngồi, suýt chút nữa quất lớn: “Chị nói cái gì?!”

Phản ứng mạnh mẽ của cô làm Ôn Nhu hoảng sợ, không biết xoay sở ra sao nói: “Mày ngắt điện của tao, khi tao gọi lại là Chiêm Nam Huyền tiếp, tao bảo cậu ta đưa mày về mà, cậu ta không làm?”

Tiếng Ôn Noãn run rẩy mơ hồ không rõ: “Chị về từ—lúc nào?”

“Đêm qua. Thế cuối cùng là làm sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Áp tay bịt chặt miệng mình lại, cô nhận được chìa khóa là vào 1 tuần trước, khi Chiêm Nam Huyền đưa cô về công ty rồi sau đó ra ngoài.

Túm lấy túi Ôn Nhu, nắm cổ tay chị kéo về hướng cửa, sau khi đẩy ra ngoài ném cái túi xách về phía Ôn Nhu đang kinh ngạc khó hiểu, 25 năm qua lần đầu tiên ngữ khí Ôn Noãn mang theo phần nộ: “Em không bao giờ...muốn gặp lại chị nữa, thật đấy.” Nói xong đóng sầm cửa lại trước mặt Ôn Nhu.

Ôn Nhu ngây người, rất lâu sau mới hiểu ra phải gọi điện cho Chiêm Nam Huyền.

Tiếng chuông vang lên hơn 10 lần, không có người nhận tự động cắt đứt, cho đến khi ngân ngóc xuống đến tầng 1, cái đầu khiếp sợ quá mức của Ôn Nhu vẫn mờ mịt không hiểu ra sao, sau khi quay xe đi, hai tay chủ trương chạy nhanh chạy thẳng đến đường Lạc Nham.

Trên lầu Ôn Noãn đi vào nhà tắm, cả người mặc nguyên quần áo đứng dưới vòi hoa sen, cột nước phả xuống mặt.

Đường Lạc Nham có một tòa biệt thự từng chấn động dư luận một thời, đó chính là lễ vật đính hôn ba năm trước Chiêm Nam Huyền bỏ ra 50 triệu mua tặng Bạc Nhất Tâm.

Lấy ra tấm danh thiếp đặc chế của Chiêm Nam Huyền đi qua cổng chính quản lý nghiêm ngặt, lái xe vào giữa sân tùy tiện đỗ lại, Ôn Nhu xông lên bậc thang gào to: "Chiêm Nam Huyền, cậu ra đây cho tôi!"

Vài giây sau cửa bật mở, thân hình cao lớn của Phan Dục Ninh đứng ở giữa.

Ôn Nhu hung hăng vênh mặt: "Chiêm Nam Huyền có ở nhà không?"

Phía trong cánh cửa truyền ra một giọng nữ êm ái: "Để chị ấy vào đi."

Phan Dục Ninh nghiêng người, Ôn Nhu không chút khách khí đi nhanh vào.

Trong đại sảnh trang trí hoa lệ, Bạc Nhất Tâm nửa nằm trên chiếc giường mềm trước khung cửa sổ, bình thản nhìn vị khách hầm hăm tức giận, "Nam Huyền không ở đây."

Ôn Nhu lạnh giọng hỏi: "Cậu ta ở đâu?"

"Bình thường lúc này anh ấy đang ăn cơm trưa với dì Linh, sau đó buổi chiều sẽ quay về công ty."

"Cậu ta ăn cơm ở đâu?"

Bạc Nhất Tâm nở nụ cười: "Sao chị không đi hỏi Ôn Noãn? Hai hôm trước cô ấy còn ở đó mà."

Ôn Nhu cứng lưỡi: "Cô nói—cái gì? Ôn Noãn ở đó?"

Bạc Nhất Tâm giống như vô cùng kinh ngạc: "Chị không biết?"

Ôn Nhu cứ cảm thấy có gì đó là lạ, lại nhìn cái vẻ mặt xem kịch vui của Bạc Nhất Tâm, lòng không khỏi chùng xuống, "Cô, còn cả Chiêm Nam Huyền nữa, các người đã làm gì Ôn Noãn?"

Bạc Nhất Tâm tao nhã đứng dậy: "Ba năm trước, khi Ôn Noãn cùng Chu Lâm Lộ đột nhiên xuất hiện trong tiệc đính hôn của tôi và Nam Huyền, tại sao chị không hỏi cô ấy đã làm gì chúng tôi?"

Ôn Nhu lạnh lùng giễu cợt: "Lật nợ cũ? Vậy chuyện cô chơi Ôn Noãn có cần tính lại luôn không?"

Bạc Nhất Tâm thản nhiên nói: "Ôn Nhu, tôi chân thành cho chị một lời khuyên, hoặc là chị trở về thuyết phục Ôn Noãn, tốt nhất là giống như trước kia biến mất khỏi thế giới, vĩnh viễn đừng có trở về, hoặc là, chị cứ kiên nhẫn xem tiếp, trò hay vẫn còn ở phía sau."

"Ộ ời! Uy hiếp tôi đấy à? Tôi vốn đang muốn Ôn Noãn từ chức, cô đã nói như vậy, được thôi, để tôi thấy cô có bản lĩnh lớn thế nào mà dễ dàng bắt nạt hai chị em tôi. Bạc Nhất Tâm, tôi cũng khuyên cô một điều, nếu cô dám động vào Ôn Noãn thêm một lần nữa, tôi lấy đầu mình ra bảo đảm cho dù có là Chiêm Nam Huyền cũng không che chở được cho cô."

Bạc Nhất Tâm thê lương nhưng không tức giận, chỉ nói với Phan Dục Ninh: "Phiền anh tiễn khách giúp em."

Trên đỉnh núi Lạc Dương, một chiếc xe thể thao màu xanh sapphire chậm rãi đi ra từ cánh cổng lớn màu bạc.

Mặc kệ tiếng chuông điện thoại reo hết lần này đến lần khác trong khoang xe, Chiêm Nam Huyền nhếch môi từ đầu đến cuối bịt tai không nghe không tiếp, thẳng cho đến khi tiếng chuông dành ột người khác vang lên.

"Nhất Tâm? Thế nào rồi?"

"Người vừa mới đi. Không chịu nổi kích thích, em có ý tốt khuyên chị ấy một hai câu, chị ấy lại tức giận đến nỗi quyết định tiếp tục để em gái mình lại trong rặng nanh của anh?"

Anh khẽ mỉm cười: "Ồ?"

"Em bảo với chị ấy chiều anh sẽ quay về công ty." Ngữ điệu mang theo chút giận dỗi không phải không có ý khích bác, "Có thể chị ấy sẽ đến đánh anh."

Chiêm Nam Huyền cười nhạt: "Hôm nay không về, nửa giờ nữa là khai mạc trận tennis chung kết Tour Finals, em có muốn đi xem cùng không?"

Bạc Nhất Tâm im lặng một lúc: "Không phải lúc nào anh cũng dành chiều thứ 7 chỉ để ở bên cạnh Ôn Noãn thôi sao?"

Nụ cười nhạt trên mặt lặng lẽ biến mất, anh dịu dàng nói, "Hôm nay cô ấy sẽ không về."

Thứ 2 là ngày Thiển Vũ ký hợp đồng với Viễn Thông Đại Hoa, Ôn Noãn đến văn phòng từ sớm, đánh trước đơn xin từ chức, đặt trong phong thư màu trắng bỏ vào ngăn kéo, đợi khi Đinh Tiểu Đại đến, cô đã chuẩn bị xong tất cả các tài liệu dùng cho việc ký kết.

Đúng 10 giờ, Chiêm Nam Huyền và Cao Phóng dẫn một tốp người tiến vào, người đứng đầu sóng vai đi ngang anh là một người đàn ông trung niên gầy gò thấp bé khoảng 40 tuổi, cái mũi ưng dài, ánh mắt sắc bén, Cao Phóng cười mỉm gọi ông ta là Dương tổng.

Đoàn người nối đuôi nhau đi vào phòng họp, Ôn Noãn và Đinh Tiểu Đại phân công nhau làm việc, bày đầy đủ các tài liệu kèm theo hợp đồng trước mặt Dương Văn Trung và luật sư, sau đó đi tới hướng chủ vị, Chiêm Nam Huyền chăm chú nhìn cô tới gần, vẻ mặt cô rất lãnh đạm, lãnh đạm đến mức anh không thể không chú ý đến sự bất thường của cô, từ lúc bọn họ đến đây cho tới bây giờ, cô ngay cả một tiếng chào cũng không nói.

Cô không ngần ngại lên đặt tài liệu trước mặt anh, khi đặt xuống tập tài liệu cuối cùng, anh nâng tay đến đón, lơ đãng chạm vào đầu ngón tay cô.

Cô sợ hãi lùi lại như bị rắn độc cắn, không cẩn thận đụng vào Đinh Tiểu Đại đang đi ngang qua, người Đinh Tiểu Đại lắc đầu đứng không vững, cái tách trong khay bị đổ ra ngoài, mấy người bên cạnh cuống quýt tránh xa, toàn bộ nước vắng xuống tập tài liệu để trên mặt bàn.

Nước chảy lan dọc theo bàn hội nghị, hiện trường toàn cảnh hỗn loạn.

Đinh Tiểu Đại nơm nớp lo sợ nép sau lưng Ôn Noãn.

Chiêm Nam Huyền trầm giọng nói: "Các cô làm ăn kiểu gì thế hả?!" Ngừng một chút, quay đầu nói với Dương Văn Trung: "Dương tổng, xảy ra chuyện này thật ngại quá. Cao Phóng, cậu mời Dương tổng đi thăm quan lầu phụ trước đi, chờ sau khi Ôn Noãn chuẩn bị xong tài liệu rồi quay lại."

Dương Văn Trung nhìn tình hình này, cũng chỉ có thể đứng dậy: "Không sao, vốn nghe nói công tình lầu phụ của Thiển Vũ độc nhất vô nhị, hôm nay tôi phải đi tham quan mới được."

Cao Phóng cười nói: "Nghe nói Dương tổng rất thích chơi mạt chược, không bằng hôm nay chúng ta đánh bảy bảy bốn mươi chín ván, thế nào?"

"Ha ha ha, giám đốc Cao không nhắc tới thì thôi, nhắc tới tôi lại ngứa tay, tiếc là hôm nay không thể ngồi lâu, buổi chiều tôi còn phải đi ký hợp đồng với Đại Trung."

"Dương tổng yên tâm, chúng tôi khẳng định trước trưa sẽ làm mọi việc thỏa đáng, sẽ không trì hoãn thời gian của ngài." Khi nói chuyện đám người rộn ràng nhốn nháo đã đi rất xa.

Trong phòng họp Chiêm Nam Huyền thả lỏng sắc mặt, nói với Đinh Tiểu Đại: "Cô ra ngoài trước đi, lát nữa gọi cô vào dọn dẹp."

Đinh Tiểu Đại cuống quýt vâng lời, trước khi đi nhìn trộm Ôn Noãn vẻ mặt không chút thay đổi.

Chiếc ghế xoay sang phía trái, hai tay đặt trước ngực, mười đầu ngón tay đan vào nhau, ngửa đầu nhìn cô đang đứng trước mặt.

"Em làm sao vậy?" Anh dịu dàng hỏi, bên môi không nhịn được mỉm cười.

Ngữ khí của cô vô cùng lạnh nhạt: "Tôi ra ngoài trước chuẩn bị lại tài liệu."

Anh vươn tay về phía cô: "Ôn Noãn—" "

Cô giật theo phản xạ lùi nhanh về phía sau, tránh xa khỏi phạm vi anh có thể chạm tới, trong con người hiện lên sự thương oán và cẩn thận đề phòng không tiếng động.

Đôi mắt lạnh của anh lóe lên chút cảm xúc phức tạp, trong phút chốc biến tấu không còn vết tích.

Đột nhiên anh nói: "Xin lỗi."

Cô giật nhẹ khoe miệng.

Là cô ngu ngốc, biết rõ là hổ lửa còn nhảy vào không chùn bước, không thể oán trời trách người.

Anh nhếch miệng: "Ba năm trước, biệt thự ở đường Lạc Nham trước khi công khai giao dịch có đặt trước cho anh một phần, lúc ấy Nhất Tâm rất thích phong cách của họ, vì thế anh bỏ ra 50 triệu mua cho cô ấy một ngôi, không lâu sau dự án dân cư trên đường Lạc Dương cũng bắt đầu triển khai, anh tự mình giám sát—em có biết nó đã tốn bao nhiêu tiền và bao nhiêu thời gian của anh không?" Tự giấu cười cười, anh nói: "Mất một năm mười tháng, tổng giá xây dựng là 67 triệu đô la."

Đôi mi dài run lên, cô mím môi không nói.

Anh đứng lên, bước qua cô đến trước cửa kính thủy tinh trong suốt sát tường.

"Tuy rằng anh hiểu rõ đó là xây vì em, nhưng mà không thể vô duyên vô cớ đưa em về, bởi vì bao nhiêu năm qua em chưa từng thật sự muốn trở lại bên người anh...Đưa em về để làm gì? Triển lãm cho em xem thành tựu ngày hôm nay của anh ư? Cho em biết anh đã hoàn thành được lời hứa năm đó? Hay là mượn nó để nói với em, em rời khỏi là là hoàn toàn sai lầm?" Anh quay người lại nhìn cô, che khuất đôi mắt đậm sáng âm u.

"Anh không biết em có hiểu những mâu thuẫn và đấu tranh trong nội tâm anh không, bởi vậy khi tự nhiên trên trời rơi xuống một cơ hội tuyệt hảo, để anh gặp được em không có nhà để về, anh không chút do dự nắm chặt lấy."

Cắn môi, cuối cùng cô cũng mở miệng: "Anh đưa tôi về thật sự—không phải là..."

"Nếu mục đích của anh chỉ là làm tình với em, cần gì phải bỏ đi ngay sau buổi tối đưa em về?" Khoe môi không nhịn được lại cong lên, anh đi về phía cô, con người chợt sáng rõ: "Tin anh, nếu anh đơn giản chỉ muốn kéo em lên giường, không cần phải đợi đến tận ngày đó."

Khuôn mặt bạch ngọc nõn nà của cô ửng đỏ, có lẽ là không tránh kịp, có lẽ là không muốn trốn, trong lúc lưỡng lự tay anh đã nhẹ nhàng xoa gò má cô: "Đừng trốn anh nữa....Đời này kiếp này....Đừng thế nữa...."

Có người gõ cửa, cô cuống quýt tránh anh, Cao Phóng cười vui vẻ đi vào.

Cô chạy nhanh nói: "Tôi đi chuẩn bị tài liệu."

Chiêm Nam Huyền lắc đầu, "Không cần."

"Tại sao?"

Cao Phóng nói: "Dương Văn Trung đã về rồi, hôm nay sẽ không ký."

Ôn Noãn sững sốt, có chút sợ hãi: "Tại sao đột nhiên lại thay đổi? Không phải lại có liên quan tới tôi chứ?"

Cao Phóng bật cười: "Không liên quan đến cô. Nửa giờ trước có người gửi cho từng thành viên trong ban quản trị Đại Hoa một tập tài liệu, tố cáo Dương Văn Trung nhận hối lộ của Đại Trung, nội bộ Đại Hoa hiện tại đang nổi sóng gió, cường chế bắt ông ta lập tức trở về giải thích rõ ràng."

Ôn Noãn nhìn anh ta, lại nhìn Chiêm Nam Huyền, trên mặt anh hàm chứa ý cười lạnh nhạt như đã tính trước kĩ càng, ánh mắt cô cuối cùng dừng lại trên vũng nước ở bàn hội nghị, rốt cuộc cũng hiểu được chút gì đó, kéo ghế suy sụp ngồi xuống: "Thì ra là hai người cố ý." Cả thế giới đều tưởng rằng Thiển Vũ và Đại Hoa đúng 10 giờ ký hợp đồng, bây giờ xem ra, chỉ là một cái bẫy mà Chiêm Nam Huyền dàn xếp nên. "Hai người đã sớm biết có người sẽ đâm lén Dương Văn Trung?"

"Không phải biết, mà là đoán."

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

“Nam Huyền đoán tất sẽ có người không vừa mắt với vụ làm ăn này, hẳn vừa không muốn Đại Hoa và Đại Trung thuận lợi hợp tác, nhất định sẽ nhằm trước khi ký kết phá rối, đồng thời cũng không muốn chúng ta thu được lợi từ vụ Dương Văn Trung phải xuống đài này, vậy nên tốt nhất là hẳn nên phá hoại sau khi chúng ta đã ký hợp đồng và trước khi Đại Trung ký.” Bởi vậy hẳn cố ý bày một cái mê trận, trước định thời gian ký hợp đồng của Đại Trung và Thiển Vũ cùng một ngày, chỉ trước Đại Trung 4, 5 giờ, đến ngày đó hẳn sẽ phô trương thanh thế, trang điểm cho Dương Văn Trung lên sân khấu. Như vậy đa số người ngoài sẽ cho rằng Thiển Vũ đã đúng hạn ký kết với Đại Hoa, kẻ kia cho dù có nghi ngờ gì, cũng vì thời gian quá ngắn mà không thể đến kiểm chứng thông tin, bởi vì hẳn ta phải tố giác chuyện này trước khi đến lượt Đại Trung.

Ôn Noãn suy nghĩ: “Tôi vẫn không hiểu lắm.”

Cao Phóng giải thích, nói: “Dựa vào năng lực của Dương Văn Trung, ông ta không có khả năng dám một mình lấy tiền hoa hồng của Đại Trung lâu như thế, bởi vậy có thể suy đoán, sau lưng ông ta nhất định có thành viên khác của hội đồng quản trị, chẳng qua là vì ông ta đang nắm quyền, chuyện lại bưng bít cặn kẽ, cho nên người khác không có cách.” Mà ngoài ra, một đòn trí mạng bất thành linh giáng vào Dương Văn Trung, bị sa thải không cần phải nói, hơn nữa rất có thể sẽ bị kiện, mà điều này nhất định sẽ làm thay đổi quyền lực trong nội bộ hội đồng quản trị của Đại Hoa, người muốn nhân cơ hội này diệt bỏ ông ta tuyệt đối không ít.

“Cái đó thì liên quan gì đến chuyện chúng ta không ký ước?”

“Đương nhiên là có, bởi vì đúng lúc chúng ta đang làm ăn với Dương Văn Trung, nếu ông ta xảy ra chuyện Thiển Vũ có thể cũng bị liên lụy vào, tuy rằng chúng ta không làm gì, nhưng nếu việc điều tra làm ăn bị lộ ra, sẽ ảnh hưởng không tốt tới công ty.”

“Điểm ấy tôi có thể hiểu.”

“Mặt khác, Dương Văn Trung làm ra loại chuyện này, Đại Hoa chẳng những rơi vào nguy cơ mất uy tín, mà quan hệ với Đại Trung từ nay về sau khẳng định sẽ vỡ tan. Nếu chúng ta đã ký ước, cũng như bị buộc chết vào vụ làm ăn này, kẻ đứng đằng sau kia còn có thể lợi dụng cơ hội, hẳn nhất định sẽ chuyển vụ làm ăn với Đại Trung nhỏ ra giao cho công ty thân quen làm, dựa vào đó củng cố địa vị của hẳn, mà chắc chắn sẽ không giao cho chúng ta.”

“Ý của anh là, nếu chúng ta đã ký hợp đồng, trên cơ sở hợp tác làm ăn với Thiển Vũ, người đương quyền mới nhất định sẽ giao vụ làm ăn vốn của Đại Trung cho người nhà làm, cứ như vậy, Thiển Vũ ngoài có được bản hợp đồng này, không thể mưu lợi chuyện gì khác—Mục đích muốn phá hoại Đại Trung và không cho Thiển Vũ đắc lợi của kẻ đó đều đạt được.”

“Đúng vậy. Nhưng hiện tại chúng ta chưa kí cái gì, lúc nào cũng có thể bỏ chạy lấy người, như vậy tình thế sẽ có lợi hơn rất nhiều.”

“Tại sao lại có lợi hơn?”

“Rất đơn giản, chúng ta hoàn toàn có thể đưa ra yêu cầu với Đại Hoa, yêu cầu bọn họ giao vụ của Đại Trung cho chúng ta làm, nếu bọn họ không đáp ứng, cùng lắm thì vụ làm ăn này chúng ta không làm nữa.”

“Tôi hiểu rồi.” Nếu Thiển Vũ rời khỏi lúc này, bao công sức sàng lọc đối tượng hợp tác và đàm phán chẳng khác nào nước chảy về biển Đông, trong thời điểm sứt đầu mẻ trán này lại còn phải hao phí thời gian đến dẫn lại nước về.

Mặt khác, những công ty lớn có thể giúp Đại Hoa vượt qua cửa ải kỹ thuật khó khăn vốn không nhiều, nếu không có Đại Trung, lại còn thiếu Thiển Vũ, cho dù kẻ cầm quyền muốn giao cho công ty khác làm, cũng sẽ không được hội đồng quản trị thông qua—trong hội đồng quản trị chỉ cần tồn tại một kẻ có dã tâm lớn, thì có thể sẽ không để kẻ cầm quyền thuận lợi tiến hành.

Trong tình cảnh các phe phái giằng co nhau như thời Tam quốc, vì bảo trì sự cân bằng giữa các thế lực, hơn nữa Thiển Vũ thế lực hùng hậu không qua lại với bất kì phe phái nào, đó chính là sự lựa chọn tốt nhất mà mọi người đều có thể nhận ra.

Bởi vậy nếu Chiêm Nam Huyền muốn đoạt vụ làm ăn này của Đại Trung, chỉ cần giữ vững kiên nhẫn, chờ các thế lực bên trong Đại Hoa tranh đấu gay gắt đến phút cuối, chờ khi bọn họ nhận ra ai cũng không thể

áp chế được ai, tự nhiên sẽ tự thống nhất ý kiến, cũng là đồng ý với điều kiện anh đưa ra, giao cả dự án cho Thiển Vũ làm.

Mà thời gian đạt được ý kiến thống nhất sẽ không lâu, bởi vì Thiển Vũ thì không sao, Đại Hoa lại không vực dậy nổi, bọn họ nhất định sẽ muốn mau chóng giải quyết chuyện này.

Sau khi nghĩ thông, Ôn Noãn im lặng hồi lâu.

Chu Lâm Lộ cuối cùng vẫn đánh mất khách hàng Đại Hoa, Chiếm Nam Huyền rốt cuộc cũng giành được cả vụ làm ăn.

Thì ra...là anh cố ý định chạm vào tay cô, vào đúng thời điểm anh nhìn thấy Đinh Tiểu Đại đi ngang qua cô, anh lợi dụng cô để không tiến hành kí hợp đồng....Thì ra là anh vốn đã biết tình cảm của cô, biết cô sẽ có phản ứng với anh...Bởi vậy có thể hiểu, sau đó anh nói tất cả mọi chuyện lại với cô, kỳ thật cũng đã dự tính sẵn trong đầu.

Sau khi anh biết mình đã đạt được mục tiêu bắt lấy Đại Hoa, vì một nguyên nhân nào đó cô không biết, hoặc là sự lạnh nhạt khác thường của cô làm anh đoán cô có thể sẽ chạy mất, cho nên anh mới cố ý trấn an cô, dùng những từ ngữ mà anh đã sớm chuẩn bị tốt.

Dường như cho dù là làm ăn, hay là cảm xúc của cô, tất cả đều ở trong mưu kế của anh.

Bỗng dưng cảm thấy không còn hứng thú gì nữa, giống như ngay lập tức cảm thấy chán ghét công việc này, ngày qua ngày không biết là vì ai vất vả vì ai bận rộn, kết quả ngay cả một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, cái gì cũng không muốn hỏi lại, cái gì cũng không muốn biết thêm.

Cô đứng dậy khỏi ghế, trong ánh mắt kinh ngạc của Cao Phóng lảng lạng rời khỏi phòng họp.

Cho đến khi cô biến mất ngoài cửa, Chiếm Nam Huyền mới thu lại ánh mắt vẫn dán trên bóng lưng cô, sau đó nhìn về phía cửa kính thủy tinh trong suốt, thật lâu sau cũng không động đậy.

Mấy hôm nay báo chí đều theo dõi đưa tin mấy sự kiện lớn.

Một là, vua quần vợt Roger Federer đến tham gia trận chung kết Tour Finals cuối năm.

Hai là, sau khi Đại Trung tự truyền ra vụ bê bối hối lộ, cổ phiếu giảm giá mạnh trên diện rộng.

Tất cả nguyên nhân là vì xe của một thành viên cấp cao trong phe thái tử bị trộm, ngay cả laptop cũng mất, có người phá được mật mã của ông ta bán toàn bộ tài liệu hữu dụng cho công ty đối thủ, trong đó có hồ sơ tuyệt mật ghi chép số tiền Dương Văn Trung nhận được sau mỗi lần hợp tác, được bán cho thành viên hội đồng quản trị xưa nay luôn bất hòa với Dương Văn Trung.

Sau khi sự tình bị vạch trần, Chu Lâm Lộ tuyên bố từ chức nhận lỗi, phe thái tử tinh anh đi theo anh đồng loạt cùng đệ đơn từ chức, cổ phiếu Đại Trung giảm mạnh 10% trong ngày.

Đại Trung vì vụ bê bối bị các phóng viên công kích nặng nề không thể ứng đối, các quan chức cấp cao lại từ chức tập thể, sự kiện hỗn loạn tầng quản lý, hơn nữa sau khi bị người đầu tư chứng khoán mất lòng tin cổ phiếu phần lớn đã trở thành giấy lộn, tình thế đã gần như đang lung lay bên bờ vực sắp đổ.

Mà Chu Lâm Lộ nói được làm được, không còn liên lạc với Ôn Noãn.

Thứ sáu khi cô gọi cho Ôn Nhu, hai người không tỏ vẻ gì chuyện trò vài câu, cũng không nhắc đến chuyện đó.

Thứ 7 Ôn Nhu đúng hẹn đến ăn trưa, khi ăn được một nửa, chị dè dặt nói: "Tuần san Thất nói áo cưới Chiếm Nam Huyền mua cho Bạc Nhất Tâm ở Milan đã chuyển về rồi."

Ôn Noãn khẽ cười: "Vâng, em cũng đọc rồi." Đây là sự kiện lớn thứ 3 gần đây.

Bộ váy cưới trị giá 3 triệu đô la oanh động giới thời trang Paris và Milan, được đính 100 viên thủy tinh, 100 viên ngọc trai và 100 viên kim cương, so với bộ áo cưới thế kỉ Lanh Như Phong làm vì Lâm Tiêu Đỉnh còn xa hoa hơn.

Ôn Nhu nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Cô đứng dậy: "Xoài hôm qua mua ngon lắm, em ép nước cho chị uống."

Ôn Nhu buông dưa xuống: "Mày thật sự vĩnh viễn cũng không muốn nói về chuyện kia sao?"

Cô không quay lại, vô cùng bình tĩnh: "Tất cả đã là quá khứ rồi."

"Mày từ Anh về... đã nhiều năm, thấy cuộc sống tự kỉ của mày nhiều lúc tao rất muốn chửi, nhưng khi đến miệng lại không phát ra được, bởi vì tao thật sự không có tư cách nói mày." Ôn Nhu đi theo cô vào bếp như nhất định phải nói rõ với cô.

"Chị nghĩ nhiều quá rồi." Ôn Noãn nói, sau biến cố tất cả những gì của cô còn sót lại trên đời, cũng chỉ còn Ôn Nhu mà thôi, tay không ngừng một phút, gọt vỏ xoài bỏ vào trong máy ép trái cây, cô tỏ vẻ không có việc gì: "Có cách nào mua được vé xem trận đấu đêm mai giữa Federer và Andy Roddick không? Em muốn xem."

Ôn Nhu im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ lần thứ 1001 vì Ôn Noãn chuyển đề tài.

"Sau khi có tao sẽ gọi ày."

"Cảm ơn." Cô rót nước xoài vào trong cốc.

Giống như trận đấu của tuyển thủ xuất sắc nhất thế giới, vé công khai bán vào cửa chỉ là nhằm vào người xem bình thường, những chỗ ngồi tốt nhất từ trước khi cầu thủ đến thành phố đã được đặt mua không còn nữa, người không có điều kiện nhất định sẽ không được ngồi chỗ tốt, huống chi bây giờ cô lại nãy lòng tham.

Lúc này cô không có cách lấy được vé tốt, nhưng Ôn Nhu giao tiếp rộng rãi có khả năng này, giống như mỗi tuần đến làm bạn với cô, nếu để chị làm một số việc cho cô mà chị cảm thấy dễ chịu hơn, tại sao lại không chứ?

Buổi chiều Ôn Noãn đến Thiển Vũ, lấy phong thư màu trắng trong ngăn kéo ra, cả tuần không có cơ hội đưa, từ đầu tuần đến nay Chiêm Nam Huyền bận tối mắt tối mũi, một mặt bận rộn đàm phán với Đại Hoa, mặt khác từ lời Cao phóng cô cũng lờ mờ đoán ra được, Thiển Vũ đang bí mật thu mua cổ phiếu của Đại Trung.

Mà cô sợ dĩ không đưa luôn cho anh ngày hôm đó, chẳng qua là muốn sắp xếp chuyện này cẩn thận hơn một chút, cho dù là quan hệ gì đều vui thì ở không vui thì về, không cần phải giận dỗi hay bỏ đi, cho nên cô đang chờ thời cơ bình tĩnh hòa nhã nhất.

Sự bí ai trưởng thành có lẽ ở ngay đây, mọi người đã không thể biểu hiện sự hồn nhiên và ngây thơ nữa.

Khó khăn lắm Thiển Vũ và Đại Hoa mới đạt được tiếng nói chung, mà một tuần này cô cũng cố ý giao một số công việc cho Đinh Tiểu Đại, cẩn thận dạy cô nhóc nên chú ý chỗ nào.

Nếu lúc Chiêm Nam Huyền trở về không quá bận, thì chắc hôm nay cô có thể giải quyết được phong thư này.

Đang suy nghĩ mông lung, nghe thấy tiếng thang máy vang lên, cô vội vàng thả phong thư lại trong ngăn kéo.

Thang máy vừa mở ra đã thấy dáng vẻ hơi kích động của cô, Chiêm Nam Huyền im lặng đi tới.

Khi anh sắp đến trước mặt cô, cô đứng dậy: "Chiêm tổng."

Chiêm Nam Huyền liếc cô một cái, cả tuần nay cô luôn như vậy, cố ý kéo quan hệ của hai người về lúc mới quen, giống như giữa cô và anh chưa từng có chuyện gì xảy ra, cô vẫn là thư kí ngày đó mới lên tầng 66.

Đang lúc Ôn Noãn tưởng rằng anh cũng sẽ giống mấy hôm trước, trực tiếp lướt qua cô bước vào phòng, anh bỗng nhiên lại dừng trước mặt cô: "Tôi đã nói với em rằng nghi lễ xã giao của em có thể đạt đến 100 điểm chưa nhỉ?"

Cô cười cười, không hiểu tại sao anh lại nhắc tới đề tài này, nửa đôi mi dài hạ xuống, con ngươi bất động như núi, vẫn như cũ nhìn vào cúc áo sơ mi trên người anh.

Khóe môi anh đã gợn lên thành một đường cong: "Trong lễ nghi cần có của phụ nữ, có phải có một điều, nếu không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt đối phương, cũng không muốn tỏ ra không lễ phép, phương pháp tốt nhất là khi đối phương nói chuyện nhìn vào mũi hoặc miệng họ đúng không, như thế này này?"

Lời anh vừa nói ra, cô xấu hổ hơi nghiêng đầu, chuyển ánh mắt xuống dưới quai hàm anh.

"Suốt một tuần không thèm nhìn tôi lấy một cái, ngoài chuyện công việc không nói với tôi câu nào, em được lắm." Anh nói chuyện ần ần nụ cười, dường như thái độ của cô làm anh cảm thấy vui vẻ, sau đó dần dần trở thành một tiếng nói trầm hơi thấp nhưng vô cùng thân thiết: "Vẫn luôn hiểu thẳng như vậy."

Trước khi tay anh chạm vào mặt cô, tiếng chuông di động trên bàn như phao cứu mạng đúng lúc vang lên, cô vội vã lùi lại, nhấn nút nghe: "Hello... Vâng, tôi xuống ngay, cảm ơn." Sau khi cúp máy nói với anh, "Tôi xuống tầng một chuyện."

Nhìn bóng dáng chạy như cướp đường của cô, không ai thấy con người anh lại trở nên sâu thẳm vô đáy, giống như đang có hàng nghìn loại tâm tình phức tạp không nói rõ được đan xen vào, hai con người đen dày đến nỗi nhìn không thấy điểm dừng.

Cho đến khi bóng người cô biến mất trong tầm mắt, anh mới thu lại ánh mắt phóng ra xa, khi xoay người ánh mắt lơ đãng đảo qua ngăn kéo hé mở, hình ảnh hốt hoảng của cô khi thang máy mở ra hiện lại trong đầu, anh nhẹ nhàng kéo nó ra.

Ôn Noãn ở dưới đại sảnh nhận vé xem thi đấu mà Ôn Nhu nhờ người đưa đến, vừa nhìn đã thấy ghi hàng ghế thứ 4, không thể không cảm thán Ôn Nhu quả nhiên năng lực phi phàm.

Sau khi về văn phòng, cô bắt đầu chuẩn bị những email Chiêm Nam Huyền đã xử lý xong rồi đến hồ sơ cần phê duyệt.

Người đàn ông tâm sâu cực hạn kia chắc chắn đã không còn là Chiêm Nam Huyền trước đây trong trí nhớ của cô, bây giờ anh chỉ cần tùy tiện đứng trước mặt cô, bốn bề xung quanh tức khắc sẽ tạo nên khí thế áp bách.

Ở cùng một chỗ với anh chẳng những lúc nào cũng có thể bị nhìn thấu tâm sự sâu kín nhất, mà sự quyến rũ tỏa ra từ người anh, càng ngày càng làm cô cảm thấy khó có thể thích ứng, hơn nữa khi anh hạ quyết tâm không để cô qua sự tồn tại của anh, ứng phó anh đã trở thành chuyện cực kỳ khó khăn, cho dù chỉ là vài phút ngắn ngủi, cũng khiến cô lãnh trọn vất vả.

Công việc này, sớm đã mất đi sự yên bình và thoải mái ban đầu.

Cô lấy đơn từ chức trong ngăn kéo ra, cầm lấy cùng hồ sơ gõ cửa đi vào, đặt lên bàn anh.

"Tất cả những hồ sơ này đều cần ý kiến của anh."

Anh không ngẩng đầu lên, "Em lại đây, tôi không hiểu tập tài liệu này là thế nào."

Cô đi đến bên cạnh anh, cúi đầu nhìn về phía màn hình, tiếp theo trong nháy mắt một lực mạnh đánh úp khiến cô ngã vào lòng anh, anh như bị điện giật xoay người cô lại, đôi môi cánh hoa mềm mại ép xuống dưới, cô cực lực giãy dụa, tránh né cơn mưa hôn đang trút xuống của anh, "Không được! Anh buông ra!"

Anh đột nhiên nhấc eo cô lên đặt cô lên mặt bàn, "Anh cũng muốn buông." Giữ chặt lấy mười đầu ngón tay cô, như muốn hút lên môi cô dây dưa với cô thật lâu, hơi thở của anh nóng như lửa: "Nhưng mà em không biết... anh đợi ngày hôm nay đã bao lâu rồi."

Cho dù cô giãy dụa thế nào cũng không thoát khỏi nụ hôn nồng nhiệt của anh, nhiệt độ cơ thể cách một lớp quần áo của anh làm cô nóng bừng vô lực, ý chí đấu tranh vì nụ hôn mà yếu ớt buông tha, cuối cùng trong sự dụi dằng dụa buồn của anh tinh thần dần dần rệu rã.

Một lúc lâu sau, cho đến khi hai người kết thúc nhìn nhau trong tiếng thở dốc, cô mềm yếu vẫn không thể hiểu được.

Rất cuộc là bởi vì cái gì không thể kìm được chơi lại trò cũ với anh ...Đáp án dường như miêu tả sinh động, cô sợ hãi bắt suy nghĩ ngừng lại, không cho phép mình lún sâu thêm vào, tâm niệm bị giam cầm đang phá thoát khỏi chuyện cũ kia, tuyệt đối không phải là thứ bây giờ cô có thể chạm vào.

“Mai có thời gian không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Rõ ràng nội tâm tức giận không thôi, nhưng tiếng nói phát ra từ miệng cô lại vì run nhẹ mà giống như tiếng giận dỗi: “Mai tôi có việc rồi.”

Anh cười nhạt, không nói gì.

12. Chương 12

Chương 12: Qua đêm, tin tức (1)

Cả ngày cuối tuần, Ôn Noãn đều đoán xem rốt cuộc Chiêm Nam Huyền có nhìn thấy đơn từ chức của cô không.

Sau khi làm loại hành vi thân mật thế kia, dũng khí tập trung của cô cuối cùng cũng biến mất không tung tích, cũng không thể mở miệng nói cho anh, trong chồng hồ sơ kia có một phong thư, trong tiềm thức cô mơ hồ cảm thấy, nếu cô thật sự đề cập với anh, có thể sẽ lại chọc tức anh.

Tới bây giờ cô không thể không thừa nhận, cô có chút sợ anh, hay nói chính xác hơn, trước kia khi anh nuông chiều cô ngất trời cô đã sợ anh rồi, cô không sợ trời không sợ đất chỉ duy nhất sợ anh, mỗi lần làm sai đứng ở trước mặt anh, cho dù anh không nói gì, chỉ thần nhiên nhìn cô, cô vẫn cảm thấy chột dạ.

Cảm giác bây giờ của cô giống như bản thân làm chuyện mình biết rõ là sai, một mặt cô khát khao muốn biết, một mặt cô lại không dám tưởng tượng ra phản ứng của anh, vậy là rơi vào mâu thuẫn giày vò.

Nợ anh quá nhiều, không cách nào hoàn trả, không ai biết đáy lòng cô xấu hổ với anh nhiều như thế nào, vì vậy trong khoảng thời gian có thể bên nhau, cô không có nguyên tắc lùi từng bước về phía sau, cho dù anh đòi hỏi thứ gì, cô vẫn không thể hạ quyết tâm kháng cự.

Bởi vì, cô không muốn nhìn thấy anh không vui.

Trên đời này, chỉ với anh, trong góc bí mật mềm mại nhất của cô, có một loại cảm xúc muốn che chở và bù đắp khó có thể diễn tả bằng lời.

Nỗi buồn không thể giải tỏa quanh quẩn cô suốt cả ngày, cô rất muốn biết anh có nhìn thấy đơn từ chức kia không, nhưng từ sáng đến trưa rồi đến chiều, đến tận khi cô ăn xong cơm tối ra khỏi nhà đi đến sân quần vợt, anh vẫn không gọi điện thoại, tuy rằng cô hiểu rõ, cho dù có đang làm việc cũng hầu như không nhận được cú điện thoại nào của anh, nhưng trong lòng vẫn không khống chế được lướt qua chút mất mát nhạt nhòa.

Cô rất không muốn thừa nhận, nhưng mà, cô thật sự lại bắt gặp nhớ đến anh.

Đỗ xe xong, cô đi vào sân quần vợt.

Trận đấu này toàn bộ đều được tiến hành trong nhà, sở dĩ cô muốn xem trận này là vì Roger Federer và Andy Roddick đều là cầu thủ cô yêu thích.

Sân quần vợt 15000 người đã không còn chỗ ngồi, chỗ của cô nằm trong khu khách VIP, có thể là thuộc loại dành cho nhà tài trợ, ghế da mềm mại vô cùng dễ chịu, bên cạnh tay vịn còn có tạp chí và đồ uống, cạnh cô phần lớn đều là những người tóc vàng mắt xanh.

Phía trước cô còn có ba hàng ghế, hơn nữa khu ghế này ở trung gian, gồm từ hàng 1 đến hàng 3, mỗi hàng xếp 6 cái ghế ở giữa vô cùng thuận lợi để xem bóng, có thể nhìn rõ những động tác rất nhỏ của cầu thủ hai bên, đây là ghế bạch kim có tiền cũng không mua được, lối vào khu ghế còn có cả người phục vụ.

Lúc này Ôn Noãn nghe sau lưng có người nói thầm.

“Rốt cuộc là ai nhỉ? Bao được vị trí tốt nhất lại không tới xem, đúng là lãng phí!”

Đồng nghiệp của anh ta nói: “Ai biết, chắc là cầu thủ tham gia trận đấu.”

Cô giương mắt nhìn sang, trong khu ghế cao nhất phía đối diện vẫn không có một bóng người, trong tình huống khán đài chật ních như thế này, 18 cái ghế trống kia có vẻ hơi gai mắt.

Roger Federer và Andy Roddick tiến vào sân trong tiếng vỗ tay như sấm vang, trọng tài một lần nữa yêu cầu người xem im lặng.

Trận đấu chơi trong ba set, mỗi set 12 lượt, trong đó, trong đó ai lấy được 6 điểm trước nghĩa là giành được phần thắng, nếu đánh hòa 6-6, thì sẽ lấy lượt thứ 7 phân định thắng thua.

Trận đấu đúng giờ bắt đầu, Ôn Noãn xem hết sức chăm chú.

Trạng thái bắt đầu của cầu vương Federer xưa nay luôn dùng đầu pháp cổ điển trứ danh không tốt, sau gắng gượng thắng được 2 lượt, ở lượt thứ 3 vì mắc lỗi mà liên tiếp bị dẫn 30-0, Roddick đang bị chặn giành được cơ hội phá thoát, kết quả cuối cùng Federer phát hỏng hai quả liên tiếp, Roddick không đấu mà thắng, cú break racquet thành công.

Thời gian nghỉ ngơi giữa trận rất nhiều nam giới kêu lên: “GO Roger!”

Để Federer nổi giận, không ít sắc nữ hét lên chói tai khiến người khác phải phì cười: “Go Andy!”

Dường như ai ai cũng mê anh chàng Roddick điển trai nhất giới tennis, khiến cô vốn cũng không có tâm trạng cũng không nhận được khe cười.

Sau đó cảm giác điện thoại trong túi rung lên, cô lấy ra xem, là...Chiêm Nam Huyền.

Tức khắc trong lòng nổi lên trăm ngàn cảm xúc phức tạp.

Con người này, cái tên này, hôm qua sau khi rời công ty vẫn xoay vòng trong tim cô, vất vả một ngày một đêm mới có thể bình tĩnh lại, vừa mới thành công đuổi anh ra khỏi đầu, anh lại đột nhiên chạy đến, một giây kia cô rất muốn biết, đây dựa như vậy rốt cuộc đến khi nào mới có thể chấm dứt? Phải đến khi cái tên kia rung trong lòng bàn tay rất lâu, cô mới lưỡng lự ấn nút nhận.

“Sắc mặt biến đổi nhanh quá, cười lại một cái.” Anh nói.

Cô ngẩn ra: “Gì cơ?”

“Giống như vừa nãy, cười lại cái nữa.”

Cô ngẩng đầu lên, tất cả những gì nhìn thấy là khu ghế vẫn để trống lúc này đã có một người ngồi, Chiêm Nam Huyền mặc kiểu quần áo thể thao gọn nhẹ, điện thoại đặt bên tai, khóe môi nhếch lên thành một độ cong cô quen thuộc.

Cách xa như một dải ngân hà vậy mà cô cũng có thể nhìn thấy, trong con người anh lóe lên một tia sáng nhạt.

Nếu như không phải ván thứ 4 của hiệp 1 đã bắt đầu, người xem không thể tự do đi lại, cô nhất định sẽ đứng dậy rời đi.

“Anh với em cá một nụ hôn, set đang đánh này Roddick vẫn thắng.” Anh nói, sau đó ngắt điện thoại.

Nhắm mắt lại hít thở hít thở, cô lại nói với mình một lần nữa, phải khống chế, phải bình tĩnh, không được nảy sinh ý trốn tránh, mình có cuộc sống của mình, không thể tiếp tục chịu ảnh hưởng của anh nữa.

Một tràng pháo tay rầm rầm gọi mở hai mắt cô ra, cho dù không nhìn sang phía đối diện cũng có thể cảm thấy, giống như lọt vào tầm ngắm con mắt của anh, cô giống như bị thiêu cháy trong đôi mắt anh, cả người không tự nhiên đứng ngồi không yên, cô cố gắng tập trung tinh thần, tiếp tục chuyên tâm xem trận đấu.

Không ngoài dự đoán của Chiêm Nam Huyền, tuy rằng Federer đánh ra không ít đường bóng đặc sắc, nhưng hai lượt liên tiếp vẫn bị Roddick mạnh mẽ bắt lấy đánh lại, cú giao bóng ăn điểm trực tiếp của Roddick thường xuyên lên lưới quyết định xu thế trận đấu.

Cuối cùng 6-4 Roddick giành chiến thắng trong set đầu tiên.

Set thứ 2 dần trở nên đặc sắc, Federer bị vây trong tình cảnh xấu nhưng không hề nóng nảy, trạng thái ổn định, hai người đuổi điểm thật sự rất nhanh, liên tục đánh ra những cú bóng phản kích tuyệt đẹp.

Khi lượt đầu tiên của set thứ 2 kết thúc, trong thời gian nghỉ ngơi, dư quang khóe mắt Ôn Noãn nhìn thoáng qua bóng người đối diện đang đứng dậy rời đi, cho đến khi trận đấu bắt đầu vẫn chưa quay lại.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng anh cũng đi rồi.

Không ai biết, Chiêm Nam Huyền oai phong một cõi thương giới thật ra cũng là một cao thủ tennis.

Anh không để mọi người biết kỹ thuật đánh bóng cao siêu của mình là bởi vì anh vô cùng khó tính với đối thủ, nhớ năm đó anh đã nói với cô: "Anh thà bị người khác thắng 3-0, cũng không muốn đấu với kẻ sẽ thua anh 3-0." Không chỉ có tennis, còn có bóng rổ, bowling và cờ vua, tất cả đều là những môn cô thích hoặc là vì anh mà chơi, anh đều là nhân tài kiệt xuất trong mấy môn đó... Cô lại nhìn về khu ghế trống tuếch phía đối diện, vẫn không thấy bóng dáng anh đâu, xem ra đúng là bỏ về giữa chừng rồi.

"Em đang tìm anh?" Tiếng cười nhẹ vang trên đỉnh đầu cô.

Cô bị dọa nhảy dựng lên, lập tức quay đầu lại.

Hai tay Chiêm Nam Huyền tì lên thành lan can sau lưng cô, gương mặt sát gần mắt cô, đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng lại trở thành hai ánh trắng rằm lấp lánh, khóe môi nở một nụ cười sung sướng quyến rũ người khác đến cực điểm, trong nháy mắt làm tim cô đập thình thịch.

Trước khi cô xoay người anh đã ôm lấy mặt cô, "Yêu cái vẻ mặt vừa nãy của em chết đi được...đột nhiên vui mừng như điên, nháy mắt lại buồn bã ưu thương, sau đó giống như ngại ngùng bất an yêu anh, quả thật khiến trái tim anh mềm nhũn." Anh cúi người, dịu dàng nói: "Ván trước anh thắng."

Không hề cố kị hôn xuống.

Thứ trào dâng trong tim can là bất lực khổ sở hay là ngọt ngào chua xót, cô không biết.

Thật khó khăn anh mới chịu buông lỏng ra, không đợi cô bình ổn lại hơi thở của mình anh đã đưa ngón tay trở lên: "Suyt...tập trung xem đi." Dứt lời đôi mắt không chớp lấy một cái chăm chú nhìn sân bóng, chỉ còn lại một mình cô đối mặt với sự chú ý xung quanh, tựa như hành động khác người vừa rồi của bọn họ vốn dĩ không liên quan đến anh, mà tất cả đều là do cô.

Tâm trí vẫn vì nụ hôn kia mà không ngừng quay cuồng, cô vừa thẹn vừa giận lại không xả ra được, đành phải ngồi ngay ngắn lại.

Không bao lâu sau, lực chú ý của cô mau chóng bị loạt tie-break thu hút, Roddick dẫn đầu 5-2, Federer mắc quá nhiều lỗi đang đứng trước nguy cơ thua trận.

Nhưng sau khi Roddick giành lợi thế 2 điểm 6-4, Federer dùng một cú bóng thẳng đánh xuyên qua theo sát với tỉ số 5-6, tiếp theo đánh một cú bóng xiên mạnh mẽ đưa trận đấu về thế quân bình 6-6, cục diện đã đi tới đỉnh điểm nhất, tất cả người xem đều hồi hộp nín thở chờ đợi kết cục cuối cùng của trận đấu.

Nếu không phải có người cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, cô suýt chút nữa đã quên mất sự tồn tại của anh.

"Bảo bối, anh với em cá một đêm, Roddick sẽ thua trong loạt tie-break này."

"Tại sao?" Cô tiếp tục chăm chú xem cuộc chiến giao bóng kịch liệt giữa hai người, Roddick đã giành lại lợi thế 8-7, không có dấu hiệu bị thua rõ rệt.

“Tâm trạng Roddick đã lộ ra sự bất ổn, đối mặt với một đối thủ bình tĩnh như Federer, điều đó sẽ khiến cậu ta thất bại không phải nghi ngờ.”

Anh vừa nói xong không lâu, Federer lộn ngược dòng 9-8.

Lượt bóng kế tiếp khi Roddick chiếm ưu thế phi người ra đỡ, sau đó toàn sân đấu ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng bóp tay không tưởng tượng nổi chuyện gì đã xảy ra, chàng Rod đẹp trai thành công lên lưới chặn bóng nhưng lại đánh bay ra ngoài, trận đấu vốn dĩ có thể quân bình tỉ số 10-10 lại không thể tưởng tượng được đưa về thế 10-8, phần thắng thuộc về Federer.

Cô quay đầu lại, Chiêm Nam Huyền cong nửa môi chu về hướng cô, giống như anh thật sự vô tội không có ý nói trúng sự thật.

Set thứ 3 rất nhanh bắt đầu.

Mãi cho tới lúc này, mọi người mới được thưởng thức một số kĩ thuật gần như hoàn mỹ của Federer, cho dù là phát cầu hay là đánh trả, đánh thẳng hoặc lên lưới, trừ những lỗi sai của bản thân, thì trong phòng thủ hay tấn công dường như đều hoàn hảo không có lỗ hổng, hơn nữa tâm trạng bình tĩnh, chiến thuật biến hóa vô cùng linh hoạt, thi triển toàn diện giống như bông hoa bá vương nở rộ tuyệt đẹp làm người ta phải than lên sợ hãi.

Mà Roddick đúng như lời Chiêm Nam Huyền nói, tâm trạng bất ổn định làm anh ta lúc được lúc hỏng, khi cánh tay không thuận gió giang ra định đỡ bóng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hò của khán giả dựng bắn cả lên, giống như một đứa trẻ con múa may quay cuồng giữa không trung, động tác ngây thơ chất phác này dẫn đến một trận cười và pháo tay ầm ĩ.

Ngay cả khi đánh đến phút cuối, Roddy thua liên tiếp ở mấy ván kết, thiên vương lộn ngược dòng thắng chung cuộc 2-1, sự bình tĩnh không gợn sóng trên mặt anh ta lúc này mới toát lên chút đắc ý sau khi đã chiến thắng, mỉm cười rồi đánh mạnh một cái, quả bóng bay về phía khán đài cao nhất xa nhất.

Cả trận đấu làm khuấy đảo linh hồn Ôn Noãn, trong tiếng vỗ tay và tiếng thét chói tai không ngớt, mọi người đều đứng dậy, lúc này cô mới nhớ ra sau lưng mình còn có Chiêm Nam Huyền, nhìn lại, chỗ ngồi sớm đã trống rỗng, cô cũng không biết anh đã đi từ lúc nào.

Tìm anh trong dòng người xa lạ đang tuôn ra, nhưng tầm mắt thế nào cũng không tìm thấy bóng dáng quen thuộc, lòng cô không khỏi có chút thần thờ.

Cô đem theo chút mất mát quay về nhà, dọc đường đi đáy lòng lại mơ hồ có chút chờ mong, hy vọng điện thoại bỗng nhiên vang lên, hy vọng xe của anh đột nhiên xuất hiện kế bên...Cô buồn bã buộc phải thừa nhận, thủ đoạn của anh quả thật quá cao siêu, trong lúc qua lại đã khiến lòng cô toán loạn.

Sau khi rửa mặt cô ủ rũ ngồi xem TV, kênh âm nhạc đang phỏng vấn 4 người đàn ông, đó là nhóm nhạc Ireland nổi tiếng thế giới, lượng tiêu thụ album đạt hơn 34 triệu bản.

Rất nhiều năm trước, ở trên bệ cửa sổ có thể đón gió xa trong phòng Chiêm Nam Huyền, sáng sớm và hoàng hôn mỗi ngày nghỉ, trong sự vui vẻ mơ hồ không lí do, người từng lấy âm nhạc đả động trái tim cô chính là những người đàn ông này, ngay cả khi có người tách ra solo vẫn vô cùng cuốn hút cô.

Trong bầu không khí ấm áp trên màn hình, bốn chàng trai đẹp vui vẻ đều nhận là fan hâm mộ bóng đá, khi được hỏi ai trong số họ đá tốt nhất, ba người đều nhất trí chỉ vào người ngồi bên phải, tiếp theo lần lượt là tiền đạo xuất sắc nhất và hậu vệ đá hay nhất, còn người ngồi bên trái là—cầu thủ ngồi băng ghế dự bị tốt nhất.

Khi cười cô không thể không chế được lại nhớ tới Chiêm Nam Huyền.

Có một số người, có một số bài hát, lắng đọng lại tại nơi sâu nhất trong ký ức thiếu niên.

Chỉ cần chạm nhẹ vào, sẽ dẫn đến tình cảm yêu thương chưa xốt thuở xưa, sau nhiều năm lại lắng nghe giai điệu Unbreakable quen thuộc, giống như chuyện cũ đang nhẹ nhàng thổi vờn bên tai, nhắc nhở ở năm ấy ngày ấy, bài hát này con người này, bầu bạn với nhau đi qua những tháng ngày cô độc không nơi nương tựa.

Ánh sáng lấp lánh từng có trong mắt họ, giống hệt người cô khao khát muốn gặp nhất trong hai nghìn năm trăm ngày.

Mà nay thời gian đã để lại dấu vết trên gương mặt của bốn người, ca khúc vẫn còn, nhưng nhan sắc đã thay đổi, những nếp nhăn có thể nhìn thấy, vẻ đẹp trai năm đó đã phai, bọn họ đã không còn là những cậu thiếu niên nữa, giống như cô, đã sớm qua tuổi trẻ con.

Sau muôn ngàn gian khổ quay đầu lại nhìn, chỉ cảm thấy chuyện đời không ngày nào không tang thương.

Ngẩn người trước TV, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa, cả người cô bật dậy khỏi sofa.

Nhìn chằm chằm đằng sau cửa, vui mừng như điên và sợ hãi đan xen, sau khi đợi rất lâu cuối cùng anh đã tới, sự bối rối cùng sợ hãi cô mất bao lâu mới hồi phục lại được, bây giờ lại vì anh mà ngóc đầu trở dậy.

Mồ hôi thấm vào trong lòng bàn tay, cách một cánh cửa cô sợ hãi hỏi nhỏ, "Ai đấy?"

"Em hy vọng là ai?"

Cô suýt tí nữa đã khóc, cái trán yếu ớt tựa vào cửa, thật lâu sau, mới có thể vươn tay mở cửa cho người vào.

"Thứ em mở là cửa, hay là chính trái tim em?" Đôi môi tuyệt đẹp cong lên rồi phủ xuống, cô bị kéo vào vòng xoáy mùi mồ hôi và nam tính, Chiêm Nam Huyền khẽ lầm bầm trong miệng cô: "Sau này đừng để anh phải chờ đến thiên trường địa cửu nữa."

Trong mê mải, ý thức xẹt qua nỗi buồn sâu nhất đáy lòng, từ nay về sau sẽ không thể quay lại nữa.

Anh buông cô ra, điều chỉnh lại hơi thở gấp gáp của mình.

Bàn tay nắm áo anh ướt đầm, cô hỏi: "Anh chơi thể thao?"

"Sau bữa tiệc đãi khách quý có thể tỷ thí với cầu thủ, anh so chiêu với Federer một chút." Chiêm Nam Huyền lấy di động ra bấm một dãy số rồi ném về phía cô: "Bảo bọn họ mang quần áo đến cho anh."

Hai tay trực tiếp cởi áo thể thao xuống, đi thẳng vào phòng tắm.

"Alo, anh...Hello? Xin chờ một lát." Cô đuổi theo, "Quần áo của anh là chỉ cái gì?"

Anh quay đầu cười, nghiêng người lấy điện thoại trong tay cô, "Áo, áo trong, đồ lót, tất, thắt lưng, cà vạt, chọn tùy ý rồi mang đầy đủ tới cho tôi, đúng rồi, không cần đồ ngủ." Sau đó đặt di động vào lại tay cô, "Nói địa chỉ cho bọn họ." Anh không nhìn được tươi cười, hai con người sáng lấp lánh của bóng hình sau cửa phòng tắm, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đang ngầy ngốc của cô, sau đó lạch cạch đóng lại trước mắt cô.

Cô sợ hãi cầm lấy điện thoại: "Lúc này anh ấy nói cái gì?" Nghìn lần đừng nói cho cô anh thật sự định qua đêm ở đây, "Anh không nghe sai chứ? Vâng..." Sau khi xác nhận đáp án quả làm người ta hết cách: "Anh nhớ địa chỉ này nhé, nhờ anh đưa đến đây."

Hai mươi phút sau quần áo còn chưa đến, Chiêm Nam Huyền đã bọc khăn tắm đi ra, cô tựa như là phản xạ có điều kiện lui vào một góc, để phòng nhìn anh.

Bọt nước trên mái tóc đen nhánh ướt sũng chảy dọc theo gò má xuống phần ngực trần của anh, sau khi tắm con người đen tuyền trong trẻo và vô cùng hoang dã, gương mặt thanh thoát tựa tiểu phi tiểu mê hoặc lòng người, "Hehe, Tuy rằng anh không mong em hét toáng lên, nhưng phản ứng này của em cũng khiến anh đau lòng lắm."

Cô lập tức phản bác: "Bạn học này, tôi vẫn chưa xin anh hãy tự trọng một chút trong nhà người khác đâu." Đúng là cô thích trai đẹp, cũng từng mây mưa hoan ái với anh, nhưng hai mươi lăm năm chưa từng trải qua một đêm như vậy, ở cùng với một người đàn ông chỉ quấn một cái khăn tắm mỏng phía dưới? Trời xanh trên cao, trái tim yếu đuối của cô đang nhảy thình thịch không đỡ nổi đây này.

Anh nhìn TV: "Em đang xem bọn họ?" Tháng 6 nhiều năm trước, sau khi đội tuyển Quốc Gia Ireland không cam lòng bại trước Tây Ban Nha kết thúc World Cup, bốn người đàn ông kia lúc ấy hát một bài ca mừng họ về nước.

Anh quay đầu lại, ánh mắt hai người giao nhau một chỗ, thật lâu cũng không dời.

Phải, đó từng là ca khúc bọn họ yêu thích nhất, World Of Our Own, Thế giới của chúng ta.

Giống như, giây phút này.

Mắt thấy anh đang muốn đi đến đây, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, cô đi thẳng ra, nhẹ nhõm thở dài, may mà quần áo đưa tới đúng lúc, nếu không cái mũi và quả tim cô đã đâm máu rồi, cô mở cửa, thiếu chút nữa máu tươi phun từ họng lên: "Lâm—Lâm Lộ?"

Chu Lâm Lộ vươn tay kéo cổ cô, lớn tiếng đến mức gần như rít gào: "Em muốn anh tức chết đúng không? Anh bảo em đừng tìm anh, đồ ngốc em thật sự không tìm lấy một lần?!" Anh đá văng cửa ra.

"Em—" Cô quyết định ngậm miệng.

Chiếm Nam Huyền ở phòng khách khoanh hai tay, ung dung quỳn rũ cong miệng, nhìn cô và Chu Lâm Lộ.

Miệng Chu Lâm Lộ như bị tắc một quả trứng chim bồ câu không thể phản ứng, mà Chiếm Nam Huyền lại thoải mái cười tươi gần đến mang tai, "Chu tổng vừa khéo đi ngang qua?"

Cô lấy tay che mặt, tuyệt vọng nghĩ, tự nhiên lại tạo nên trò đùa này, ông trời quả thực hoang đường.

Thở dài một tiếng, cô dùng sức đẩy Chu Lâm Lộ đang cứng đờ tại chỗ đẩy ra ngoài cửa, chỉ chỉ phía bên trong cánh cửa cho người mới từ thang máy đi ra, "Đưa quần áo cho vị tiên sinh kia."

Sau đó làm bộ như không nhìn thấy sắc mặt thiên biến vạn hóa của Chu Lâm Lộ, cô đẩy anh vào thang máy rồi ấn hộ anh nút xuống tầng, "Hôm nào giải thích cho anh." Khi trở về phòng Chiếm Nam Huyền đã kí giấy chứng nhận xong, cô tiễn người đi, đóng sầm cửa lại.

"He he!" Anh vô tội giơ cao hai tay lên, khoe môi vẫn phớt phớt như cũ, tâm tình cực kì tốt cười nhạt: "Cho dù anh là thần tiên cũng không biết đêm nay hấn sẽ tới."

Cô nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào anh: "Anh mặc quần áo xong rồi về mau!"

Anh cười nhạo ra tiếng, tiến đến gần cô: "Đừng hòng!" Thấy cô trốn sang một bên, con ngươi anh đột nhiên trở nên u ám: "Nếu em dám trốn một lần nữa, anh cam đoan cả ngày mai em đừng mơ nhìn thấy mặt trời."

"Fuck you!" Cô hét chói tai nhảy lên sofa, khó khăn né bàn tay anh chộp tới.

Anh ngẩn ra, tiếp đó cười ha ha: "My pleasure honey. Come to fuck me please."

Khi anh cất bước tiến gần cô đồng thời nhảy xuống khỏi tay vịn sofa, hỗn hển: "Tôi tha thứ anh không rành tình túy tiếng Anh, để tôi dịch cho anh nghe! Ý của hai từ đó là, cút ngay!"

Cô nhào vào phòng, sau khi khóa trái cửa thở dốc.

"Bảo bối." Bên kia cửa truyền đến giọng nói êm ái của anh: "Nói cho anh biết, có phải em đang cười giống con mèo trộm được cá không?"

Cô vỗ vỗ hai má, cố gắng cân bằng khoe môi không biết từ khi nào đã giương cao, "Không có!" Khi nói chuyện không nhịn được mà phì cười, đồng thời cũng nghe thấy tiếng cười sung sướng đê thấp của anh, không biết vì sao một giây kia cô có cảm giác, dường như anh giống cô, nhiều năm chưa từng vui vẻ như vậy.

"Còn nhớ có một lần em ho khan không chịu uống thuốc không?" Anh hỏi.

"Có, nước thuốc kia đắng lắm."

"Cho dù anh sử dụng trăm phương nghìn kế, ngay cả nước miếng cũng khô cạn, em vẫn sống chết không chịu uống."

"Hừ! Anh còn nói, cuối cùng vẫn dọa đánh em đấy thôi!"

"Ý của anh chỉ là muốn vỗ hai cái mông nhỏ của em thôi."

Cô đắc ý cười: "Kết quả là anh có đánh đâu, ha ha ha."

“Cũng giống như bây giờ, em đóng cửa phòng lại.” Ngữ khí dịu dàng của anh dường như vô cùng yêu thương.

Hai tay ôm lấy mặt, sao lại nóng thế này:”Ừ, rồi sau đó anh đi.”

“Bảo bối, anh không có cơ hội nói cho em, thật ra sau đó anh đã học được một tài nghệ.”

”Là gì?”

“Làm thế nào để có được chìa khóa dự phòng.”

Cô cười to đến ho khan kịch liệt, sau đó nghe thấy tiếng kêu räng rặc, trơ mắt nhìn cửa bị mở toang, tình thế cấp bách không chút suy nghĩ leo vội lên giường chạy ra chỗ cửa sổ:”Anh không được lại đây!”

Cửa mở ra, nụ cười anh phút chốc co lại, sắc mặt khê biến, trầm giọng nói:”Xuống dưới mau!” Nói xong thông thả lùi vài bước về phía sau.

Cô hơi yên tâm, thử thăm dò thả chân xuống giường, vẻ mặt anh có chút dọa người, cô bắt đầu hỏi hặn mình lỗ mãng, đành phải thanh minh:”Không được đánh em!”

Hai tròng mắt anh thấp thoáng ánh sáng cô yêu thích nhất, đôi môi mỏng gợn nửa:”Nhiều năm rồi chẳng thay đổi chút nào, vẫn xúc động tùy hứng như vậy.” Tính trẻ con vừa làm người ta buồn cười, lại đau lòng:”Một sợi tóc cũng không động vào, xuống đây.”

Cô thở ra một hơi, nhảy xuống giường, sau đó trở lại mặt đất, nghĩ một lúc, rồi lắc đầu bật cười:”Em cũng không biết hôm nay bị sao nữa.” Hoàn toàn không phải cô bình thường, cho dù là hành vi hay là tâm tính, tất cả đều thoát ly quỹ đạo thường ngày.

Anh nói:”Em biết rõ.”

Cô quay mặt tránh đi ánh nhìn chăm chú đoạt hồn người khác của anh, nội tâm có chút mê hoặc, không biết nhiều năm sau, phòng tuyến cẩn thận bất tri bất giác buông lỏng, cô như vậy—giống cô bé con ngày trước, liệu có phải chỉ hiện ra ở trước mặt anh không?

Giây tiếp theo cảm thấy cánh tay anh kéo eo cô, mạnh đến mức không giống như chỉ đơn giản ôm cô, cô hơi hoảng sợ nhìn anh:”Anh đã đồng ý——“

Anh che miệng cô lại, tháo khăn tắm ép cô xuống giường, cực kì dịu dàng nói:”Làm sao anh nỡ đánh em, bảo bối, chẳng qua anh chỉ muốn yêu thương em thôi.”

“Ôn Noãn, Ôn Noãn.” Có người thở dài gọi:”Tĩnh, tĩnh.”

Cô mờ mịt mở mắt, nhìn thấy một người đứng trước giường, sau khi kinh ngạc nheo mắt, thoáng chốc nước mắt rơi đầy mặt, cô bay vào trong lòng ông.

“Bố! Bố! Cuối cùng bố cũng về rồi! Con rất nhớ bố!”

“Đồ ngốc.” Ôn Hòa yêu thương nở nụ cười.

Cô điên cuồng khóc lóc không thôi:”Con xin lỗi! Con xin lỗi! Bố tha thứ cho con nhé, không phải con cố ý, thật sự không phải cố ý đâu!”

“Bố không trách con.” Ôn Hòa đau lòng sờ đầu cô:”Đừng khóc, bé ngoan, đừng khóc.”

Nước mắt của cô như trận lũ sắp tràn qua bờ đê:”Bố! Con xin bố! Đừng bao giờ đi nữa được không? Bố, bố...bố! Đừng đi...”

“Này...ngoan, đừng khóc, đừng khóc, sao thế? Em làm sao thế?”

Ôn Noãn khó khăn mở đôi mắt đẫm lệ, trong bóng đêm không biết đang ở phương nào, chỉ cảm thấy ngực đau không chịu được, tránh khuỷu tay của người bên cạnh đang ghì chặt, cô chống xuống giường ngồi dậy, há miệng thở dốc:”Đau quá, em đau quá...”

Chiếc đèn da cam đầu giường lập tức phát ra ánh sáng nhu hòa, Chiêm Nam Huyền căng thẳng ôm cô:”Tại sao lại giữ ngực? Em bị làm sao? Không khỏe?”

Cô gạt đầu rồi lại lắc đầu, nước mắt tung hoành trên mặt, bàn tay liên tục xoa vị trí trái tim.

Anh không biết nên làm gì, chỉ có thể đặt lên tay cô, mát xa ngực cô theo chiều kim đồng hồ.

Ước chừng qua hơn 4, 5 phút, cô mới dần dần bình ổn lại.

“Gặp ác mộng?” Anh hỏi.

Gương mặt nước mắt chưa khô của cô u ám không thôi,”Anh biết không? Đôi khi em hoàn toàn không muốn tỉnh lại.”

Anh im lặng khác thường, thật lâu sau cũng không lên tiếng.

Hai mắt nhắm lệ vô biên như đại dương mênh mông lọt vào hai tròng mắt cô quanh cửa anh, cô ghen ngào:”Xin lỗi....em không biết sẽ liên lụy đến bác trai...Nam Huyền, thật sự xin lỗi, xin lỗi, em không biết sẽ như vậy...Em chỉ nghĩ, em đơn giản chỉ nghĩ đó là chuyện giữa hai chúng ta...”

Vốn dĩ tất cả những chuyện kia không nên xảy ra, chỉ tại cô trẻ con cố chấp, cuối cùng lại gây nên lỗi lầm lớn không thể cứu chữa, cả đời này cô là kẻ phải chịu tội, lạc vào trong cõi sung sướng của thể xác chẳng qua chỉ là vì muốn xin một chút an ủi, cô nào có tư cách nói chuyện yêu đương với anh.

Anh cụp mi xuống, hôn lên mái tóc tản mát của cô trên gối,”Không liên quan đến em, đó là chuyện ngoài ý muốn.” Tắt đèn kéo cô vào trong lòng:”Anh thật không nên nhất thời mềm lòng buông tha em....Trước khi trời sáng, em đừng mơ có thời gian đi vào mộng.” Trong tiếng nói thì thầm tiết lộ tâm tư khó hiểu khác thường, giống như hàn băng cô độc, lại giống như một mối lo âu, giống như mâu thuẫn trong lòng anh đan vào áp bách, khiến anh buồn phiền mà đòi giận chó đánh mèo, anh điên cuồng đến nỗi gần như vò nát cô ra, tiết tấu chậm rãi, rồi điên cuồng hoàn toàn không để ý đến lời cầu xin của cô, sự mạnh mẽ kéo dài đến nỗi gần như là cuồng bạo.

Đau đớn và sung sướng cực hạn càn quét toàn thân cô, mỗi một tác tiến lùi dây thần kinh đều dấy lên sự mẫn cảm run rẩy đến cuồng dại, trong ý thức hỗn độn không biết anh giằng co bao nhiêu lần, cũng không biết mình bị ném lên mây chết bao nhiêu lần, loại kinh nghiệm này đối với cô mà nói cực kì rung động, trên da phủ kín những dấu vết sâu của anh.

Cho đến khi bức màn đêm thâm lọt vào một tia rạng đông nhạt nhạt, anh lại co rút phóng ra lần nữa, trong tiếng thở dốc tuyên cáo vô cùng nhuần nhuyễn, sau khi anh buông tay cô toàn thân mềm oặt đau nhức trong ba giây đã mê man.

Không gian kéo dài mãi mãi, yên bình ngỡ như đã chết.

“Một ngàn năm sau”, có người hát bên tai cô.

“Đây tôi đứng giữa Bressanone

với những vì sao trên trời

phải chăng chúng sáng hơn cả Brenner

và đang theo một hướng khác

em sẽ là sự từ bỏ nhẹ nhàng,

tôi phải đi theo con đường khác

và chuyến tàu sẽ mang tôi về phía trước

mặc dù trái tim tôi chắc còn ở lại

Wo, trái tim tôi chắc sẽ còn ở lại

Những đám mây giờ đang bay qua tôi,

và vầng trăng vừa nhô lên

tôi phải để lại những vì sao phía sau lưng,

chúng là những gì lấp lánh trên bầu trời em”

Bressanone, người ca sĩ khi đó yêu điên cuồng một cô gái, họ gặp nhau trong vườn quốc gia Yosemite ở California, tình cờ gặp nhau rồi biệt ly, cùng dựa vào một số thông tin mà duy trì nỗi tương tư, mấy tháng trôi qua, cuối cùng cơ hội cũng đã tới, bọn họ đều đi Châu Âu, ước hẹn gặp gỡ ở một trấn nhỏ thuộc miền núi Tyrol thuộc miền Nam Italy, đó chính là Bressanone.

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua nhanh chóng, cho dù hai người họ có chân thành tha thiết giao phó trái tim mình cho nhau.

Khi biệt ly sắp tới, người đàn ông khóc đưa bạn gái ra ga gần trấn, bọn họ đều tự đi trên con đường của mình, quay lại công tác và cuộc đời của mình.

Trong chiều dài quãng đường 30 phút, người đàn ông chậm rãi đi vào giấc ngủ, trong mơ loáng thoáng nghe được một bài hát tuyệt vời mà bi thương, sau khi tỉnh dậy ông ta lập tức viết lại... Trong lòng người đó, vĩnh viễn luôn có một nơi dành cho cô gái kia, còn có cái thị trấn nhỏ bé, cùng với bài hát Bressanone ấy....

“Ôn Noãn.” Có người cười nhạt: “Tĩnh tĩnh”

Xoay người vùi vào chăn, né bàn tay ở má quấy rầy như lông chim, Bressanone của cô...

“Ôn Nhu? Tôi không gọi cô ấy dậy được, ngủ y như một con lợn hồng rồi.”

Ai đang cười? Quấy nhiễu giấc mơ người khác, thật đáng ghét... Trong ngơ ngốc mở hé hai mí mắt nặng trĩu lên, hồn phách bị tiếng ca mang đi vẫn chưa trở về, cô ngơ ngác hỏi: “Chuyện gì thế? Anh đang nói chuyện với ai?”

Đây là ánh mắt của ai, ánh sáng lưu chuyển, nụ cười rạng rỡ, một chút si mê quyến luyến lúng túng lướt qua đáy mắt, nhanh đến mức làm cô suýt tí nữa tuột mất, ai, ai khiến cô quen thuộc đến mức không hề phòng bị như thế này, một gương mặt bỗng nhiên lọt vào trong tầm mắt lại khiến nội tâm tràn ngập sung sướng.

“Ôn Nhu tìm em.” Anh nói.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng lắc lắc đầu rồi mở ra, ánh mặt trời chiếu thẳng vào qua khe cửa sổ, chiếu xuống mép giường, tất cả mọi thứ trong trí nhớ chậm rãi quay trở về vị trí cũ—“Anh nhận điện thoại của em?!” Trời ạ, thật muốn hét thật to lên! Xong rồi, xong rồi, bị bắt gian ngay tại giường, “Chị?” Cô sợ hãi thét to.

“Ôn—Noãn!” Một kẻ khác hận không thể giết chết tiếng thét chói tai như rống phun lửa chưa từng có của cô, cô sợ tới mức kéo xa điện thoại ra, kết quả bị Chiếm Nam Huyền thuận tay lấy luôn.

“Chuyện gì?” Anh hỏi, đi dần từng bước tự tiện làm chủ như chuyện hiển nhiên.

Cho đến lúc này cô mới nhận ra, cô và anh không mảnh vải che thân ngồi cạnh nhau, khi nhận thức này len lỏi vào đầu, cô suýt chút nữa ngã xuống giường, vội vàng lấy quần áo trong mớ hỗn độn mặc nhanh vào, chạy vọt vào toilet liên tục vốc nước lạnh hắt vào mặt.

Cuối cùng cũng tỉnh hoàn toàn.

Sau khi rửa mặt Chiếm Nam Huyền đi tới, cô chưa kịp xoay người lưng đã bị ôm vào trong ngực anh, bọn họ nhìn ánh mắt của đối phương trong kính, không hẹn cùng cười.

Anh khẽ hôn lên môi cô.

Tim chợt rung động, cô dùng khẩu hình không tiếng động nói ra bốn chữ.

“Gì cơ?” Anh hỏi.

Cô khẽ nói: “Huyền của Ôn Noãn.”

Anh vùi đầu vào tóc cô, mỉm cười mãn nguyện.

Cô cười tủm tỉm dựa vào ngực anh, trên con dấu bằng đá vàng có dòng chữ anh đặc biệt khắc vì cô, Huyền của Ôn Noãn, từ sau khi anh đưa cho cô, mỗi bức tranh của cô đều ẩn bốn chữ triện này.

Trước đây từng có rất nhiều chuyện cũ đẹp đến mức làm lòng người đau nhói.

“Ôn Nhu tìm em có việc?” Cô nghiêng người giúp anh điều chỉnh độ ẩm vòi hoa sen.

Anh buông cô ra, đi xuống dưới vòi hoa sen, “Lát nữa nói cho em.”

Cô đi ra ngoài đóng cửa phòng tắm lại, đồng hồ đã chỉ giữa trưa, gọi một cú điện thoại về công ty dẫn dò công việc cho Đinh Tiểu Đại, sau đó đun nóng sữa đặt lên bàn, sau đó đi vào bếp chuẩn bị bữa trưa.

Lúc ăn Chiêm Nam Huyền nhìn cô, ánh mắt sâu đậm: “Bảo bối.”

“Hả?”

“Ôn Nhu dặn em hôm nay đừng ra khỏi nhà.”

“Tại sao?”

“Bởi vì sáng nay em lên đầu đề tất cả các báo.”

Cô sửng sốt: “Sao có thể?” Làm bình hoa cũ nhất giá trị nhất bên người Chu Lâm Lộ, cô đã lâu không xuất hiện trong làng giải trí, tại sao bỗng dưng lại lên bìa tạp chí?

Chiêm Nam Huyền ngẩng đầu lên, phút chốc cô cảm thấy nụ cười nhạt trên mặt anh có chút bất thường, đáy lòng không khỏi nổi lên chút cảnh giác, cô nghi ngờ đi qua mở laptop, vào báo mạng giải trí, vài giây sau nhìn rõ ràng trên màn hình hai hàng chữ to màu đỏ tươi như sét đánh.

“Bạc Nhất Tâm ra nước ngoài chụp ảnh chưa về, Chiêm Nam Huyền cùng thư kí xem bóng công khai hôn môi.”

Đi xuống là một bài viết thanh sắc đều đủ cả, đầu tiên là rất nhiều ảnh chụp hai người họ thì thầm to nhỏ và hôn nhau ở sân bóng, bên cạnh còn có những lời lẽ hết sức phiến diện. Ngay sau đó chuyện cũ của cô và Chu Lâm Lộ cũng bị lật lại, ngay cả chị cô Ôn Nhu một trong mười người phụ nữ đẹp nhất thành phố cũng không may mắn thoát khỏi vụ này, đến cô cũng không biết mình có cái ảnh chụp chung với Ôn Nhu đẹp như vậy từ khi nào.

Bên cạnh còn có một cái đầu đề bắt mắt, “Duyên phận ba năm đã đi đến hồi kết”, cô click vào.

Lọt vào trong tầm mắt là: “Ngay sau khi Ôn Noãn và Chiêm Nam Huyền công khai hôn môi ở sân bóng, sáng nay khi Chu Lâm Lộ chấp nhận cho phóng viên phỏng vấn đã hào phóng thừa nhận, từ nửa tháng trước đã chia tay hòa bình với Ôn Noãn, nhưng nhấn mạnh rằng nguyên nhân chia tay không liên quan đến Chiêm Nam Huyền...” Cô bịt chặt miệng.

Tiếp theo còn viết: “Khi phóng viên kết nối liên lạc với Bạc Nhất Tâm ở Thụy Sĩ, người đại diện của cô nói nữ minh tinh này hoàn toàn không hay biết gì cả, cho nên tạm thời không thể trả lời.”

Cả trang báo, tất cả mọi thứ đều là hình ảnh hoặc bài viết liên quan đến chuyện này, giống như trong một đêm toàn thành phố bỗng sôi trào, chỉ có đương sự cô vẫn ngồi im lặng trong không gian nhỏ bé của mình, mông lung không biết bên ngoài sớm đã trời long đất lở.

Cô cầm điều khiển từ xa mở TV, trong kênh giải trí biên tập viên đang nói: “Phóng viên theo dõi hiện tại vẫn chưa liên lạc được với Chiêm Nam Huyền, không biết người luôn kín tiếng như anh sẽ giải thích chuyện này ra sao, nhưng có người biết chuyện đã nói, đêm qua nhìn thấy anh vào nhà Ôn Noãn ở Nhã Trúc Viên số 10 đường Sâm Lâm, theo phỏng đoán của đồng nghiệp của chúng tôi ở hiện trường, hiện nay bên ngoài Nhã Trúc Viên có khoảng bốn mươi năm mươi phóng viên các đài và trang tin tức lớn bao quanh.” Ôn Noãn vui mặt vào trong lòng bàn tay, hoàn toàn không hiểu tại sao đột nhiên lại thành ra như vậy.

Chiêm Nam Huyền vỗ vỗ vai cô: “Sẽ qua nhanh thôi. Lát nữa Cao Phóng sẽ tới đây, anh bảo cậu ta đưa em đến chỗ Ôn Nhu vài ngày.”

Cô tránh tay anh, không, không, không phải, có chỗ nào đó không đúng, để cô suy nghĩ kĩ một chút.

Một lát sau cô ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào anh, chậm rãi nói: “Anh đã thấy đơn xin từ chức của em?”

Nụ cười của anh hơi co lại: “Phong thư màu trắng dễ thấy như thế, không muốn nhìn cũng khó.”

Cô gật đầu, giống như vỡ lẽ: “Anh bảo em chia tay với Chu Lâm Lộ, em lại muốn từ chức.” Cho nên mọi việc hẳn là thế này: Cho dù đêm qua Chu Lâm Lộ không tình cờ đến đây, thì sáng mai khi báo chí ra, anh

tất nhiên không thể không công khai tuyên bố đã chia tay với cô từ trước, nếu không sẽ vì chuyện này mà phải đội sừng xanh, nhưng mà dù vậy địa vị xã hội và sự tôn nghiêm nam giới của anh cũng không tránh khỏi bị hao tổn.

“Anh không cảm thấy anh chơi người ta ác quá rồi sao?” Cô hỏi, cho dù đơn từ chức của cô có chọc giận anh, nhưng đó cũng là chuyện giữa anh và cô, tại sao lại kéo cả Chu Lâm Lộ vào?

Anh cười nửa miệng: “Bây giờ em đang chất vấn anh?”

“Em chỉ muốn biết sự thật.”

“À? Còn muốn chứng thực cái gì? Không phải trong lòng em đã nhận định anh là cố ý rồi sao?”

“Nếu không phải thế, vậy hãy nói cho em biết...”

“Đương nhiên là phải.” Anh chặn họng cô, con người lãnh đạm lạnh lẽo, xa cách như mới quen: “Em chậm chạp kéo dài không chịu chia tay hẳn ta, anh đương nhiên chỉ có thể tự mình động thủ——đúng như những gì em nghĩ trong lòng đấy, thì sao nào?”

Cô á khẩu không trả lời được.

Không thể nói rõ mình hiểu lầm anh hay chắc chắn đã nói trúng sự thật, anh cố tình không muốn giải thích, không muốn để cô cảm thấy sâu trong nội tâm của anh lại có một thứ chân thành nhỏ bé nào đó đang tồn tại.

Trong giằng co, chuông cửa vang.

Cô đứng dậy, “Anh đi đi, em không đi đâu cả.”

Anh nắm chặt lấy tay cô, kéo cô ra cửa.

Anh mở cửa ra, trước mặt Cao Phóng lạnh nhạt nói với cô: “Anh cho em hai sự lựa chọn, một là đi theo cậu ta, hai là theo anh xuống lầu gặp phóng viên.”

Trong lòng như bị nghi vấn đâm trát đến rỉ máu, cô nghe thấy chính mình hoang mang thốt lên: “Có thể nói cho em biết, rốt cuộc tối hôm qua đối với anh mà nói là cái gì?” Là lưỡng tình tương duyệt nước chảy thành sông, hay là vị hôn thê đi vắng nên cô đơn trống trải? Hay là vì hoàn thành cốt lõi cuối cùng của kế hoạch kín đáo này, cái đó chỉ là thuận tiện thôi?

“Em hỏi tôi?” Anh không giận mà bật cười, nụ cười nhạt trước khi lan đến đôi mắt lạnh lùng đã không còn sót lại chút gì: “Tôi không có đáp án cho em, nhưng có thể cho em một tuần nghỉ ngơi, cuối tuần em cũng không cần phải đi làm, chắc cũng đủ thời gian để suy nghĩ rõ ràng cái vấn đề cao thâm này.”

Ngụ ý, trong bảy ngày sắp tới, anh hoàn toàn không muốn nhìn thấy cô.

Cô không nói một tiếng đi theo Cao Phóng.

13. Chương 13

Chương 13: Đoạn tuyệt, ích kỉ (1)

Hơn mười nhân viên an ninh bày sẵn thế trận, xếp thành hàng dài, chặn rất nhiều phóng viên trong tay cầm các loại thiết bị ở phía ngoài Nhã Trúc Viên, khi nhìn thấy một chiếc xe bình thường lắp kính phản quang chạy vụt qua, biển số và lái xe đều rất lạ, các phóng viên tưởng là gia đình nào đó trong khu nên hoàn toàn không thèm để ý.

Bỏ lại tòa nhà đằng xa Cao Phóng không nhìn được bật cười, vỗ vỗ Ôn Noãn đang ngồi chồm hổm trốn phóng viên bên chân anh.

Rất nhanh đến nhà Ôn Nhu.

Ôn Nhu vốn giận dữ nhìn thấy sắc mặt thảm hại của cô, ừ ừ không buồn nói, trông vô cùng sa sút đáng thương, lòng không khỏi mềm nhũn, không nói gì, sau khi thở dài một tiếng thì đi pha trà.

Mấy ngày liên tiếp Ôn Noãn không lộ đầu ra khỏi nhà.

Nhưng cho dù cô có làm cách gì, suýt nữa đập vỡ điện thoại, cũng không thể liên lạc với Chu Lâm Lộ.

Cuối cùng Ôn Nhu cũng không chịu nổi: "Mày đừng cố chấp như vậy nữa được không? Nếu cậu ta muốn gặp mày tự nhiên sẽ tìm mày, nếu cậu ta không muốn gặp, mày tìm cậu ta thì có tác dụng gì?"

Hai ngày trôi qua, cô quyết định ra khỏi nhà, nói với Ôn Nhu: "Cho em mượn xe chị."

Ôn Nhu trợn trắng mắt nhìn cô: "Tiểu thư, tôi chỉ sợ cô vừa ra khỏi nhà đã bị người ta ném trứng chim đầy người thôi."

Cô tự mình cầm chìa khóa xe: "Cái phải đến rồi cũng sẽ đến, tùy bọn họ thôi."

Từ sau cái hôm Chiếm Nam Huyền lười biếng ra mặt lại vô cảm tặng quần chúng, phóng viên và Bạc Nhất Tâm cùng một câu: "Không thể trả lời", và để đáp lại món quà đó của anh, tình hình càng ngày càng thêm hỗn loạn.

Hình tượng ngọc nữ của Bạc Nhất Tâm nhiều năm qua không hề dính scandal, đâu chỉ có hàng vạn fan, từ độc giả các báo lớn đến những ment trên các diễn đàn, Ôn Noãn bị dè bĩu là đồ lẳng lơ, trơ trên, thủ đoạn nham hiểm, ai cũng có thể lấy làm chồng, những tính từ thô tục làm người ta phải than lên sợ hãi đều đủ cả.

Tổng kết lại thành một câu, cô là hồ ly tinh phá hoại tình cảm của người khác, hẳn là nên bị thiên đạo vạn quả rồi ném xác xuống vạc dầu luộc một ngàn năm, mỗi ngày đều thấy Ôn Nhu ôm bụng cười to, phải biết rằng trong đời cô em gái của chị chưa bao giờ trải qua một chuyện phản kích như thế.

Khi Ôn Noãn rời đi rất thuận lợi.

Đến tòa nhà Chu Lâm Lộ ở, bảo vệ cửa nhận ra cô, rất nhanh cho đi, khi cô vừa mới lái xe vào, nhìn sau kính không biết từ đâu chui ra hơn mười mấy bóng người cầm cameras, may mà khi bọn họ định tiến lên bị bảo vệ ngăn lại, mới không chạy lại đây bỏ nhào lên đuôi xe của cô.

Ấn chuông cửa hơn nửa giờ vẫn không có ai ra mở cửa, cô cuối cùng cũng chấp nhận sự thật Chu Lâm Lộ không có ở nhà.

Cô ngồi chờ ở cửa.

Từ giữa trưa đến khi bầu trời đã tối đen, anh vẫn chưa về, sau 12 giờ đêm cô đi ra ngoài theo cửa nách phía Tây, gọi taxi rời đi.

Hôm sau Ôn Nhu cho thư kí đến lấy xe, sau khi tan làm về nhà ném một xấp báo lên bàn: "Mấy người này có tài viết thật đấy."

Ôn Noãn liếc mắt nhìn, chỉ thấy tiêu đề viết: "Ôn Noãn ra ngoài trong tình hình nước sôi lửa bỏng, đi gặp bạn trai cũ một đêm không về".

Ôn Nhu phần nộ không thôi: "Rõ ràng là công ty của Bạc Nhất Tâm nhân cơ hội xào nấu, khơi chuyện này lên chậm chạp không giải quyết, giẫm lên đồ ngốc mày để giúp cô ta càng hot hơn, giỡn à! Ra vẻ thần bí không chịu trở về, trước để cảnh tượng này cho người xem no mắt, sau đó về đương nhiên sẽ thu hút hết ánh mắt của mọi người." Sau đó lại ra vẻ điềm đạm đáng yêu khoan dung độ lượng, đẩy cao trào lên đỉnh điểm, cứ như vậy bộ phim nhựa cuối tháng Bạc ngọc nữ định đưa ra thị trường rất có thể tạo thành thế cục tất cả mọi người đều đổ xô ra đường, phòng vé không muốn được lợi cao cũng khó.

Cho dù Ôn Nhu nói gì Ôn Noãn đều chỉ cười, nụ cười kia giống như thờ ơ với chuyện này, bây giờ cô chỉ có một ý nghĩ, đó là bằng cách nào cũng phải tìm thấy Chu Lâm Lộ.

Chạng vạng tối cô lấy chìa khóa một chiếc xe khác của Ôn Nhu, lại đi ra ngoài.

Ba ngày liên tiếp, Ôn Noãn trốn tránh sự truy đuổi của phóng viên đến tòa nhà Chu Lâm Lộ ở ôm cây đợi thỏ, bởi vậy “thời gian đau khổ cuồng dại” của cô cũng bị báo chí viết suốt ba ngày liền, tin đồn bay loạn đầy trời, sự hứng trí của công chúng đều chuyển đến diễn biến tiếp theo của cô và Chu Lâm Lộ.

Nhất thời cô trở nên vô cùng nổi bật, rất nhiều công ty liên lạc với Ôn Nhu, muốn nhờ chị thuyết phục Ôn Noãn ngoại hình so ra chẳng kém Bạc Nhất Tâm, về khí chất lại càng đặc biệt bước vào làng giải trí.

Ôn Nhu cực kì cui về: “Cười chết tao, chỉ có vài ngày thôi, Bạc ngọc nữ ở các trang báo đã bị hồ ly tinh mảy thay thế, bọn họ có lẽ cũng không thể ngờ rằng tính toán cẩn thận cuối cùng lại đưa mảy lên, sau này tao phải bày mấy mâm bồng nư vi cá cảm ơn bọn họ mới được.”

Cuối cùng công ty của Bạc Nhất Tâm cũng tuyên bố, cô sẽ đáp chuyến bay trưa hôm sau trở về.

Tin tức này lại kéo theo một phen xôn xao.

Ôn Nhu lạnh lùng trào phúng: “Thật đúng là không ngoài suy đoán của tao, chẳng có ý tưởng gì mới mẻ cả.”

Ôn Noãn im lặng nhìn điện thoại của mình, số của cô chỉ có vài người biết, Ôn Nhu, Chu Lâm Lộ, Cao Phóng, Đinh Tiểu Đại và Chiêm Nam Huyền... Chỉ có ngày đầu tiên Đinh Tiểu Đại gọi điện tới gào thét một trận, sau đó nó không còn vang lên nữa.

Ôn Nhu liếc mắt nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Trưa hôm sau, Ôn Nhu sống chết lôi cô xem tường thuật trực tiếp.

“Màn ngọc nữ chương môn hóa trang lên sân khấu biểu diễn, mảy làm đương sự sao có thể bỏ qua?”

Trong TV chỉ nhìn thấy lối cửa ra đã đông nghìn nghịt chật ních người, không chỉ có rất nhiều phóng viên, còn có các fan điện ảnh cầm hoa tươi và quà đến đón Bạc Nhất Tâm.

Ôn Noãn nằm nghiêng người trên sofa, chậm rãi uống trà.

Cuối cùng, dưới sự bảo vệ của trợ lý và rất nhiều nhân viên đi theo, khuôn mặt mỉm cười mang phong thái độc nhất vô nhị mà cô không hề xa lạ xuất hiện trên màn hình, ngũ quan và dáng người tuyệt đẹp e rằng có thể điên đảo khuynh quốc khuynh thành, hiện trường ánh chớp flash lóe sáng liên tục.

Vô số microphone đưa tới trước mặt Bạc Nhất Tâm.

“Bạc tiểu thư, xin hỏi cô có ý kiến gì về chuyện Chiêm Nam Huyền và Ôn Noãn không?”

Cô ta quẹo rũ nghiêng đầu, đang định nói gì đó bỗng nhiên im bật, khuôn mặt xuất hiện sự vui mừng và thùy mị động lòng người, tất cả phóng viên có mặt ở hiện trường đều quay đầu nhìn theo ánh mắt cô ta, một dáng hình ngọc thụ lâm phong ngay lập tức lọt vào mắt người xem TV.

Chiêm Nam Huyền cách vài bước ngăn ngủi, ánh mắt mỉm cười không hề rời khỏi Bạc Nhất Tâm, anh không nói gì, trong sự vây quanh của phóng viên và đám người cúi đầu xuống phủ lên miệng cô, fan điện ảnh liên tục hét chói tai, trong màn hình tiếng vỗ tay và hoan hô lan tràn khiến người khác cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Ôn Nhu nhảy dựng lên khỏi ghế, đứng phải chén trà trong tay Ôn Noãn dừng giữa không trung, Ôn Noãn thờ ơ bị nước trà bắn hết lên người, chỉ lẳng lặng nhìn hai người tình nùng ý mật ôm nhau trong TV, giờ phút này cho dù là ai cũng không thể phủ nhận, đôi kim đồng ngọc nữ này thực sự yêu nhau rất sâu đậm.

Đàn ông hư hỏng gặp dịp thì chơi, sau đêm xuân lãng tử quay đầu đối với nữ chính trung trinh không đổi, chuyện cũ tình yêu không thể cảm động bằng các tình tiết rối tung rối mù kinh điển, vì thế cô mới nổi tiếng ba ngày tức khắc bị cho là nguyên hình tiện nhân cuối cùng vẫn không phá hoại được tình cảm của người khác.

“Có lẽ công ty của Bạc Nhất Tâm nhờ cậu ta phối hợp diễn màn này.” Ôn Nhu nói.

Ôn Noãn nhìn chị cười, cái này quả thực là lời an ủi người ta vụng về nhất, cô thật sự không biết trong thành phố này ai có mặt mũi lớn đến mức có thể nhờ Chiêm Nam Huyền giúp đỡ.

Trừ phi, là chính anh đồng ý.

Khi vị hôn thê của anh giẫm lên cô bước đi trên đại lộ siêu sao, anh chẳng những không gọi được cho cô một cú, mà còn không ngần ngại tỏ vẻ đồng tình với vị hôn thê, đó cũng giống như anh đã nhấc chân giẫm lên, giống như không biết người bị giẫm nát dưới chân là cô, hoặc là biết, nhưng không thèm để ý, khi cô phải chịu sự giày xéo nặng nề của hai người họ, anh dùng hành động thực tế tăng bốc vị hôn thê tràn đầy hạnh phúc kia lên vị trí cao nhất.

Một giây kia cô nghĩ, không biết Chu Lâm Lộ sẽ lại cười nhạo cô như thế nào.

“Em ra ngoài một lát.” Cô lần thứ tư đi tìm Chu lâm Lộ, lần này không che dấu, ngoài tòa nhà đã không còn một bóng người, tất cả phóng viên ở đây đều đã tụ tập trong sân bay

Ấn chuông tầng 1, tiếng tút tút vang thật lâu, vẫn không có người trả lời, cô không lên tầng, ngồi cạnh khu vườn nở rộ đầy hoa tường vi, thỉnh thoảng giật mấy cây cỏ dại thừa thớt trong vườn, không biết đã qua bao lâu.

“Em ngồi ở đây làm gì?” Có người kinh ngạc kêu lên.

Cô ngẩng đầu, khuôn mặt quen thuộc của Chu Lâm Lộ một mối treo trên đỉnh đầu cô.

Pút chốc nước tràn ngập hốc mắt, anh bỗng nhiên bắt lấy tay cô, “Tay chảy máu!”

“Xin lỗi, Lâm Lộ.”

Anh theo thói quen vuốt vuốt tóc cô, nhe răng cười: “Đúng là đồ ngốc, không được khóc!”

Cánh tay thật to mở ra, ôm chặt cô vào trong lòng, thương tiếc không thôi: “Em xem em đi, năm đó như thế này, bây giờ vẫn như thế này, không có anh em sống kiểu gì đây?”

Cô lẩm bẩm: “Ông trời để em quen anh ấy, có phải thật sự chỉ là vì muốn em tác thành cho anh ấy và Bạc Nhất Tâm?” Vậy còn cô thì sao? Ai sẽ đến tác thành cho cô? Nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Khi nghiêng đầu áp vào ngực anh, cô thấy một cô gái xinh xắn trong tay cầm 1 chiếc cameras đứng cách đó không xa lẳng lẳng nhìn cô, cô hoảng sợ ngẩng đầu, bóng dáng cô bé kia đã nhanh chóng biến mất ở chỗ ngoặt.

“Em đến bao lâu rồi?” Chu Lâm Lộ hỏi.

“Lâu như cả đời vậy.”

“Anh đi Macao.”

Bọn phóng viên phiền muốn chết, lúc đó anh dứt khoát tắt hết máy, “Lên nghe thử một lát, anh mang về cho em một cái đĩa CD.”

Chuyện đầu tiên cô làm khi vào nhà là mở chai rượu vang quý của anh, sau đó ngã lên sofa nghe cái đĩa anh mang về, đó không phải là một ca khúc mới, nhưng quả thực, đó là giai điệu tuyệt đẹp mà cô thích.

Không, em không muốn kết thúc, em vẫn chưa kết thúc, con đường không thể có điểm cuối.

Nhìn những bước chân không ngừng nghỉ của em, em đã quên mình đang ở nơi nào rồi.

Ai có thể thay đổi chiều dài cuộc đời con người, ai biết vĩnh hằng kinh khủng đến nhường nào.

Ai biết sống còn tàn khốc hơn cả vận mệnh, chỉ là không có ai bằng lòng chịu thua.

Chúng ta đều đang chạy không ngừng trên con đường quên mất lối thoát, trong thất vọng theo đuổi sự thỏa mãn tình cờ.

Chúng ta đều giải thoát cái đau đớn trong mộng, lang thang nơi ngọn đèn tàn lụi.

Đi không đến lại trở về điểm xuất phát, con đường đi mãi không hết.

Nếu cuối cùng không trở về điểm xuất phát, em nghĩ chúng ta đều không...không sao cả.

Cho đến giờ phút này cô mới hiểu rõ, thì ra Chu Lâm Lộ vẫn luôn đúng, anh biết cô sẽ bị đá đến mức cửa sắt cũng tan tành, anh biết cô thích loại nhạc nào, khi anh giúp cô băng bó ngón tay, cô tựa đầu vào vai anh, "Chúng ta kết hôn đi."

Anh cười lớn: "Trừ phi em xin anh."

"Em xin anh, Lâm Lộ, chúng ta kết hôn đi." Cô chân thành nói.

"Bây giờ đã biết anh tốt rồi hả?" Anh vỗ bộp một cái lên đầu cô, trong mắt tất cả đều là ý cười trêu tức: "Đồ ngốc này, lại đây, quỳ gối xin anh ba ngày ba đêm."

Cô bị anh chọc cười: "Em ngốc lắm đúng không?"

"Đương nhiên."

"Lâm Lộ, em nghĩ mãi vẫn không hiểu, rốt cuộc em đã làm sai điều gì?"

Tại sao mọi chuyện lại trở nên rối tinh rối mù như thế này? Tại sao Chiếm Nam Huyền lại đối xử với cô như vậy? Tất cả tốt đẹp trong một đêm vỡ tan thành bọt nước, hỗn loạn đến ngay cả trí nhớ cũng trở nên sai lệch.

Chu Lâm Lộ sợ hãi biến sắc: "Đến bây giờ mà em vẫn không biết mình sai ở đâu?"

Cô lắc đầu.

Về mặt anh bi tráng như ngậm máu; "Đồ ngốc, cái lỗi lớn nhất của em chính là—không yêu một người phong lưu lỗi lạc độc nhất vô nhị như anh!"

Cô cười đến chảy cả nước mắt, từng giọt từng giọt như chuỗi ngọc trai bị đứt, trong suốt vô cùng rơi vào trong ly rượu màu đỏ, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Đêm đó cô uống đến say mềm.

Khi hầu như tất cả các báo đều lấy ảnh nụ hôn của Chiếm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm làm tiêu đề, chỉ có duy một nhà lại làm trái, đưa tin về Ôn Noãn và Chu Lâm Lộ.

Trên báo mỗi tấm ảnh đều cực kì sắc nét, cô ngồi tựa vào khóm hoa tường vi lớn màu đỏ sậm, gương mặt đau thương u sầu chân thành tha thiết động lòng người, sau đó Chu Lâm Lộ xuất hiện, cô ngửa đầu vui mừng như điên, trong con ngươi lấp lánh một giọt nước mắt trong suốt, mà đầu ngón tay rớm máu của cô, khi vòng tay ôm chặt lấy anh nhiễm đỏ cả áo sơ mi của anh.

Ôn Nhu cười nhe nhớn: "Trời ạ, cả thế giới này đều sẽ nghĩ mày yêu cậu ta."

Ngay cả Ôn Noãn sau khi xem xong bài báo này cũng không nhịn được nghĩ, nhất định phải gọi điện thoại nói cho Chu Lâm Lộ, cô đã khóc vì anh.

Bài văn viết thực sự rất hàm súc, phóng viên tận mắt nhìn thấy thật cảm động, cố gắng giải oan cho Ôn Noãn, nhấn mạnh phụ nữ hiện đại trước khi kết hôn có ai không từng qua lại với vài người khác phái? So sánh và lựa chọn vốn không có gì đáng trách, hành động của Ôn Noãn không đáng bị chỉ trích.

Cuối cùng là một đoạn vô cùng cay độc, mỉa mai nói Chiếm Nam Huyền ở nhà Ôn Noãn một đêm cũng không chiếm được lòng cô, ngược lại cô đợi Chu Lâm Lộ mấy ngày mấy đêm, đợi anh suốt đêm không đi. Chiếm Nam Huyền lên lút hại người so ra năng lực vẫn kém Chu Lâm Lộ.

Ôn Nhu cười lăn lộn trên sofa.

Giống như kéo dài nhiều thế kỉ, khi điểm nóng mới hấp dẫn hết sự chú ý của mọi người, chuyện này cuối cùng cũng bị bỏ quên lại phía sau, chỉ có vết xước trên tay Ôn Noãn là kỳ lạ không khỏi được hoàn toàn, cái miệng vết thương nhỏ bé kia giống như không thể tự khép lại, mãi mãi không thể phục hồi lại như cũ.

Khi Ôn Nhu hỏi cô có quay về Thiển Vũ làm không, cô chần chừ lắc đầu.

Nhưng mà ngày thứ hai sau khi cô vừa dọn về nhà, Cao Phóng đã xuất hiện trước cửa nhà cô.

Khoảnh khắc đó cô cảm thấy mình giống như phi tần của đế vương cổ đại, vạn tuế gia mất hứng một cái liền đẩy cô vào lãnh cung, không biết khi nào hoàng thượng bỗng nhớ tới người này, vì thế một đạo chỉ ban xuống, cô hoảng sợ diện thánh.

Sau khi lo lắng, cô vẫn đi theo Cao Phóng về Thiển Vũ.

Đến tầng 66 cô thấy vị trí của mình đã thay đổi người, Đinh Tiểu Đại không biết đi nơi nào, Trương Đoan Nghiên ngồi trên chiếc ghế vốn dĩ là của cô lễ phép chào hỏi, tất cả bài trí trên bàn làm việc đều đã bỏ đi thay mới hoàn toàn, một chút dấu vết cô từng làm việc ở đây cũng không có.

Cô suýt nữa bật cười, còn tưởng rằng Cao Phóng đến đón cô về là vì Chiêm Nam Huyền cho rằng trò chơi vẫn chưa kết thúc, cho nên không cho cô cởi bỏ trang phục diện xuống sân khấu, mà nay xem ra ngay cả điểm này cũng là tự mình đa tình.

Đi đến trước phòng tổng giám đốc, cô nhắc tay gõ cửa.

“Vào đi.” Nghe thấy tiếng nói quen thuộc mười mấy năm lại vì chia xa mà trở nên có chút xa lạ lạnh nhạt, bàn tay đặt trên tay nắm cửa của cô không khống chế được khẽ run nhè nhẹ, đứng bất động rất lâu, cho đến khi cảm xúc đã ổn định, cô mới đẩy cửa đi vào.

Chiêm Nam Huyền vẫn như cũ không ngẩng đầu lên, khi làm việc luôn luôn tập trung, ngón tay thon dài gõ như bay trên bàn phím laptop cực mỏng màu bạc.

“Tìm tôi có việc?” Cô lạnh nhạt hỏi.

“Giám đốc bộ phận thư ký Lưu Đan Nhiên mang thai xin phép nghỉ dài hạn, cô ấy đề cử cô tới nhận chức, Trì Bích Tạp sau khi đánh giá cho rằng có thể được, theo quy định tôi phải hỏi ý kiến cô.”

Đoạn đối thoại này không nằm trong dự liệu, cô giật mình, sau đó phản ứng lại nói: “Tôi định quay về Anh tiếp tục học.”

“Xin học vị tiến sĩ?” Tiếng anh vô cùng ôn hòa.

“Gần như thế.”

Cuối cùng anh cùng ngừng công việc lại, mười ngón tay đan vào nhau, tầm mắt vẫn như cũ dừng lại trước màn hình máy tính, đôi mi rậm rạp một nửa che đi sắc con ngươi, đường cong rõ ràng bên mặt khéo léo gợi lên một vòng cung nơi khóe môi: “Lần trước vừa đi đã là bảy năm, còn lần này? Em lại định rời khỏi tôi bao lâu?”

Trong nháy mắt cô nghĩ mình nghe lầm, giọng anh sao có thể mang theo sự đau đớn lẫn tẩn, còn có hận ý lúc ẩn lúc hiện, cô không lên tiếng, chỉ cảm thấy không thể thích ứng được sự thay đổi của anh, hoàn toàn không biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

Anh nghiêng đầu qua, dường như cô nhìn thấy sự hoài niệm trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của anh, nhưng câu tiếp theo của anh làm cô lập tức hiểu rõ, chẳng qua tất cả đều chỉ là ảo giác.

“Chu Lâm Lộ làm được hơn tôi?” Anh hỏi, khóe miệng lạnh nhạt nhếch lên giống như cực kỳ hoài nghi.

“Hả?” Trái tim tức khắc chua xót đến cực điểm, cô không biết đã có ai nói với anh chưa, rằng trên thế giới này anh là người biết cách đả kích người khác nhất.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô hỏi.

“Còn em? Em muốn thế nào? Chạy thêm lần nữa? Nhưng mà bảo bối, nước Anh vẫn chưa đủ xa, lúc nào anh cũng có thể nửa đêm dò hỏi giường em, nếu em thật sự muốn nhắm mắt làm ngơ, anh đề nghị em nên tìm một nơi khác thì tốt hơn.”

Cô lấy tay ấn ngực, hít thật sâu, không, cô đến đây không phải là để cãi nhau với anh, “Nam Huyền, nói như vậy, anh muốn em thế nào?” Cuối cùng là cô phải làm thế nào, anh mới bằng lòng buông tha cô?

Đôi mắt lạnh lùng quắc sáng của anh giống như hiện lên một sự cảm hận và bi ai, đột nhiên đứng dậy, vung tay hất toàn bộ văn kiện trên mặt bàn xuống đất, giọng nói phát ra từ khóe miệng vô cùng dịu dàng: “Anh muốn em nằm lên đó, sau đó nói cho anh biết ai làm được hơn.”

Cô bắt lực đứng yên tại chỗ, không biết chọc giận anh chỗ nào, suýt nữa bật khóc: "Em biết là em có lỗi với anh, nếu tất cả có thể quay lại từ đầu..."

"Quay lại từ đầu?" Anh tựa như cười khế, lại mang theo chút thê lương cô chưa từng thấy, "Cho dù tất cả quay lại từ đầu thì sao? Bây giờ anh có thể chắc chắn, lựa chọn của em vẫn giống hệt hồi trước."

"Rốt cuộc anh muốn nói gì?"

Anh xoay người nhìn về phía bên ngoài màn kính, giọng nói lạnh buốt vô cùng: "Em không yêu anh."

Cô nhìn bóng lưng anh, rạn khoe miệng: "Đương nhiên, thiên hạ đều biết người em yêu là Chu Lâm Lộ." Cho dù cố nén thế nào, cuối cùng vẫn không nhịn được nước mắt trào ra.

Cảm thấy mọi chuyện vô cùng buồn cười, đồng thời ngực đau đến mức gần như khô kiệt, cách đây không lâu anh đã làm gì với cô? Nhanh như vậy đã quên? Hay anh cho rằng có thể tùy ý tổn thương cô mà không sao cả? Tại sao nhanh như vậy đã đồng dạng nói chuyện yêu hay không yêu với cô?

Anh cũng không nhúc nhích, thật lâu sau, giọng nói như một mồi không chịu nổi vang lên trong không gian: "Nói cho anh biết em làm như thế nào, cho dù là năm đó hay là hiện tại, nói cho anh, em làm thế nào mà có thể từ đầu đến cuối chỉ nghĩ mình?"

Khoảnh khắc đó cô thật sự thật sự rất muốn cười, nhưng cô không thể, bởi vì chỉ cần tác động đến da mặt một chút nước mắt sẽ tiếp tục trào mạnh, hiểu lầm lớn của hôm nay rốt cuộc tại sao lại xảy ra? Vết xước trên ngón áp út vì đau lòng mà không thể khỏi hẳn, vậy mà giờ đây anh lại không kiêng nể gì trách cô ích kỉ.

Ba năm mối tình đầu, bảy năm li biệt, một năm sau khi trở về nhìn anh thành đôi với người khác chỉ có thể đau khổ nhưng nhớ, mất hai năm cố gắng đến bên anh, anh chiếm một nửa năm tháng trong cuộc đời cô, nhưng hóa ra trong mắt anh, người cô yêu lại là bản thân mình.

Vẫn cứ như vậy đi.

Đã không còn gì để nói nữa rồi.

Cô đi lên phía trước, đặt con dấu bị nắm đến rướm vết máu hồng lên mặt bàn, sau đó xoay người.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, nghe thấy tiếng đóng cửa, sau đó tất cả đều trở về yên lặng.

Anh đứng trước màn kính vẫn không hề nhúc nhích, văn phòng rộng rãi yên tĩnh đến dọa người, giống như có chút gì đó khi tiếng "cạch" đóng cửa vang lên cũng theo đó ra ngoài, hút hết sinh khí vốn chuyển động quanh đây, cô quanh đến mức giống như đã chết đi trong yên lặng.

Ước chừng lâu như một vòng luân hồi, anh mới xoay người lại, tầm mắt dừng lại trên con dấu hình chữ nhật màu vàng to bằng hai ngón tay, dần dần trở thành không thể tin, đó là lời hứa của anh với cô, là năm đó anh cầm dao tự tay khắc lên mặt ngọc một dòng chữ dài chạy thẳng trước mắt.

Huyền của Ôn Noãn, bốn chữ này, thể hiện tình cảm chân thành tha thiết nhất của anh đối với cô.

Cô thể nhưng... trả lại cho anh? Cô—trả lại cho anh?! Lồng ngực bị ép đến như không thể hô hấp, hai bàn tay chống lên trên mặt bàn vì dùng sức quá mức mà ngón tay trắng bệch trở nên tím ngắt, rốt cục, là anh mềm lòng với cô, cắn chặt môi, trên mặt anh xuất hiện một màu băng lạnh căm hận muốn hủy diệt cả thế giới.

Có một số việc, có lẽ đã chấm dứt, mà một số việc khác, lại vẫn xa vời chưa tới lúc.

Ngày hôm đó Phan Duy An của Ích Chúng xuất hiện ở tầng 66 Thiển Vũ, Cao Phóng và Quản Dịch đã đến từ sớm, cùng Chiêm Nam Huyền một nhóm bốn người ngồi trong phòng họp.

Cao Phóng nói: "Phan tổng, tôi không nói mấy lời khách sáo nữa, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, chuyện dự án lần trước bị lệnh đệ và Chu lệnh Hồng cướp đi."

Hồi trước Chiêm Nam Huyền từng âm thầm tìm Phan Duy An nói chuyện, đồng ý có thể có điều kiện lấy lại dự án này, "Bây giờ chúng tôi đã có cách."

Phan Duy An có chút nghi ngờ, “Các vị hẹn tôi đến chính là muốn nói chuyện này?”

Quản Dịch đưa tài liệu trong tay cho ông ta, “Đây là kế hoạch lúc trước chúng tôi làm cho quý công ty, còn đây là hợp đồng cuối cùng của quý công ty kí với Đại Trung, phần này là thỏa thuận mua công ty ODS của Mĩ của chúng tôi từ rất lâu trước.”

Phan Duy An nhận lấy ba tập hồ sơ, cẩn thận xem.

Cao Phóng nói: “Bởi vì trong phương diện quản lý và khai thác khách hàng, kỹ thuật của công ty chúng tôi đứng đầu toàn cầu, cho nên kế hoạch lúc trước chúng tôi làm cho quý công ty, trong đó có một module kinh doanh thông minh quan trọng là sản phẩm do chúng tôi tự nghiên cứu.”

“Ngài hãy xem lại hợp đồng của Đại Trung.” Quản Dịch nói tiếp, “Bởi vì module kinh doanh thông minh là khâu yếu nhất của bọn họ, vậy nên trong kế hoạch, bọn họ định mua module thông minh từ công ty ODS nổi danh của Mĩ.”

Phan Duy An nhíu mày: “Mà các vị lại mua công ty ODS...” Ông ta bưng tỉnh đại ngộ, gương mặt hiện lên vẻ tôn kính và bái phục: “Chiếm tổng quả nhiên là Chiếm tổng.”

Chiếm Nam Huyền khẽ nhếch miệng.

Kế hoạch lúc trước của Thiển Vũ quả thực vô cùng xuất sắc, nếu nó có sơ suất, cho dù là Phan Duy Ninh và Chu Lệnh Hồng không nhìn ra, thì nhân viên kỹ thuật dưới trướng bọn họ cũng sẽ phát hiện ra, vậy nên thứ Phan Duy Ninh lấy được ở biệt thự đường Lạc Nham chính là một bản kế hoạch hoàn mĩ.

Nhưng kế hoạch này, về phần module thông minh, Thiển Vũ có thể ứng dụng chính sản phẩm mình nghiên cứu ra, nhưng dựa vào điều kiện của Đại Trung thì không thể nào làm được, bởi vậy bọn họ phải đi mua phần mềm bên ngoài.

Mà trên thế giới, về phương diện module kinh doanh thông minh, công ty làm được xuất sắc chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngoài Thiển Vũ thì chính là ODS, anh biết ODS và Chu Lệnh Hồng đã bàn bạc bước đầu với nhau, cũng đã dùng điều kiện cực ưu đãi đàm phán ổn thỏa.

Khi Đại Trung vì dự án của Ích Chúng mà đi thỏa thuận với từng công ty lớn buôn bán phần mềm thông minh, anh âm thầm chỉ thị tổng giám đốc ODS đích thân tới thành phố này, lấy giá cực ưu đãi và hứa hẹn chăm sóc sau mua bán hoàn hảo, lật mềm buộc chặt đi đàm phán với Chu Lệnh Hồng.

ODS không chỉ là công ty lớn số 1 trên thế giới, hơn nữa còn có thể đưa ra giá cả thuận lợi và những điều kiện hấp dẫn, tất cả đều rõ ràng giấy trắng mực đen, Chu Lệnh Hồng đương nhiên vô cùng vui mừng, còn tưởng rằng mình ép giá giỏi đến mức đối phương không thu tay được, không hề nghĩ rằng sau lưng lại có Càn Khôn khác.

“Tình hình trước mắt là, nếu chúng tôi thà bồi thường hợp đồng cũng không bán sản phẩm cho Đại Trung, như vậy kế hoạch của Đại Trung sẽ không thể thực thi.” Quản Dịch nói.

Phan Duy An gật đầu, “Không sai, lúc đó Đại Trung nhất định sẽ phải đến tìm Ích Chúng thương thảo lại hợp đồng, hy vọng chúng tôi có thể cho bọn họ đổi nhãn hiệu phần mềm và nhà cung cấp, chỉ cần chúng tôi kiên quyết không đồng ý, bọn họ tất nhiên sẽ vi phạm hợp đồng, chiêu rút củi dưới đáy nồi này của Chiếm tổng quả nhiên là đã cao lại càng cao!”

Cao Phóng cười: “Như vậy dự án này chẳng phải hợp tình hợp lý xuôi về tay Phan tổng rồi sao? Trước kia lệnh đệ hao tổn tâm cơ cướp nó, kết quả lại khiến nó rơi vào hố vô kế khả thi, còn phải nhờ ngài ra cứu giúp, Phan tổng phải nói là giành được chiến thắng huy hoàng.”

Phan Duy An cười ha hả: “Giám đốc Cao, không cần nhiều lời khách khí, chúng ta đều vui vẻ, điều kiện của Thiển Vũ là gì?”

“Nếu Phan tổng đã hỏi, tôi cũng nói thẳng, thứ nhất là tiếp tục kế hoạch hợp tác của chúng ta lúc trước, hai bên cùng hoàn thành dự án này.”

“Đó là đương nhiên, dự án này không phải của Thiển Vũ thì là của ai?”

“Thứ hai, trong hợp đồng của chúng tôi, quý công ty phải chuyển toàn bộ tiền bồi thường của Đại Trung vào Thiển Vũ, dùng để bù lại phí bồi thường của ODS với Đại Trung.”

“Giám đốc Cao, để tôi nói vài câu, dù sao ODS chỉ bán module thông minh cho Đại Trung, cho dù không bán, phí bồi thường nhiều nhất cũng chỉ trên triệu, nhưng vụ làm ăn của chúng tôi và Đại Trung cũng phải mấy trăm triệu, nếu bọn họ vi phạm hợp đồng cũng phải bồi thường cho chúng tôi ba mươi bốn mươi triệu, Thiển Vũ lấy toàn bộ số tiền này có vẻ không hợp lý lắm?”

Chiếm Nam Huyền cười nhạt: “Phan tổng, tiền chúng tôi bồi thường cho Đại Trung quả thực rất ít, nếu đơn thuần chỉ là chút tiền như vậy, dựa vào giao tình của tôi với Phan tổng, tôi tặng không ngài còn không đáng là một món nhân tình có phải hay không? Nhưng Phan Tổng ngài có thể tượng tượng được, vì ngài cái thứ chúng tôi bồi thường còn có cả danh dự của ODS, chỉ riêng điểm này, đã có giá bao nhiêu?” Đó còn chưa nói số vốn đầu tư Thiển Vũ mua lại ODS.

Cao Phóng cười nói tiếp: “Thằng thần mà nói, dự án này của Ích Chúng chúng tôi không nhận không sao cả, quả thực đúng như lời Chiếm tổng, chúng tôi lại còn hơn lợi, chẳng qua lần trước chuyện đó xảy ra ở công ty chúng tôi, thương trường trọng hai chữ “thành tín”, tôi vẫn muốn tìm cơ hội bù đắp lại cho Phan tổng, cho nên đã rất vất vả thuyết phục Chiếm tổng đồng ý kế hoạch này, nếu Phan tổng cảm thấy điều kiện của chúng tôi hà khắc, không nhận cũng không sao.”

Phan Duy An trầm ngâm một lúc.

Trên thương trường ai thật sự tốt hơn ai? Không phải là ông không biết thủ đoạn đe dọa dụ dỗ này của Chiếm Nam Huyền và Cao Phóng, theo ông thấy, cho dù không có chuyện của Đại Trung và Ích Chúng, Chiếm Nam Huyền sớm đã muốn thu mua ODS, chẳng qua là chuyện trùng hợp đồng thời xảy ra, cho nên anh ta mới nhân cơ hội tấn công Đại Trung, dù sao cũng không cần tốn quá nhiều sức.

Thiển Vũ muốn nuốt trôi toàn bộ tiền bồi thường của Đại Trung cho Ích Chúng, điều này không cần nghi ngờ chính là công phu sư tử ngoạm, nhưng bọn họ đã nhìn đúng, Phan Duy An ông chỉ có cơ hội duy nhất này có thể đoạt lại giang sơn, hơn nữa bản thân ông cũng hiểu rõ, không liên minh với Thiển Vũ ông căn bản không có khả năng xoay chuyển tình thế.

Dần lòng xuống, ông nói: “Được, tôi đồng ý, nếu Chiếm tổng đã để mắt tới Phan mỗ như vậy, vì Phan mỗ mà không tiếc tổn hại một công ty, coi như là tôi báo đáp Chiếm tổng ân tình này.”

Chiếm Nam Huyền mỉm cười: “Tôi xin cảm ơn Phan tổng trước, ngoài ra còn có một vấn đề nho nhỏ, Phan tổng nghe xem có thể giúp đỡ hay không.”

“Mời nói.”

“Nếu tôi bảo Phan tổng, đuổi Phan Duy Ninh ra khỏi Phan gia, không biết ý Phan tổng như thế nào?”

Lời này lọt vào tai Phan Duy An làm ông ta cực kỳ hoảng sợ, hơi đề phòng: “Ý của Chiếm tổng là—”

“Xin Phan tổng đề cập với lệnh tôn, nghĩ biện pháp đoạn tuyệt quan hệ với lệnh đệ.”

Sự đề phòng trong mắt Phan Duy An có vẻ dịu đi: “Thật không dám giấu diếm, tôi đã sớm có ý này, nhưng vẫn chưa có cơ hội thích hợp.”

“Lần này không phải ư?”

Phan Duy An hơi do dự: “Dựa vào sự thất bại của dự án này, vẫn không đủ.”

“Yên tâm, sẽ có người giúp ngài.”

“Ai?”

Khóe môi Chiếm Nam Huyền khẽ cong lên: “Đối thủ của tôi.”

Từ khi về từ Thiển Vũ, Ôn Noãn tự nhốt mình trong nhà.

Lơ đãng lấy hộp xếp hình 5000 miếng từ trong cái góc nào đó ra, cô ngồi xuống đất xếp, mắt ăn mắt ngủ xếp, cho dù mặt trời mọc mặt trời lặn cô cũng không để ý, sau vài ngày cuối cùng chỉ còn lại phần giữa, cho dù eo đau lưng đau cũng vẫn hết sức chăm chú ghép từng miếng một.

Ngay khi cô nghĩ sắp xếp xong rồi, mới phát hiện còn một miếng không thấy là quan trọng nhất, lúc tung cả nhà vẫn không thấy bóng dáng, vết xước trên tay lưu lại một rãnh nhỏ đen đen, giống như vết thương không thể nào bù đắp.

Giống như không lâu sau, lại giống như không biết năm nào tháng nào, Chu Lâm Lộ gọi điện đến hẹn cô đến câu lạc bộ tư nhân, từ sau khi từ chức tổng giám đốc Đại Trung anh một mực ở lại thành phố, bay tới bay lui qua Macao và Flo Rida, so với hồi trước cô càng khó gặp được anh hơn, mỗi lần chỉ có thể chờ anh xuất hiện.

Khi nhìn thấy cô Chu Lâm Lộ giật nảy mình: "Noãn Noãn, em bị ốm?!"

Cô sờ sờ khuôn mặt gầy sọp đi của mình, không cần soi gương cũng biết dung nhan tiều tụy, nhìn anh cười: "Đúng vậy, bệnh tương tự, nhớ anh tới mức mắt mất hồn mất vía."

Anh vừa tức giận vừa buồn cười: "Còn biết nói giỡn, xem ra cũng không nghiêm trọng lắm."

"Lâm Lộ." Cô nhịn không được hỏi vấn đề đã nhen rất lâu trong lòng: "Anh từng bước lợi dụng kế hoạch của Nam Huyền để phá đổ Đại Trung?"

"Đúng là anh lợi dụng hắn, nhưng quan trọng là hắn cũng tình nguyện bị anh lợi dụng, em tưởng rằng hắn ta không biết ý đồ của anh? Nuốt Đại Trung đối với Thiển Vũ trăm lợi không một hại, cho nên hắn mới vui vẻ bơi theo sợi dây câu dãi của anh."

Cô hơi buồn: "Hai người các anh trong lòng biết rõ, lại gạt một mình em, sao anh không nói cho em biết trước một tiếng?" Hại cô một lần nữa lại oan uổng làm kẻ phản diện.

Chu Lâm Lộ cười: "Nếu nói trước cho em, sao anh biết được em sẽ xử anh như thế nào?"

Cô sém tí nữa muốn cầm dưa gồ anh một cái "Bây giờ anh hài lòng rồi chứ?!"

"Hài lòng, vô cùng hài lòng, ha ha!" Chu Lâm Lộ mặt cười nở hoa tránh chiếc khăn ăn đã bị cô vo thành một cục ném tới, "Anh biết, trên thế giới này em duy nhất chỉ yêu anh thôi, đúng không?" Con mắt tinh ranh cười đến nheo một nửa lại, lơ đãng lướt qua phía cửa không xa sau lưng cô.

Ôn Noãn bực mình đứng dậy.

Chu Lâm Lộ cuống quýt giơ hai tay lên đầu hàng: "Bạn gái đại nhân, anh sai rồi! Anh đáng chết! Anh xin lỗi em, cho anh thêm một cơ hội nữa nhé..." Anh vô cùng đáng thương vậy vậy đuôi.

Cô không nhịn được bị anh chọc cười, lườm anh một cái, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Anh phụ họa cười cười nheo đôi mắt hẹp dài, cô đưa lưng về phía cửa nên không thấy vừa rồi có hai bóng người đi qua, khi anh cố ý khiêu khích nói ra câu nào đó vốn chỉ thuộc về lời thề của cô và ai đó, không ngoài dự tính nhận được cái lườm từ đôi mắt lạnh lùng của anh ta.

Dường như mỗi lần anh hẹn Ôn Noãn, người nào đó sẽ xuất hiện, anh không tin trùng hợp đến vậy, điều anh không tin nhất chính là, lần này lại trùng hợp đến mức người nào đó tuần dung cũng hao gầy, đáng vẻ lườm anh kia chưa từng thấy sa sút không có sức sống như vậy.

Mất đảo ngược về Ôn Noãn ngồi đối diện, trong mấy ngày anh không ở đây đã xảy ra chuyện gì?! Cô cũng không nhận ra sự khác thường của anh, hỏi: "Bây giờ anh đã rời khỏi Đại Trung, không còn việc gì với—Chiếm Nam Huyền nữa, đúng không?"

Anh không chút do dự bấu môi: "Không có việc gì? Anh nói cho em, giữa anh và hắn ta còn nhiều món lắm!"

Cô giật mình: "Tại sao?"

Một bàn tay lớn vượt bàn đập vào đỉnh đầu cô: "Em còn dám hỏi anh tại sao?! Tự hỏi chính em đi! Là ai cấm cho anh một cái sừng lớn như thế hả? Nếu không phải niệm tình em cuồng dại hối hận ngồi đợi ba ngày ba đêm dưới nhà anh, em xem anh còn để ý đến em không?!"

Nghĩ lại buổi tối hôm nào ai đó đang ngạo mạn đắc ý tươi cười bỗng dưng nổi trận lôi đình! Không có việc gì? Mơ à!

Ôn Noãn xấu hổ cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Nói đến cuối rốt cục ít nhiều vẫn là do cô dựng nên, nếu không phải cô không biết nội tình bảo vệ Chu Lâm Lộ trước mặt Chiêm Nam Huyền, giữa hai người bọn họ vốn dĩ cũng chỉ là vương không thấy vương thôi, không phát triển thành thế cục thủy hỏa bất dung như ngày hôm nay.

Mặt khác cô cũng tủi thân, Chu Lâm Lộ không vui khi cô làm việc bên Chiêm Nam Huyền, cho nên rất nhiều lúc dùng thủ đoạn, cố ý giấu cô, còn Chiêm Nam Huyền lại chưa bao giờ giải thích gì cho cô, chỉ lạnh lùng nhìn cô sắm vai sứ giả chính nghĩa.

Kết quả là hai kẻ cố chấp kia đều biết rõ ràng, duy chỉ có cô giống như một đứa mù, đụng chạm lung tung trong ván cờ giao chiến mưu lược của bọn họ.

Cuối cùng, Chiêm Nam Huyền ẩn nhẫn lâu ngày cũng tức giận, vừa ra tay liền dựng sacandal Chu Lâm Lộ mất mặt xấu hổ bị bạn gái phản bội.

Trong một gian ghé thanh nhã cuối dãy hành lang dài, Bạc Nhất Tâm nửa nằm trên chiếc tràng kỷ nhỏ kiểu Hàn, đôi mắt trong trẻo nhìn Chiêm Nam Huyền đối diện, từ lúc bước vào anh vẫn chưa nói gì, chỉ im lặng thông thả uống từng ly rượu, gương mặt giống như mê ly mơ hồ, lại giống như trầm ngâm suy nghĩ xa xôi.

Thật lâu sau, anh nói: "Nhất Tâm."

"Hả?"

"Giúp anh một chuyện."

"Anh nói đi."

Anh cầm chiếc áo khoác đang vắt tùy ý ở trên tràng kỷ, lấy ví tiền bên trong ra, đưa về phía đối diện.

Bạc Nhất Tâm cầm lấy, mở ra, trong ví tiền lộ ra một tấm ảnh nhỏ, cô rút ra nhìn kĩ.

Đó là tấm ảnh chụp chung đã lâu rất có ý nghĩa, anh trẻ trung và Ôn Noãn mặc cùng một bộ áo trắng quần soóc trắng, còn có giày chơi bóng màu trắng, ngồi cùng nhau trên bãi cỏ tràn đầy ánh nắng, Ôn Noãn dựa vào lòng anh, hai tay anh ôm chặt eo cô, mặt áp lên mặt cô, hai người đều cười tí mắt, đáng vẻ trẻ con hồn nhiên vô cùng vui vẻ.

Bạc Nhất Tâm xoa xoa bụng, thả ảnh xuống, mỉm cười nói: "Em phải vào toilet một lát."

Đứng dậy đi ra ngoài, đi đến cuối dãy hành lang, khoảnh khắc đẩy cửa vào cô ngẩn ra.

Ôn Noãn đang rửa tay nhìn thấy cô cũng kinh ngạc, lập tức phản ứng lại, cười cười với cô.

Bạc Nhất Tâm bình tĩnh nhìn cô.

Ôn Noãn đi về hướng cửa, trong chớp mắt hai mắt giao nhau, Bạc Nhất Tâm bỗng nhiên nói: "Chờ một chút."

Cô dừng bước, nghiêng đầu dừng lại.

Một đôi mắt gần như lạnh lùng sáng tuyệt đẹp liếc đến: "Cô thật sự không hận tôi?"

"Hận cô gì chứ?"

"Tôi và Duy Ninh hãm hại cô."

Ôn Noãn lắc đầu: "Không hận."

"Tại sao? Trước kia cô không hề độ lượng như vậy, sao bây giờ lại thay đổi? Muốn đóng vai thiên sứ trước mặt Nam Huyền? Hay là trong những năm bỏ đi đầu óc cô bị cháy hổng rồi, thực sự cho rằng mình là Quan Thế Âm cứu khổ cứu nạn?"

Ôn Noãn bình tĩnh: "Nhất Tâm, có một câu tôi đã muốn nói với cô từ rất lâu rồi. Cảm ơn cô, thực sự rất cảm ơn, cảm ơn cô đã đi cùng anh ấy qua những năm tháng đau khổ nhất."

Bạc Nhất Tâm hơi nghẹn lại, sau đó lạnh lùng châm chọc: “Thật buồn cười, cái gọi là cảm ơn của cô chính là quay về đoạt anh ấy với tôi?”

“Tôi không phủ nhận tôi đã từng có ý nghĩ này, tôi thực sự muốn ở cạnh anh ấy một lần nữa, nhưng mà tôi nhận ra tôi đã sai rồi.”

Bạc Nhất Tâm liếc mắt nhìn cô: “Cô cũng sẽ sai?”

“Sau khi tiếp xúc với anh ấy tôi mới biết, thì ra tất cả đều đã sớm thay đổi, khi đối mặt với tôi anh ấy vẫn không thể quên hết đau khổ trước kia, từ đầu đến cuối chỉ có tức giận trả thù cùng bất an, nhiều năm như vậy là cô cho anh sự bình tĩnh, còn tôi, chỉ khiến cảm xúc của anh ấy hỗn loạn.”

Về mặt châm chọc khiêu khích của Bạc Nhất Tâm hơi hơi thả lỏng.

“Nếu cô đã từng trải qua giống như tôi và anh ấy thì sẽ biết, lý tưởng thế giới của một người phải xây lại sau khi bị sụp đổ, đó là một quá trình vô cùng vô cùng khó khăn và tăm tối, phải khó khăn lắm anh ấy mới thoát ra được bằng sự ngoan cường của bản thân, trong lúc rất mâu thuẫn tôi tự hỏi, tôi thực sự có khả năng xóa tan tất cả mọi thứ đã xảy ra sao? Anh ấy muốn chấp nhận tôi một lần nữa, thì nhất định phải lật lại những vết thương tôi đã từng để lại cho anh ấy. Tôi thật sự muốn anh ấy lại một lần nữa trải qua quá trình sụp đổ lòng tin và xây dựng lại ư?” Dư âm tiếng vọng vang rộng trong không gian tĩnh lặng.

“Tôi biết anh ấy vẫn còn dư tình với tôi, nhưng hôm nay anh ấy đã không còn là cậu thiếu niên mới bước vào đời nữa, bây giờ so với bất cứ ai anh ấy đều hiểu rõ ràng làm thế nào mới có thể giành được thứ tốt nhất, những thứ như tình cảm, đối với cô, tôi anh ấy hiện tại mà nói, có lẽ đã không còn là thứ quan trọng nhất, tôi hà tất phải dùng chính sự tồn tại của mình để ép anh ấy phải đối mặt với những vết thương trong quá khứ.” Cô nhìn về phía Bạc Nhất Tâm.

“Bởi vì chuyện cũ phức tạp như vậy, giữa anh ấy và tôi vĩnh viễn sẽ có vài thứ trở thành tiêu điểm đau đớn, tôi ở bên cạnh anh ấy lâu như thế, cái thu được duy nhất là đành phải thừa nhận tôi không còn... hiểu anh ấy nữa, tôi không biết anh ấy đang nghĩ gì, tôi không biết trái tim của anh ấy ở đâu, thứ tôi cảm nhận được chỉ có một điều, đó là tôi mang lại cho anh rất nhiều mâu thuẫn và xung đột, rất ít vui vẻ.”

Một nụ cười thương cảm bất đắc dĩ hiện lên trên khóe miệng cô.

“Không phải tôi muốn đoạt anh ấy với cô, tôi chỉ hy vọng anh ấy hạnh phúc, sở dĩ tôi muốn trở lại bên cạnh Nam Huyền, là bởi vì tôi cứ tưởng rằng mình có thể đem lại hạnh phúc cho tương lai của anh ấy, nếu anh ấy hạnh phúc bên tôi, cho dù cô thế nào, cho dù sống hay chết tôi cũng sẽ không buông tay lần nữa, nhưng mà nếu anh ấy hạnh phúc bên cô, thì cho dù cô có yêu cầu tôi đời này đừng quay về đây nữa, tôi cũng có thể làm được vì hai người.”

Về mặt Bạc Nhất Tâm trong khoảng thời gian ngắn thay đổi mấy trăm lần, muốn nói gì đó, rốt cục vẫn ngậm miệng, đợi sau khi Ôn Noãn nói xong toàn bộ, cô yên lặng nhìn Ôn Noãn thật lâu, cuối cùng đôi mắt vẫn phát ra ý chế giễu.

“Ôn Noãn, bây giờ tôi tin rằng cô thực sự không hề hiểu anh ấy, bởi vì cô vẫn tự mình là đúng, cô tạo nên nhiều lý do hợp tình hợp lý như vậy, nói đến cùng là cô sợ lại làm tổn thương anh ấy, hay là sợ làm tổn thương chính cô? Cô chắc chắn anh ấy sợ bị tổn thương lần nữa chứ? Cô có tư cách gì trù dập suy nghĩ của cô lên đầu anh ấy? Cô hiểu rõ tâm ý thật sự của anh ấy sao? Không phải cô nghĩ rằng cái gọi là từ bỏ và hy sinh của cô thật vĩ đại đấy chứ? Đúng là buồn cười chết mất! Cô cần gì phải đối trả tìm lý do tô son trát phấn lên sự ích kỷ của cô như vậy? Nói trắng ra không phải là cô yếu đuối không dám lại chịu trách nhiệm với tương lai của anh ấy ư?!” Thản nhiên liếc cô một cái cuối cùng, Bạc Nhất Tâm mở cửa đi ra ngoài.

Ôn Noãn đứng im tại chỗ rất lâu, về mặt hơi ngẩn ngơ, rất lâu sau mới đi đến gần bồn rửa tay, vốc nước lên mặt hết hắt lại hắt. Đó chính là lý do tại sao ngày hôm đó cô lại cãi nhau với Chiêm Nam Huyền? Anh cho rằng sự lui bước của cô là ích kỷ, yếu đuối, không có dũng khí.....Chịu trách nhiệm cho tương lai của anh?

14. Chương 14

Chương 14: Tình yêu còn sót lại, mối hận bị bỏ rơi (1)

Khi Cao Phóng tuyên bố công khai trước giới tài chính kinh tế mấy tháng trước Thiển Vũ đã thu mua ODS, vì điều kiện hợp đồng quá hà khắc nên giao cho luật sư gửi một thông cáo từ chối thực hiện hợp đồng kí kết tiêu thụ trước kia ODS đã kí, cả giới tài chính lâm vào khủng hoảng, nội bộ Đại Trung hỗn loạn.

Đúng như dự đoán của Chiêm Nam Huyền, sau khi chuyện này xảy ra Chu Lệnh Hồng lập tức liên lạc với Phan Duy Ninh, hy vọng hắn đi thuyết phục hội đồng quản trị Ích Chúng cho phép Đại Trung sử dụng phần mềm đồng loại để thay thế ODS, nhưng dưới sự cố ý ngăn cản của Phan Duy An, chiêu duy nhất có thể cứu mạng Chu Lệnh Hồng thất bại hoàn toàn.

Đại Trung còn chưa kịp lên tòa với Thiển Vũ, thì đã phải đối mặt với vấn đề nước sôi lửa bỏng, trong một tháng phải trả một khoản tiền bồi thường lớn cho Ích Chúng.

Không lâu sau khi giới kinh tế tài chính loan ra tin tức trọng đại này, làng giải trí cũng bùng nổ một vụ lớn.

Sau khi Ôn Nhu mang báo đến Ôn Noãn mới biết, sau một vòng làm đề tài rảnh rỗi của người ta, cô vất vả lắm mới được sống êm biển lặng, lại một lần nữa đột nhiên trở thành đề tài hot nhất đại chúng.

Nữ chính trong chuyện này vẫn là hai người, điểm giống vẫn là cô và Bạc Nhất Tâm.

Điểm khác là hai người bọn họ không liên quan đến nhau, chẳng qua là một tờ báo nào đó đăng hình cô chụp chung với Chiêm Nam Huyền mười năm trước, cùng ngày một tờ báo khác lại hé lộ ảnh Bạc nhất Tâm và Phan Duy Ninh hôn nhau, do vậy tạo nên sóng to gió lớn.

Phải biết rằng lần trước, Chiêm Nam Huyền vừa mới tặng cho Chu Lâm Lộ cái mũ xanh nổi tiếng khắp thành phố, nào ngờ chưa bao lâu, anh cũng bị người ta đội một cái mũ to lên đầu, vì vậy kịch vui trong lòng mọi người cứ phát triển, nước miếng của nhóm bà tám không bay tứ tung thực sự rất khó.

Mà tình yêu truyền thuyết có một không hai ở thành phố này của cặp mối tình đầu Chiêm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm, cuối cùng bị tấm ảnh Ôn Noãn chụp chung với Chiêm Nam Huyền âm ỉ phủ định.

Phóng viên giải trí lại có dịp phát huy sức tưởng tượng phong phú và tinh thần đào móc chuyên nghiệp của mình, đầu tiên là Chiêm Nam Huyền tạo scandal với cô nguyên nhân là vì tình cũ cháy lại, sau đó trong lúc Bạc Nhất Tâm đang yêu Chiêm Nam Huyền, tình sử Phan Duy Ninh từng điên cuồng theo đuổi ngọc nữ cũng bị lật ra.

Vốn dĩ “Ôn Noãn” bị gán cái mác “hồ ly tinh”, nay bỗng nhiên được thông cảm, thương hại, tán dương, ca ngợi, như măng mùa xuân sau cơn mưa mọc lên ồ ồ thế chỗ những lời bàn tán điều tiếu.

Ôn Nhu còn chưa đọc hết, cười ha hả: “Bên ngoài bảo rằng, khi Chiêm Nam Huyền ra ngoài ăn cơm với Bạc Nhất Tâm bị mất ví tiền, có người nhặt được lấy tấm ảnh trong ví bán cho tòa báo với giá hai trăm nghìn tệ, thật không ngờ cậu ta lại lưu luyến như vậy, đến tận bây giờ vẫn còn để ảnh mày trong ví.”

Ôn Noãn nhìn báo, rồi lại nhìn mình, bùi ngùi nói: “Chị, có phải chúng ta đã thay đổi rất nhiều không?”

“Thằng thần mà nói mày và cậu ta đều trở nên rất lợi hại, trước kia một người tài năng bẩm sinh, một người chiếu rọi người khác, đi đâu nhà nào người nào mà chẳng nói bọn mày là một cặp bé con xứng đôi vừa lứa? Nhưng bây giờ thì sao, một người giống như ngôi sao sáng trên bầu trời không thể với tới, một người lại như khuê nữ không ra khỏi cửa.”

Ôn Noãn khẽ lắc đầu, thời gian trôi qua, mọi chuyện biến đổi, dung mạo biến hóa, duyên tình đứt quãng. Hết thấy những điều này vốn là đường đời không thể thay đổi.

Lật tờ báo trong tay, nhìn ảnh Bạc Nhất Tâm và Phan Duy Ninh, kiểu dáng quần áo hai người mặc rất hợp mode, bối cảnh trong tấm ảnh, mặt tường nhưng chạm nổi bông hoa mẫu đơn lộng lẫy sang trọng, chắc đang ở một nơi cao cấp nào đó, cảm giác giống như đã từng đi qua.

Trong nháy mắt trong đầu cô xẹt qua cái gì đó, cứ cảm thấy có chỗ nào lạ lạ, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Không lâu sau khi Ôn Nhu đi, Ôn Noãn không hề ngờ rằng Bạc Nhất Tâm lại tìm đến cửa.

Khi chuông cửa vang cô còn tưởng Ôn Nhu quên gì nên mới quay lại lấy, ai biết vừa mở cửa ra đã thấy, đúng là chỉ mặc quần áo hằng ngày cũng là tuyệt sắc thiên tiên Bạc Nhất Tâm đứng ở bên ngoài.

Cô ngăn người, chậm chạp mở cửa, mời người vào.

Bạc Nhất Tâm nhìn đồ trang trí và cách bài trí trong phòng, thông thả bước đến phòng khách ngồi, bởi vì Ôn Nhu vừa tới, trên bàn còn bày nguyên bộ trà, Ôn Noãn thay lá trà mới, ngồi bằng trên đất thực hành kĩ thuật pha trà, thời gian trôi qua rất lâu, hai người không ai mở miệng nói chuyện.

Qua ba lần nước, cô rót trà cho Bạc Nhất Tâm.

Bạc Nhất Tâm bưng lên, cái miệng nhỏ nhấp nhẹ, khen: "Hơi mát giữ lâu, thơm ngát mùi lan, là trà Minh Tiền Long Tỉnh?"

"Đúng vậy, là Ôn Nhu mang đến, nghe nói là đã được sơ chế trên lò Thất Tinh."

Bạc Nhất Tâm cụp đôi mi xuống: "Hôm đó có chút chuyện tôi chưa nói xong." Toilet dù sao cũng không phải nơi thích hợp để nói chuyện. "Hôm nay không hẹn trước mà tới, hy vọng không quấy rầy cô."

"Không sao."

"Ôn Noãn, đầu tiên, tôi sẽ không xin lỗi cô chuyện năm đó."

Ôn Noãn cười: "Cô chưa từng có lỗi với tôi."

Bạc Nhất Tâm nhẹ giọng nói: "Tôi không phủ nhận, quá khứ là tôi phản bội cô." Cô có thể hẹn hò với nam sinh nào cũng được, nhưng dù sao cũng không nên là bạn trai của bạn cùng bàn.

Ôn Noãn đứng dậy: "Có muốn ăn chút gì đó lót dạ không?" Về chuyện nhiều năm trước, kỳ thật kí ức đã có chủ trương, sớm đã lau chùi hết đi rồi, nếu không ai nhắc tới, cô lẽ vài năm nữa cô sẽ quên không còn chút gì, đối với những việc khác cô đã trải qua trong đời, chuyện bạn bè trong khoảng thời gian ngắn ngủi lúc còn bé là chuyện con con không đáng nói.

Bạc Nhất Tâm nhìn cô đi ra đi vào, rất lâu không nói gì.

Chậm rãi uống trà, khi mở miệng lông mi cụp xuống hiện lên vẻ u sầu hơi oán giận.

"Trước kia xem báo nhắc tới cô và Chu Lâm Lộ, miêu tả cô cao quý thanh lịch, dịu dàng kín đáo, tôi cảm thấy rất buồn cười, đây sao có thể là cô được? Sau đó tôi hỏi Nam Huyền, Ôn Noãn thực sự là như vậy ư? Anh nói, cô tự đóng mình lại."

Ôn Noãn im lặng.

"Cô có biết tại sao Nam Huyền lại đến với tôi không?"

Ôn Noãn hồi lâu sau mới cười, nói: "Tôi có một tâm nguyện, chính là hy vọng—cho dù người yêu tôi hay là người tôi yêu, quãng đời còn lại đều vui vẻ hạnh phúc." Vậy nên, cho dù lúc trước anh là vì cái gì, chỉ cần bây giờ anh yên tâm vui vẻ, cô cũng sẽ chúc phúc.

"Cô cứ phải không thêm đếm xía như vậy?" Bạc Nhất Tâm nhếch miệng mỉa mai, "Để tôi nói cho cô biết nhé, hồi trước anh ấy chấp nhận tôi là bởi vì tôi lúc đó hoàn toàn tương phản với cô, khi đó cô quyết tâm đẩy anh ấy ra khỏi người, còn tôi lại thích anh ấy đến phát cuồng, một lòng một dạ chỉ muốn chiếm lấy ỉnh."

Ôn Noãn cúi đầu, không nói nên lời.

"Có vài lời tôi đã giữ trong lòng rất lâu....Khi đi học cô cho rằng người bạn tốt nhất của cô là tôi, nhưng không biết người đố kị sau lưng cô nhất cũng là tôi, tôi ghen tị cô vừa mới sinh ra đã có người bố giàu có yêu thương đặt trong lòng bàn tay, cũng ghen tị cô còn nhỏ như vậy đã có một người bạn trai như Nam Huyền, nhưng cô có biết tôi hận cô chỗ nào nhất không?"

Ôn Noãn nhẹ nhàng thở dài: “Hình như cô đã nói rồi.” Rằng cô không biết quý trọng.

Trong đôi mắt Bạc Nhất Tâm dâng lên sự xa cách rất sâu.

“Tôi thật sự không hiểu, tại sao ông trời lại ưu đãi cô đến vậy, cô lên lớp đọc truyện tranh, tan học chơi bóng, cuối tuần yêu đương, không hề học bài, nhưng luôn đạt điểm cao hơn những người gắng sức học hành.” Không chỉ về mặt học tập, ngay cả cảm kì thi họa và các hoạt động cũng tinh thông, còn được các nam sinh yêu mến, cho dù cô nói gì cũng không có ai nói nghịch ý cô, nhưng những thứ đó cũng chưa đủ để người ta có thành kiến quá xấu về cô.

“Điều làm tôi hận nhất chính là cô chưa từng biết quý trọng thiên phú của mình, người khác trải qua bao gian khổ cũng không đạt được mục tiêu lấy được thành tích, nhưng đối với cô lại dễ dàng như trở bàn tay, mỗi thứ đều như nhất định sẽ đạt được đến mức cô có thể không thêm để ý.”

Bạc Nhất Tâm nhẹ nhàng nhấp trà trong tay.

“Cô có thể nhất thời xúc động mà chạy ngày chạy đêm học đàn dương cầm, nhưng sau khi giành được giải nhất trong một cuộc thi lại cảm thấy không có tính khiêu chiến mà không chơi nữa, sau đó cô đổi sang học tennis, rồi sau khi đánh bại kẻ vô địch toàn trường lại hết hứng thú, mỗi thứ đều như thế, sau khi tới một độ cao nhất định cô sẽ từ bỏ.” Trước kia cô vẫn tin rằng, cho dù chọn thứ gì chỉ cần Ôn Noãn thật sự kiên trì, sau này nhất định sẽ có thành quả, nhưng dưới con mắt của Ôn Noãn ngây thơ, tất cả đều chỉ là những trò chơi bình thường, vốn dĩ không cần tiến lên, ngày qua ngày cô cứ chà đạp lên thiên phú trời cho nhiều người mơ ước.

Năm đó, trong mắt Bạc Nhất Tâm mà nói quả thực vô cùng đáng ghét.

“Nhưng mà tôi cũng phải thừa nhận, những nữ sinh như tôi trong lòng rất mâu thuẫn, vừa đố kị cô cũng không tự chủ được thích cô, cô bản tính nhiệt tình, chân thành, đơn giản, vui vẻ không chút toan tính, trên người cô tỏa ra một thứ ánh nắng như ánh mặt trời cuốn hút chúng tôi. Cô ngang bướng ương ạnh đến mức chỉ cô mới có thể đánh người ta, người ta không thể đánh lại cô, các nữ sinh cũng chạy quanh theo cô, trong đó có cả tôi...Nói đến Đỗ Tâm Đồng, phải, là tôi xúi cô ta đi hại cô, nhưng khi cô ta thực sự làm vậy, đột nhiên tôi lại cảm thấy rất ghét cô ta, cho nên tôi thất tín với cô ta. Tôi cũng không biết đó là suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy tôi có thể hại cô, nhưng khi người khác làm vậy, tôi lại cảm thấy không vui.” Cô ngừng lại, vẻ mặt tự giễu.

“Cô biết không? Bao nhiêu năm rồi cô vẫn là đỉnh núi tôi không thể chạm đến, vì vượt qua cô tôi không một ngày ngừng cố gắng, sự thành công hôm nay của tôi không phải đổi lấy bằng gương mặt hay bằng tiền tài quyền thế của Nam Huyền, mà đó là cái giá ười năm cố gắng mỗi giây mỗi phút chưa từng lơ lửng, tôi không có thiên phú như cô, nhưng tôi cố gắng và phấn đấu hơn cô rất nhiều, ông trời chắc sẽ chịu thừa nhận ưu điểm này phải không?”

Ôn Noãn cắn nhẹ môi, thật sự cho tới bây giờ cô cũng không biết, mình từng mang đến áp lực lớn như vậy cho người bên cạnh.

“Mười năm này—cô có vui vẻ không?” Cô hỏi.

Bạc Nhất Tâm cười nhạt thành tiếng: “Vui vẻ chỉ quan trọng với những nhân tài như cô thôi.”

Ôn Noãn nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở ra, chỉ cười, không nói gì.

Cô và Ôn Nhu từ nhỏ mất mẹ, thiếu niên mất cha, các cô không có chuyện đau lòng sao? Chỉ sợ không hẳn vậy.

Chẳng qua là, hà tất phải bày trái tim khuyết thiếu của mình ra cho người ta xem? Đâu cần mỗi giây mỗi phút đều tự nhắc nhở mình đã không còn ai để dựa vào, có thể có tình huống thê thảm chết mà không có ai nhặt xác, sau khi xót xa cho số phận của mình lại phải kiên cường ương ạnh. Lấy được sự an ủi cho tâm hồn và thỏa mãn bản thân từ trong “Sống không thể tệ hơn người khác mà phải tốt hơn người khác”—không phải sống như thế mới được coi là có ý nghĩa ư? Nhưng mà bản tính lười nhác, cho dù biến cố lớn thế nào, cô sớm đã quen thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Trên đời này, người có thể trèo lên đỉnh Kim Tự Tháp chỉ có một phần vạn, còn chín ngàn chín trăm chín mươi chín còn lại cho dù có tài giỏi thế nào vẫn chỉ là một người bình thường, có hỉ nộ ái ố thắng trầm của người bình thường, cô cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt trong chúng sinh bình thường mà thôi.

Im lặng thật lâu sau, Bạc Nhất Tâm mới tiếp tục chậm rãi nói: “Từng có một đợt, khi cô cuối cùng cũng trở về đi học, tôi cho rằng tôi đã vượt qua cô, cho dù đi đến đâu ai ai đều biết cái tên Bạc Nhất Tâm, mà một người hồi trước sáng chói tựa thiên thần như cô, rốt cục vẫn là một nữ sinh viên bình thường không có tiếng tăm gì mà thôi. Nhưng mà, từ sau khi cô vào công ty của Nam Huyền tôi mới hiểu ra, mấy năm nay anh không nhắc đến cô một chữ không có nghĩa là anh ấy đã quên cô, mà hoàn toàn ngược lại, nguyên nhân là vì tình cảm đã chôn giấu quá sâu, cho nên anh mới có thể không hề quan tâm đến tin tức và hành tung của cô.” Bạc Nhất Tâm nắm cái tách trong tay, đáy mắt hiện lên sự bi thương vô hạn.

“Cô hiểu được cảm giác đó không? Cho dù tôi cố gắng thế nào, đến mức cho dù có thể bắt được trái tim của đàn ông khắp thiên hạ, lại duy nhất không chiếm được lòng anh ấy, còn cô, mười năm dễ dàng không làm bất cứ một việc gì, lại vẫn giữ trọn trái tim anh, hơn nữa cho đến tận ngày hôm nay—cô vẫn không biết quý trọng.”

Ôn Noãn ngẩng đầu ngáy ngốc nhìn cô, dường như không thể phản ứng lại những gì cô vừa nói.

“Tôi thực sự không thể hiểu được, tại sao nhất định phải là người phụ nữ lạnh bạc như cô, luận tình cảm cô không yêu anh ấy bằng tôi, luận trả giá cô không làm nhiều việc vì anh ấy như tôi, luận hiểu biết cô không hiểu từng việc làm của anh ấy bằng tôi, nhưng tôi vĩnh viễn chỉ có thể là hồng nhan tri kỷ, đáy lòng anh ấy có một góc vĩnh viễn chỉ chứa đựng tình yêu sâu đậm nhất đối với cô, anh ấy hận cô lúc trước kiên quyết đòi chia tay, hận cô không nói một tiếng bỏ đi, hận cô bảy năm không về một lần, hận cô tới bây giờ vẫn không bỏ xuống được chuyện cũ cố gắng lại, hận cô xa lánh muốn chấp tay tặng anh ấy cho tôi.”

Ôn Noãn nhảy dựng lên: “Đừng nói nữa.” Trong lòng có nỗi đau mông manh ép chặt tới mức cô không thể thở.

Bạc Nhất Tâm chậm rãi uống hết chén trà, buông tách đứng dậy.

“Năm đó nếu không có Nam Huyền, tôi sớm đã bị người bố đánh bạc nợ ngập đầu ép đi làm gái nhảy, là Nam Huyền tạo điều kiện cho tôi học hết trung học, khi tôi mới bước vào nghề cũng là anh hao tổn một số tiền lớn cùng sức lực mới giúp tôi tránh khỏi vòng lẩn quẩn quấy rầy của lũ đàn ông, có thể nói không có anh ấy sẽ không có Bạc Nhất Tâm tôi ngày hôm nay, Ôn Noãn, tôi nói thẳng cho cô biết, danh xưng Chiếm phu nhân là giấc mộng lớn nhất đời tôi, trên thế giới này không có ai yêu anh ấy bằng tôi, nhưng mà, tôi không ích kỷ được như cô, vĩnh viễn chỉ quan tâm mình có vui hay không.”

Cô vừa nói vừa đi về hướng cửa.

“Có lẽ cô không biết, kỳ thật điều Nam Huyền hận nhất chính là——anh ấy vẫn còn yêu cô. Tự giải quyết cho tốt đi.”

Bầu trời u ám, tối tăm mù mịt khác thường, cả một buổi chiều muốn mưa nhưng do dự rốt cuộc vẫn không rơi xuống, trong thời điểm tối tăm u ám này không thể thiếu được âm nhạc, Ôn Noãn đang nghe Aphrodite của S.E.N.S.

Aphroditē, hay còn được gọi là Aphrodite, là con gái của thần Zeus và Diona trong thần thoại Hy Lạp, quản lý tình yêu và hôn nhân của muôn loài, ngoài ra còn được biết đến với cái tên nữ thần Venus xinh đẹp.

Ôn Noãn không biết đây là cái đĩa thứ mấy của mấy ngày hôm nay, vì nó, cô nhớ tới vương quốc cổ lý tưởng thời xưa, Atlantis đã biến mất. Milan Kundera đã từng nói: “Rất lâu xưa kia, cái đẹp đã biến mất rồi, nó chảy xuống phía dưới những tạp âm ồn ào náo nhiệt—from “tạp âm”, giống như đảo Atlantis trong truyền thuyết chìm xuống đáy Đại Tây Dương. Thứ duy nhất còn giữ lại được chính là ngôn ngữ, mỗi năm qua đi, ý nghĩa của chúng càng ngày càng mất đi sự rõ ràng và súc tích.

Từ cái năm bỏ đi ấy, cô bắt đầu ghét ngôn ngữ, có lúc nửa năm cô không nói một chữ, bao nhiêu năm qua cô chỉ thích âm nhạc, trong thế giới yên tĩnh của riêng mình, chỉ có âm nhạc mới là người bạn tốt nhất của cô.

Cuối cùng bầu trời cũng nổi gió, mưa rơi tí tách trên bậc cửa sổ dài, bắn vào lá cây và tường nhà, như tờ như sợi, rơi tí tách không dứt, không biết tại sao tâm trạng lại buồn bực như thế này, có lẽ bởi vì mưa, có lẽ bởi vì khúc ca lưu luyến được chút bi thương.

Aphrodite, nữ thần Venus xinh đẹp, ban tặng uôn loài tình yêu và hận thù, nhưng trong thế giới của các vị thần có lẽ không thể tự mình một kết cục viên mãn.

Tâm trạng chán ngán, cô bấm điều khiển từ xa mở chiếc máy hát có thể bật liên tục 8 cái CD, lần này là một cô gái bí ẩn vùng Bắc Âu hát, Should it matter.

Nó thật sự quan trọng sao.

Những gì em phải làm và đang làm

trong trái tim em, anh vẫn là duy nhất

em lắng nghe anh nói

nhưng có lẽ anh ko hiểu được đâu

em hy vọng em có thể là người mà anh yêu nhất.

Should it matter, giờ phút này như hát ra tâm tư hối hận lâu nay của cô, trong nháy mắt cô muốn cầm điện thoại gọi cho Nam Huyền....nhưng mà cuối cùng vẫn nhút nhát, buông di động nắm cả ngày trong tay, bất lực nhắm mắt lại.

Bạc Nhất Tâm vài chỗ nói không sai, quả thực, cô hèn nhất.

Tình yêu và dũng khí của cô trong sự xoay chuyển nhiều năm sớm đã tiêu mòn thành tro, chỉ còn lại chút tàn hy vọng chưa dứt, cho dù có quật bùng nó lên, cũng chưa chắc có thể cảm động trái tim cứng rắn sắc lạnh như đá của Chiêm Nam Huyền, nếu như thất bại, nhất định sẽ phản phệ cả đời cô.

Cho nên, cô cực kì hèn nhất, không dám đi đến bước quyết định.

Nhưng Bạc Nhất Tâm đã để cô hiểu rõ, Chiêm Nam Huyền hận cô trốn tránh, lòng tự trọng cứng rắn của anh sẽ không cho phép mình lại bày tỏ gì với cô, nếu cô chọn bỏ đi lần nữa hay tiếp tục im lặng, tất cả, rất có thể sẽ trở thành kết cục đã định.

Cô không dám khẳng định tình yêu của cô đối với anh có thể vượt qua nỗi sợ hãi sâu trong lòng hay không, bởi vậy đời này cô không muốn phải quay lại quãng thời gian tự chữa thương một lần nữa, nhưng mà đây không phải là điều quan trọng nhất, thứ làm cô thật sự thấp thỏm lo âu chính là, cô không biết tình cảm còn sót lại của anh đối với cô thật sự có thể khiến anh dứt bỏ hoàn toàn quá khứ hay không.

Anh từng bước trên chốc cô, bắt cô hoàn trả tất cả vô điều kiện, nhưng trước nay chưa từng nói—cho dù là ám chỉ, sau này anh sẽ ở bên cô.

Chưa từng nói.

Có tình cảm hay không là một chuyện, hai trái tim đau thương một mối sau khi gặp lại có thể bắt đầu dưới ánh mặt trời lần thứ hai hay không, lại là một chuyện khác.

Có lẽ chính là điểm này, khiến cô lo được lo mất, mãi lùi không tiến.

Một lần lại một lần, vẫn là bài hát này, trong cơn mưa nhẹ sắp tạnh không thấy ánh tà dương, chỉ có một mình Aphrodite.

Màn đêm buông xuống, cuối cùng cô vẫn đứng lên, thay quần áo, lái xe ra ngoài.

Chạy không mục đích dưới bầu trời ẩm ướt nơi ánh đèn rực rỡ mới lên, bóng mây hồng bên tòa cao ốc, con đường mệnh mông đầy xe, khi ý thức được càng chạy càng yên tĩnh, đường xe chạy rộng rãi mà hai bên xanh um cây rừng, đã dừng trước cánh cổng đóng chặt số 1 trên sườn núi đường Lạc Dương.

Tắt động cơ, cô gục xuống vô lăng nhắm mắt hồi lâu, sau đó mới một mối ngẩng đầu lên, khi mở mắt thấy cánh cổng điều khiển từ xa không tiếng động tự nhiên mở ra, camera quan sát được gắn trên cột trụ vẫn đen thui yên lặng như cũ, không hiện lên hình ảnh gì.

Khởi động xe, đặt hai tay lên vô lăng, cô rất lâu không động đậy.

Rốt cục là nên vào, hay nên đi? Sau khi do dự 15 phút cô đưa ra quyết định, cần môi, lui xe về phía sau, xoay vô lăng về bên phải, không do dự tiến thẳng vào, mọi chuyện không thể quay lại, cho nên cô không có cơ hội thay đổi quá khứ, việc duy nhất cô có thể làm, chính là cố gắng thử cho tương lai.

Khi nhìn thấy cánh cổng nhanh chóng khép lại từ kính chiếu hậu, không đường thối lui, trong lòng cô lại có cảm giác thoải mái.

Rừng cây và đồng cỏ lần lượt biến mất ngoài xe, sống hoặc chết, được hay mất, cứ để tự nhiên đi.

Từ xa đã thấy một bóng người đứng trước tòa nhà chính, lấy tòa nhà màu trắng làm bối cảnh, thậm chí mệnh mệnh, cột đèn sắt tỏa ra ánh sáng màu cam, hai tay anh đút vào túi quần, không hề nhúc nhích nhìn cô xuống xe.

Cơn gió nhẹ sau trận mưa mang theo hơi cỏ thổi lên những sợi tóc của anh, có mấy sợi rơi xuống, nửa che nửa không che đôi mắt u tối dưới cặp lông mi, con ngươi vô cùng u ám, sâu như đêm tối không có điểm cuối, đáy con ngươi đan xen bóng mi dài và ánh cam nhạt tạo nên một quang ảnh kì lạ, giống như lộ ra chút cảm xúc mơ hồ mà cũng lộ ra vẻ phức tạp khôn cùng.

Ánh mắt anh khác thường như xoáy nước biển sâu, đến mức sau này cô vẫn nhớ rõ ánh mắt của anh đêm nay.

“Tại sao lại tới?” Anh bình tĩnh hỏi.

“Xin lỗi.” Có lẽ cô sớm nên nói câu này,”Xin lỗi, năm đó là khiến làm anh bị tổn thương.”

“Anh không muốn nghe điều này.”

“Con dấu kia, xin anh hãy cho em một lần nữa.” Huyền của Ôn Noãn, qua bao năm xa cách, anh có còn là Huyền của em?

“Anh không cần nghe điều này.” Anh nói, đôi môi mỏng hằn lên một đường.

“Em thấy ảnh Bạc Nhất Tâm và Phan Duy Ninh trên báo, đó là ở Kim Bích Vương Triều đúng không? Phan Duy Ninh muốn hại em là bởi vì hắn muốn đuổi em rời khỏi anh để tác thành Bạc Nhất Tâm, mà sở dĩ Bạc Nhất Tâm muốn hại em, thật ra không phải là vì anh, mà là cô ấy cho rằng Phan Duy Ninh thật sự theo đuổi em, còn anh hết lần này đến lần khác bắt em không được tiếp cận Phan Duy Ninh, là bởi vì anh đã sớm biết người Bạc Nhất Tâm yêu bây giờ là hắn ta, đúng vậy chứ?”

“Anh không muốn nghe những lời đó.” Anh một tay ép cô lên cửa xe, người ả ả nôn nóng:”Nói cho anh biết, tại sao em lại tới đây?”

Dưới làn mi sụp nửa dâng lên một màn sương mù, cô cúi đầu hỏi:”Còn anh? Tại sao anh lại mở cửa?”

Tay phải anh đột nhiên bóp lấy cổ cô, lực vừa mạnh vừa nhẹ, giống như đang cực lực khống chế, cuối cùng tựa trán mình lên trán cô, giọng nói khàn khàn tuyệt vọng như con thú bị vây khốn, giống như uy hiếp, giống như dụ dỗ, lại giống như khẩn cầu:”Chỉ một câu thôi, khó như vậy ư? Ngoan, nói đi, mau nói cho anh biết.”

Phòng tuyến tâm lý cuối cùng bị sự rối loạn thống khổ và khát vọng khản thiết của anh xé nát hoàn toàn.

Cô ôm anh, rụn giọng nói khê:”Em yêu anh, thực sự rất yêu, yêu đến mức không dám yêu lại.”

Anh lập tức bất động, mỗi một đường cong trên toàn thân đều trở nên vô cùng cứng ngắc, cho dù hai bàn tay cô đang ôm eo anh, cả người ngơ ngác hoàn toàn mất phản ứng, giống như không tin nổi những gì tai mình vừa nghe thấy, lại giống như trái tim hóa đá sau một ngàn tám trăm năm, cuối cùng cũng chờ được đến ngày chính cô nói ra câu này, chuyện cũ từng màn rõ ràng ngay trước mắt, giờ khắc này đáy lòng anh không hề vui sướng, chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn.

Cô tựa vào ngực anh, vì cố gắng đè nén con tim, vành mắt chưa xót khàn giọng nói:”Cho dù bao năm trôi qua, cho dù gặp ai, cho dù trải qua bao nhiêu chuyện, cho dù em đang ở phương nào...Em yêu anh, từ trước tới nay, chưa bao giờ thay đổi.”

Anh xúc áo cô lên, làm cô cảm thấy động tác này của anh như muốn nâng đầu cô áp lại vào trong ngực mình, tay anh ôm lấy eo cô, ôm chặt cô vào lòng, sức lực mạnh mẽ giống như khát khao muốn ôm cô đến chết, dừng thời gian để hình ảnh này trở thành mãi mãi, vĩnh biệt quá khứ.

Bóng đêm yên tĩnh, cách đó không xa truyền đến một hai tiếng côn trùng kêu vang, sau đó là âm thanh cơn gió nhẹ lướt qua ngọn cây.

Cô im lặng ngừng nước chảy xuống từ đôi mắt rơm rớm, cách một lớp áo dưới bàn tay cô làn da anh cũng từ từ thả lỏng.

Cuối cùng anh mở miệng, tiếng rất khê rất khê: "Tại sao bây giờ mới tới? Tại sao bây giờ mới nói?"

Hơi thở lướt bên tai, khê đến mức cô phải xác nhận lại: "Gì cơ?"

"Tại sao lại để anh chờ nhiều năm như vậy?"

"Em—"

Khuôn mặt bị gò mò nóng hổi của anh chạm qua, anh chặn miệng cô, áp cô lên cửa xe.

Lưng bị đập vào vô lăng đau nhói, cô định đẩy anh ra một chút, động tác chống đối rất nhỏ này lại như ngòi nổ làm cảm xúc của anh bùng chốc phun trào, đường cong toàn thân anh lần thứ hai cứng ngắc, nắm chặt lấy tay cô, gần như phát cuồng cuốn trôi mọi lời lẽ của cô, mạnh mẽ đến mức làm cô không thể hô hấp, giây tiếp theo sau miệng truyền đến cảm giác lạnh lẽo tiếp xúc với kim loại, cảm giác lạnh lẽo này nhanh chóng truyền đến bên đùi đang bị ngoại lực cương quyết nâng lên của cô.

Ngay lập tức nơi thít chặt của cô bị mở đến giới hạn lớn nhất, anh một tác một tác vô tình đẩy vào cho đến khi người cô hoàn toàn phình lên, cô cắn chặt răng, nâng mũi chân thử thả lỏng để làm giảm cảm giác khó chịu do không đủ ẩm ướt, mà anh bỗng nhiên co rút, bức vách kiên cường mút anh dây dưa của cô truyền đến cảm giác đau nhói, từng lỗ chân lông trên người cô bởi vậy mà co rút nhanh, nhin không được kêu ra tiếng: "Huyền... đau."

"Em đau bằng anh sao?" Câu hỏi thương tâm đến cực điểm làm cô suýt nữa bật khóc, cô bị ôm chặt đến không thở nổi, chỉ có bên tai nghe thấy tiếng anh cảm hận nhẹ nhàng rên rỉ: "Tại sao lại nhấn tâm đến mức ngay cả một cú điện thoại cũng không có."

"Nam Huyền..." Cô đau khổ kêu lên, đôi tai nghe thấy câu nói của anh, nhận ra mình lại bị anh xé rách hoàn toàn, vô lực bám lấy vai anh, cô cố nén đến nỗi chảy cả mồ hôi trên trán: "Đừng động nữa..."

Trong tiếng thở dốc anh dừng lại tất cả động tác: "Chuyện thứ ba."

"Cái.....gì?"

"Em đồng ý với anh ba chuyện, bây giờ, chuyện thứ ba."

"Ai....anh...anh nói đi."

"Cả đời này, không được có người đàn ông khác."

Cô ngẩn ra, người đàn ông khác?!

Anh đột nhiên cử động: "Đồng ý mau!"

"Anh..."

Anh đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, không chút kiên nhẫn: "Đừng phí lời!"

Suy nghĩ của cô bị động chạm không thể tập trung, mặc dù không còn đau nhưng tốc độ của anh lại quá nhanh nên khó tiếp nhận, lí trí thất lạc khiến cô không mở nổi mắt, thuận theo ý anh: "Ai....được."

Bên môi nhếch lên một nụ cười mỉm tuyệt mỹ, anh cuối cùng cũng chậm lại tiết tấu, tiếng nói nhẹ như bóng đêm: "Tình yêu của anh, lúc này đây, anh sẽ cưng chiều em thật tốt..."

Gần đây các báo lớn đều tranh nhau đưa tin, Chiêm Nam Huyền từ chối trả lời chuyện Ôn Noãn, còn scandal của Bạc Nhất Tâm và Phan Duy Ninh, khi dự tiệc trước lúc ngồi vào bàn bị phóng viên ngăn lại, thái độ khác thường nhìn vào camera trả lời, nhấn mạnh mình tuyệt đối tin tưởng Bạc Nhất Tâm.

Bởi vậy tất cả mọi người đều phỏng đoán, Chiêm Nam Huyền có phải tức giận vì chuyện này không?

Chiều hôm đó, trong phòng tổng giám đốc Thiển Vũ tầng 66, Cao Phóng cùng Quản Dịch mới từ Ích Chúng về.

“Chuyện làm thế nào rồi?” Chiêm Nam Huyền hỏi.

Quản Dịch cười hì hì nói: “Cao Phóng vô cùng uyển chuyển truyền đạt ý anh, nếu Phan gia không thể cho anh một câu trả lời thuyết phục, anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào xử lý bọn họ giống như Đại Trung.” Lời này vừa nói ra, nhóm đại lão Phan gia ngồi trong phòng họp sắc mặt đều khê biến, trong ngành có mắt chứng kiến, Chiêm Nam Huyền trong mấy tháng gần ngủi, đã chơi Đại Trung giàu quá ba đời đến nỗi hoàn toàn thay đổi không gượng dậy nổi, rất khó lật lại thế cờ.

Chiêm Nam Huyền nhếch miệng: “Cao Phóng, cổ phiếu chúng ta ngầm sở hữu đã đạt tới bao nhiêu rồi?”

Cao Phóng cười: “Nếu gộp các quỹ lớn lại, cũng đủ đạt tới 40% toàn cổ phần Ích Chúng.”

Quản Dịch hoảng sợ nói: “Quá ác, nếu các quỹ chuyển động bất thường như vậy, nhất định sẽ khiến các hộ lớn và lẻ tẻ khủng hoảng mà bán tháo ra, đến lúc đó Ích Chúng muốn khống chế cục diện cũng khó.”

“Cứ bán trước một phần, trước khi kết thúc phiên giao dịch chiều hạ 10% cổ phiếu của bọn họ coi như cảnh cáo, nếu ngày mai bọn họ không có câu trả lời thuyết phục rõ ràng, thì cứ chờ mà xoay tiền cứu vớt đi.”

Quản Dịch làm bộ lau mồ hôi lạnh: “Cao Phóng, tôi nhận ra một chân lý, trên đời này có thể trêu bất cứ ai, nhưng tuyệt không thể chọc tới Chiêm mĩ nam, nếu không nhất định sẽ chết không toàn thây, anh nói Phan Duy Ninh theo đuổi ai không theo đuổi, lại cố tình theo đuổi Bạc Nhất Tâm, aizz, thật muốn ôm hân cảm thông khóc một phen mà.”

Chiêm Nam Huyền liếc nhìn cậu một cái: “Theo tôi được biết, gần đây hình như có một người cậu thật sự không thể chọc vào.”

Mắt Quản Dịch lóe sáng: “Không phải là tôi không thể chọc vào, tôi là người lớn không chấp trẻ con nên mới tùy ý cô ấy.”

Cao Phóng lắc đầu: “Cậu biết rõ cô ấy thân với Ôn Noãn, cho nên không thích Trương Đoan Nghiên, đã thế cậu lại đối xử quá bình đẳng, đùa Trương Đoan Nghiên như đùa Ôn Noãn trước mặt cô ấy, cô ấy không tức giận mới là lạ. Nói thật, cậu khó chịu cái gì?”

Chiêm Nam Huyền cười nhạt: “Cậu ta ghen, trước kia có một giám đốc mới được bổ nhiệm quay về, khi lên tầng 66 họp lại bất ngờ phát hiện Đinh Tiểu Đại là học muội trung học của hắn, bỗng chốc cả hai đều nhận ra nhau, vui quá, mỗi ngày đều hẹn cô ấy ăn cơm trưa, vì thế nên—“ Anh khoan tay, bày ra cái vớ?” Cậu hiểu rõ mà.”

Quản Dịch chu miệng: “Chiêm mĩ nam, nói đến cũng không phải tại anh, anh nói xem nếu anh đã xem trọng Nhất Tâm đến thế, tại sao còn đi trêu chọc Ôn Noãn, nếu không phải trư tiểu muội kia cho rằng anh hại Ôn Noãn phải rời đi, tự dưng giận chó đánh mèo coi tôi là bạn của chó của lợn, tôi cũng không cần phải chịu sự đả ngộ không phải của mình.”

“Được rồi, nếu là vì tôi, tôi đây sẽ điều trư tiểu muội của cậu điều xuống làm trợ lý riêng cho cậu, ngoài cậu ra ngăn cách tất cả móng vuốt của lũ đàn ông khác, như vậy chắc cậu cũng vừa lòng rồi chứ?”

“Ồ. Hừ, cái này cũng không tệ, tôi miễn cưỡng tha thứ cho anh một lần.”

Cao Phóng ngồi bên cạnh bật cười, anh nhìn Chiêm Nam Huyền: “Nói đến, đã rất lâu rồi không gặp Ôn Noãn.”

Chiêm Nam Huyền tựa lưng vào ghế dựa, mỉm cười: “Cuối tuần trước tôi gặp cô ấy rồi.”

Hai người ngẩn ra, Quân Dịch nói: "Thảo nào gần đây anh khác thường thế." Cả ngày cười tí mắt dường như tâm trạng tốt lắm, nhân viên cấp cao vì không biết anh đang nghĩ gì mà kinh hồn bạt vía, đều lên hỏi tổng giám đốc bị làm sao vậy, thì ra là được nạp điện ở chỗ tiểu Ôn muội muội, "Chiếm mĩ nam, rốt cuộc anh sẽ ở bên ai? Không phải thật sự muốn thế thiếp đồng đường đấy chứ?!"

Con người sáng như sao của Chiếm Nam Huyền khiêu lên: "Tôi nghĩ chính là như vậy đấy, bằng không cậu nói cho tôi biết—tôi thích yêu đương với Nhất Tâm, lại thích lên giường với Ôn Noãn, cậu nói tôi nên chọn ai? Tôi nghe lời cậu."

Quân Dịch thét lên: "Chiếm mĩ nam, anh điên rồi?!"

"Nói, nếu cậu là tôi, cậu sẽ chọn ai?"

Quân Dịch khó xử nhũu mày: "Lẽ ra Nhất Tâm theo anh nhiều năm như vậy, cho dù thế nào anh cũng không thể vứt bỏ cô ấy, nhưng mà về tình, tôi cảm thấy người trong trái tim anh thích thật sự lại là tiểu Ôn muội muội, đây đúng là vấn đề khó cả đôi đường. Cao Phóng, nếu là anh, anh sẽ chọn ai?"

Cao Phóng cười: "Cậu cứ lo cho thân cậu trước đi."

Lúc này điện thoại trên bàn kêu lên, Chiếm Nam Huyền ấn nút nghe, loa ngoài truyền đến giọng nói của Trương Đoan Nghiên: "Chiếm tổng, Ôn Noãn đang gọi."

Hai tròng mắt anh chợt lóe lên tinh quang, nhưng nháy mắt lại u ám như quỷ như yêu ma, thông thả cong miệng, vẻ mặt thâm trầm đến mức khó có thể nắm bắt, anh nói: "Về sau, phạm là điện thoại của cô ấy đều nói tôi không ở đây." Nói xong liền tắt điện thoại.

Quân Dịch và Cao Phóng ngạc nhiên nhìn nhau, người sau không nhịn được nói: "Nam Huyền cậu đang làm gì thế?"

Chiếm Nam Huyền quay ghế về phía đối diện cửa kính, đưa lưng về phía hai người ngồi trước bàn làm việc, ghế dựa vừa cao vừa dày làm vách ngăn cách, giọng nói bình ổn không mang theo một chút cảm xúc truyền đến trong không khí: "Các cậu có biết tại sao lại có Thiển Vũ không?"

Quân Dịch và Cao Phóng hai mặt nhìn nhau.

"Các cậu có biết tại sao đến giờ tôi và Nhất Tâm vẫn chưa kết hôn không? Các cậu có biết tại sao trước kia tôi lại đồng ý để Ôn Noãn lên tầng 66 không? Các cậu có biết tại sao sau khi cô ấy làm thư kí của tôi tôi lại chuyển đến ở lầu phụ Thiển Vũ không? Các cậu có biết tại sao tôi phải xây một tòa nhà ở đường Lạc Dương không?"

Cao Phóng nhũu mày, Quân Dịch hình như có chút ngộ ra.

"Dịch, còn nhớ ở trên máy bay, cậu hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì không?"

"Nhớ chứ, anh nói khi đó mẹ anh không quản được anh, đành phải gọi bố anh về."

Sau ghế da một mảnh tĩnh mịch, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy hơi thở rối loạn rất nhỏ, Chiếm Nam Huyền thấp giọng nói: "Bố tôi không về." Từ nay về sau không bao giờ về nữa.

"Sao lại thế?"

"Chuyến bay ông lên....máy bay gặp tai nạn."

Khi anh biết tin này, phản ứng đầu tiên chính là muốn hủy diệt cả thế giới, anh cảm thấy cuộc đời như đã đến hồi cuối, sau này cho dù thế nào cũng không còn ý nghĩa nữa, nhưng cuối cùng anh vẫn không hành động theo cái ý nghĩ điên cuồng kia, bởi vì có một người còn không muốn sống hơn anh, đó chính là mẹ anh, anh quỳ trước mặt bà ba ngày ba đêm, cùng bà không ăn không uống, cuối cùng mới giữ lại được ý nguyện sống của bà.

"Hai cậu có tin đôi khi chuyện đời thật sự rất trở trêu không? Khi tôi đi theo mẹ tới công ty hàng không nhận tiền bồi thường, lại phát hiện bố Ôn Noãn cũng nằm trong danh sách lâm nạn." Vốn dĩ giận chó đánh mèo làm anh hận đến tận cùng, căm tất cả mọi người nhắc tới cô trước mặt anh, nhưng khi nhìn thấy Ôn

Hòa chết oan uổng trong vụ tai nạn trên không, tâm trạng anh từ khiếp sợ trở nên vô cùng hỗn loạn, suy nghĩ đầu tiên là không biết cô thế nào, sau đó nghĩ sau này cô phải làm thế nào.

Cô từ nhỏ đã được bố yêu thương đặt trong lòng bàn tay như một nàng công chúa, thế giới đơn thuần không có màu xám, cũng hoàn toàn không biết chăm sóc bản thân mình, nếu ngay cả anh không thể chịu được đả kích như vậy, thật không thể tưởng tượng tình trạng cô ra sao.

“Tôi cố nén không đi tìm cô ấy, hai tuần trôi qua, sau khi xử lý xong chuyện của bố, rốt cuộc vẫn không nhìn được, tôi tìm một buổi chiều đến trường cô ấy....tôi rất muốn nhìn thấy cô ấy, muốn biết cô ấy có khỏe không...ai ngờ lúc tới, lại thấy chỗ của cô ấy trống không, lúc đó Nhất Tâm mới nói cho tôi biết, sau hôm tiến hành xong lễ truy điệu cho bác Ôn cô ấy đã đi Anh rồi...Khi ấy tôi cảm thấy trong tim có cái gì đó như chết hẳn, vĩnh viễn không thể sống lại.”

Khi phải hứng chịu một nỗi đau quá lớn, trong cái chết lặng của cõi lòng con người lại trở nên bình tĩnh.

Khi đó anh chính là như vậy, vì sự ra đi của cô, tất cả tất cả mọi thứ đều cuốn bay theo gió.

Anh khôi phục cuộc sống bình thường, sáng mỗi ngày đứng giờ đến trường, chiều về nhà làm bạn với mẹ, tối đứng giờ đi ngủ, chuyên tâm học hành, thành tích rục rịch, nhưng chỉ có mình anh biết, ngoài các lớp học anh hoàn toàn không nhớ rõ mình đã làm những gì.

Đoạn trống trong kí ức kia phải rất nhiều năm sau, anh mới có thể từ từ nhớ lại.

Đã từng yêu sâu đậm như vậy.

Ngoài cửa kính phía chân trời xa xôi xuất hiện ráng mây tím giống như đám lửa bùng cháy, bầu trời rục rịch đẹp kinh người, nhưng lại nhanh chóng mờ nhạt trong hoàng hôn ngắn ngủi, cuối cùng bị màn đêm u ám kéo đến bao phủ.

Chiếm Nam Huyền thu hồi tầm mắt phiêu du vô hạn, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ.

“Hai người có biết cuộc điện thoại hôm nay, tôi đã chờ bao nhiêu năm không?” Đáp án là, suốt mười năm.

Mười năm này, tất cả những việc anh làm đều là vì một mục tiêu, mười năm mỗi một ngày, không lúc nào anh không nghĩ, rốt cuộc phải qua bao lâu, bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng ngày, cô mới——quay về bên anh.

“Từ năm tôi 18 tuổi chia tay cô ấy cho tới bây giờ, hôm nay, là lần đầu tiên cô ấy tìm tôi, mười năm đây là lần đầu tiên cô ấy gọi điện thoại cho tôi, là lần đầu tiên cô ấy liên lạc với tôi, là lần đầu tiên cô ấy nhớ tới tôi.” Suốt mười năm.

Ai biết, mười năm này đối với anh có ý nghĩa gì? Có nhớ truyện “Bác đánh cá và gã hung thần” không (*)? Năm đầu tiên sau khi cô bỏ đi, anh từng khổ đại từng trông mong, hy vọng cô nghĩ thông, bỏ xuống chuyện cũ, nhớ tới anh, chủ động liên lạc với anh.

Năm thứ hai, vẫn không có tin tức của cô, anh bắt đầu thất vọng.

Năm thứ ba, nỗi nhớ cô dần dần trở thành nỗi hận, anh không hiểu, chẳng lẽ tất cả những tình cảm của quá khứ đều là giả? Tại sao cô lại có thể tuyệt tình quyết tâm biến mất như vậy?

Năm thứ tư, sự chờ đợi của anh dần tuyệt vọng, bắt đầu cố ý ép mình quên đi.

Một năm, lại một năm nữa trôi qua, anh nhấn chìm bản thân vào trong công việc, từng có một khoảng thời gian, sáng sớm mỗi ngày khi tỉnh dậy anh đều soi gương, muốn xem tóc mình đã bạc hay chưa.

Bảy năm trôi qua, sự chờ đợi kéo dài đối với chuyện yêu và hận của cô cuối cùng cũng phai nhạt, anh chấp nhận sự thật cô sẽ không bao giờ quay về nữa.

Nhưng ngay khi anh quyết định bắt đầu một cuộc đời mới, còn chân thành đề nghị đính hôn với Nhất Tâm, cô lại đột nhiên xuất hiện trong bữa tiệc đính hôn của anh, không ai biết cảm giác trong cái chớp mắt kia của anh, nếu có thể, giây phút đó anh rất muốn tự tay giết cô.

Trong cái đêm tan vỡ dưới tầng nhà cô, anh từng chỉ vào mũi cô và nói, một ngày nào đó anh sẽ vượt qua Chu Lâm Lộ, một ngày nào đó anh sẽ làm cô phải trở lại bên cạnh anh, xa cách bảy năm, sau bảy năm khoảnh khắc anh nhìn thấy cô trong bữa tiệc đính hôn của mình, anh tự nói với lòng.

Một ngày nào đó, anh sẽ đem tất cả những gì cô đã đổ lên người anh, trả lại cho cô không thiếu một thứ.

Anh cong môi nhìn hình ảnh mình trong kính, tóc vẫn chưa bạc, sau mười năm cuối cùng anh cũng đợi được ngày hôm nay, cho dù Thiển Vũ lớn mạnh thế nào, trước nay đó chưa từng là mục tiêu của anh, anh cố lắng lâu như vậy, đơn giản chỉ vì ngày này.

Anh sẽ cho cô biết, trên đời nào có chuyện tốt như thế, cô nói đi là đi, muốn về là về? Khóe miệng vẽ lên một nụ cười thâm sâu khó hiểu khác thường, "Cao Phóng, bảo người đi xem cô ấy thế nào."

(*) Khi con quỷ đòi giết bác nông dân nó đã nói một câu:

"Oh, ông lão đánh cá thân mến, ông biết đấy, ta là một con quỷ, bởi vậy mới bị quốc vương Solomon phong ấn trong cái bình này, bị ném vào đáy cùng biển sâu, giống như cha ông ta, ta cũng cảm thấy cô đơn, hiu quạnh và lạnh lẽo. Vì thế vào thế kỉ đầu tiên, ta đã nghĩ, nếu có ai cứu ta ra ngoài, ta sẽ báo đáp hần, ta sẽ vĩnh viễn chỉ làm nô bộc cho hần, nhưng mà không ai tới cứu ta. Đến thế kỉ thứ hai, ta nghĩ nếu ai cứu ta, ta sẽ cho hần quyền lực và tài phú của cả thế giới, nhưng cũng không có ai tới cứu ta. Đến thế kỉ thứ ba, ta nghĩ, nếu ai cứu ta ta sẽ cho người đó một cuộc sống cực kì sung túc, nhưng mà, vẫn không có ai tới. Đến thế kỉ thứ tư, ta đã quen cô đơn, đã quen hiu quạnh, đã quen cái lạnh lẽo như băng của biển sâu, lúc đó ta thề, nếu có ai tới cứu ta, ta sẽ giết hần, nhưng có quy tắc, cho hần chọn cách mình chết." Con quỷ tiếp tục mỉm cười.

Câu trên lấy trong bản tiếng Trung, còn một bản khá giống đã được dịch sang tiếng việt Ở ĐÂY.

15. Chương 15

Chương 15: Từ chối gặp, theo đuổi lại (1)

Dưới áp lực lớn của Thiển Vũ, cộng thêm cổ phiếu chuyển biến bất thường khiến Phan gia hoảng hốt phải đi điều tra, phát hiện các quỹ bán tháo cổ phiếu của bọn họ trong tay vẫn còn giữ một lượng cổ phiếu cao hơn tưởng tượng rất nhiều, nếu số cổ phiếu đó tiếp tục bị bán ra với số lượng lớn, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện quá khẩn cấp, Phan gia lập tức triệu tập một cuộc họp gia tộc, Phan Duy An chủ động xin đi giết giặc bàn bạc với Chiếm Nam Huyền, kết quả mang về là, thái độ Chiếm Nam Huyền vô cùng cương quyết, điều kiện gì cũng không chấp nhận, chỉ muốn Phan gia xóa tên Phan Duy Ninh.

Người nhà Phan gia quan hệ phức tạp trong lòng ai cũng có tính toán, rất nhanh hơn nửa đã đồng ý thông qua quyết định, Phan phụ ra mặt công khai báo chí đoạn tuyệt quan hệ cha con với thứ nam Phan Duy Ninh, đuổi Phan Duy Ninh ra khỏi nhà, còn sống không được trở về Phan gia đại trạch.

Phan Duy An đặc thế lại nhân cơ hội đề nghị, không bằng giao cả dự án của Đại Trung trả lại cho Thiển Vũ làm, cho đối phương chút lợi nhuận thỏa đáng, làm dịu đi mối quan hệ căng thẳng giữa Ích Chúng và Thiển Vũ, xoa dịu lửa giận của Chiếm Nam Huyền, đề nghị này được hầu hết mọi người trong Phan gia đồng ý.

Sau đó khi Phan Duy An tiến hành hợp đồng, âm thầm chuyển số tiền Đại Trung bồi thường Ích Chúng phân tán vào các hạng mục thu mua trả hình chuyển cho Thiển Vũ.

Đến đây, giao dịch ngầm của Chiếm Nam Huyền và Phan Duy An đã hoàn thành.

Khi Phan Duy An hiếu kì hỏi ảnh chụp Phan Duy Ninh và Bạc Nhất Tâm là ai cung cấp cho báo chí, Chiếm Nam Huyền cười nhạt không nói.

Về phần Đại Trung họa vô đơn chí, sau khi bồi thường tài chính thâm hụt, danh dự tan biến, cổ phiếu sụt giảm, vận đen rây dớp, hợp đồng thừa thớt, không nhảy bén thị trường mà hơn nữa các nhân viên cấp cao có tài từ chức, bên trong còn đồn đãi vì giảm bớt thu chi mà phải giảm nhân lực, xác thực là bại như chẻ tre, không thể cứu vãn.

Mà Chiếm Nam Huyền sau hôm kí hợp đồng với Ích Chúng, công khai tuyên bố thu mua Đại Trung.

Tình thế còn mạnh hơn người, tin tức vừa phát tán, không đợi Cao Phóng liên hệ, các thành viên hội đồng quản trị nắm cổ phiếu Đại Trung ở một mức nhất định không thể lưu thông thị trường đã gấp đến mức không thể chờ người gõ cửa, ngay cả nhóm bảo hoàng của Đại Trung cũng rục rịch, đều nhanh chóng bán cái giá tốt nhất cho Thiển Vũ.

Ôn Noãn buông tờ báo trong tay, nhìn gương mặt Chiếm Nam huyền trên báo, hơi ngẩn người.

Mấy ngày nay, cho dù khi nào cô gọi điện thoại cho anh, đều là một giọng nữ dịu dàng nói: 'Số điện thoại bạn đang gọi tạm thời không thể liên lạc được...'. Gọi tới văn phòng, mãi không có ai tiếp, gọi cho thư kí của anh, Trương Đoan Nghiên luôn lễ phép nói với cô anh đi công tác, gọi cho Đinh Tiểu Đại, nào ngờ cô nhóc bị điều đến bộ phận kĩ thuật theo Quân Dịch, sau khi chuyển đổi công tác không thể lên tầng 66 được nữa.

Ôn Noãn nhìn di động, im lặng, cô gọi cho Cao phóng.

Sau ba âm vang lên có người tiếp máy, "Ôn Noãn?"

"Cao Phóng, quấy rầy anh rồi, xin hỏi—Nam Huyền ở đâu?"

"Cậu ấy đi công tác rồi."

"Anh có thể liên lạc được với anh ấy không?"

Cao Phóng chần chừ.

Lòng Ôn Noãn rớt cuộc cũng hơi trầm xuống, miễn cưỡng cười: "Không tiện?"

"Thật ra—"

"Anh ấy không muốn nhận điện thoại của tôi, phải không?"

Cap Phóng trầm mặc, bảo anh nói thế nào mới được đây?

Ôn Noãn nhẹ giọng nói: "Tôi biết rồi, cảm ơn."

Sau khi cúp điện thoại cô nằm trên sofa, không tài nào hiểu được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên không có chút manh mối, cô đã trở thành nơi Chiếm Nam Huyền cự tuyệt lui tới.

Cô cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Hai mươi phút sau đến bãi ngầm Thiển Vũ hai tầng, đỗ xe xong cô đi tới thang máy chuyên dụng của anh, ấn phím mật mã máy tính yêu cầu, cô nhập 0909, màn hình lóe sáng, đánh ra một hàng chữ: "Mật khẩu sai, xin nhập lại lần nữa."

Cô giật mình, lại nhập vào từng số từng số một, chắc chắn không sai.

Màn hình lại lóe sáng, "Mật khẩu sai, xin nhập lại lần nữa. Cảnh báo, nếu tiếp tục sai sẽ thông báo cho trung tâm bảo hành."

Lùi về phía sau hai bước, cô hít một hơi thật sâu, mật mã đã bị sửa lại.

Cô nhìn mình trong tấm kính lạnh lẽo, trên cao là ống kính camera, nếu lúc này có người trong văn phòng tổng giám đốc, như vậy hình ảnh cô sớm đã được thu vào màn hình, hệ thống sẽ tự động xin chỉ thị của chủ nhân ngồi sau bàn làm việc, mở hay không mở thang máy cho người đi lên.

Chu Lâm Lộ vẫn nói cô ngốc, có lẽ, bộ dáng ngu ngốc vừa nãy của cô đã lọt vào mắt người khác rồi.

Cô lại gọi vào điện thoại của Cao Phóng: "Nhờ anh ấy bớt thời gian gặp tôi một lát, chỉ ba phút thôi." Anh không thể tàn nhẫn như vậy, nếu thật sự chỉ là một trò chơi, cũng hãy cho cô một kết cục chắc chắn.

“Nam Huyền thật sự không có ở công ty, cậu ấy có chuyện quan trọng phải đi Mi.”

“Vậy xin anh cho tôi số điện thoại liên lạc với anh ấy.”

Cao Phóng trầm ngâm, tựa như đang đắn đo nên dùng từ thế nào.

“Cao Phóng, nếu anh có thể trực tiếp nói cho tôi biết ý của anh ấy, tôi sẽ vô cùng cảm kích.”

“Cô chờ tôi một lát.”

Hai phút sau Cao Phóng đi xuống tầng, đưa cho cô một cái hộp nhỏ: “Nam Huyền trước khi đi công tác dặn tôi, nếu cô tới tìm cậu ấy thì đưa cho cô cái này.”

Ôn Noãn mở hộp ra, trên lớp nhung tím là một chiếc vòng cổ bạch kim tinh xảo, miếng đá vàng vốn là con dấu cô trả lại cho anh được xuyên chuỗi thành mặt dây chuyền, miếng đá được chạm khắc tỉ mỉ thành hình bán nguyệt (*) tinh tế, ở giữa còn được khảm một viên đá quý màu xanh cô nói không nên lời, ẩn hiện ánh sáng.

Cô cười cười: “Anh ấy có ý gì? Tặng cho tôi vật kỉ niệm ư?”

Phản ứng cực nhanh của cô làm Cao Phóng kinh ngạc: “Phải, cậu ấy nói để lại cho cô làm quà lưu niệm.”

“Như vậy thôi à?” Không nói gì khác?

“Cậu ấy và Nhất Tâm—“ Cao Phóng nhẹ nhàng thở dài, “Hai tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.”

Sợi dây chuyền theo tiếng trả lời rơi xuống đất, Ôn Noãn cứng đờ tại chỗ.

Hôn lễ? Hôn lễ của anh và Bạc Nhất Tâm? Hai tháng sau cử hành? Vậy thì tại sao—đêm đó anh lại nói những lời kì quặc như thế? Anh bắt cô hứa sẽ thủ thân vì anh, chính là bởi vì anh định kết hôn với người khác? Sau khi cô moi tim moi phổi cho anh? Anh lại đá văng cô đi lấy Bạc Nhất Tâm?

Không biết qua bao lâu, cô mỉm cười, cúi người nhặt lại sợi dây chuyền, rồi lại mỉm cười, xoay người rời đi.

Hôn lễ của Chiêm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm, hai tháng sau sẽ cử hành.

Không biết nếu bán tin này cho phóng viên, cô sẽ được bao nhiêu thù lao? Hôn lễ của Chiêm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm.....Anh muốn kết hôn, anh muốn kết hôn với Bạc Nhất Tâm.

Kết hôn? Ha ha ha, kết hôn! Phải chúc mừng anh chứ, kết hôn.

Cô gọi vào số Chu Lâm Lộ, “Anh đang ở đâu? Bây giờ đến nhà em được không?”

“Noãn Noãn? Sao thế?”

Cô cười nhẹ: “Không có gì, chỉ là muốn tìm một người ở bên em thôi.”

“Đã xảy ra chuyện gì? Em đang ở đâu?”

“Trên đường về nhà—“ Trước mắt bỗng nhoáng lên hình ảnh một chiếc xe, cô dấn mạnh phanh, sau khi tiếng rầm vang lên, chiếc xe đổi diện dừng lại ven đường, chủ xe đẩy cửa xuống, hùng hổ đi tới, “Cô điên rồi à?!”

Chu Lâm Lộ vội vã hỏi: “Noãn noãn, chuyện gì thế?!”

Cô ngắt điện thoại, một tay đặt trên vô lăng, một tay đặt lên cửa kính xe, thò người ra ngoài, người đàn ông đứng trên thảm cỏ lộ ra gương mặt tuần mi, mắt to mày rậm thân thái hồng hào, dáng người cao ngất, khí phách tráng kiện vô cùng đẹp trai, cô quyến rũ cười: “Cho anh ba giây, tránh ra.”

Hắn sững sốt, lập tức giận dữ, chỉ vào cô quát, “Cô xuống ngay!”

Cô rụt đầu lại, nhún chân ga, ba, ha, một, xe phóng vụt đi.

“A—Điên bà nó rồi! Mẹ kiếp....lần sau đừng để tôi gặp lại cô!” Tiếng chửi bậy càng lúc càng xa.

Không bị đâm ư, làm người ta tiếc thật đấy, lần sau cô phải tìm Nam Huyền thử xem thế nào mới được.

Di động vang, cô không nhìn, liên tục vượt đèn đỏ.

(*) : bán nguyệt. Chữ trong này cũng chính là chữ Huyền trong Chiêm Nam Huyền, ngụ ý mặt dây chuyền hình chữ nhật đó là anh, và anh tặng anh cho Ôn Noãn.

Khi Chu Lâm Lộ mặt trắng bệch xông lên nhà Ôn Noãn, phát hiện cửa đã mở rộng, cô nằm trên sofa, trợn mắt nhìn trần nhà màu trắng, giống như một con búp bê tóc dài bị mất linh hồn, ngay cả khi có người tiến vào cũng không phản ứng.

Tuy rằng vẻ mặt là lạ, nhưng ít nhất cô vẫn còn an toàn nằm đây, anh nhẹ nhàng thở ra, ngồi xổm trước mặt cô, xoa xoa đầu cô: "Làm sao thế?"

Cô lắc đầu, xoay người cuộn tròn vào trong góc.

Trên bàn trà đặt một phong thư lớn chưa mở ra, Chu Lâm Lộ cầm lên xem, là một phòng khám tư nhân nào đó gửi đến, anh quan tâm hỏi, "Em bị bệnh?"

"Không phải." Cô mệt mỏi nói: "Hồi trước có hôm ngực đau nửa đêm tỉnh lại, Nam...Huyền bảo em đi khám, nhưng vẫn kéo dài không đi, gần đây rảnh rỗi cho nên đi làm một cuộc kiểm tra toàn thân."

Anh vặn người cô lại: "Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại không vui?"

Cô cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, khẽ nói: "Anh ấy tránh em."

Chu Lâm Lộ không nói gì.

"Cao Phóng nói...Hai tháng sau anh ấy sẽ kết hôn, với Bạc Nhất Tâm..."

"Noãn Noãn." Chu Lâm Lộ nhìn cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng anh lau mặt, nói: "Anh vẫn không kể với em, thật ra năm đó anh không gửi lý lịch của em vào Thiển Vũ, anh không gửi đến đó."

Ôn Noãn chỉ cảm thấy chóng mặt vô cùng, cô ép chính mình chậm rãi ngồi dậy.

"Đây là lý do anh phản đối em tiếp cận anh ấy?" Từ đầu đến cuối—đều là một cái bẫy? Chiêm Nam Huyền từ khi bắt đầu đã tạo một cái bẫy? Chỉ chờ cô cam tâm tình nguyện, từng bước từng bước đi vào? Cô dùng hai tay ấn huyệt thái dương, chóng mặt quá, bàn trà và người trước mặt giống như camera xoay 45 độ choáng váng quay cuồng, muốn đứng cũng không đứng nổi, thân thể mất trọng lượng mềm nhũn ngã ngồi lên sofa.

"Noãn Noãn!"

Cô cố gắng nâng hai mí mắt mình trong bóng đêm, "Cho em một cốc nước."

Anh vội vàng đi lấy, cốc thủy tinh ấm nóng trong bàn tay lạnh như băng, cô chậm rãi uống hết.

Logic rời rạc dần dần liên kết lại, xâu chuỗi thành một đường rõ ràng.

Đầu tiên là hai năm trước, khi cô tốt nghiệp gửi lý lịch vào các công ty không hiểu tại sao lại xuất hiện ở Thiển Vũ, Trì Bích Tạp hẹn cô phỏng vấn là có sự sắp xếp của người khác, mục đích là để có có được công việc này.

Sau đó ít lâu thư ký tiền nhiệm của Chiêm Nam Huyền là Dương Ảnh tạm thời rời cương vị công tác, theo quy định thăng chức thì người kế nhiệm phải làm việc ở Thiển Vũ được hơn ba năm, Đỗ Tâm Đồng và Trương Đoan Nghiên thành tích công tác nổi trội hơn cô rất nhiều lại bị loại, chỉ có cô thời gian công tác ngắn ngủi được đặc cách đi lên.

Mặt mã thang máy, CD ở lầu phụ anh ở, phòng và vật trang trí ở tòa nhà Lạc Dương của anh, mỗi một câu anh nói, mỗi một chuyện anh làm, bao gồm cả việc Bạc Nhất Tâm liên tục xuất hiện trước mặt cô, tất cả đều là—đều là một cái bẫy lớn thâm sâu?

Là bởi vì năm đó anh đã thề, muốn cô cam tâm tình nguyện quay lại bên cạnh anh? Từ đầu đến cuối, tất cả những gì anh làm với cô không phải xuất phát từ dư tình chưa dứt, mà là, mà thật sự chỉ là—vì thực hiện lời thề năm đó? Hai năm trước khi cô vào Thiển Vũ đã bắt đầu giăng bẫy, anh muốn trả lại tất cả những nỗi đau cô đã từng trút lên anh, muốn cô cũng phải chịu sự tuyệt vọng và nỗi đau bị người mình yêu

sâu đậm vút bỏ không lí do? Anh đối với cô cũng giống như những vụ làm ăn của Lãnh thị, Ích Chúng, Đại Trung và Đại Hoa? Nhưng âm mưu những kế hoạch liên tiếp chẳng qua chỉ vì muốn đạt được mục đích? Cô—chính là dự án hạng nhất anh muốn hoàn mỹ thực hiện?

Ôn Noãn nhắm mắt lại, gắng sức lắc đầu, không, “Lâm Lộ, em không tin.”

Chu Lâm Lộ ngạc nhiên trừng mắt nhìn cô: “Em nói cái gì?!”

“Lâm Lộ, anh không hiểu, chắc không phải vậy đâu.” Cả thế giới đều có thể tổn thương cô, nhưng chắc chắn không bao gồm Chiêm Nam Huyền.

Không có ai từng yêu cô như anh, khi đó cô chỉ cần thiếu một sợi tóc anh cũng sẽ tự trách mình cả ngày.

“Mẹ nó chứ—” Chu Lâm Lộ giữa chừng hét toáng lên, khó chịu cào cào tóc, phụ nữ tại sao đều có tính cách khốn kiếp thế này, ngu đến mức không có thuốc trị! “Noãn Noãn, anh xin em, đừng mơ mộng nữa được không? Rốt cục là anh không hiểu hay là em không hiểu? Anh lấy kinh nghiệm nửa đời người lăn lộn trong chốn phụ nữ nói cho em biết, khi một người đàn ông thật lòng yêu một người phụ nữ, tuyệt đối không phải là cách cư xử điêu luyện này của Chiêm Nam Huyền với em! Em mù à mà không nhìn ra? Hẳn chẳng những từ đầu chí cuối thần nhiên, đối với tình cảm của em lại lưỡng lự không quyết đoán, em có biết điều ấy nghĩa là gì không?”

Cô hít thật sâu, không thể phản bác những sự thật đáng ghét anh vừa nói: “Là gì?”

“Đó có nghĩa là hẳn đang chơi đùa với em, chỉ là chơi đùa thôi! Hẳn chơi một người phụ nữ hẳn cảm thấy có hứng thú, nhưng cũng không định nhập vào thật sự, trong vòng luẩn quẩn của những câu ám giống như bọn anh, tình huống bình thường này kết quả đều là đồ chơi tới tay sau khi chơi ngán sớm hay muộn sẽ cúi chào, có lẽ có thể thu hồi đến làm tình nhân trong một khoảng thời gian, nhưng tuyệt đối sẽ không cân nhắc chọn loại tùy thời tùy chỗ đều có thể lên giường này làm vợ.”

Nước trong tay theo cốc hắt văng ra ngoài, cô cả người run rẩy.

“Em làm sao thế? Sao mặt lại trắng bệch như vậy?”

Cô vùi mặt vào giữa hai đầu gối, vốn đã định mặc kệ lời Chu Lâm Lộ dù nó có lí có căn cứ như thế nào, cô phải đợi đáp án từ chính miệng Chiêm Nam Huyền thừa nhận, nhưng, chỗ yếu ớt nhất trong lòng bị lời nói vô tình của anh như con dao sắc xẹt qua, không chút chuẩn bị bị cắt thành hai đoạn.

Tùy thời tùy chỗ đều có thể lên giường.

Ngực đau quá, đau quá, giống như bị một lực mạnh xé rách, đau đến mức không gì có thể ngăn lại.

Cô lấy tay xoa, bất giác đụng vào một thứ gì đó lạnh lẽo, miếng đá màu vàng đeo trước ngực giờ phút này giống như lưỡi dao sắc bén, xé toạc trí nhớ nhắc nhở mọi thứ trước đây.

“Noãn Noãn?!” Chu Lâm Lộ vỗ nhẹ vai cô.

“Để em yên tĩnh một lát.” Để cô suy nghĩ kĩ một chút, anh đã cho cô bao nhiêu ám hiệu? Anh đã từng bảo cô tránh xa anh, trước kia không hiểu được ánh mắt thương xót không lí do của anh, thì ra....là bởi vì thế? Tùy thời tùy chỗ đều có thể lên giường.....Ngay từ đầu anh đã suy tính điều này không chệch vào đâu được?

Cô, Ôn Noãn, chỉ là một người phụ nữ anh tùy thời tùy chỗ đều có thể lên giường, không hơn?

Chu Lâm Lộ thở dài: “Bất kì người đàn ông nào cả đời này cũng không thể quên được mối tình đầu của mình, nhưng cái đó chỉ là bản tính trời sinh, cho dù hẳn thực sự còn lưu lại chút dư tình với em, nó cũng không đại biểu ý nghĩa đặc biệt gì, khoảng thời gian hẳn ở cùng em rất có thể chỉ là vì nhớ lại quá khứ, nói cho anh biết, lâu như vậy em đã bao giờ nghe thấy hẳn nói sẽ bỏ Bạc Nhất Tâm chưa?”

“Ý của anh là...”

“Bây giờ hẳn đơn giản chỉ là khó mở miệng nói với em dừng lại tại đây thôi.”

“Cho nên mới lựa chọn tránh mặt không gặp?” Hy vọng cô biết khó mà lui.

“Anh tin là như thế.”

Cô cuộn tròn lui vào trong sofa, tất cả đã gần tra ra chân tướng.

Chỉ còn một điều cô không hiểu, cô đã như anh mong muốn, moi tìm mình mặc anh chà đạp—nhưng mà tại sao, anh còn mở miệng bắt cô hứa đời này sẽ không có người đàn ông khác? Tại sao anh muốn làm như vậy? Người đàn ông tâm tư như câu đố biến ảo thất thường kia, sau khi liên tục đùa bốn cảm xúc của cô lại đột nhiên ném cho cô một quả bom, anh muốn phủi mông đi kết hôn, mà dựa vào tâm hiểu biết của cô đối với anh từ khi chào đời đến nay, cô biết cho dù anh có đem lễ kết hôn trở thành một trò đùa trong kế hoạch, cũng sẽ chơi đến thật.

Suy nghĩ rối loạn, bàng hoàng sợ hãi, rốt cuộc anh muốn cô phải làm thế nào? Không thể nói rõ là vì sao, chỉ là trực giác, một loại trực giác tâm ý tương thông từng xuất hiện vô số lần giữa cô và anh, cô mơ hồ có cảm giác, giống như anh đang cho cô một cơ hội cuối cùng, nhưng sự thật lại mông lung khiến cô không thể đoán được.

Nếu cô rút lui, như vậy hai tháng sau anh sẽ trở thành chồng người khác, từ nay về sau sẽ thành người lạ thật sự với cô, không bao giờ còn cơ hội thay đổi nữa.

Mà cho dù cô có quyết tâm đeo bám anh đến cùng, trong quá trình chỉ cần sai một bước, không thể để anh hoàn toàn vừa lòng, như vậy anh cũng sẽ—cô không biết anh định làm thế nào, nhưng có một chút rõ ràng, đó chính là dùng một phương thức tiến hành cô không biết tra tấn cô, mà loại tra tấn này sẽ xỏ xuyên qua cả tương lai, anh muốn cô phải trả giá cả đời.

Không cho phép có người đàn ông khác....từ khi cô bỏ đi tới khi quay về, đến lần trước cô mở miệng nói yêu anh, khoảng thời gian cô rời xa anh, anh muốn cô trả lại bằng cả cuộc đời.

Dù rằng sự chia cách trước kia suýt làm cho hai người hoàn toàn tan vỡ, nhưng sau này gặp lại cô và anh vẫn hiểu nhau, cho dù bao năm trôi qua, nhưng giữa hai bọn họ có chút hồn nhiên vĩnh viễn không thay đổi, đó chỉ tồn tại giữa hai người, một loại tin tưởng vô điều kiện và hiểu nhau đến kì lạ.

Một câu nói một ánh mắt của cô chỉ có anh hiểu rõ, một động tác một suy nghĩ của anh cũng sẽ chỉ có cô hiểu rõ, đây là chuyện Chu Lâm Lộ, Bạc Nhất Tâm hay bất kì kẻ nào cũng không thể cảm nhận được, có một số thứ chỉ hiện hữu trong trái tim của hai người, anh và cô.

Ngoài anh và cô, trên đời này không ai có thể bước vào thế giới đó.

Bởi vậy cô mới cố chấp tin rằng anh sẽ không bao giờ thật sự làm tổn thương cô, có thể anh cũng tin chắc thứ gì đó, ví dụ như tình yêu của cô dành cho anh—anh một mực chờ cô mở miệng, tiếp theo xác định tình cảm của cô, coi đây là lợi thế để đạt tới một mục đích cô không rõ.

Kế hoạch kín đáo tỉ mỉ như thế, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh.

Nếu mục đích của anh chỉ muốn cô cũng phải nếm nỗi đau anh từng vì cô mà trải qua, thì cho dù anh muốn cô xin anh một vạn năm cũng không sao, cô đồng ý trả giá tất cả để đổi lại trái tim anh, thế giới lớn như vậy, tâm nguyện duy nhất của cô đơn giản là muốn ở bên anh nốt quãng đời còn lại mà thôi.

Nhưng mà điều khiến cô sợ hãi nhất lại là tất cả những thứ đó toàn bộ đều xuất phát từ suy đoán không thể chắc chắn, chỉ chiếm một nửa tỉ lệ trong thật và giả, nếu—nếu ngộ nhờ sự thật đúng như những gì Chu Lâm Lộ vừa nói....

Cô lẩn qua lẩn lại, thật không thể hiểu được, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Trước tiên bày bố một mê trận, sau đó để lại cho cô một dấu vết như có như không, khiến cô có hiểu anh thế nào cũng không thể chắc chắn, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh rốt cuộc muốn cô làm gì? Triển khai trò chơi của anh đến đỉnh điểm, đùa bốn cô tới mức muốn ngừng yêu anh mà không được, chờ một ngày cô xin sống xin chết trước mặt anh? Hay là muốn đưa tình cảnh của bọn họ quay về lúc đầu bọn họ tuyệt giao, đợi lần này cô sẽ từ bỏ hoặc chân chính biết quý trọng?

Hàng nghìn hàng vạn ý nghĩ đến cuối cùng đọng vào bức tường sắt mà bắn ngược trở về, không thể tìm ra một manh mối rõ ràng, chỉ tuyệt vọng biết, có vô số những đường tử trong bóng đêm, mà cô, khi hai cánh cổng lớn đóng lại sau lưng trong căn nhà trên đường Lạc Dương thì cô đã không thể quay đầu lại, chỉ có thể bất lực tìm đường sống trong mê cung anh bày bố.

Trái tim yếu ớt treo lủng lẳng trên sợi dây mỏng manh sợ hãi khôn cùng, chỉ cần một luồng gió khẽ thổi, đều có thể làm đứt sợi dây kia, dìm cô vào cõi chết.

Đường sống duy nhất chỉ có một, chỉ hy vọng—hy vọng anh vẫn còn yêu cô.

Có thể là sau khi trưởng thành đã dụi hiền đi khá lâu, cho nên ngay cả chính Ôn Noãn cũng suýt quên, mỗi khi có chuyện nào đó khơi dậy hứng thú của mình, cô sẽ rất cố chấp và kiên trì, chẳng quản ngày hay đêm, mỗi ngày cô không tới Thiển Vũ thì sẽ canh giữ chỗ ở của Chiêm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm trên đường Lạc Nham, hoặc là ở ngoài cánh cổng lớn đại trạch đường Lạc Dương.

Khi Ôn Nhu và Chu Lâm Lộ phát hiện cho dù tận tình khuyên bảo hay chửi ầm lên thế nào, cũng không thể lay chuyển được sự cố chấp chưa thấy quan tài chưa đổ lệ của cô, cuối cùng không thể không buông tha hai ý đồ khai thông cho cô qua điện thoại hay oanh tạc thị người.

Mà Chiêm Nam Huyền lại giống như bốc hơi khỏi thế gian, cho dù cô mất trăm phương ngàn kế vĩnh viễn chỉ là phí công, ngay cả bóng dáng anh cũng không nhìn thấy.

Sau một tuần lặp lại như thế tất cả mọi người đều biết, Ôn Noãn năm lần bảy lượt xông lên tầng 66 Thiển Vũ.

Chuyện vồ hụt đường như cũng nằm trong dự tính của cô, cô cực kì trầm mặc, nhưng vẫn kiên trì hằng ngày đến sớm về muộn lặp đi lặp lại, tất cả thời gian đều dành cho bể khổ canh gác vô biên.

Khi còn nhỏ cô từng coi rất nhiều thứ là điều đương nhiên phải có, nhất là đối với Chiêm Nam Huyền.

Không ngờ phong thủy thay phiên biến chuyển năm nay đến nhà cô, bây giờ đổi thành cô theo đuổi anh.

Nhớ rõ khi đó, ngày nghỉ cho dù có chuyện gì phải ra ngoài, anh đều nắm tay cô cùng đi, sẽ không để cô một người cô độc, mà nếu anh không rảnh, cô cũng không thích một mình tham gia hoạt động gì, tình nguyện ở nhà chờ anh xong việc chạy đến, dần dà cuộc sống của bọn họ chính là đối phương, hai người sống trong thế giới nhỏ bé ngọt ngào, mỗi ngày chỉ cần có đối phương đã cảm thấy thỏa mãn.

Chiêm Nam Huyền chiều cô thậm chí còn vượt xa cả bố cô.

Mỗi ngày cuối tuần anh sẽ đến từ rất sớm, bởi vì anh cần kiên nhẫn một giờ hoặc rất lâu mới gọi được cô dậy đến ăn bữa sáng anh cho rằng rất quan trọng.

Chỉ cần Ôn Nhu và Ôn Hòa không về nhà ăn cơm tối, cho dù anh đang ở đâu, trước sáu giờ nhất định sẽ đến nấu cho cô ba món một canh, bởi vì anh biết cô không thích đồ ăn bên ngoài, trong tình huống không ai chăm sóc nhất định sẽ lấy bánh quy và hoa quả ăn cho xong chuyện.

Cho dù cô tức giận đến thế nào, đánh anh thế nào, cãi anh thế nào, đuổi anh đi như thế nào, nửa giờ sau nhất định anh sẽ quay lại, chỉ ít thì cũng sẽ gọi cho cô một cuộc điện thoại, bởi vì anh biết cô tức giận không kéo dài quá mười phút, sau đó sẽ cảm thấy rất tủi thân, sẽ buồn bực nhớ anh.

Tất cả quần áo của cô, từ trong ra ngoài ngay cả giấy tất mũ khăn, tất cả anh đều tự ôm vào mình.

Lần đầu tiên có kinh, là anh dạy cô bài học sinh lý đầu tiên.

Khi ốm sốt, là anh thức trắng đêm ở trong phòng bệnh trông cô.

Mỗi một phút mỗi một giây của quá khứ, tất cả đều là những khoảng hồi ức đẹp đẽ nhất.

Cho nên, cô rất muốn rất muốn biết, cô nhất định phải biết, đêm cuối cùng nhìn thấy anh, câu thăm thì anh nói bên tai cô rốt cuộc là “Lúc này đây”, hay là “Lần cuối cùng”? Lúc đó thần chí cô bị anh cuốn lấy hỗn loạn, mà tiếng anh nói lại rất nhỏ, cô vốn không nghe rõ.

Ôn Noãn đi vào bãi ngầm hai tầng của Thiển Vũ, đi tới chạm nhẹ lên cánh cửa kính đóng chặt của thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc, sau đó dùng đầu ngón tay đặt lên chỗ hơi nước mỏng, vẽ đi vẽ lại con mắt ẩn chứa ánh sao kia.

“Ôn Noãn.” Một tiếng thở dài khẽ làm cô quay đầu.

Cao Phóng đứng cách đó năm mét, thang máy dành cho nhân viên không xa chậm rãi khép lại.

Cô thoáng thất vọng: "Là anh."

"Nên dừng đúng lúc đi."

"Yêu cầu của tôi không cao." Chỉ cần anh chịu gặp cô, cho dù chỉ là một phút.

"Hành động của cô đã mang đến cho chúng tôi rắc rối rất lớn."

"Có sao?" Cô mỉm cười, tuy rằng mỗi lần xuất hiện sẽ khiến các nhân viên trong Thiên Vũ phải ngừng công việc trong tay, vênh tai nghe tầng dưới truyền lên những tiến triển mới nhất, nhưng ít ra, cô vẫn hiểu không đưa tới phiền phức khác không tất yếu, ví dụ như phóng viên.

"Tính khí của Nam Huyền tin rằng cô hiểu hơn ai hết."

Cô đương nhiên hiểu, chuyện anh muốn làm hay không muốn làm tuyệt không ai có thể mảy may suy chuyển anh, nhưng mà, "Cao Phóng, tôi cũng tin anh ấy hiểu tính tôi hơn ai hết." Nếu anh đã muốn đẩy cô tới bước đường cùng, hạ sách này của cô không phải vẫn nằm trong dự tính của anh sao?

"Ôn Noãn, nghe lời khuyên của tôi một lần, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi, tạm thời dừng đến đây, chờ Nam Huyền về tôi sẽ nói với cậu ấy cô đã tới."

Cô cúi đầu: "Cám ơn anh, nhưng mà....tôi vẫn muốn đợi anh ấy trở về."

Cao Phóng bất đắc dĩ lắc đầu: "Đợi được thì thế nào? Có thể thay đổi cục diện hiện nay hay là thay đổi kết quả? Cô tội gì—" Anh nuốt nửa câu sau về, nhưng mấy chữ anh không đành lòng thốt ra, đã biểu lộ không bỏ sót trong ánh mắt lực bất tòng tâm của anh.

Cô tội gì—phải vất vả chính mình như thế, lại còn khó xử đối phương.

Lưng dựa vào thang máy từ từ trượt xuống ngã ngồi trên mặt đất, cô theo thói quen vùi đầu vào giữa hai đầu gối, vất bỏ tất cả đến đây khổ sở canh giữ, kết quả là, anh phải người đến bảo cô đi, cô cười trong bóng đêm: "Cho dù muốn tôi chết, cũng nên để tôi làm một con ma thông suốt đúng không?"

"Hai ngày nữa cậu ấy sẽ về." Cao Phóng nói nhỏ, "Sẽ mở một cuộc họp báo tuyên bố thông tin về lễ cưới."

Ôn Noãn cắn chặt quần trên đầu gối, miếng đá vàng trong áo đụng vào ngực không ức chế được lại bắt đầu nhói đau, cô nghe thấy trong không khí bay đến một giọng nói khàn khàn bất lực, thành âm mới biết thì ra phát ra từ mình.

"Anh đi, đi đi." Thì ra tất cả dự đoán đều là nhạy cảm và dư thừa, thì ra cho dù cô có biết sự thật đằng sau hay không, mục đích của anh đã rõ ràng, đó chính là quyết tâm muốn đoạn tuyệt với cô.

Tỉ lệ 50%, lần này, vẫn chưa chính thức đối đầu với anh, cô đã thua hoàn toàn.

Cô chết không buông, làm chính mình trở nên hèn mọn, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng mà, cô, cô yêu anh như vậy.

Dựa lưng vào cửa thang máy, gương mặt không ai thấy vùi vào đầu gối, không nhìn được nữa nước mắt rơi như mưa.

"Mày điên thật rồi hả?!" Cửa mở ra, Ôn Nhu xông thẳng vào nhà Ôn Noãn, quăng thứ gì đó xuống trước mặt cô.

Ôn Noãn không đáp, chỉ cầm lên thiệp mời bị ném xuống đất, mở ra, khách sạn Quân Khải tầng ba phòng Mẫu Đơn, ba đến năm giờ chiều, phía dưới là chữ kí của Chiêm Nam Huyền, không biết vốn dĩ là gửi cho tòa báo nào.

"Cám ơn." Cô nói.

"Ôn Noãn!" Ôn Nhu ảo não ngã ngồi lên sofa: "Rốt cuộc mày còn muốn điên đến khi nào nữa? Mày có thể tỉnh táo một chút được không? Mày định chạy tới cuộc họp báo của cậu ta và Bạc Nhất Tâm? Để tất cả mọi người dựa vào tin trang bìa ngày mai xem mày như một câu chuyện cười?"

Ôn Noãn nhìn đồng hồ, chắc vẫn còn kịp: “Em muốn đi cắt tóc.”

Ôn Nhu ngậy người, bưng hai tay che mặt, sau khi ngẩng đầu đôi mắt to tràn đầy bi ai: “Ôn Noãn, tao——”
“Chị.” Ôn Noãn chặn ngang cô, “Chị có muốn đi spa không?”

Hai dòng nước mắt theo gương mặt xinh đẹp của Ôn Nhu chảy xuống, giống như nỗi đau đã đi đến tận cùng, nhưng chị ngược lại trở nên bình tĩnh: “Bây giờ tao mới biết, thì ra mày là một người có ý chí sắt đá như vậy.”

Ôn Noãn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy chị: “Hôm nay thật sự không được.”

Cô chỉ có hai giờ, “Hôm nào, hôm nào chúng ta lại vui vẻ tán gẫu nhé.”

Ôn Nhu lau nước mắt, lắc đầu: “Không cần.”

Ôn Noãn vùi đầu vào ngực chị, “Xin lỗi.”

“Người nên xin lỗi là tao, dù rằng mười năm này mày chưa từng muốn nghe. Mày đi đi.”

“Chị biết không——” Ôn Noãn khó khăn mở lời, “Em cho tới bây giờ chưa từng trách chị.”

“Thật không?” Ôn Nhu giật nhẹ khóe miệng: “Mày cho tới bây giờ chưa từng trách tao?”

Ôn Noãn cắn môi, Ôn Nhu không tin, phút này cho dù cô nói gì, Ôn Nhu cũng sẽ không tin.

“Mày không trách tao? Nếu mày không trách tao, tại sao đến bây giờ vẫn để chuyện ấy trong lòng? Mười năm nay, mày chưa bao giờ cho tao một cơ hội giải thích....Chúng ta là chị em ruột, mày yêu Chiêm Nam Huyền——đến nỗi không còn là mình nữa, nhưng, còn tao thì sao?”

Ôn Noãn không thể tin ngẩng đầu lên, cô nhìn Ôn Nhu, con người thế nhưng không gọn sóng, chỉ lẳng lặng hỏi: “Chị cho rằng——em cố ý?”

Ôn Nhu hỏi lại, “Mày có thể để tao nghĩ thế nào?”

Ôn Noãn đứng dậy, muốn cười, nhưng lại nhận ra mình làm sao cũng không cười nổi, bọn họ là chị em ruột.

Có lẽ chính là vì quá thân, cho nên những người hiểu nhau nhất sau khi thay đổi lại trở nên xa lạ, không phải trước mặt có khoảng cách, mà là người thân thương nhất đó dần dần trôi xa phía sau lưng.

Ôn Nhu cho rằng cô trốn tránh là để trừng phạt.

Ôn Nhu cho rằng cô không yêu chị ấy.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng chị mình lại có hiểu lầm này với mình, thì ra Ôn Nhu cũng không hiểu, em của chị cho dù làm gì muốn gì, nhưng có một điều từ nhỏ đến lớn vĩnh viễn cũng không thay đổi, đó chính là không nói dối.

Một giây kia cô cảm thấy vô cùng chua xót, ngay cả sức lực để giải thích cũng biến mất.

“Chị, cảm ơn chị đã mang thiệp mời này đến cho em, có gì sau này chúng ta nói.”

Khi phóng xe vận tốc 130 km/h trên đường Ôn Noãn nghĩ, tất cả rồi sẽ quen, chạy tốc độ nhanh như vậy trên con đường ách tắc, cô đã không còn cảm thấy sợ hãi, nếu Chiêm Nam Huyền muốn đẩy cô xuống vách núi đen, để cô trải qua sự hoảng sợ anh đã từng phải nếm, cô sẽ liều cho anh xem, kết quả xấu nhất chẳng qua cũng chỉ là mất tay lái ở giây nào đó thôi.

Trong xe tiếng ca vẫn vờn quanh, một bài hát đã rất lâu, vốn là “Che đây bằng lớp phấn son” của Mai Diễm Phương, nhưng bây giờ nó lại do Trương Quốc Vinh hát, giọng ca trầm thấy uyển chuyển, chậm rãi đọng đưa một câu “Chỉ hy vọng được ở bên nhau”, chợt bừng tỉnh cả người, cảm thấy vô cùng chua xót lạnh lẽo.

Dường như không lâu trước kia, trò chơi, hai người chơi với nhau, bài hát này, bọn họ cùng nhau hát, nhưng chốc lát không ngờ song thân mất, khi rời đi không biết còn mang theo bao nỗi tiếc nuối, cô nghĩ, không biết hai người họ ở thế giới bên kia, đã gặp lại nhau chưa?

Không biết nếu bây giờ cô cũng đi sang thế giới bên kia, liệu có ai muốn gặp lại cô không?

Khi tâm trạng rối loạn xe đã thuận lợi đến Quận Khải, cô đi vào salon tóc trên tầng hai.

Cậu tạo mẫu tóc trẻ vuốt tóc cô, ngạc nhiên do dự: "Tiểu thư, cô chắc chắn muốn cắt chứ?"

"Vâng."

Về mặt cậu ta tiếc hận: "Để bốn năm năm rồi phải không? Tóc đẹp như thế này cắt đi tiếc lắm, thật sự không cần suy nghĩ lại sao?"

Cô nhắm mắt lại: "Nhanh một chút, tôi đang vội." Có lẽ những người phụ nữ khác để tóc dài là vì người yêu, cắt tóc ngắn là vì người yêu, nhưng cô thì khác, lúc trước sở dĩ để dài, chẳng qua là muốn thay đổi thói quen tâm lý khi để tóc ngắn—mỗi lần bước ra từ phòng tắm, cũng không hy vọng có một đôi bàn tay ấm áp lau tóc ỉnh, suy nghĩ này sẽ chỉ tự làm tổn thương chính mình mà thôi.

Bây giờ cắt đi, chẳng qua là không muốn bị người ta nhận ra trong cuộc họp báo sắp bắt đầu của Chiếm Nam Huyền, không hơn.

Tự nhiên cô lại nhớ tới đôi mắt xanh và cái đầu bóng lưỡng của Sinead O'Connor, có phải cô ca sĩ ấy cũng từng muốn bắt đầu lại từ đầu?

Lọn tóc dài lớn rơi trước mặt.

Có lời ca viết, chỉ cần như vậy, là có thể cắt bỏ vương bận.

Đáng tiếc không phải ai cũng đều có thể bắt đầu lại từ đầu, ví dụ như cô, sẽ không có ai chịu cho cô cơ hội làm lại lần thứ hai.

16. Chương 16

Mặc quần jeans áo sơ mi, khoác một cái ba lô vải bạt lớn, đeo một cái kính nhẹ màu cà phê, trước ngực treo một cái máy ảnh kỹ thuật số và bút ghi âm, trong tay cầm một cái khăn bịt miệng liên tục ho khan, sau khi trình thiếp mời Ôn Noãn cứ như vậy trà trộn vào dòng người tới phòng họp báo.

Phòng Mẫu Đơn đông nghịt người, cảnh tượng náo nhiệt tới mức khiến những người vừa bước vào như cô giật cả mình.

"Không phải nghe nói chỉ mời năm mươi phóng viên thôi sao? Chỗ này nhìn thế nào cũng thấy hơn hai trăm người." Phía sau truyền tới tiếng bàn luận nhỏ.

"Buồn cười, đây là lần đầu tiên Chiếm Nam Huyền chính thức nhận phỏng vấn giới truyền thông, có ai trong ngành mà không muốn lên vào đâu? Cho dù không có tin tức độc nhất vô nhị, nhưng về viết hai hai cái tin bên lề cũng có thể nâng cao lượng tiêu thụ rồi."

Giữa căn phòng lớn đặt trăm bàn dài phủ khăn nhung màu xanh, những chỗ ghế mềm dành cho phóng viên sớm đã không còn, ngay cả lối đi nhỏ hai bên cũng bị camera man giảnh trước không sót một chỗ, tất cả mọi người đều đang bàn tán rôm rả trong lúc rảnh rỗi chờ đợi.

Ôn Noãn đi đến một chỗ gần như là góc chết, cái góc hoang vắng này cho dù người đằng trước cũng sẽ không thèm để ý, ngay cả có người ngẫu nhiên bước qua cô, cũng không có ý định quay đầu lại liếc cô một cái.

Đúng ba giờ, khi có vài bóng người theo dãy bàn dài đi vào từ cửa hông, toàn hội trường đứng dậy.

Đứng trong tràng vỗ tay của mọi người cho bóng lưng anh, khoảnh khắc đó cô thầm muốn khóc.

Nỗi nhớ như đi qua mười vạn năm ánh sáng, lại giống như Trái Đất ra đời bước tới diệt vong, cô đã tìm anh lâu như vậy đấy.

Những ngọn đèn sáng ngời đan vào nhau chiếu sáng dãy bàn dài, anh ngồi giữa không mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi có đường nét kiểu dáng vô cùng đặc biệt, gương mặt tuấn mĩ giống như Atula lại giống như thiên sứ, con ngươi khiếp người vẫn lóng lánh trong trẻo tinh quang, ngay cả thói quen hay nhếch miệng cũng không thay đổi, cả người ung dung lãnh đạm, khí phách thanh tao lịch sự.

Bạc Nhất Tâm ngồi bên anh nhan sắc khiến kẻ khác phải kinh diễm, đôi mắt cười quyến rũ như hai luồng trắng nước, khi nhìn về phía anh dịu dàng muôn phần, đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này làm Ôn Noãn nhớ tới một từ cổ, hiền phụ thê.

Ngồi sau bàn, nụ cười trên mặt Bạc Nhất Tâm vẫn hoàn mĩ như trước, chính là dè thấp giọng: "Tại sao anh lại đột nhiên thay đổi chủ ý?"

"Hả?" Không chút để ý đáp lời cô, ánh mắt Chiêm Nam Huyền dừng lại trong lòng bàn tay phải, bên trái phía dưới màn hình điện thoại di động có một dấu chấm đỏ đang lóe sáng báo hiệu, anh mở ra, nhận tin tức vệ tinh gửi tới, sau đó nhìn chăm chú những tấm hình vệ tinh chụp vừa gửi đến.

Hiểu anh không muốn nói nhiều, Bạc Nhất Tâm đành phải thay đổi đề tài: "Bên Mĩ đã đàm phán ổn thỏa rồi chứ?"

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt đi tuần tra cuối cùng cũng dừng lại một điểm trong dòng người: "Phía đó anh đã đàm phán xong rồi, chỉ tiết thì để cho Âu Dương từ từ đi thảo luận, một tháng nữa bên đó sẽ đến Hong Kong, lúc ấy anh đi kí hợp đồng là được." Anh thu lại ánh mắt lãnh đạm, quay đầu hỏi Bạc Nhất Tâm: "Nếu một người phụ nữ đột nhiên cắt tóc, thì nó có ý nghĩa gì?"

Bạc Nhất Tâm ngắt ra: "Bình thường là muốn chấm dứt quá khứ, bắt đầu lại từ đầu."

Chiêm Nam Huyền gợn lên khóe môi, "Chấm dứt quá khứ?" Buông di động, anh nhìn xung quanh hội trường, mỉm cười.

Nhân viên làm công tác tiếp đãi lập tức mở hệ thống loa, nhanh chóng sắp xếp trong vài giây.

Chiêm Nam Huyền giương giọng nói: "Cảm tạ các vị đã tới dự tiệc chiêu đãi của tôi và Nhất Tâm, hôm nay chủ yếu muốn công bố hai sự kiện, chuyện gần nhất chính là—tấm ảnh công chúng xôn xao chụp Nhất Tâm và Phan gia nhị công tử hôn nhau."

Hiện trường có phóng viên chen vào nói: "Có người hiểu rõ sự tình nói, ảnh chụp Bạc tiểu thư và Phan Duy Ninh là do Chu Lâm Lộ cung cấp cho tòa soạn báo, muốn nhân cơ hội này trả thù tổng giám đốc Chiêm tạo scandal âm ỉ với Ôn Noãn trước đây, không biết tổng giám đốc Chiêm cảm thấy cách nói này như thế nào?"

"Chu Lâm Lộ tiên sinh có cung cấp ảnh cho tòa soạn báo hay không tôi không biết, nhưng tôi có thể khẳng định cho các vị, bức ảnh đăng trên báo là giả."

Bạc Nhất Tâm mỉm cười tiếp lời anh: "Hôm qua tôi cũng vừa mới biết, cả chuyện này chỉ là lỗi sai của một người, công ty điện ảnh chưa được sự đồng ý của tôi đã tự tiện ghép ảnh của tôi và Phan Duy Ninh tiên sinh, sau đó gửi cho tòa soạn báo, muốn dựa vào đó để quảng cáo cho bộ phim mới của tôi."

Dưới hội trường ồ lên, không ngờ hỗn loạn lâu như vậy, hóa ra lại là mánh khóe cũ gây chú ý.

Chỉ có Ôn Noãn đứng trong góc phòng, như ngẩn ngơ lại như hiểu rõ nhìn hai người ngồi sau dãy bàn dài phía xa.

Không thể trách cô tại sao lại sa vào bẫy của anh, thật sự bẫy anh tạo ra không chệ vào đâu được.

Tình cờ, ảnh chụp chung của anh và cô khi còn trẻ bị công bố, giống như đang ám chỉ với cô rằng anh nhớ cô mãi không quên, lại tình cờ hơn nữa, ảnh chụp Bạc Nhất Tâm và Phan Duy Ninh đồng thời cũng lên báo, giống như đang ám chỉ với cô anh và Bạc Nhất Tâm kỳ thật không hề liên quan.

Anh giống như một ngọn lửa được đốt bằng thù hận, dụng tâm kín đáo phát ra đủ loại tin tức hấp dẫn con thiêu thân cô, mà cô, lại tin là thật, phần đầu quên mình bỏ nhào đến đường Lạc Dương, giờ đây cô lại nhớ tới lời thoại của thám tử Poirot dưới ngòi bút của Christie's: "Thế giới này có rất ít cái gọi là tình cờ".

Người đàn ông dưới ánh đèn huỳnh quang sáng ngời đang cong môi nở ra một nụ cười tuyệt thế sâu xa kia, người đàn ông trả lời các vấn đề đa dạng chông chênh của phóng viên một cách cô đọng khéo léo thanh nhã

tự nhiên kia, người đàn ông vì người phụ nữ của anh mà đứng ra trả lời cả thế giới kia, vốn dĩ đã không còn là cậu thiếu niên từng cuồng dại đêm khuya đứng ngoài cửa sổ nhà cô chờ đợi trong kí ức nữa.

Ánh mắt anh lơ đãng quét đến, giống như là ảo giác, chăm chú nhìn cô vài giây.

Mà ánh mắt cô lại rơi xuống hai bàn tay đang giao nắm của anh trên bàn, chiếc nhẫn bạch kim sáng bóng đeo trên ngón áp út của anh ánh lên một tia sáng, đâm thật sâu vào mắt cô, cho tới giờ phút này, cô mới thật sự ý thức được mình chắc chắn đã lầm.

Cho tới giờ phút này cô mới chợt hiểu ra, tại sao tất cả mọi người kể cả anh đều ngầm đưa ra ám thị, anh đã không còn là Huyền của cô, từng từ không ngừng tuôn ra khỏi trái tim đau đớn, bao năm mật mù giữa sự sống và cái chết, anh và cô, giờ phút này cho dù có gặp lại, cũng như không quen biết.

Thì ra, một người đàn ông và thời niên thiếu của họ, bị một tầng kí ức hỗn loạn, cũng sẽ tạo ra một khoảng cách dài ba mươi nghìn feet, thì ra, đây là sự thật cô không chịu đối mặt, anh đã không còn, sớm đã không còn là Huyền của cô.

“Tiểu thư? Cô không sao chứ?” Có người hạ giọng hỏi.

Vô thức quay đầu lại, cho đến khi đối diện với ánh mắt kinh ngạc chăm chú của người bên cạnh, cô mới hoảng hốt nhận ra mình đang khóc, nhanh chóng dấu mặt vào khăn, tách biệt những luồng ánh mắt nghi ngờ.

“Tổng giám đốc Chiêm, xin hỏi ngài và Ôn Noãn rốt cuộc có quan hệ gì?” Một phóng viên cao giọng hỏi.

Cô xoay người bỏ đi, đáp án là gì, đã không còn quan trọng nữa.

Giống như bên ngoài là trời nắng hay trời mây, cho dù cô có biết hay không, nó cũng sẽ không thay đổi.

“Ôn Noãn—” Giọng nói trầm thấp quen thuộc như bùa mê xa xa truyền đến từ phía sau, đón lấy những gương mặt xa lạ, cô chen chúc trong đám người cố gắng đi lên phía trước, cách cửa chỉ còn năm met, bước qua năm met ấy là cô có thể chạy ra ngoài,” Cho qua.” Cô nói nhỏ, nhưng nói ra mới phát giác toàn hội trường đang nín thở chờ đáp án của một người, tiếng nói rất nhỏ của mình trong không gian yên tĩnh khuấy vọng cả một phạm vi hẹp.

“Cô ấy là người cả đời này tôi sẽ không quên.”

Cô lắc mình đi qua trong tiếng ồn ào bực phát, lập tức đi về phía cửa, còn ba met.

“Tổng giám đốc Chiêm, có thể kể lại cho chúng tôi nghe được không?”

“Chúng tôi là mối tình đầu của nhau.” Tiếng nói hòa nhã mang cảm xúc vừa phải theo không khí và đám người truyền đến, vào trong tai cô lại cảm thấy xa lạ, hơn nữa còn cảm thấy buồn cười, lại là một cái bẫy xinh đẹp nữa sao? Hay đó là đáp án tiêu chuẩn sớm đã được diễn tập? Bỗng nhiên nhớ lại một tác giả viết hai cuốn sách “Tình yêu sâu đậm như vậy” và “Làm thế nào để nói tạm biệt”.

“Tổng giám đốc Chiêm, có thể nói chuyện tình yêu của ngài và Ôn Noãn được không?”

“Tôi quen cô ấy khi mới mười sáu tuổi, tình cảm đó không kéo dài được lâu, ba năm sau chúng tôi chia tay.”

Lời anh nói như xa tận chân trời, lại giống như gần trong gang tấc. Trong giọng nói như lộ sự hoài niệm và tiếc nuối rõ ràng kỳ lạ cùng sự tác động sau khi hủy diệt niềm tin trong cô hình thành nên mối đan kết kì lạ, biết rõ đáp án đã không còn quan trọng, tất cả tất cả đã không còn quan trọng, nhưng cô vẫn không tự chủ được bước chậm lại.

Cô từ từ quay đầu, nhìn về một điểm trong biển người.

Người suốt nửa tháng cự tuyệt không chịu gặp cô, con người như hai ánh sao dường như vẫn bình tĩnh nhìn chăm chăm vào cô, thấy cô trở lại, gương mặt sắc lạnh của anh khẽ nở một nụ cười mỉa mai, lại vừa buồn vừa hận nhếch miệng, lòng cô không không chế được khẽ run lên.

“Tổng giám đốc Chiêm, tôi muốn hỏi trong mối tình hồn nhiên đó, điều khiến ngài ấn tượng nhất là gì?”

“Ấn tượng nhất? Để tôi nghĩ xem....có một lần chúng tôi nói chuyện điện thoại, từ bảy giờ tối đến mười hai giờ đêm, hai người đều luyến tiếc không chịu cúp máy, nhưng mười hai giờ là thời gian cô ấy phải đi ngủ, muộn nữa ngày mai cô ấy sẽ không thể dậy được, cho nên tôi buộc mình phải bỏ máy xuống.”

“Nhưng mà sau khi cúp máy tôi lại nhớ đến cô ấy sẽ than thở buồn bực, cả người bứt rứt không thể bình tĩnh được, vì thế bèn ngồi xe đến nhà cô ấy, nhưng đã quá muộn sợ ảnh hưởng cô ấy nghỉ ngơi, cho nên tôi không đi lên, buổi tối hôm đó ánh trăng rất đẹp, tôi đứng dưới tầng, nhìn lên phòng cô ấy ở tầng năm, có một loại—cảm giác thỏa mãn kì lạ tràn ngập lòng tôi, khắc sâu vào trí nhớ—khó có thể diễn tả.” Thân ảnh cup nửa mắt bất chợt bên môi lại nở một nụ cười nhạt, giống như đang nhớ lại.

“Ước chừng hơn nửa giờ, bỗng nhiên tôi thấy cửa sổ phòng cô ấy bị đẩy ra, cô ấy mặc áo ngủ xuất hiện trong ánh trăng, hơi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc ấy trái tim tôi như nổ ra, giống như có một thứ gì đó vô cùng đẹp dễ kích động bùng nổ, chỉ cảm thấy cuộc đời này sẽ không còn giây phút nào có thể khiến tôi vui mừng như điên giống thế nữa.”

Có nữ phóng viên phát ra tiếng thở dài rất nhỏ, giống như bị cảnh anh miêu tả làm rung động.

Chiêm Nam Huyền ngẩng đầu lên, nói rất khẽ rất khẽ: “Sau đó, cô ấy nhìn thấy tôi.”

Lúc này Ôn Noãn rút cuộc cũng chắc chắn không phải cô ảo giác, ánh mắt anh quả thật đang quét từ xa đến.

Đêm đó khi nhìn thấy anh, cô vui đến nỗi nhảy cẫng lên ba mét, lập tức bay xuống tầng, ôm chặt lấy anh ai cũng không chịu buông, sau đó cô lén mang anh về phòng, đó là lần đầu tiên cô ngủ trong lòng anh, nhưng chỉ đơn thuần ôm nhau ngủ, hôm sau anh liền đổi giọng cô là....vợ yêu.

“Chiêm tiên sinh, tình cảm hai người đã tốt như vậy, vì sao lại chia tay?” Nữ phóng viên tiếc hận hỏi.

Sự ám áp trên mặt anh khi nhớ lại nháy mắt biến mất, anh cong môi, tạo thành một nụ cười mê ly: “Chia tay là Ôn Noãn đề nghị.”

“Nguyên nhân gì khiến cô đề nghị chia tay?”

“Chuyện cũ năm đó chúng ta có thể nói sau. Chuyện thứ hai tôi muốn nói hôm nay là, sau khi chia tay Ôn Noãn tôi đã phải trải qua một thời kì vô cùng đen tối, trong khoảng thời gian tôi nhận hết mọi sự tra tấn của cuộc sống đó, Nhất Tâm vẫn luôn ở bên tôi, có thể nói không có cô ấy sẽ không có tôi ngày hôm nay.”

“Tổng giám đốc Chiêm—“

Chiêm Nam Huyền đưa tay làm động tác ra hiệu ngừng lại, : “Thật ra mục đích mở cuộc họp báo hôm nay chính là muốn thông báo với mọi người—“ Đôi mắt lãnh đạm ẩn giấu khế lướt qua hướng cửa, nụ cười bên môi như làn hơi lạnh không biết từ đâu ngấm vào người khác, “Nhất Tâm đã có bầu hai tháng, chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ vào ngày mừng chín tháng chín, đến lúc đó hy vọng các vị hạ cố đến dự.” Mấy câu này khiến toàn hội trường kinh ngạc, không biết là ai dẫn đầu phản ứng vỗ tay nhiệt liệt, phút chốc trong toàn hội trường tiếng vỗ tay như sấm, mọi người vui vẻ chúc mừng liên tục.

Đứng sau một loạt các thân mình đang lắc lư, Ôn Noãn từng bước từng bước lui về phía sau.

Đây là đáp án anh cho cô.

Thời gian đối với người bị thương là liều thuốc hồi phục tốt nhất, nhưng đối với những người yêu say đắm lại là độc dược chia lìa chí mạng, mười năm thế sự xoay vần, duyên phận giữa anh và cô bất tri bất giác đã tan biến hầu như không còn.

Làm bạn bên người anh ở bên cạnh anh sớm đã là người phụ nữ khác, cô ấy nói không có anh sẽ không có cô ấy ngày hôm nay, anh cũng nói không có cô ấy sẽ không có anh ngày hôm nay, thời gian mười năm đã gắn kết sinh mệnh và cuộc sống của họ thành một khối, không thể dung nạp người khác, cho dù là người cũ.

“Chiêm tiên sinh, vẫn còn một chuyện, Ôn Noãn rút cuộc tại sao lại đề nghị chia tay?” Ánh mắt lướt qua thân ảnh Tiêu Tương đã lui tới cạnh cửa, Chiêm Nam Huyền dựa lưng vào ghế, đôi môi cong lên: “Sao mọi người không hỏi cô ấy?”

Những lời này làm mọi người vô cùng kinh ngạc, tất cả đều quay đầu lại, ánh mắt của Chiêm Nam Huyền mãnh liệt phóng dọc tới chỗ Ôn Noãn, đôi mắt ngưng tụ thành hỏa nhãn kim tinh bức người hiện hình.

Phóng viên bên cạnh nhanh chóng vây quanh cô.

“Ôn tiểu thư, tại sao hôm nay cô lại đến tham dự buổi họp báo này?”

“Xin hỏi Ôn tiểu thư, lý do cô chia tay với Chiêm Nam Huyền là gì? Là vì Chu lâm Lộ sao?”

“Ôn tiểu thư—“

Ôn Noãn một tay che tai một tay che mắt, không biết phải làm sao để tránh đám đông và tiếng tách tách cùng ánh đèn flash không ngừng.

Trong bối rối liếc nhìn theo khe hở, con người ngăn cách một biển người kia quả nhiên biết cách gây chuyện làm khó người, trên mặt lộ vẻ xa cách thờ ơ lạnh nhạt, Bạc Nhất Tâm dựa bên người anh, nhẹ nhàng kéo cánh tay thon dài của anh, cho dù nhìn theo góc độ nào, hai người đều có thể nói là tuyệt phối hoàn mỹ.

Trong tiếng ầm ĩ rồi ren bồng phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ tới cực điểm,”Noãn Noãn.”

Trái tim trôi nổi không biết dựa vào đâu bỗng nhiên tìm được phao cứu mạng, cô điên cuồng đẩy mọi người ra, tiến sát vào trong lòng Chu Lâm Lộ, cô ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào ngực anh, khàn giọng nói: “Chúng ta kết hôn đi.” Tại sao....tại sao lại có người cho rằng cô kiên cường tới mức có thể chấp nhận tất cả sự thật này....tại sao....trong bóng tối cô muốn hỏi, há miệng thở dốc, lại hỏi không ra hơi.

Chu Lâm Lộ khẽ thở dài, không nói nên lời trù mên vuốt ve gáy cô: “Đều do anh không tốt, không sớm đồng ý kết hôn với em.”

Đôi đồng tử tinh ranh đón nhận ánh mắt lạnh lẽo của bóng người áo trắng, anh tức giận trào phúng bồi thêm: “Nếu một người gặp một người là có nhân duyên, thì liệu có khả năng ông trời sắp đặt em quen hẳn ta, cuối cùng chẳng qua chỉ để tác thành cho anh và em? Noãn Noãn, bây giờ chúng ta đi kết hôn ngay nhé.”

Cô trong lòng anh vô thức đáp, “Ừm....” Trong mơ hồ lớp vải mềm mại đang cọ xát bên má bỗng nhiên biến thành áo sơ mi màu trắng, vòng tay quen thuộc và da thịt đã không còn giống năm đó, trái tim thanh xuân bỗng bật chốc chốc lại nảy lên trong lồng ngực anh, tình yêu theo máu chảy ra ào ạt, gáy lần thứ hai được lòng bàn tay ấm áp của anh xoa nhẹ....Không cần khăn mặt sao? Có ngu ngơ cười: “Thích nhất lúc anh lau tóc cho em.”

“Noãn Noãn!” Thân thể cô đột nhiên bị người kéo tách ra khoảng một cánh tay, một tiếng thét kinh hoàng như tia chớp chém ngang thần chí mông lung của cô.

Hình như sức lực từ tứ chi trăm xương thoát hết ra ngoài, đầu choáng váng không chịu nổi, cô cố gắng lắc đầu, ảo giác tạm dừng, ảo ảnh và tiếng nói ma mị ấy biến thành tiếng ồn ào rõ ràng, cô giương mắt, cố gắng giữ lấy một chút tỉnh táo trong đầu, ngỡ ngàng không hiểu vì sao sắc mặt Chu Lâm Lộ đại biến.

“Anh làm sao thế?” Tại sao cô rất muốn cười, đầu gối mềm nhũn, đã bị anh kéo eo ôm lấy.

“Tĩnh Tĩnh! Mau mở to mắt!” Giọng nói hỗn hển của Chu Lâm Lộ len lỏi vào ý thức càng ngày càng mơ hồ của cô, “Anh đưa em đi gặp bác sĩ! Noãn Noãn! Noãn Noãn em mau tỉnh lại đi! Chiêm Nam Huyền! Tốt nhất cậu nên cầu nguyện cô ấy không có việc gì!”

Phải hơn mười ngày sau Ôn Noãn mới ý thức được mình đã trải qua một khoảng thời gian nằm viện chấn động lòng người.

Từ khi nhập viện cô liên hôn mê sốt nhẹ, uống thuốc một đêm nhiệt độ cũng không giảm, ba ngày liên tục không mở mắt, nhưng miệng lại không ngừng nói mê man, Ôn Nhu bị dọa chết khiếp, không nhận được ép chú Châu Thế Vi bác sĩ chủ nhiệm quen thân lâu năm nhìn hai chị em cô lớn lên hai mươi tư giờ phải canh giữ ở đầu giường Ôn Noãn.

Cho đến ngày thứ tư, Ôn Noãn mới miễn cưỡng có thể nhận ra người đến.

Ngày thứ năm cô mới hơi tỉnh táo, nhưng vẫn không thể rời giường, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp không có lấy một chỗ bình thường, amidan, cổ họng, đường hô hấp và phế quản tất cả đều đau, ngay cả nuốt nước miếng cũng khó khăn, thanh đới hoàn toàn mất tiếng, muốn gì hay không muốn gì, ngoài gật đầu thì là lắc đầu.

Sau khi nhiệt độ hạ chuyển thành cảm cúm, nước mắt nước mũi đua nhau đến, đầu đau không chịu nổi, da còn nổi một mảng mụn lớn màu đỏ, bởi vì đã nhiều ngày ngoài thuốc và nước cô không ăn thêm cái gì, dạ dày bị rối loạn cấp tính, không ăn thì đau, ăn thì buồn nôn, không được ăn cơm, chỉ có thể duy trì sự sống bằng cách truyền dịch, hai mu bàn tay đầu đầu cũng có những vết kim châm xanh tím.

Cô yếu đến mức ngay cả việc lau mồ hôi cũng giống như pha quay chậm trên TV, mỗi giây trôi qua, có hết sức chậm chạp thờ phờ phờ hoàn thành.

Không thể rời giường, phạm vi hoạt động chỉ giới hạn trong nằm hoặc hơi ngồi dậy tựa vào thành giường, thời gian nửa nằm chưa quá mười phút, vì sức lực không thể tiếp tục, lại nằm xuống, ý thức gián đoạn hỗn độn, tựa như hồn phách đã sớm bay khỏi cơ thể, chỉ chừa lại thân thể bọc da xấu xí, chống chọi lần cuối trong đời.

Tối ngày thứ bảy, nửa đêm bỗng dưng tỉnh dậy từ trong cõi mộng.

Nhìn thấy ánh sáng trắng theo khe hở cửa phòng hắt vào, trong ánh sáng có người chuyển động, cô nghĩ mình hoa mắt, nhắm lại rồi mở ra, quả nhiên không thấy gì, lại nhắm vào mở ra, vẫn giống lúc trước không có gì, trong mơ hồ nặng nề tiếp tục ngủ.

Lúc tỉnh dậy đã là sáng sớm, nhìn Ôn Nhu mấy ngày nay không ngủ nằm úp sấp bên mép giường, sắc mặt tái xám, tóc tai hỗn độn, vết nhăn nhúm rõ ràng trên quần áo, tất cả như thủy triều dâng lên trong lòng Ôn Noãn, chăm chú nhìn gương mặt mệt mỏi đang ngủ say của Ôn Nhu, khoảnh khắc đó Ôn Noãn hoàn toàn buông xuống chuyện cũ.

Ngày thứ tám ruột gan cô như đảo lộn, không những nôn hết mọi thứ trong dạ dày mà còn phun ra một ngụm nước đắng, kì quái là, sau khi phun ra dạ dày lại dần ổn định, từ từ cảm thấy có chút sức lực, trưa và tối đã có thể ăn một phần năm bát cháo loãng.

Tình cảnh cứ thế lặp đi lặp lại từng ngày, dạ dày cuộn trào, nôn ra, nôn xong sức khỏe lại tốt lên kì lạ, miễn cưỡng có thể ăn chút gì đó, mỗi bữa cô chỉ ăn được vài muỗng thức ăn lỏng.

Ban đêm vẫn như thế, trong đêm tối dài đằng đằng, cứ hai giờ lại thức dậy ho khan, ngủ rồi ho, ho rồi ngủ.

Sáng sớm朦胧 lung, khi xoay mình hai mắt như có ảo giác, giống như có một bóng người đứng cạnh chân cô, nửa người được chiếu sáng, lòng thầm nhủ không có chuyện đó đâu, sau khi nhắm mắt không biết là ảo ảnh biến mất hay là cô ngủ mê man, sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy ngờ ngợ như một giấc mơ.

Vẫn chưa thể ăn uống bình thường, nhưng cảm giác sức khỏe đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều, sau cơm tối Ôn Nhu đẩy xe lăn giúp cô đi dạo, thân thể quen thuộc trước kia của mình, sau cơn bệnh nặng dường như cũng trở nên xa lạ, lúc này nhìn lại con người cây cối, chợt hoảng hốt cảm thấy thời gian như đã trôi qua rất lâu.

Cô muốn đứng lên, nhưng đầu gối bủn rủn vô lực, chân nhẹ bẫng đến nỗi như không có.

Dưới bóng cây tử đằng, gió đêm phơ phất, đầu ngón tay phải theo thói quen phất tay theo phía lá cây, lúc chạm hột mới nhớ ra, cuộc đời này đã sớm cắt bỏ ba nghìn sợi tơ phiền não, nhìn không được hơi mỉm cười, không hạn đường đến chân trời xa xôi cực nhọc, chỉ hạn giấc mộng Tây Thu sớm đã thành kim cổ.

Thì ra, sớm đã thành kim cổ.

Trải qua cơn bệnh nặng nhất từ lúc chào đời đến nay, linh hồn như chuyển kiếp rồi bị phù phép, con tim đã thấu hiểu, cảm thấy thế gian tất cả đã không còn quan trọng, dù cho cảnh có đẹp, tình có thâm, kết giao bạn bè hay gây thù chuốc oán, cho dù bước vào thế nào, nếu nhất định phải vô phúc cam chịu, cái gọi là ngày tốt cảnh đẹp chẳng qua cũng chỉ là một hồi kính hoa thủy ảnh.

Nửa đêm, khuya khoắt yên tĩnh, ánh sáng theo cửa sổ chiếu vào.

Đột nhiên có tiếng có người đẩy cửa bước vào, Ôn Noãn bừng tỉnh, mê man trông thấy bóng đen đứng cạnh cửa, đôi đồng tử tối đen như hố sâu dừng lại trên gương mặt hơi kinh hoàng của cô.

Chiêm Nam Huyền đứng im tại chỗ rất lâu, đến khi cô tỉnh lại trong mơ hồ, dáng vẻ hốt hoảng trên mặt lui dần, anh mới chậm rãi thông thả bước đến bên giường, kéo một cái ghế ngồi xuống trước mặt cô.

“Nam Huyền.” Cô nói khẽ, rút tay phải từ chiếc chăn màu trắng ra, đưa về phía anh.

Anh khom người, nắm lấy tay cô, áp hai má vào lòng bàn tay cô, nhắm mắt lại nhẹ nhàng vuốt ve.

Rất lâu sau, anh mới dịu dàng nói: “Anh thực sự rất hận em.” Tiếng nói khàn khàn mang theo sự thê lương chua xót đã chôn dưới đáy lòng bao năm không ai hiểu.

Cô chua xót khẽ mở miệng: “Em biết.”

“Không, em không biết.”

Anh khẽ hôn đầu ngón tay của cô, mỗi một ngón, sau đó lại cắn từng cái: “Em vốn dĩ không biết anh hận em đến thế nào....Em phải nhớ kĩ, trước khi em hận anh sâu như anh hận em, em không thể chết, không thể đi, không được có chuyện gì.”

Cô hoảng sợ, bất an nhìn anh: “Anh muốn em....hận anh?”

“Tình yêu đơn phương không thể tồn tại lâu, rất dễ dàng sẽ bị thời gian xóa nhòa, nếu yêu và nhớ không biến thành nỗi hận vừa sâu vừa đau, có lẽ anh đã sớm quên em rồi...” Anh cúi người, hơi thở khẽ khàng bồi hồi bên môi cô, giống như muốn câu hồn ngay lập tức: “Hận anh đi, dùng trái tim yêu anh của em đến hận anh, mang nỗi nhớ từng đau triệt đáy lòng em, đến trả lại cho anh...Dùng nỗi hận của em, đến đổi lại nỗi hận của anh.”

“Nam Huyền....” Cô lo sợ nghi hoặc bất lực nắm chặt tay anh, tại sao cô phải hận anh? Anh biết rõ cô không thể làm được, hận anh, người đau nhất sẽ chỉ là cô.

Anh thì thào khẽ nói: “Noãn....Em không hiểu, chỉ khi em giống anh, yêu một người yêu đến vô cùng thống hận, hận đến mức bản thân gần như phát cuồng, hận đến dùi tim tróc xương mất hết can đảm muốn chết cũng không thể, chỉ có trải qua cảm giác này em mới có thể hiểu, anh đã yêu em sâu đến thế nào...Chỉ khi hận anh, khi trái tim em cũng trải qua tất cả những gì trái tim anh đã từng trải qua, em mới có thể biết, mấy năm qua anh đau khổ chờ em đến thế nào, bao nhiêu đau, bao nhiêu tuyệt vọng...” Một giọt nước trong suốt lạnh lẽo, từ đôi mi dài không nhúc nhích của anh rơi xuống lòng bàn tay cô.

“Cho dù là ngàn mũi kim đâm vào, cũng không bằng một phần vạn nỗi đau trong lòng anh sau khi em bỏ đi....Em biết không? Nếu em không trở lại, cả đời này anh không thể quay về như cũ.”

Cô không nói nên lời, nỗi đau dâng lên từ bụng tới ngực khiến cô không thể hô hấp, chỉ muốn áp tay anh lên mặt mình, thầm muốn làm điều này để anh an tâm, muốn nói cho anh cô không hề biết mình đã khiến anh bị tổn thương sâu sắc đến như vậy, muốn ôm anh an ủi anh, muốn tâm sự với anh rất nhiều rất nhiều điều.

Anh lại nắm lấy tay cô, đứng dậy, bàn tay vừa lưu luyến không muốn rời đã kiên quyết gạt ra, nhẹ nhàng trượt qua kẽ tay cô, chỉ có giọng điệu vẫn dịu dàng như trước: “Hận anh đi, chỉ có vậy anh mới biết, lúc này đây, em yêu anh nhiều như thế nào.”

“Nam Huyền....” Cô hoảng sợ nhìn bóng anh lui dần về phía sau, vội vã kêu lên: “Đừng đi! Nam Huyền...Em biết em sai rồi, bây giờ sẽ không như lúc trước nữa đâu, em sẽ không bao giờ bỏ đi, em thề! Không bao giờ bỏ đi nữa, xin anh tin em một lần, đừng đi....Nam Huyền....Nam Huyền!”

Ánh tà nguyệt phía tây ẩn vào mây đen, trong đêm tối vang một tiếng xoảng quý dị, tiếng thủy tinh vỡ vụn bèn nhon kinh hồn người, khiến người ta phải bật dậy.

Trong không gian đen kịt Ôn Noãn nhìn trái rồi lại nhìn phải, không biết mình đang ở đâu, cho đến khi mu bàn tay truyền đến cảm giác nhói đau mới giật mình nhận ra, cánh tay phải đang truyền dịch của cô gạt vỡ cốc thủy tinh đầu giường.

Đêm yên tĩnh bỗng nghe thấy tiếng động vang lên, giống như đang có người bên ngoài mở cửa.

Cô lập tức hồi hộp nhìn về phía sau cửa, cảnh ly kì trong mơ vẫn chiếm cứ trong đầu, còn chưa cảm thấy sợ hãi, trong không gian điện quang đá lửa khê thốt: "Là Nam Huyền phải không?"

Ngoài cửa im lặng.

Cô vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn vào cánh cửa, lặng yên chờ thật lâu, cho đến khi mệt, cuối cùng cũng chắc chắn tiếng vang kia không phải là ảo giác sót lại trong mộng, một lần nữa nằm xuống lúi vào trong chăn, khó chịu tràn ra, khi bước vào giấc ngủ cô vô thức khê lẩm bẩm: "Nam Huyền..."

Không biết qua bao lâu, gió nhẹ xuyên cửa mà vào, hòa cùng luồng gió trong hành lang, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra một đường, ngọn đèn dọc theo hành lang theo cửa rơi vào trong phòng, phản xuống những tia sáng trắng nhỏ dài, qua một lúc, dường như gió nhẹ lại tiếp tục thổi vào, mảng sáng trắng rộng kia chậm rãi co lại thành khoảng ba ngón tay, rồi hai ngón tay, tiếp theo thu lại thành một đường chỉ.

Cuối cùng đi theo tiếng đóng cửa lạch cạch không ai nghe thấy, hoàn toàn biến mất.

Trên giường bệnh Ôn Noãn mê man bất an trở mình.

Bệnh nặng khi đến như ngọn núi lửa phát tác không cần nguyên cớ, khi đi lại giống như nhẹ nhàng kéo tơ.

Sức khỏe chậm rãi hồi phục từng chút từng chút một, mấy ngày sau, Ôn Noãn cảm thấy khí lực cuối cùng cũng trở lại 60-70%, tuy rằng khi nói chuyện âm mũi vẫn còn nặng, người vẫn ra mồ hôi, ho khan chưa dứt, dây thanh quản khàn khàn cũng chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng đã có thể ngồi xem TV.

Thời sự nói dự án Thiển Vũ thu mua Đại Trung đã đến hồi gay cấn, vốn dĩ bản kế hoạch dự án chu đáo tiến triển thuận lợi, nhưng vì Chu Lệnh Hồng được một nhà tài phiệt lớn không biết từ nơi nào hậu thuẫn nên vùng mình trở dậy, cổ phần hai bên tương đương nhau, tạo thành thế cục giằng co.

Ngoài ra, Dương Văn Trung nguyên tổng giám đốc Đại Hoa vì scandal nhận hối lộ mà chính thức bị điều tra tố cáo, hiện tại đang nộp tiền bảo lãnh trong quá trình thẩm tra, chờ ngày mở phiên tòa xét xử.

Tòa nhà của Chiếm Nam Huyền ở Lạc Dương cuối cùng cũng bị truyền thông phát tán hình ảnh trên diện rộng, bài giới thiệu sử dụng lối hành văn hết sức hoa mỹ, căn phòng có sức chứa hơn năm trăm người ở đó sẽ được chuẩn bị trong hôn lễ để Chiếm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm công khai đãi khách.

Ôn Noãn đang xem chăm chú, không để ý có một phụ nữ mang thai đi đến.

Nhìn kĩ, hóa ra là Đỗ Tâm Đồng, sau cô còn có Quách Như Khiêm.

Ôn Noãn bất ngờ vui vẻ: "Mấy tháng rồi? Kết hôn lúc nào? Sao không thấy có tin tức gì?"

Quách Như Khiêm kéo ghế cẩn thận đỡ Đỗ Tâm Đồng ngồi xuống, ngượng ngùng cười: "Vẫn chưa kết hôn, Tâm Đồng không chịu."

Đỗ Tâm Đồng lườm hắt một cái, sau đó tặc tác liên hồi với Ôn Noãn: "Tại sao cô lại tự làm mình như thế, khi đó không phải rất hưng dữ với tôi ư? Tại sao bây giờ không đầu lại Bạc Nhất Tâm? Bài báo hôm đó quả thật hay lắm, tôi đọc mà lòng nở đầy hoa, nếu không phải Ôn Nhu không chịu nói cho tôi cô ở bệnh viện nào, tôi sớm đã biểu đạt sự ngưỡng mộ của mình đối với cô rồi."

Ôn Noãn bất đắc dĩ lắc đầu: "Đừng nói với tôi công việc mới của cô đã tạo nên những lời độc ác này nhé."

"Kì quái, rõ ràng cô chẳng thân thiết gì với tôi, nhưng sao hiểu tôi thế."

Ôn Noãn mỉm cười, nhìn về phía Quách Như Khiêm, quan tâm hỏi: "Giám đốc Quách vẫn ở Đại Trung?"

Khi Chu Lâm Lộ từ chức đã mang đi tất cả nhân tài nghiệp vụ và quản lý, nhưng không đến bên kĩ thuật, nếu Thiển Vũ thu mua Đại Trung, như vậy thân phận Quách Như Khiêm có chút xấu hổ, không biết đã có dự tính gì chưa? Chỉ thấy Quách Như Khiêm và Đỗ Tâm Đồng liếc nhau, vẻ mặt có chút khó xử.

Ôn Noãn mỉm cười: "Thì ra là vô sự bất đẳng tam bảo điện, có gì cứ nói thẳng, độc phụ."

Đỗ Tâm Đồng kháng nghị: "Bây giờ tôi là mẹ của bé con, đừng gọi tôi độc ác như vậy chứ?"

Nói xong liếc Quách Như Khiêm một cái, buồn bực nói: "Tự anh nói đi."

Quách Như Khiêm lo lắng cúi đầu: "Ôn tiểu thư, xin lỗi, thật ra....Tôi, tôi vẫn thường liên lạc với Quản học trưởng."

Ôn Noãn giật mình, suy nghĩ xoay nhanh như chớp, Thiển Vũ, Đại Trung và Ích Chúng tức khắc bay vút qua đầu, dần dần mọi thứ trở về vị trí cũ xâu lại thành một chuỗi rõ ràng, phút chốc cô bừng tỉnh hiểu ra.

Chiếm Nam Huyền càng không muốn giải thích lí do Quách Như Khiêm rời khỏi Thiển Vũ, nghiệp giới lại càng muốn biết nguyên nhân Quách Như Khiêm ra đi, bức tường không lọt một tin tức nào, chiêu giấu đầu hở đuôi này ngược lại lại khiến mọi người đều cho rằng Quách Như Khiêm bị cách chức, do đó Chu Lệnh Hồng lại càng tin tưởng hẳn và Thiển Vũ quả thật đã xé rách mặt.

Kỹ thuật của Quách Như Khiêm trong ngành cũng có chút danh tiếng, sau khi Chu Lâm Lộ tiến cử hẳn với Đại Trung, Chu Lệnh Hồng cho dù vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng trong tình thế nhân viên khẩn cấp cũng buộc phải nể trọng hẳn, do đó hẳn liền thừa cơ đề nghị Chu Lệnh Hồng hợp tác với ODS—bởi vì chỉ có như thế mới đủ để giải thích, tại sao Chiếm Nam Huyền có thể đánh đòn phủ đầu, trước khi Đại Trung kí hợp đồng với ODS đã ngầm ngầm thu mua ODS.

Cho dù nơi Chu Lệnh Hồng chọn không phải là ODS mà là một công ty khác, kết quả cũng sẽ giống nhau, chỉ cần Quách Như Khiêm nói tin tức cho Quản Dịch, Nam Huyền sẽ tìm mua công ty đó, tạo nên thế vi phạm hợp đồng của Đại Trung với Ích Chúng.

Đỗ Tâm Đồng vô cùng áy náy: "Xin lỗi, Ôn Noãn, tôi cũng vừa mới biết, lúc trước cô giúp đỡ đưa anh ấy vào Đại Trung, ai ngờ anh ấy lại...Tôi cảm thấy rất mất mặt với cô, vì chuyện này chúng tôi đã cãi nhau mấy ngày nay, tôi nói với anh ấy, nếu không được cô tha thứ, tôi quyết không đồng ý kết hôn!"

Ôn Noãn nghiêng đầu ngẫm nghĩ, hỏi Quách Như Khiêm, "Từ khi nào anh bắt đầu làm việc giúp Thiển Vũ?"

Quách Như Khiêm đỏ mặt: "Là sau khi tôi và Tâm Đồng hãm hại cô, thật ra ngày cuối cùng phải đi khỏi Thiển Vũ Quản học trưởng có xin Chiếm tổng tha thứ cho tôi, Chiếm tổng đồng ý nhưng muốn cách chức phó giám đốc của tôi, tiền lương giảm một phần ba, vẫn có thể để tôi tiếp tục làm việc ở Thiển Vũ, sau khi biết chuyện tôi còn chưa kịp nói với Tâm Đồng, không ngờ cô ấy đã tới xin cô giúp đỡ, khi cô ấy nói cho tôi vừa vụn bị Quản học trưởng nghe thấy, cho nên, cho nên liền..."

Ôn Noãn đã hiểu gật đầu: "Cho nên Quản Dịch và Chiếm Nam Huyền liền biết tận dụng thời cơ."

"Thời cơ gì thế?" Người còn chưa thấy, Chu Lâm Lộ đã lên tiếng trước sải bước tiến vào.

"Chu, Chu tổng." Quách Như Khiêm căng thẳng đến cứng lưỡi, cùng Đỗ Tâm Đồng hai người vẻ mặt co quắp tới cực điểm.

Ánh mắt Chu Lâm Lộ nghi ngờ đảo qua ba người bọn họ, cười cười, ngồi xuống bên giường Ôn Noãn, không nói gì.

Ôn Noãn mỉm cười bảo Đỗ Tâm Đồng: "Hai người về trước đi, chạy nhanh đi mời bạn uống rượu mừng, đừng chờ đến khi đứa bé đầy tháng rồi mà vẫn chưa gửi thiệp mời cho tôi."

Đỗ Tâm Đồng ngập ngừng một lát, Ôn Noãn lắc đầu: "Không sao đâu, anh ấy sẽ không để ý."

Sau khi hai người đi khỏi Chu Lâm Lộ mới đi di chớp mũi cô: "Ai sẽ không để ý? Nói anh à?"

"Ừm, trước kia khi anh đồng ý với em để Quách Như Khiêm vào Đại Trung, có phải đã đoán trước được hẳn sẽ giúp Thiển Vũ làm việc không?"

"Không phải đoán được 100%, nhưng quả thật đã nghĩ tới khả năng này."

"Tại sao anh lại nghĩ có khả năng đó? Chiếm Nam Huyền chẳng qua cũng chỉ đột nhiên nảy ra ý đó thôi."

"Đó gọi là biết người biết ta, trên thương trường hiểu biết tính cách đối thủ rất quan trọng, anh cảm thấy nguyên nhân của khả năng này rất đơn giản, Quách Như Khiêm trên thực tế không tạo nên tổn thất gì cho Thiển Vũ, dựa vào giao tình của Quản Dịch và Quách Như Khiêm cậu ta nhất định sẽ nói giúp cho hẳn, càng đừng nói Quản Dịch có đủ năng lực bảo vệ hẳn, Chiếm Nam Huyền chưa từng kiểm soát quyền hành của chức vụ giám đốc, trong tình huống đó, Quách Như Khiêm lại không do dự nhanh chóng rời bỏ cương vị công tác, ít nhiều cũng khiến anh cảm thấy kì lạ."

Ôn Noãn than thở: "Em thật sự phục mấy người sát đất."

"Vậy nên anh mới nói, dựa vào cái đạo hạnh còn chưa qua được cửa này của em, sao có thể đấu lại Chiêm Nam Huyền."

Ôn Noãn khẽ nói: "Trong tình cảm nhất thiết cần phải đấu trí ư?" Đến cuối có lẽ là lưỡng bại câu thương.

"Em không muốn, nhưng đối phương muốn, em làm thế nào được—" Bỗng nhiên Chu Lâm Lộ ngừng lại, cười cười, sửa lời: "Thật ra cũng không có gì khó."

"Hả? Anh có ý hay?"

"Anh quyết định rồi, không bằng giải quyết hết tất cả các vấn đề khó của em trong một lần, để tránh em lại bị ốm nặng nữa, thật là dọa anh chết khiếp."

Ôn Noãn cười nhẹ: "Lâm Lộ—" "

"Noãn Noãn." Chu Lâm Lộ cắt ngang cô, vẻ mặt nghiêm túc, "Anh quyết định đồng ý lời cầu hôn của em."

Nụ cười nháy mắt cứng đờ, Ôn Noãn ngây ngốc nhìn anh.

"Em không quên vẫn còn nợ anh một chuyện chứ? Bây giờ anh yêu cầu em, Noãn Noãn, chúng ta kết hôn đi. Hoặc là em kết hôn với anh, hoặc là tiếp tục ngu ngốc si mê hấn không thay đổi, lần này em phải chọn một trong hai, không có cơ thương lượng đâu."

Ngày Ôn Noãn xuất hiện, Ôn Nhu đến sớm thu dọn đồ đạc.

"Báo cáo kiểm tra đã có rồi đúng không? Chú Châu nói thế nào?"

"Hôm nay vẫn chưa gặp chú Châu. Chị yên tâm, cơ thể em em tự biết mà, hoàn toàn khỏe mạnh."

"Tao xin mày, lần sau muốn chơi gì cũng đừng chơi trò này, mày mới ở bệnh viện mười ngày, tao đã cảm thấy mình đoản mệnh mười năm rồi."

"Để chị phải lo lắng." Ôn Noãn cúi đầu, do dự một lúc mới chậm rãi nói: "Xin lỗi, lần đó... đã không đến thăm chị."

Ôn Nhu không thể tin nhìn cô chằm chằm, "Mày có chắc mày khỏi bệnh rồi không?"

Ôn Noãn không biết nên khóc hay nên cười: "Em chắc chắn em không bị sốt."

Ôn Nhu xoay mình thấy hốc mắt ươn ướt: "Mày có biết đôi khi mày khiến người khác không thể chịu nổi không?" Trước kia một trăm lần muốn nói chuyện, cô đều cự tuyệt, nhưng sau khi cô bị bệnh, chị đã tự quyết định dùng máu quần chuyện cũ thành sỏi, vĩnh viễn chôn dưới tận đáy trái tim, hy vọng chỉ cần cô khỏe mạnh, chỉ cần cô không bệnh không bị tai nạn là được, còn gì cần hối hận cần giải thích nữa đâu.

Thật vất vả mới hạ quyết tâm quên hết tất cả, Ôn Noãn lại cố tình khơi mào phía sau lên.

"Chị, chị trách em không?"

"Nếu nói tao không để ý gì là giả." Cô tự sát, thế nhưng đứa em gái duy nhất từ đầu đến cuối không tới bệnh viện nhìn cô một cái.

"Khi đó thật sự em không biết nên đối mặt với chị như thế nào, cho nên viện có chuẩn bị lễ truy điệu của bố không đi. Em luôn nghĩ, nếu không có em, chị sẽ không nằm ở bệnh viện, em sợ, sợ gặp em chị sẽ bị kích động, chị, nếu khi đó chị lại xảy ra chuyện gì, em không phải đoản mệnh mười năm, em nghĩ bốn người nhà mình.... sẽ gặp lại nhau trên thiên đường."

Ôn Nhu im lặng hồi lâu, sau đó cười tự giễu.

"Đúng vậy, nên đối mặt như thế nào đây? Lúc đó cũng thực thất vọng mày không quan tâm tới tao, mặt khác trong lòng rất mâu thuẫn, tưởng tượng nếu mày thật sự đến thăm tao, chúng ta có thể nói gì?" Hai chị em đối mặt không có chuyện gì để nói, tình hình đó sẽ càng khiến mọi người cảm thấy khổ sở, cho nên gặp lại chỉ bằng không gặp.

Ngừng một chút, cô ngoái đầu nhìn ra cửa sổ: "Còn mày, Ôn Noãn, mày có trách tao không?"

Ôn Noãn không chút do dự lắc đầu: "Em thề, chưa từng có, mọi chuyện từ đầu tới cuối đều tại em xử lý không chu toàn." Bạc Nhất Tâm nói rất đúng, cô được nuông chiều quá, tự ình là đúng, coi tình cảm của Chiêm Nam Huyền với cô là đương nhiên, đến mức bây giờ trở thành thế này....

"Thật sự em rất hối hận, rất hối hận." Nhưng mà, tất cả không thể quay lại từ đầu.

Tiếng cô thấp dần: "Còn nữa, về bố, em muốn nói cho chị——"

"Ôn Nhu! Em đừng quá đáng!"

Lời nói còn chưa dứt đã bị một tiếng hét to đánh gãy.

Hai người ngạc nhiên nhìn người đàn ông lạ đang bước vào, vẻ mặt tức giận vừa vặn với ngũ quan và dáng người cao lớn, Ôn Noãn mơ hồ có cảm giác quen biết, suy nghĩ bay nhanh vào trí nhớ tìm tòi, đã gặp ở đâu?

Cô đang ngu ngơ, Ôn Nhu đã kinh ngạc bật thốt lên: "Chấp Ẩn, sao anh lại tới đây?"

Lăng Chấp Ẩn nắm chặt tay chị, gương mặt ẩn chứa buồn bực: "Lần sau đừng để anh không tìm thấy em nữa."

Ánh mắt dời sang Ôn Noãn bên cạnh, hơi giật mình, giây tiếp theo như nhớ ra cái gì đó, thần sắc nhanh chóng hiện lên sự chán ghét không chút che giấu: "Thì ra là cô."

Ôn Nhu hốc hốc mồm: "Anh—Hai người quen nhau?!"

Ôn Noãn vỗ nhẹ đầu, rớt cuộc cũng nhớ ra, mỉm cười: "Không biết." Chẳng qua chỉ là từng có một vụ xung đột giao thông thôi.

"Đây là em gái em?" Lăng Chấp Ẩn xa cách và vô lễ đánh giá Ôn Noãn từ đầu đến chân.

Giọng điệu Ôn Nhu có chút bực mình: "Anh muốn chết à? Khiêm nhường một tí cho em."

Về mặt Lăng Chấp Ẩn không cho là đúng: "Em luôn miệng nói vì chăm sóc em gái nên vẫn không chịu về Singapore với anh, nhưng anh từng tận mắt chứng kiến sự hung dữ của cô ta, anh thật không nhìn ra cô ta có chỗ nào cần em chăm sóc."

"Anh nói bậy bạ gì đấy!" Ôn Nhu chật vật độc ác đá anh một cái, "Câm miệng lại cho em!"

Tay Lăng Chấp Ẩn vươn ra chặn chị kéo vào lòng, hoàn toàn coi Ôn Noãn không tồn tại: "Anh còn tưởng em gái em là một cô gái mười mấy tuổi nổi loạn, cuối tuần nào cũng phải để em đến canh giữ, hóa ra đã là người trưởng thành, cô ta không thể tự chăm sóc bản thân mình được à? Ai cần em lo nhiều như vậy, mau đi cùng anh đi!"

Ôn Nhu hét chói tay: "Anh điên rồi! Mau thả em ra!"

Ôn Noãn đang xem trợn mắt há mồm, một bàn tay chỉ thẳng tấp vào mặt cô, Lăng Chấp Ẩn lạnh lùng nói: "Tôi không biết giữa cô và Ôn Nhu đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô ấy đã dùng ba năm trên quý nhất trong đời người con gái để trả cho cô, tôi hy vọng cô dừng tại đây."

"Lăng Chấp Ẩn! Anh có thôi đi không! Ôn Noãn, mày đừng nghe anh ấy nói bậy!" Ôn Nhu vô cùng tức giận dùng cả tay chân đánh đá anh, "Anh muốn nổi điên thì cút ra ngoài! Tôi chia tay anh! Bây giờ! Anh cút cho tôi!" Trong lúc giây dựa bàn tay trượt qua, mặt Lăng Chấp Ẩn lập tức bị móng tay nhọn cào thành vài vết xước hồng hồng thật giá thật.

Anh lại mạnh mẽ tóm chặt tay chị, cơn giận bị chọc tung: "Em đánh anh?!"

Ôn Noãn thấy thế khẽ thở dài: "Vị tiên sinh này, xin anh buông chị ấy ra trước, cổ tay chị ấy đỏ hết rồi."

Nếu không bỏ tay ra đừng nói Ôn Nhu đánh anh ta, ngay cả cô cũng muốn động thủ.

Thật hối hận, ngày đó nên đâm chết anh ta để xem anh ta còn kiêu ngạo chạy đến cướp người được nữa không?

Lăng Cháp Ẩn lúc này mới để ý thấy cổ tay Ôn Nhu đã đỏ bừng hết cả lên, mà chị không biết là tức giận hay là tủi thân, đôi mắt đã hiện lên một màn sương mù, lưỡng lự một lúc, anh buông lỏng tay ra, Ôn Nhu không chút do dự tổng thẳng vào bụng anh ta một cú, làm anh ta bật thốt kêu rên.

Trước khi Lăng Cháp Ẩn phát tác, Chu Lâm Lộ và bác sĩ chủ nhiệm Châu Thế Vi đã đi vào.

“Tôi làm xong thủ tục xuất viện rồi, mấy người có thể đi được chưa?” Ánh mắt xẹt qua Lăng Cháp Ẩn âm ỉc đứng sau Ôn Nhu, Chu Lâm Lộ khoe miệng cười cười, đối phương gật đầu với anh.

Châu Thế Vi vẫn cúi đầu nhìn bản báo cáo trong tay nên không nhận ra bầu không khí xấu hổ giữa bốn người bọn họ, lập tức nói với Ôn Noãn: “Kết quả kiểm tra đã có rồi, trên cơ bản là không sao, cũng giống như lần trước, chỉ có điều vách ST-T của tim có chút thay đổi.”

Ôn Nhu kinh sợ: “Chú Châu, cái gì thay đổi? Có nghiêm trọng không?”

Châu Thế Vi ngẩng đầu nhìn chị, hơi kinh ngạc: “Ôn Noãn không nói cho cháu sao? Lúc trước nó đã đến làm kiểm tra, nó từng bị viêm cơ tim, khiến cho cơ tim thiếu máu mà tạo nên tổn thương nhỏ cho vách tim, dẫn đến đoạn ST và sóng T trên điện tâm đồ nâng cao, nhưng mà không cần lo lắng, chỉ là thay đổi nhỏ thôi, không có việc gì.”

“Chi bằng nó đừng xuất viện, chờ hoàn toàn khỏe mạnh rồi nói sau.” Ôn Nhu trực tiếp ấn Ôn Noãn lên giường, nén giận trách cứ: “Mày nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Châu Thế Vi hòa nhã nói: “Thân thể Ôn Noãn đã không có việc gì, về phần ST-T hơi thay đổi, hiện nay trên thế giới vẫn chưa có thuốc đặc trị, cũng chưa có trường hợp nào chữa khỏi, nó là một dạng di chứng tổn thương của cơ tim, không cấu thành nguy hiểm gì đối với cuộc sống hằng ngày, chỉ cần kiểm tra định kì hàng năm, không phát triển nặng thêm thì sẽ không sao.” Dứt lời quay về phía Ôn Noãn, vẻ mặt có chút hoang mang: “Ôn Noãn cháu chưa nhận được báo cáo kiểm tra sức khỏe lần trước à? Cậu bạn trai nhỏ trước kia của cháu còn đến lấy một bản sao đấy.”

Ôn Noãn nghe xong có chút giật mình, tuy rằng cô đã bóc phong thư bệnh viện gửi tới, nhưng không xem kĩ mười trang giấy to nhỏ bên trong, lại nghe thấy Châu Thế Vi nói Chiếm Nam Huyền cũng tới, không khỏi ngạc nhiên, dường như không thể hiểu được lời ông.

Cô nghiêng đầu, ánh mắt theo về mặt lo lắng của Ôn Nhu mê man tới khuôn mặt khẽ nhú mày của Chu Lâm Lộ, giống như lúc này mới nhận ra đây là tình trạng cơ thể mình, đuôi mày khoe mắt chậm rãi thả lỏng, lặng yên hé ra một nụ cười mỉm, nụ cười từ từ mở rộng, cuối cùng trước sự ngạc nhiên chăm chú của mọi người cô cười lớn.

Ôn Nhu cảm thấy cực kì bực mình: “Mày còn cười được!”

Ôn Noãn không nhin nổi kéo tay chị ra khỏi phòng bệnh, Chu Lâm Lộ theo kịp từ phía sau, nhào đến ôm cổ cô, Lăng Cháp Ẩn cũng không chút khách khí lôi Ôn Nhu về phía mình, bốn người xếp thành một hàng, chiếm lấy cả hành lang.

“Mày cười cái gì?” Ôn Nhu truy hỏi.

Ôn Noãn chạm vào ngực mình: “ST-T của tim thay đổi, không thuốc chữa trị, nghĩa là, từ nay về sau, cả đời này em có một trái tim bị tổn thương.” Thì ra trên đời này có những nỗi đau không thể nào chữa trị, không thể phục hồi lại như cũ.

Giống như linh ngộ được một sự chiêm chọc lớn, nụ cười trên mặt cô như gió xuân phất vào mặt.

Dáng vẻ chẳng thêm để ý của cô khiến hai mắt Ôn Nhu tức khắc đỏ bừng, chị đột nhiên dừng bước lại: “Mày như thế này, có phải muốn tao lại đoán mệnh mười năm không?”

Ôn Noãn thu lại ý cười, nhẹ nhàng ôm chị: “Xin lỗi.” Lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy góc hành lang có hai bóng người đi qua.

Một đôi mắt sâu không thấy đáy giây phút đó nhập vào mắt cô, vẻ tái nhợt không nói nên lời phải chăng đang ẩn dấu ý tứ gì đó, lúc cup mắt trong lòng bàn tay cô tất cả đều là mồ hôi, tựa như cả người từ đầu đến chân đã đi qua một chuyến sinh tử luân hồi.

Chu Lâm Lộ lập tức kéo cô vào trong lòng, sau đó Ôn Nhu cũng thấy Chiêm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm, mặt tức thời trầm xuống, chỉ có Lăng Cháp Ẩn không biết ý lên tiếng chào hỏi: "Tổng giám đốc Chiêm, sao khéo thế này?" Cổ chân bỗng dưng bị đá một cú, anh cực kì bất mãn trừng Ôn Nhu bên cạnh, cô ấy hôm nay bị sao thế này?

Chiêm Nam Huyền mỉm cười: "Đúng vậy, Lăng tổng, không ngờ lại khéo như vậy."

Ánh mắt Chu Lâm Lộ liếc cái áo bà bầu trên người Bạc Nhất Tâm, nhẹ nhàng hôn lên trán Ôn Noãn, dịu dàng nói: "Vé máy bay anh đã đặt rồi, hai ngày nữa chúng ta sẽ đi Florida."

Ôn Nhu ngăn ra: "Các người đi Florida làm gì?"

"Đăng kí kết hôn." Chu Lâm Lộ ôm lấy Ôn Noãn đi đến trước mặt Chiêm Nam Huyền.

Hơi thở đặc biệt đã lâu không ngửi thấy bay vào mũi, khuỷu tay cô dường như lướt sát tay áo anh, thoáng qua như vậy.

Chu Lâm Lộ nghiêng người cười nhả xuống ra một câu: "Nam Huyền huynh, có rảnh đừng ngại đến dự lễ."

"Ôn Noãn" Dưới chân bị kim hãm, cô không chớp mắt không quay đầu lại.

Bạc Nhất Tâm nói: "Tôi có thể nói chuyện với cô không?"

Chu Lâm Lộ trực tiếp đẩy mạnh người vào thang máy, xoay người lại hừ lạnh: "Kiếp sau đi."

Chiêm Nam Huyền quay đầu, ánh mắt không thể so sánh với bình thường ấm hơn hay lạnh hơn mang theo cảnh báo mơ hồ lạnh nhạt hướng về phía hai người trong thang máy, tình đồng nhú lại, Chu Lâm Lộ bỗng nhiên cúi đầu, ác ý nhếch mép áp lên môi Ôn Noãn, cô không hề chuẩn bị ngây ngốc đứng tại chỗ.

"Lâm Lộ huynh." Tiếng nói len vào khiến thần trí Ôn Noãn tỉnh lại, phản xạ có điều kiện chạy nhanh đẩy Chu Lâm Lộ ra, chỉ thấy trên mặt Chiêm Nam Huyền trũng ra một vẻ mặt xa lạ cô chưa từng thấy, giống như không hề quen cô và Chu Lâm Lộ, "Hôn lễ tôi sẽ không tới, nhưng tôi đã sớm chuẩn bị cho anh một món quà lớn, vốn đang sợ anh không có cơ hội nhận—Ôn Noãn, đêm tân hôn đừng quên nói cho Lâm Lộ huynh biết, anh mới là người đàn ông đầu tiên của em."

Lăng Cháp Ẩn huýt sáo líu lo.

Không đợi Chu Lâm Lộ mở miệng, Ôn Nhu đứng ẩn bên cạnh Lăng Cháp Ẩn bỗng nhiên đập tay vào bụng Bạc Nhất Tâm, Bạc Nhất Tâm sợ hãi lui về phía sau, ngã vào vòng tay Chiêm Nam Huyền nhanh tay nhanh mắt, Ôn Nhu còn muốn công kích đã bị Lăng Cháp Ẩn giữ chặt, "Em điên rồi?!"

"Anh buông ra!"

Đôi mắt lạnh của Chiêm Nam Huyền mang theo băng giá, nhìn thẳng vào Ôn Nhu đang giãy dụa trong lòng Lăng Cháp Ẩn, "Đừng quá đáng!"

"Tôi quá đáng?!" Ôn Nhu hận đến mức muốn xông vào đánh đấm, cụp mắt xuống, chị đột nhiên lao vút khỏi vòng tay Lăng Cháp Ẩn giơ chân đá về phía Bạc Nhất Tâm, nhưng giây tiếp theo đã bị Lăng Cháp Ẩn chặn ngang ôm lấy từ phía sau, lời chị đang thét chói tai vào thang máy, anh ta rống to: "Em bình tĩnh chút đi!"

"Anh buông ra! Tôi muốn giết cậu ta! Đồ rác rưởi! Cậu ta hại chết con của em tôi anh biết không?! Bác sĩ nói em gái tôi sinh bệnh tạo nên ảnh hưởng xấu! Đứa bé mới được một tháng mà đã bị ép phải phá, anh biết không?!"

Giống như trận tranh đấu này chẳng hề liên quan đến mình, Ôn Noãn lẳng lặng mang chút ngỡ ngàng cùng kinh hoàng và bàng quan, đến khi Ôn Nhu bị Lăng Cháp Ẩn cưỡng ép lôi vào thang máy cô mới tỉnh táo lại, ý thức được trò khôi hài đã kết thúc, cô nâng tay nhấn nút đóng cửa, trong giây phút cửa thang máy khép lại đôi mi dài hạ xuống lộ khoảng trời bi thương mênh mông, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, liền rơi vào đôi đồng tử hung ác nham hiểm ám trầm của Chiêm Nam Huyền.

Cánh cửa khép kín không có lấy một kẽ hở cắt đứt ánh mắt ngưng tụ, người thì đứng tại chỗ, người đã xuống dưới nhanh như bay.

Tất cả đã kết thúc.

Thật ra, trước nay chưa bao giờ bắt đầu lại.

Yêu và hận, chẳng qua chỉ là một hồi ảo giác vỡ vụn.

17. Chương 17

Trải qua kiếp sinh tử, có lẽ dây dưa bế tắc khó giải quyết sẽ tự nhiên buông lơi.

Sau khi xuất viện, Ôn Noãn khôi phục công việc và nghỉ ngơi hằng ngày, cả người cũng lấy lại sự trầm tĩnh, mỗi ngày dậy từ sáng sớm, vẽ tranh trong thư phòng, nhất bút nhất mực, mỗi nét đi đều cẩn thận và chuyên chú, gần đến trưa mới đặt bút xuống rửa tay, vào bếp nấu cơm.

Vì Ôn Nhu bận rộn, mấy ngày đầu đều là Chu Lâm Lộ dành thời gian đến đây, thấy cô ở nhà chơi rông, tâm trạng bình thản, mỗi ngày cho dù chỉ có một người ăn cũng làm ba món một canh, không tùy tiện qua loa, cuối cùng mới yên tâm.

Nói chuyện vui vẻ với cô, cho đến khi ra khỏi nhà mới không kìm được khẽ thở dài, lúc không nên theo đuổi lại cố chấp kiên trì, lúc nên yếu ớt lại tự gồng mình như thế, bảo người ta nói cô sống tốt thế nào đây?

Khi nhận được điện thoại của Châu Tương Linh Ôn Noãn đang uống thuốc, lơ dềnh để viên thuốc rơi xuống, viên thuốc màu vàng lăn xuống gầm ghế sofa, cô xoay người nhặt, cúi đầu nhìn thấy chỗ chân ghế sofa đen sẫm như đang đè lên một mảnh ghép nho nhỏ, cô ngẩn ngơ, nhẹ nhàng lấy ra, thấy bụi bặm trên bề mặt đi.

Quay đầu nhìn bức tranh đang treo trên tường thiếu một mảnh ghép, nhất thời đứng đờ tại chỗ.

Bao nhiêu lần tìm anh trong đám đông, nhưng hóa ra, mảnh ghép này vẫn luôn ở đây, chỉ là cô không nhìn thấy nó mà thôi.

Còn chưa lấy lại tinh thần, điện thoại vang lên.

Bà mời cô đến Lạc Dương chơi, cô vốn định hẹn gặp bên ngoài, nghĩ kĩ lại có cảm giác dễ trưởng bối phải đi là chuyện vô lễ, vậy nên dặng đồng ý.

Đường Lạc Dương vẫn thấp thoáng trong bóng cây u tĩnh, khi đỗ xe trước hàng rào màu bạc chạm hoa có một cảm giác hồi hộp cô độc, trước kia cho dù sớm hay muộn, đến hay đi khỏi nhà Chiêm Nam Huyền, anh đều cố chấp đưa cô ra tận cửa, vậy mà giờ đây, mỗi lần chỉ có một người độc lai độc vãng như thế này.

Cô nhấn chuông, vài giây sau cánh cửa rào tự động mở ra.

Cảnh vật ngoài cửa xe từ từ lui về phía sau, cho dù đây là lần thứ ba đến đây, dinh thự tư nhân rộng lớn khoa trương này vẫn khiến thị giác cô mang đến rung động rất nhỏ.

Châu Tương Linh tự mình mở cửa đón cô: "Chị Hoan, bưng một bát đường phèn ngân nhĩ lại đây."

Cô lấy một hộp trà tinh xảo ra: "Bác Chiêm, cái này cháu tặng bác."

"Cháu chịu đến bác đã vui lắm rồi, quà cáp làm gì." Châu Tương Linh cẩn thận đánh giá cô, một lúc lâu sau mới tiếc nói: "Sao lại cắt tóc ngắn thế này?"

Ôn Noãn cười híp mắt, đầu nghiêng trái nghiêng phải: "Có phải rất giống hồi mười mấy tuổi không ạ?"

Dáng vẻ tinh quái của cô làm Châu Tương Linh bật cười: "Ừ, giống lắm." Nói xong bất giác lại có chút sứt sùi.

Khi còn bé Ôn Noãn là một cô nhóc vui vẻ, vừa đơn thuần lại vừa khờ dại, Chiếm Nam Huyền rất thích chọc cô, hai người cực kì giống một đôi tiểu oan gia, anh mà không chọc cô tức đến giờ chân múa tay thì sẽ không bỏ qua, mỗi lần thấy cô kêu la khắp phòng đuổi theo đứa con đang sung sướng đầy mặt, đầy lòng Châu Tương Linh cảm thấy thật vui mừng.

Khoảng thời gian sau khi bọn họ chia tay, khi bà hoảng hốt bừng tỉnh lúc nửa đêm vẫn có ảo giác, tựa như những tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc của hai đứa nhóc con đuổi nhau vẫn còn sót lại trong góc tối đầu giường.

Sau đó, khi chồng mất và Ôn Noãn bỏ đi, Chiếm Nam Huyền hoàn toàn thay đổi.

Anh cứ như lớn phổng trong một đêm, trên gương mặt trẻ con không biết từ khi nào đã hiện lên sự yên lặng trong trẻo mà lạnh lùng không hề phù hợp tuổi tác, trong mười năm sau, bà chưa từng thấy nụ cười nào trên mặt anh vui vẻ như hồi trước nữa, giống như có thứ gì đó, đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi tốt nghiệp anh chuyển ra ngoài, nếu không phải bà cố chấp không chịu rời khỏi nơi ở cũ thì cũng sớm bị anh an bài đi nơi khác rồi, nhưng rốt cục vẫn không thể lay chuyển được con trai, sau khi tòa nhà ở đường Lạc Dương xây xong liền chuyển vào, bởi vì anh nói đó là ngôi nhà anh xây cho vợ anh, bảo bà ở đó đợi anh cưới vợ.

Bà vẫn nghĩ người mà con trai bà muốn kết hôn là Ôn Noãn, không ngờ đọc báo mới biết được quan hệ giữa bọn trẻ lãng nhăng như vậy, mà người anh công khai tuyên bố muốn lấy lại là Bạc Nhất Tâm.

Bà cũng không có ác cảm với Bạc Nhất Tâm, cho dù con trai muốn kết hôn với ai bà cũng sẽ không phản đối, nhưng điều làm bà lo lắng là thật sự là đó điều con bà muốn sao? Người trẻ dù sao vẫn vô cùng cố chấp, rất nhiều chuyện bị lấp vờ ngoài che khuất khó có thể nhìn rõ, thật ra chuyện đời như áng mây, có gì không vượt qua được đâu?

Ngân nhĩ bưng lên, Ôn Noãn cầm lấy thìa đưa từng muỗng vào miệng, chỉ cảm thấy ngọt thanh mà vừa miệng, không kịp được nói: "Bác vẫn nhớ cháu thích ăn cái này ă?"

"Sao không nhớ." Châu Tương Linh yêu thương nhìn cô, tiếp theo có chút nghi hoặc khó hiểu: "Cháu và Nam Huyền sao lại thành ra thế này?"

Trước kia không phải tốt lắm ư? Tuy rằng ngoài mặt bà chẳng quan tâm, nhưng không có nghĩa là bà không quan tâm đứa con duy nhất của mình, trên thực tế hành động của hai đứa đều nằm trong mắt bà, bà còn tưởng rằng bọn họ đã thuận theo mây bay gặp trăng, ai ngờ tình duyên bỗng nhiên thay đổi.

Ôn Noãn cười nhạt: "Bác Chiếm, cháu còn chưa chúc mừng bác sắp có cháu bé."

Sự hiền hậu trong mắt Châu Tương Linh thoáng chốc biến mất: "Bác thấy báo nói thế, nhưng Nam Huyền vẫn chưa đề cập gì với bác."

Ôn Noãn không đáp, đối với một hôn lễ long trọng sắp cử hành trong hai tháng nữa mà nói, bây giờ cũng nên bắt đầu chuẩn bị, vậy mà trong căn nhà này không có lấy một vật phẩm trang trí hỉ sự, cô không biết là nguyên nhân gì, cũng không muốn hỏi.

Cô đã không còn muốn hỏi tại sao.

Uống xong giọt canh ngọt cuối cùng, cô buông bát trong tay, cụp nửa mắt xuống: "Bác Chiếm, cái chết của bác trai....bác có trách cháu không?" Nhìn thấy Châu Tương Linh nhẹ nhàng lắc đầu, mũi cô chợt cay xè.

"Mấy đứa các cháu toàn thích nghĩ linh tinh, thật ra sinh tử dài ngắn, phúc họa tại trời, một người cả đời ăn được bao nhiêu, mặc được bao nhiêu, sống được bao nhiêu đều đã được định sẵn, vốn dĩ không phải là lỗi của cháu."

Ôn Noãn đỏ mắt, không biết là vì được tha thứ mà thả lỏng tiếng lòng đã buộc chặt nhiều năm, hay là hy vọng Châu Tương Linh hãy đánh mất mình, như vậy có lẽ cô sẽ tốt hơn.

"Khi đó cháu cũng chỉ là đứa bé mười mấy tuổi, làm sao biết được mọi chuyện sẽ trở thành như vậy? Chỉ có thể nói tất cả đều là ý trời." Châu Tương Linh nắm tay cô, thở dài nói: "Người đáng trách đầu tiên phải là bác. Nếu không tại bác liên tục thúc giục bố Nam Huyền, ông ấy cũng sẽ không vội vã trở về."

Ôn Noãn không nói gì.

Trên đời này mỗi ngày không biết có bao nhiêu cặp tan hợp, chỉ không biết cô có tài đức gì mà lại bị ông trời một mực đeo hiệu ứng bướm bướm lên lưng, vốn dĩ có lẽ chỉ là một chuyện vô cùng đơn giản, lại mang đến kiếp nạn cho từng người bên cạnh cô.

“Tiểu Noãn, cháu có thể nói cho bác biết tại sao lúc trước lại chia tay với Nam Huyền không?” Châu Tương Linh hỏi.

Ôn Noãn thở dài, mười năm sau nhớ lại chuyện quá khứ, nội tâm chua xót khó giải bày, đó là chuyện ngu xuẩn nhất cô từng làm—hàng đêm nằm mơ đều muốn chuyện đó hãy quay lại.

“Hôm ấy là thứ 7, trước tiết Đoan Ngọ một ngày, Nam Huyền ở nhà cháu đến mười giờ đêm mới về, sau khi tiễn anh ấy cháu mới phát hiện anh ấy quên mang sách tham khảo, khi cháu cầm sách đuổi xuống dưới lầu—thì nhìn thấy anh ấy và Ôn Nhu đứng ở một góc sáng.” Cô chợt có ý nghĩ muốn dọa họ, vì thế lên chạy ra núp sau cây đa cổ thụ cách đó không xa, ngay lúc ấy,”Cháu nghe thấy Ôn Nhu nói với anh ấy.”

Châu Tương Linh kinh ngạc:”Bọn họ nói gì?”

Ôn Noãn cười khổ:”Chị ấy thích Nam Huyền, từ khi lên trung học quen nhau đã thích rồi.” Cô khi đó chỉ là một sinh vật đơn bào, chưa từng nghĩ rằng Ôn Nhu lại thầm thích Chiêm Nam Huyền ba năm, cho đến lúc ấy cô mới hiểu được, tại sao cuối tuần nào Ôn Nhu cũng ra ngoài mà không ở nhà, tại sao chị lúc nóng lúc lạnh với cô, cô còn tưởng rằng đó là do tính cách Ôn Nhu, không biết thì ra là chị có tâm sự nặng nề như vậy.

“Trước đó cháu không biết tí gì?”

“Chị ấy che giấu rất tốt.” Cho dù sớm chiều có gặp cô và Chiêm Nam Huyền thân thiết nồng nhiệt, Ôn Nhu cho tới bây giờ cũng chưa tỏ thái độ gì với cô, lúc ấy Ôn Nhu cũng chỉ mười bảy tuổi mà thôi, cô không biết chị mình đã làm thế nào.

Đêm đó Ôn Nhu uống rượu nhưng không say, nhưng mà áp lực yêu say đắm trong suốt ba năm và nỗi khổ ước muốn không thể thành sự thật, khó có dịp về nhà một mình gặp anh dưới lầu, nhân lúc đêm tối và cảm giác say rượu chị rất cục cựa cũng bùng nổ, theo lí lẽ con tim thổ lộ với anh.

Anh chọn thế nào là chuyện của anh, chị có quyền cho anh biết tình cảm của mình.

Yêu một người, không phải là một lỗi lầm, đúng không?

Châu Tương Linh nhíu mày:”Cháu vô tâm nên không biết tâm ý của chị mình, điểm ấy bác có thể hiểu, nhưng thời gian ba năm lâu là vậy, còn Nam Huyền, chẳng lẽ nó cũng không biết sao?”

“Đó chính là nguyên nhân cháu tức giận đến choáng váng đầu óc kiên quyết đòi chia tay.” Chiêm Nam Huyền lúc ấy dường như không chút bất ngờ với lời thổ lộ của Ôn Nhu, hơn nữa lời từ chối cũng vô cùng uyển chuyển tự nhiên, giống như đã sớm có dự tính trong đầu, cô tránh sau cây quan sát tuy rằng đơn thuần nhưng không ngốc nghếch, lập tức hiểu được anh đã sớm nhận ra tâm ý của Ôn Nhu.

Anh rõ ràng biết, lại không hề nhắc tới với cô.

Nếu anh sớm nói ra mà không để cô không hay biết gì, cô sẽ không đến mức ba năm không để ý đến cảm nhận của Ôn Nhu, ít nhất cô có thể ra ngoài giết thời gian với anh, không để anh suốt ngày đến nhà với cô mà bức Ôn Nhu phải đi dạo chơi bên ngoài.

Nếu anh sớm nói cho cô, nửa đêm cô sẽ không trèo lên giường chị mình, lú lú kể cho chị nghe tâm tư ngọt ngào của mình, cực kì vui vẻ muốn chia sẻ cùng chị cái chua ngọt của tình yêu say đắm.

Cô không thể tưởng tượng, những năm kia với Ôn Nhu là loại giày vò tàn khốc như thế nào.

Chính mắt nhìn thấy Ôn Nhu dựa vào ngực anh, khóc đến tê tâm liệt phế, cô tránh sau cây, trái tim vốn vẹn nguyên vì chấn động mà dập nát, cô không biết bọn họ khi nào thì tách ra, không biết Ôn Nhu lên lầu khi nào, cũng không biết Chiêm Nam Huyền khi nào thì rời đi.

Cuộn mình dưới tàng cây, trong ý thức cô chỉ có duy nhất một màn, chị gái mình ôm chặt lấy bạn trai yêu sâu đậm của mình, khóc đứt ruột đứt gan.

Cảnh tượng đó, khiến cô cả đời khó quên.

Thậm chí cô còn không biết mình lên lầu bằng cách nào, không biết mình đã qua loa lấy có gì để trốn tránh nghi vấn ngạc nhiên của Ôn Nhu. Đêm đó là đêm đầu tiên mất ngủ trong đời cô, chỉ cần nhắm mắt lại trong đầu sẽ hiện lên khuôn mặt khóc trong bất lực và tuyệt vọng của Ôn Nhu.

Ngày hôm sau, tiết Đoan Ngọ, cô đề nghị chia tay với Chiêm Nam Huyền.

Châu Tương Linh trầm tư hồi lâu nói: "Nam Huyền không nói với cháu, bác cho rằng điều đó không sai."

"Đúng vậy." Thật ra anh không làm sai điều gì.

Tới khi trưởng thành cô mới hiểu ra, anh có lý do của anh.

Trước khi Ôn Nhu chưa thổ lộ với anh, anh cũng không thể xác định cảm giác của mình có đúng hay không, ngộ nhờ không phải, anh nói ra là tiểu nhân gây oan cho người khác, hơn nữa cho dù anh nói, chưa chắc cô đã tin, nếu cô không biết trời cao đất dày chạy tới truy hỏi Ôn Nhu, ngược lại càng khiến Ôn Nhu khổ sở.

Mà cho dù cảm giác của anh là thật, cho dù cô cũng tin, cô khi đó chắc chắn không thể thần nhiên đối mặt với Ôn Nhu, cô có thể sẽ trở nên căng thẳng, không thể vui vẻ nổi, mà miễn cảm như Ôn Nhu một khi đã cảm giác được sự thay đổi của cô, nhất định cũng sẽ không dễ chịu gì.

Chiêm Nam Huyền còn hiểu tính cô hơn cả cô, anh không muốn gây thương tổn như cô có áp lực gì, càng sợ hãi cô sẽ phản ứng quá mức—lấy chuyện từ sau khi cô biết lập tức đòi chia tay với anh làm ví dụ, cô sẽ dùng cái hạ sách sách ngón gài đi xử lý chuyện này.

Chính là, cô từ nhỏ cơm đến miệng áo đến người không chỉ được nuông chiều từ bé, mà trong ba năm kia lại được anh yêu thương đến mức không biết gian khó cuộc đời, chỉ nhận những ánh nắng vui vẻ trong quãng sáng anh vẫn luôn bảo vệ cô, khổ tâm ngăn cách tất cả những gì làm cô không vui ra bên ngoài hai người.

Chuyện nặng nề thế anh vẫn gạt cô, hại cô thành tội nhân gia tăng nỗi đau cho Ôn Nhu, điều này khiến cô vô cùng phẫn nộ, không thêm nghe giải thích trực tiếp phán anh tội không thể tha thứ.

"Tại sao lúc ấy cháu kiên trì không chịu nói cho Nam Huyền biết nguyên nhân?"

"Bác Chiêm bác cũng hiểu rõ tính anh ấy, nếu cho anh ấy biết, nhất định nói thế nào cũng sẽ không chịu chia tay, hơn nữa chắc chắn sẽ đi tìm Ôn Nhu yêu cầu chị ba mặt một lời nói rõ ràng." Nếu anh làm thế, tức là cô đã liên thủ với Chiêm Nam Huyền bức Ôn Nhu tới đường cùng.

Cô biết chia tay đã làm tổn thương anh, khoảng thời gian đó cô cũng rất đau khổ, nhưng mà cô nghĩ là, cô nghĩ là—Ôn Nhu là nữ sinh mà anh là nam sinh, nếu để Ôn Nhu tiếp tục tổn thương không bằng để anh gánh vác, hơn nữa trong tiềm thức, cô đã nghĩ mình sẽ bù lại cho Ôn Nhu chút gì đó.

"Cháu muốn tặng Nam Huyền cho Ôn Nhu?"

Ôn Noãn lắc đầu, "Không phải, cho tới bây giờ cháu chưa từng muốn tặng anh ấy cho ai, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn không thể chấp nhận nỗi sự thật, cháu không thể hiểu tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy, hơn nữa sau khi biết chị ấy đau khổ đến thế, cháu không—không thể sống hạnh phúc một mình được."

Dựa vào tính cách của Ôn Nhu, nếu bạn gái Chiêm Nam Huyền đổi lại là người khác, chị đã sớm công khai đại chiến ba trăm hiệp rồi, nhưng bởi vì đó là Ôn Noãn, bởi vì chị yêu cô, vậy nên ba năm ấy mặc cho đứa em gái duy nhất của mình lững lờ thế nào, chị vẫn cắn răng một mình chịu đựng.

Sau khi biết tâm sự của chị mình, cô sao có thể tiếp tục vui vẻ?

Cô ngu ngốc tưởng rằng, chia tay thì có thể bồi thường cho Ôn Nhu, cho dù Chiêm Nam Huyền có đau khổ thì chuyện rồi sẽ qua, cô cứ tưởng rằng làm vậy là tốt cho tất cả mọi người, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, nhưng cô không có một chút kinh nghiệm trải đời nào nên đầu thế ngờ đến, ông trời và cô đã tạo nên một trò đùa đau đớn nhất.

Tuy rằng cô vẫn ngậm miệng không đề cập tới nguyên nhân chia tay, nhưng Ôn Nhu vẫn miễn cưỡng bắt được manh mối trong ngôn ngữ cảm xúc của cô, lúc ấy Ôn Hòa đang du lịch bên Thụy Sĩ, có thể là xuất phát từ bất an và lo lắng, Ôn Nhu nhờ bạn Đại Học Chu Lâm Lộ tới giúp đỡ cô.

Trong thời điểm nhạy cảm nhất, khó tránh khiến Chiêm Nam Huyền nảy lên tâm trạng nghi ngờ vô căn cứ.

Cho dù anh có thể không tin cô sẽ phản bội tình yêu của hai người, cho dù anh đoán được ít nhiều nguyên nhân cô chia tay là vì Ôn Nhu, nhưng khi anh nhìn thấy cô lên xe Chu Lâm Lộ, rồi khi đợi dưới nhà cô bốn năm giờ cô mới về, cô vẫn không chịu mở miệng cùng sự dứt khoát không quan tâm anh có tin hay không, rốt cuộc cũng khiến sự uất ức nhằn nhẹn lâu ngày của anh bùng nổ.

Đêm hôm đó, là lần đầu tiên bình sinh bọn họ cãi vã.

Cô cảm thấy không nói một lời, mặc anh tự mình trình diễn một vai.

Có lẽ bị tổn thương thêm lần nữa, so ra vẫn kém cảm giác tự tôn bị sự im lặng tuyệt vọng từng hồi từng hồi một của cô, càng làm người ta đau khổ bàng hoàng.

Bình sinh lần đầu tiên, anh nhằn tâm thề trước mặt cô.

Anh thề sẽ giàu hơn Chu Lâm Lộ, anh thề một ngày nào đó sẽ khiến cô phải tự mình quay về bên anh.

Bình sinh lần đầu tiên, anh không chút lưu luyến xoay người trước mặt cô, khi rời đi cũng không ngoảnh đầu lại.

Không bao lâu sau, anh đến với Bạc Nhất Tâm.

Cho dù biết rõ là anh lợi dụng Bạc Nhất Tâm kích thích mình, nhưng mà cô đã sớm leo lên lưng hổ, hơn nữa trước sau vẫn luôn tâm cao khí ngạo, mấy năm qua sớm đã quen anh nuông chiều, bỗng nhiên anh trở mặt làm cô cực kỳ không quen, mà anh càng làm như vậy, cô càng không vứt bỏ được tự tôn quay đầu lại.

Cho đến khi Bạc Nhất Tâm bị bạn học chơi xấu, anh cảnh cáo cô đừng tuyệt tình quá, lúc này cô công khai mình đã thay đổi trước, và rồi khi cô tận mắt nhìn thấy anh hôn Bạc Nhất Tâm, giây phút đó chỉ cảm thấy ngực đau tê liệt, tình cảm đối với anh vỡ vụn tại chỗ.

Nhưng không thể nào ngờ được, ngay đêm hôm đó, đã khiến.....bố của hai người cùng qua đời.

Trái tim non nớt kiêu ngạo không biết quý trọng cũng không biết khoan dung, nỗi đau lớn mất nơi nương tựa khiến cô và anh không biết làm sao, mỗi người tự ôm ấp trái tim bị tổn thương của mình, tình cảm ngọt ngào mà trẻ con kia cuối cùng vỡ tan không thể quay lại, từ đây bước đi như hai người xa lạ.

Mà cô vì muốn tất cả đều tốt, lại trở thành thủ phạm tạo nên vết thương lớn cho tâm hồn của Ôn Nhu và Chiêm Nam Huyền.

Bao nhiêu đêm trong chùng ấy năm, hối hận bưng tỉnh trong mơ mà yên lặng gặm nhấm, đè chặt trái tim đau đớn ngửa lên trần nhà tự hỏi, nếu trước đây cô không tuyệt tình và tùy hứng như vậy, nếu cô không cố chấp không chịu làm hòa khi anh bao lần đau khổ cầu xin, khi chuyện anh và Bạc Nhất Tâm bị lan truyền cô chịu cúi cái đầu kiêu ngạo của mình xuống, tất cả tất cả, liệu có thay đổi không?

Nếu có thể cho cô một cơ hội làm lại từ đầu.

Cho dù cái giá phải trả đau hơn nặng hơn, cho dù cần hết thảy của cuộc đời này, nếu có thể, hãy cho cô một cơ hội làm lại từ đầu.

“Nam Huyền biết tại sao cháu lại đòi chia tay không?” Châu Tương Linh hỏi.

Cô im lặng, một lát sau mới nói: “Cháu nghĩ là anh ấy biết.” Chắc đây mới là nguyên nhân khiến anh hận cô nhất, hận cô dễ dàng từ bỏ, hận cô có thể vì người khác mà tình nguyện hy sinh, để trái tim vô tội của anh đau đớn tuyệt vọng, xét cho cùng, anh hận cô yêu anh không đủ.

Đoạn tình cảm này đối với anh mà nói là một hồi tai vạ, loại đau đớn này nhiều năm sau cũng không thể phai mờ.

Châu Tương Linh chăm chú nhìn cô: “Thường nói hiểu con không ai bằng mẹ, tính cách của Nam Huyền bác rất rõ, nó đối với cháu luôn cứng chiều, cho dù khi bố nó mất cũng không hề giận cá chém thớt, nhưng tại sao—lại làm như vậy ở buổi họp báo? Cái đầu già này của bác nghĩ thế nào cũng không ra.”

Ôn Noãn cúi đầu, không nói lời nào.

Tầm mắt Châu Tương Linh dừng trên lọn tóc ngắn đen nhánh bên tai cô, nhẹ giọng hỏi: “Có phải—cháu đã làm chuyện gì cố ý chọc giận nó không?”

Ôn Noãn cắn môi, vẫn không lên tiếng.

“Tiểu Noãn, bao năm trôi qua như vậy rồi có một việc bác vẫn không rõ, bố cháu—tại sao cũng ở trong chuyến bay đó?”

Ôn Noãn hốc mắt đỏ lên, khẽ quay đầu, ép nước mắt trở về.

Châu Tương Linh thở dài một tiếng, thương xót vỗ vỗ tay cô.

Nghĩ một lúc, bà bảo chị Hoan mang tới một chùm chìa khóa.

“Đây là chìa khóa căn nhà cũ của bác, cháu rảnh thì ghé qua xem.”

Ôn Noãn không nhận, hồi lâu sau mới cúi đầu nói: “Bác Chiêm, chúng cháu đã rất khó quay lại.”

“Không quay lại được cũng không sao, cháu kiếm thời gian xem thử, coi như hoài niệm là được.” Châu Tương Linh cương quyết nhét chìa khóa vào tay cô, ánh mắt âu yếm: “Tiểu Noãn, bác biết cháu luôn rất thông minh, phải biết hận cực tất thương. Nghe lời bác, nhân sinh khổ đoản, còn mấy mươi năm để hai đứa phung phí thời gian? Nó có đáng không?”

Hốc mắt lần thứ hai phiem hồng, Ôn Noãn nghiêng người ôm lấy Châu Tương Linh, vùi mặt vào vai bà, lòng bàn tay phải nắm chặt chùm chìa khóa hơi hơi đau nhức.

“Chị nên về đi.” Ôn Noãn nói với Ôn Nhu đang bơ phờ nằm trên sofa.

Ngày ấy xuất viện Ôn Nhu cãi nhau to với Lăng Chấp Ẩn một trận, anh ta tức giận đến nổi vung tay bỏ đi, thẻ đời này không bao giờ muốn gặp lại người đàn bà chanh chua không biết nói lý như chị.

Ôn Nhu buồn bực không nói gì, chỉ cầm gối mềm đập vào đầu mình,

Ôn Noãn cất quần áo và mấy thứ linh tinh vào vali du lịch, ánh mắt lơ đãng lướt qua chùm chìa khóa cũ lẳng lẳng nằm trên bàn trà đã mấy ngày nay, ngừng động tác trong tay lại, cô ngẩng đầu, hỏi Ôn Nhu: “Hôm ở bệnh viện sao chị lại nói thế?”

Ôn Nhu cười đều: “Ai bảo cậu ta nói cậu ta là người đàn ông đầu tiên của mày, tao ghét hai đứa đấy nên muốn kích thích cậu ta!” Nhìn thấy mặt cậu ta trắng bệch ngay tại chỗ thật khiến chị hả hê, nghiêng mắt liếc Ôn Noãn, chị có phần tâm không cam lòng không muốn: “Vẫn nên nói ày biết vậy, cậu ta mỗi ngày nửa đêm đều ở ngoài phòng bệnh của mày.”

Ôn Noãn sắc mặt như thường, không nói gì, tiếp tục sửa soạn vali.

Ôn Nhu có chút bực mình: “Đi đi, mày biết đi mà phải không? Đã bao năm như thế rồi, rốt cuộc mày muốn thế nào? Rốt cuộc mày muốn người khác phải thế nào? Tuy bây giờ tao rất ghét cái tên đầu heo họ Chiêm kia, nhưng cũng không thể phủ nhận những gì cậu ta làm ày vượt hẳn tuyệt đại đa số đàn ông khác, mày có thể dừng tự làm khó mình như thế được không?!”

Ôn Noãn liếc mắt nhìn chị, đột nhiên hỏi: “Tại sao không chịu đưa người tới gặp em?”

Dáng vẻ bệ vệ của Ôn Nhu bỗng mềm nhũn, hừ khẽ dưới gối: “Tao sợ anh ấy sẽ thích mày.” Nỗi đau đớn đã trải qua đó, một lần đã đủ rồi.

Ôn Noãn cười cười, từ khi sinh ra đến nay chưa từng gặp người nào ghét cô như Lăng chấp Ẩn, "Rõ ràng anh ta chỉ hận em không thể biến mất khỏi thế giới này, chị phải yên tâm mới đúng chứ? Tại sao lại cãi nhau với anh ta?"

Ôn Nhu xoay người ngồi dậy, ôm gối, trong đôi mắt to trong suốt lóe ra ánh sáng như linh ngộ được điều gì đó sau nhiều năm: "Bởi vì khi mọi chuyện đột nhiên đổ lên đầu tao, tao mới hiểu.....Nếu bắt tao chọn một trong hai người, tao sẽ không do dự chọn mày."

Ngực Ôn Noãn cứng lại, ngừng động tác trong tay, nghiêng đầu nhìn chị: "Chị—nói gì?!"

"Tao nói, tao rất cuộc cũng hiểu được."

Ôn Noãn ngồi xuống ghế sofa đơn bên cạnh, chôn sâu mặt vào lòng bàn tay.

"Ôn Nhu, chị về đi." Cô trầm giọng nói.

"Tại sao?" Ôn Nhu kinh ngạc, chị nói sai chỗ nào?

Ôn Noãn bỗng nhiên đứng dậy, khuôn mặt lưu động sự tức giận mơ hồ khó thấy, chớp lấy chùm chìa khóa trên bàn trà, ngữ khí khắc chế bình tĩnh: "Đi, chúng ta cùng đi, chị về nhà, em đến một nơi."

Ôn Nhu đang muốn tức giận, nhưng lại thấy ánh mắt im lặng bi thương đầy áp lực, nhất thời giật mình, không nói nên lời, Ôn Noãn thừa thế nắm lấy cổ tay chị kéo ra ngoài, xoay tay lại đóng sầm cửa lại.

Trong thang máy hai người cùng trầm mặc.

Cho đến khi vào bãi đỗ xe, Ôn Noãn mới từ từ mở miệng.

"Em vẫn luôn hối hận, hồi trước tại sao lại chọn chị mà không phải Nam Huyền, em thật sự rất hối hận, tại sao không hỏi ý kiến của chị? Tại sao không hỏi chị có muốn được em chọn không? Nếu lúc ấy người em chọn không phải là chị, em và Nam Huyền sẽ không đi đến ngày hôm nay, nếu người em chọn không phải là chị, chị sẽ không cắt tay và vào bệnh viện, sẽ không vì giúp em mà đến bây giờ vẫn không chịu chân chính đi yêu một người, nếu người em chọn không phải là chị, bố Nam Huyền và bố chúng ta sẽ không lên chuyến bay chết tiệt đó!" Cô ngồi vào khoang lái, cắn chặt môi.

"Đã có lúc em từng nghĩ buông tha có nghĩa là thành toàn cho người khác, em nghĩ mình không hề sai, kết quả và cái giá lớn như vậy chẳng qua chỉ là ngoài dự kiến của mọi người thôi, cho đến khi gặp lại Nam Huyền em mới hiểu được——chị biết tại sao anh ấy làm vậy với em không? Bởi vì anh ấy muốn em hiểu! Bởi vì anh ấy muốn em hiểu! Đôi khi sự cố chấp dư thừa là buồn cười cỡ nào! Anh ấy muốn em hiểu mình ngu ngốc đến nỗi coi ích kỷ là vô tư! Anh ấy còn muốn em hiểu! Nhiều năm như vậy tại sao em có thể vì cầu bản thân bình an mà luôn để người yêu em nhất rơi vào nỗi thống khổ!"

Lái xe ra khỏi gara, cô đứng trước mặt Ôn Nhu: "Nói cho em biết, Ôn Nhu, mấy năm nay chị có thấy đau khổ không? Chị có giống anh ấy hận em chậm chạp quay về không?"

Ôn Nhu kinh ngạc nhìn cô không có cảm xúc gì bên cạnh, không thể lên tiếng.

Đánh một đường vô lăng, Ôn Noãn đi nhanh như bay.

Một bước sai, bước bước đều sai, không ai biết cô đã trải qua những gì.

Phải, cô ích kỷ, lúc này đây cô thực sự ích kỷ, cô không muốn bị Ôn Nhu chọn.

Cô không muốn vô duyên vô cớ nhận áp lực lớn mình từng tự cho là đúng áp đặt lên Ôn Nhu, cái áp lực suýt chút nữa khiến Ôn Nhu hít thở không thông, cô không muốn Ôn Nhu dẫm lên vết xe đổ của cô, người chưa từng trải qua vĩnh viễn sẽ không biết, sau khi lạc lối mỗi bước đi tựa như hình với bóng với nỗi tuyệt vọng, trái tim cô độc trong hành trình dài đằng đẵng muốn chết mà không chết được.

Lái xe vào một khu phố lâu đời đã có hơn hai mươi năm lịch sử-Bích Chi, cô tùy tiện đỗ lại một nơi, xuống xe, cầm chùm chìa khóa hôm ấy Châu Tương Linh đưa cho cô, mở thang máy đi lên.

Tầng 16 khu nhà B.

Trong hành lang không một bóng người, cô cầm chìa khóa vào ổ.

Ngay trong giây đó, bỗng nhiên nghe thấy bên trong có tiếng nói cực nhỏ, dường như cách sau cửa không xa, có người đang nói gì đó, sau đó có tiếng cười đứt quãng của người khác, cô theo trực giác rút ngay chìa khóa ra, xoay mình trốn vào đường phòng cháy chống cháy.

Cánh cửa vàng của phòng vệ sinh mở nửa trong đó có hai cái kính thủy tinh như màn hình, bởi vậy cô nhìn rõ Chiêm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm đi từ phòng ra, đưa lưng về phía cô đang đợi thang máy.

Bạc Nhất Tâm dường như hơi mệt, kéo tay anh, tựa đầu vào vai anh: "Nam Huyền, anh thật sự không đi giải thích với Ôn Noãn à?"

Ôn Noãn thấy rõ anh bên cạnh, nụ cười nhạt bên môi lơ đãng nhếch lên.

"Giải thích cái gì? Nói em và anh liên thủ chẳng qua chỉ là muốn thấy dáng vẻ quần bách mất hết nhuệ khí của cô ấy? Hay là nói hôn lễ mừng chín tháng chín tuyệt đối sẽ không đổi ngày? Hay là nói tên đứa bé đã nghĩ hay lắm rồi chỉ cần nó ra đời ngọt ngào gọi cô ấy là "cô"?"

Bạc Nhất Tâm cười khúc khích, huých anh một cái, gắt giọng: "Anh thật xấu xa!"

Anh nghiêng người nhìn cô, cười nhạt: "Em thì không xấu đấy?"

Cô thỏa mãn lại tựa đầu vào vai anh: "Ai bảo chúng ta không phải trời sinh một đôi?" Hai người nhìn nhau cười, cùng đi vào thang máy.

Ôn Noãn trốn dưới gầm cầu thang chỉ cảm thấy hai tay liên tục run rẩy, chùn chìa khóa trong lòng bàn tay như tuột khỏi ngón tay, toàn thân mềm nhũ vô lực, hai chân giống như bị cắt không hề hay biết, mới thử động đậy đã mềm nhũn quỵ oặt xuống, cô tê liệt ngồi tại chỗ, bàn tay cầm chìa khóa nắm chặt thành nắm nhét vào trong miệng, răng nanh cắn sâu vào mu bàn tay.

Thang máy xuống đến tầng 1, cảm giác có gì rung truyền đến, Chiêm Nam Huyền lấy di động từ trong túi ra.

Góc trái màn hình có một điểm đỏ lóe sáng, báo có tin nhắn mới, ngón tay chạm vào mở ra, vừa đi về phía xe vừa tiếp nhận tin tức từ vệ tinh, khi tải được một nửa di động phát ra cảnh báo pin không đủ, anh khẽ nhíu mày, sờ túi quần mới nhận ra không mang pin dự trữ.

"Sao vậy? Tin nhắn đó quan trọng lắm à?"

Chiêm Nam Huyền hơi hột cười: "Không có gì, chỉ là vài bức ảnh thôi." Thả chiếc điện thoại đã tự tắt máy vào trong túi, ngồi vào ghế lái: "Tối em muốn ăn gì?"

"Gần đây ghen kinh quá, không muốn ăn gì cả, vẫn nên về nhà bảo chị Tam nấu chút cháo thì hơn."

"Vừa có một đầu bếp cơm chay hạng A đến câu lạc bộ, nếu không anh và em cùng thử—" Chiếc xe thể thao màu xanh sapphire như mũi tên rời dây bắn mười mấy met trong ba giây đột nhiên phanh lại, Chiêm Nam Huyền áy náy nói với Bạc Nhất Tâm trong dây an toàn: "Xin lỗi."

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng xe thấp thoáng dưới tán cây nơi cuối đường.

"Sao thế?" Bạc Nhất Tâm kinh ngạc hỏi.

Anh không đáp, lùi xe về phía sau, cho đến khi anh nhìn rõ biển số của chiếc xe kia, xác định mình không nhìn nhầm, đấy đúng là xe của Ôn Noãn.

Tại sao cô ấy lại ở đây? Ngay lập tức anh đẩy cửa xuống xe, phóng mắt xung quanh không thấy bóng cô đâu, nghĩ một lúc, anh cúi đầu nói với Bạc Nhất Tâm: "Em chờ anh một lát."

Đi nhanh vào trong tòa nhà, bấm thang máy đi lên.

Theo thói quen định lấy di động, nhưng khi bàn tay cắm vào túi mới sực nhớ ra đã hết pin.

Tới tầng 16, hành lang không một bóng người, tập trung suy nghĩ trong chốc lát, lấy chìa khóa mở cửa đi vào, thông thả đi qua khắp các gian phòng, ánh mắt chăm chú nhìn kỹ không bỏ qua bất kỳ ngõ ngách nào.

Mọi vật đều ở nguyên tại chỗ, không có dấu hiệu đã từng bị người động vào.

Con người âm u, anh ngồi trên mép giường trong phòng mình trước kia một lát, sau đó mới đứng dậy ra ngoài.

Khóa kỹ cửa, đi qua ấn nút thang máy, lơ đãng nghiêng đầu, tầm mắt dừng trên cánh cửa thoát hiểm khóa chặt, lòng chợt xẹt qua thứ gì đó, theo bản năng nhắc chân đi qua, anh nâng tay lên, lòng bàn tay chạm vào cửa trong nháy mắt không biết vì sao trong lòng lại có cảm giác hơi hơi hoang mang không nói nên lời, loại hoang mang này từ nào rơi xuống cánh tay, bàn tay theo bản năng nắm chặt, rồi từ từ mở ra.

Anh giữ cửa nhẹ nhàng đẩy ra, trong cầu thang trống không, lại đẩy, cầu thang mười lăm cấp tính cả chỗ rẽ toàn bộ thu vào đáy mắt, vẫn trống không như cũ.

Khẽ thở dài, cảm giác trong lòng nói không nên là thả lỏng lơ lửng hay là hơi hơi mất mát, thu tay, cánh cửa tự động khép kín đóng lại, anh xoay người—phút chốc khuỷu tay lại giương ra chắn hai cánh cửa chuẩn bị khép kín rồi đẩy mạnh.

Mặt đất bên cạnh chỗ rẽ cầu thang, có một chùm chìa khóa màu đồng rất bình thường.

Anh nhặt lên, nhìn tầng trên, lại nhìn tầng dưới, cảm giác hoang mang trong lúc trống vắng trước lần thứ hai dâng lên trong đầu, đôi môi mỏng vênh lên, anh đi ra bước về phía thang máy, liên tục ấn nút dù trên đó rõ ràng đang có mũi tên đỏ đi xuống.

Phía bên ngoài, Bạc Nhất Tâm ngồi trong xe lẳng lặng nhìn bóng anh lao ra từ bên trong, khi ánh mắt xẹt qua vị trí đỗ xe đã quang đãng không xa sau Bạc Nhất Tâm sắc mặt khẽ biến, người đàn ông trái tim sắt đá cảm xúc khó lường này, từ khi cô quen anh đến nay, suốt mười năm, trái tim anh chỉ vì một người mà biến chuyển khác thường.

“Cô ấy đi rồi.” Cô hồ hững nói, “Anh vừa đi không lâu thì cô ấy xuống.”

Chiêm Nam Huyền ngồi vào ghế lái: “Anh đưa em về.”

Cô liếc anh một cái: “Không phải anh nói câu lạc bộ có đầu bếp mới đến? Em muốn đi ăn thử.”

“Được.” Về mặt anh không thay đổi, xe thể thao bay nhanh trên đường với tốc độ cực cao, “Em đi theo anh về lấy pin điện thoại trước đã.”

Một tay lái xe, một tay nhàn rãi gác lên thành cửa, anh chăm chú nhìn đường phía trước, đôi mắt dưới lớp mi dày vì cảm xúc phập phồng mà không ngừng chuyển tối, giống như đã bước vào khoảng không tinh thần xa xôi nào đấy mà quên mất sự tồn tại của người bên cạnh, khóe môi hơi hằn lên có vẻ xa cách khác thường.

Bạc Nhất Tâm ấn đĩa CD trong xe vào.

Anh nghiêng đầu nhìn, thu tay kéo cửa kính xe lên, trong khoang xe yên tĩnh không người nói chuyện quanh quẩn tiếng ca khàn khàn trầm thấp, là Please Forgive Me của Bryan Adams.

First time our eyes met

Lần đầu tiên khi chạm ánh mắt nhau

Same feeling I get

Anh cũng có cảm giác như thế này

Only feels much stronger

Những cảm xúc dạt dào hơn

Wanna love you longer

Muốn được yêu em dài lâu

You still turn the fire on

Vì em vẫn thắp lên ngọn lửa

So if you're feelin' lonely don't
Nếu em có cảm thấy cô đơn thì đừng
You're the only one I ever want
Em là người duy nhất anh từng mong muốn
I only wanna make it good
Anh chỉ muốn mọi thứ được tốt đẹp
So if I love you a little more than I should
Vì thế anh luôn yêu em hơn những gì anh có thể
Please forgive me I know not what I do
Hãy tha thứ cho anh, vì anh không biết mình làm gì
Please forgive me I can't stop loving you
Hãy bỏ qua cho anh, anh không thể ngừng yêu em
Don't deny me this pain I'm going through
Đừng từ chối anh vì nỗi đau này anh đang trải qua
Please forgive me I need you like I do
Hãy tha thứ cho anh, anh cần em rất cần
Please believe me every word I say is true
Hãy tin anh, từng lời anh nói đều là chân thành

Đi thẳng về lầu phụ Thiển Vũ, Chiếm Nam Huyền đi lên lấy pin, thay vào khởi động lại máy nhận tin nhắn, sau khi đọc xong anh gửi chỉ thị mới, sau đó gọi điện thoại cho Cao Phóng.

“Gần đây bên kia có động tĩnh gì không?”

“Tạm thời không có, cậu yên tâm, tối đã sắp xếp ổn thỏa rồi, sẽ không có việc gì.”

“Ừ, phiền cậu vậy.” Khi nói chuyện điện thoại rung, anh đọc dữ liệu mới chuyển tới.

Xem xong bỏ di động vào túi, im lặng nhìn chính mình trong lớp kính bề mặt thang máy, bàn tay đút trong túi quần cũng không rút ra mà vẫn đang nắm di động, giống như tùy ý ngấm ngấm, lại giống như đang rục rịch muốn gọi vào phím tắt nhanh nào đấy.

Mười năm, mười năm nay anh chỉ gọi cho cô hai cuộc cách đây không lâu.

Đêm hôm đó, không nhận được nhớ nhung âm thầm, anh gọi cô đến câu lạc bộ Đẳng Mạt.

Một đêm nữa, không hẹn mà gặp trong sân tennis, cho dù cách xa như vậy, anh liếc một cái vẫn nhận ra cô đang ngồi ở vị trí đối diện.

Năm tháng quá dài sẽ khiến một thứ gì đó ngưng tụ thành ngăn cách và cấm kỵ không muốn đụng chạm, bây giờ không phải là không dám đi phá bỏ, mà là chuyện tới giờ chợt phát sinh biến cố ngoài kế hoạch, nhất thời khiến anh do dự không biết nên làm thế nào, đồng thời không thích hợp bước thêm bước nữa.

Năm tháng quá dài, anh đã sớm quen không giải thích với bất kì ai.

Xuống tầng, sau khi hơi do dự, anh vẫn đi cùng Bạc Nhất Tâm đến câu lạc bộ tư nhân.

Đường Sâm Lâm, Nhã Trúc Viên, trong nhà Ôn Noãn.

Khi đóng vali lại cô chợt nghĩ, một người yêu một người khác, rốt cuộc có cần lí do không? Thu dọn tất cả các giấy tờ tùy thân bỏ vào trong túi mang theo bên người, cô tháo chiếc vòng bạch kim cho dù khi bị bệnh vẫn đeo xuống, bỏ mặt dây chuyền làm bằng mảnh đá màu vàng tinh xảo vào trong ngăn kéo.

Kéo vali đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa, trong khoảnh khắc đó, cô quyết định gả cho Chu Lâm Lộ.

Rất nhiều quyết định trong cuộc sống, thường có một ý niệm ngay trong chớp mắt.

Vốn dĩ cô chỉ thăm nghĩ ra ngoài giải sầu, bây giờ rốt cuộc cũng nhận ra, thật ra mọi thứ trong cuộc sống, rất nhiều lúc chẳng qua chỉ là lo sợ không đâu, rất nhiều lúc không cần quá thận trọng, không cần lo trước nghĩ sau, không cần hay thay đổi, cũng không cần giận mình hận người.

Buông tay, vốn dĩ có thể không cần lí do.

Một năm lại một năm nữa, bên cạnh người đến người đi, thời gian chảy tới không tiếng động, nhớ khi nói lời cảm ơn trong lúc khó khăn nơi đất khách quê người, mà thứ hạnh phúc cô từng hao hết tâm tư truy tìm, lại không biết từ khi nào đã bay tới bên cạnh người khác, duyên phận của cô và mối tình đầu sau khi trốn tránh mười năm rốt cuộc vẫn không thể nở rộ.

Cuối cùng, vẫn là tiêu tan gần như không còn.

Từ nay về sau, cô chỉ muốn yên bình, kiếp này an ổn.

Yêu và hận, chuyện cũ biến chuyển xoay vần này, sẽ không liên quan gì đến cô nữa.

18. Chương 18

Bạc Nhất Tâm nhìn về phía Chiêm Nam Huyền hầu như không động đũa.

“Sao khẩu vị của anh còn kém hơn của em thế?” Cả tối chỉ không ngừng xem điện thoại, dáng vẻ bất ổn không yên khó thấy, cô gấp một miếng gạc nai, không chút để ý nói: “Gọi một cuộc điện thoại thôi mà khó như vậy sao? Muốn em giúp anh không?”

Anh khẽ thở dài: “Em ăn từ từ, anh đi hút điều thuốc.”

“Để điện thoại lại, muốn gọi thì gọi trước mặt em, đừng không nhận được sau lưng em.” Bạc Nhất Tâm thản nhiên cười, “Em khó khăn lắm mới ác độc giữ anh lại được, nếu không nghe được tí gì, thế thì còn ý nghĩa gì nữa?”

Chiêm Nam Huyền cong miệng, nghe lời để đi động lại, chỉ đi một mình ra ngoài.

Không đi vào chỗ hút thuốc, anh cất bước ra khỏi câu lạc bộ, bước thong thả đến dưới tàng cây Quế.

Bức màn đêm treo một mảnh trắng mới lên cao, ánh trăng như nước, mơ hồ có thể thấy được ám tối bên trong vòng tròn, trước đây trong sách nói đó là nguyệt quế của Ngô Cương, anh ta mỗi ngày cố chấp không ngừng nghỉ chặt cây, nhưng nguyệt quế mặc chém lại liền, khi riu hạ xuống chém đứt thấy khung, búa đao cùng tạo vết thương.

Nếu trái tim con người cũng có thể tự trị thương như thế này thì tốt rồi? Như vậy hai người yêu nhau, cho dù đôi phương đã nói gì làm gì, cho dù đau lòng hay tổn thương, trong lòng cũng sẽ chỉ nổi lên gợn sóng ngấn ngủi, trong nháy mắt trôi đi vô tung, giống như chưa có gì xảy ra, tất cả khôi phục lại như hồi mới yêu.

Hai tay theo thói quen dút vào túi quần, tay phải lạc lõng không sờ thấy điện thoại, trong lòng chợt xẹt qua cảm giác khó có thể nói thành lời, mà tay trái cách hộp thuốc chạm vào kim loại lạnh lẽo, đó là chùm chìa khóa anh nhặt được.

Ngón tay co lại, thuận tay lấy hộp thuốc ra, dưới tàng cây che phủ bởi lá Quế có một ánh lửa đỏ.

Cũng là một đêm trăng như vậy, bao nhiêu lần ở nhà anh và dưới nhà cô, hai người đầu trên đầu dưới, anh luyện tiếu đưa cô về, cô luyện tiếu nhìn anh rời đi, tình yêu nhộn nhạo trong ngực dai dẳng ngấm vào xương tủy, chỉ hận không thể dung nhập đối phương vào mình hợp hai thành một, từ nay về sau không chia lìa một giây.

Quá khứ rất đẹp, đẹp đến mức anh hoàn toàn không thể thích ứng với cuộc sống không có cô, dường như cho dù đã cần rằng một mình sống qua mười năm, vẫn không thể giải quyết sự trống rỗng cô đơn cho tới hôm nay vẫn kìm nén sâu trong lòng.

Còn có....nỗi nhớ mãnh liệt.

Hận cô ư? Vì cô làm nhiều điều như vậy, phát triển Thiển Vũ thành quy mô như ngày hôm nay, khống chế các công ty khác, toàn bộ chẳng qua chỉ là bước đệm, mỗi một chuyện anh làm, không phải vì làm ăn, không phải vì mấy triệu, không phải vì bất cứ thứ gì khác, tất cả đều không phải, mà chỉ là vì muốn cô quay về vòng tay anh.

Dường như đã sớm có tóc bạc, để chờ cô về, hao hết mọi tâm tư, để cô một lần nữa trở lại bên anh.

Chỉ là hận ư? Từng vỡ vụn như vậy, bảo mình nên xây dựng lại lòng tin với cô như thế nào đây.

Chỉ biết là một người đã trải qua nỗi đau như anh sẽ không có lần thứ hai.

Lúc đầu khi cô mới lên tầng 66, mỗi ngày nhìn thấy cô lại bất giác sợ hãi, sợ giây tiếp theo cô bỗng nhiên xoay người bỏ đi, sợ ngày hôm sau cô bỗng nhiên biến mất không tìm thấy, sợ như thế, sợ đến mức chỉ cần cô có một biến động nhỏ, cả người anh sẽ lo âu bất an.

Phải làm thế nào mới giữ được cô lâu dài? Phải làm thế nào để chắc chắn cô sẽ không bao giờ không nói một tiếng bỏ đi? Chỉ có một cách duy nhất, nếu cô yêu anh, vậy thì hãy yêu theo cách anh muốn.

Anh trước nay tận dụng cơ hội, khi phát hiện dưới vẻ ngoài bình tĩnh cách cô vẫn cố chấp như trước, khi cảm giác cô kiềm chế tình cảm đối với anh, hết lần này đến lần khác do dự không quyết, vì thế anh tự mình một lí do làm tất cả mọi việc.

Từ đầu đến cuối, anh rõ ràng biết mình đang cố ý vô tình gây tổn thương cho cô, anh biết mình đang tra tấn cô, từng tắc từng tắc tàn phá trái tim, cùng ngạo khí và tự tôn của cô.

Nhưng anh chưa từng lạnh lùng bình tĩnh lí trí hơn bất cứ thứ gì khi làm những điều đó, thậm chí còn cẩn thận hơn cả những vụ làm ăn từ trước đến nay, cẩn thận giống như đang bước đi trên một lớp băng mỏng, anh so với ai khác đều rõ ràng đo lường độ lớn nhỏ của vết thương, mới có thể khiến cô không thể yêu anh, cũng không thể hận anh, muốn quyến luyến anh nhưng không dám, muốn rời khỏi anh lại không dứt bỏ được, vừa hiểu được ý anh, cũng biết rõ sự kiên trì của anh, trái tim rồi rên muốn ngừng mà khó khăn.

Nếu cô là cành mai kiêu ngạo bên cầu, nếu vậy, anh sẽ bẽ gãy cô.

Anh muốn khắc sâu vào kí ức của cô, từ nay về sau không được nghĩ rời khỏi anh nửa bước.

Khi mẫu thuốc tắt trong ngón tay, rốt cục, anh không nhận được tự hỏi chính mình.

Còn muốn tiếp tục sao? Anh chưa từng làm việc mà bỏ dở giữa chừng, huống chi kế hoạch tỉ mỉ này đâu chỉ mất có vài năm, nếu buông tha lúc này, liệu có thể sắp thành lại bại không? Nhưng còn muốn tiếp tục sao? Cô vẫn lưỡng lự chưa quyết, nhưng, anh còn muốn tiếp tục ư? Nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp kia của cô trong thang máy, cặp mắt trước nay hàm chứa sự tự trách và khoan dung vô hạn, giây phút đó cuối cùng cũng hiện lên sự ẩn dật sự đau thương rộng lớn, khoảnh khắc cuối cùng thang máy khép lại lọt vào đôi đồng tử của anh, một cảm giác đau thương rực cháy từ đáy mắt lan truyền vào tim.

Về đứa bé, anh đã hỏi rõ ràng Châu Thế Vi, chắc chắn đó là lời bậy bạ của Ôn Nhu, anh vẫn khắc chế chính mình, mỗi một lần đều cẩn thận chọn vào ngày an toàn của cô, anh sẽ không để cô mang thai đứa con của hai người trong tình huống này.

Nhưng mà ngay cả khi anh nắm chắc, cũng vẫn không thể chắc chắn 100% .

Tám chín phần có khả năng cô đã nghe thấy cuộc nói chuyện bông đùa giữa anh và Nhất Tâm.

Ngực bỗng tràn đến sự buồn bực không có lí do, một loại trực giác, một loại trực giác nhạy bén tâm liên tâm của anh và cô, luôn cảm giắc có chuyện gì sẽ xảy ra, anh hiểu cô không ít hơn cô, anh dường như có thể chắc chắn một số việc cô có thể làm, nhốt mình trong phòng không ra khỏi cửa, thu dọn đồ đạc bỏ đi trong chuyến du lịch không biết sẽ đến nơi nào, hoặc là đi tìm Chu Lâm Lộ—cảm giắc hoang mang buổi chiều lại một lần nữa kéo đến trong ngực anh.

Tay trái vói vào túi quần, chùm chìa khóa nhà trợn lẫn trong túi còn có một chiếc chìa khóa xe.

Rất nhiều năm sau khi áp chế, có vài lời anh không biết mình còn có thể suôn sẻ nói ra không? Anh không biết, lần thứ hai giao cả trái tim cho cùng một người, một ngày nào đó liệu anh có phải nhận lại kết quả đáng sợ như năm đó không? Chỉ biết là bản thân không thể chịu đựng việc không biết khi nào cô lần thứ hai sẽ bỏ anh đi.

Trong mười năm này, mỗi khi hồi tưởng lại tên người ấy, ngực đều âm ỉ nhói đau.

Thật lâu sau, khi điều thuốc thứ ba phụt tắt trong bóng tối, anh tự nói với chính mình, đây là lần cuối cùng.

Đây là lần cuối cùng anh khuất phục tính cách quật cường tra tấn người đến chết của cô.

Thở dài một hơi, anh đi về phía xe.

Cứ như vậy đi.

Nếu nửa đời sau của anh không giữ được cô, vậy coi như anh dùng nửa cái mạng năm đó còn sót lại, từ nay về sau chết hết vì cô.

Trong nhà hàng, khi di động của Chiêm Nam Huyền kêu hơn ba lần anh vẫn chưa trở về.

Tiếng chuông liên tục kêu lên ba lần giống như ba chiếc kim bài đoạt mệnh, không biết đối phương có phải thật sự có chuyện gấp hay không, Bạc Nhất Tâm đành phải cầm lấy di động đặt trên mặt bàn của anh, vừa thấy người gọi là Cao Phóng, cô nhấn nút nhận: "Cao phóng? Nam Huyền đi rồi."

Cao Phóng hình như có chút hoang mang khó hiểu vừa có chút vội vàng: "Khi nào cậu ấy về?"

"Anh chờ một lát, tôi gọi người tìm anh ấy."

"Được, phiền cô bảo cậu anh gọi lại nhanh cho tôi."

Bạc Nhất Tâm phát tay gọi người đến.

Nhưng mà tất cả bồi bàn trong nhà hàng không có ai tìm được Chiêm Nam Huyền.

Lúc này anh đang đứng ngoài cửa nhà Ôn Noãn, gõ cửa mười mấy lần cũng không thấy bên trong vọng ra một tiếng động nào, lòng dần chùng xuống, sắc mặt anh bắt đầu khê biến, có chút sợ hãi, có chút căng thẳng, còn có chút hoảng hốt.

Lại đợi mười phút, vẫn không có động tĩnh gì, anh lập tức xuống lầu.

Nhìn thấy xe cô lẳng lặng để tại vị trí đỗ xe, lòng tức thời trầm một nửa.

Anh dường như dùng tốc độ nhanh nhất điên cuồng quay lại câu lạc bộ tư nhân, khi thấy phục vụ nói Nhất Tâm nhờ chuyển lời đến anh, cô đã về trước rồi.

Cảm giắc hoảng sợ nỗ lực áp chế kia dần dần khuếch trương thành nỗi sợ hãi nặng trĩu, cảm giắc nào đó đang dâng cao trong ngực núp gộp lại thành một đường sắc bén, càng ngày càng cảm thấy trong bóng đêm như có một cái lưới cực lớn đang đổ ập xuống đầu, anh có một dự cảm cực xấu.

Chạy như bay tới đường Lạc Nham, tiếng phanh chói tai còn chưa hoàn toàn dứt người đã nhảy ra khỏi xe, anh xông lên bậc thang trước thêm hét to: "Nhất Tâm!"

Một bàn tay mở cửa đưa di động cho anh, "Cao Phóng tìm anh..."

Điện thoại bị chụp lấy, vẻ mặt kinh loạn của anh dọa Bạc Nhất Tâm nhảy dựng: "Anh làm sao thế? Có chuyện gì mà gấp đến độ này?"

Anh làm như không nghe thấy, chỉ nói với điện thoại: "Cao Phóng?!"

"Bên kia nói Ôn Noãn đã ra sân bay trước rồi, hỏi có cần đi theo không, rốt cuộc sao lại thế?"

Chiêm Nam Huyền sắc mặt đại biến: "Lúc nào?"

"Bốn mươi phút trước, chuyến bay cô ấy đặt đi Anh đúng ra là mười hai giờ đêm, nhưng bọn họ phát hiện cô ấy đi trước, đi cùng Chu Lâm Lộ ra sân bay, Chu Lâm Lộ đặt chín giờ năm mươi phút đi Florida, máy bay còn nửa giờ nữa sẽ cất cánh."

Cao Phóng dừng một chút: "Nam Huyền, cô ấy dùng hộ chiếu nước Anh, lúc nào cũng có thể xuất cảnh, cho nên...." Bàn tay Chiêm Nam Huyền nắm chiếc điện thoại màu bạch ngọc nổi lên mạch máu xanh nhạt, gần mạnh đến nỗi như muốn bóp nát cả chiếc điện thoại, dự cảm như ác mộng trở thành hiện thực, người con gái từng bỏ anh đi lại một lần nữa chọn rời xa anh, Florida, ngày đó Chu Lâm Lộ cố ý mời anh đến Florida dự lễ.

Cô thế nhưng, lại thật sự, đi Florida với người đàn ông khác.

Sau khi anh đã đợi cô mười năm.

Bạc Nhất Tâm nhìn thấy trăm luồng cảm xúc khó có thể miêu tả như thủy triều từ từ thối lui trên mặt anh, anh nâng một bàn tay lên, nhẹ nhàng khoát lên đầu vai cô, giống như đang ôm lấy cô, lại giống như mượn bờ vai cô làm một chút sức lực mỏng manh chống đỡ.

Trong thần sắc thê thương của anh có một sự bình tĩnh đến kì dị: "Đêm nay anh ở đây."

Mười năm, anh rốt cuộc chạy đến mức ngay cả chính mình cũng cảm thấy trống vắng mệt mỏi, không muốn tiếp tục chạy nữa.

Trên chiếc bàn làm việc gỗ màu ám hồng đặt một phong kiện chuyển phát nhanh từ Florida.

Chiêm Nam Huyền mở ra, xem xong, im lặng ngồi trên ghế dựa thật lâu.

Cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

Anh đứng dậy, đứng trước lớp kính thủy tinh sát đất, ngược nhìn bầu trời đêm của thành phố rực rỡ đèn mới lên, trong không gian rộng lớn như vậy chỉ thấy một thân ảnh tuần tú tĩnh lặng như một pho tượng, đôi mắt u ám xuyên qua thủy tinh, trong phòng ngoài phòng như một thế giới nối liền, mà trong cái thế giới trống trải yên tĩnh này chỉ còn lại một mình anh.

Đến bây giờ vẫn không thể hiểu được, tại sao khi còn trẻ ấy lại có thứ tình cảm điên cuồng như vậy.

Liệu có phải ngay trong khoảnh khắc gặp gỡ, đáy lòng đã bắt đầu chủ định? Ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ nát, ngay cả khi lúc nào cũng đặt trong ngực, cũng lo sợ sự chuyên tình của mình liệu có thể dọa đến cô hay không.

Rất nhiều khi biết rõ ràng là cô trẻ người non dạ, biết rõ là cô không thể hiểu được lòng anh, biết là cô ngộ nghĩnh quá đáng, nhưng chỉ cần cái miệng nhỏ nhắn của cô chu lên hốc mắt đỏ ửng, lòng anh lại mềm nhũn đến mức không dậy nổi, cho dù cô có làm sai đến đâu, yêu cầu thái quá đến đâu, anh vẫn sẽ chiều theo ý cô, bởi vì anh không nỡ làm cô không vui.

Khi đó không biết có bao nhiêu sợ hãi, sợ ngày anh cô tách biệt anh sẽ lập tức chết, ai biết càng lo lắng đề phòng, chuyện càng phát sinh ngoài dự đoán, anh trở tay không kịp, không chấp nhận nổi, người suýt nữa điên loạn.

Khoảng thời gian đó, anh cảm thấy mình thực sự đang chết dần chết mòn.

Sau đó liên tiếp xảy ra những chuyện khác, giống như một con sóng lớn không ngừng đánh úp tới không cho người tạm nghỉ.

Rất nhiều năm, khi nhớ lại anh luôn nghĩ, nếu lúc trước tính cách anh không cố chấp như thế, phản ứng không kịch liệt như thế, nếu anh không oán hận tại sao anh có thể hoàn toàn chung thủy với cô mà cô không thể yêu anh nhiều hơn một chút, nếu anh không để ý cô có thể vì chị mình mà hi sinh hoàn toàn như vậy, lại không thể có đủ lòng tin với anh.

Nếu lúc ấy anh kiên nhẫn hơn một chút, bình tĩnh hơn một chút, kết quả cuối cùng liệu có thay đổi không? Đáng tiếc chuyện đời không có nếu, cũng không thể quay lại, cho nên cuối cùng anh cũng không có đáp án.

Chỉ biết là nếu sự ra đi không quay lại của cô là tự trừng phạt chính mình và cũng để trừng phạt anh, vậy thì anh cũng sẽ im lặng gánh vác trách nhiệm mình nên gánh vác.

Bảy năm dài đằng đẵng trôi qua.

Bảy năm, anh tưởng rằng tình yêu đối với cô trong sự chờ đợi bề khổ khôn cùng đã phai nhạt, anh tưởng rằng mình đã chấp nhận vận mệnh cô sẽ không bao giờ trở về nữa, nhưng một đêm tịch mịch không người giống như hôm nay, cũng là đứng cùng một chỗ, nhìn xuống khoảng không chỉ cần một ý nghĩ một cái chớp mắt là có thể thả người bay xuống, tâm trạng bị kìm nén quá mức cuối cùng cũng xé mở một cái khe, thì ra, cho dù là thời gian cũng không thể đánh lại nỗi nhớ đã sớm thấm sâu vào xương tủy.

Thì ra, khát vọng của anh đối với cô sau bảy năm mảy may không hề thay đổi.

Thì ra, trong cái thế giới chỉ để lại mình anh cô độc này, anh vẫn đang chờ cô về.

Một giây kia chỉ cảm thấy kì quái, tại sao mình lại không khóc.

Yêu cô? Hay là hận cô? Một trái tim không hoàn chỉnh đã bị thời gian dài ăn mòn đến loang lỗ rỉ sét.

Khi đêm cuối cùng chờ đợi bị ban ngày thay thế, cuối cùng anh quyết định buông tha chính mình.

Nếu hình phạt của cô chủ định không hẹn ngày tháng, anh sao có thể tiếp tục đau khổ tuân theo? Anh quyết định đính hôn.

Quyết định cắt đứt với nửa đời trước, hay là tử chiến đến cùng trong tiềm thức? Anh bắt ngờ tự hỏi.

Trái tim trong bảy năm bị tra tấn thành sợ hãi và tuyệt vọng, tuyệt vọng đến mức anh cố ý lựa chọn quên đi, khi cô dường như biến mất cả đời lại xuất hiện trước mắt anh, anh không chịu thừa nhận dưới tận đáy lòng mọi cảm xúc mãnh liệt hiện lên, bản thân lại lên lút khe thở ra.

Hiểu rõ cô dùng thân phận bạn gái Chu Lâm Lộ xuất hiện là vì vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với anh, trở về sau bao năm xa cách, hiển nhiên cô cần một khoảng thời gian để thích ứng người cũ chuyện xưa, bởi vì anh không muốn ép cô, anh tôn trọng ý của cô, thậm chí anh còn làm được việc không đi tiếp cận cô.

Ba năm trôi qua.

Thậm chí anh đã xây xong tòa nhà xa xỉ trong giấc mơ hồi trước của cô, còn cô vẫn giữ nguyên cái tôi ngày ấy, cho dù sau khi lên tầng 66 Thiển Vũ làm việc bên cạnh anh cũng vẫn lảng tránh anh như thế, khách khí lễ phép cũng chỉ coi anh là sếp, giống như chưa từng có gì xảy ra.

Mỗi lần ngồi trong văn phòng lẳng lặng nhìn bóng dáng xinh đẹp ngoài kia, anh đều tự dằn lòng không thể đi qua trực tiếp bóp chết cô, anh tự nói với mình, anh là đàn ông, anh nên rộng lượng, nên khoan dung.

Trong năm tháng cô bắt lực nhất, là Chu Lâm Lộ thay anh ở bên cô, anh biết cô coi trọng và cảm kích người đàn ông đó, do vậy anh ngầm đồng ý sự quyến luyến của cô với anh ta, mặc dù trong lòng có chút chú ý nhưng cũng không can thiệp chuyện cô hơi không vừa ý là đi tìm một nơi nương tựa đi tìm một chỗ an toàn, chẳng phải cô nợ người đàn ông đó một món nợ ân tình sao? Anh trả giúp cô, vì vậy anh thành toàn tâm nguyện phá đổ Đại Trung của Chu Lâm Lộ.

Nhưng mà, anh chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng đổi lại được cái gì? Là lớp phòng ngự càng ngày càng dày của cô, là sự bảo vệ đối với Chu Lâm Lộ và sự oán hận đối với anh, là chính mắt anh nhìn thấy cô khóc lóc đầy mặt trên đường nhào vào lòng một người đàn ông khác, là chính tai anh nghe thấy cô đùa cợt nói với người đàn ông khác lời thể chân thành tha thiết của anh năm ấy.

Anh không đi hỏi cô thực sự cho rằng anh không để tâm, hay là cố ý vô tình muốn kích thích anh.

Anh căn bản là không hỏi, không muốn hỏi, cũng sẽ không hỏi.

Tối trưa hôm ấy, sau khi xem xong tennis ở nhà cô ngủ đến trưa hôm sau, khi cô lại vì một người ngoài mà chỉ trích anh, anh dùng một phương thức xử lý rất đàn ông, trực tiếp đuổi cô rời khỏi anh.

Sau đó cô cãi nhau với anh.

Biết rõ hành vi như vậy vô cùng ngây thơ, nhưng anh lại không khổng chế nổi mình cùng ngây thơ với cô, có lẽ, đáy lòng ít nhiều vẫn hận cô, sau bảy năm lại là ba năm, hận cô sao có thể vùi đầu mình trong cát ngày này qua ngày khác, mà thủy chung không mở miệng, không giải thích, cũng không nhắc tới.

Ngay cả như vậy, từ trước tới nay anh vẫn dùng chân tình hòa giải với cô.

Cho đến khi—cô trả con dấu lại cho anh.

Dứt khoát như vậy, làm anh tăng thêm sợ hãi dưới sự phần nộ.

Bình sinh lần đầu tiên, anh sử dụng thủ đoạn buôn mưu bán lược với cô, lợi dụng truyền thông phát tán ảnh chụp của hai người khi còn trẻ cho cô một kích vào tim.

Nhưng tấm ảnh kia quả thực đã nằm trong ví anh mười năm.

Sau đó đến đêm ấy, đêm đầu tiên sau mười năm cô chủ động đến tìm anh.

Khi nhìn thấy xe cô đỗ trước cánh cổng lớn màu bạc trên màn hình, anh vĩnh viễn sẽ không quên giây phút đó trái tim mình kinh hoàng đến thế nào, dường như nhảy ra khỏi lồng ngực, dữ dội đến mức anh phải ngừng thở, nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay không dám cử động, anh sợ, sợ giây tiếp theo cô sẽ quay đầu bỏ đi.

Cảm giác chờ mong thật lớn đan xen với sợ hãi khiến toàn thân anh buộc chặt, dùng hết toàn lực mới ngăn được mình không bay ra ngoài ôm cô tiến vào.

Anh vĩnh viễn sẽ không nói cho cô biết, giây phút này anh đã đợi bao nhiêu năm.

Thế mà, thế mà cô lại do dự như vậy.

Bình tĩnh nhìn chiếc xe vẫn không nhúc nhích trên màn hình, cùng với bóng dáng vẫn đặt tay lên vô lăng không động đậy trong khoang lái, mỗi giây đều dài như một năm.

Cảm xúc mãnh liệt của anh như dao chém vào sự chờ đợi từ từ bình tĩnh, từ từ chôn dấu nỗi thất vọng và chua xót nửa đời không thể ngăn cản sinh sôi, dữ dội thổi quét hết bầu trời giống như trái tim bị người gỡ xuống tung lên không trung, cao hứng phấn chấn bay một chuyến, nhưng cuối cùng vẫn rơi bụp xuống đất.

Ba mươi phút, cô ở ngoài cửa do dự, khó có thể quyết đoán, suốt ba mươi phút.

Động đất Kobe, bão nam Thái Lan, thế giới bị hủy diệt chẳng qua cũng chỉ ngăn ngủi trong năm ba giây.

Phá hủy lớp phòng vệ mười năm của anh, cô mất ba mươi phút.

Tình yêu tràn đầy kịch liệt của anh bị mỗi phút của cô lắng trì từng tắc, cho đến khi cô hạ quyết tâm lái xe vào, khát vọng của anh đối với cô gần như đã không còn sót lại chút gì, trực giác đóng cổng điện tử lại không cho cô đường lui, đến lúc đó anh mới nhận ra trong lòng hai bàn tay mình đều là mồ hôi, mà cảm giác chờ đợi kia đã biến mất trở thành niềm vui hoang vắng, bị cảm xúc xót xa rộng lớn bao phủ hoàn toàn.

Anh không hiểu. Tại sao? Tại sao lần nào cũng là anh yêu cô nhiều hơn?! Tại sao anh có thể không chút cố kỵ không hề lo lắng, mà cô lại cẩn thận cân nhắc đến mức sau khi mất đi rồi mới có thể quyết định trả nợ hay không?

Sự bước vào của cô, sự lựa chọn sau khi nội tâm mâu thuẫn kịch liệt tâm không cam lòng không muốn của cô, đối với anh là hồi báo hay là bố thí?

Cô coi anh, rốt cuộc cô coi tình cảm mười năm toàn tâm toàn ý của anh là cái gì? Nỗi đau trong lòng khó có thể hình dung.

Đêm hôm đó anh chờ ngoài cửa, giống như phát cuồng muốn cô.

Anh cần phát tiết, dù cho trời đất im lặng, anh cần một vài nhân chứng, anh phải để cho cô biết những năm gần đây anh vì cô mà nhận hết dày vò, anh rất muốn hỏi nhưng lại tuyệt vọng không thể nói ra, mấy năm nay cô có nhớ tới anh không? Rốt cuộc cô có nhớ tới anh không? Ích kỷ như cô những năm gần đây có nhớ tới anh không? Cô có không?

Sau đêm đó anh thay đổi 360 độ với cô, anh từ chối gặp cô.

Là trừng phạt, cũng là thử thách.

Tình yêu không thể thử thách ư? Nhưng Chiêm Nam Huyền anh muốn thử.

Bởi vì anh hận, thực sự rất hận.

Anh hận cô khi anh không chút do dự mở cửa trái tim nghênh đón cô, cô lại tàn nhẫn bày rõ sự chán chường của mình trước mặt anh, thiêu đốt bao nhiêu ngày tháng đằng đằng và đêm tối vô biên, sau mười năm, cái anh chờ được lại là sự bắn khoăn cùng do dự không quyết của cô.

Nhân cơ hội đi Mỹ, anh bỏ cô lại để cô tự sinh tự diệt.

Chờ đợi quá lâu đã khiến nhẫn nại của anh cạn sạch, lần này anh muốn biết, tình yêu của cô đối với anh rốt cuộc ở mức độ nào, cô có sợ sẽ mất đi như anh không, cô rốt cuộc có thể đạt tới khát vọng bảo lưu như anh hay không.....Còn về trái tim dao động không quyết tâm kia của cô, anh không muốn tiếp tục dung túng nữa, lần này, anh cần một đáp án tuyệt đối chính xác.

Như anh mong muốn, cuối cùng cô cũng tỏ thái độ.

Nhưng mà nghĩ đến là phát cáu anh dùng cách này dồn ép cô, bản tính nóng nảy ẩn dấu của cô rốt cuộc bị anh khơi dậy, ngày nào cũng lái xe đến Thiển Vũ hoặc ở trước nhà anh chẳng quản ngày đêm chờ đợi, anh một ngày không chịu gặp cô? Cô sẽ để anh lo lắng một ngày.

Anh đành phải đầu hàng, thậm chí không chờ được ngày kí hợp đồng, gấp gáp trở về.

Không phải không bức chuyện cô lấy an nguy của bản thân giận dữ với anh, anh vừa qua Cao Phóng nói cho cô biết, vừa để Bạc Nhất Tâm sắp xếp buổi họp báo, anh biết dựa vào tính cách cô nhất định sẽ đến, anh vốn nghĩ, nếu lần này cô không hề trốn tránh mà có thể kiên trì đến cùng, như vậy tất cả sẽ theo ý cô.

Anh đoán trước được cô sẽ đến, nhưng khi đến lại cắt mái tóc dài, hơn nữa cô không chờ anh nói hết lời đã sớm lùi về góc cửa, lùi từng bước từng bước về phía cửa như trốn tránh, cơn giận đã đóng băng của anh tại giây phút đó rốt cục bị khiêu khích thật sự.

Tôn nghiêm và vẻ vang của đàn ông nhiều năm trước đã bị cô giẫm đạp hoàn toàn, anh tuyệt đối không cho phép mình thất bại lần thứ hai trong cùng một chuyện.

Anh mười năm sau đã đủ mạnh, sống trong thương giới cũng sớm khiến trái tim anh cứng rắn và dứt khoát, buổi họp báo vốn dĩ tuyên bố với giới truyền thông anh và Bạc Nhất Tâm duyên phận đã hết hai người bằng lòng hòa bình chia tay, bị anh không thương tiếc biến thành tiết mục đả kích cô.

Anh phải cho cô biết, anh đã không còn là cậu thiếu niên mười năm trước không biết giữ lại nửa cái mạng của mình trong tình yêu, sự nuông chiều của anh đối với cô không phải là không có giới hạn, anh chưa chắc còn có thể ngồi đây đợi, nếu cô vẫn không thể bỏ xuống chuyện cũ và đạt tới tình yêu sâu đậm như vực sâu giống anh, vậy thì đừng vọng tưởng anh sẽ lại trao trái tim chân thành của mình ra.

Chỉ không ngờ tới lại khiến cô ngắt ngay tại chỗ, đó thực sự không phải điều anh muốn.

Đau lòng cùng hối hận từ giây phút đó bắt đầu lan tràn trong tim.

Bệnh tình của cô chuyển biến nặng nằm ngoài dự đoán của anh, mấy đêm canh giữ ngoài phòng cô trái tim hối hận rối loạn, nghe những lời mê man trong mộng thỉnh thoảng gọi tên anh, trong lòng chua xót không chịu nổi, không muốn gặp cô ư? Vậy tại sao hàng đêm phải canh giữ ngoài cửa. Muốn gặp cô ư? Vậy tại sao vẫn không chịu đẩy cửa đi vào.

Đối với tình cảm của cô cũng đã sinh ra chút mệt mỏi trong sự tra tấn lẫn nhau.

Hỏi chính mình, thật sự là anh quá cố chấp, quá so đo sao? Nhưng anh đã sai một lần, sai ở khi đó yêu cô đến mức không cần hồi báo.

Hậu quả quá tàn khốc, khiến anh trọn đời khó quên.

Anh quay đầu, nhìn về phía phong thư chuyển phát nhanh lẳng lẳng nằm trên bàn, bật lửa trong tay “tách” một tiếng, châm điếu thuốc trên môi, hít thật sâu, kẹp điếu thuốc vào giữa hai ngón tay, thở một hơi thật dài, dưới bầu trời đêm rộng lớn vô ngần thủy tinh phản chiếu gương mặt lúc sáng lúc tối của anh, bên môi giống như loáng thoáng mang theo ý cười nhạt.

Cô gái chết tiệt này, cô thật sự lại dám, lại dám, đối xử với anh như thế.

Ôn Noãn gả cho Chu Lâm Lộ.

Sau khi hai người chính thức đăng kí liền đi Lisbon, Munich, Strasbourg và Iberia, lựa chọn địa điểm cũng không có ý gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là tùy tay chỉ trên bản đồ, cứ như vậy bất tri bất giác chơi hơn nửa tháng.

Mà đi càng nhiều nơi, cô càng nhớ một câu.

Thế gian rộng lớn bao nhiêu, vực tối trong lòng sâu thế đó.

Có một ngày, khi đang đi bộ trên đại lộ Kloveniersburgwal ở Amsterdam, Chu Lâm Lộ có điện thoại, Ôn Noãn ngồi trong một quán cà phê lộ thiên dễ chịu, nhìn mặt đường bị nước từ điểm giữa chảy ra tách làm đôi, con kênh Klovenier Burgwal Canal nước xanh sâu thẳm, sương khói mỏng manh gợn lên con sóng lăn tăn, cảnh sắc trí mi tới cực điểm.

Khi gương mặt lơ đãng thấy một bóng màu trắng đối diện, người đó tựa sậy non trắng xóa như nước một phương.

Biết rõ không thể là anh, trong lòng vẫn hơi chấn động.

Giống như cảm ứng được ánh nhìn chăm chú của cô, người đó quay đầu lại, khuôn mặt Bắc Âu anh tuấn lộ ra một nụ cười thân thiện, chắc chắn là người xa lạ chỉ đi chung đường, khoảnh khắc đó cô chợt nhận ra, cho dù cảnh có đẹp tới mức sương trắng chưa tan cũng không thể thay đổi người đứng hai bên bờ sông chỉ có thể ngóng vọng sang.

Ai ở bên bờ nước, ai ở bên vệ sông, cho dù có bơi ngược dòng sang, cũng không thể ở bên người ai.

Chờ Chu Lâm Lộ nói chuyện điện thoại xong, cô nói: “Chúng ta về đi.”

Anh nhếch miệng cười vô cùng vui vẻ: “Ừ, nên về rồi.”

Cô duỗi cái thắt lưng đau nhức: “Có chuyện gì mà đặc ý thế?”

“Anh quên không nói với em——” Anh cố ý tạm dừng, “Anh gửi bản gốc giấy chứng nhận kết hôn của em cho Chiêm Nam Huyền.”

Cô nhìn anh, bụng chiếc ly đang đặt dưới bàn lên.

“Còn có một bức thư nữa, anh nói, về mặt thông tin——” Chu Lâm Lộ xấu xa nhếch cao hai khóe miệng, cười trông cực kì kiêu ngạo ti tiện, “Lời nói của hủn không bằng của anh, anh có thể khẳng định đó là sự thật, em chẳng khác gì xử nữ cả.”

Một dòng chất lỏng nâu nâu phụt lên mặt bàn, Ôn Noãn luống cuống tay chân lấy giấy lau mặt, vô cùng hậm hực: “Xem ra không chỉ có anh, ngay cả cà phê cũng chê em chưa đủ xấu.”

Mắt Chu Lâm Lộ lộ vẻ không hiểu: “Có chuyện này phải nói cho em, hôm nay các tòa báo ở thành phố Thân đều đăng tải một tin tức, hôn lễ của Chiêm Nam Huyền cử hành trước dự định vào ngày mừng tám tháng tám tuần sau.”

Về mặt cô vẫn như cũ: “Chuyện đấy có liên quan gì đến anh hay em?”

“Chỉ là anh thấy buồn cười, chiều này của cậu ta mười lần chẳng sai, ba năm trước dùng dính hôn bức em về, bây giờ lại định dùng kết hôn.”

Im lặng, cô lắc đầu: “Lần này anh nhầm rồi, anh ấy thực sự sẽ kết hôn.” Giống như bọn họ đã bước vào hôn nhân trước, cô tin Chiêm Nam Huyền cũng sẽ cưới Bạc Nhất Tâm.

Chuyện anh đã quyết định chưa bao giờ thay đổi.

Chu Lâm Lộ lười biếng nói: "Hắn ta có làm thật hay không cũng chẳng sao, quan trọng là đi lâu như vậy rồi em đã hết giận chưa?" Bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, mặt đối diện với mặt cô, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mắt cô: "Bây giờ anh mới biết, Ôn Noãn, thì ra em vẫn luôn là một con nhóc."

Đôi mi dài của cô nháy một cái, lộ ra nụ cười cực kì quyến rũ: "Đương nhiên, lúc nào em mà chả 18."

Anh bật cười, ánh sáng chói mắt lại hiện lên trong đồng tử: "Ngay cả khi Ôn Nhu có Lăng Chấp Ẩn em cũng phải khó chịu vài ngày, Chiêm Nam Huyền từ trước đến nay luôn ngoan ngoãn phục tùng em, bây giờ lại một bước không nhường, mọi thứ đều đối chọi gay gắt với em, có phải thiếu chút nữa khiến em tức điên không?"

Cô nghiêng đầu về phía sau, liếc mắt nhìn anh: "So với nhà phân tích tâm lý, anh thích hợp đi làm biên kịch hơn."

Anh cười đều: "Thế nào, có muốn gặp hắn ta trước khi hắn kết hôn không?" Thu mình lại, nhàn nhã ngồi vào ghế mềm: "Cho dù em không muốn cũng không có cách, anh đã đặt vé máy bay rồi."

Cô ngẩn ra: "Sao gấp thế?"

"Gần đây Thiển Vũ không tiếc vốn gốc thu mua cổ phần, Lệnh Hồng đã không thể chống đỡ được nữa, mấy ngày nay chú hai cứ quần lấy bố anh không chịu buông, không phải biểu lộ vẻ mặt để kéo sự chú ý thì là lấy nước mắt rửa mặt khóc lóc ỉ ôi, sống chết muốn anh về nước thu dọn tàn cục, nói gì mà đừng để Đại Trung sa sút đến mức lọt vào tay người ngoài."

Để bức bọn họ trở về, người nào đó cũng tiến hành thật đồng bộ.

Nếu không về nhà một chuyến chấm dứt chuyện này, anh nhất định sẽ bị ông bố lương thiện đến ngu ngốc lắm nhai cho đến khi lỗ tai dài vổng ra mà chết.

"Bây giờ anh định thế nào?" Ôn Noãn hỏi.

"Chẳng thế nào cả, trở về đối phó một chút cuồng oanh lam tạc, rồi đưa em lên làm phú bà, sau đó vô mộng chạy lấy người, aizz, từ nay về sau bị nhấn chìm trong gia tộc lụi bại con cháu bất tài, cuộc đời thảm hại, aizz, làm không tốt ngày nào đó đổi nghề đi ăn xin."

Ôn Noãn lấy ví tiền ra, dưới ánh mắt khó hiểu của anh đưa cho phục vụ thanh toán, sau đó trấn an vỗ vỗ vai anh: "Yên tâm, em nuôi anh."

Anh cười rộ lên.

Mấy giờ sau, khi máy bay tăng tốc đẩy cô lùi vào ghế dựa, bay trên mây cách mặt đất ba mươi nghìn feet, trong đầu chợt hiện lên hai câu ca.

Muốn bay đi đâu. Có thể bay đi đâu.

Chợp mắt nghỉ ngơi, bên trong mơ hồ như đi vào giấc mộng lại như không phải mộng, người lúc tỉnh lúc mơ.

Khi cảm thấy mệt mỏi không thể tiếp tục được cuộc hành trình, máy bay cuối cùng cũng hạ cánh.

Sau khi ra ngoài Ôn Noãn không đi cùng Chu Lâm Lộ, cô đến thẳng chỗ Ôn Nhu.

Lấy bộ trà bằng bạc nguyên chất từ trong vali ra, nói: "Đi mấy nơi khó khăn lắm mới chọn được một bộ, không đúng ý chị thì cũng đừng nói cho em biết."

Ôn Nhu bĩu môi: "Mày thật đúng là giống hệt bố, ra khỏi nhà nhất định phải mang quà về—" Cô ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Nhu, Ôn Nhu cũng đang nhìn cô, nhất thời cả hai người đều không nói gì.

Cô kéo tay Ôn Nhu, đẩy chiếc vòng tay hoa văn kì lạ ra, khe vuốt vết sẹo màu hồng trên cổ tay chị.

Nếu thời gian có thể quay lại.

"Khi nào chị đi Singapore?" Cô hỏi.

Ôn Nhu chần chừ một lúc, Lặng Chấp Ẩn đã hạ tối hậu thư cho chị: "Lần này nếu lại đi....có thể tao sẽ không quay về nữa."

Ôn Noãn thở dài: "Xin chị đi nhanh được bao nhiêu thì đi nhanh bấy nhiêu đi, đừng ở đây nữa."

"Gì chứ?" Ôn Nhu phản ứng lại.

Cô mỉm cười: "Ôn đại tiểu thư, rốt cuộc em có thể bỏ gánh nặng này xuống được rồi."

Ôn Nhu ngậy người, sau đó thét chói tai, cầm lấy gối mềm liềm mạng đánh cô, gào thét liên tục: "Tao là gánh nặng?! Uống công mấy năm nay tao làm trâu làm ngựa ày! Mà coi tao là gánh nặng?! Đồ không có lương tâm, hận tao không thể chạy nhanh sang bên người khác hả?!" Đang mắng cô bỗng nhiên nước mắt chị chảy xuống.

Ôn Noãn chăm chú nhìn chị, khuôn mặt này tương tự cô ba phần, mười phần huyết thống.

Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay chị: "Em thực sự rất yêu chị, trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy." Tương lai, có lẽ sẽ không còn phần của chị nữa.

Ôn Nhu thất thanh nghẹn ngào, "Nếu tối hôm đó tao không uống rượu—"

"Chị đừng trách mình nữa." Thế gian này không ai có thể thay đổi quá khứ, nhưng cô đã dần hiểu được, không nhớ là ai đã từng nói, nên chung sống hòa bình với con đường cuộc đời chưa qua, "Ôn Nhu, em không muốn làm gánh nặng của chị, vì vậy chị cũng hãy buông tha chính mình đi."

Để trái tim hai người đều thực sự tự do.

Ôn Nhu kinh ngạc nhìn cô, có chút buồn bã mất mát: "Không ngờ nháy mắt mày đã lấy chồng rồi." Mở miệng nhưng cuối cùng vẫn đặt cái tên Chiêm Nam Huyền vào kẽ răng, không hỏi tiếp.

Ôn Noãn cúi đầu thu dọn vali, "Khi nào đi không cần nói cho em biết, có lẽ em không thể tiễn chị được." Tư thái ngôn ngữ thái độ khác thường như vậy, tựa như cả người đang trôi dạt trong một trò chơi may rủi ngoài cõi trần, nhớ ra báo nói vài ngày nữa Chiêm Nam Huyền cũng sẽ kết hôn, Ôn Nhu không nhịn được hơi hoang mang: "Gần đây mày có làm sao không? Tại sao không tiễn tao được?"

Ôn Noãn đi tới cửa quay đầu lại: "Giấy báo trúng tuyển của học viện kinh doanh Cranfield chắc là sẽ tới trong vòng hai ngày nữa, có thể em còn đi sớm hơn chị."

19. Chương 19

Chu Ôn tuần trăng mật trở về, Chiêm Bạc hôn kì sắp tới.

Châu Tương Linh khép tờ báo lại, ngẩng đầu nhìn về phía chị Hoan: "Nam Huyền đâu?"

"Cậu chủ đi làm về rồi vào phòng nghe nhìn vẫn chưa ra, hơn nửa tháng nay mỗi ngày đều như thế." Chị Hoan có chút lo lắng, "Nhìn qua dường như không có chuyện gì, ngoài ít khi nói chuyện thì ăn cơm nghỉ ngơi vẫn bình thường, nhưng không hiểu tại sao từ khi cậu ấy chuyển về đây cứ khiến người ta cảm thấy là lạ."

Châu Tương Linh khẽ thở dài: "Đứa nhỏ này, đã mười năm rồi sao vẫn không thay đổi chút gì chứ?"

"Cậu chủ thật sự muốn lấy Bạc tiểu thư sao?"

"Trong lòng nó chưa chắc là thật, nhưng tôi chỉ sợ nó sẽ làm thật." Châu Tương Linh cầm lấy điện thoại, "Chị lên xem nó đi."

Chị Hoan lên tiếng rồi đi.

Bà gọi vào số Ôn Noãn: "Tiểu Noãn phải không?"

"Bác Chiêm?" Nghe thấy giọng đối phương, Ôn Noãn đang ở trong nhà dọn dẹp này nọ bất giác cong môi, bác Chiêm hiền lành tốt bụng là trưởng bối duy nhất còn trên đời của cô.

"Lát nữa bác muốn về nhà cũ, cháu có thể đến đó gặp bác không?"

Ôn Noãn lưỡng lự một lúc.

"Sao thế, cháu đang bận?"

Cô nghĩ một chút, mỉm cười đáp: "Vâng, bác Chiêm, mười lăm phút nữa cháu sẽ đến." Sau khi buông điện thoại Ôn Noãn lẳng lặng ngồi lên sofa.

Có người phát nhanh trong một đêm, có người trong một đêm bạc đầu, lại có người trong một đêm trưởng thành.

Nếu nói mười năm này lòng cô luôn ngủ say, thì mấy tháng sau khi gặp lại Chiêm Nam Huyền lại giống như có lực lượng bị phong bế không thể áp chế lại có chút gì đó phá kén chui ra, giống như dây leo điên cuồng bám lên kéo cô mất trọng lực choáng váng, lại giống như những con sóng biển không ngừng đánh sâu vào khiến cô như bị quăng xuống sóng đi theo cơn gió đang gào thét, bị đưa đẩy mãi mãi không thể về chốn cũ.

Cho đến khi xuất ngoại, dạo chơi nửa tháng, thay đổi không gian, nỗi lòng phức tạp bề bộn không thể thích ứng mới có thể chậm rãi bình phục, trước kia nằm bên trong bất giác mê tình, cho đến khi đi ra ngoài rồi mới đủ yên tĩnh để tự hỏi về quá khứ về hiện tại.

Thở dài, cô đứng dậy ra ngoài.

Vẫn là khu nhà cũ kia, vẫn là con đường Lâm Âm mười năm trước cô từng quen thuộc.

Vẫn là tầng 16, cũng vẫn là cánh cửa sắt cô từng đắm từng đá, lọt vào mắt giống như không có gì thay đổi, nhưng mà không cần nhìn kĩ chỉ cần liếc mắt vài giây sẽ không khó nhận ra, nơi nơi đều hiện ra những vết loang lổ theo năm tháng.

Cảnh còn người mất, có gì có thể là mãi mãi? Nếu ông trời có tình, cũng sẽ dần dần già đi.

Khi Châu Tương Linh lên tiếng mở cửa, Ôn Noãn hoàn toàn không thể tưởng tượng được Trì Bích Tạp lại ngồi trong đó.

Hai người không hẹn cùng mỉm cười với đối phương.

Châu Tương Linh kéo cô ngồi xuống: "Tiểu Noãn, cháu thực sự kết hôn?" Đường như có chút khó hiểu, còn có chút không tin.

Ôn Noãn cười: "Vâng, hôm nào mời bác ăn kẹo cưới."

Châu Tương Linh vốn tưởng rằng cô đang đùa lập tức bị đả kích, bà ngẩn ngơ, nhìn về phía Trì Bích Tạp: "Sao có thể như vậy? Khi đó không phải Đình tiểu muội nói bọn họ tốt lắm sao? Lần trước giận nhau ầm ĩ cô chỉ nghĩ là vợ chồng son cãi nhau thôi, tại sao đột nhiên lại... lại biến thành thế này?"

Trì Bích Tạp có chút xấu hổ nhìn về phía Ôn Noãn đang nhún mày khó hiểu: "Xin đừng trách tôi nhiều chuyện, cô giáo Châu vẫn muốn kéo cô và Chiêm tổng lại nên—"

Ôn Noãn sững sốt.

Một nghi vấn vẫn không thể hiểu chợt lóe sáng.

Bánh răng kí ức xoay lại một trăm năm trước.

Đầu như bị người ta ác ý gõ một cái, chấn động đến mức hồn phách lên mây.

Há hốc miệng, cô không dám tin kinh hoàng nhìn hai người trước mặt.

Châu Tương Linh than nhẹ: "Tuy rằng những năm gần đây Nam Huyền không chịu nói gì với bác, nhưng bác biết nó thủy chung vẫn chưa quên cháu, đại khái là hai năm trước, có một ngày bác vô tình thấy nó đang nhìn ảnh của cháu, nó bảo cháu tốt nghiệp nhanh lên, khi đó bác liền động tâm, bảo Bích Tạp nghĩ cách đưa cháu vào công ty nó."

Ôn Noãn cứng lưỡi: "Cháu...Cháu cứ tưởng là Nam Huyền..."

Trì Bích Tạp lắc đầu: "Không liên quan đến Chiếm tổng, là cô Châu lên bày mưu đặt kế với tôi, Chiếm tổng không biết gì."

"Bao gồm cả việc đưa tôi lên tầng 66—cũng là chị?"

"Phải, cô Châu thấy hai người chia xa lâu như vậy, bây giờ hẳn là nên ở bên nhau."

Ôn Noãn ngây ngốc tại chỗ.

Người đứng sau màn thúc đẩy quá trình cô đi lên Thiển Vũ lại không phải là Chiếm Nam Huyền? Không phải là anh ngay từ đầu đã bày ra trăm phương nghìn kế trêu đùa cô trong lòng bàn tay như cô vẫn nghĩ? Kết quả chắc chắn lúc ban đầu lập tức bị phủ định, tim cô hỗn loạn nhảy ra.

Về mặt Châu Tương Linh lo lắng: "Tình trạng Nam Huyền trong khoảng thời gian này rất kì lạ, giống hệt như khi hai đứa chia tay, mỗi ngày ngoài đi làm, thời gian còn lại nó đều tự nhốt mình trong phòng nghe nhìn, ngay cả nói cũng không nói mấy lời."

Đôi mi dài không khống chế được run nhè nhẹ, Ôn Noãn không nghe vào những lời bà đang nói: "Bác Chiếm, cháu...cháu muốn yên tĩnh một chút."

Nói xong đứng dậy, theo bản năng đi về hướng phòng cũ của Chiếm Nam Huyền.

Cúi đầu ngồi bên mép giường, cô cảm thấy trong đầu trống rỗng, nghĩ lại chút gì đó lại không thể nghĩ ra được, nằm xuống, chân mang cả giày cuộn tròn thành một khối.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Trì Bích Tạp: "Ôn Noãn, cô Châu có hẹn với bác sĩ, bây giờ tôi phải đưa cô ấy đi, phiền cô lúc đi thì khóa cửa, nếu tiện, cô—vẫn nên đi Lạc Dương thăm Chiếm tổng."

Vùi cả mặt vào trong gối, cô không đáp lại một tiếng.

Tại sao? Tại sao không phải như những gì cô vẫn nghĩ về anh? Cô buồn bực bất an xoay người, xốc chăn cao lên muốn trùm đầu, bất giác chạm phải một vật cứng dưới gối, sờ soạng rút ra, khi lọt vào mắt ngực hơi chấn động, mặt album đó cô không hề xa lạ, mở ra, một tờ lại một tờ, tất cả đều là ảnh chụp chung của bọn họ năm đó.

Chậm rãi xem đến tờ cuối cùng, khép album lại, tầm mắt chuyển vào trong phòng, rốt cuộc hiểu được tại sao Châu Tương Linh luôn hy vọng cô về xem.

Sau cửa đặt cái vợt tennis hồi đó anh mua cho cô.

Trên tường dán bức tranh nguệch ngoạc của cô khi mới học tranh Trung Quốc, khi đó anh cười nhạt nói cho dù có là quạ đến dính mực nước cũng đẹp hơn tranh cô vẽ, cô buồn bã nhưng lại dùng mười ngón tay thành xuất chiêu cửu âm bạch cốt trảo buộc anh phải dán bức tranh sơn thủy cô tâm đắc nhất trong vở luyện tập lên vị trí dễ thấy nhất trong phòng anh.

Hai góc đối đỉnh bên thân TV đều đặt một con lợn hồng nhỏ, đó vốn là một đôi lợn hôn nhau, có thời gian luôn để chính giữa nóc TV, có lần cô giận anh liền tách hai con lợn ra xa đặt sang hai góc, uy hiếp nói nếu anh tiếp tục bắt nạt cô, cô và anh cũng sẽ tách xa không gặp lại như vậy.

Trong trí nhớ lần cuối cùng nhìn thấy đôi lợn con này chúng nó vẫn đang hôn một chỗ, bây giờ lại cùng nhìn không cùng hôn...Không biết chúng nó chia xa có phải hay không cũng đã mười năm....Cô đứng dậy đi qua, xót xa đưa chúng nó quay lại đáng về hôn nhau như trước.

Giá sách một nửa là sách một nửa là CD một nửa là sách, cầm phở của cô vút lung tung trên đó, mặt cầm phở còn đặt sợi dây cột tóc trước đây của cô, sợi dây màu tím nhìn không ra đã dùng bao lâu, để nhàn tản như vậy tựa như nữ chủ nhân lúc nào cũng có thể trở về thuận tay lấy.

Máy tính trên bàn, bốn phía màn hình dán đầy ảnh sticker của cô và anh, đáng vẻ linh tinh kì quặc gì đều có, có anh lên hôn cô, có khi cô quay đầu lại đụng vào cằm anh, có kiểu dùng chóp mũi đánh nhau rồi độ lông mi ai dài hơn ai, còn có anh ôm cô từ phía sau hai người mười ngón tay giao nắm nét mặt tươi cười như hoa.

Mỗi một chỗ trong phòng cô đều xem.

Ngón tay miết lên bàn học nhẹ nhàng lau, sạch đến mức không có hạt bụi nhỏ nào.

Gian phòng này như một nhà bảo tàng nho nhỏ, lưu giữ tất cả của mười năm trước như lúc ban đầu, không có gì thay đổi, ngay cả hai đôi dép giống nhau như đúc để trước giường chỉ khác kích cỡ cũng đến từ năm tháng xa xôi đó.

Rõ ràng nơi đây đã sớm là quá khứ, thay đổi, mai một lại bảo tồn toàn vẹn trong khoảng thời gian mười năm, nơi này cho cô một ảo giác mãnh liệt, giống như thời gian ở giữa đã qua đi không tồn tại, cô chẳng qua chỉ là đi ra phòng khách dạo một vòng cũng đã trở về.

Nhưng, nhưng trên giường đã không còn người kia, người khi cô đẩy cửa bước vào sẽ dùng một đôi đồng tử đen nhánh sáng như sao nhìn chăm chú vào mắt cô, người cho dù cô đã đi đến trước mặt anh cũng thật lâu mới luyến tiếc dời tầm mắt.

Đột nhiên cô rất muốn biết, rốt cuộc là cô yêu anh nhiều hay là anh yêu cô nhiều hơn? Khát vọng muốn biết đáp án sau khi nảy sinh trong đầu lan tràn đến mỗi một tế bào, mãnh liệt tới mức cô không thể ngừng lại.

Chạy băng băng xuống lầu, cô phóng xe đi nhanh như bay.

Khi chị Hoan từ trong phòng vội vàng chạy ra mở cửa, Chiêm Nam Huyền đang đi từ lầu hai xuống, sau đó Ôn Noãn bước vào ánh mắt đầu tiên chính là không tự chủ được nhìn phía sau chị Hoan.

Chiêm Nam Huyền dựa lưng vào vách tường đứng trên cầu thang.

Đóng cửa lại, chị Hoan lặng lẽ lui xuống, trong không gian chỉ còn lại hai người xa xa nhìn nhau.

Anh không đi đến, cô cũng không đi qua.

Sofa tinh xảo quý giá, đèn đặt dưới đất tinh tế, bình hoa men xanh cao cổ cắm một bó hoa khô lớn cùng với sàn đá cẩm thạch trắng trơn mênh mông tạo thành một khung cảnh như mặt nước phá vỡ đại lộ từ chính giữa Kloveniersburgwa, thời gian đã sớm ngăn bọn họ chia xa trở thành hai đầu mút của trần thế.

Anh cúi đầu, lấy ra một điều thuốc, trong tay dôi ra một cái bật lửa, “tách” một tiếng ngọn lửa xanh sáng lên, ánh lửa chiếu rõ ngũ quan tinh tế như điêu khắc của anh, điều thuốc kẹp bên khóe môi bị đốt cháy, từ từ tỏa ra một ngum khói trong suốt, cất bật lửa vào túi quần, anh xoay người từng bước đi lên lầu.

Cô nhìn bóng dáng đi lên từng bước của anh, cho tới khi anh bước lên bậc thang cuối cùng khuất dần sau dãy hành lang, biến mất khỏi tầm mắt cô.

Tới giờ khắc này, cô mới chịu chân chính thừa nhận, mình đã khiến anh bị tổn thương sâu đậm.

Vì Ôn Nhu, cô không muốn làm bánh quy kẹp nhân, do đó không cho lí do gì chia tay anh.

Bỏ đi nhiều năm không chịu trở về, không chịu cho anh một chút tin tức.

Cho dù sau khi trở về cũng luôn không chứng thực đã nhận định anh dùng thủ đoạn ác độc với Chu Lâm Lộ, hoàn toàn không hề tin tưởng anh, còn bởi vì Bạc Nhất Tâm, cho dù cô ở trong công ty của anh cho đến khi bị điều đến bên cạnh anh, cũng luôn không chịu gần gũi với anh.

Khi anh không chịu gặp cô, cô giận dữ cắt đi mái tóc dài, thật ra khi đó cô vẫn chưa hết hy vọng, cô không tin anh thực sự nhất đao lưỡng đoạn với cô như vậy, chỉ là cô....sợ mình sẽ là người bị tổn thương đầu tiên, cho nên cô giương cờ đi trước, biểu thị công khai với anh sau này cắt đứt tình nghĩa.

Ngay cả khi anh nói sẽ kết hôn, cô cũng ra tay trước giành ưu thế.

Bởi vì không muốn mình đau, cho nên toàn bộ để anh đau.

Nhưng mà thật ra, cô yêu....yêu anh như thế.

Nếu lần này trở về vẫn còn việc chưa làm xong, thì đó chính là một lời giải thích cô nợ anh.

Nợ ai cũng không nhiều như nợ anh, không trả hết cho nên không định trả, ai bảo anh yêu cô đâu....Nhưng mà, nếu trong lòng anh cũng có một vực sâu giống như cô, cho dù là xoa dịu cơn giận, trước khi rời đi cô cũng nên vì anh cố hết sức khai thông một số bế tắc, trả lại anh sự bình tĩnh sau này nên có.

Đi theo lên lầu, tiến vào gian chính, xuyên qua nơi tiếp khách và sinh hoạt, cô đẩy cửa phòng ngủ ra.

Anh mặc quần áo nằm trên giường, một tay gối sau đầu, một chân không vui gác trên mép giường.

Cô đi đến ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế quý phi.

Trong yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

“Ôn Nhu đã từng giống anh, cho rằng em không yêu chị ấy.” Cô nói.

Trong mắt Ôn Nhu cô có thể vì anh mà trả giá tất cả, nhưng với chị mình lại vô cùng keo kiệt, còn anh, cô biết, suy nghĩ có lẽ cũng giống Ôn Nhu, cảm thấy cô vị chị gái mà ngay cả mối tình này cũng không cần, có thể cứ như vậy không hề giải thích mà đẩy anh xuống vực sâu thương tổn.

“Em không biết nguyên nhân là gì, nhưng em nghĩ nhất định em đã làm sai chỗ nào đó.” Cho nên mới khiến hai người thân thiết nhất trên đời này với cô đều cho rằng cô không yêu chị hoặc anh.

Thật lâu sau, cuối cùng anh thông thả mở miệng:“Đối với chuyện lúc đó, cho tới bây giờ, anh cũng không hy vọng một cô gái mười lăm tuổi sẽ xử lý tốt hơn em.”

“Nếu anh không trách em điểm ấy, vậy hãy nói cho em biết, em đã làm gì khiến anh để bụng như vậy?”

Anh xoay người nằm nghiêng, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, ảm đạm mà ưu thương.

“Em đi rồi anh từng ủy thác trình thám tìm khắp các trường trung học ở Anh quốc, nhưng tất cả đều nói không thấy em.” Sau khi cô bỏ đi, anh từng điên cuồng muốn lật tung cả thế giới tìm cô. Nhưng cuối cùng lại bất lực, một chàng thanh niên như anh không đủ tiền, không có thể lực ra lệnh cho thiên hạ, vì thế anh mới sáng lập Thiển Vũ, anh không cần trở thành người đàn ông giàu có nhất thế giới, nhưng nhất định phải đạt đến mức khi anh muốn làm gì là có thể làm được.

Cô muốn nói, giọng lại bị chà xát chua xót không cất nổi nên lời, day dứt tràn đầy cuối cùng biến thành ba chữ tầm thường mà khó mở miệng nhất:“Em...xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

“Em cứ biến mất như vậy, ngay cả một tia đường sống ảo tưởng cũng không cho người ta giữ lại.”

Cô cúi đầu cụp mắt xuống.

Khi mở miệng, giọng khàn khàn:“Em biết anh hận em...Nhưng anh cũng không biết, em hận anh, hận thấu xương, hận đến mức...không thể đối mặt với anh.”

Điều thuốc trong tay rơi xuống, anh kẹp lại, sau đó chậm rãi nhả ra một làn khói, khước miệng hơi nhếch mang theo sự chua xót khó có thể diễn tả bằng lời:“Rốt cuộc em cũng chịu nói?” Muốn yêu anh lại theo bản năng kháng cự, muốn buông tha anh lại không thể chịu được khi nhìn thấy anh ở bên người phụ nữ khác, mỗi hành động của cô đều mâu thuẫn tới cực điểm, ngoài hận ra còn gì có thể giải thích đây?

“Anh có biết...tại sao bố em lại ở trên chuyến bay kia không?”

Anh nhìn cô chăm chú.

“Ông ấy vốn đang chơi với bạn bè rất vui vẻ ở Thụy Sĩ....Là anh, là anh buổi sáng hôn Bạc Nhất Tâm...trước mặt em, cho nên khi tối bố em gọi điện về...” Khi ông nghe truyền đến giọng nói quen thuộc thân yêu của bố, kiềm nén quá độ lúc đó cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ,”Em không nói gì, nhưng...nhưng lại khóc lớn với điện thoại, liên tục khóc...anh biết ông ấy thương em và Ôn Nhu biết bao, lúc ấy bố cực kì lo lắng, nói sẽ...sẽ đáp chuyến bay sớm nhất trở về...” Cô cúi gằm mặt, rốt cuộc không nói tiếp được.

Anh chậm rãi tắt thuốc.

“Vừa mới biết bố gặp chuyện không may....không đợi em thực sự chấp nhận ông ấy đã không còn trên đời, Ôn Nhu lại...lại tự sát, giây phút Chu Lâm Lộ phá cửa xông vào em thấy mặt đất đều là máu....Chị ấy nằm trên mặt đất, nửa bên mặt ngâm trong máu, nhưng....nhưng mắt chị ấy vẫn mở rất to, không nhúc nhích nhìn em, như...như đang nói đều tại em, tất cả đều do đầu sỏ em gây nên.”

Anh nhồm dầy khỏi giường, đi qua nửa ngồi xổm trước mặt cô, nhẹ nhàng kéo tay cô xuống.

Nước mắt của cô từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay hai người giao nắm.

“Khi bố mất em thật sự rất hận anh, vô cùng hận.....Nhưng không ngờ ông trời lại trở trêu đến vậy, sau khi biết bác trai cũng ở trên chuyến bay xấu số đó, em liền nghĩ sẽ chẳng thể liên lạc với anh nữa....đôi khi đêm đến em nhớ anh nhớ đến phát điên, nhưng thế nào cũng không chịu gọi điện thoại cho anh, em rất sợ....sợ anh sẽ không tha thứ cho em, em....em....em cũng không muốn tha thứ cho anh....”

Anh nâng tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, nhưng lại không thể ngăn dòng lệ đang tuôn trào mãnh liệt từ trong mắt cô.

“Không ai nhận ra em không hề nói chuyện, trong lễ truy điệu của bố em không hề rằng nói nửa lời, một giọt nước mắt cũng không chảy xuống được...Lễ truy điệu vừa kết thúc Chu Lâm Lộ liền sắp xếp để em rời đi, em đi Anh nhưng năm đầu tiên không ở đó, mà là ở Ireland...Còn nhớ không? Em thích âm nhạc của Ireland, anh nói một ngày nào đó sẽ đưa em đến đất nước ấy....Em cũng không biết lúc đó một mình em đã trải qua như thế nào, chỉ nhớ...em ở Dublin gặp bác sĩ tâm lý suốt một năm.” Bạn trai cô và bạn thân nhất của cô yêu nhau, bố cô vừa gọi điện thoại thì mất, sau đó chị gái tự sát ngay trước mặt, thế giới hoàn toàn sụp đổ không để lại gì kể cả một cây con nhỏ bé, mà tất cả những chuyện này đều do cô gây nên.

“Em không thể đi tìm anh, em khi đó....cho dù sự oán trách của anh chỉ nhẹ như một sợi tóc mỏng manh cũng không thể chịu nổi....Năm sau em mới mở miệng nói chuyện, một năm sau cảm xúc mới bình ổn lại được, em rời khỏi Dublin, em lang thang không mục đích đến Herve Bastide và một số lễ hội du lịch lớn.”

Anh ôm cô từ trên ghế quý phi xuống, cùng ngồi trên tấm thảm cashmere lông cừu màu trắng tinh khiết dưới đất, ôm cả người cô vào trong lòng, dịu dàng thương tiếc vỗ lưng cô khi cô đang nức nở, đôi môi cánh hoa mang theo ý an ủi không ngừng thổi khê bên tai cô, lâu lâu còn nhẹ nhàng cọ xát.

“Sau đó Lâm Lộ sắp xếp cho em quay lại London học lại cấp ba, em dồn toàn tâm toàn ý vào việc học, ngay trước năm em tốt nghiệp có một hôm Lâm Lộ nói cho em biết báo chí đăng tải tin tức anh và Bạc Nhất Tâm sẽ đính hôn, nghe thế em rất sợ...thực sự rất sợ, không biết mình nên làm gì bây giờ, cuối cùng em quay về Dublin...đi tìm bác sĩ tâm lý trước kia.” Bác sĩ tâm lý giúp cô hiểu rõ một tầng sâu trong tư tưởng. Để cô tự mình tiến vào thế giới nội tâm bị phong bế mạnh mẽ, đem khát vọng chân thật nhất dưới đáy lòng cô hiện ra trước suy nghĩ của cô.

Trong thôi miên, cô đi tới một nơi.

Đó là một cái bể bơi hai tầng cao thấp không người xây gần biển, cô chưa từng nhìn thấy cái bể bơi hai tầng nào mà nước xanh ngắt một màu chảy từ bể cao xuống bể thấp, sau đó chảy vào biển rộng mênh mông, phong cảnh bốn phía đẹp đến mức như đang lạc trong thiên đường, dòng nước chảy róc rách trong suốt như gột rửa lại tâm hồn thanh thuần, mỗi một tế bào trên toàn thân đều được tắm đầy thanh thản và sung sướng, cả người từ ngọn tóc đến bàn chân lan tràn khoan khoái.

Lúc đó, Chiêm Nam Huyền xuất hiện ở bờ biển.

Dáng người và gương mặt anh vô cùng rõ ràng, cho dù đứng ở trên núi cũng có thể nhìn thấy ánh sáng trong mắt anh, cô đập nước vui mừng như điên chạy vội về phía anh, nhưng không đợi cô chạy đến trước mặt anh đã trở mắt nhìn anh đi về phía biển, nước ngập đến đầu gối anh, rồi từ eo dâng lên đến vai, cô can đảm hét to ra, nhưng cho dù cô hét to thế nào anh vẫn không chịu quay đầu lại, trái tim cô như bị dùi sắc bén đâm thành tam giác máu, đau đến mức không cách gì hình dung được.

Đúng lúc ấy cô bị bác sĩ lay tỉnh, vài giây rồi mộng nghe thấy chính mình đứt ruột đứt gan hét to tên anh, khi mở mắt toàn thân vẫn kịch liệt run rẩy, không biết khi nào nước mắt đã rơi đầy mặt, bác sĩ nói trị liệu

của cô vẫn chưa xong, bởi vì phản ứng của cô trong thời miên quá dữ dội, ông lo nếu tiếp tục cô sẽ gặp nguy hiểm, cho nên bất ngờ quyết định dừng hẳn.

Sau khi nghe hình ảnh trong mơ của ông trầm tư rất lâu, cuối cùng đề nghị cô hãy thuận theo con tim mình mách bảo, quay về nơi mình muốn về, đi gặp người mình muốn gặp.

Về London cô xin trao đổi học sinh, cuối cùng cũng kịp tới buổi lễ đính hôn của anh hôm ấy.

Tuy rằng rất thất vọng bên cạnh anh có người phụ nữ khác, nhưng nội tâm lại bất giác nhẹ nhàng thả ra, trách nhiệm nặng người quá nặng cùng ấy nẩy lạc trong lòng, chuyện cũ vướng mắc thành sự bế tắc tê lương nhất, khi đó cô thật không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Thầm nghĩ, cuộc đời này còn có thể để cô nhìn thấy anh, đối với cô đã là một ân huệ lớn.

Anh ôm chặt cô vào trong lòng, nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve lưng cô, im lặng rất lâu.

Một lúc sau đôi cánh hoa khẽ cọ bên tai cô: "Ôn Nhu nói...em từng có em bé?" Anh hỏi ra nỗi bất an đặt trong lòng mình đã lâu.

"Không có, chị ấy chỉ muốn kích thích anh thôi."

Biết rõ lời nói kia không thể là thật, nhưng xác nhận từ chính miệng cô anh mới thực sự thả lỏng trái tim xuống.

"Đúng rồi, sao bác gái lại quen Trì Bích Tạp?" Cô hỏi.

"Sau khi bố anh qua đời, anh sợ bà ở nhà một mình nghĩ ngợi lung tung, cho nên anh mở cho bà một lớp dạy cắm hoa, Trì Bích Tạp là học sinh của bà, sau đó mẹ anh giới thiệu Bích Tạp vào Thiển Vũ." Anh nói xong nắm lấy tay cô, xoa xoa chiếc nhẫn được tạo hình giống một mảnh trăng khuyết (*) cong cong trên tay cô, đôi mắt ánh lên nhu hòa: "Anh chưa từng nghe thấy em thừa nhận mình là bạn gái của Chu Lâm Lộ trong bất cứ trường hợp nào."

"Hôm đó Lâm Lộ mang em tham dự lễ đính hôn cố ý để phóng viên hiểu lầm." Lúc ấy cô không phủ nhận, sau đó Chu Lâm Lộ cũng không đi làm sáng tỏ, từ đó người ngoài vẫn nghĩ cô là bạn gái cố định của anh. "Có hôm anh ấy đi dạo phố với em, vô tình em nhìn thấy chiếc nhẫn này, anh ấy nói trên đời này làm gì có cô gái nào tự mua nhẫn ỉn, vậy nên giúp em trả tiền."

Anh kéo tay cô lên cao, cắn ngón tay cô, cô cố nén, cuối cùng thật sự không thể nhịn được mới khẽ kêu đau.

Ngón áp út đỏ bừng một khoảng, để lại dấu răng lõm xuống đập vào mắt, bên cạnh rướm những tia nhỏ giống như sợi máu.

Cô yếu ớt giải thích: "Sở dĩ em kết hôn—"

"Lại là vì Ôn Nhu?" Anh lạnh nhạt nhếch miệng.

Tất cả thông tin trên báo chí đều là hành trình đi nghỉ tuần trăng mật của cô và Chu Lâm Lộ ở nước ngoài.

Cô cúi đầu, nếu hạnh phúc của cô là lý do duy nhất khiến Ôn Nhu chịu buông tay, vậy cô nguyện ý làm điều này để chị gái duy nhất của cô buông cô cao chạy xa bay, "Em đã liên lụy chị ấy cùng sống trong quá khứ với em lâu lắm rồi."

Đồng tử u ám, anh khẽ cười: "Trong lòng em anh mãi mãi cũng không thể xếp thứ nhất?"

Hốc mắt cô đỏ lên, lắc đầu: "Có chuyện anh vẫn luôn sai."

"Chuyện gì?"

"Cuộc đời này anh là người gần gũi với em hơn ai hết, là bộ phận tương liên huyết mạch nhất trong lòng em, bởi vậy em mới có thể hy sinh anh." Bởi vì đó cũng giống như hy sinh chính cô, hay tay quẩn quanh cổ anh, cô tựa vào hóm vai anh, "Em không thể ở bên anh, em phải hận anh, anh hiểu không? Tha thứ anh có nghĩa là em tha thứ chính mình, nhưng em đã hại chết bố, em còn tư cách gì để có được hạnh phúc?"

Lời nói của cô vì ghen ngào mà trở nên không rõ: "Xin lỗi, Nam Huyền, xin lỗi...Xin hãy tin em, trên thế giới này...sẽ không, thật sự sẽ không....có ai yêu anh nhiều như em..."

Đồng tử nhanh chóng hiện lên chút chấn động, anh đột nhiên kéo mạnh cô đặt lên ghế mềm, đôi môi mỏng cách cô một sợi chỉ: "Nói thêm tí nữa." Tiếng nói run rẩy giống như tiết lộ sự sợ hãi không thể chịu được, vừa giống như mang theo nỗi lo âu muốn dụ dỗ ép buộc, mỗi một thước da trên người anh đều cứng ngắc nóng ran, tích tụ lại thành luồng khí mãnh liệt, tựa như chỉ cần một đốm lửa nhỏ sẽ bùng nổ dữ dội ngay lập tức.

"Lâm Lộ gửi bưu kiện cho anh? Anh ấy cố ý chọc giận anh thôi, em và anh ấy không có gì."

"Điều này anh biết." Anh khó chịu bất an chen vào giữa hai chân cô, khí lực cường tráng dè lên phần bụng nhỏ nhắn của cô, màu đôi đồng tử yêu ma biến đi sự lạnh nhạt mà chìm đắm trong rối loạn và bức thiết, "Cái khác, bảo bối, anh muốn nghe những lời vừa nãy, nói thêm chút nữa."

Ngực đột nhiên trỗi dậy sự chua xót trong cảm giác yêu thương nồng nàn, cô rơi lệ khê hôn lên phần áo sơ mi trắng trong ngực anh: "Trái tim anh, là nơi đi đến tận cùng thế giới em cũng muốn quay trở về."

Anh thỏa mãn khép lại ánh tinh quang lấp lánh bắn ra bốn phía từ đôi mắt, giống như xúc cảm kia tuyệt vời đến mức anh luyến tiếc dư vị một lần đã tàn của nó, điên cuồng giật phăng quần áo của cô xuống, anh không chờ được xông thẳng vào cô, sau đó dùng phương pháp cực kì dày vò thông thả từng chút từng chút tiến vào.

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng bao phủ lên đôi cánh hoa mềm mịn thấm nước mắt của cô, anh hôn cô, dịu dàng, vô cùng kiên nhẫn trấn an cảm xúc chua xót của cô, dần dần dụ dỗ cô không thể không ngưng ngừng đáp lại, trong giây phút hoà làm một, đôi bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng lướt qua toàn thân cô, vô cùng gọi tình mà yêu thương vô hạn dịu dàng đùa, khiến cô không tự chủ được tình loạn ý mê.

Anh nâng người lên, động tác này trực tiếp khiến nơi giao hợp đâm thẳng vào.

Thân thể anh cử động liên tục trong tiếng rên rỉ khó nhận thấy, đôi tay bị mười đầu ngón tay anh nắm chặt giữ yên bên gối không biết làm thế nào xiết lấy mu bàn tay anh, con người mê đắm không mở ra được khoảnh khắc chợt làm dịu trái tim cô độc nửa đời của anh thành nước, nụ hôn tiếp theo không nhận được khê cắn môi cô, cạy mở hàm răng cùng cô triển hôn thật sâu, anh bắt đầu nhẹ nhàng thương yêu đưa qua đưa lại.

Dần dần, khi cô trở nên mềm nhũn, anh chậm rãi gia tăng độ mạnh yếu và tốc độ.

Khoái cảm vô cùng dễ chịu nhanh chóng tích tụ, anh cố gắng áp chế tiếng thở dốc ngắc đầu, đôi mắt đen chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp của cô, không chút bỏ sót thu tất cả vẻ mặt động lòng người của cô vào mắt, thất lực hạ xuống càng ngày càng mạnh, giống như mỗi lần tiến vào rút ra đều vì những tích tụ không thể bộc lộ của anh, mỗi lần xuyên qua va chạm đều trút xuống tình yêu tựa như đã giữ cả đời, toàn tâm toàn ý muốn cô toàn thân trong ngoài, thậm chí cả mỗi tác linh hồn đều vĩnh viễn lưu lại dấu vết của anh.

Rút ra, áp chặt, đẩy nhanh, kích động, dịu dàng, cô hạnh phúc như được anh đưa đến thiên đường.

Áp lực khoan khoái vô biên khiến dục vọng sung mãn của anh thoát ra một luồng gió cuốn bay giới hạn, khi triều dâng bắn ra thất lực mềm mại của cô bị hai bàn tay anh nâng lên, làm cô siết chặt ma sát khoái hoạt ham muốn của anh, nóng bỏng không ngừng từng chút thấm thấu vào da thịt lạnh lẽo của cô, phút chốc đầu cô hiện tín vật trên ngón áp út của anh, môi cô dù ở ngay bên môi anh cũng chẳng thể lộ ra một nụ cười.

Hai tay như có ý thức, giống như trước kia, nhẹ nhàng vòng qua eo anh kéo cả người đang thông thả triển miên vào trong lòng.

Người đàn ông nằm trên người cô này, sự hồn nhiên chân thật từ lâu đã sớm đóng băng rồi, bí mật giấu dưới sông băng hắc ám vạn năm từ nay về sau không hề hiển lộ, duy chỉ muốn bù đắp lại tất cả những mất mát nhiều năm trước của anh, cho dù giờ phút này hai người giao cuốn triển miên thất lực quần quít đến mức không thể gỡ bỏ, nhưng mà thời gian trôi qua, chỉ sợ...cô đã không còn là người anh yêu muốn kết hôn cùng nữa.

Không biết sau khi kết thúc mấy lần vân vũ, trăng đã lên giữa trời.

Chiêm Nam Huyền xuống giường tìm đồ ăn, cô mềm oặt xụi lơ trên giường, hai má đỏ bừng, mí mắt không thể mở ra được và hai bên tóc mai đã thấm ướt mồ hôi, thể lực và tinh thần cạn kiệt gần như hư thoát.

Không biết người hầu đã dọn xong điểm tâm trong phòng khách từ khi nào, Chiêm Nam Huyền bưng vào phòng ngủ.

“Dậy ăn chút gì đi.”

“Ú.” Cô trong cơn thèm ngủ lập tức cự tuyệt, tiếng thở lười nhác êm ái khiến anh bật cười.

Anh ôm cô ngồi dậy, cổ tay bám trên cổ anh không đến mười giây đã mất lực rũ xuống, ôm chặt vòng eo gầy yếu của cô, dựa cái lưng trần mềm mại của cô vào trong ngực, điều chỉnh lại tư thế ngồi của cô giúp cô thoải mái hơn trong lòng mình, tất cả các động tác đều thành thục đến tự nhiên, sau đó anh cầm bát lên.

Anh dứt từng thìa sữa nhỏ vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, rồi anh xắt nửa cái bánh ngọt việt quất đưa tới bên miệng cô.

Nhiều năm trước mỗi ngày cuối tuần, anh đều luôn ngồi trên giường cô như vậy, giúp cô ăn sáng.

Cái đầu tựa trên hõm vai anh nghiêng về phía khuỷu tay anh, cô ngoảnh đầu nhìn lại, ánh sáng tinh nghịch đã lâu không gặp trong mắt chợt ẩn hiện: “Em cũng dứt cho anh ăn nhé?”

Khóe môi gợi lên một nụ cười mong đợi, anh đưa bánh ngọt trong tay cho cô.

Cô không lấy chỉ cúi đầu cắn một miếng, rồi đột nhiên đẩy ngã anh, cái miệng đầy bánh ắn thẳng xuống môi anh.

Anh vội vàng tránh né, nhưng một tay cầm sữa một tay cầm điểm tâm, cho dù lắc đầu thế nào vốn dĩ cũng không chống đỡ nổi sự quần quít theo đuổi của cô, cằm và tay đều đã thất thủ, mắt thấy môi mình khó mà giữ được, tình thế cấp bách nảy ra ý nghĩ, anh nghiêng người lùi xuống giường, miệng vừa mút hai nộn thịt lắc lư nổi bật trước ngực cô, răng vừa khê cắn, cảnh cáo cô dừng tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Cô đang cười đột nhiên bị áp đảo khê thở dài, uống sạch cốc sữa trong tay anh, chơi anh như vậy không ngờ lại khiến ngực bị đau, cô bắt buộc dừng lại tất cả động tác, cười quynn rũ nững nịu đầu hàng: “Được rồi, được rồi, em không đùa anh nữa.”

Anh bỗng nhiên nhét bánh ngọt vào tay trái trống không của cô, ép ngược cô xuống giường, hai tay giữ chặt vòng eo trắng như tuyết của cô, thẳng người kiêu ngạo mỉm cười: “Bảo bối, sự nhiệt tình hôm nay của em thật khiến anh kinh ngạc, đáng tiếc vừa rồi không bị em dứt trúng, hay là để anh đến yêu thương dứt cho em được không?”

“Không được!” Cô gấp giọng kêu dừng lại, vội vàng rút mấy thứ gì đó trong tay sang một bên, nhưng mà còn chưa kịp xoay người đã bị một trận xung động phát ra tiếng rên: “Ai...”

Anh đem chỗ mềm mại nhất toàn thân của cô dứt đến mức hoàn toàn phình lên, kẻ gây chuyện sinh sự như cô kết thúc trong thất bại thảm hại.

Từ từ kịch liệt, tiếng thở dốc thỏa mãn, không lâu sau biến thành rên rỉ, giây phút toàn thân anh buộc chặt kia đôi môi áp sát vào khuyên tai bạch ngọc mở ra, suýt chút nữa buột miệng thốt lên lời, nhưng không biết vì sao ở thời điểm cuối cùng lại cắn môi, anh đột nhiên cắn mạnh một cái rất rõ vào cổ cô. Khi cô hoảng sợ đau đớn co rút nhanh anh chợt bắn ra, rót thẳng vào nơi sâu nhất.

Đêm nay bọn họ không hề rời khỏi phòng, khó khăn dây dưa mất năm tháng nửa đời dường như đều khiến bọn họ sinh ra chút sợ hãi, sợ cảnh đẹp ngày tốt này phải chăng là đóa phù dung sớm nở tối tàn, bởi vậy phá lệ triển miên lưu luyến.

(*) Không biết mọi người còn nhớ không, từ “trăng khuyết” có chữ Huyền trong tên anh CNH ^^ vậy nên cái nhãn mặt trăng khuyết Ôn Noãn đeo là hướng về anh Huyền.

Khi ánh sớm ban mai đầu tiên lọt qua khe sổ chiếu vào, Chiêm Nam Huyền tỉnh dậy như mọi ngày, vừa mở mắt ra đã thấy bóng hình xinh đẹp nằm trong lòng, tâm trạng buổi sớm vô cùng kỳ lạ, tâm trạng đó giống như ước nguyện trong mơ đã lâu cuối cùng cũng trở thành sự thật, khiến người ta trong khoảng thời gian

ngắn không thể tin được, sợ chỉ cần khẽ động vào sẽ vụt mất, anh áp chế hô hấp, chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ say của cô, con người lộ ra sự dịu dàng tuyệt thế hiếm thấy.

Tầm mắt dời đến khóe môi nhỏ nhắn mềm mại, anh nuốt chút nữa bật cười, không ngờ ngay cả nơi này đêm qua cũng không thể may mắn thoát khỏi những vết hồng nhạt anh ác ý lưu lại.

Khẽ ấn một nụ hôn nhẹ lên môi cô, từ từ hạ dần cánh tay cô xuống, anh xoay người rời giường.

Cho đến khi truyền tới tiếng đóng cửa phòng tắm, Ôn Noãn mới buồn bã mở mắt ra.

Ngay cả thức đêm hoan ái cũng không thể làm nhiều loạn đồng hồ sinh học của anh, anh vẫn đúng giờ dậy sớm như cũ, cho dù trên giường có cô nằm, cũng giống như những thứ khác không gì có thể làm hành trình sinh hoạt hàng ngày của anh mảy may thay đổi Nếu ngay cả việc ấy anh cũng không thể làm vì cô, vậy còn nói gì đến những chuyện khác? Sau khi gặp lại anh có dự vọng mãnh liệt với cô, nhưng trừ điều đó ra, cô còn được mở mang bằng những thủ đoạn sắc bén trên thương trường của anh, được nhìn thấy lí trí cay độc quá kinh người của anh, nhận ra tính độc lập bình tĩnh, thậm chí là cả kĩ thuật tán gái cao siêu của anh.

Nhưng điều không thể ngờ đến, đó là tình hình diễn biến khi mới chia tay, anh vì cô mà mất kiểm soát.

Những thủ đoạn anh dùng với cô dường như đều là trí mạng, cô không thể kháng cự, còn anh vẫn luôn cao cao tại thượng duy trì một khoảng cách vô hình nhất định với cô, trừ phi chính anh gỡ bỏ hàng rào trước mặt cô, nếu không anh và cô sau này chắc chắn không có tương lai, cô không thể mở miệng hỏi, anh lại vĩnh viễn im lặng không trả lời, bình ổn thần nhiên bắt tay thực hiện kế hoạch của mình.

Ý chí cứng như băng đó sớm đã phá tan chín tầng mây, một mình ngừng lại trên tầng thứ mười không ai có thể vươn tới, cứng rắn như thép, lạnh lùng như băng, trầm định như tăng sư ngồi thiền, không bao giờ vì một người nào mà ảnh hưởng đến một tia cảm xúc hay một nửa hành động.

Cửa kính thủy tinh vang lên lần thứ hai khiến cô nhanh chóng khép hai mắt lại.

Chiếm Nam Huyền vừa đi vừa lau mái tóc đen thẫm nước, chiếc khăn tắm màu trắng to bị ném vào một cái giỏ ở góc phòng thay đồ, trên tường là chiếc giá treo những chiếc áo sơ mi trắng được các nhà thiết kế nổi tiếng của Pháp may thủ công bằng những chất liệu đắt tiền nhất, giá quần bày đầy những chiếc quần dài ngắn khác nhau màu ngọc trai, màu be, màu xám và màu đen, phần tây trang, áo thể thao, lễ phục bên cạnh được đặt toàn bộ hàng hiệu, cổ tay lướt qua thiết bị hồng ngoại gắn trên tường, màn hình LCD liệt kê bộ quần áo nào từng được anh mặc năm nào tháng nào, vào dịp nào.

Mặc xong anh ngồi xuống bên giường, nhìn dáng người cuộn tròn thành một khối kia có vẻ vẫn đang say ngủ chưa tỉnh.

Đối với việc ăn mặc, thậm chí cả việc chất lượng từng loại vải, khi bắt đầu đều là cô ức hiếp dạy dỗ anh, cô thích những bộ đồ hợp mode, mỗi lần đều nhạy bén bắt kịp xu hướng thời trang, trang phục từ trong ra ngoài đều có cách nhìn độc đáo và phong cách yêu thích.

Cách nhìn của anh dần dần chịu ảnh hưởng của cô, sau khi cô bỏ đi, dường như muốn nắm lấy chút hoài niệm gì đó, bèn mặc theo phong cách của cô năm ấy, cuối cùng trở thành một thói quen tự giác vô cùng bình thường trong cuộc sống hàng ngày. Nhưng không ngờ lại được lên bìa tạp chí, người người sợ hãi than chưa từng có ai có thể như anh, mặc màu trắng trong thuần khiết mà lại có phong thái cao sang tôn quý như thế.

Cúi đầu, đưa cằm tựa vào vai cô, anh khẽ liếm cái gáy gợi cảm trí mạng của cô.

Cô không chịu được ngứa, mắt còn chưa mở hết miệng đã cong cong cười, hơi thở tươi mát bao trùm khắp bốn phía chui vào hốc mũi, khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, vẻ mặt say mê hít sâu không muốn tỉnh của cô khiến mắt anh khẽ lướt qua sắc màu ấm áp, nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy ánh mắt lười nhác khẽ nhếch của cô, trên mặt anh chỉ còn lại nụ cười quyền rũ câu hồn.

Chăm chú nhìn nhau, ai cũng không mở miệng, giống như đều đang luyện tiếc sẽ đánh vỡ giờ phút hai trái tim cùng chung một nhịp đập.

Cuối cùng vẫn là cô không nhìn được, ngửa đầu nhìn đôi môi mỏng như cánh hoa của anh: "Anh bị muộn rồi."

Cô vẫn nhớ rõ, mỗi ngày đúng tám rưỡi anh nhất định sẽ có mặt trên tầng 66.

Cẩn thận dắt chân lại xung quanh cái chân lộ trong không khí lạnh lẽo của cô, sau đó là một cái chân khác, anh nói: "Hôm nay anh phải đi Hong Kong, có hợp đồng phải kí." Câu trả lời nhẹ nhàng bằng quơ mà nói ra, lại giống như đang giải thích với cô vì sao sáng sớm phải ra khỏi nhà.

Cô mỉm cười.

Động tác vô cùng thành thạo này sớm đã trở thành hành động che dấu cảm xúc tốt nhất của cô, giờ phút này anh sẽ không biết nội tâm cô có bao nhiêu vui mừng, nhưng nhiều hơn chính là mất mát, không thể phủ nhận, thật sự cô khát vọng rất nhiều, mà một câu trả lời ngắn gọn vô ích anh cho như không thể này không có khả năng thỏa mãn.

"Vâng." Cô dịu dàng nói, cố gắng tránh đi hai chữ tạm biệt.

Giống như không hề e ngại sự lãnh đạm của cô, anh hôn môi cô, sau đó đứng dậy, ánh mắt cuối cùng anh không hỏi cô có ở đây hay không, cô cũng không hỏi khi nào anh trở về.

Anh đi ra ngoài.

Chăm chú nhìn cánh cửa phía sau anh không tiếng động khép lại, bây giờ cô mới hiểu rõ mình đã yếu đuối đến mức độ nào... Nhưng mà, cô bây giờ đã không còn dũng khí lần thứ hai chạy đi chứng minh mình còn có thể vì ai mà không luyến tiếc tất cả.

Đóng chặt cửa lại, Chiêm Nam Huyền không đi ngay, mà đứng tại chỗ hồi lâu, sự dừng lại lơ đãng này cuối cùng vẫn tiết lộ ra cảm xúc rất nhỏ của anh.

Xoay người đi qua phòng sinh hoạt và phòng khách, nhưng khi đi đến cửa anh lại lưỡng lự, quay đầu nhìn về phía cửa phòng ngủ anh tự tay khép lại, bên trong im ắng không một tiếng động, cảm giác thương xót dâng tràn trong lòng, ngưng tụ thành một sự nhắc nhở lặng yên mỏng manh, phía sau cửa là cô gái anh vô cùng yêu thương, bây giờ đang cực kì cần vỗ về.

Kìm nén mềm lòng, anh vẫn nhắc chân đi ra ngoài, nhưng mà bước chân càng lúc càng chậm, còn chưa đi đến cầu thang đã ngừng lại, khẽ thở dài, bên môi bất giác cong thành một nụ cười bất đắc dĩ, anh xoay người trở về.

Trong phòng, Ôn Noãn đang định dậy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông Bressanone.

Cô vươn người ra với lấy di động.

"Tao đã giải quyết sổ tiết kiệm rồi." Ôn Nhu nói.

Cô cười: "Thế nào, sổ dư lễ có giúp chị tiến vào bảng mười đại phú bà được không?"

Ôn Nhu cực kì kinh ngạc: "Mày mau chạy ra xem hôm nay có phải mặt trời mọc đằng Tây không mà mới sáng sớm tâm trạng đã tốt thế? Lại nói đùa với bà chị này cơ đấy?" Đúng là vạn năm khó gặp.

Ôn Noãn bật cười thành tiếng.

Chiêm Nam Huyền im lặng đứng ngoài cửa, cho đến khi bên trong nói xong điện thoại anh mới thả lỏng bàn tay đang nắm cửa ra, thông thả thu lại, lần thứ hai xoay người rời đi.

Xuống dưới lầu 1, anh gọi cho Cao Phóng: "Giúp tôi làm một chuyện."

Chị Hoan chờ ở cửa mở to cổng ra, đưa vali hành lý cho lái xe, anh lên xe rời đi.

Trên đường Cao Phóng gọi điện trả lời: "Ôn Nhu đã bán tất cả cổ phiếu và công trái của Ôn Noãn."

Anh không lên tiếng, một lúc lâu sau mới tắt điện thoại, vẻ mặt không có chút thay đổi, bình tĩnh như nước.

Cô yêu anh, cô vẫn yêu anh như cũ, nhưng yêu có điều kiện.

Vẫn luôn yêu mà muốn có đường lui như vậy.

Rõ ràng yêu anh, lại yêu theo cách mâu thuẫn và cẩn thận, cũng không cân nhắc sự nỗ lực của anh mà chỉ dựa vào tâm trạng của mình để quyết định tiến lùi, sợ anh trở thành trách nhiệm của cô, khi anh năm lần bảy lượt như con thiêu thân theo đuổi cô, lại kéo kiệt sức cho anh thêm một chút hạnh phúc vô điều kiện.

Cô trở về lại là bước tính toán để rời đi, rất cục một lần nữa cô lại khiến anh phải thất vọng.

Khi còn trẻ anh từng yêu người con gái ấy, nhưng yêu sai cách.

Trong nhiều năm, anh mới thực sự ngộ ra một đạo lý.

Không cần hồi báo, là thứ trí mạng nhất, là chuyện không được dung túng nhất trong tình yêu.

Nếu yêu một người yêu đến mức chỉ cần trả giá mà không cần hồi báo, cam tâm hy sinh mà lại chẳng mong có lại tất cả, bao dung quá mức mà chưa bao giờ oán hận nửa lời, điều đó chỉ nói rõ, tình yêu của đối phương và của mình không hề ngang bằng, trong quá trình nỗ lực, người không tính toán thiệt hơn trong sáng sẽ làm người khác vui vẻ, khi đó anh quả thật cũng rất vui vẻ, nhưng có rất nhiều những ví dụ bi thảm trong thực tế chưa từng gián đoạn chứng minh, nếu cán cân tình cảm nghiêng quá mức về một phía, cuối cùng đều thường đi tới chấm dứt.

Bởi vì không cần hồi báo, đối phương cũng đã quen tự mình nỗ lực, mà không có ý thức đi hồi báo.

Bởi vậy, khi đó cô mới có thể dễ dàng nói chia tay như vậy.

Cho dù không phải là vì Ôn Nhu, cũng nhất định có ngòi nổ khác, sự đơn giản của cô đến từ chính sự hoàn toàn không biết khái niệm từ quý trọng, nhưng mà không ngờ bởi vậy mà gây nên một cái giá lớn cả đời này cũng không phai mờ nổi.

Trong tình yêu hai người trả giá nhiều ít không thể cân đo đong đếm chính xác, nhưng mà có bao nhiêu cặp đôi cũng vì lý do đó mà chia tay như bọn họ, nguyên nhân chính xác là ở bên mà không cần hồi báo—nếu ngay từ lúc yêu nhau hai người đôi bên đều có ý thức cố gắng, nếu ngay từ đầu đều nhận ra để đối phương cũng hình thành ý thức quý trọng như mình, kết quả rất có thể sẽ khác.

Cho nên mười năm sau, anh hao hết tâm tư, chỉ vì muốn cô cho anh một vị thế công bằng.

Chiều cô, là một chuyện rất dễ dàng, nhưng anh không thể, ít nhất bây giờ vẫn chưa thể.

Bởi vì thâm tâm hiểu rõ, trong tình yêu chỉ khi cán cân tình cảm của hai người giữ vững ở trạng thái cân bằng, mới có thể đạt tới sự vĩnh viễn lâu dài anh muốn.

Nếu giữa anh và cô từ đầu đến cuối chỉ là một ván cờ, vậy lần này cô không thể đẩy loạn quân cờ, không thể xấu xa làm nũng, mà phải đánh xong ván cờ muộn mười năm này với anh, đánh xong mới được nghỉ.

Cho dù bằng biện pháp hay thủ đoạn gì, anh nhất định sẽ khiến cô đúng như ý anh muốn.

20. Chương 20

Ôn Noãn gọi trong nhà hàng Quân Khải đợi Chu Lâm Lộ.

Trong bối cảnh trang nhã đang phát ca khúc November Sky của Yanni, bầu trời tháng 11, cô nhớ rõ một bầu trời cuối thu như vậy, những chiếc lá vàng óng ánh của cây Bạch Quả rơi đầy một khoảng sân, giẫm lên sạt sạt rung động, chân trời những áng mây tím biếc biến ảo khôn lường, đẹp đến mức vượt xa người và vạn vật.

Màu mây tím này, buổi sáng lúc cô rời khỏi nhà họ Chiêm cũng từng nhìn thấy.

Trước khi rời đi cô đặc biệt ghé qua phòng nghe nhìn, cầm điều khiển từ xa từ từ mở đầu đĩa lộ ra tên đĩa CD, cô vẫn biết, anh có thể còn hiểu chính cô hơn cả cô, nhưng khi nhìn thấy đĩa nhạc này vẫn không nhận được cảm thấy rung động.

Tất cả CD ở đây đều giống hệt CD trong thư phòng của cô.

Tại sao cuối cùng lại biến thành cô gả cho Chu Lâm Lộ, mà anh lại muốn lấy người khác? Là bởi vì những điều cô làm còn chưa đủ ư? Anh dịu dàng hiềm thấy nói cho cô, cô đã tiếp cận được lối ra của mê cung, nhưng cũng không biết phải làm thế nào mới có thể chính xác vượt qua bức tường cuối cùng trong lòng anh.

Mà anh cũng không định cho cô bất cứ ám chỉ gì nữa, anh muốn chơi trò chơi này đến khi—đây là điểm cô cảm thấy hoảng sợ, cô không biết anh định chơi trò truy tìm này đến khi nào mới bằng lòng ngừng tay, có lẽ, anh thật sự sẽ để cô chính mắt nhìn thấy anh cưới người con gái khác.

Chu Lâm Lộ vừa liếc mắt liền thấy bóng người xuất thần dựa lưng vào ghế, đi đến phía đối diện cô ngồi xuống, anh đặt một phong thư lớn trên mặt bàn, khiến cô kinh ngạc nâng mày.

Cô cầm lấy phong thư mở ra, lấy từ bên trong một xấp ảnh.

Ảnh chụp ở góc rộng, bối cảnh là bức phù điêu hoa sen vàng rực rỡ, đường phố tấp nập đối diện có một bảng hiệu điện tử lớn, nhấp nháy hai chữ Vĩnh Lợi màu đỏ, cách đó không xa là tháp ngắm cảnh xây gần biển, cô nhận ra đây là đoạn đường phồn hoa nhất ở Macao.

Một trong số đó là một tấm ảnh chụp mặt đường lát toàn đá rộng lớn, đứng trên đường Chiêm Nam Huyền ôm một cô gái trẻ cực kì xinh đẹp, môi anh áp vào tai cô gái giống như đang nói gì đó, khóe miệng gợi lên một nụ cười cực kì mờ ám, mà đôi mắt anh lại mang theo sự châm chọc khiêu khích rõ ràng nhìn về phía ống kính.

“Sao lại thế này?” Cô hỏi.

“Hắn gửi cho anh.”

Ôn Noãn há hốc miệng, bỗng nhiên vỡ lẽ cười to.

Chu Lâm Lộ với tay túm chặt áo cô, có chút thẹn quá hóa giận: “Không được cười!”

Cô cười đến mức nước mắt chảy ra, ho khan liên tục: “Đã sớm bảo anh không nên chọc anh ấy rồi.”

“Tại sao không nói là hắn ta chọc anh trước?” Chu Lâm Lộ kêu oan, “Nói thế nào em cũng là bạn gái trên danh nghĩa của anh mà, đúng không?!”

Thật vất vả mới nhận được cười, cô hỏi: “Anh ấy đã làm những gì?”

“Cho người mỗi ngày gửi đến một chiếc nhẫn kim cương.”

Cô che miệng: “Anh ấy thực sự đang theo đuổi cô ta?”

“Ngọc trai cũng chẳng thực được như vậy.”

“Cô ấy có động tâm không?” Cô tò mò hỏi, muốn cười lại không dám cười.

Chu Lâm Lộ cười hì hì: “Không biết, tốt nhất là không có, nếu không anh sẽ bắt cóc em ngay lập tức, để cái tên tiện nam kia cả đời này cũng không tìm ra được.”

Cô liếc nhìn anh: “Lần này là thật?”

Chu Lâm Lộ nghĩ một lúc: “Cũng không biết nữa, nhưng sau khi nhìn thấy đồng ảnh này bỗng dưng có gì đó cực kì khó chịu.”

“Cô gái ấy biết chuyện anh kết hôn chưa?”

“Biết, cô ấy nói trong lòng anh vẫn luôn có hình bóng của một người, anh nghĩ đó có phải là em không? Không bằng dứt khoát lấy em, nhìn xem mình rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.”

“Kết quả thế nào?”

“Kết quả là—Noãn Noãn, anh dường như đã thay lòng đổi dạ.” Anh than thở.

Cô mỉm cười: “Có biết từ khi nào anh bắt đầu trở nên khác thường không?”

Anh nhúu mày, “Khi nào?”

“Bắt đầu từ lúc nửa đêm anh chạy đến nhà em bảo em kết hôn, sau đó em liền cảm thấy—dựa theo cách nói của cô ấy, trong lòng anh đã có hình bóng của một người, nhưng chính anh cũng không hiểu rõ tình cảm của mình đối với cô ấy là gì, cho nên anh cảm thấy hoang mang....Có lẽ kết hôn với em là phương pháp trốn tránh anh cho rằng tốt nhất?”

“Nhưng mà, Noãn Noãn—“ Chu Lâm Lộ vẻ mặt đau khổ: “Rõ ràng là anh thích em, em tưởng rằng anh ăn no rửng mỡ đi ở bên cạnh một cô gái mười năm à?”

Ý cười Ôn Noãn càng đậm, phải, anh thích cô, anh có cảm tình với cô, nhưng thành phần quan trọng nhất trong tình cảm này không phải là tình yêu, mà là sự quan tâm giữa thanh mai trúc mã. “Lâm Lộ, em cũng thích anh, thật đấy, anh có tin em từng đổ kị với cô ấy không?” Cô gái kia xuất hiện khiến người đàn ông tốt nhất trên thế giới này không bao giờ còn thuộc về cô nữa.

Nhiều năm như vậy trôi qua vẫn luôn có anh làm bạn với cô, bảo vệ cô, cố gắng để cô.....không bị lạc mất phía sau.

Cô có cảm giác, mình sắp mất đi hai người thân quan trọng nhất trong đời, Ôn Nhu và anh.

Không có Chu Lâm Lộ, không có Ôn Nhu, cuối cùng có thể cũng sẽ không có Chiêm Nam Huyền.

Cuối cùng vòng tuổi cũng bắt kịp người, cuộc đời của chính cô, từ nay về sau, không thể không đi một mình.

Chu Lâm Lộ miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, nhìn ánh mắt vừa như chăm chú vừa giống như mơ màng của cô.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào? Dáng vẻ của cô, cái nhìn mặt nhúu mày, nụ cười của cô bắt đầu in sâu dưới đáy lòng anh.

Lúc đầu là bởi vì ủy thác của Ôn Nhu mà phải làm tròn một phần trách nhiệm, nhưng quen biết trong hoàn cảnh đặc thù, cô như một con chim non mới sinh mất đi sự che chở, trong hoang mang sợ hãi coi anh xuất hiện đúng lúc là cái phao cứu sinh duy nhất, vô hạn tín nhiệm và vô cùng dựa vào, trong vô hình kích phát trách nhiệm và sự thương xót lạ thường trong nội tâm anh, anh không có anh chị em, khi đó không biết tại sao lại nảy sinh một ý nghĩ mãnh liệt, nghĩ muốn bảo vệ cô lớn lên thật tốt.

Những năm cô ở Anh quốc, anh thường bay qua bay lại thăm cô.

Anh vốn tưởng rằng cô sẽ chẳng khác gì những đứa trẻ từng phải chịu tổn thương tình cảm, thời gian lâu sẽ dần biến mất, sẽ phát sinh thay đổi, sẽ quên quá khứ, sẽ phai nhạt tình cảm, nói ngắn gọn, sẽ bắt đầu cuộc sống một lần nữa.

Nhưng mà điều làm anh kinh ngạc là, cô thay đổi bề ngoài, cũng thay đổi cung cách làm việc, nhưng trái tim vẫn thủy chung như năm đó, trong dung lượng hữu hạn chỉ luôn trao ột người, rõ ràng hai người bị hai quốc gia xa xôi không thể với tới ngăn cách, đừng nói là gặp mặt, ngay cả tin tức của hân ta cô cũng không biết, nhưng một năm, lại một năm nữa trôi qua, cho dù thế giới này có xảy ra chuyện gì, bên người cô đi đến đi ra bao nhiêu người, cô vẫn ngơ ngàng không biết.

Một kẻ lang thang nửa đời như anh chưa bao giờ gặp sự chung thủy như vậy trong hiện thực.

Cả trai lẫn gái bên người, người tình ta nguyện, đến rồi lại đi, yêu là cái gì? Anh căn bản không tin, càng đừng nói đến vĩnh viễn, quên một người cần bao nhiêu thời gian, khoa học kĩ thuật tiên tiến ngày nay có thể dựa trên công thức phân bố ảnh hưởng kích thích của tình yêu mà cho ra kết quả, nhiều nhất chẳng qua chỉ cần hai ba năm.

Cho dù luôn miệng nói không có anh là sống không nổi, từng vì phải rời khỏi anh mà tự sát không dưới năm ba người phụ nữ, nhưng nửa năm sau đã chạy đi tìm niềm vui mới.

Nhưng mà một năm lại một năm nữa, cô đã để anh tận mắt nhìn thấy, thứ tình cảm thế tục bình thường nhất anh không tin, anh phỉ nhổ, anh khinh thường, lại có thật, có người đã có được nó trong tay.

Mà con người, sâu trong thâm tâm vẫn luôn tồn tại một loại khát vọng mãnh liệt đối với những gì mình không có.

Anh không biết bản thân mình là kinh ngạc là chán ghét, hay là khát vọng là đồ kị, chỉ biết là từ khi nào thì bắt đầu càng xem càng không vừa mắt với mối tình kia của cô, đương nhiên cũng càng ngày càng không vừa mắt với kẻ nào đó, nếu tình cảm như vậy đáng quý đúng như lời người thường nói, vậy tại sao mà mình chưa từng gặp, mà kẻ kia lại vô duyên vô cớ có được? Anh vô cùng khó chịu, tại sao cô lại có thể yêu cậu ta như vậy, lại vĩnh viễn không hề yêu anh lấy một chút? Anh thật sự rất không cam lòng, cho dù thật ra trong lòng anh cũng bồi phục kẻ kia tương đương như thế, cũng vẫn không nhận được muốn phá hoại, muốn đoạt lấy cô về đây.

Anh muốn chứng minh, anh không tin, tình cảm đặc biệt tồn tại giữa hai người chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi, chỉ cần anh phá hủy mối liên hệ giữa bọn họ là có thể chứng minh quan niệm về tình yêu của anh là hoàn toàn chính xác, cái gì mà chung thủy, cái gì mà cả đời chỉ yêu một người, toàn bộ căn bản đều không hề tồn tại.

Nhưng mà, làm càng nhiều càng nhận ra, dù hành động của anh thậm chí ngay cả đá cũng không cứng bằng cũng chỉ như hạt cạt bỏ đầu hồ, thậm chí còn không gợn nổi một gợn sóng giữa hai người, tâm trí hai bọn họ chỉ hình thành một tiểu thế giới độc đáo, ngoài đối phương tuyệt đối không dung nạp bất cứ thứ gì khác.

Quan niệm tình cảm của anh, cuối cùng cũng bị đả kích trong thất bại, tạo thành một khe hở.

Đúng lúc nửa tin nửa ngờ đó, giống như trông mong lại không trông mong, vận mệnh bỗng nhiên đưa vào cuộc đời anh một mối duyên mệnh.

Cô gái yêu kiều kia cho anh một cảm thụ hoàn toàn mới, sự đặc biệt đó làm ngược anh gọi lên chút ram ráp, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện khi ở bên cô gái thân thiết như anh em cùng cha mẹ này, anh bị hấp dẫn không nhận được có chút trầm mê.

Sau đó anh hoang mang.

Anh lựa chọn bước vào hôn nhân, anh cho rằng cái lao kiên cố không thể phá vỡ trong mắt người ngoài đó, có lẽ có thể mang đến cho anh chút an toàn, cho dù chỉ là sự an toàn tạm thời.

Nhưng mà....

Một bàn tay trắng nõn dài nhỏ lắc lắc trước mặt anh.

“Nhìn dáng vẻ của anh mặc dù không đến mức sa sút, nhưng cũng đủ mất hồn, ở chỗ này uống trà với em còn không bằng sớm bay đi MaCao.”

Chu Lâm Lộ gạt tay cô xuống, đưa một tập văn kiện khác tới trước mặt cô: “Cái này cho em.”

Cô cầm lấy, rút ra, càng xem càng hoảng sợ: “Tại sao tất cả cổ phần Đại Trung của anh đều chuyển danh nghĩa sang tên em?”

Chu Lâm Lộ bĩu môi: “Không phải anh đã nói muốn đưa em lên làm phú bà à?”

Cô không nhận được cười: “Đây cũng là nguyên nhân anh muốn kết hôn với em?”

“Các cổ đông đáng để nói đến của Đại Trung cơ bản lập trường đều đã rõ ràng, Chiêm Nam Huyền và Chu Lệnh Hồng nắm giữ số cổ phần gần như tương đương, 10% này là lúc trước ông nội để lại cho anh, trong thời khắc mấu chốt anh muốn sử dụng tác dụng quyết định của nó, bây giờ đưa nó cho em, hai người bọn họ ai đủ khả năng lấy trong tay em thì đó chính là người chiến thắng.” Anh đã sớm muốn làm Đại Trung biến mất, nhưng đối với hội đồng quản trị hoàn thiện của một công ty lớn mà nói, cho dù trước kia anh có là tổng giám đốc, muốn làm một công ty hoàn toàn biến mất cũng không phải là một chuyện dễ dàng, một lần sơ suất Đại Trung còn chưa phá đổ được anh đã bị mất chức.

Vì để chắc chắn Đại Trung sẽ bị sụp đổ trong tay anh, bởi vậy anh lợi dụng Chiếm Nam Huyền, bởi vì các công ty cùng ngành cạnh tranh khốc liệt là chuyện bình thường, chỉ cần mảnh khóc mờ ám của anh không bị phát hiện, mấy ông già trong hội đồng quản trị sẽ không nghi ngờ là anh cản trở.

Mặc dù trong chuyện này anh không đối thoại trực tiếp với Chiếm Nam Huyền, nhưng hai người cũng coi như quen biết nhiều năm nên xem như hiểu rõ, hơn nữa dựa vào chỉ số thông minh của Chiếm Nam Huyền đương nhiên sẽ nảy sinh nghi ngờ với một số vấn đề Đại Trung không nên để lộ cho Thiển Vũ, dần dần dò xét, cuối cùng cũng tự nhiên hiểu được ý đồ của anh.

Nếu anh định hai tay dâng Đại Trung, cơ hội tốt như vậy Chiếm Nam Huyền đương nhiên không có khả năng buông tha, do đó giữa hai người hình thành một sự ăn ý vô hình, nói trắng ra là hai người giống như bạn lại không phải bạn, giống như địch lại không phải địch.

Điều không ngờ đến là khi anh đi tới bước cuối cùng, chỉ cần bán cổ phần trong tay cho Thiển Vũ là có thể hoàn thành tâm nguyện phải tay chạy lấy người, chú hai dường như nhìn ra ý đồ của anh, mỗi ngày đều đến nhà anh dùng bữa với bố anh.

Mà điều bực mình nhất chính là, Chiếm Nam Huyền lại cố tình chọn đúng lúc này chạy đến Macao trên chóc cô gái của anh, định bắn cho anh một mũi tên trúng hai đích.

Vốn dĩ rõ ràng là anh lợi dụng Chiếm Nam Huyền, hiện tại biến thành dẫn sói vào nhà, lại còn bị Chiếm Nam Huyền chơi ột vỏ rồ to, mà lúc này anh đã đâm lao đành phải theo lao, cổ phần trong tay không bán đi, tất cả trở về điểm xuất phát, âm mưu nửa năm này của anh coi như uổng phí, nhưng phải bán cho Chiếm Nam Huyền, anh thực không cam lòng! Vậy nên biện pháp giải quyết tốt nhất đương nhiên là—đem củ khoai lang phồng này ném cho cô vợ trên danh nghĩa của anh.

Như vậy cha già rốt cuộc không thể lải nhải đến tai anh được, mà cho dù là chú hai, Chu Lệnh Hồng hay Chiếm Nam Huyền, ai muốn có được 10% cổ phần này đều chỉ có thể đến tìm cô.

Chu Lâm Lộ cười đều: “Hắn ta chơi được chẳng nhẽ anh không chơi được? Há há, muốn Đại Trung? Đến mà cầu xin em nhé!”

Ôn Noãn cười mà không nói.

Dự án thu mua này của Chiếm Nam Huyền đã đổ vào một lượng vốn lớn, không có khả năng tay không quay về, hơn nữa dựa vào tình thế trước mắt mà nói, Đại Trung cơ bản đã nằm trong tay anh, cho dù 10% cổ phần này của Chu Lâm Lộ không vào tay, nói thật ra Đại Trung cũng chỉ chống đỡ được trong chốc lát nữa thôi.

Chuyện này Chu Lâm Lộ không phải là không biết, chính là anh khó chịu, không muốn để Chiếm Nam Huyền thuận lợi đắc thủ mà thôi.

“Sau này anh sẽ có cơ hội chinh chết anh ấy mà.” Cô an ủi nói.

Chu Lâm Lộ cười ha ha: “Anh sớm đã chinh hấn ta đủ thảm rồi.”

“Oh, làm thế nào?”

“Đồ ngốc, em cho là tại sao hấn ta đột nhiên nổi hứng chạy đến Ma Cao?” Chu Lâm Lộ vô cùng đắc ý vỗ vỗ đầu cô: “Tuy rằng hấn ta là mối tình đầu của em, là người đàn ông đầu tiên của em, nhưng, anh mới là người chồng đầu tiên của em, ha ha ha.”

Chỉ cần nghĩ tới điểm ấy thôi mà thoải mái hả cả giận, Chu Lâm Lộ anh đời này từng là chồng của Ôn Noãn, cho dù Chiếm Nam Huyền có bản lĩnh thông thiên cũng không thể thay đổi sự thật anh và Ôn Noãn từng là vợ chồng.

Ôn Noãn vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Hôm sau Ôn Noãn hẹn gặp Cao Phóng.

Chu Lâm Lộ không cam lòng tự tay bán cổ phần cho Thiển Vũ, đành phải để người trung gian cô đến tiến hành vậy.

“Đây là 10% cổ phần của công ty Đại Trung, nhưng tôi không muốn giao dịch tiền mặt.”

“Tôi mua theo cách chuyển cổ phần Thiển Vũ tương đương cho cô?”

“Được.” Chờ sau này Chu Lâm Lộ có con có thể làm quà đầy tháng.

Cao Phóng đưa một tấm chi phiếu ra trước mặt cô: “Còn cái này, cô đưa Chu Lâm Lộ giúp tôi.”

Ôn Noãn nhìn kim ngạch trên mặt, hơi kinh ngạc: “Sao lại thế này?”

“Khoản tiền này là số tiền trước kia Đại Trung phải đền bù cho Ích Chúng, sau đó Ích Chúng chuyển nó cho Thiển Vũ, Nam Huyền cảm thấy nên để nó trở về tay Chu Lâm Lộ.”

Ôn Noãn hiểu ra, Chiếm Nam Huyền cho rằng hai người cùng liên thủ phá hoại Đại Trung, bởi vậy dù sao cuối cùng không nên chỉ có mình Thiển Vũ thu lợi, cho nên trong quá trình anh cũng vì Chu Lâm Lộ lấy một món nho nhỏ từ Đại Trung, nói trắng ra tờ chi phiếu này vốn dĩ là thứ Chu Lâm Lộ nên có được.

Bí mật hoàn thành tất cả thủ tục liên quan đã là mừng 6 tháng 8, sau đó TV và tạp chí tài chính kinh tế liên tục đưa tin, bởi vì Chiếm Nam Huyền đi công tác chưa về nên Cao Phóng nhận phỏng vấn truyền thông, anh bình thần tuyên bố sát nhập những ngành có giá trị của Đại Trung vào Thiển Vũ, còn các công ty con khác sẽ bị giải thể rồi rao bán.

Dự án thu mua nẩy lửa của hai đại trùm vì Chiếm Nam Huyền thu mua thành công vào phút chót mà trở thành tiêu điểm.

Khi nhìn thấy tin tức này, Ôn Noãn đang giúp Ôn Nhu đóng gói hành lí, vốn dĩ cô còn tưởng rằng mình sẽ đi trước không ngờ đột nhiên Ôn Nhu nói đi là đi.

“Chu Lâm Lộ bây giờ đang làm gì? Đã lâu không gặp cậu ta.” Ôn Nhu hỏi.

“Anh ấy có sự nghiệp khác rồi, phỏng chừng sau này sẽ phát triển ở MaCao.”

“Mày có đi cùng cậu ta không?”

“Không, em định đi du lịch một thời gian, sau đó về Anh quốc định cư.” Làm chị em hơn hai mươi năm, mới trước đây cô còn bị bé trai nhà hàng xóm bắt nạt Ôn Nhu giúp cô đi đánh lại, khi đi qua đường cái Ôn Nhu nhất định sẽ nắm lấy tay cô, bảo cô đừng sợ, bỗng nhiên giờ phút biệt ly ở ngay trước mắt, tuy rằng giao thông tiện lợi, nhưng từ nay về sau sông dài nước xa, cho dù gặp lại cũng không biết đã là năm nào tháng nào.

Tối Ôn Noãn quay về nhà, không ngờ dưới lầu lại gặp Chiếm Nam Huyền mà trong miệng Cao Phóng hẳn là đang đi công tác.

Cô ngạc nhiên: “Sao không gọi điện thoại cho em?”

Anh không đáp, đi theo cô vào thang máy mới nói: “Đi đâu?”

“Nhà Ôn Nhu.”

“Khi nào cậu ấy đi?”

“Chuyến bay sáng mai.”

Cô mở cửa vào nhà.

“Còn em?”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Anh cong miệng: “Em chừng nào thì đi?”

Cô không muốn giấu diếm anh sự thật này, nhưng anh đột nhiên không kiên nhẫn gì phá vỡ mọi dự định trong lòng cô, một lúc lâu sau cô mới nói: “Em còn tưởng anh đang ở Macao.”

Khóe miệng anh càng cong: “Anh chỉ thuận đường tạt qua thăm bạn gái Chu Lâm Lộ thôi.”

“Oh? Vậy thì ra anh vốn là đi làm?” Cô mỉm cười, mỗi ngày tặng một chiếc nhẫn kim cương thì ra chỉ là thuận đường, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy cách nói mới lạ như vậy.

“Anh vốn là đi Hong Kong kí hợp đồng với một công ty Mĩ.”

Cô tùy ý ngồi xuống, vô cùng đồng tình gật đầu: “Từ Hong Kong lên máy bay đến Macao chỉ mất mười lăm phút, quả thật rất thuận đường.”

“Thật ra anh nghĩ điều em nên hỏi hơn chính là, anh đi Hong Kong kí hợp đồng gì?”

Anh gối đầu lên chân cô nằm xuống sofa.

“Xin hỏi tổng giám đốc Chiêm, ngài đến Hong Kong kí hợp đồng gì?” Cô nghe lời hỏi.

Anh nhắm mắt lại: “Anh mua một nhà máy sản xuất thuốc hiện đại nhất thế giới.”

Cô cười: “Thiên Vũ khi nào thì ngay cả ngành y dược cũng—” bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, bắt gặp ánh mắt bí hiểm của anh dừng lại trên ngực mình, cô không nói nên lời.

Cường độ ST-T thay đổi, không thuốc trị dứt, chung quy từ nay về sau cả đời cô có một trái tim bị thương.

Khoang ngực đang mãnh liệt cuộn trào thứ gì đó, muốn bảo anh đừng tiếp tục giỡn chơi với cô nữa, lại muốn hỏi anh hai ngày nữa có thực sự cử hành hôn lễ không? Tại sao lại phải hoang phí một số tiền lớn như vậy? Rõ ràng muốn hỏi, nhưng tất cả mọi lời đều như nện lại trong họng, một câu cũng không nói nổi.

“Em chừng nào thì đi? Hả?” Anh hỏi.

“Đừng ép em.” Cô khó khăn nói.

“Ép em? Sao thế được, anh chỉ muốn biết em có muốn uống xong rượu mừng của anh rồi mới đi không?” Nụ cười bên môi anh vẫn lạnh lẽo như cũ, giống như đang nói chuyện với cổ về vấn đề thời tiết.

Cảm giác bị thương chớp mắt nảy lên trong ngực, nếu cô vốn dĩ còn những lời nào muốn nói với anh, giờ phút này cũng đã hóa thành tro bụi nuốt trở về bụng, nhẹ nhàng nâng cổ anh dời đi, cô đứng dậy: “Em khát, anh uống trà hay là nước trái cây?”

Anh nghiêng người qua, giữ chặt tay ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt có chút dịu dàng lại có chút lạnh lẽo: “Lại đây.”

Cô đứng tại chỗ bất động.

“Đến bên cạnh anh.”

Cô giật mình, không phải cô đang đứng ngay trước mặt anh đó sao? Chỉ cần nâng tay là anh có thể đụng vào cô, cũng cúi đầu nhìn anh, vì cái gì cô lại cảm thấy....độ cong hoàn mỹ bên môi anh đang ẩn dấu hàm nghĩa mơ hồ nào đó?

Ánh mắt anh nổi lên chút hiệp bức mắt kiên nhẫn: “Đến đây.”

Về mặt đó phẳng phát giống như nhiều năm trước, khi cô không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ ăn bữa sáng anh sẽ luôn cảnh cáo nhìn cô như vậy.

Cô khom người, chống lại ánh mắt anh, nhoen miệng cười: “Không.” Nói xong rất nhanh tránh khỏi bàn tay đột nhiên quơ tới của anh, xoay người đi luôn.

Nhìn bóng dáng ngang bướng của cô khuất sau cửa bếp, nụ cười nhạt trên môi anh biến thành nụ cười hoàn chính quyền rũ ghê người.

Trong phòng bếp cô uống từng ngụm từng ngụm nước đá.

Từ 13 tuổi yêu anh yêu đến bây giờ, rốt cuộc anh còn muốn cô làm thế nào? Tại sao không nói thẳng cô phải làm thế nào mới có thể khiến anh hài lòng? Anh biết rõ chỉ cần làm được cô nhất định sẽ vì anh mà làm, tại sao lại muốn thao túng cảm xúc của cô như vậy, rất vui sao?

Pha một tách cà phê mang vào, thấy anh vẫn đang nửa nằm trên sofa, nghiêng người xem TV.

Điểm tin nói về vụ của nguyên tổng giám đốc Đại Hoa Dương Văn Trung vì ăn hối lộ mà bỏ trốn, cảnh sát đã ban bố lệnh truy nã, sau đó người đại diện của Bạc Nhất Tâm công khai thừa nhận tin ngoài lề Bạc Nhất Tâm liên tục mấy ngày nay nhận được thư đe dọa là sự thật, cảnh sát nghi ngờ là fan cuồng điện ảnh phản đối cô kết hôn gây nên.

Ôn Noãn nhìn Chiêm Nam Huyền, "Có người đe dọa bọn anh?"

"Ừ?"

"Có nghiêm trọng không?"

"Liên tục một tuần, ngày nào thần không biết quỷ không hay cũng gửi đến một lá thư, nội dung đều là nếu cô ấy kết hôn sẽ giết cô ấy."

Ôn Noãn chỉ cảm thấy sờn tóc gáy: "Thật là fan cuồng điện ảnh ư? Gần đây cô ấy có đắc tội với ai không?"

Anh cười nhạt: "Người cô ấy đắc tội không nhiều, cũng chỉ có em và Ôn Nhu thôi."

Ôn Noãn bực mình, còn chưa kịp nói anh đã nói tiếp: "Nhưng mà người anh đắc tội thật ra không ít."

Cái tay cầm cốc của cô run lên: "Ý của anh là—cái đó kỳ thật hướng tới anh?"

Anh nhếch miệng: "Đe dọa với lí do Nhất Tâm muốn tiến hành hôn lễ không phải là một cái có che mắt người ngoài rất tốt sao?" Ít nhất, tầm mắt của cảnh sát cũng thành công bị dời đi.

Ôn Noãn không nhịn được lo lắng: "Nếu đúng là như vậy, thế anh kết hôn ngày hôm đó không phải rất nguy hiểm ư?"

Ánh mắt anh trong trẻo khác thường: "Không phải là em....muốn bảo anh đừng kết hôn đấy chứ?"

Cô trăn trối, khẽ quay đầu đi: "Em vẫn luôn tin anh biết mình đang làm gì."

Đôi mi dao động hàng trăm loại sắc tố, anh hỏi: "Còn em? Em có biết mình đang làm gì không?"

Cô cúi đầu, không nói lời nào.

"Nếu em thật sự không biết anh có bao nhiêu đề ý chuyện em gả cho Chu Lâm Lộ, thì bây giờ anh có thể nói cho em, anh không định để em sống thoải mái, em đừng hy vọng anh lại buông tha em."

Nỗi buồn gấn kết lại trong ngực, cô cắn cắn môi, thốt lên: "Nếu anh còn như vậy, em—em sẽ sinh con cho Lâm Lộ."

Năm đó cô luôn quen dùng loại khẩu khí uy hiếp này giận dữ nói chuyện với anh, nhưng bây giờ lại xuất hiện hoàn toàn bất ngờ dẫn đến nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt anh: "Chuyện này không nhọc em quan tâm cho hấn, còn về chuyện con của Chu Lâm Lộ, anh đã tìm người giúp hấn sinh rồi."

Cô kinh ngạc nhảy dựng lên: "Anh đã làm gì anh ấy?"

Nụ cười nhạt bên môi anh mang theo sức quyến rũ kinh người: "Muốn biết? Đến bên cạnh anh."

Anh cứ lặp đi lặp lại câu nói đó khiến lòng cô nảy sinh một cảm giác cực khác lạ, giống như anh đang cho cô một cái chìa khóa rất quan trọng, nhưng mà cô lại không biết dùng nó để mở cái gì, do dự một chút, rốt cuộc cô vẫn đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh.

Sự nhu thuận của cô làm anh vừa lòng, thả lỏng thần sắc, tựa mình, đôi môi mỏng từng chút từng chút ngậm vành tai cô, cho đến khi làn da nõn nà phớt màu phấn hồng, anh mới từ từ mở miệng từng chữ từng chữ phả ra hơi thở ấm áp mê người: "Bảo bối, có muốn kết thúc trò chơi không?"

Nhập tâm vào hơi thở ma quyến ấm áp bên tai, cô không chịu nổi nghiêng đầu sang một bên.

"Không muốn? Được lắm." Cái lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng lướt xuống xương quai xanh của cô, "Vừa lúc anh cũng không muốn."

Cô không nhịn được đẩy anh ra, thân mình nhảy xa hai met, trong mắt ẩn chứa cảnh giác.

Anh dịu dàng nói: 'Biết anh hận em điều gì nhất không? Chính là như vậy, liên tục rời khỏi anh.' Nói xong anh cười nhạt, ý cười kia như một hồ nước sâu thẳm không thấy đáy, mặt ngoài đang gợn sóng, nhưng bên trong lại không động một chút nào: 'Anh cho em một cơ hội cuối cùng, tự em, đến bên cạnh anh.' Anh thông thả đứng dậy, cúi đầu nhìn cô chăm chú: 'Tin anh, đây thật sự là lần cuối cùng.' Tiếp theo cúi người hôn lên đôi môi anh đang đeo kính ngạc nhiên của cô, anh lướt nhẹ rời đi.

Ôn Noãn tự nhốt mình trong thư phòng vẽ tranh một ngày.

Kết quả tự ép mình vẽ đầu chính là cô quá mức nhập tâm, thậm chí còn quên tiền Ôn Nhu lên máy bay, cuối cùng khi nhận ra không đúng thì một ngày đã trôi qua, mặt trời sớm đã lặn xuống tây núi, cô hối hận không thôi vội vàng gọi điện thoại cho Ôn Nhu, đương nhiên nghe thấy tiếng tắt máy của đối phương trong dự liệu.

Đi từ thư phòng ra phòng khách, không có việc gì làm, lại đi vào bếp, vẫn là chẳng có việc gì làm, lại quay về phòng khách, lòng và đầu đều trống rỗng không biết mình có thể làm gì, cuối cùng cô đi vào phòng ngủ, ngã cả người lên giường.

"Đến bên cạnh anh." Câu nói này quanh quẩn trong đầu cô cả ngày.

Cô không hiểu, thế nào mới là đến bên cạnh anh? Cô đã cho anh biết từ trước đến nay cô vẫn luôn yêu anh chưa từng thay đổi, thế mà vẫn chưa đủ ư?

Tại sao như vậy mà vẫn chưa đủ? Rốt cuộc anh muốn cô làm gì? Làm gì để đến bên cạnh anh? Sự dứt khoát khi anh quay đầu đi không hề ngoảnh lại khiến cô sợ hãi, mà ngày mai, chính là ngày anh kết hôn.

Cô một lần lại một lần cầm điện thoại bên cạnh lên, nhưng rồi một lần lại một lần buông xuống.

Đột nhiên nhớ ra điều gì, cô đứng dậy mở ngăn kéo ra, cầm lấy sợi dây chuyền bạch kim, lưỡng lự, cuối cùng cũng cầm lấy vé máy bay bị dè nặng dưới chiếc vòng, đó là chuyến bay sáng mai đi London, tối qua sở dĩ anh đến đây, lại còn nói vậy, liệu có phải... vì anh đã biết cô đặt vé máy bay không?

Suy nghĩ một lát, cô thả vé máy bay lại chỗ cũ, cầm dây chuyền đến thư phòng, cầm một tập tranh đã cuộn kín, phết mực đỏ lên mặt con dấu, Huyền của Ôn Noãn, cô ấn xuống cuối góc của từng bức tranh, bỏ sung dấu ấn đã quên trước kia.

Sau khi đóng dấu lau chùi sạch sẽ, đeo sợi dây chuyền lên trước ngực, cô cầm lấy di động.

Khi cô đang muốn gọi, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Lúc này trong lô ghế hoa hồng của Kim Bích Vương Triều có ba người đang ngồi nhàn nhã, trong đó có một người đàn ông dung mạo tuấn tú đang híp đôi mắt phượng nghiêng người lắng nghe Cao Phóng bên người, đợi Cao Phóng nói xong điện thoại, anh ta vội vàng truy hỏi: 'Thế nào?'

"Cô ấy đồng ý đến."

Quản Dịch cười híp mắt: 'Cúc Hàm, cậu đang làm cái quỷ gì thế? Có phải ở Mỹ lâu quá đến mức hồ đồ rồi không, hay là Dương Ảnh ngược đãi phá nát cái đầu heo của cậu rồi, tại sao vừa về đã vội vàng muốn gặp thư kí trước của lão đại? Đêm nay không phải nói làm bữa tiệc thật vui chúc mừng Chiêm mĩ nam cáo biệt vương lão ngũ sao?' Là người sao có thể độc ác như vậy, lại muốn xem trò vui—nhưng mà, anh cũng rất muốn xem.

Ấu Dương Cúc Hàm không đáp hồi lại: 'Các cậu đã từng nghe thấy Chiêm mĩ nam hát chưa?'

Cao Phóng kinh ngạc: 'Không phải cậu ta bị gọi là ngũ âm không đầy đủ à?'

Ấu Dương Cúc Hàm cười nhạo ra tiếng: 'Đều là gạt người thôi, tiếng ca của cậu ta quả thực xứng được với tiếng trời.'

Quản Dịch hoài nghi nhìn anh: 'Thật hay giả đấy? Nhiều năm như vậy cho dù là tiệc thành lập công ty hay ra ngoài uống rượu, bao nhiêu mĩ nữ luôn lắt tay áo cậu ta đòi cậu ta hát cùng cậu ta đều từ chối, cả thế giới này đều biết câu thần cửa miệng của cậu ta là: 'tiền có thể mất nhưng tuyệt không thể xấu mặt ca hát'."

“Đương nhiên là thật, tôi từng nghe qua một lần, cậu ta có thể hát Without you rung động tận tâm can hơn cả Harry Nilsson, vừa nỉ non lại vừa trầm thấp u buồn, quả thực là một cung đàn chấn động lòng người.”

“Chuyện đó thì có liên quan gì đến Ôn Noãn?” Cao Phóng hỏi.

“Thành thật mà nói tôi cũng không biết là có liên quan gì.” Âu Dương Cúc Hàm khoanh hai tay lại, “Nhưng lần tôi nghe thấy cậu ta hát là vào năm nhất Đại Học, đại khái là không lâu sau khi bố cậu ta qua đời, có một ngày cậu ta từ bên ngoài về, cả người thất hồn lạc phách, các cậu cũng không ở kí túc xá, cũng chỉ có tôi và cậu ta ngồi ở sân thể dục uống rượu, uống xong cậu ta bèn hát, lúc ấy cậu ta không khóc chút nào, nhưng mỗi một câu hát từ miệng cậu ta đi ra đều khiến tôi cảm thấy cậu ta đã đau lòng đến mức không muốn sống thêm, nghe mà sống mũi tôi cay cay, còn tưởng rằng liệu có phải cậu ta chia tay với Bạc Nhất Tâm rồi không, ai ngờ sau khi uống xong cậu ta lại thì thào một câu.”

Quản Dịch tò mò tới cực điểm, “Cậu ấy nói gì?”

“Cậu ta nói, cô ấy đi rồi.”

“Ai đi rồi?” Cao Phóng hỏi.

“Lúc ấy tôi cũng hỏi như vậy, vẻ mặt cậu ta đại ra rồi nói, Ôn Noãn, cô ấy đi rồi.”

Cao Phóng và Quản Dịch nhìn nhau.

Âu Dương Cúc Hàm thở dài: “Sau đó cậu ta không nói gì nữa, nhưng tôi vĩnh viễn khắc sâu cái tên này, một tháng sau Nam Huyền thành lập công ty, cả người giống như thay da đổi thịt, ngoài học tập thì chính là làm việc, điên cuồng đến mức mỗi ngày chỉ ngủ ba giờ, không ngờ nháy mắt đã mười năm, trong mười năm đó tôi chỉ thấy cậu ta hát và uống rượu một lần duy nhất.”

Vừa nói xong, Ôn Noãn mặc một chiếc áo sơ mi trắng phối với chiếc quần dài màu ngọc trai đã đến.

Âu Dương Cúc Hàm nhảy qua, đi đến trước mặt cô cười nói: “Chào Ôn Noãn, tôi là Âu Dương Cúc Hàm của chi nhánh Thiển Vũ bên Mĩ, lần đầu tiên gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Ôn Noãn có chút không nhớ ra, lập tức nở ra một nụ cười: “Xin chào.” Trong đầu chợt lóe, “Âu Dương tiên sinh là——tổng giám đốc bên Mĩ? Sếp của Dương Ảnh?”

Quản Dịch cười hì hì: “Âu Dương biến thái không phải là sếp của cô ấy, mà là yêu nô của cô ấy.”

Âu Dương Cúc Hàm thét to: “Quản tiểu trư, cậu muốn chết đúng không? Dám ở trước mặt mĩ nữ chứ bới tôi như vậy?!”

Một cái điều khiển từ xa bay lên trời đánh thẳng về phía anh ta: “Cậu thử kêu lại một tiếng Quản tiểu trư thử xem!”

“Chỗ này không có người ngoài, kêu thì sao nào!” Âu Dương Cúc Hàm ngoài miệng kêu gào, đầu lại suy nghĩ sự rút lui nghiêm túc hiện tại của Quản Dịch, anh ta giả vờ méo mếu, quay đầu lại nói với Ôn Noãn: “Vẫn là Ôn mĩ nhân tốt, sẽ không độc ác với tôi như Quản tiểu trư, đến đây, chúng ta cùng hát!”

Ôn Noãn che miệng: “Chiếm mĩ nam, Quản tiểu trư, Âu Dương biến thái, vậy Cao Phóng gọi là gì?”

“Cao cổ hủ.” Quản Dịch và Âu Dương Cúc Hàm trăm miệng một lời.

Cao Phóng bắt đầu dĩ cười cười.

“Đến đây đến đây, hát nào hát nào! Quản tiểu trư giúp tôi chọn bài “Tại sao lại yêu em như vậy”, Ôn mĩ nữ đêm nay cứ như là một cô nữ sinh ấy, làm ơn hát cùng tôi nhé! Nếu không chẳng may để hai quả cam trước ngực Quản tiểu trư ra tay, tôi sợ lúc đó cậu ta sẽ yêu tôi mất!”

Quản Dịch buồn nôn nói: “Tên siêu cấp biến thái chết tiệt chẳng thay đổi gì cả!”

Âu Dương Cúc Hàm cong mày răn dạy: “Câm miệng! Trẻ con không biết trên dưới, không được trở ngại tôi và Ôn mĩ nữ tâm sự!” Vừa quay đầu lập tức cợt nhả với Ôn Noãn, “Mĩ nữ em yên tâm! Cho dù em có hát còn khó nghe hơn tiếng giết heo tôi cũng không để ý.”

Ôn Noãn bật cười.

Quản Dịch nói với Cao Phóng: "Hỏi xem Chiếm mĩ nam đến đâu rồi."

Cao Phóng lấy điện thoại ra gọi cho Chiếm Nam Huyền: "Còn thiếu mỗi cậu thôi đấy, khi nào thì đến?" Còn chưa nói xong di động đã bị Âu Dương Cúc Hàm chặn lấy.

"Chiếm mĩ nam, nếu cậu không đến sẽ không nghe được đoạn hợp xướng kinh điển của tôi và Ôn mĩ nữ đâu, rồi khỏi anh là ngốc là đúng hay là sai, là buông tha hay là yếu đuối...." Anh ta cố gắng kéo cao giọng lên, đột nhiên đảo mắt: "Mĩ nữ, em không muốn hát cũng được, cho anh hôn trước một cái!" Nói xong liền chu môi nghiêng người về hướng cô.

Ôn Noãn sợ tới mức thét chói tai, cả người bắn lên khỏi sofa, khiến Quản Dịch cười to.

Nghe thấy tiếng kêu của cô Chiếm Nam Huyền giật mình, rõ ràng tức giận: "Tại sao cô ấy ở đây?"

Âu Dương Cúc Hàm cười trộm: "Tôi cũng không biết, cậu đến rồi hỏi Cao Phóng nhé." Nói xong trực tiếp ngắt điện thoại.

Mười lăm phút sau Chiếm Nam Huyền đẩy cửa vào.

Âu Dương Cúc Hàm vẫn chưa phát hiện ra anh, vất tay ngang qua vai Ôn Noãn, dùng giọng mệt mỏi nói với Ôn Noãn: "Mĩ nữ, em muốn hát bài gì? Anh chọn giúp em! Bỗng soái ca hôm nay vì em làm trâu làm ngựa!"

Bị sờ sảng ở trước mặt bao nhiêu người, Ôn Noãn không biết làm thế nào, nhưng cũng vô cùng thoải mái, dùng ngón trỏ đẩy cánh tay Âu Dương Cúc Hàm ra một đoạn, nửa đùa nửa thật nói: "Làm trâu làm ngựa tôi không dám nhận, ngoan, chạy sang một bên làm đứa bé ngoan, dì sẽ vô cùng cảm kích."

Cao Phóng phun hết rượu vang trong miệng ra, Quản Dịch cười sảng sặc: "Âu Dương ơi là Âu Dương! Lên núi nhiều quá cũng gặp cốp mẹ rồi."

Ngay cả Chiếm Nam Huyền mặt mũi không vui cũng buồn cười, đá một cái lên bắp chân Âu Dương Cúc Hàm: "Dì đã lên tiếng, đứa cháu ngoan cậu còn không cút xa một chút?"

Âu Dương Cúc Hàm kêu thảm thiết không ngừng, ôm chân bay nhanh trốn sang một góc, oan ức chu miệng: "Chiếm mĩ nam cậu thật độc ác, tôi chẳng qua chỉ động tay thôi, thế mà cậu lại động chân với tôi."

Chiếm Nam Huyền cười nhạt, rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Ôn Noãn, đáy mắt cô thu vào vẻ mặt nhịn cười của Cao Phóng và Quản Dịch, có chút xấu hổ.

Âu Dương Cúc Hàm chặn lấy điều khiển từ xa, "Chiếm mĩ nam, hát bài gì? Tôi chọn giúp cậu."

"Tôi không hát—" Khi dựa vào sofa ánh mắt dừng lại trên sườn mặt cô, anh thay đổi chủ ý: "Chọn bài Still loving you."

Ôn Noãn mắt tự nhiên cầm chén rượu lên.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô trước mặt ba người ở đây, ôm cô vào trong lòng, cả người cô hơi cứng đờ, lòng bàn tay nắm cái chén vì căng thẳng mà ra mồ hôi, bài hát cũ Still loving you của Scorpions, giai điệu "Vẫn mãi yêu em" vang lên trong căn phòng.

Anh hát bên tai cô, hạ thấp âm điệu xuống tám phách, dịu dàng hát:

Nếu chúng ta bắt đầu lại tất cả mọi chuyện từ điểm khởi đầu

Anh sẽ cố gắng thay đổi những điều đã giết chết mối tình đôi ta

Lòng tự ái của em đã xây lên một rào cản quá lớn

Anh không thể nào vượt qua nổi

Thực sự không còn cơ hội nào để bắt đầu lại một lần nữa sao?

Nếu chúng ta bắt đầu lại tất cả mọi chuyện từ điểm khởi đầu

Anh sẽ cố gắng thay đổi những điều đã giết chết mối tình đôi ta

Phải... Anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của em...

Và anh biết em đã phải trải qua những gì!

Em hãy cho anh một cơ hội.

Đây không thể nào là kết thúc được!

Bài ca vốn da diết như thanh âm của đàn nhị hồ lại bị anh hát trầm ngâm thương cảm như âm sắc thâm trầm của một cây đàn cổ tạo nên một loại ma lực mê lòng người, mười năm sau anh lại một lần nữa lưu luyến dịu dàng hát tình ca bên tai cô, khiến lồng ngực cô nảy sinh rung cảm khó có thể miêu tả.

Khi đột nhiên nhận được điện thoại của Cao Phóng hỏi cô có thể đến đây không, cô hầu như không hề do dự đồng ý, bởi vì nghĩ có thể gặp anh, cô không biết mình nên nói gì hoặc làm gì để khiến anh vừa lòng, nhưng cô biết, nếu không nói không làm, qua tối nay sẽ không còn cơ hội nữa.

Nhưng mà giờ phút này, chút dũng khí cô phải vất vả cả ngày mới gom góp được, lại bị tiếng ca của anh làm rung động thiếu hụt, giống như sức lực toàn thân đều đã bị ma chú quanh quẩn bên tai của anh đoạt đi, dường như ngay đến cả cái chén cũng không cầm nổi, mà chỉ muốn khóc.

Muốn nằm trong lòng anh, cao giọng mà khóc lóc.

Khi anh hát xong câu cuối cô không chịu nổi nữa, cúi đầu đứng dậy: "Tôi ra ngoài một lát." Cô dùng hết sức ngăn làn sương trong mắt nên không nhìn thấy, khi cô đứng dậy có một bàn tay đã với tới gần cánh tay cô, giây tiếp theo nghe thấy tiếng cô nghẹn ngào ứ đọng trong không gian, chỉ mất một giây ngắn ngủi kia, bóng dáng cô đã đi xa.

Chiêm Nam Huyền lẳng lẳng nhìn cửa phòng khép lại phía sau cô, ba người còn lại vẫn không lên tiếng liếc nhìn nhau, Âu Dương Cúc Hàm cầm chai rượu tới ngồi xuống bên cạnh anh, "Đến đi, đêm nay không say không về."

Quản Dịch cũng đi tới: "Mĩ nam, đưa di động của anh cho tôi, tôi phải đăng kí một tài khoản game mới, tiền trong máy tôi không đủ, không làm được."

Chiêm Nam Huyền lấy điện thoại di động đưa qua, cầm lấy chén rượu Âu Dương Cúc Hàm chuyển tới trước mặt.

Sau khi ra khỏi phòng, hai giọt nước mắt ngưng kết từ lâu của Ôn Noãn rơi xuống.

Ngực chua xót không thể thở nổi, cô lững thững đi xuống tầng, đi đến bầu trời đêm mùa hạ ngoài cửa lớn.

Chưa đi được xa, phía sau vang lên tiếng bước chân lạ, cô hai mắt nhắm lệ quay đầu lại, một mùi nồng nặc cực kì gay mũi bịt miệng lại, đột nhiên cảm thấy trời đất ngã nghiêng, cô không kịp giãy dụa trước mắt đã tối sầm, cả người mềm nhũn ngã xuống.

21. Chương 21

Khi ánh sớm ban mai đầu tiên phá tan làn sương mờ, trong ghế lô ở Kim Bích Vương Triều vẫn u ám chẳng phân biệt được ngày đêm, trên chiếc sofa lớn hình chữ U bốn người đàn ông nằm lộn xộn, bình rượu tán loạn trên bàn hoặc lăn lóc dưới đất, dựa vào khuôn mặt đang ngủ say nhú lại và quần áo không chỉnh của mấy người này hiển nhiên đều là say rượu chưa tỉnh.

Trong yên tĩnh không biết di động ai vang lên tiếng chuông báo, Cao Phóng bật dậy đầu tiên, vừa trợn mắt đã thấy Chiêm Nam Huyền ngồi dậy, tiếp theo Âu Dương Cúc Hàm cũng mở mắt, trong mơ màng nhìn thấy hai người, vừa ngáp vừa đá Quân Dịch đang ngủ say như chết: "Quân tiểu trư, dậy đi học đi!"

Cao Phòng dường như thanh tỉnh cùng lúc với Chiêm Nam Huyền, anh lo lắng nói: "Nam Huyền, hôm nay cậu kết hôn?"

Tiếng anh còn chưa dứt Chiêm Nam Huyền đã cầm lấy cái di động bị Quân Dịch chơi game cả đêm, bước ra ngoài, vừa đi đầu ngón tay vừa chạm vào màn hình điện thoại, nhanh chóng phát ra chỉ thị với vệ tinh.

"Chiêm mĩ nam!" Quân Dịch phía sau hô toáng lên, ba người chạy chậm đi theo: "Chúng ta có phải về đường Lạc Dương chuẩn bị xe hoa trước không? Rồi sau đó đi đón Nhất Tâm?"

"Ừ." Anh đáp lại, thấy bên trái phía dưới màn hình rớt cục cũng nhấp nhoáng ánh đỏ, nhưng anh chưa kịp mở ra, một dãy số đột nhiên lọt vào mắt, anh nhận điện thoại: "Nhất Tâm? Được, anh biết rồi....Em đừng lo lắng, anh sẽ bảo Cao Phóng lập tức qua đó."

Cao Phóng quan tâm hỏi: "Làm sao thế?"

"Cô ấy lại nhận được thư đe dọa, cậu đi xử lý đi."

Bỗng nhiên mất kiên nhẫn, anh có chút phiền muộn trực tiếp bỏ điện thoại vào túi quần, mở cửa xe: "Cúc Hàm, cậu đi với Cao Phóng, Quân Dịch và tôi quay về đường Lạc Dương chuẩn bị, đúng mười giờ chúng ta đi đón dâu."

Ba người nghệt mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Cao Phóng nói: "Cậu thật sự muốn kết hôn?"

Anh nhếch miệng: "Tôi đã nói dối bao giờ chưa?" Tiếng chưa dứt đã lên xe phóng như tên rời đi.

Ba người đành phải chạy nhanh lên xe, sau đó mỗi người rẽ một ngã.

Ở nơi nào đó, Ôn Noãn sớm đã yên lặng tỉnh dậy từ giấc ngủ say, nhưng không mở to mắt.

Cảm giác được mình đang nằm, dưới thân truyền đến xúc cảm với gỗ, cô khẽ giật giật cổ tay phía sau lưng, nhận ra đã bị dây thừng trói chặt, ngay cả hai cổ chân cũng không thể nhúc nhích được, hơn nữa cũng không thể há miệng, miệng bị người ta dính băng dính, tập trung lọc lại toàn bộ các sự kiện liên quan đến mình, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra rốt cuộc cô đã đắc tội với ai.

Rốt cuộc là ai? Hơn nữa vì cái gì lại muốn bắt cô đến nơi này? Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân lú lú vang lên, càng lúc càng gần.

“Tại sao cô ấy còn chưa tỉnh?” Một giọng nói cực kì trẻ tuổi mang theo chút kích động nói.

“Trông coi cô ta.” Một người khác không kiên nhẫn lên tiếng trả lời, nghe ra thì cũng lớn tuổi hơn tên đầu là bao, có lẽ khoảng 17,18 tuổi.

“A Quyền, không phải là chúng ta dùng thuốc quá liều đấy chứ?”

Có một ngón tay đặt xuống mũi cô kiểm tra hơi thở, bả vai cô bị người đẩy mạnh: “Này! Tỉnh tỉnh! A Long, mày cầm một bát nước đến đây.”

Ôn Noãn bị lắc lư choáng váng đầu óc khi nghe thấy câu đó không thể không làm bộ tỉnh dậy, hơi mở mắt, chợt thấy bao phủ trước mắt là hai mặt nạ quỷ trở mắt nanh răng, cô hoảng sợ, vẻ kinh hoảng biểu lộ không bỏ sót.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.” A Long thân hình hơi nhỏ gầy giống như nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Khiêng cô ta ra ngoài, người đó sắp tới đây rồi.” A Quyền cao lớn phân phó.

Hai người cùng nắm chân và tay cô khiêng cô từ phòng ra ngoài, đặt lên ghế.

Trong lúc di chuyển bất gặp ánh mắt cầu xin của cô, A Long lưỡng lự một lúc, đôi mắt sau mặt nạ ngẩng lên nhìn đồng bọn, thấy A Quyền chỉ bĩu môi cũng không có ý phản đối, cậu ta nói với Ôn Noãn: “Cô...cô không được hét đâu đấy nhé?”

Ôn Noãn vội vàng gật đầu.

Bằng dính ngoài miệng bị xé mở, cảm giác hít thở không thông bay đi, cô thở một hơi dài.

Căn phòng cũ nát dường như chỉ có bốn bức tường, ngoài một chiếc TV đã cũ, một bộ sofa gỗ, một chiếc bàn và ba cái ghế dựa, thì cũng chỉ có một chiếc đồng hồ điện tử treo trên tường kêu tích tắc, kim đồng hồ đang chỉ chín giờ bốn mươi lăm phút sáng.

Tiếng đập cửa vang lên, hai cậu trai bỗng đảo mắt, cảnh giác hỏi: “Ai?”

“Tôi.”

Ôn Noãn ngẩn ra, giọng nói kia có chút quen thuộc, giống như đã từng nghe qua nhưng không có ấn tượng lắm.

Thân hình người vừa vào thuộc dạng trung, không có đặc điểm đặc biệt dễ nhận thấy, cũng đeo mặt nạ, khi đón nhận ánh nhìn chăm chú của Ôn Noãn hẳn theo bản năng quay đầu đi, móc túi quần ra một xấp tiền lớn đưa cho hai người: "Đây là một trăm nghìn tệ, các cậu đếm đi."

A Quyền nhận lấy, tùy tay đếm đếm, sau khi đếm xong nói với A Long: "Chúng ta đi."

A Long theo sau cậu ta rời đi, khi đi tới cửa bất giác quay đầu lại nhìn Ôn Noãn.

Nhìn thấy ánh mắt có chút lo lắng của cậu ta, suy nghĩ nhanh chóng thay đổi, cô khẽ nói: "Tại sao chỉ có một trăm nghìn?"

Hai người lập tức dừng lại, ánh mắt ba người tìm tòi trên người cô.

Ánh mắt người đàn ông đến sau lóe sáng, lấy cuộn băng dính trên mặt đất định bịt miệng cô lại.

A Quyền lạnh lùng nói: "Chú à, chờ một lát, tôi muốn nghe cô ta nói hết."

Người đàn ông bị gọi là chú nhìn A Quyền và A Long bên cạnh cậu, hai mạnh hơn một, hơn nữa tiền đã trao tay, nếu giờ phút này đối phương trở mặt đối với hắn chỉ có bất lợi, vì vậy hắn không thể không bỏ tay xuống.

Khoảnh khắc đó Ôn Noãn nhận ra ba người này không phải là trộm cướp đơn thuần, lòng cố gắng trấn định thoáng thở nhẹ ra.

A Quyền nhìn về phía cô: "Cô tốt nhất đừng có đùa chúng tôi."

"Đừng nóng, mời ngồi."

Cô nhìn về phía ông chú: "Vị tiên sinh này, cho dù ông có nguyên nhân gì bắt tôi đến đây thì xin hãy nói cho tôi biết mục đích của ông, để tôi xem có thể giúp ông hay không." Thái độ bình tĩnh thương lượng mọi chuyện của cô khiến ba người cùng ngẩn ra, ông chú trung niên phản ứng lại bàn tay nâng lên giữa không trung, cuối cùng không biết tại sao lại dừng lại nhưng không hạ xuống, gân xanh nổi bật dữ dội hiện lên, ánh mắt sau mặt nạ cực kỳ dữ tợn: "Ngay cả một con nhóc mày cũng dám dạy bảo tao?"

Ôn Noãn khiếp sợ nhìn ông ta, rốt cuộc là ai? Bạc Nhất Tâm? Chu Lệnh Hồng? Hay là—trong đầu đột nhiên hiện lên một cái tên, càng nhìn thân hình trước mắt càng có khả năng, nhưng điều khiến cô cực kỳ khó hiểu chính là ông ta và cô chỉ gặp nhau đúng một lần, tại sao ông ta lại tìm cô? Chuyện này căn bản không hề có lí.

Ánh mắt lơ đãng lướt qua đồng hồ trên tường, kim đồng hồ đã chuyển tới mười giờ, cô có chút thất thần, nửa giờ nữa hôn lễ của anh sẽ cử hành trong giáo đường.

A Quyền đứng một bên đã cực kì mất kiên nhẫn: "Này! Cô nói sao chỉ có một trăm nghìn là có ý gì?"

Cô nhìn cậu ta, lại nhìn đồng hồ, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên chiếc TV đã cũ, lúc đó bỗng như mây bay trời quang, vẻ lo lắng vẫn bồi hồi trong mắt cô chợt tản đi, trên mặt chậm rãi hiện lên ý cười, nụ cười kia từ khẽ cười thành cười mỉm, sau đó nhanh chóng trở thành một nụ cười rạng rỡ, giống như ánh sáng muôn ngàn vì sao đang hội tụ trên mặt cô, sáng rõ mà hồn nhiên, xinh đẹp đến mức kinh tâm đoạt phách.

Nhưng ông chú và hai chàng trai đeo mặt nạ đằng sau đều kinh sợ vì nụ cười đó, ngỡ ngác nhìn cô.

"A Quyền, A Long, chú, cảm ơn ba người, cảm ơn! Tôi nhất định sẽ hậu tạ các người thật hậu hĩnh, cho dù các người muốn gì, tôi sẽ làm đúng như những gì các người muốn."

Cô ta nói gì? Cảm ơn—hậu tạ bọn họ?! Những lời này phát ra từ miệng một người đang bị trói, tuyệt đối sẽ khiến người khác hoài nghi có phải cô sợ tới mức đầu óc choáng váng nói năng lộn xộn rồi không, A Long lo lắng kéo kéo áo A Quyền, "Cô ấy—cô ấy—có cần đưa cô ấy đi khám không?"

A Quyền quay đầu lại bực mình mắng: "Mày cũng điên rồi à?!" Lại nhìn vẻ mặt vô cùng chân thành của Ôn Noãn, không giống nói dối hoặc hù dọa người khác, cậu ta không nhận được bĩu môi: "Nếu cô thật sự có bản lĩnh như vậy, cho tôi một triệu là được rồi."

"Được, tôi cho cậu." Cô lập tức đồng ý.

A Long ngây ngốc: "Một, một, một triệu?!"

Ôn Noãn nhìn về phía ông chú: "Ông biết tôi có thể cho con số này, đúng không?"

Đôi mắt nhú lại sau mặt nạ tức khắc đảo vô số lần, giống như đang cân nhắc điều gì đó, mà ông ta chần chờ không lên tiếng phủ nhận không thể nghi ngờ cũng ngầm thừa nhận lời cô, điều này khiến A Quyền cũng như A Long tròn mắt, trong mắt bắt giáng toát lên vẻ sợ hãi.

Bởi vì cần gấp một số tiền cứu mạng, cho nên ở một đêm nào đó trong ngõ nhỏ hắc ám bị ông chú này ngăn lại, muốn bọn họ giúp bắt một cô gái đến để dạy ột bài học, không cần vài phút cậu và A Long đã bị thuyết phục, lấy trước năm mươi nghìn sau đó thêm một trăm nghìn thù lao, không kịp nghĩ lại nếu ông chú này có tiền như vậy sao không tìm người trên đường, sau khi nghe đối phương hứa hẹn sẽ không đả thương người ông ta liền đồng ý.

Nhưng, một triệu.... Cô gái xinh đẹp nhìn qua khí chất vô cùng quý nhả lại khiến người ta có cảm giác đã gặp qua ở nơi nào này lại đồng ý cho bọn cậu một triệu! Con số trên trời như vậy ám chỉ rằng—rất có thể bọn họ đã bắt người cả đời này không thể đắc tội nổi.

Cậu túm chặt lấy tay A Long: "Chúng ta đi, đi mau!"

“A Quyền, làm sao vậy? A Quyền?!” A Long lão đảo theo sau cậu.

Ôn Noãn lo lắng muốn nhảy lên khỏi ghế: “Đừng đi! Tôi nói thật!” Quên mất cổ chân đang bị trói, cô mới đứng lên đã ngã xuống mặt đất, khẽ kêu đau, đồng hồ trên tường đã chỉ mười giờ mười lăm, giây dựa muốn đứng dậy nhưng vẫn là phí công, hốc mắt cô đỏ bừng: “Xin hai người, đừng đi...” Mái tóc ngắn mỏng như hoa lê đài vũ mang theo khuôn mặt yếu đuối lộ vẻ bất lực, cực kì giống một đứa bé lạc đường, A Long quay đầu lại nhìn thấy cô chợt thấy ngực đau xót, cậu giật tay A Quyền chạy lại nâng cô lên, nói với ông chú: “Chúng tôi trả tiền lại cho ông, ông thả cô ấy đi.”

“Cám ơn cậu.” Ôn Noãn cắn môi dụ đi chút cảm xúc, nếu không nói sẽ không kịp, cuối cùng bất chấp tới kệ vạch trần thân phận toán cướp, cô vội vàng nói: “Dương Văn Trung, tôi không biết tại sao ông lại bắt tôi, nhưng xin hãy nghe tôi nói, cho dù ông muốn cái gì muốn làm thế nào, có một người nhất định có thể làm được.”

Dương Văn Trung bị tố cáo thân phận tháo mặt nạ xuống, áp bức nhìn cô chằm chằm: “Chu Lâm Lộ ở đâu?”

Ôn Noãn ngăn người, sao ông ta lại muốn tìm Chu Lâm Lộ? Lâm Lộ đã làm gì ông ta—“Anh nuôi Dương Văn Trung lâu như vậy đơn giản chỉ vì ngày hôm nay.”—lời Chu Lâm Lộ từng nói thoáng hiện lên trong đầu cô, cô giật mình hiểu ra, hiển nhiên là anh sai cấp dưới tiết lộ bản ghi chép ăn hối lộ của Dương Văn Trung mới có thể khiến vụ hợp tác giữa Đại Trung và Đại Hoa mắc cạn, đồng thời cũng khiến Dương Văn Trung thân bại danh liệt.

“Lâm Lộ đi Macao, hơn nữa ông tìm anh ấy cũng không ích gì đâu, chúng tôi đã li hôn rồi.”

“Cái gì?!”

“Ngày chúng tôi kết hôn ở Florida cũng đã li hôn rồi.”

“Cô muốn đùa tôi?” Ông ta đột nhiên rút một khẩu súng từ túi quần ra.

A Quyền nhanh tay kéo A Long đang shock ra sau mình, cảnh giác nhìn hòng súng tối om của Dương Văn Trung đang đặt trên huyết thái dương Ôn Noãn.

Dương Văn Trung nở miệng nói: “Mày có biết tao đã phải khó khăn thế nào mới bắt được mày đến đây không? Nó li hôn với mày?! Nó li hôn với mày còn có thể thuê người mỗi ngày âm thầm đến bảo vệ mày? Nó li hôn với mày mà lại tuyên bố với bên ngoài không ai được động đến mày?”

Nỗi đau bên tai truyền đến khiến Ôn Noãn nhú chặt mày, cô trầm giọng nói: “Tôi không lăm ông đang nói gì, nhưng tôi không đùa ông, bây giờ ông tìm Lâm Lộ thật sự chẳng có tác dụng gì, người ta không ở trong nước, chưa chắc tôi đã có thể liên lạc với anh ấy. Nhưng có một người, anh ấy có thể trả lại tất cả cho ông,

khôi phục lại danh dự cho ông, cho ông công ty hoặc một khoản tiền lớn, cho dù ông muốn gì, tin tôi, anh ấy nhất định sẽ thỏa mãn ông.”

Dương Văn Trung cười lạnh: “Người mày nói là thần tiên à? Tao nói thẳng ày biết, hôm nay cho dù có là thần tiên cũng không thể cứu nổi mày.”

“Chiếm Nam Huyền.” Cô cố lấy dũng khí nhìn về phía Dương Văn Trung: “Chỉ cần ông lấy điện thoại của tôi gọi cho Chiếm Nam Huyền, nói cho anh ấy biết tôi đang ở trong tay ông, tin tôi, cho dù ông muốn thần tiên anh ấy cũng sẽ lấy xuống cho ông.”

“Chiếm—Chiếm Nam Huyền?” A Long nhô đầu ra khỏi lưng A Quyền, sợ hãi cứng lưỡi: “Là—là Chiếm Nam Huyền hôm nay kết hôn?”

“A Long, mở TV ra hộ tôi, hôm nay có tường thuật trực tiếp hôn lễ của anh ấy.”

Ôn Noãn chăm chú nhìn ánh mắt đầy ngạc nhiên của Dương Văn Trung, “Không phải ông còn hiểu rõ năng lực của anh ấy hơn cả tôi sao? Muốn ảnh hưởng tới giới tư pháp tuy rằng không phải dễ dàng như xoay chong chóng, nhưng tôi tin anh ấy sẽ không khó khăn gì mà bác bỏ tin đồn, giải thích những chuyện lên án ông tất cả chỉ là hiểu lầm.”

Hạng sủng rốt cuộc cũng dời khỏi huyết thái dương của cô, tinh ranh như Dương Văn Trung cũng không thể phủ nhận mình bị lời nói của cô làm xao động, nếu trong thành phố này có ai có thể như lời cô nói, giúp ông thoát khỏi tội danh, khôi phục thân phận, còn có tài phú, Chiếm Nam Huyền chính là một trong số đó, anh ta hoàn toàn có thể làm được tất cả những điều cô vừa kể trên.

So sánh giữa lưu vong cả đời hoặc ngồi chồm hổm trong ngục giam nửa đời sau, điều này quả thực rất hấp dẫn đối với ông ta.

A Long bỗng nhiên nói: “A, tao nhớ ra rồi! A Quyền, khó trách tao cảm thấy cô ấy quen mặt, cô ấy là Ôn Noãn! Là Ôn Noãn có scandal với Chiếm Nam Huyền!”

Cho dù là Dương Văn Trung trời sinh tính đa nghi cũng không nhịn được xao động trong lòng, scandal này của hai người lúc trước cả thành phố đều biết, lại nhìn vẻ mặt cô chắc chắn như thế, tựa như điều đó không phải là tin đồn vô căn cứ? Chiếm Nam Huyền thật sự có thể làm những điều đó vì cô ta? Tuy rằng anh ta hôm nay muốn kết hôn với Bạc Nhất Tâm, nhưng có người đàn ông nào không giấu một hai kim ốc ở ngoài đâu? Nhưng cuối cùng ông ta vẫn hơi lưỡng lự: “Tại sao cô lại phải làm như vậy?” Cô ta tại sao phải giúp ông? Tại sao phải vội vàng muốn ông liên lạc với Chiếm Nam Huyền như vậy? Liệu có phải muốn chơi mảnh khoe gì không?

Ôn Noãn giống như không nghe thấy lời ông ta nói, hai tròng mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào màn hình TV, trong nhà thờ đã ngồi đầy khách, không phải thương gia phú quý thì là quyền lực thế phái, không phải nhân vật nổi tiếng thì là siêu sao, dường như trước mỗi gương mặt ở đó người xem TV đều có thể gọi tên, cha xứ mặc áo bào đen nghiêm chỉnh đứng trang nghiêm ở một bên, im lặng chờ nghi thức bắt đầu.

Chiêm Nam Huyền một thân mặc bộ lễ phục màu trắng thanh nhã thần thanh khí爽 tùy ý đứng trước lễ án, thoát tục phiêu dật, khéo môi tuần mĩ như thường nhếch lên một nụ cười nhạt.

Phù rể Quản Dịch đứng đằng sau anh.

Đúng mười rưỡi, nhạc dạo hôn lễ vang lên, cửa lớn bị mở ra, không ngờ là Phan Duy Ninh dắt tay Bạc Nhất Tâm đi vào giáo đường.

A Long xem choáng váng, kéo tay A Quyền kêu lên:”Mày nhìn Bạc Nhất Tâm đi! Bộ váy trên người cô ấy chính là bộ váy cưới trị giá ba triệu đô la mà báo chí nói đấy!”

Trái tim Ôn Noãn đã dâng đến yết hầu khi nhìn thấy ánh mắt nhấp nháy nhoáng dịu dàng trong mắt Chiêm Nam Huyền trực tiếp chìm thẳng xuống thâm cốc vạn trượng, cô đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt khẩn thiết mà tuyệt vọng nói với Dương Văn Trung:”Không phải là tôi muốn giúp ông, mà là tôi thà chết trong tay ông cũng không muốn nhìn thấy anh ấy lấy Bạc Nhất Tâm!”

Khi khúc nhạc vui vẻ trong giáo đường dừng lại, Bạc Nhất Tâm đi đến trước mặt Chiêm Nam Huyền.

Cho dù có là áo cưới đẹp đẽ quý giá cũng không che giấu được cái bụng hơi hơi nhô lên của cô, đối lập với nụ cười vui sướng tuyệt thế vô song của Bạc Nhất Tâm, Chiêm Nam Huyền trước mặt cùng với Phan Duy Ninh đang dắt tay cô, vẻ mặt hai người tuy cũng đang cười, thế nhưng nhìn kĩ lại có điểm không giống vui mừng, mà giống như có tâm sự không thể nói ra.

Hai người đàn ông trao đổi ánh mắt, Phan Duy Ninh mím môi, đưa tay Bạc Nhất Tâm cho Chiêm Nam Huyền.

Bạc Nhất Tâm nghiêng đầu nhìn về phía Phan Duy Ninh, nở một nụ cười tuyệt đẹp:”Cám ơn.”

Mặt có chút trắng bệch, Phan Duy Ninh không nói tiếng nào, im lặng lui ra.

Chiêm Nam Huyền nắm tay Bạc Nhất Tâm đi về phía cha xứ, Quản Dịch bỗng nhiên nghiêng người lùi nửa bước, tránh đi ánh mắt của mọi người lặng lẽ lấy điện thoại di động của Chiêm Nam Huyền đang rung trong túi ra, vừa thấy dãy số của Ôn Noãn lấp lóe trên màn hình, anh lưỡng lự nhìn về phía Chiêm Nam Huyền.

Thu về mặt của Quản Dịch vào mắt, Chiêm Nam Huyền đưa lưng về phía mọi người, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn rút lui, có chút lạnh lẽo không nói nên lời, gương mặt lãnh đạm nhếch miệng:”Mời bắt đầu.”

Cha xứ nghe lời mở thánh kinh ra, bắt đầu tụng kinh cầu nguyện.

Quan Dịch thăm thở dài, thả điện thoại vào trong túi, lấy chiếc hộp nhưng dừng hẳn trong túi ra, điện thoại không người tiếp ngừng rung trong túi quần, nhưng chỉ một giây sau lại bắt đầu rung lên dữ dội, anh khó xử lần thứ hai lén nhìn Chiêm Nam Huyền.

Bạc Nhất Tâm khẽ liếc hai người, nụ cười trên mặt không biết từ lúc nào đã có chút cứng nhắc.

Chiêm Nam Huyền khẽ mím môi lộ ra sự tức giận thấu xương, anh dè dặt giọng lạnh lùng nói: "Nếu cô ấy muốn nói chúc mừng thì cảm ơn cô ấy giúp tôi, nếu là việc khác, tất cả đều không tiếp."

Thánh chỉ đã hạ, Quan Dịch vội vàng lấy di động ra, nhẹ tay nhấn: "Ôn Noãn?"

Cha xứ đã tụng kinh cầu nguyện xong ngẩng đầu lên, "Chiêm Nam Huyền tiên sinh, ngài có đồng ý——"

"Nam Huyền!" Quan Dịch thất thanh kêu lên, nghi thức bị cắt ngay tại chỗ.

Bất chấp vẻ mặt ngạc nhiên của cha xứ và khách quý dưới đài, Quan Dịch vội vàng nhét di động vào trong tay Chiêm Nam Huyền, "Không phải cô ấy không muốn đến, mà căn bản là cô ấy không thể đến được!"

Chiêm Nam Huyền quan sát Quan Dịch, cầm lấy điện thoại đưa tới bên tai, không biết đối phương nói gì, anh hơi chần chừ, giống như không chắc chắn: "Ông nói lại lần nữa xem?!"

Dường như đối phương nói lại một lần, anh hạ nửa đôi mi dài xuống, vẻ mặt bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, nhìn không ra nửa điểm rung chuyển: "Tôi biết rồi, ông đừng ngắt điện thoại, chờ tôi một chút." Anh buông điện thoại, nhưng không ngắt, chỉ là buông xuống.

Một tay cầm điện thoại, một tay đút vào túi quần, nghiêng đầu nhìn quyển thánh kinh trước mặt cha xứ, mâu quang vô thức dừng lại trên mặt giày da bóng loáng của Quan Dịch, trong vài giây ngắn ngủi cánh môi mím chặt, buông ra, lại cắn, tựa như cho đến tận lúc này anh mới tiếp nhận được sự thật truyền đến trong điện thoại, vẻ mặt bình tĩnh từng tắc từng tắc khẽ nứt, hiện ra điểm báo một trận phần nộ điên cuồng.

Ngay sau đó tất cả người xem truyền hình trực tiếp trên TV đều kinh sợ nhảy dựng lên, chỉ thấy chú rể một thân lễ phục màu trắng giống như thiên sứ kia bỗng nhiên tung chân đá vào lễ án, lực tác động quá mạnh khiến lễ án làm bằng gỗ trầm nguyên khối đổ sập xuống ngay lập tức, nếu không phải là Quan Dịch nhanh nhẹn kéo cha xứ đang bị dọa choáng váng, giờ phút này có lẽ ông ta đã trở thành oan hồn dưới án rồi.

Cơn bùng phát bất chợt của anh khiến cô dâu sợ hãi lùi về phía sau, một bóng người nhanh chóng chạy đến đỡ lấy eo Bạc Nhất Tâm, theo bản năng kéo cô vào trong ngực, Phan Duy Ninh hét lớn: "Chiêm Nam Huyền, anh điên rồi?!"

Lễ án sập đổ lẳng lơ bên cạnh và các mối trang trí liên tiếp, tiếng đổ rầm rầm dẫn đến tiếng thét chói tai kinh hoàng của các bà các cô, hiện trường cực kì hỗn loạn.

Chiếm Nam Huyền lấy hộp nhẫn trong tay Quản Dịch đưa cho Phan Duy Ninh: "Bây giờ cậu lấy cô ấy ngay cho tôi! Nếu trong nửa giờ hôn lễ vẫn chưa hoàn thành, tôi sẽ cho người tới đánh chết tươi đứa con của cậu trong bụng cô ấy."

Đi nhanh ra ngoài, cuối cùng anh cầm lại di động, thanh âm như lưỡi dao băng cắt ngang bầu trời dưới ánh nắng chói chang: "Dương Văn Trung, ông nghe đây, cho dù ông có yêu cầu gì tôi đều đồng ý, nhưng có một điều, tìm Ôn Noãn không được tốt lắm, phiền ông để ý kĩ cô ấy, nếu cô ấy có chuyện gì, tôi sẽ treo một nhà mười bảy khẩu của ông lên nóc đình quảng trường Thiên Vũ."

Không đợi đối phương trả lời Chiếm Nam Huyền đã ngắt điện thoại.

Khi anh đi ra khỏi giáo đường tín hiệu TV ngay lập tức bị gián đoạn, trên màn hình còn lại những bông hoa tuyết xào xạc, quảng cáo chen vào, cho thấy trực tiếp đã hết, A Long chăm chú nhìn chăm chăm vào TV lúc này mới khép lại cái miệng đang mở to.

"Thật là lợi hại..." Cậu quay đầu lại nhìn Dương Văn Trung, có chút vui sướng thấy người gặp họa: "Ông xong đời rồi, anh ta tức giận như thế kia mà."

Dương Văn Trung cực kì lo lắng, giơ tay tát Ôn Noãn một cái: "Mày hãm hại tao?!"

"Đừng quên một nhà mười bảy khẩu của ông." Giọng nam lạnh lùng xen vào khiến Dương Văn Trung cố gắng thu lại cánh tay đang giơ giữa không trung, nổi giận ông ta trả lời lại một cách mỉa mai: "Mày cho rằng sau khi chuyện này lộ ra bọn mày còn có thể đi sao?"

A Quyền bĩu môi: "Sao chúng tôi phải đi?"

Cậu liếc về phía Ôn Noãn: "Một triệu còn tính không?"

"Tính." Cô lên tiếng trả lời, bình tĩnh nói với Dương Văn Trung không biết làm sao đang đi tới đi lui: "Dương tiên sinh, ông đừng kích động, tôi không hề hãm hại ông, anh ấy tức giận không phải là vì ông bắt cóc tôi."

Ba người giống như quân cờ bị bài bố vô hình không thể hiểu.

"Vậy thì là vì cái gì?" A Long hỏi.

Ôn Noãn mỉm cười, anh tức giận là bởi vì—anh vĩnh viễn không bao giờ còn cơ hội biết cô rốt cuộc có đến hay không nữa.

Không có ai nói nữa, một lát sau, hai chân Ôn Noãn vì bị trói quá lâu máu không lưu thông được nên dần dần run lên, cô khó chịu dẩy giụa.

A Long nhìn cô, vươn tay tháo mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt khoảng chừng mười lăm tuổi cực kì thanh tú: "Dù sao thì cũng lỡ rồi." Cậu ngồi xổm xuống giúp Ôn Noãn bởi dây thừng ở hai chân, ngẩng đầu nhìn A Quyên, lại nhìn Dương Văn Trung: "Phải làm sao bây giờ?"

Chuyện này vừa nói ra, đến cả Dương Văn Trung quen nhìn gió chuyển khôn lường trên thương trường cũng há hốc mồm, đầu đá với người ông lành nghề, nhưng bất cóc không may gặp chuyện bất lợi, kế tiếp nên làm gì ông cũng không biết.

Kế hoạch vốn dĩ của ông là muốn lợi dụng Ôn Noãn để tra tấn tên Chu Lâm Lộ xảo trá, còn việc đi hay ở của cô phải phải đến lúc đó mới có thể quyết định, tuy rằng nóng nảy sinh độc ác, nhưng ông ta biết tội nhận hối lộ và giết người khác nhau cực kì lớn, mua sủng lục là để tiến hành bất cóc và phòng thân, ông vẫn chưa ngu đến mức trở thành tội phạm án mạng nghiêm trọng.

Chính là không ngờ lại bị dăm ba câu của Ôn Noãn dụ đến một kẻ trộm thuyền ngoài dự liệu, lời uy hiếp của Chiếm Nam Huyền còn vang vọng bên tai, hiện tại cho dù ông thật sự dám quyết tâm giết cô, cũng không dám đặt cược tính mạng người nhà mình từ trên xuống dưới, đã đâm lao đành phải theo lao, ông thật sự không biết phải làm sao bây giờ.

Dây thừng trên cổ tay cũng bị cởi bỏ, Ôn Noãn được tự do đứng lên hoạt động tay chân.

A Quyên vẫn có chút dè chừng: "Cô phải cam đoan chúng tôi có có việc gì."

Ôn Noãn khẽ cười: "Cậu yên tâm, Nam Huyền sẽ không làm gì các cậu đâu."

"Bảo bối, em chắc chắn?" Tiếng nói lãnh đạm mang theo chút giễu cợt không biết từ nơi nào truyền đến, nhưng lúc này Ôn Noãn chỉ cảm thấy hoa mắt, phút chốc mấy bóng đen phá cửa sổ lao vụt vào, ba người trong phòng còn không kịp quay đầu lại đã bị sáu khẩu súng lục dí vào đầu.

Chiếm Nam Huyền đi vào từ cửa chính, theo thứ tự bước vào còn có Cao Phóng, Âu Dương Cúc Hàm và Quản Dịch, Quản Dịch đang đưa cái đầu: "Tiểu Ôn muội muội, em rất không ngoan nhé."

Giống như không nghe thấy gì, Ôn Noãn bình tĩnh nhìn Chiếm Nam Huyền, nhìn bộ lễ phục màu trắng trên người anh.

Nụ cười được tạo thành nhờ tình huống bất ngờ bên môi cô chứng mất khác thường, anh dịu dàng nói: "Em chơi rất vui?"

Trong nháy mắt, thật sự chỉ là trong nháy mắt, hai hàng lệ chảy xuống gò má cô.

Anh cuối cùng không nói nên lời, tầm mắt dừng lại trên chiếc ghế dựa phía sau cô, bỗng nhiên đá một cước, chiếc ghế bị đá xa hai met rầm cái đập vào người Dương Văn Trung, trong không gian yên tĩnh như chết chợt vang lên một tiếng thét thảm thiết, anh khẽ thở dài, tiếng thở dài mỏng manh giống như ẩn chứa áp lực vạn năm, mà cho tới hôm nay vẫn khó có thể giải phóng.

Anh nghiêng đầu:”Cao Phóng.”

”Yên tâm, tôi sẽ xử lý.” Cao Phóng phát tay, những người mặc ple đen giầy da lập tức lui xuống phía sau.

Ánh mắt vô tình lướt qua mặt cô, Chiêm Nam Huyền xoay người bước đi.

Cô ngơ ngác nhìn theo bóng dáng anh sải bước rời đi, người giống như cắm rễ không thể động đậy, nước mắt trên mặt không tiếng động càng chảy nhiều.

Âu Dương Cúc Hàm lắc đầu, đẩy đẩy cô:”Ôn mĩ nhân, đi đi.” Suy nghĩ vì sinh linh thiên hạ vẫn nên chạy theo nhanh đi, nếu không một lúc sau đừng nói là núi lửa núi băng, mà ngay cả Himalaya cũng sẽ nổ tung.

Cô “a” một tiếng, nhìn về phía Âu Dương Cúc Hàm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lại nhìn về mặt bất bình của Quân Dịch và nụ cười cổ vũ của Cao Phóng, người như mới tỉnh mộng, vội vàng nói:”Cao Phóng, xin đừng làm khó bọn họ, tôi đã đồng ý—“

”Tôi biết rồi, mau đi đi.”

Cô chạy như bay ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất bổ nhào ra khỏi tòa nhà, chặn trước đầu xe thể thao vừa khởi động của anh, hai người đối diện qua lớp kính thủy tinh, cô lao tới mở cửa chạy vào trong xe, giấy tiếp theo xe đã phóng vọt ra ngoài.

Dọc đường đi không ai nói gì, cô biết lúc này anh thật sự tức giận.

Sợ hãi nhìn anh, anh nhìn không chớp mắt bầu trời u ám đầy mây đen bên cạnh.

Cắn chặt môi dưới, cô cúi đầu, nhìn đầu gối mình.

Giống như mười năm trước, không có lời giải thích nào, cô vẫn im lặng không nói một câu, thứ đổi lại chính là vô lăng bị anh nắm càng lúc càng chặt, trên bề hợp kim titanium dường như in lại dấu tay anh, vòng tròn trong tay đột nhiên xoay tròn 180 độ, xe vốn chạy về đường Lạc Dương bỗng nhiên thay đổi tuyến, cô còn chưa hiểu được tại sao sự tức giận của anh lại tăng vọt, xe rất nhanh đã dừng trước Nhà Trúcc viên cô ở.

Anh một cước đá văng cửa xe.

Cô sợ hãi theo sát xuống xe, trong trí nhớ anh chưa từng thực sự tức giận với cô, Chiêm Nam Huyền như thế này rất xa lạ, không hề quen biết, làm cô sợ tới mức hoàn toàn không biết phải làm sao.

Mở cửa vào nhà, anh sải bước đi vào phòng cô, tìm loạn cả bàn trang điểm lên.

“Anh....tìm cái gì?” Cô hoang mang hỏi.

Anh không nói một tiếng, duỗi tay kéo ngăn kéo ra, dùng sức quá mạnh nên cả ngăn kéo rơi bộp xuống sàn, vé máy bay, hộ chiếu và chứng minh thư của cô văng ra, anh mím chặt môi, cúi người một tay quơ lấy, cuối cùng cũng nói chuyện nhưng giọng lại lạnh như hàn băng:”Mười một giờ năm mươi? Còn kịp.” Xoay người bước đi.

Ôn Noãn từ khi lên xe vẫn lo lắng đề phòng, bây giờ rút cục cũng biết anh muốn làm gì.

Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, để mặc nước mắt trên mặt tùy ý giàn dụa.

Anh đã ra khỏi phòng bỗng nhiên quay lại, nắm chặt lấy cổ tay cô lôi ra ngoài.

“Em không muốn đi!” Cô thét chói tai, một tay bấu chặt khung cửa.

Anh tách tay cô ra, ôm ngang lấy cô đang giãy dụa, để mặc hai đấm tay cuồng loạn nện vào ngực mình, gương mặt lạnh như băng dứt khoát đến mức không gì có thể lay chuyển.

Khi anh ôm cô bước từng bước đi qua cửa thư phòng, hai người đều không nhìn thấy, bức tranh đặt trên mặt bàn chưa cuộn lại bị luồng gió mạnh thổi từ ngoài cửa sổ vào không tiếng động cuốn rơi xuống sàn.

Cửa bị một lực lớn đập vào phát ra tiếng vang rung trời.

Vào thang máy, xuống dưới lầu, ném cô vào trong xe, anh khởi động chạy nhanh về hướng sân bay, cô bị giữ chặt trong dây an toàn khê nứt nở, khi tốc độ xe càng lúc càng nhanh, cô cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng.

Không lâu sau trong sân bay xuất hiện một màn khiến người khác đều phải ghé mắt nhìn.

Chú rể một giờ trước còn ở trong TV kia, ngũ quan tuấn mỹ chứa đầy tức giận mà siết chặt thành đường cong sắc bén, tay trái anh cầm vé máy bay, hộ chiếu, chứng minh thư và một số đồ nhỏ linh tinh này nọ, tay phải nắm chặt cổ tay một cô gái, cường ép kéo cô đến lối đi cửa kiểm soát.

Ôn Noãn mặt đầy nước mắt đã buông tha giấy dựa, hai mắt sưng đỏ không chịu nổi, dờ dẫm tùy ý anh kéo đi làm thủ tục, lại bị kéo vào trạm kiểm soát, miệng một lần lại một lần thì thào nói: “Em không muốn đi, em không muốn đi...”

Dòng người xếp hàng rất nhanh đến lượt cô, anh buông tay cô ra, nhét giấy chứng minh thư vào tay cô, lấy mu bàn tay lau sạch nước mắt trên mặt cô, đôi môi mỏng nhếch lên, nụ cười nhạt lộ vẻ sầu thảm không có lấy một chút sinh khí: “Ngoan, đi đi, coi như là cho anh một con đường sống.”

Nói xong cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Kinh ngạc nhìn bóng dáng nhanh chóng đã đi xa của anh, nước mắt đã ngừng lại trào lên, cô vừa khóc vừa vươn tay lau, thê lương tới mức làm những người đứng xem rầu rĩ, một bác xếp hàng phía sau cô nói: “Cháu à, đừng khóc, về tìm cậu ấy giải thích rõ ràng sẽ không có việc gì.”

Cô không nói lời nào, chỉ khóc, vừa khóc vừa tiến vào cửa kiểm quan.

“Ting, ting, ting——” cửa kiểm quan phát ra tiếng cảnh báo.

“Tiểu thư, mời đi theo bên này.” Nhân viên kiểm an sân bay mời cô đang khóc thút thít không để ý đến ai sang một bên, dụng cụ đo lường kiểm an quét cả người cô từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại trước ngực cô, tiếng “ting, ting” đúng là phát ra từ chỗ này: “Mời cô tháo sợi dây chuyền xuống.”

Cô dờ dẫm tháo sợi dây chuyền bạch kim xuống, nhân viên kiểm an dùng bộ đàm báo cáo lên cấp trên.

Trong lúc chờ đợi mỗi lượt khách đi qua đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, mấy người phụ trách mặc bộ đồng phục cấp cao vội vàng chạy đến, trong đó có một người cầm một dụng cụ nhỏ giống như là quang phổ tia hồng ngoại đảo qua dây chuyền và mặt đá của Ôn Noãn, trên mặt người nọ lộ vẻ kinh hãi.

“Không có gì, vị tiểu thư này, cô có thể đi vào.” Anh ta nói, nâng tay ngăn cản nghi vấn của những người khác, đem sợi dây chuyền bạch kim trả lại cho Ôn Noãn.

Cô nhận lấy nhưng không đeo lại, chỉ cầm ở trong tay, mơ màng đi theo hướng các hành khách khác.

Cho đến khi cô đi khuất, đồng nghiệp của người nọ không nhịn được thấp giọng hỏi: “Sao lại thế? Sợi dây chuyền của cô gái ấy rốt cuộc là vật gì? Tại sao anh lại để cô ấy đi?”

“Sợi dây chuyền kia không có gì, nhưng các cậu có biết mặt đá kia trị giá bao nhiêu không?”

“Bao nhiêu? Một triệu?”

Người nọ cười: "Toàn cầu có ba hệ thống vệ tinh định vị lớn, một là hệ thống CL của Nga, hai là hệ thống GPS của Mỹ, hai hệ thống này được tạo thành từ 24 vệ tinh tĩnh ở khu vực xích đạo ba mươi nghìn mét trên không, cái thứ ba là hệ thống Galileo của châu Âu đang trong giai đoạn thử nghiệm, dự tính được tạo thành từ 30 vệ tinh, ba hệ thống vệ tinh định vị này trị giá bao nhiêu tiền, mặt đá của cô ấy có trị giá bấy nhiêu."

"Cái gì?! Nhìn qua không phải chỉ là một viên đá bình thường thôi sao, có liên quan gì tới vệ tinh chứ?"

"Viên đá thì bình thường, nhưng mảnh tinh thạch màu xanh được khảm trên nó là dụng cụ thu tín hiệu vệ tinh cực kỳ tinh vi, có thể đồng thời tiếp thu sóng điện từ phát ra từ ba hệ thống lớn. Nguyên lý của CL và GPS là dù thế nào cũng có thể đồng thời tiếp thu sóng điện từ từ ít nhất bốn vệ tinh, nói cách khác, cho dù cô ấy có ở góc nào trên thế giới hay là không gian gần đất, ví dụ như trên máy bay, ít nhất sẽ bị bốn vệ tinh bắt được tín hiệu trên người. Tín hiệu này sau khi truyền đến trạm thu sóng, thông qua dụng cụ tính toán thu được thời gian chính xác, hơn nữa còn có thể biết được tọa độ không gian ba chiều kinh độ, vĩ độ và độ cao. Nếu muốn chính xác hơn nữa, có thể sử dụng vệ tinh chụp ảnh cao cấp theo dõi chặt chẽ sóng điện từ, cấu thành radar khẩu độ để có được biểu ngữ, hình ảnh trinh sát địa điểm xác định, độ chính xác nhỏ nhất là nửa feet."

Người nghe bên ngoài không ai không lú lờ.

"Vậy nên các cậu hiểu rồi chứ? Có người sử dụng ba hệ thống vệ tinh định vị lớn mở ra chức năng dân dụng để xác định hành tung hàng ngày của cô ấy."

Hành khách dần dần đông lên, sau đó những nhân viên nghiệp vụ đang rửa tai tán phét cũng tản đi.

Ngoài sân bay, trong dòng xe cộ đi đi lại lại, có một chiếc xe thể thao màu sapphire vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Ánh nắng mặt trời ngoài kia chói chang khác thường, nhưng trong xe lại u ám tới mức không gì có thể sống sót.

Ôn Noãn lẳng lặng ngồi trong đại sảnh chờ máy bay, cho tới khi mọi người đều đã đứng lên đi đăng ký, cho tới khi loa phát thanh phát ra vô số lời thúc giục cô nắm chắc thời gian, cho tới khi trẻ giờ máy bay đã cất cánh, cô vẫn ngơ ngác ngồi trong đại sảnh thừa thốt bóng người.

Khi di động trong túi vang lên, cô không biết mình đã ngồi bao lâu.

Đây tôi đứng giữa Bressanone
với những vì sao trên trời
phải chăng chúng sáng hơn cả Brenner
và đang theo một hướng khác

em sẽ là sự từ bỏ nhẹ nhàng,
tôi phải đi theo con đường khác
và chuyến tàu sẽ mang tôi về phía trước
mặc dù trái tim tôi chắc sẽ còn ở lại
Những đám mây giờ đang bay qua tôi,
và vàng trắng vừa nhô lên
tôi phải để lại những vì sao phía sau lưng,
chúng là những gì lấp lánh trên bầu trời em.

Cô bình tĩnh nhìn tên Chiêm Nam Huyền chớp lóe trên màn hình di động, không biết nó vang mấy lần, chỉ biết giây tiếp theo ngay sau khi tiếng ca kết thúc tiếng chuông biến mất vẫn sẽ nhấp nháy lấp đi lấp lại.

Nhẹ nhàng cắt đứt điện thoại, cô đứng dậy rời đi.

Men theo lối ngược lại đi ra khỏi trạm kiểm quan, cô tới quầy bán vé mua vé chuyển bay sắp cất cánh nhất, sau đó đi từng bước tới chỗ đăng ký thủ tục, lại đi vào cửa kiểm quan lúc trước anh tiễn cô, khi qua sợi dây chuyền trong tay cô lại bị cảnh báo, nhân viên kiểm an kinh ngạc nhìn cô, lấy dụng cụ đảo qua cho có lệ rồi để cô đi.

Đi qua một lối đi thật dài, tìm được cửa đăng ký, xếp hàng, kiểm vé, tiến vào lối làm thủ tục, mãi cho đến khi vào trong khoang tìm được chỗ ngồi xuống, cô vẫn mông lung không biết mình sắp bay đến nơi nào.

Di động vẫn không ngừng vang lên, một lần, một lần, lại một lần.

Cuối cùng cô nhấn nút nhận cuộc gọi, chậm rãi đưa di động áp vào bên tai: "Tổng giám đốc Chiêm, không phải ngài muốn tôi cho ngài một con đường sống sao?" Cô nói, nước mắt đã ngừng từ lâu lại yên lặng ứa ra, từng giọt từng giọt thành dòng chảy xuống, thấm ướt mảnh đá trong tay.

"Xin lỗi." Giọng anh khàn khàn.

Nỗi tủi hờn nháy mắt tràn ra, cô nức nở không kiềm chế được.

"Bao nhiêu năm qua tại sao anh vẫn không để em một con đường sống? Bao nhiêu đêm, khi em ngồi một mình trong bóng tối nhắm mắt lại đều cầu nguyện ông trời, cầu ông sáng hôm sau khi tỉnh lại đã quên anh, chỉ cần quên anh, lòng sẽ không đau nữa, anh đã thử qua cảm giác nhớ đến nỗi đau không thể đè ép xuống chưa? Anh đã thử qua cảm giác khóc mãi khóc mãi cho đến khi hương vị nóng hổi trở nên lạnh lẽo như băng chưa? Anh đã thử qua cảm giác nhớ một người nhớ đến không thể kìm chế lại không thể gấp chưa? Anh đã thử qua cảm giác nhìn người mình yêu sống đôi bên người con gái khác chưa?"

Bên kia lâm vào trầm tĩnh im lặng.

"Anh đã thử qua cảm giác giằng xé khi yêu một người lại cảm thấy mình không thể hưởng hạnh phúc đó bao giờ chưa? Anh đã thử qua cảm giác hận một người lại giống như bị trúng độc, không thể rời đi mà chỉ có thể ở yên tại chỗ thừa nhận nỗi đau đớn thương tổn không ngừng chưa? Anh đã thử qua cảm giác sợ hãi tột độ khi nhìn thấy người mình yêu nhất đứng với người con gái khác trong giáo đường chưa? Anh có biết lúc ấy em nghĩ thế nào không? Em tự nói với chính mình, nếu anh thật sự cưới cô ấy, em sẽ đoạt lấy súng của Dương Văn Trung tự sát, anh đã muốn tra tấn em như thế, vậy em chết, em chết anh đã vừa lòng chưa?"

Tiếng khóc của cô còn chưa dứt, một bóng hình đã xuất hiện cạnh cửa khoang máy bay, trong mắt hằn nỗi tơ máu.

Nước mắt giàn dụa, trước mắt tất cả đều mơ hồ, giống như làn sương mù trên mặt biển, cô không nhìn rõ được gương mặt anh.

Anh đi tới ôm ngang lấy cô, cô khóc quá một hoàn toàn đã không còn chút sức lực nào chống cự.

Ôm cô đi ra khỏi khoang máy bay, đi qua lối đi thật dài, đi khỏi trạm kiểm quan, đi ra sân bay, anh đặt cô vào trong xe, lẳng lặng lau đi nước mắt và hơi nước trên đôi mắt sưng đỏ không chịu nổi của cô, thất vọng an toàn cho cô.

Xe chạy nhanh khỏi sân bay trong ánh nắng chiều rực rỡ.

Đi một đoạn lại thấy đường ra đường vào trên trên dưới dưới, hoặc là một ngã ba đường cao tốc, nhiều con đường ra như vậy có lẽ tùy tiện chọn một đều có thể tới nơi bọn họ muốn trở về, nhưng mà theo thói quen mọi người vĩnh viễn sẽ chọn con đường nào tiện và nhanh nhất, trực giác cho rằng các hướng khác đều là đi vòng vèo, mà lại quên rằng có đôi khi con đường tiện và nhanh nhất cũng có thể là con đường dài nhất.

Một đường đi tới cuối, rồi cuộc tới một lối ra duy nhất.

Khi đường tròn mặt trời hoàng hôn ẩn vào sau góc tòa cao ốc, xe trở lại dưới lầu nhà cô.

Anh tắt máy, tiếng vang dần im bật, hai người ai cũng không nhúc nhích.

Hồi lâu sau, bàn tay tĩnh lặng như ánh trăng nhạt của anh rồi cuộc cũng buông xuống, thọc vào trong túi quần: "Hôn lễ là anh chuẩn bị cho Nhất Tâm, còn em, anh chỉ chuẩn bị vật này." Giọng anh thông thả vang lên mang theo tiếng khàn khàn xa lạ cô chưa từng nghe qua, quanh quẩn trong không gian xe rộng rãi khiến người ta kì quái cảm thấy xa xôi, hoang vắng và trống trải.

Trong lòng bàn tay mở ra của anh có một chiếc hộp đã mở hé, trong hộp là một cái nhẫn bạch kim không khảm loại đá quý nào, tạo hình độc đáo tạo nhả giống hệt cái anh đang mang trên ngón áp út.

"Anh không thích cái nhẫn em đeo, cho nên khi đi Mĩ đặt làm một đôi này."

Ai biết sau khi trở về cảm xúc mâu thuẫn của cô đối với anh lại lớn như thế, bởi vậy cũng khiêu khích sự tức giận của anh, có chút tự giấu công miêng, khi anh một mình đối mặt với cô sẽ không thể khống chế được tính tình, cũng không biết đó là bất hạnh của cô hay là bất hạnh của anh? "Khi đó anh nghĩ, không đưa nhẫn để xem cô gái này liệu có thể không quan tâm, tự mình khoan dung, ngấm ngấm chịu đựng như lúc trước được nữa không."

Cô bình tĩnh nhìn phía ngoài cửa kính xe, không lên tiếng, cũng không quay đầu lại.

"Không nói một tiếng đi biệt bảy năm, vừa trở về bên cạnh đã vướng một tên Chu Lâm Lộ, biết cảm giác của anh không?" Tuy rằng ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lòng đã muốn nhe răng cắn chết hẳn.

"Năm em tốt nghiệp đại học anh bắt đầu xây nhà, toàn bộ dựa vào sở thích của em, lớn từ phong cách chính thể đến các đồ trang trí thiết bị nhỏ nhất, ngay cả một cái lót chén vụn vật nhất hay một cái thìa cũng không thoát khỏi thường thức sang quý mà hà khắc của em, nhưng mà lại không cách nào bỏ xuống tôn nghiêm sớm đã bị em chà đạp, anh không thể chủ động bày tỏ, cho dù anh cũng cảm thấy cách nghĩ này không thể tha thứ." Giống cô, trên lưng anh cũng mang theo vong hồn của cha, buông tha chính mình? Nói dễ hơn làm.

"Bảy năm mọi chuyện thay đổi giống như một cái vực sâu, em sẽ không đi đến, anh cũng không thể bước qua, nhưng không từ bỏ được, vẫn luôn không từ bỏ được, cuối cùng đành phải tự lừa mình dối người, cố ý vô tình để mẹ biết được lòng anh, lợi dụng bà nghĩ cách đưa em vào Thiển Vũ...Hai năm trôi qua anh vẫn luôn chờ, chờ khi em chịu buông chuyện cũ xuống, chịu buông tha anh và chính bản thân em, nhưng không thể, anh không thể đợi được, dường như em không định làm gì, em cần bản không định đối mặt với anh, suốt hai năm, tên người đứng cạnh tên em bị người ta chỉ trích bình luận, ngoài Chu Lâm Lộ vẫn là Chu Lâm Lộ."

Bởi vì anh hoàn toàn đã hết kiên nhẫn, nên sắp xếp Dương Ảnh thăng chức rồi xuất ngoại, bảo Trì Bích Tạp chọn thư kí mới cho anh, không ngoài dự kiến, người mẹ hiền lành tốt bụng của anh quả nhiên nhúng tay vào, sau mười năm chia cách cuối cùng cô vẫn quay trở về bên anh.

"Anh rất rõ ràng, mối tình trong quá khứ kia đối với em là một tai họa mang tính hủy diệt, đằng sau cái vẻ giống như tự tin của em thật ra là sự nhút nhát vô cùng, rõ ràng muốn anh lại luôn chùn bước, vừa sợ không chịu đựng nổi sự cự tuyệt của anh, vừa sợ chính mình không thể cho anh hạnh phúc, một khi đã bị

rắn cán, có thể em còn sợ hãi hơn cả anh, lo lắng không biết khi nào mình sẽ lại làm tổn thương anh giống như lúc trước.”

“Anh có thể hiểu nỗi khổ của em, nhưng không thể chấp nhận em bởi vì vậy mà chùn bước, anh chờ em đã lâu lắm, lâu lắm rồi, bởi vậy anh gấp gáp khát khao em yêu anh, khát khao em chung thủy, kiên định, quên quá khứ, yêu anh đến chết không từ bỏ.”

Bởi vậy anh mới không nhận được ra tay, từng bước từng bước dụ cô tiến vào cái bẫy tình yêu anh bố trí.

“Mục đích của anh đối với em chỉ có một, lúc trước là em không cần anh, cho nên nhất định phải là em tự chủ động mở miệng yêu cầu anh trở về bên em, cho dù em làm gì anh đều có thể bao dung, nhưng em nhất định phải có một câu trả lời cho bao năm chờ đợi này của anh.”

Anh không định giẫm lên vết xe đổ lỗi lầm đã từng mắc phải, anh sẽ không để cho tình yêu của mình lần thứ hai đi tới tình thế mất cân bằng.

“Anh nghĩ, anh không thể giống như trước đây tự đóng gói mình đưa tới trước mặt em, mà phải để em học được cách có thể lấy tình cảm sâu sắc đồng dạng của em đối với anh, để em học được cách mở miệng cầu xin anh, bởi vì chỉ khi em yêu cầu hứa hẹn với anh, khi em chủ động hứa với anh, em mới có thể hiểu rõ trách nhiệm của bản thân đối với tình cảm này, chỉ có như vậy em mới có thể hiểu rõ tầm quan trọng tồn tại của anh, quý trọng nỗ lực của anh.”

Anh cho rằng mình không hề sai, cho nên căn bản không ngờ lại dồn ép cô tới mức chạy đi kết hôn.

“Quãng thời gian em xuất ngoại anh thực hoang mang, vì em, anh thành lập Thiển Vũ, vì em, anh bố trí vệ tinh trên trời, vì em, anh xây nhà, vì em, anh không biết đánh vẽ những người phụ nữ khác ra sao, anh mua nhà máy sản xuất được nổi tiếng nhất thế giới chỉ vì muốn tìm ra loại thuốc trị vết thương trong trái tim em, từ khi biết em đến nay, em chính là cả thế giới của anh. Mười năm trong thế giới không có em anh thậm chí còn không biết nó có hình dạng thế nào nữa.”

“Anh nhiều lần tự hỏi mình, hao hết tâm huyết và tâm cơ cả đời như vậy, tại sao đến cuối cùng lại là bức em đi? Anh không hiểu, tại sao anh làm nhiều như vậy mà vẫn không thể cho em hạnh phúc, cho dù em vội vàng trở về trước khi anh kết hôn, cũng chỉ là vì muốn nhổ dứt căn bệnh kéo dài kia, muốn cởi bỏ khúc mắc tình yêu sâu vô cùng của anh với em, mà cũng không hạ quyết định ở lại giữ chặt tay anh.....Anh không biết mình sai ở đâu, anh không biết điều gì đã khiến em sợ hãi, anh tự hỏi chính mình, thật sự là anh đã yêu em quá mù quáng, là anh đang ép em sao?”

Anh im lặng, ánh mặt trời xuyên thấu qua tán cây phản chiếu lên kính xe thành những ngôi sao lấp lánh.

“Thật ra, bảy năm em bỏ đi, anh không ngừng có ý nghĩ buông tha trong đầu, anh không phải là thánh nhân, mịt mù chờ đợi so với mười tám phương thức cực hình còn tàn khốc hơn rất nhiều, hơn nữa dựa theo tính cách bướng bỉnh của em, cho dù anh đợi em về cũng không thể biết kết quả rồi sẽ thế nào, rất nhiều đêm mất ngủ anh nghĩ, không bằng quên đi, cứ như vậy, cứ để quá khứ trôi đi, để chúng ta trời nam đất bắc bắt đầu lại một lần nữa.”

“Nhưng không thể, anh vẫn không thể quên được, tên của em giống như bị người ta dùng dao khắc vào trái tim anh, không thể xóa bỏ dù chỉ một nét, anh chỉ có thể không ngừng tự tìm cố ỉn, anh tự nói với bản thân anh chờ em chẳng qua chỉ là anh có trách nhiệm không thể trốn tránh với quá khứ, nếu không phải tại anh, cuộc đời em sẽ không phải trải qua kiếp nạn lớn đến vậy, có lẽ dùng hết cả nửa đời sau của anh cũng không thể bù đắp nỗi những nỗi đau em đã phải chịu đựng, nhưng anh muốn tận mắt được nhìn thấy em hạnh phúc.” Anh dừng một lát, bên môi lướt qua một chút bất đắc dĩ cùng phức tạp lúng túng.

“Em hy vọng anh hạnh phúc, nhưng lại sợ chính mình chưa chắc có thể đảm bảo cho tương lai của anh, cho nên vẫn luôn do dự, em sẽ không nói câu muốn anh ở lại, sẽ không nói muốn anh ở bên cạnh em, sẽ không nói muốn nghe anh nói anh yêu em, cũng sẽ không hỏi đến bất kì chuyện gì của anh, cho dù là Nhất Tâm hay là chiếc nhẫn trên tay anh, từ khi trở về đến nay em không hề có yêu cầu gì với anh, em thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi, rốt cuộc anh có còn yêu em không.”

“Anh hy vọng em hạnh phúc, cũng sợ mình không thể cho em nhiều hạnh phúc, cho nên không ngừng làm mọi việc, tổn hết hàng vạn hàng nghìn cơ mưu, bức thiết muốn bù đắp cho em, muốn đem những thứ tốt

đẹp nhất thế gian đưa tới trước mặt em.....Không phải là mê cung, cũng không phải là trò chơi, chỉ là anh không thể nói ra tâm tư của mình, mỗi lần tiếp cận là mỗi lần muốn nói với em, hạnh phúc của anh phụ thuộc vào em, chỉ khi em quý trọng anh nó mới trọn vẹn.”

Hai người cùng một suy nghĩ lại đi tới hai con đường hoàn toàn tương phản, phản ứng của cô khiến anh sợ hãi, thiếu cảm giác an toàn cực độ, cô càng lùi anh lại càng uy hiếp, anh khát vọng khi nào cô không thể nhìn được nữa, sẽ mở lòng gọi tên anh thật to như trước đây, bắt anh chạy đông chạy tây, đâm đá anh, điều anh muốn là sự đối xử công bằng của cô, mà không phải chỉ có một mực im lặng, khoan dung và nhẫn nại.

Đôi mi dài khẽ buông xuống, ánh mắt dừng trên tay lái lộ ra nét ưu thương.

“Mười năm, anh tưởng rằng em vẫn là em năm đó, em hy vọng anh vẫn là anh năm đó, lại không biết rằng chúng ta đã khác trước, em đã trưởng thành, anh cũng thay đổi.” Khoảng thời gian tốt đẹp từng không thể thay thế được, thì ra chỉ có thể gửi gắm trong quá khứ đã trôi qua.

“Em bây giờ và anh, rõ ràng còn yêu nhau hơn lúc trước, nhưng vẫn đi tới con đường tương phản xa cách, là vì em yêu anh không đủ ư? Anh biết không phải, nguyên nhân chính và vì yêu anh quá sâu nên em mới có thể do dự. Là vì anh yêu em quá điên cuồng sao? Nhưng nếu anh thật sự buông tay, liệu em có càng đau đớn hơn không?” Không liên quan đến đúng hay sai, nên hay không nên, nhưng cách nghĩ của anh và cô lại không thể hòa hợp, yêu, hai người có hai tín ngưỡng hoàn toàn khác nhau, giống như một trận giằng co quyết liệt, thời gian càng dài dây dưa càng sâu, tổn thương càng lớn, anh và cô càng ngày càng mệt mỏi, mà anh vẫn luôn có một khát khao thầm kín cấp thiết đối với tình yêu của cô, cứ như thế ngay cả thời gian chung sống hòa bình bọn họ cũng không thể kéo dài lâu một chút.

“Em là em, anh là anh, cho dù mấy tháng này quay lại từ đầu, anh vẫn sẽ làm tất cả mọi thứ giống y như vậy, cho dù em chấp nhận hay không chấp nhận, anh vẫn sẽ không giải thích bất cứ điều gì, vậy nên, anh bây giờ....cũng không đủ tin tưởng và cũng không có cách nào bảo đảm, nếu cứ tiếp tục như thế, liệu có đẩy em vào một vòng đau khổ và tra tấn mới hay không.” Lời anh nói càng lúc càng thương cảm, loáng thoáng mang theo tự trách và sự thê lương bất lực.

“Liên tục gây cho em những vết thương lớn như vậy, sớm đã rời xa ước nguyện ban đầu muốn em hạnh phúc của anh.”

Cuối cùng cô cũng từ từ quay đầu lại, con người cô đơn đã không còn chảy nước mắt nhìn về phía anh.

Anh nâng tay trái của cô lên, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, thói quen cong môi giờ phút này chỉ khẽ mở một đường, nhạt nhòa đến mức dường như không thể nhận ra:”Anh chờ giây phút này, đã chờ lâu tới mức sánh cùng thiên địa.”

Không biết vì sao cô cảm thấy chiếc nhẫn kia rất lạnh, rất lạnh, từng chút thẩm thấu vào mạch máu nhỏ bé dưới làn da mỏng, sau đó theo máu đưa hơi lạnh đến xương, rồi cảm giác lại truyền đến ngực, khiến trái tim hơi co lại.

“Noãn, chúng ta chia tay đi.” Anh khẽ nói.

22. Chương 22

Thiểm Vũ gần đây từ tỉnh anh đến không tỉnh anh đều bận đến mức gục như ngã rạ.

Chiếm Nam Huyền đột nhiên quyết định lên nhật trình tất cả các hạng mục sáu tháng cuối năm, dự thảo quyết sách.

Vì thế trong văn phòng tổng giám đốc các bộ phận vội vàng đưa các chồng hồ sơ trùng trùng điệp điệp tới xếp đồng trên mặt bàn. Tầng 66 mỗi ngày họp lớn họp nhỏ không ngừng, dường như mỗi giây mỗi phút anh đều vùi đầu vào làm việc, bảy giờ sáng đã xuất hiện ở văn phòng, trưa ăn qua loa mấy thứ, tối làm việc đến khuya mới rời đi.

Mỗi một ngày trả lời vô số văn kiện, lúc họp chuyên chú lắng nghe, thần thái trầm tĩnh.

Âu Dương Cúc Hàm vốn định kết thúc hôn lễ của anh rồi về Mỹ lại bị giữ lại, ngay cả Cao Phóng và Quản Dịch cũng bị guồng công việc nặng nề ép tới không còn thiên lý, cứ như thế một tuần trôi qua, buổi họp cuối cùng trước khi tan làm ngày thứ sáu bận rộn, tất cả kế hoạch triển khai của những dự án quan trọng sáu tháng cuối năm tổng thể cuối cùng cũng đầu vào đấy. Liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ, ba người rốt cục cũng rã rời. Ngay cả Chiếm Nam Huyền tinh lực hơn người cũng không chịu được hơi lộ ra sự mệt mỏi.

Uể oải ngồi trên sofa trong văn phòng anh, Âu Dương Cúc Hàm oán hận nói: "Lão đại, cho dù muốn leo lên cao nữa cũng phải để bọn này thở chút, tự dưng làm quyết định trước thời hạn cho kế hoạch sáu tháng cuối năm, cũng không phải vội vã đến mức nửa đêm canh ba, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Chiếm Nam Huyền không đáp, nói với Cao Phóng: "Mọi chuyện đã sắp xếp ổn rồi?"

"Sắp xếp ổn hết rồi, A Long và A Quyền viết cho tôi một tờ giấy nợ cầm 3 triệu đi, nói sau này sẽ trả, về phần Dương Văn Trung, theo dặn dò của cậu đã đổi thân phận rồi sắp xếp cho ông ta ra nước ngoài an hưởng tuổi già, hội khuyến học Thiển Vũ sẽ tạo điều kiện để con ông ta học xong đại học."

Quản Dịch tò mò hỏi: "Rốt cuộc là ai đe dọa Nhất Tâm?"

Đôi tân hôn đã đi Fiji hưởng tuần trăng mật, cảnh sát dường như đến nay vẫn chưa khoanh vòng được đối tượng tình nghi.

Chiếm Nam Huyền khẽ cong môi: "Là Chu Lệnh Hồng."

"A, tôi hiểu rồi, có phải là hấn bất mãn với thủ đoạn thu mua Đại Trung của anh cho nên sau khi hai người đăng tải tin kết hôn, để che mắt người khác hấn không tìm anh, mà thông minh đi làm phiền Nhất Tâm." Quản Dịch nghĩ ngợi, nhưng vẫn có chỗ khó hiểu, "Anh đã sớm biết đó là hấn, tại sao vẫn còn để hấn tiếp tục đe dọa?"

"Là ý của Nhất Tâm, làm như vậy Phan Duy Ninh sẽ thường xuyên ở bên cô ấy."

"Kết hôn cũng là ý của cô ấy?"

“Phải.”

“Kể cả việc Phan Duy Ninh bị đuổi ra khỏi Phan gia?”

“Đúng vậy, khi Phan Duy Ninh theo đuổi Nhất Tâm, Phan gia hạ chỉ không cho phép cho loại phụ nữ này bước vào cửa.”

“Cô ấy kiêu ngạo như vậy nên cũng không muốn vào Phan gia—vì thế tìm anh giúp đỡ, muốn anh nghĩ cách để Phan Duy Ninh thoát ly quan hệ với Phan gia?” Đến lúc này biến thành chuyện giữa Nhất Tâm và Phan Duy Ninh.

Nghe đến đó mặt Cao Phóng cũng lộ vẻ giật mình: “Cậu muốn tôi tìm người ngầm bảo vệ Ôn Noãn, cũng là bởi vì Chu Lệnh Hồng?”

“Phải, vụ Đại Trung từ đầu đến cuối là tôi liên thủ với Chu Lâm Lộ, Chu Lệnh Hồng dám xuống tay gây rắc rối cho Nhất Tâm, tôi lo hắn cũng có thể vì Chu Lâm Lộ mà tìm Ôn Noãn, chính là không nghĩ tới kẻ động thủ không phải hắn mà lại là Dương Văn Trung.”

Âu Dương Cúc Hàm cười gian xen vào: “Tôi chỉ tò mò một chuyện, Chiếm mĩ nam cậu thật sự rộng lượng buông tha Chu Lâm Lộ như thế thật à?” Hắn ta đã cưới Ôn mĩ nữ, dựa vào tính cách ân oán rõ ràng của ai đó, đáng nhẽ phải lột một tầng da của hắn ta mới đúng, tại sao lại giống như chẳng để ý gì để mặc hắn tiêu dao đi lại ở Macao?

Đôi môi Chiếm Nam Huyền khẽ nhếch tạo thành nửa vòng cung mang theo ác ý cực kì hiếm thấy.

“Tôi tìm người chuốc rượu Chu Lâm Lộ rồi lấy tinh trùng của hắn ta, sau đó lại chuốc bạn gái của hắn lấy trứng, rồi đánh mê gái hắn, đưa trứng đã được thụ tinh vào cơ thể cô ta.”

“Anh phức tạp thế làm gì? Bọn họ muốn có con không phải sẽ tự sinh sao?”

“Bọn họ chưa từng lên giường.”

Âu Dương Cúc Hàm há hốc miệng: “Vậy chẳng phải là——“

“Đúng vậy, Chu Lâm Lộ không biết đó là con của hắn.”

“Má ơi! Khủng bố quá!” Âu Dương Cúc Hàm toàn thân run rẩy, kêu to: “Cao cổ hủ, Quản tiểu trư! Mấy người sau này nhất định lúc nào cũng phải nhắc nhở tôi, đắc tội với ai ngàn vạn lần cũng đừng đắc tội Chiếm mĩ nam!”

Chiếm Nam Huyền khẽ mỉm cười, nhìn về phía Quân Dịch: "Dự án chip robot thông minh triển khai thế nào rồi?"

"Về cơ bản thì đã hoàn thành, tạm gọi một chữ "Vũ", phần điều khiển tôi để trên bàn anh, anh thử dùng xem có chỗ nào cần chỉnh sửa không."

Cao Phóng nhúm mày: "Nam Huyền, cậu vội vã sắp xếp trước kế hoạch nửa năm rồi cuộc là vì cái gì?"

Chiếm Nam Huyền biếng nhác cười: "Hai ngày nữa các cậu sẽ biết. Bận lâu như vậy cũng mệt rồi, các cậu về nghỉ ngơi sớm một chút đi, tôi ở lại thử nghiệm robot của Quân Dịch." Ánh mắt chuyển hướng lên bàn vi tính, phát hiện trên màn hình đã có thêm một icon chữ "Vũ".

Ba người trên sofa lần lượt đứng dậy, đi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa văn phòng tổng giám đốc, Quân Dịch nhìn về phía Cao Phóng: "Thật kì lạ."

Cao Phóng không lên tiếng, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Âu Dương Cúc Hàm vỗ vỗ vai bọn họ: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, xem ra trong lòng cậu ta đã có quyết định gì rồi."

Cao Phóng khẽ lắc đầu: "Đi thôi."

Bên trong cánh cửa Chiếm Nam Huyền kích đúp vào chữ Vũ, hình ảnh một cậu bé cười một con trâu hiện ra màn hình. Vòm mắt vuông vắn, đôi mắt như đang mở kéo thành hai đường ngang, trên đầu đội chiếc nón sớm đã thất truyền, dáng lùn, trán thẳng vai rộng, tay chân dài nhỏ, người mặc bộ đồ chú bé mục đồng thời cổ đại hay mặc, nhìn tổng thể trông cực kì khôi hài, giống như chữ Vũ (1).

Anh bật cười, Quân Dịch thật đúng là trẻ con.

Lỗ hồng ngoại phía trên camera, tiểu robot ngang ngược liếc anh một cái: "Cười cái gì? Người là ai?"

Hiếm khi cảm thấy hứng thú, anh vươn tay xoa má: "Cậu cảm thấy tôi hần là ai?"

Con mắt màu trắng theo đường ngang đảo nhanh qua một phía khác: "Ta biết rồi, người là Chiếm mĩ quốc." (2) .Màn hình ting một tiếng đưa ra hai hình ảnh, một bức là hình trong bộ nhớ của anh, một bức là hình anh xoa má cười nhặt camera vừa chụp.

Lại ting một tiếng, trên màn hình lại đưa ra một bức ảnh, Nhất Vũ hưng phấn nói: "Đây là Ôn Noãn, thiếp thất của người."

Chiêm Nam Huyền giật mình, nụ cười nhạt nhanh chóng thối lui.

Phản ứng của anh làm Nhất Vũ có chút khó hiểu.

Đầu ngón tay khẽ vuốt mảy ngài của Ôn Noãn trên màn hình, anh khẽ nói: "Không phải thiếp thất, đây là vợ của tôi."

"Vợ?" Nhất Vũ mờ mịt khó hiểu. (3)

Anh kéo bàn phím qua, nhập mệnh lệnh vào, muốn nhìn xem Quân Dịch đã lập trình tiểu mục đồng này cái gì.

Hai đường hoành tuyến đột nhiên trợn tròn, Nhất Vũ cảnh giác nhìn anh: "Người muốn làm gì?"

"Câm miệng."

"A a a! Đau đầu quá! Không được chạm vào đầu ta!" Nhất Vũ kêu to.

Anh áy náy: "Xin lỗi! Tôi quên là trước khi động thủ thuật nên làm cậu mất tri giác." Vừa nói chuyện vừa nhún chuột, Nhất Vũ khóc hu hu cười trâu biến mất.

Sau khi lưu lại những sửa đổi lập trình cho Nhất Vũ, anh bắt đầu bắt tay vào công tác.

Sắc trời dần tối, đèn cảm ứng bên trong tự động bật sáng, không gian lớn như vậy lại yên tĩnh không tiếng động, anh vui đầu vào dự án chuyên chú đến mức chưa từng ngẩng đầu lên.

Thời gian bắt tri bắt giác trôi qua, sau khi xử lý xong toàn bộ anh thở phào một hơi.

Nâng tay nhìn đồng hồ, đã gần 9 giờ.

Đẩy ghế dựa ra đứng dậy, theo thói quen đứng trước bức tường kính nhìn lên bầu trời đêm.

Ráng mây ngũ sắc ẩn sau cao ốc phía đằng xa, không biết nơi nào có ánh laser màu xanh biếc bắn về phía chân trời vô tận.

Một tấm kính thủy tinh trong ngoài ngăn cách thành hai thế giới, bên trong này là nơi anh đã chờ đợi bao nhiêu năm, hoa mỹ đến mức giống như bức tường thành tự mình dựng nên, vô thanh vô tức vô cùng tịch

mịch, mà bên ngoài là thế giới anh chưa bao giờ chân chính đi tìm hiểu, trong bóng đêm có con chim cô đơn vô danh bay vút lên, lao xuống chao liệng, giống như bay xa về phía trước vạm vỡ, vô cùng rộng lớn. Anh trở lại chỗ ngồi, viết một hàng chữ gửi cho Cao Phóng, Quân Dịch và Âu Dương Cúc Hàm, sau đó xóa bức thư đã gửi đi, tắt máy tính.

Khi đi tới cửa quay đầu lại nhìn thoáng qua văn phòng của mình, nhẹ nhàng đóng lại hai cánh cửa gỗ màu ám hồng, anh bước vào thang máy rồi đi.

Ôn Noãn mỗi ngày đều ra khỏi nhà đi dạo phố.

Chiều này cũng ba giờ có mặt ở nhà hàng Ôn Nhu từng đưa cô đến, gọi một tách cà phê, ngồi bên cửa sổ nhìn về phía màu xanh nhạt người tan làm đi tới, không biết vì sao cô lại đặc biệt muốn trở lại nơi này, thường ngồi xuống thì sẽ không động, thời gian không người quấy rầy yên lặng trôi qua theo chiều hôm.

Tính tiền xong rồi đi, chen người trong đám đông nhộn nhịp, đi qua biển người.

Đã vài lần cho dù nhắm mắt lại cô cũng có thể biết, mỗi bước giẫm lên bao nhiêu viên đá màu xanh mặc in hoa mô phỏng theo phong cách cổ, tiếp tục nhắm mắt, trực giác và nhận thức của cô đã có thể khiến tỉ lệ lầm lẫn giảm xuống 0.....nhưng vì sao đi trên con đường trong tim kia, cô lại sai?

Trước khi mắt rơi vào bóng tối ngăn ngủi, cô luôn không tự chủ được tự hỏi mình như vậy.

Mà khi mở hai mắt ra, sự bàng hoàng khinh đạm kia sẽ ngay lập tức biến mất giữa ban ngày, lọt vào tầm mắt đối diện với cô vẫn là ma nơ canh thiên hình vạn trạng cùng một viên kim cương tỏa sáng lấp lánh sau cửa kính, giống đôi mắt sâu thẳm của một người.

Tất cả đối với cô mà nói đều rất quen thuộc, lối đi bộ, lưới sắt đan, những con đường, biển quảng cáo. Cuối đường là quảng trường rộng lớn đông nghịt người, khi ngồi trên bệ cẩm thạch của đài phun nước cô nghĩ, có một loại cảm giác hít thở không thông thật ra so với chìm ngập trong nước còn đáng sợ, còn khiến người ta không thể thở được hơn.

Ôn Nhu đã qua Singapore, Chu Lâm Lộ đã chạy tới Macao, rõ ràng biết từ nay về sau chắc chắn sẽ lẻ loi một mình, không thể lại bất cẩn lạc đường nữa, bởi vì thế gian ai cũng có lối đi riêng của mình, sẽ không còn ai cứu cô lên nữa, sẽ không còn ai—ở lâu bên cạnh cô nữa.

Dường như mỗi người đều có thể dễ dàng bỏ cô xuống.....có thể nói yêu liền yêu, nói đi là đi.

Mọi chuyện rốt cuộc tại sao lại đi tới bước này?

Hình như là anh khẳng khái kết hôn, chỉ vì muốn xem cô có mở miệng hay không, nếu cô không đến, anh thật sự có thể lấy vợ, mà cô khẳng khái rời đi, chỉ vì muốn thấy anh có giữ cô lại hay không, nếu anh không đến, có thể cô sẽ thực sự bỏ đi.

Linh hồn đồng điệu giống như cùng từ một khuôn đúc ra, ngay cả kiêu ngạo cũng không thua ai.

Rốt cuộc, lần này là nói ra từ miệng anh.

Thì ra cảm giác bị người nói chia tay là yếu đuối và bất lực như thế này, giống như ngực—nơi mềm nhũt trên cơ thể bị người nện ột quyền thật mạnh, đến khi đau đến mức mỗi dây thần kinh đều đau, đau đến mức lực phủ ngũ tạng đều xuất huyết.

Ngoài mặt vẫn hoàn hảo như lúc đầu, vẫn vẽ tranh tỉ mỉ cẩn thận như cũ, cuộc sống quy luật đến mức thể nào cũng không nhìn ra linh hồn đã vỡ nát.

Thứ hai, Ôn Noãn rời giường không lâu thì nhận được điện thoại.

“Ôn Noãn? Tôi là Cao Phóng, cô có thể đến công ty một chuyến không?”

Ngữ điệu Cao Phóng vô cùng phức tạp, trong nghiêm túc lại mang theo chút bất đắc dĩ, còn ẩn chứa sự lo lắng.

Ôn Noãn kinh ngạc: “Làm sao vậy?”

“Cô tới đây rồi nói, chúng tôi chờ cô trong văn phòng của Nam Huyền trên tầng 66.”

“Được, tôi lập tức qua đó.”

Cúp điện thoại, cô cầm lấy chìa khóa ra ngoài.

Phóng xe trên đường lòng khê chùng xuống, bất giác có chút sợ hãi, đã xảy ra chuyện gì? Trương Đoan Nghiên vẫn như cũ ngồi ở vị trí thư kí tổng giám đốc tầng 66, khi thấy Ôn Noãn về mặt vội vã rõ ràng hơi ngạc nhiên, cô lễ phép nói: “Tổng giám đốc vẫn chưa về.”

Ôn Noãn lo sợ: “Là Cao Phóng tìm tôi.”

Nói xong cô đẩy cửa bước vào.

Cao Phóng, Quản Dịch và Âu Dương Cúc Hàm đều ngồi ở trong, vẻ mặt đều căng thẳng hiếm thấy.

“Có chuyện gì và tìm tôi gấp thế này?” Cô hỏi.

Cao Phóng đứng lên khỏi sofa: “Nam Huyền mất tích rồi.”

Ôn Noãn sững sốt: “Cái gì?!”

“Chỉ để lại một email bảo chúng tôi giúp cậu ấy bán mạng.” Âu Dương Cúc Hàm bực bội.

Quản Dịch ảo não: “Cậu ấy bảo cùng bác gái đi nghỉ một thời gian, nhưng tôi chỉ có thể tra được khu vực của cậu ấy ở, nhưng thế nào cũng không thể tra được vị trí cụ thể.”

Bàn tay buông thông bên người Ôn Noãn khẽ nắm chặt thành nắm, cố gắng không chế mình không để đầu ngón tay run rẩy.

Tim đập thành thành, mỗi nhịp đập đều kéo theo một cảm giác đau đớn.

Đi rồi? Cứ như vậy không nói một tiếng đi rồi?

“Anh ấy có nói—khi nào trở về không?” Cô run giọng hỏi.

Cao Phóng lắc đầu.

Cô cắn chặt môi.

Âu Dương Cúc Hàm thu lại thái độ bất cần đời, vẻ mặt nghiêm chỉnh hiếm thấy, “Thiên Vũ là tâm huyết nửa đời Nam Huyền, bây giờ cậu ấy đột nhiên buông tay tất cả, chúng tôi không biết là nguyên nhân gì, nhưng ba người chúng tôi đã thỏa thuận rồi, nếu cậu ấy đã muốn rút chân, huynh đệ chúng tôi ở lại đây dốc sức làm việc cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, tiền chúng tôi không thiếu cũng không để ý, cùng Nam Huyền vất vả bao nhiêu năm, không bằng cũng nên nhân cơ hội này nghỉ ngơi.”

Ôn Noãn càng nghe càng giật mình: “Tôi không hiểu lắm, anh muốn nói gì?”

“Nam Huyền để tôi làm quyền tổng giám đốc.” Âu Dương Cúc hàm chỉ về phía chiếc ghế trống không phía sau chiếc bàn làm việc lớn màu ám hồng. “Vấn đề là chẳng những tôi không cảm thấy hứng thú, ngược lại còn cảm thấy vị trí cao lạnh lẽo tột cùng như vậy hẳn là cô tới ngồi, nếu vậy có lẽ cô có thể cảm nhận rõ những gì cậu ấy đã phải chịu đựng bao năm qua.”

Ôn Noãn kinh ngạc không thốt nên lời.

Cao Phóng bình tĩnh nói: "Chúng tôi không biết khi nào Nam Huyền về, nhưng cậu ấy đã từng đợi cô mười năm, bây giờ đổi lại là cô đợi cậu ấy cũng không quá đáng."

Quản Dịch không lên tiếng, nhưng cũng không nhin được ai oán liếc cô một cái.

Rốt cuộc Ôn Noãn cũng hiểu ra ba người này đang trách cô, bọn họ cho rằng Nam Huyền biến mất chắc chắn có liên quan tới cô, bởi vậy bày trận bức cung, cổ nhân là bức người thoái vị, bây giờ bọn họ là bức cô lên vị, sau khi nhận ra chuyện này, cảm xúc hỗn loạn sợ hãi trước chuyện bất ngờ xa ngàn dặm, khủng hoảng, bất lực, khổ sở, hối hận và đủ loại cảm xúc đan xen trong nháy mắt không thể nói bằng lời toàn bộ trầm xuống dưới.

Về mặt cô bình tĩnh không ngờ: "Có phải tôi ngồi lên vị trí này các anh sẽ ở lại không?"

Âu Dương Cúc Hàm cười hì hì: "Nhóc con coi như vẫn còn chữa được."

Cao Phóng nhìn cô: "Ôn Noãn, nếu cô không ngại, tôi vẫn muốn hỏi một chút, tại sao rõ ràng cô—yêu Nam Huyền, lại thủy chung không muốn ở bên cậu ấy?"

Cô im lặng, hồi lâu sau mới khẽ nói: "Năm đó tôi từng thề trước linh cữu của bố, sẽ trả cho ông ấy mười lăm năm."

Kinh ngạc liếc cô, Âu Dương Cúc Hàm thở dài ra tiếng.

Quá khứ mười năm của cô là một cuộc sống đơn điệu kéo dài không có bất cứ thứ gì giải trí, cho đến khi Chiêm Nam Huyền xuất hiện, hình thức sống tu tăng của cô mới bị phá vỡ.

Khát khao tình yêu quá lớn khiến anh nảy sinh kỳ vọng cực cao đối với cô, nó tạo cho cô áp lực rất lớn, dùng hết trái tim yêu anh cả đời, lại không tin tưởng bản thân mình có thể mang lại hạnh phúc cho anh, bởi vậy cho dù yêu nhưng chưa từng thể hiện ra, đồng thời cũng cảm thấy không thể tha thứ ỉnh vì đã hại chết bố, không thể theo đuổi hạnh phúc mình muốn nương tựa, khát cầu đã lâu, cái loại tra tấn này khiến cô phải chịu bao nỗi khổ sở.

Rốt cuộc, khiến anh chọn lựa im lặng ra đi.

Vận mệnh liên tục thay đổi, để mười năm sau để cô uống chén nước đắng năm đó cô để lại cho anh.

Tại giây phút đã quá muộn này, cuối cùng cô cũng thấu hiểu toàn bộ.

(1): Vũ

(2): Nhất Vũ nói nhảm.

(3): Vì đây là chú bé mục đồng cổ đại nên nana dùng xưng hô “ta-ngươi”, hơn nữa thời cổ đại không có cách gọi vợ nên khi CNH nói thế Nhất Vũ không hiểu.

Chương 22: Biến mất, quản lý (2)

Quản Dịch lấy danh nghĩa Chiếm Nam Huyền đưa ra thông báo nội bộ, nói rõ mình vì lý do cá nhân mà tạm thời rời đi, trong lúc rời đi Ôn Noãn nhận chức quyền tổng giám đốc, toàn quyền quản lý tất cả các công việc trong công ty.

Sau khi thông báo phát ra nổi lên sóng to gió lớn, nhưng bởi vì Cao Phóng, Quản Dịch, Âu Dương Cúc Hàm – ba vị giám đốc cao cấp chỉ đứng sau Chiếm Nam Huyền đứng ra thông báo nên có lẽ là thật, vậy nên tuy rằng lòng hiếu kì của mỗi người đang bùng cháy mạnh mẽ, rôm rả bàn tán, cũng không thể không chấp nhận sự thật.

Ôn Noãn sáng nào sau khi đỗ xe trong tầng hầm xong cũng đi lên đại sảnh tầng một, bước vào thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc, mỗi người đi ngang qua ánh mắt đều kinh ngạc dừng lại trên chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của cô, sau đó mỉm cười đáp lễ với những nhân viên chào hỏi.

Vài ngày sau Châu Tương Linh và giúp việc giữa trưa mang đồ mình tự nấu đến cho cô, các loại phiên bản tán chuyện đều bị đình chỉ, ai ai cũng bình tĩnh đại ngộ, hóa ra hiện tại trông coi công ty là tổng giám đốc phụ nhân tương lai chính quy, hình tượng nữ quyền tổng giám đốc vì vậy mà vững như giang sơn đã định, tòa nhà cuối cùng cũng yên tĩnh.

Sau đó Âu dương Cúc Hàm đứng hạn về Mi.

Cô dần dần hình thành thói quen hồi trước của Chiếm Nam Huyền, mỗi ngày đứng tám rưỡi sáng nhất định sẽ có mặt ở Thiên Vũ, cuối tuần về nhà họ Chiếm làm bạn cơm với Châu Tương Linh.

Cho dù có Quản Dịch và Cao Phóng hỗ trợ, Ôn Noãn vẫn phải rất cố gắng để đối phó với khối công việc khổng lồ phức tạp, lúc mới bắt đầu phần lớn thời gian cô đều dùng để lật xem hồ sơ, mà không dám tự mình phê quyết định cuối cùng cho những văn kiện quan trọng, đối với những vụ làm ăn hơn triệu, chỉ cần xem thiếu hoặc hiểu nhầm vài chữ, đều có thể tạo nên tổn thất cực kì lớn.

Bê đồng hồ sơ đã buộc gọn gẽ tới, bên trong còn lưu lại những quyết định an toàn phong phú đa dạng của Chiếm Nam Huyền.

Những hạng mục khác nhau ở giai đoạn khác nhau sẽ gặp phải những vấn đề khó nhằn mà cô nghĩ tới muốn nát da đầu cũng không ra được, anh sẽ luôn có cách giải quyết tài tình, cho dù cùng loại hình ngành nghề chỉ cần đổi tượng thay đổi là công ty hay khu vực khác, phương pháp xử lý của anh cũng sẽ khác một trời một vực.

Sau khi từ từ tiêu hóa, tiếp xúc càng sâu, cô trong lòng càng thêm phục Chiêm Nam Huyền.

Hơn nữa vừa vùi đầu vào đã cảm thấy, so với những hành động của một người nắm quyền gánh vác một công ty lớn, dạng người sợ đông sợ tây như cô nhỏ bé cỡ nào.

Có lẽ lúc trước khi Nam Chiêm Nam Huyền sáng lập Thiển Vũ cũng không nghĩ quá xa, nhưng khi một công ty đã mở rộng đến mức hàm chứa bao nhiêu giấc mộng, sự nghiệp, tương lai thì tất cả đã trở nên khác.

Chỉ cần còn ngồi trên chiếc ghế dựa cao nhất trong phòng tổng giám đốc kia, mỗi một ý nghĩ đều phải suy nghĩ tường tận, mỗi một quyết định đều phải thận trọng chu toàn, thời điểm nào cũng không thể có sai lầm, bởi vì cái giá phải trả cho chút sai lầm đó vĩnh viễn sẽ không rơi vào người quyết sách, khi một công ty suy vong, giảm lương, cách chức, giảm biên chế và các khó khăn khác chỉ trút xuống những nhân viên vô tội.

Thiển Vũ mười năm nay chưa từng đuổi một nhân viên.

Thiển Vũ bỏ ra một khoản tiền lớn xây lầu phụ với đầy đủ các phương tiện trang bị cao cấp hoàn toàn miễn phí cho nhân viên.

Đó không chỉ là đãi ngộ, mà ý nghĩa còn quan trọng hơn chính là, che mưa chắn gió cho bao nhiêu người đã là trách nhiệm không thể tháo gỡ trên vai anh.

Đơn giản chỉ cần duy trì các hoạt động của công ty sao cho tốt đã hao phí một lượng tinh lực rất lớn, hơn nữa còn cần năng lực quyết đoán rất mạnh, ví dụ như để bảo vệ tiêu chuẩn thế giới hạng nhất trong ngành, để những nhân viên dựa vào đôi cánh của anh có thể tiếp tục phát triển sâu hơn nữa, để miếng cơm manh áo của họ có thể bảo đảm lâu dài, tuyệt đối không thể thiếu được một người đứng đầu lãnh đạo nhìn xa trông rộng, quyết đoán dũng cảm và tài hoa trác tuyệt.

Mười năm qua, Chiêm Nam Huyền làm được tất cả những điều này.

Mỗi khi bận rộn lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn khoảng không yên tĩnh bên trong hai cánh cửa gỗ màu ám trầm điêu khắc tinh xảo, bắt giác cô giật mình ngẩn ra, không biết đang ở nơi nào, mà trong đầu thân ảnh của anh lại lướt qua rõ ràng, giống như giờ phút này anh đang đứng trước mắt cô.

Nửa tháng tiếp theo, quá trình học tập của Ôn Noãn vô cùng gian khổ.

May mà trước khi Chiêm Nam Huyền rời đi đã ra quyết định cho phần lớn công việc, thậm chí ngay cả những chi tiết bọn họ không lo lắng đến anh cũng để lại chỉ thị, cô, Cao Phóng và Quản Dịch chỉ cần làm tốt theo phương hướng anh đã định ra.

Cô dần học được cách ứng dụng kiến thức vào nghiệp vụ và quản lý công ty, biết giải quyết thực tế, sau vài lần quyết định sai được Cao Phóng nhắc nhở khắc sâu thành kinh nghiệm tổn hại thực tế, tích lũy kinh nghiệm, sự thông minh vượt trội cùng sự nhanh tay nhanh mắt của cô khiến Cao Phóng kinh ngạc, Quản Dịch mở rộng tầm mắt.

Để giảm bớt áp lực và chăm sóc bữa cơm giấc ngủ của cô, Đinh Tiểu Đại được điều đi lên.

Đúng 12 giờ, tiểu muội hôm nào cũng xách bốn tầng cà mên cơm trưa Châu Tương Linh cho người đưa tới.

“Chị Ôn, đến giờ ăn cơm rồi!”

Ôn Noãn ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc, vặn vẹo cái thắt lưng, nhìn đồng hồ: “Em thật đúng là không kém một phút nào.”

Đinh Tiểu Đại cười hì hì ngồi đối diện với cô: “Dì Châu nói kém một giây cũng sẽ đến hỏi tội em.”

Nhìn bát canh sâm đặt phía trước, Ôn Noãn thở dài: “Ai mà ngờ được ăn uống cũng là một loại khổ hình chứ?”

“Tuy hơi khổ, nhưng có lợi cho sức khỏe, chị uống nhanh đi!”

Vừa cầm lấy cái thìa sắt, Cao Phóng đã gõ cửa vào, thấy trận đồ trên bàn, không nói gì chỉ cười.

Ôn Noãn như gap được cứu tinh, kêu lên: “Tối đúng lúc lắm, nhanh lên, giúp tôi diệt bát canh này.”

Đinh Tiểu Đại vươn tay chop lấy: “Chị dám?!”

Ý thức được bọn họ có chuyện cần nói, trừng mắt liếc Ôn Noãn một cái rồi đi ra ngoài.

Cao Phóng nói: “Tôi nhận được tin Chu Lệnh Hồng âm thầm mượn danh công ty khác, muốn mua tất cả những công ty con của Đại Trung chúng ta đã giải tỏa và rao bán.”

Ôn Noãn nghĩ một lúc: “Bán cho hắn, làm như không biết chuyện này.”

Nếu hắn có thể gây dựng lại, đó là bản lĩnh của hắn.

Cao Phóng gật đầu: “Về phía Nhật Bản, bởi vì cạnh tranh kịch liệt, Lũng Bản Thứ Sơn lại đưa ra yêu cầu giảm giá, mấy ngày nay hần liên tục thúc giục chúng ta mau trả lời.”

“Chuyện này tôi đã nghĩ rồi, giá chúng ta không thể giảm, mở tiền lệ sau này sẽ rất phiền phức, nhưng mà Lũng Bản vốn là khách quen, hơn nữa hợp tác luôn sòng phẳng, ý của tôi là, nếu quý sau hần ta có thể hoàn thành được định mức tiêu thụ.” Ôn Noãn lấy bút ra viết một con số, “Chúng ta có thể cân nhắc trao quyền đại lý Nhật Bản cho hần.”

Cao Phóng cười: “Chủ ý này không tồi, tôi đã so sánh số lượng tiêu thụ trong năm ở Nhật Bản, mấy công ty khác đều bị Lũng Bản cạnh tranh đến khổ, phỏng chừng không đến nửa năm nữa sẽ suy thoái, đến lúc đó hàng không đạt đến định mức cũng không cần chúng ta phí tinh lực đến chống đỡ.”

Bây giờ cho Lũng Bản Thứ Sơn quyền đại lý, chẳng qua chỉ là tặng trước cho hần thể thuận nước giong thuyền mà thôi.

Bàn bạc xong Cao Phóng đi ra, ăn xong Ôn Noãn gọi cho Quản Dịch.

“Tôi xem email nghiên cứu gửi đến cho Nam Huyền có nhắc tới kế hoạch tuyệt mật, đó là gì vậy?”

“Đó là một tổ đầu tư phát triển chip thông minh hơn ba mươi triệu đô la, đề án là Chiếm mĩ nam năm ngoái đề ra, cậu ấy cho rằng cuộc sống hiện tại 100% người dân cho dù là công việc hay cuộc sống đều không thể thiếu internet, bởi vậy quyết định nghiên cứu một trợ lý thông cảm công việc, là đối tượng nói chuyện phiếm, bác sĩ tâm lý, giáo viên dạy thêm và rất nhiều ứng dụng khác ở trong robot thông minh phi thực thể.”

Ôn Noãn cảm thấy hứng thú: “Vậy chẳng phải là không có gì không làm được sao?”

“Dựa theo nguyên lý, trong những con chip thông minh này có tri thức căn bản khổng lồ, có năng lực độc lập suy nghĩ và xử lý công việc, còn có cả nhân cách hoàn thiện, người sử dụng có thể dựa theo sở thích của mình để thiết lập ngoại hình, tính cách, giới tính, ngôn ngữ và hình thức giao tiếp, trong máy tính của Chiếm mĩ nam có cài phiên bản dùng thử đầu tiên, cô có thể mở ra chơi một chút.”

“Aizz, bây giờ không có thời gian, bận như chó chết ấy.”

Lời cô hơi tục, Quản Dịch cười to.

Cúp điện thoại, Ôn Noãn thẩm duyệt từng văn kiện trên bàn.

Hoặc kí tên, hoặc hạch chuẩn, hoặc bác bỏ, sau khi xử lý xong quay sang hòm thư, đầu tiên phê chỉ thị công văn đưa xuống các bộ phận, hơn 80% là xem qua các email báo cáo tiến độ công tác, chỉ chọn vài email mấu chốt trọng điểm phê xuống chỉ thị tóm tắt đơn giản mà rõ ràng sau đó chuyển cho người phụ trách tương quan xử lý.

Dần dần đã bắt đầu thuận buồm xuôi gió, trước khi tan tằm rớt cuộc cũng có chút rảnh rỗi.

Với hộp ô mai trên bàn, lấy một quả mơ ngậm vào miệng, sáng khoái đầu óc.

Hộp ô mai đề lên hai tấm bưu thiếp, một tấm gửi từ Singapore, một tấm gửi từ Macao.

Tầm mắt lơ đãng xẹt qua màn hình LCD, tay niết thành đấm nện xuống một cái, đi qua đi lại trong văn phòng rộng lớn.

Đi tới đứng trước tấm kính thủy tinh, im lặng nhìn xuống dưới.

Mã tích xa trầm mang vị liễu

Nhâm Tây Phong xuy lãnh Trường An nguyệt

Hựu tiêu hựu, hoa như tuyết.

Hà sự tối thôi nhân lão? Đại ước phi đằng đãi mạc chúc.

Nhất nhật như niên, tâm tự như kỉ thành hồi.

(Thơ của Nạp Lan Tính Đức)

Lẳng lẳng nhìn mặt đất dưới tầng 66, người như kiến xe như hộp, đường như là một dây rong biển uốn lượn thật dài, vì rất cao, khiến tất cả mọi việc thu vào mắt trở nên sai lệch, giống như quá khứ, rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua, bây giờ nhớ lại, cũng đã giống một hồi cảnh trong mơ mờ ảo.

Một ráng mây chiều vắt ngang qua bầu trời xa xăm, từng áng mây lớn bị nhuộm thành màu hồng sáng rực.

Vô biên vô hạn, trong tường ngoài tường, tất cả đều là sự trống vắng lẻ loi dưới sắc trời hoa lệ, không người làm bạn, không người chia sẻ, chỉ có nỗi nhớ sâu đến xương tủy, cùng với sự sợ hãi không biết người kia đang ở phương trời nào.

“Bà xã, sinh nhật vui vẻ...”

Ôn Noãn quay đầu lại, hai tròng mắt sợ hãi tròn tròn. Ánh mắt trong thời gian ngắn nhất đảo qua mỗi một góc, hoàn toàn không có ai, tâm trạng chấn động mãnh liệt hơi bị áp chế, cuối cùng nhận ra tiếng nói chuyện như ma quỷ kia phát ra từ chính máy tính của mình, cô như bỏ nhào qua đó.

Dưới góc trái màn hình có một chú bé mục đồng nhỏ nhắn đầu đội nón đang ngồi, giống như bị bóng người thỉnh linh xuất hiện dọa cho hoảng sợ, sau khi đảo tròng mắt hứng phần không thôi: “Người là Ôn Noãn?”

Ôn Noãn há hốc mồm: “Vừa rồi—là cậu nói?”

“Vừa rồi? Ack, hôm nay là mừng chín tháng chín, đó là tự động nhắc nhở lão đại cài đặt trong máy.”

Màn hình tức thời đưa ra một tấm ảnh, Chiếm Nam Huyền nâng tay xoa má ngồi trên ghế, tuần dung toáng hiện lên vẻ cô đơn mang theo ý cười nhạt, đôi đồng tử tinh thiểm giống như lúc đó ở căn phòng này vô thức gỡ bỏ tất cả phòng ngự, trả lại hết vẻ hồn nhiên, trong không gian lần thứ hai truyền đến giọng nói của anh: “Bà xã, sinh nhật vui vẻ....”

Tiếng nói hơi dè dặt giống hệt mười năm trước, cậu thiếu niên đẹp trai luôn bị cô bắt nạt kia, mỗi khi vô tội nhận được một lá thư tỏ tình không biết từ đâu tới, đều bị cô hung ác chất vấn một trăm lần.

Nước mắt Ôn Noãn lập tức chảy ra.

“A——tại sao người lại khóc?”

Tiểu mục đồng thấy phản ứng của cô chân tay luống cuống, gấp đến độ chốc chốc lại muốn nhảy lên trâu cưỡi trâu chạy đi, rồi lại lập tức xoay người nhảy xuống, không ngừng xoay quanh tại chỗ, không biết làm sao cho phải: “Lão đại ở nơi nào? Đều tại hấn sửa lại lập trình của ta!”

Công năng xử lý hậu trường mạnh mẽ nhanh như chớp bị tiểu mục đồng kích động.

Vài giây sau đó mỗi một dàn máy tính trong cả tòa nhà Thiển Vũ đều đánh ra một hàng kí tự không biết từ đâu đến: “Lão đại ở đâu? Mau ra đây!”. Ngay sau đó tất cả điện thoại di động trong phạm vi tòa nhà đều nhận được tin nhắn kì lạ: “Lão đại ở đâu? Mau ra đây!”, cùng lúc mấy chủ riêng biệt được kết nối với hệ thống mạng vệ tinh nội bộ bị công kích mạnh, tiểu mục đồng trên màn hình chạy càng nhanh, loại bỏ tất cả số liệu đang trong quá trình phân tích, rất nhanh tập trung hai nguồn tín hiệu, trong một phần vụn giấy gần thu được tín hiệu gần đó, tự động tạo ra gói dữ liệu lập lúc đấy qua một bên: “Lão đại ở đâu? Mau ra đây!”.

Thật lâu sau, tin tức phát đi như đá chìm đáy biển, không hề đáp lại.

“Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!” Con mắt ngang lần qua lần lại, chỉ thiếu hai giọt lệ, tiểu mục đồng không biết làm sao liên tục xoay người trên lưng trâu, đang định đào tẩu, tín hiệu truyền đến chợt lóe, cuối cùng cũng có người trả lời: “Sao cậu lại xâm nhập vào kênh đặc thù này?”

“A a a! Cuối cùng cũng tìm thấy người! Mau ra đây!”

“Đừng nghịch ngợm nữa, coi chừng Quân Dịch reload lại não cậu.”

Tiểu mục đồng vừa hoảng sợ lại cuống cuồng, gửi video và ảnh qua: “Ôn Noãn khóc!”

Trên màn hình mái tóc đen của Ôn Noãn xoa tung rủ xuống bàn, giống như nhấn nặn hồi lâu giờ phút này rốt cục bùng nổ, tiếng khóc vang cả không gian không che lấp chút nào, thê lương bi ai đến mức giống như cực kỳ oán hận, bởi vì khóc quá lâu nên tiếng khóc của cô còn thỉnh thoảng còn mang theo thở dốc, hai vai co rúm lại có cảm giác lẻ loi bất lực khác thường.

Lần này trả lời đến cực kỳ nhanh: “Cậu đã làm gì?!” Dấu hỏi chấm thật to thêm cả một dấu chấm than, giống như một nỗi tức giận và lo lắng không khống chế được đột nhiên ào đến.

“Không phải ta! Là tại cái tự động nhắc nhở mà người đặt! Cô ấy vừa nghe thấy thì khóc! Người mau hủy—“

“Cậu câm miệng! Bảo cô ấy ngồi dậy!”

Hai trong mắt ngang lại đảo về phía bàn, tiểu mục đồng cất tiếng gọi: “Ôn Noãn, cô ngồi dậy đi, tôi đã tìm thấy——“

“Nói nhảm ít thôi!” Một chỉ lệnh không tiếng động nhập vào bộ xử lý của nó.

Tiểu mục đồng meo máo, hừ một tiếng, không vui xoay người sang chỗ khác ngồi xuống, chỉ để lại một dáng vẻ oan ức.

Ôn Noãn cuối cùng cũng bình tĩnh lại, khống chế được tiếng khóc, ngẩng đầu lên, lấy giấy lau nước mắt, tâm sự dưới đáy lòng vô thức xuôi dòng nói ra: “Rốt cuộc anh ấy đang ở đâu?”

Tiểu mục đồng vẫn không nhúc nhích.

Vài giây sau, màn hình đánh ra hai chữ: “Trên biển.”

Cô khàn giọng khóc thút thít: “Tôi rất nhớ anh ấy.”

Thật lâu sau, không có hồi âm, cô lại nói: “Tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh ấy.”

Lần này có đáp lại:”Chuyện gì?”

Cô cười khổ, tự nói:”Rất nhiều, muốn hỏi anh có lên giường với Bạc Nhất Tâm không, muốn hỏi——“

“Không có.”

Ôn Noãn ngẩn ra, nghiêng cái đầu lúc này vẫn còn úp sấp trên cánh tay ở mặt bàn hỏi máy tính, phiền muộn không thôi:”Thì ra là cậu thật sự có thể tán gẫu với con người.”

“Còn gì muốn hỏi nữa?”

“Vậy còn những người phụ nữ khác? Có hay không?”

“Không có.”

“Chỉ có một mình tôi?” Cô ngẩng đầu, cái cằm xinh đẹp chống xuống hai cánh tay, hoàn toàn quên mất người trả lời cô là một tổ hợp chương trình thông minh ảo, trong đôi mắt sững đờ vừa chờ mong lại vừa hồi hộp.

“Phải.” Câu trả lời khẳng định không chút do dự giống như một cục chocolate, sau khi nhìn thấy ngọt ngào đến mức nụ hoa trong lòng cô từ từ hé nở, tuy nước mắt trên mặt còn chưa khô nhưng cũng không nhận được khe cười:”Tuy rằng lời của cậu không phải là sự thật, nhưng vẫn cảm ơn cậu, Nhất Vũ.”

Tiểu mục đồng lẩm bẩm nhún nhún vai.

Chốc lát sau, trên màn hình lại đánh ra một hàng chữ.

“Còn chuyện gì nữa không?”

Cô im lặng, đôi mi dài cụp xuống, thanh âm nhẹ như tơ:”Anh ấy.....có còn yêu tôi không?”

Qua hồi lâu, trên màn hình viết ra từng chữ.

“Vĩnh viễn là Huyền của em.”

Nước mắt lần thứ hai cuộn cuộn trào ra, đạt được sự an ủi hư ảo như ý muốn, nhưng bỗng chốc lại khiến con tim càng thống khổ, không khống chế được tình cảm khiến chút ý thức còn sót lại của cô làm một hành động ngăn cản mình tiếp tục sa vào, cô đứng dậy rút thẳng nguồn điện máy tính.

Ở một nơi khác trên trái đất.

Trong một vùng biển vô biên vô hạn có một con thuyền đang đang yên tĩnh đậu ở đó.

Dưới bầu trời rộng lớn, chiều hôm ngàn dặm, một bóng người cao lớn lẳng lặng dựa vào mạn thuyền.

Đôi mắt trông về phía xa, thấy trời không thấy đất, ngoài nước biển vẫn là nước biển mênh mông, tận cùng thế giới kéo thành dải nước biển giáp ranh với bầu trời, từng con sóng biển đen ngòm như mực đổ vào mạn thuyền, au đó tấp vào vách đá dựng đứng cách đó không xa, ngoài vách núi đen lờm chờm đất đá còn rậm rạp cây cối sinh trưởng không biết mấy trăm mấy ngàn năm, ở một nơi sâu khuất trong biển và bầu trời như ở đây, hoang vắng đến nỗi thậm chí còn không thấy một tí dấu vết của con chim nào đó đã từng bay qua đây.

Một lúc lâu sau, giữa trời chiều, khóe môi anh từ từ vẽ lên tạo thành một đường gợn sóng quyến rũ chết người. Anh vừa cười vừa đi vào khoang thuyền, cầm trong tay cái di động sớm đã tắt tất cả các chức năng chỉ còn lại ứng dụng bản đồ vệ tinh, đặt xuống mép khe ở mũi thuyền.

23. Chương 23 (end + Phiên Ngoại)

Chương 23: Trở về, dẫn dắt

Trong hai tháng sau đó, Ôn Noãn không mở máy tính trên bàn nữa.

Ngày qua ngày bận rộn và tôi luyện đã khiến trái tim mềm yếu của cô dần trở nên mạnh mẽ như cơ thể, yếu đuối như vậy một lần là đủ rồi, sau ngày đó cô không còn khóc, tất cả thời gian đều vui đầu vào công việc, chỉ mong trong đại hội cổ đông cuối năm đưa lên được thành tích nổi bật.

Sáng thứ bảy, Đỗ Tâm Đồng sau khi sinh con xuất viện hẹn cô sang Quân Khải uống trà.

Hai người vừa mới ngồi xuống cặp chiếc ghế mềm đối diện song song, liền thấy Phan Duy Ninh đỡ Bạc Nhất Tâm bước vào.

Bạc Nhất Tâm nhìn thấy các cô, không chút nghĩ ngợi trực tiếp đi tới.

“Có để ý không?” Cô thờ ơ hỏi, người đã tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Ôn Noãn.

Phan Duy Ninh gạt đầu với hai người, một bàn ba người phụ nữ, thật sự không có lí do để hấn ở lại, lấy cớ hút thuốc rồi rời đi.

Đỗ Tâm Đồng nguyệt Bạc Nhất Tâm một cái: “Không mời tự đến, quấy nhiễu tâm trạng người khác, bữa này cô trả.”

Bạc Nhất Tâm cười nhạt: “Dựa vào cái gì chứ?”

“Dựa vào cô còn nợ tôi một lời xin lỗi.”

“Phải không? Vậy cô đã nói với Ôn Noãn chưa?”

“Nói với cô ấy? Tôi thế nào cũng phải xếp sau cô chứ.” Đỗ Tâm Đồng mỉa mai trả lời lại.

“STOP!” Ôn Noãn giơ hai tay lên, “Bữa này tôi mời, OK?”

Hai mỹ nhân đồng thời lườm cô: “Liên quan gì tới cô?”

Tính cách tương thông trăm miệng một lời, khiến Đỗ Tâm Đồng và Bạc Nhất Tâm một lần nữa đánh giá lại đối phương.

“Người quá tốt có phải là dạng người như cô ấy không?” Bạc Nhất Tâm dẫn đầu đối địch ngấm.

“Sẽ không tìm ra người thứ hai đâu.” Đỗ Tâm Đồng lập tức phụ họa, “Cho dù có bị người ta tát vào má trái, má phải còn lại vẫn sẽ duy trì dáng vẻ từ bi của Quan Âm ngọc nữ, thật khiến người ta không thể chịu nổi.”

Ôn Noãn xoa trán thở dài: “Quả nhiên là phụ nữ độc ác và phản diện khó chiều, chúc mừng hai người vì đã có quá đủ hai yếu tố đó rồi.”

Bạc Nhất Tâm cong miệng, Đỗ Tâm Đồng bật cười.

Không biết từ đâu một ánh đèn flash chợt lóe, hình như có người chụp ảnh các cô từ xa.

Đỗ Tâm Đồng nói: “Chúng ta được đại minh tinh dắt lên báo rồi, không biết ngày mai tiêu đề sẽ là trò cười gì nữa đây?”

Trong lòng Ôn Noãn khê động.

Ngồi chơi đấu võ mồm thời gian trôi qua quả thực rất nhanh, cuối cùng đương nhiên là anh chàng duy nhất Phan Duy Ninh trả tiền.

Núi vẫn xanh, tiếc rằng dòng đã chuyển, thời gian cạn kiệt không nuôi mối hận thù.

Sau khi mỗi người một ngả, Ôn Noãn mang theo chút bánh ngọt ngon miệng quay về nhà họ Chiếm trên đường Lạc Dương.

Chị Hoan chạy lại mang tới cho cô một tách trà sâm sớm đã pha rất nhiều.

Châu Tương Linh kéo cô ngồi xuống: “Tiểu Noãn, chừng nào thì cháu chuyển về đây?”

Ôn Noãn cười, mỗi lần gặp cô, câu đầu tiên của Châu Tương Linh luôn là muốn cô vào nhà họ Chiếm ở, lý do là để tiện chăm sóc, thêm nữa là nhà quá lớn, bà không có bạn, Chiếm Nam Huyền lại không biết khi nào mới trở về, một mình bà buồn đến sợ rồi.

Nghĩ một lúc, cô nói: “Tuần này đi, tìm một ngày để lái xe đến giúp cháu chuyển vài thứ về đây.”

Châu Tương Linh mừng rỡ: “Cháu thật sự đã nghĩ thông rồi ư?”

Cô mỉm cười: “Qua một khoảng thời gian nữa cháu tự lái xe cũng không tiện lắm.” Đi về hằng ngày vẫn nên để lái xe thì an toàn hơn.

“Aizz——” Châu Tương Linh thở dài, “Cháu nói Nam Huyền, thằng bé này rốt cuộc đi đâu? Lâu như vậy rồi mà ngay cả một cú điện thoại cũng không có.”

Một lúc sau Ôn Noãn mới nói: “Bác đừng lo lắng, khi nên trở về tự nhiên anh ấy sẽ về.”

Sau buổi trưa cô lái xe rời đi, sau khi lái xe ra khỏi cánh cổng lớn màu bạc, đưa vào một cái CD. Đó là một bài ca đã rất lâu, chuyện xưa trong bài ca rung động đến tận tâm can, kể về một người con gái đã lỡ yêu người mình không nên yêu, nhưng cô nguyện dùng cả đời để đổi lấy một lần đối xử thật lòng của anh, bài ca cất tiếng: “Em thà thay đổi cuộc đời mình, còn hơn thay đổi tình yêu cuồng dại của em đối với anh.”

Ánh nắng sớm thu, đám lá cây trên đường núi ánh lên một màu vàng lấp lánh.

Thêm một ngày trôi qua, là thêm một phần oán hận chất chứa.

Mười năm? Không, cô không đợi được, mới ba tháng cô đã chờ đến mức hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Lần này, đổi lại là cô không muốn buông tha anh.

Nếu tình yêu giữa cô và anh đã được định trước là một hồi chiến tranh kì lạ, quỹ tích là một con đường lặp đi lặp lại truy đuổi luân hồi, dù thế đến nay cô vẫn chưa từng sử dụng thủ đoạn với anh. Cô đang chờ một ngày, trên gương mặt chỉ có thần thái nhàn nhã của anh sẽ lộ vẻ phản kích tột đỉnh.

Thứ hai đến công ty, Ôn Noãn gọi giám đốc bộ phận thị trường lên: "Toàn cầu có mấy tòa soạn có lực ảnh hưởng nhất?"

Đối phương báo ra mấy tên. Cô cười, nghiêng người dựa vào ghế, ánh mắt ôn hòa mà kiên định: "Tôi cho ông một tháng để tôi lên bìa mấy tạp chí đó."

Bộ phận thị trường và bộ phận quan hệ xã hội của Thiển Vũ liên thủ, tăng ca thêm giờ trong ba ngày để ra toàn bộ phương án.

Sau khi được Ôn Noãn xét duyệt, kế hoạch rất nhanh được tiến hành nghiêm ngặt.

Đầu tiên là Ôn Noãn và Bạc Nhất Tâm, hai mỹ nhân đương quang nổi bật bốn phía cùng tham gia một bữa tiệc tối, hôm sau báo chí tạp chí thỏa sức khuếch đại, một tràng chuyện cũ được đào lên rồi hâm nóng, sau khi thành công thu hút sự chú ý của người đọc, Ôn Noãn giống trống khua chiêng chuyển vào nhà Chiếm Nam Huyền. Sau đó công khai lộ diện làm bạn shopping khi rảnh rỗi với Châu Tương Linh – mẹ Chiếm Nam Huyền, bà luôn dành lời nói yêu thương mặn nồng dành cho cô con dâu hợp ý, vì thế Ôn Noãn lại khiến báo giới mất một lượng mực lớn.

Một топ chuyên gia đi vào lầu phụ Thiển Vũ, phụ trách dung mạo đáng vẻ của cô và huấn luyện cô đủ kiểu, ví dụ khi vẽ mặt khi đối mặt với ống kính, sau đó nói đủ loại chuyện, nhưng không đề cập gì tới việc Chiếm Nam Huyền đột nhiên mất tích, chỉ cười: "Hãy giữ cho anh ấy chút cảm giác thần bí."

Sau khi nhanh chóng nổi bật giữa bầu trời, lại từ chối tất cả các tờ báo giải trí ngoài cửa.

Chỉ nhận vài tờ thương giới, tài chính kinh tế và các tờ kinh vực chuyên nghiệp nổi tiếng khác để phỏng vấn. Nhằm phối hợp đồng bộ, Thiển Vũ đồng thời cũng tuyên bố với bên ngoài sẽ triển khai mấy hạng mục cực kì quan trọng, quyết định ba tháng trước của Chiếm Nam Huyền bây giờ chính là điều vinh dự của cô.

Đủ loại mỹ danh: "Người lãnh đạo xinh đẹp nhất", "Người đứng đầu tập đoàn có ảnh hưởng lớn nhất", thậm chí khoa trương đến mức như: "Sát thủ thương giới quyền rũ nhất phương Đông", "Váy mẫu đơn xuất sắc nhất Châu Á" liên tục đến ào ào.

Ba bốn tuần sau, từ khi tin tức chấn động - Thiển Vũ tuyên bố với thế giới kế hoạch nghiên cứu chế tạo robot thông minh phi vật thể vốn đầu tư hơn ba mươi triệu đô la một năm đã bước đầu đạt được thành công đột phá, lúc này người lãnh đạo cao nhất trong cơ cấu Thiển Vũ – Ôn Noãn cuối cùng cũng đạt được mục đích, cuối tháng đúng ý lên trang bìa tạp chí nổi tiếng nhất trong giới thương nghiệp.

Lầu phụ Thiển Vũ, trong gian cà phê bố trí lịch sự tao nhã dành riêng cho quản lý cấp cao, Cao Phóng buông tạp chí trong tay xuống, khóe miệng không nhịn được phì cười, không lâu trước kia cả thành phố ngửa đầu mong ngóng hôn lễ của Chiếm Nam Huyền và Bạc Nhất Tâm, mà chỉ gần nửa năm sau, nữ diễn viên chính đã đổi thành Ôn Noãn, thành tích như thật như giả của cô giống như có ma kính bảo hộ, bỗng nhiên chói mắt đến mức không ai địch nổi.

Chỉ ngoại trừ người đã từng là nhân vật thần thoại Chiếm Nam Huyền.

Cao Phóng nhìn Quản Dịch phía đối diện, cuối cùng mở miệng trước hỏi: "Nam Huyền ở đâu?"

Quản Dịch chớp đôi mắt to tròn: "Anh hỏi tôi?"

"Cậu chơi còn chưa đủ à?" Cao Phóng cầm tách cà phê lên, cười nói: "Đừng quên Cúc Hàm đã nói qua, đắc tội ai ngàn vạn lần cũng đừng đắc tội Nam Huyền, nếu cậu ấy biết cậu biết chuyện không báo——đến lúc đó cũng đừng nói tôi sao không nhắc nhở cậu trước."

Quản Dịch chu miệng: "Vốn tôi thật sự không biết, sau đó Nhất Vũ vô tình kích động hệ thống, khi kiểm tra tôi mới phát hiện ra Nam Huyền mở một kênh đặc biệt. chắc chắn, anh không ngờ được đâu, mấy tháng này Nam Huyền chưa từng lên lục địa, từ bãi biển Boracay của Philippines đến đảo Phuket cạnh vịnh Daya, sau khi qua Malacca đến Sri Lanka và Madives, xuyên Biển Đỏ đến Địa Trung hải, rồi lại đi qua Malta đi thẳng tiến biển Gibraltar."

Cao Phóng kinh ngạc, thế này không phải là đi nửa vòng trái đất rồi sao?

Quản Dịch ngửa ngáy ngiên rằng: "Anh có biết cái canô của cậu ta thiết bị hoàn mỹ một giờ chạy được bao nhiêu hải lý không? Căn bản là đã có âm mưu từ trước rồi, lộ tuyến thuyền đi, nơi cung cấp nguyên liệu và cảng đỗ đã sắp xếp không chê vào đâu được."

"Bây giờ cậu ấy ở đâu?"

"Biển Celtic gần Ireland."

Đó là một hòn đảo nhỏ không người cực kì xinh đẹp. Bao quanh đảo là vách núi cao dốc đứng, từ đỉnh đến mặt đất trải rộng bạt ngàn cây cối, phủ kín đến nỗi ngay cả ánh mặt trời cũng không thể chiếu vào, thỉnh thoảng có vài tán lá lớn lộ ra khe hở, cũng tối đen như mực, mù mịt như trong cơn lốc, làm người ta không thể nhìn rõ được bên trong, cho dù là ban ngày, chỗ sâu trong rừng rậm thỉnh thoảng truyền tới vài ba tiếng gầm gừ gào rú của thú hoang, cái loại sức mạnh của thiên nhiên này đánh bạt lá rừng, lan tỏa trong không trung rừng rậm.

Men vật biển rừng rậm dần biến thành những lùm cây thưa thớt, những ngọn cỏ dại xanh biếc phủ trên mặt đất, dưới cỏ dại là những hòn sỏi cứng, cách lùm cây không xa là một bãi đất trống bằng phẳng, dựa vào những cọc gỗ cao vút hai met dựng một căn nhà gỗ mới tinh hướng ra mặt biển rộng.

Bờ cát từ nhà gỗ đi về phía trước trăm bước, đi chân trần lên, cảm giác những hạt cát trắng dưới chân như bột bạc, từng bước khê lún xuống, khi đi đến bờ biển, thoải mái mềm mại nói không nên lời.

Cách đó không xa có một con thuyền đang yên tĩnh đậu trên biển.

Nước biển khi mờ khi tỏ từng tầng kỳ ảo biến đổi thành những màu sắc tươi đẹp, cát trên bờ trắng thuần, nước biển màu xanh nhạt trong suốt thấy đáy, sau đó biến chuyển thành một màu xanh lam trong vắt đẹp đến nỗi không cách nào tả được, trong một mảnh màu lam còn có vài chỗ vì bãi san hô dưới biển mà nước tạo thành màu đen sẫm, giữa biển sâu lại càng giống như một cái hang tăm tối, sóng biển và chân trời cùng tiếp nơi ngoài xa, để lại một mảnh sương mờ nhưng không thể che khuất tầm nhìn.

Đi chậm chậm dọc theo bờ biển từ đầu đến cuối, ở dưới vách đá đen dựng đứng trước mặt biển không có lấy một ngọn cỏ, phủ kín những đá ngầm to nhỏ đã bị nước biển mài mòn đi sự sắc nhọn.

Ánh mặt trời mùa đông nhẹ nhàng không nóng, chiếu lên người mang theo hơi lạnh không thể tỏa đi, co một chân ngồi trên mỏm đá nâu đen cao nửa người, vùng nước cạn từng chút từng chút đẩy nước lên, nhưng không qua nổi ngón chân, sau đó rút lui trong tiếng sột soạt.

Nghe lâu tiếng sóng biển có quy luật, sẽ khiến lòng bắt đầu nảy sinh sự thoải mái khó có thể miêu tả.

Đại dương trông xa không thấy cuối cùng là một sức mạnh tràn đầy kì lạ, giống như có một sức người vô hình mà cực kì dịu dàng có tác dụng trấn an tinh thần kỳ dị không thể chống cự, nhìn chăm chú càng lâu nội tâm càng yên lặng, trên mặt biển vĩnh viễn sẽ luôn có những làn sóng nối tiếp nhau, khi đi qua đôi mắt thu lại im lặng gột rửa lồng ngực, những thứ không thoải mái đều được cọ rửa mang đi, trả lại một tâm hồn thuần khiết trọn vẹn.

Thu chân lại, nằm ngửa trên mỏm đá, hai tay gối sau đầu. Đã quen rời xa nơi huyên náo ồn ã, chỉ đặt mình trong trời đất, nhìn mây bay qua.

Vẫy chào những con chim hải âu bên bờ biển

Xem giấc mộng mây trong lòng mình

Để giới gần ra sao?

Đôi tai chợt rõ không lí do, can đảm có phong ba.

Trời cao biển rộng, cuối cùng anh cũng đi đến tận cùng trái đất, thủy triều tới rồi lại lui, thời gian mấy tháng cứ như vậy một trích trôi qua như thoi đưa. Nhớ cô đã giống như một điều tự nhiên, cho dù phiêu

lưu đi đến hải vực đảo nhỏ nào, vẫn luôn tập trung nhớ về một mình cô. Khóe môi bất giác cong lên lộ ra một nụ cười nhẹ như tơ, chắc cô hận anh lắm?

Dựa vào tính cách của cô nhất định sẽ hận. Cái loại thâm hận im lặng không tiếng động này, từng khiến anh bức mình đến nỗi muốn lôi cô ra nuốt thẳng vào bụng. Từ khi nghe thấy sự tức giận khó kìm nén trút ra trong tiếng khóc của cô, anh có thể khẳng định, sau khi trở về không cần mơ mộng sẽ được đối xử tốt nữa.

“Anh ấy.....có còn yêu tôi không?” Hỏi một cách nhút nhát như vậy thật giống một cô gái mới yêu lần đầu, thấp thỏm chờ mong, còn mang theo sự sợ hãi quá rõ ràng.

Một khắc kia anh thật không phúc hậu mà muốn cất tiếng cười to, ngực thật ầm, ầm đến nỗi suýt chút nữa bỏ dở kế hoạch hàng hải này lập tức bay trở về bên cạnh cô.

Nhưng cuối cùng vẫn là không chế được chút rung động và xúc động đó.

Cô và anh, đều cần một khoảng thời gian đủ để khiến quá khứ và tình yêu quá mức đau khổ mãnh liệt này lắng lại.

Khép lại hai mắt, đôi tai tinh mẫn dường như mơ hồ nghe thấy tiếng xé không của ngọn gió nhẹ đang phe phẩy.

Chiêm Nam Huyền đứng dậy, mị mầu trông về phía đằng xa, điểm đen trên mặt biển chạy nhanh đến gần dần hiện ra hình thuyền.

Biết anh ở đây, chỉ có người của công ty phụ trách vận chuyển tiếp tế cho anh.

Nhảy xuống mỏm đá, anh đi về phía cũ.

Ca nô rất nhanh phóng tới, khi đến gần bờ chẳng những tốc độ không giảm, mà còn đột nhiên chuyển mạnh 90 độ, cách thức mạo hiểm tạo nên một đầu sóng trắng phụt lên hơn met, trong tiếng động cơ xình xịch, một người trẻ tuổi tóc nâu ánh mắt xám lại buống bình đứng trên mạn thuyền vung mạnh hai tay về phía anh, hét to: “Hê! Chiêm! Không ngờ cậu vẫn còn sống! Không bị chết chìm trong cô đơn hả?”

Mấy người thanh niên nhảy từ trên tàu xuống, ôm từng hòm đồ, vượt biển lên bờ, chuyển vào nhà gỗ.

Tang Mã Tư đi tới ôm anh một cái thật lớn: “Cậu còn định ở cái nơi quỷ quái này bao lâu nữa?”

“Một tuần.”

Tang Mã Tư ẩn ý nháy nháy mắt trái với anh: “Tôi mang đến cho Hoa Kiều cậu một thứ rất hay.”

“Ồ?” Anh phối hợp trưng ra vẻ hứng thú.

Mắt Tang Mã Tư tối sầm lại, cố gắng rít cái giọng lên mức chói tai: “Bạn có cô đơn không? Bạn cần bạn gái không? Hãy mở tập chí XX ra, tìm thấy tên tôi, hãy gọi vào số 1234567.”

Chiêm Nam Huyền cười nhạt không ngừng.

Nét buống bình trên mặt Tang Mã Tư biến thành mê say: “Trời ạ, cho tới bây giờ tôi chưa từng gặp qua cô gái phương đông nào đẹp như thế, quả đúng là công chúa bước ra từ truyện cổ tích, rất mê người! Kiều ngạo anh tuần như tôi cũng không nhận được vừa thấy đã thương! Chiêm! Cậu quen cô ấy như thế nào?”

Chiêm Nam Huyền ngăn ra: “Cái gì?”

Tang Mã Tư quay đầu lại kêu một cậu thanh niên đã đến gần căn nhà gỗ: “Hê! Đồng nghiệp! Đợi đã!”

Hắn chạy tới, mở cái hòm trong tay người nọ ra, lục tung lên, rút ra một quyển tạp chí chạy đến trước mặt Chiêm Nam Huyền: “Trong này có ảnh của cậu, Chiêm, cậu giỏi thật đấy! Tạo lập cả một vương quốc cho hoàng hậu của cậu!”

Chiêm Nam Huyền cầm lấy, nhìn bức ảnh nhân vật trang bìa, anh mở to hai tròng mắt.

Giấy dán tường màu tím thêu kim tuyến điểm tô những bông hoa đang nở rộ, mỗi đóa hoa tươi đẹp quý giá vô cùng, trên sàn nhà làm bằng gỗ cây hồng đào đặt một chiếc ghế quý phi từ thời Trung Đại, lớp đệm mềm trên ghế cũng là màu tím đậm, tay vịn ngà voi nạm vàng chạm khắc tỉ mỉ một bức tranh kinh thánh.

Nghiêng người trên ghế dài là một vị tuyệt sắc mỹ nhân.

Mặt trái xoan tinh tế tôn lên đôi tai bạch ngọc, đôi môi anh đào phần nộn tự tiểu phi tiểu, đôi mắt phát ra ánh sáng như ánh ngọc, trong vắt như hạt bụi nhỏ không tì vết, lại giống như màu nước mơ hồ lưu chuyển tận vũng sâu không thể quan sát, cực kì mê diệu.

Mái tóc đen xõa ngang vai sáng bóng như gấm, một lọn khê thông xuống bên má cô, trên người mặc một bộ váy liền dài tay làm bằng nhiều lớp sa mỏng màu tím, cổ áo vuông thêu ren họa tiết cổ điển tinh xảo của Trung Quốc, lấp ló sau cổ áo là xương quai xanh gợi cảm tinh tế.

Sợi tơ màu tím ôm quanh vòng ngực, trang trí cho vòng cung hoàn mỹ mềm mại, chiếc váy lụa mỏng màu tím dài đến đầu gối, trắng mịn không tì vết, hai chiếc chân nhỏ cong cong duyên dáng dựa sát nhau, làn váy nhẹ nhàng vén lên nơi khúc chân mảnh khảnh, tùy ý tựa vào mặt ghế nhưng thiên nga, cuối chân là một đôi giày satin màu tím thêu hoa để bằng .

Cô mệt mỏi nửa nằm trên ghế, tay phải khẽ nắm lấy tay vịn, cả người chỉ có một món đồ trang sức, đó chiếc nhẫn bạch kim màu trắng thuần khiết trên ngón áp út của bàn tay trái đang khẽ vuốt bụng. Trạng thái lơ đãng nói không nên lời, vẻ mặt có chút kinh ngạc khi vô ý phát hiện ra nhiếp ảnh gia, lại giống như cao quý thản nhiên đến mức tự tin hào phóng, mà không biết có phải đã trải qua thương giới tôi luyện mấy tháng hay không, khéo môi tựa tiểu phi tiểu của cô lơ đãng lộ ra một vầng sáng lạnh nhạt ngưng tụ, khiến khí chất thanh lịch quý phái của cô tăng thêm một sức quyến rũ khác.

Chiếm Nam Huyền bình tĩnh nhìn cái bụng mà bàn tay Ôn Noãn đang nhẹ nhàng phủ lên.

Nhanh chóng mở trang trong ra, khi thật sự đã chắc chắn cô đã kết hôn và mang thai hơn bốn tháng từ trong hàng chữ, anh bật thốt kêu lên: "Shit! Shit!" Buồn bực đập tờ báo vào đầu mình, "Shit!"

Chiều tối, lái xe đưa Ôn Noãn từ Thiển Vũ về đường Lạc Dương.

Vừa vào cửa chị Hoan đã nói với cô Châu Tương Linh và Trì Bích Tạp hẹn đi xem nhạc kịch. Sau khi ăn cơm chiều cô theo thói quen lên thư phòng tầng ba, định xử lý nốt sổ công việc còn lại.

Khi đẩy cửa ra chợt sững sốt, trên chiếc bàn lớn rộng lớn bày một bức tranh vẽ theo lối Trung Quốc cổ, không biết là người hầu nào dọn dẹp phòng tò mò mở ra rồi quên cuộn lại, cô đi qua cuộn tròn bức tranh lại, tùy tay bỏ vào bình hoa mai men xanh bên cạnh, sau đó nhíu mày, một vài bức trong bình tranh đều bị xé giấy dầu.

"Bảo bối..." Phía sau truyền đến một tiếng thở dài trầm thấp, cô đang kinh ngạc thì bị người sau lưng kéo lại đặt trong lồng ngực, "Suýt....là anh, là anh..." Cằm của cô bị một bàn tay mạnh mẽ từ phía sau nâng lên, đôi môi mảnh liệt mà khát thiết ấn xuống, tất cả đều là mùi vị cô quen thuộc đến linh hồn. Cảm xúc mừng như điên như nước tràn vào họng cô, chỉ cảm thấy những vết thương cũ mới đầy người, ngay cả nỗi sợ hãi kinh hoàng trong lòng, cũng tiêu biến toàn bộ khi nhiệt độ cơ thể anh quanh quẩn bên cạnh, nước mắt đã lâu không rơi ứa ra từ vành mắt, khoảnh khắc tiếp theo thần chí sống lại, sau khi miên man suy nghĩ tức giận bùng nổ. Cô ra sức giãy dụa, hét chói tai: "Anh buông ra!"

Chiếm Nam Huyền không thể không buông cô ra, đôi mi buông nửa nhanh chóng che khuất ý cười.

Ôn Noãn ôm đồng tranh trên bàn ném về phía anh: "Anh cút đi!" Tức giận và tủi thân bùng cháy trong ngực không khống chế được, cô liên tục lấy những bức tranh cuộn tròn trong bình ra ném về phía anh: "Anh về làm quái gì? Đừng để tôi nhìn thấy anh nữa!"

"Hê hê! Bảo bối, bình tĩnh, bình tĩnh, em sẽ dọa đến con anh mất." Anh giơ hai tay lên tạo dáng đầu hàng, không né không tránh để mặc cô đánh, nhưng lùi về sau một bước lớn đứng ở ngoài khoảng cách an toàn của cô, dùng cách này để người phụ nữ mang thai đánh đá của anh có thể bình tĩnh lại.

Cúi đầu nhìn những bức tranh tán loạn trên mặt đất, đôi mắt anh nhấp nháy dụi dụi vô hạn. Tất cả bức tranh đều vẽ anh, bức nào cũng thể.

Sau khi phát tiết xong, Ôn Noãn tựa vào bàn kê thở dốc.

Những bức tranh đó, giống như nhật kí của người khác, chia đều mỗi tuần mấy bức, tất cả đều vẽ theo những tấm ảnh chụp anh đăng lên báo, mỗi một nét, mỗi một đường, ba năm nay cô đối với những đường cong trên cặp mắt trong trẻo của anh, sớm đã quen thuộc đến thấu tận tâm can.

Ba năm, cô không nhớ rõ mình đã vẽ bao nhiêu bức tranh gương mặt anh, chỉ biết góc trái mỗi bức đều ấn bốn chữ, Huyền của Ôn Noãn, người trong bức tranh là Huyền của cô, cô vốn tưởng rằng, cho dù sông cạn đá mòn, cho dù lam điền ngọc noãn, anh vĩnh viễn vẫn là Huyền của cô.

Nhưng mà anh cứ biến mất như vậy, suốt hơn bốn tháng.

Cô lạnh lùng nhìn anh, không nói gì.

“Bảo bối.” Anh cong miệng khẽ gọi, ánh mắt dịu dàng đi vào lòng người.

Cô mím môi, rốt cục cũng áp chế được tiếng “Cút” bên miệng, chỉ hừ lạnh ra tiếng.

“Chiếm đại tổng, chia tay chia chiếc gì cũng nói rồi, mắt tích ngài cũng chơi rồi, hay là nói cho tôi biết tiếp theo ngài còn định chơi gì nữa? Để tôi chuẩn bị tâm lý trước, như vậy tôi mới có thể phối hợp ăn ý với ngài được, ngài nói có phải hay không?”

Nghe thấy lời châm chọc anh dừng bước chân đang lại gần cô, sợ lại chọc cô giận.

“Bảo bối...” Anh dịu dàng gọi lại, môi không nhịn được nhếch lên phía trước, “Trên trang bìa em thật sự vô cùng xinh đẹp, thật sự vô cùng xinh đẹp, đẹp đến nỗi—” Anh nghiêng đầu, dường như muốn tìm một tính từ thích hợp, liếc mắt nhìn cô, con ngươi như lung linh huyền sắc: “Đẹp đến nỗi.....khiến anh rất có cảm giác.”

Cô bực bội lại vươn tay lấy tranh ra.

“Ấy.....Đừng nóng, anh còn chưa nói xong.” Ra hiệu bảo cô đợi một chút, đừng sốt ruột, nụ cười trên mặt anh càng sâu: “Lần đầu tiên nhìn thấy em trên tạp chí, anh tự nói với mình, đây là người phụ nữ của anh, là người phụ nữ Chiếm Nam Huyền anh muốn, là người phụ nữ anh vẫn luôn tha thiết khao khát, bảo bối, em thật sự khiến anh không thể không chế được trái tim mình.”

Lửa giận trong mắt cô cuối cùng cũng từ từ bình ổn xuống.

Nhưng ngữ điệu vẫn mang theo không cam lòng cùng trách cứ: “Em hỏi anh, khi em bị bệnh nằm viện, có phải là anh gọi Lăng Chấp Ẩn tới không?”

“Phải, chị em không cho anh gặp em, anh đây sẽ khiến cậu ấy phải đi sớm một chút.”

Chỉ cần để cô tận mắt nhìn thấy người yêu Ôn Nhu, không cần anh làm gì, tự cô sẽ chặt đứt mối dây dưa không muốn xa rời này, tự tay đưa Ôn Nhu sang Singapore.

“Còn Lâm Lộ? Cũng là anh vụng trộm khiến anh ấy phải vội vã chạy đi Macao?”

“Chính cậu ta muốn đi đấy chứ, anh chỉ đẩy tốc độ của cậu ta nhanh thêm thôi.”

Thật ra anh cũng không làm gì, chỉ phóng lửa vào sân sau nhà Chu Lâm Lộ thôi mà, để hắn ta óc không mang nổi mình ốc nhanh chóng cút xa khỏi người cô.

“Nói vậy bác gái muốn em về nhà cũ cũng là ý của anh?”

“Đầu tiên không phải, chìa khóa là bà đưa cho em.” Nếu anh biết trước, tuyệt đối sẽ không thất sủng đến mức để cô gặp anh và Bạc Nhất Tâm, “Còn lần thứ hai, anh chỉ có thể nói rằng—là bà không thể tiếp tục ngồi nhìn anh rầu rĩ không vui nữa.”

Đáy lòng sâu khó lường quả thật tuyệt thế vô song, cô cảnh giác: “Còn việc gì em không biết nữa?”

“Có một việc.” Anh từ từ đi tới gần cô.

“Là gì?”

Chiêm Nam Huyền cẩn thận ôm lấy cô đặt lên mặt bàn, đứng vào giữa hai chân cô, nắm chặt lấy tay cô, cánh hoa mang theo ý cười thong thả phủ xuống, lướt qua vành tai cô: "Cả đời này, anh vĩnh viễn là Huyền của em." Nói xong anh dùng lực ngăn lại tiếng thét bùng tỉnh sắp thoát khỏi miệng cô, khiến cô không thể tránh, cũng không thể cử động, mắng cũng không mắng được, mà chỉ có thể thoải mái tựa vào ngực anh ngoan ngoãn để anh hôn.

Anh im lặng nhếch khóe môi giống như đang cố nhịn cười mà đến cuối vẫn không thể nhịn được, lộ ra một đường cong tuyệt mỹ. Có lẽ, chờ sau khi cô sinh con xong, anh sẽ nói cho cô biết.

Bức email trước khi rời đi anh viết cho Cao Phóng, Quản Dịch và Âu Dương Cúc Hàm.

Đại ý là.....muốn bọn họ tìm chút việc cho cô làm, đừng để cô có thời gian miên man suy nghĩ sau khi anh rời đi.

Năm sau, ngày mừng chín tháng chín.

Chuẩn bị từ rất lâu, triển lãm tranh thần bí trong tầng 5 của Thiên Vũ cuối cùng cũng công khai trưng bày với bên ngoài, nhưng tất cả các vị khách thuộc mọi tầng lớp đều phải xếp hàng chờ sau ngày mừng chín tháng chín mới có thể tiến vào, mở cửa cho thân hữu của chủ triển lãm, chỉ tiếp đãi những người có hồ sơ cá nhân được lưu trong máy tính.

Người chủ trì buổi lễ khai mạc không phải Chiêm Nam Huyền, cũng không phải là Ôn Noãn, mà là tiểu Nhất Vũ mặc lễ phục.

Một tổ hợp gồm hơn mười cái màn hình tinh thể lỏng và những con chip chứa khối dữ liệu khổng lồ được cài đặt trong đó, phụ trách trông coi, giám sát, kiểm tra, thu phí và đối thoại với người xung quanh.

Không cần thắc mắc, lần triển lãm này quả thật có thu phí, hơn nữa còn mỗi người mỗi khác.

Khi Lưu Đan Nhiên đã sớm được phục chức cùng Trì Bích Tạp sóng vai đến, xuất ra thẻ nhân viên kiểm tra.

Nhất Vũ nho nhã lễ phép: "Giám đốc Lưu, xin chào, triển lãm lần này có thu phí thích hợp với mỗi người đến tham quan, tất cả khoản tiền thu phí toàn bộ sẽ được quyên vào quỹ từ thiện, sau khi nghe thấy tiếng "bíp" thì xin hãy nhập vào con số người muốn quyên góp, tiền quyên sẽ tự động khấu trừ vào tiền lương cuối tháng của người."

Lưu Đan Nhiên cực kì kinh ngạc, ấn một con số.

"Tiền quyên đã nhận, vô cùng cảm ơn lòng thiện tâm." Trên màn hình hiện lên một đóa hoa hồng.

Trì Bích Tạp cũng cười quét thẻ của mình.

Màn hình lập tức hiện lên một khuôn mặt tươi cười: "Giám đốc Trì, xét thấy người có một vài cống hiến đặc biệt, vì để biểu thị tấm lòng cảm tạ, lần này thu phí mười nghìn tệ, tự động khấu trừ vào tiền lương cuối tháng của người, mời hai vị vào tham quan."

Trì Bích Tạp thảm thiết kêu lên: "Mười—mười nghìn tệ?! Trời ạ! Đan Nhiên cô nghe thấy không? Mười nghìn tệ!" Hành vi giết người vô nhân đạo! Có cái loại tổ lòng cảm ơn như vậy sao? Rõ ràng là khoác da dê trả thù!

Lưu Đan Nhiên cười không ngừng.

Cánh cửa kim loại đóng chặt mở sang hai bên, sau khi người vào tự động đóng lại, cùng lúc đó tất cả máy tính trong phòng đồng loạt bật sáng, đột nhiên xuất hiện dòng chữ tiêu đề theo lối hành thư do tự tay Chiêm Nam Huyền viết: "Hoan nghênh ghé thăm, Huyền của Ôn Noãn."

Đến sau là Quách Như Khiêm và Đỗ Tâm Đồng đã mang thai đứa thứ hai.

Sau khi hai người ấn vân tay, Nhất Vũ nhúu mày: "Đỗ tiểu thư, Quách tiên sinh, thật xin lỗi, vì không thể tìm thấy giấy chứng nhận kết hôn của hai người trong kho dữ liệu toàn cầu, dựa theo lời dặn của Ôn Noãn, triển lãm tranh này từ chối cho hai vị đi vào."

“Cái gì?!” Đỗ Tâm Đồng nóng nảy, kêu lên, “Tôi là phụ nữ có thai đấy! Đến đây một chuyến tưởng dễ lắm à?”

Nhất Vũ khó xử làm vẻ mặt đau khổ: “Thật ra vẫn có cách để các người vào.”

“Nói đi.”

“Chỉ cần các người đồng ý sau khi sinh đứa nhỏ sẽ đặt tên cho nó là Quách Độc!”

Quách Như Khiêm còn chưa kịp ngăn cản, Đỗ Tâm Đồng đã vung tay lên: “Không thành vấn đề.”

“Vậy mời hai vị vào.” Cánh cửa kim loại lần thứ hai mở ra.

Quách Như Khiêm đỡ khóc đỡ cười: “Tâm Đồng, sao em lại đồng ý với nó.”

“Hứ, chúng ta sau này đặt tên con là gì nó quản được à?”

“Cho dù em đặt tên con là gì, bắt đầu từ ngày đăng kí khai sinh cho con nó sẽ liên kết sổ hộ tịch đổi tên con chúng thành Quách Độc, bất cứ lúc nào chỉ cần nó phát hiện ra tên không đúng, sẽ tự động sửa lại.”

Đỗ Tâm Đồng thét chói tai: “Sao anh không nói sớm hả?!” Cô xoay người ra muốn nói phải trái, màn hình cạnh cánh cửa đã khép lại phát ra tiếng cười xảo quyết: “Đỗ tiểu thư, người vừa mới vào còn chưa bắt đầu đi thăm, xin hãy đợi hết năm phút rồi mới đi ra khỏi phòng triển lãm, thật ra cái tên Quách Độc này rất đặc sắc, nghe cái là thấy độc ác rồi, vợ của lão Đại đúng là thiên tài mà.”

Đỗ Tâm Đồng hoàn toàn ngây dại.

Ngoài cửa Quản Dịch và Đinh Tiểu Đại nắm tay nhau đến, Đinh Tiểu Đại tò mò hỏi: “Thật sự thần kì như vậy sao?”

“Em thử rồi sẽ biết.”

“Thử như thế nào?”

“Thì gọi nói mở cửa.”

Đinh Tiểu Đại nghe lời nói: “Máy tính, máy tính, mở cửa ra.”

Màn hình phân biệt âm thanh trong một phần vạn giây lập tức hiện lên vô số trái tim: “Tiểu Đại thân mến, xin hãy trả lời những câu hỏi dưới đây, chương pháp người thích nhất là?”

Đinh Tiểu Đại khanh khách cười to: “Thập bát chương mộng giáng của thiên hạ vô địch ngạo mạn nhất Thiển Vũ!” Nói xong phát luôn một cái vào mộng Quản Dịch, khiến anh oai oái kêu đau.

“Đáp án chính xác, xin hỏi cách ngắt người thích nhất là gì?”

“Ngắt bình thường!”

“Đáp án chính xác, xác nhận chính là Đinh tiểu muội.”

Đinh Tiểu Đại hưng phấn đẩy Quản Dịch: “Đến anh, đến anh!”

Quản Dịch đau mộng oan ức than thở: “Máy tính chết tiệt, mở cửa mau!”

Nhất Vũ bực mình: “Quản tiểu trư không lễ phép, xin hãy trả lời những câu hỏi dưới đây, người và Đinh tiểu muội có lên giường không?”

Quản Dịch đỡ người ngây ngốc, Đinh Tiểu Đại vừa thẹn vừa sợ.

“Tại sao Chiêm mĩ nam lại sửa lại lập trình của tôi?”

Nhất Vũ thúc giục: “Thế rốt cuộc có lên không?”

Quản Dịch liếc xéo nó: “Không.”

Nhất Vũ lập tức kiêu căng nói: “Lão Đại nói người không phải là đàn ông, mời người trở về lên rồi lại đến.”

Quản Dịch buộc lòng phải nén giận: “Lên, lên, được chưa?”

Nhất Vũ có chút mơ hồ: "Có thể trả lời hai lần sao?"

"Tôi là cha cậu, trả lời mười lần cũng được!" Thừa dịp bộ phận tích của nó đang hỗn loạn, anh bay nhanh đến trước mặt màn hình nhập chỉ lệnh vào, hừ, muốn chinh ta hả? Không có cửa đâu!

Nhất Vũ không tập trung bị sửa lại lập trình kêu thảm thiết: "Người làm gì ta?"

"Không có gì, chẳng qua chỉ cho cậu lên thôi, mở cửa nhanh lên!"

Đinh Tiểu Đại che miệng cười trộm.

Nhất Vũ khóc không ra nước mắt mở cửa ra, khi Đinh Tiểu Đại đi qua trước mặt nó, nó tủi thân không thôi thì thào: "Nương, Quân tiểu trư lên ta không phải là loạn luân sao?"

Đinh Tiểu Đại suýt tí nữa thì té ngã.

Sau khi bọn họ đi vào, máy tính nhận được yêu cầu kết nối internet qua video..

Nhất Vũ kinh hãi nói với bên kia: "Ôn đại mỹ nhân, triển lãm tranh lần này chỉ ột mình người xem, nếu người muốn Lăng Cháp Ẩn tiên sinh ở bên cạnh cũng được xem, xin hãy trả lời trước một vấn đề."

Lăng Cháp Ẩn bĩu môi đứng dậy: "Không xem thì không xem, có gì đặc biệt hơn người chứ?"

Ôn Nhu cười ẩn hẩn về chỗ cũ: "Chuyện gì?"

Ôn Nhu lưỡng lự một lúc: "Cháp Ẩn."

Nhất Vũ giận dữ: "Trả lời sai, cắt đứt liên lạc, đề xuất vĩnh viễn không chấp nhận, tạm biệt!"

Ôn Nhu và Lăng Cháp Ẩn ngạc nhiên thấy màn hình trước mặt chợt lóe, cửa sổ đối thoại đã bị đóng sầm lại.

Tiếp theo Nhất Vũ nhận được một cuộc gọi internet, vừa nhận biết được người đó là ai, nó phát ra một tràng cười líu lo sung sướng mà khùng bố tàn ác, gửi vào màn hình bên kia một bộ xương khô màu đen.

"Chu thái tử, thật không may thứ đón tiếp người lại là chương trình công kích, máy tính của người trong vòng mười giây sẽ chết máy, trong vòng một phút sẽ bị định dạng lại, hai phút sẽ đốt cháy các bo mạch chủ và CPU."

Chu Lâm Lộ ở Macao xa xôi điên tiết gào rú: "Chiếm Nam Huyền chết tiệt!"

Khi đã xử lý xong toàn bộ chuẩn bị nghỉ ngơi, Cao Phóng đến.

Nhất Vũ than thở: "Làm người khó, làm máy tính thì dễ? Cũng chả dễ đâu."

Cao Phóng cười: "Nam Huyền đâu?"

"Lão Đại ở nhà xem đĩa nghe nhạc với vợ yêu." Trên màn hình hiện ra bức ảnh một cô gái: "Đến đây, theo lệ cũ. Thứ bảy đi hẹn hò, ta sẽ gửi thông tin vào hòm thư của người."

Cao Phóng kinh ngạc: "Là ý của ai?"

"Thái hậu nương nương." Cánh cửa kim loại mở ra.

Cao Phóng đi vào: "Giúp tôi cảm ơn bác Chiếm."

Cửa lại khép lại, Nhất Vũ truyền toàn bộ tin tức về số 1 đường Lạc Dương.

Trong căn phòng nghe nhìn vô cùng xa hoa có thể đếm trên đầu ngón tay trên thế giới, đang phát một bộ phim kinh điển cũ.

Ôn Noãn nhớ rõ khi còn trẻ xem bộ phim này, ngồi trong rạp xem phim với Chiếm Nam Huyền suốt ba tiếng liền, trong tất cả các tác phẩm Âu Mỹ nổi tiếng, bộ phim "Cuốn theo chiều gió" này do Clark Gable và Vivien Leigh đóng là tác phẩm kinh điển truyền thế nhất.

Sẽ không có một bản nào trung thực và diễn tả nguyên tác một cách sống động hơn nó, từ những nhân vật thích hợp đến tình tiết trung chuyển, từ những trang phục sắc sảo của thế kỉ đó đến những cảnh tượng tráng

lệ, đám cháy ấy, cái tát ấy, nụ hôn ấy, nó là bộ duy nhất mà sau khi cô thích tiểu thuyết còn cực kì hâm mộ tác phẩm điện ảnh chuyển thể.

Chiêm Nam Huyền lười nhác thoải mái nằm trên chiếc ghế mềm bọc nhung đầu gối lên đùi Ôn Noãn, hưởng thụ quả việt quất Ôn Noãn nuốt vào miệng, một bên mở tin nhắn điện thoại vừa nhận được, một bên thò bàn tay vào trong cái nôi trẻ em dưới sàn, khẽ vuốt Chiêm Thừa Nhân nhỏ bé đang dần chìm vào giấc ngủ say.

Trên mặt nở ra một nụ cười nhạt, anh đưa cho cô xem đoạn clip quay Quấn Dịch: "Bà xã, buồn cười chết mất!"

Cô xem xong, phì cười: "Anh thật xấu xa." Cầm lấy một quả việt quất đưa vào miệng anh.

Anh mút ngón tay cô, hơi nâng mảnh đá trước ngực cô lên: "Bà xã, những thứ lúc trước anh tặng cho em đâu rồi? Quà đâu? Thư tình đâu? Đi đâu hết rồi?"

"Khóa trong két bảo hiểm ở ngân hàng."

"Bà xã."

"Anh đã mua căn nhà hồi trước em sống."

Cô cúi đầu nhìn anh.

"Còn cả ngôi trường anh quen em nữa, chỗ chúng ta hẹn hò lần đầu tiên, quán cà phê chúng ta thường đến, công viên chúng ta yêu nhau, tất cả anh đều mua."

Cô mỉm cười: "Anh vì những thứ này mới muốn đi kiếm tiền?"

Chống hai tay lên ghế tựa mình, mặt anh cọ qua nơi mềm mại trước ngực cô, đôi môi mỏng khẽ cong hướng tới gần môi cô, con ngươi sáng như ánh sao sớm, khóe môi gợi lên lộ ra một nụ cười hoàn mỹ.

"Nếu ngày đó không bị Dương Văn Trung bắt đi, em có đến không?"

"Anh đã hỏi một nghìn lần rồi."

"Có hay không?" Ngón tay thon dài lúc này không còn leo lên cái cổ nhỏ bé của cô nữa, mà là dò xét xuống làn váy cô, rồi tiến vào.

Cô muốn bắt lấy tay anh, lại bị anh nắm chặt lấy cổ tay, hai ba chiêu đã hóa giải được sự phản kháng của cô.

Ngón tay dài ác ý đẩy mạnh, tương phản hoàn toàn với động tác cường ngạnh là lời nói phát ra từ miệng anh, mang theo sùng nịch cùng dụ hoặc có vẻ dằng dặc vô cùng: "Có hay không?"

"Ái....nói rồi mà....không biết."

"Bảo bối, chúng ta có ba phòng trẻ con, em có muốn hai năm sinh đủ không....có hay không?"

Anh kéo lấy người cô ngã nhào xuống mặt thảm, tình cờ đề lên điều khiển từ xa, màn hình chiếu phim vụt tắt, trong luồng hơi thở kiều diễm tràn đầy vang lên tiếng hát của Westlife "The world of our own", Thế giới của chúng ta.

Nhiều năm trước kia, khi cô ở trong phòng anh nghe bài hát này, dường như trong phút chốc liền thích.

Là anh dẫn cô vào thế giới của những tiếng ca, máy tính của anh mỗi tuần đều thay đổi với những ca khúc mới nhất, hơn nữa anh có thể tùy ý chơi các loại khí cụ phát ra âm sắc ngân nga theo điệu nhạc đang đang đưa, thường khiến cô bội phục than lên sợ hãi.

Trong một giai đoạn nào đó của cuộc đời sẽ không ngừng gặp được rất nhiều người, đó chính là người dẫn đường của mình.

Trong thời điểm bị dẫn dắt, tất cả đều không thể đoán trước sau này sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có đi qua quãng đường đó, nhìn lại kết quả, mới hiểu rõ, thì ra ông trời sắp xếp để mình gặp người mình yêu, chính là để người đó dẫn mình đi đến nơi này trong con đường đời.

Ngày và đêm lần lượt biến mất, khi con người cũng già yếu như khúc ca, hoặc không còn nhớ rõ rất nhiều chuyện cũ trước kia, nhưng nhất định vẫn luôn nhớ có một người, cả đời này cũng sẽ không quên, khi ấy là anh đã đưa cô đang hỗn loạn ngã trên đường đi ra từ trong sơn cùng thủy tận, nắm tay cô, cùng cô đẩy ra cánh cửa thế giới.

Vì thế trong biển người mênh mông đã có một nơi tốt đẹp như vậy, The world of our own. Từ khi bước chân vào phạm vi tình yêu, là anh cùng cô, dịu dàng nắm tay nhau bước đi trong thế giới của hai người.

Đợi khi cô bay qua ba nghìn dặm non sông, một lần nữa bắt đầu lại từ khoảnh khắc cô quay trở về trước mặt anh.

Có một số thứ, không phải là một sớm một chiều, mà là từ nay về sau, cả đời cả kiếp cũng không dừng.

Ngoại truyện

Từ sau khi Ôn Noãn làm tổng giám đốc Thiển Vũ, Chiêm Nam Huyền nhất định không chịu trở về dẫn thân vào công việc nữa, cho dù cô tốn bao nhiêu lời lẽ, anh vẫn luôn có trăm ngàn cái cớ nghe có vẻ đúng mà sai lẽ mà vẫn khiến cô không thể nào phản bác được, lần nào cũng thuyết phục cô mặc anh tiêu dao thế ngoại.

Khi đưa con đầu lòng của hai người Chiêm Thừa Nhân ra đời, bọn họ nói với nhau thế này.

“Nam Huyền, anh chừng nào thì về công ty làm việc?”

Người đàn ông đẹp trai đang đắm chìm trong cảm xúc kích động lẫn hạnh phúc của việc mới được lên chức cha, bởi vì vui đến mức gân rỗng trên mặt lộ hết cả lên mà trở nên rất dễ thương lượng.

“Bảo bối, em nói khi nào thì chính là khi đó, mẹ của con lớn nhất thế giới, anh nghe lời em.”

“Thật sao?” Ôn Noãn mừng rỡ.

“Ừm, nhưng mà có một điều, có thể để anh vượt qua cảm giác nghiện làm bố trước được không?”

Ôn Noãn cười: “Không thành vấn đề.” Phỏng chừng cái loại cảm giác mới mẻ này không cần nửa tháng sẽ trôi qua.

“Vậy được, chúng ta nói rồi đấy nhé, đợi sau khi con gọi bố, anh sẽ suy nghĩ đến việc quay về làm việc.”

“Cái———gì?!”

Kẻ nào đó vui vẻ nói: “Con còn chưa gọi anh là bố, sao anh có thể vượt qua được cảm giác nghiện làm bố chứ?”

Một cái gối mềm đập thẳng đến.

Đến khi Chiêm Thừa Nhân biết gọi bố, đứa con gái thứ hai của bọn họ Chiêm Ương Cách cũng ra đời.

Ôn Noãn lại hỏi: “Nam Huyền, chắc anh cũng nên về công ty làm rồi nhỉ?”

“Bảo bối, em làm khó anh quá, con gái chúng ta vừa mới sinh, em đã bắt anh rời xa nó?”

Tiếng hai ba cái gối liên thanh bôm bốp soàn soạt kéo tới.

Xuân đi đông đến, mùa hè năm nay bọn họ đón chào đứa con út Chiêm Tình Bắc.

“Nam Huyền, anh——”

“Bảo bối, chẳng lẽ em không cảm thấy chúng ta nên đối xử với các con một cách công bằng sao? Sao anh có thể để Bắc Bắc ở nhà một mình mà quay về Thiển Vũ công tác, đó không phải là việc mà một người cha nên làm.”

Đan gối loạn lạc không đếm xuể.

Sau đó, trước khi hai người lại sắp sửa nói về chuyện này, anh sẽ vươn tay kéo cô vào lòng, khước miệng khẽ nhếch: “Bảo bối, em thấy về phương diện quyết sách và quản lý em giỏi hơn hay là anh giỏi hơn?”

“Đương nhiên là anh.” Nếu không việc gì cô phải mòn mỏi hy vọng anh trở về Thiển Vũ chứ?

“Lại hỏi em một chuyện nữa, công ty và các con, cái gì quan trọng với em hơn?”

“Cái này còn cần hỏi?”

“Trả lời anh.”

“Các con.” Cô nguyện vì các con trả giá tất cả.

“OK, anh giỏi hơn em, các con lại quan trọng hơn công ty, nếu vậy để anh chăm sóc các con, em quản lý công ty, đây không phải là sự phân công thích hợp nhất sao? Bảo bối.”

Ôn Noãn ghen lời, biết rõ là anh già mồm át lẽ phải, nhưng cô lại không thể phản bác được.

Qua đêm nay, Ôn Noãn cuối cùng cũng buông tha cho việc thuyết phục, từ đó về sau trong nhiều năm vẫn là cô ngày qua ngày trấn thủ ở Thiển Vũ, thực hiện các kế hoạch phát triển thế này thế kia, còn Chiếm Nam Huyền thông thả rảnh rỗi, chỉ ở trong nhà họ Chiếm làm một vú em vui vẻ.

Thời gian qua mau, ngày tháng trôi đưa, bọn nhỏ dần lớn lên.

Một ngày nọ, Chiếm Thừa Nhân đang đọc sách, Ương Cách và Tình Bắc khoa chân múa tay nghịch vũ khí, người tới ta đi, đại sảnh một mảnh đao quang kiếm ảnh.

Chơi cực kì phấn khích, vừa đánh vừa uy hiếp: “Đợi tí nữa tao lấy xe tăng cán mày.”

Đứa kia uy hiếp lại: “Em lấy máy bay đè chị.”

Thừa Nhân không chịu nổi quấy nhiễu, đặt sách sang một bên, ngẩng đầu lên: “Còn ồn nữa, tao gửi ngay chúng mày sang nhà bác.”

Thời gian nhanh như bay, thấm thoát đã là hơn ba năm sau.

Ngày hôm đó, nhà họ Chiếm nghỉ ngơi trong phòng tề tụ đủ một nhà năm người.

“Nam Huyền, em nghĩ rằng anh vẫn nên về công ty làm việc thì tốt hơn.” Khi nói chuyện thanh quản đề cao chứa ý cảnh cáo.

“Không phải anh đã sớm về rồi à?”

“Khi nào? Sao em lại không biết?” Lần này vừa sừng sốt vừa lấy làm lạ.

“Để anh tính cho.” Chiếm Nam Huyền nhổm dậy kéo lấy tay cô, tê từng đầu ngón tay trắng như bạch ngọc sứ men xanh của cô: “Năm nay Thừa Nhân chín tuổi, vậy chắc là——mười chín năm trước, anh vừa về đã về mười năm, từ năm mười tám tuổi đến hai mươi tám tuổi, đó chính là thời gian thanh xuân quý giá nhất trong cuộc đời mỗi người đàn ông.” Ngữ khí tràn ngập vẻ hoài niệm với những năm tháng hăng hái đó, đến cuối cùng lại biến thành nỗi đau đớn xót xa cùng thương tiếc cho chính bản thân mình: “Thật không thể hiểu nổi, tại sao lúc trước anh lại ngu ngốc đến mức ném cả cuộc đời mình vào Thiển Vũ nhỉ?”

“Chiếm, Nam Huyền! Từ khi em bắt đầu mang thai Nhân Nhân anh đã nhàn rỗi ở nhà, bây giờ Cách Cách đã tám tuổi, ngay cả Bắc Bắc cũng bảy tuổi, anh chơi còn chưa đủ sao?”

“Bảo bối.” Kể bị chất vấn bày ra vẻ oan ức vô tội: “Tuy rằng em vất vả làm tổng giám đốc Thiển Vũ, nhưng em cũng nói Nhân Nhân, Cách Cách, Bắc Bắc đều đã chín tám bảy tuổi, có thể thấy được nhiều năm qua anh ở nhà cùng vợ dạy con cũng không dễ dàng, đúng không?”

“Khụ-khụ-khụ—“ Người dở khóc dở cười sắc cuồng phối, cuối cùng đành phải thở dài một tiếng:”Anh ngày nào cũng ngồi ở nhà không có việc gì, không cảm thấy buồn sao?”

“Đương nhiên không buồn, hơn nữa ai nói anh không có việc gì? Anh mỗi ngày đều rất bận.”

“Anh bận gì chứ?”

“Ban ngày bận phơi nắng, buổi tối bận phơi ánh trăng.”

Tiểu vũ trụ bị lửa giận thiêu đốt rồi cuộc cũng bùng nổ, mắt đẹp lạnh lùng, trên mặt Ôn Noãn lộ vẻ uy nghi nhiều năm đã tắm luyện ở Thiển Vũ:”Đừng tưởng là em ở công ty thì không biết, ngày nào anh cũng ở nhà dạy hai thằng con chơi trò bạo lực, em bị điên rồi mới có thể để anh ở cùng bọn trẻ cả kì nghỉ hè này!”

Gối mềm trong tay không khách khí hung dữ đập tới, giáo dục gia đình phải bắt đầu từ chồng trước tiên.

“Oa! Bà xã em xuống tay nặng quá....A a a!” Mỹ nam tử nào đó đã làm bố nhiều năm nhưng tính tình kiêu ngạo vẫn không thay đổi bị gối dày oanh tạc ôm đầu trốn chui trốn lủi trên sàn nhà bằng gỗ thô:”Bảo bối, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, phải biết là quyền cha là trời ban—A! Đau quá, hu hu hu!”

Chiếm Thừa Nhân ngẩng đầu từ sách lên, vẻ mặt bình tĩnh quét mắt nhìn hiện trường bốn phía hỗn loạn gối bay tứ tung, rồi im lặng cúi đầu, chỉ nói:”Mẹ, cho con sửa một chút, không phải là hai thằng con chơi trò không lành mạnh với bố già sâu gạo, mà là đứa con gái thứ hai và đứa con út của mẹ.”

Chiếm Ương Cách đang tập vẽ tranh nâng mắt trừng cậu:”Anh cả thối tha, hừ, em sẽ vẽ anh thành Judas!”

Chiếm Tình Bắc ngồi khoanh chân sang một bên đối diện với tường TV, hai bàn tay nhỏ bé điều khiển tay chơi game, mê mẩn đến mức chẳng để ý gì, căn bản không nhận ra trong nhà đã phát sinh gia biến.

“Pằng pằng pằng!” Ôn Noãn nghe thấy tiếng bắn liên thanh sợ hết hồn, ”Bắc Bắc!”

Ngắm bắn theo sọc sườn sau lưng, pằng một tiếng xử lý nốt cái đầu tên cướp còn lại, Chiếm Tình bắc lúc này mới rời khỏi trò chơi, quay đầu lại, rất không đồng tình lắc đầu với Chiếm Nam Huyền đang bị mẹ chèn dưới sàn mà vẫn mỉm cười không nói:”Bố cũng thật là, từ khi con quen bố đến nay chỉ toàn thấy bố ngày nào cũng bị mẹ bắt nạt.” Cậu vừa nói xong, bốn người ở đây đều phì cười.

Khóe miệng Chiếm Nam Huyền cong lên cực cao:”Nhóc con, con chắc chắn—là bắt đầu từ khi con quen bố?”

Ôn Noãn cười lườm Chiếm Nam Huyền:”Ồ? Đây là cách dạy con của anh? Dạy nó nói năng lộn xộn?” Quả nhiên là công lao vĩ đại.

Chiếm Nam Huyền nghiêng người tựa mình, một tay kéo cô vào lòng, cười nhạt ẩn một nụ hôn lên trán cô.

“Bố!” Chiếm Ương Cách kháng nghị, “Chúng ta còn chưa trưởng thành!”

“Ai bảo thế? Bố và mẹ con đã sớm trưởng thành rồi.”

“Bố già thối tha! Con đang nói anh cả, em trai và con!”

Chiếm Nam Huyền quay đầu nhìn Ôn Noãn:”Bà xã, em nghe thấy không? Con gái nói chúng nó còn chưa trưởng thành.”

Ôn Noãn cảnh giác nhìn anh:”Anh muốn nói gì?”

“Bảo bối, sau này em nên chú ý tới lời nói và việc làm.”

“Chuyện đó không phải nên là anh mới đúng à?”

Chiếm Thừa Nhân lần thứ hai ngẩng đầu từ sách lên:”Mẹ, ý của bố là, mẹ đừng lúc nào cũng bạo lực gia đình bố, làm vậy để để lại vết thương trong tâm hồn trẻ con của chúng con.”

Chiếm Nam Huyền cười ha hả.

Chiếm Ương Cách bĩu môi:”Anh cả chỉ thích cấu kết với bố làm chuyện xấu thôi.”

Ôn Noãn cũng cười: "Thừa Nhân, không phải là mẹ bạo lực gia đình bố con, mà là mẹ đang dạy dỗ kẻ đó thôi." Để kẻ làm cha không chút đứng đắn đứng đầu cả một nhà kia cái tà quy chính.

Chiếm Tình Bắc lập tức đứng lên, "Mẹ, con đi lấy đạo cụ ẹ!"

"Đạo cụ gì cơ?" Ôn Noãn ngạc nhiên hỏi.

"Không phải mẹ muốn dạy dỗ bố sao? Con đi lấy nến và roi da ẹ!"

"Chiếm Nam Huyền!" Ôn Noãn hét chói tai "Anh ở nhà dạy chúng nó cái gì thể hả?!"

Quơ lấy gối tiếp tục tàn nhẫn đập: "Ngày mai anh về công ty làm ngay cho em! Sau này không có sự đồng ý của em, anh không được ở cùng một chỗ với bọn nhỏ!"

"Mẹ!" Hai trai một gái đồng thanh kháng nghị, nghỉ hè mà không có bố thì cuộc đời còn gì vui vẻ nữa?

Ánh mắt lạnh như gió băng đảo qua, Ôn Noãn dịu dàng hỏi: "Ai có ý kiến?"

Hai đứa bé con rụt cổ lại, chỉ có Chiếm Thừa Nhân khúc khích cười rộ lên: "Không có, hoàn toàn không có ý kiến, chỉ muốn nhắc nhở mẹ nên không chế lực một chút thôi, đều nói đàn ông bốn mươi như hoa, bố năm nay ba bảy, đúng là một nụ hoa đợi đến năm nở, không thể chịu được sự tàn phá quá mức, cho nên mẹ, nhớ hạ thủ lưu tình."

Ôn Noãn há hốc miệng.

Chiếm Nam Huyền một tay che miệng không dám cười ra tiếng, một tay kia ôm bụng, rõ ràng đã ghen đến nội thương.

Đúng lúc này Châu Tương Linh và chị Hoan xuất hiện ở cửa, trong tay cầm một cái khay.

"Các cháu, chúng ta ra hoa viên ăn chè hạt sen nào."

Chiếm Ương Cách reo hò thành tiếng, bỏ bút xuống chạy vụt đi: "Cha mẹ ruột cũng không thân bằng bà nội!"

Ôn Noãn bật cười, nghiêng đầu đón nhận ánh mắt dịu dàng vô cùng của Chiếm Nam Huyền, chuyên chú mà yêu thương, năm tháng không suy giảm mấy may, tình thâm trước sau như một.

Chiếm Thừa Nhân đứng dậy, quăng quyển sách trong tay vào đầu Chiếm Tình Bắc: "Còn không đi? Chờ bố già ày một cú headshot à?"

"Hê hê! Hai năm nữa thôi bố sẽ chẳng còn là đối thủ của em nữa."

Cửa phòng bị Chiếm Thừa Nhân đẩy ra, tiếng nói chuyện xa dần.

Chiếm Nam Huyền nằm trên sàn quơ tay một cái, Ôn Noãn ngã vào trong ngực anh.

"Bảo bối..." Nùng tình mật ý hóa thành một tiếng ngân nga thê thọt, anh khẽ thì thầm bên tai cô: "Em đã cho anh tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời này."

Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, hai tay vòng lên cổ anh, nằm trên người Nam Huyền nghe tiếng tim đập quy luật trong ngực anh, khoe môi lặng yên lộ ra một nụ cười xinh đẹp tuyệt trần.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-cua-on-noan>